

LORESİMA

BÜLBÜL KAPANI II

BATAKLIKTA
AÇAN ÇİÇEKLER
KIR
TUTMAZ

LAKİN
KANLA SULANAN
ÇİÇEKLER
ÖLÜM KOKAR.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

f /ephesusyayinlari
@ /ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 090651

SAVAŞ

kaçınılmaz olduğunda
tüm beyazlar siyaha dönmeye
mahkûmdur. Büyük bir savaşın
ortasında kalan Ahuzar ve Timur'un
hayatlarındaki tek beyazlık;
kalplerine düşen küçük bir
kıvılcımken harlanarak
büyüyen sevdalarıydı.

Geçmişe gömülen acılar büyüyen
sevdalarıyla gün yüzüne çıkarken
kalpleri bir gül tomurcuğu gibi
açıyor, kurşunların arasında ikisi de
onu büyütmeye çalışıyordu.

AMA DÜŞMAN,

sessiz ve sinsî; sırlar ise
beklenenden daha büyük ve
derinken ölüm Timur'un adında,
Ahuzar'ın ise hayatında
saklıdır.

www.ephesusyayinlari.com

BÜLBÜL KAPANI II

Ninova

BÜLBÜL KAPANI - II

Yazar: Loresima
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Gülden Girgin Gültekin
Son Okuma: Ayşe Özer
Kapak Tasarım: Beyzanur Şen
Kapak İllüstrasyon: Zebartdesign
Cilt Tasarım: Hatice Çetin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Nisan, 2025

Düzenleme

ISBN: 978-625-6090-65-1

Ny.ozlem

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, Loresima
Türkçe Yayın Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

BASKI

Türkmenler Matbaacılık Reklamcılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16 Davutpaşa
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.
www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Uyarı: Bu hikâyedeki tüm karakterler ve olaylar hayal ürünü olup gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur.

LORESİMA

BÜLBÜL KAPANI

II

EPHEsus

*Derin sessizlikler şiddetli çığlıklardan doğar.
Duyanı yutar ama asıl sahibini boğar.
Yaralarıyla savaşılan tüm güçlü ruhlara...*

1. BÖLÜM

*“Yalnız bir öfke ısıltısı kaldı
gözlerimizin yorgun sularında,
yaşamak bir inat oldu artık,
yaşamak bir direnme oldu zulme...”*
- Ataol Behramoğlu

Şeytan, ilk günahı insanın kulağına fısıldadıktan sonra geri çekildi. Sonraki bütün günahları bir rüzgârla fısıldadı. Kabil kardeşi Habil'i öldürdü. Harut ve Marut dipsiz kuyulara düştü. Prometheus zincire vuruldu. İsa çarmıha gerildi. Yusuf'u kendi kardeşleri kuyuya attı. Süleyman kendi oğlunu boğdurttu. Günah günaha gebeydi. Büyüdükçe büyüdü. Karanlık bir nokta olup her insanın kalbinin ortasına düştü. Ufak, karanlık bir noktayken, onu görüp besleyenler günahı yeniden doğurdu. Aydınlıkta kalanlar, bu karanlık noktayı büyütenlerin kurbanı olurken dünya bir yanı aydınlık bir yanı karanlık bir yere dönüştü.

Aydınlıkta kalanlar karanlığa direnmek için kendilerini feda etti. Kimi ağladı kimi delirdi; kimi kendini suçladı kimi gülüp geçti. Kalbini göğüs kafesinden söküp bir sandığa saklayan da oldu, sessizliğe gömülmeyi seçen de. Direnenler sessizliğe arkasını dönüp onu geride bıraktı. Oysa sessizlik duymasını bilene en yüksek ses, görmesini bilene ise hayata karşı bir isyan, güçlü bir direnişti.

Sessizdi Timur. Hayatındaki karanlığa karşı direnişi buydu. Yok olmak için çok geçti. Görünmez olmayı seçmişti. Ablası gittiğinde ateşler içinde kaldı. Onu koruyan bir kişi daha yok olup gitmişti. Diğerine ise o arkasını dönmüştü. Başka bir eli tutup yeniden derin sessizliğine gömüldü. Görünmez olmak için özel kuvvetlere girip, vatanını bile görünmeden korudu. En büyük korkusu görülmek, varlığını hissettirmek, kendi varlığıyla başkasına zarar vermektir.

Kulağına haykırılmış, yıllarca zihnine işlenmiş lanet hâlâ diriymiş. Baba hiç durmadan, aynı zehri kusmaya devam ederken, Timur kendini bir

kutuya kapatıp kimseye zarar vermemeyi seçmişti. Madem sevgisi de adı da ölümdü, o zaman kimseye değmeyecekti. Madem elleri kanlıydı, kimseye dokunmayacaktı. Yıllarca böyle yaşamıştı. Yaşayan bir ölü, nefes alan bir cesetti. Heybetliydi ama istediği olmuştu. Kimse onu görmedi. Fark edip ilgilenmedi, uzun uzun bakmadı. Duvarlarına vuran kaçtı. Soğukluğunun değdiği ondan uzaklaştı.

Bir kişi hariç.

Ahu.

Gördü. Okudu. Bildi. Anladı. Görünmekten korkan Timur bu defa korkmadı. Okunmak istemezdi ama geri durmadı. Bilinmek hoşuna gitmezdi ama gözlerini kaçırmadı. Başta ablası sandı onu, daha sonra kendisi. Aslında hepsinden öte olduğunu şu an anlıyordu.

Ateşler üzerinde yürürken Ahuzar, tatlı bir tebessümle bakarken Ahu'ydu.

Kapana kısılmış bir gül, kendi kanında boğulmamak için direnen bir kurbandı. Zifiri karanlığın içinde uzandığı tek el Timur'du. Bilememiş, anlamadan kırmıştı o eli. Yüreğindeki korkusu o denli büyüktü ki kendi hayatından daha büyük bir ölümün içinde olan canı görememişti. Timur'un sadece adı ölümdü. Ahuzar ise baştan aşağı ölümdü. Bunu göremeyecek kadar kendi lanetine gömülmüştü Timur.

Arabanın içinde ilerlerken bakışlarını ifadesiz tutmaya çalışsa da ömründe ilk defa zorlanıyordu. İçinde yanan ateş göğüs kafesinde patlayıp omurgasında geziniyor, şiddetle şakağına vuruyordu. Sinirlenmezdi, hep sakin ve kontrollüydü. Kaç haftadır yaşadığı duygu karmaşasına yabancı olduğu gibi buna da yabancıydı. Öyle büyük bir şiddetle bedenini istila ediyordu ki söndüremiyor, aksine kulaklarında aynı çılgılık, önünde aynı görüntü belirdikçe daha da harlanıyordu.

Bir hain vardı. O değildi. Ahu olmadığına da emindi. Fakat Ahu'nun sessiz kalma sebebinin, şüpheli gözleri Timur'un üzerine çekmemek olduğunun da farkındaydı. Dişlerini sıkarken ifadesizliğini korudu. Bu zamana kadar anlattıklarını küçük gördüğü, önemsemediği için pişmandı. Tehlikeli bir adam olduğunu biliyordu ama bu denli bir kapan beklemiyordu. Bu, takıntıdan fazlasıydı. Başka bir şey vardı. Kanlar içindeki Kadife ve hemen başucunda ilk defa ona yorgun yorgun bakan gözler aklından çıkmıyordu. Ona gitmek, bu işkenceyi durdurmak istediği her an adımları daha çok yere çakılmıştı. İçinde bulunduğu durum buna asla izin vermiyordu.

Ateşe bir odun daha attı. Harları büyüdükçe büyüdü.

“Gerekli yerleri aradın mı Tulpar?” dedi arka koltukta oturan sık kırığı.

Arkasını dönüp kafasına bir kurşun sıkmak için elleri kaşınıyordu ama profesyonelliğini korudu.

“Aradım, efendim.”

Sevkiyat meselesini çözmek için birilerini el altından aratmıştı Kenan. Mallar mühim değildi. Önemli olan Kralşan adının bu olayda anılmamasıydı. Zor olmuştu ama başarmıştı da. Adını anma ihtimali olan herkesin öldürülmesi için emir vermişti. Yakalanan malların sevkiyatın küçük bir kısmı olduğunu, önemli bölümünün hâlâ Kenan’ın elinde bulunduğunu da o an öğrenmişti Timur. Sevkiyat İstanbul’a karadan değil, limandan yük gemileriyle gerçekleşecekti.

“Güzel,” diyerek yeniden koltuğa kurulmuştu Kenan. Dimitri’nin tavrı ve söyledikleri hâlâ canını sıkıyor, kafasını koparma isteği uyandırıyor. *Kurul’daki hiçbir lider bir diğerini öldüremez*, kuralı elini kolunu bağlayan tek şeydi. Yakalanan ürünler için misliyle ödeme yapacak, kalan kısmı ise bu defa sorgusuzca İstanbul sınırları içine alacaktı. Dimitri için hazırladığı gövde gösterisini ise sabah saatlerine yakın gemiler geldiğinde yapacaktı. Kimse kendisine küçümseyen gözlerle bakamazdı.

Derin bir nefes verirken ceketinin yakalarını düzeltti Kenan. Beyaz gömleğinin manşetine bulaşan lekeyi gördüğünde kaşları çatıldı. Atın kanı olmalıydı. “Bir at kanı bulaşmadığı kalmıştı üzerimize!” diye homurdandı. “Eve sür, Fiko!” Üzerindeki gömlekten kurtulmalıydı. Kanı, yalnızca bir başkasının bedeninden akarken severdi, kendi bedeninde değil.

Dişlerini sıktı Timur. Alnında ve boynunda iki ayrı damar patlamak ister gibi atarken yine ifadesizdi ama içindeki ateşe bir odun daha atmıştı. Dimitri’yle konuşmalarından Rusçayı hatırladığı kadarıyla birkaç kelime seçebilmişti.

O benim sunduğum kefil.

İhanet etmemeye bak, yazık olacak.

Biletim...

Ortada dönen şey her ne ise ucu dönüp, dolaşıp her defasında Ahu’ya dokunuyordu. *O benim savaş ganimetim*, demişti bir defasında. *O ölürse ben de ölürüm*, demesi de cabasıydı. Bu kapan, sadece Hülya Kralşan’ın canını sıkmak ve takıntılı bir âşık olduğunu iddia etmek için örülmemişti Ahu’nun etrafına. Kenan’ın onu elde tutmak için çok ayrı bir sebebi

olduğuna artık emindi Timur. Adımları dönüp ona gitmek, düştüğü yerden kaldırmak istese de görev bilinci ağır basıyordu. Kafasındaki düşünceler birbirine girmiş haldeyken derin, sessiz bir nefes verdi.

Kenan koltukta yaslanıp başını geriye attı. Gözlerini kapamıştı. Planı dışında gelişen hiçbir şeye tahammülü yoktu. Bu sebepten yorucu bir gündü. Karısının mezarını yakıp darmaduman etmesine rağmen Yakup amcası hâlâ ortaya çıkmamıştı. Hain o olamazdı. Plaka bilgileri o gece masanın üzerinde sadece bir saat kalmıştı. Sonrasında tüm bilgileri yok etmişti. Odaya erişim herkes için yasakken Ahuzar'ı orada görmesi tesadüf olamazdı.

Daha önce de sayısız defa kendisini ihbar etmişti. Komikti bu direniş. Öncekilerde eğlenmişti ama ilk defa bu direniş can sıkıcı bir hal almıştı. İşler yeterince karışıkken bir de ihanetle uğraşamayacaktı. Araç boğucu bir sessizlikle yol alırken Boğaz'ı inci gibi süsleyen Kralşan malikânesinin kapıları ağır ağır açıldı. Sayısız siyah araç kendileri için ayrılan köşelere ilerlediğinde, Kenan Kralşan'ın aracı kapının hemen önünde durmuştu. Kendinden emin adımlarla aracından inip eve ilerledi. Ardındaki Timur her zamanki gibi sessiz ve ifadesizken, Fiko oldukça telaşlı bir haldeydi.

“Bir isteğın var mı patron?”

“Var,” dedi Kenan. “Rahatsız etmeyin.”

İkisinin de adımları merdivenlerin önünde durdu. Kenan yukarı çıkarken aşağıda kaldılar. Bu emri aldıklarında, o çağırana kadar yukarı çıkmamaları gerektiğini biliyorlardı. Fiko'nun bakışları Timur'a döndü. “Yıllardır kurtulamadık şu Ahuzar'dan!” diye homurdandı. “Başımızdaki bela az gibi onu da taktı peşimize!”

Çenesi kasıldı Timur'un. Fiko'nun boğazına yapışıp, onu arkasındaki duvara vurarak gebertmemek için zor tuttu kendini. Kadına bela olan onlardı, bir de bela mı okuyorlardı? İçindeki ateşe bir odun daha attı. Alevler büyüdü. İfadesizliğini korumak zordu. Eve gidip Mukbil'i aramalı, onların ihbar edip etmediklerinden emin olmalıydı. Eğer aksi sözkonusuysa bu evin içinde bir hain daha var demekti. Herkesi daha dikkatli izlemeli, hiçbir hareketi kaçırmamalıydı. Sessizce çıkışa ilerledi. Adımları ilk defa sakın değildi. Bastığı yeri yakmak ister gibi sert ve öfke doluydu. Kendini dışarı attığında buradan siktir olup gitme isteğı had safhadaydı. *Onu* merak ediyordu. Yine yalnızdı. Yalnız acı çekmenin ıstırabını bilirdi. İçi acıyordu.

Derin bir soluk verirken evin önüne çıktı. Elleri can havliyle ceke-
tinin cebindeki sigaraya uzandı. Alıp bir tanesini ateşledi. Derin bir nefes
çekip, üflerken dışarıdan bakan biri için sakın görünse de aslında oldukça
stresliydi. Son bir odun kalmıştı içindeki ateşe atılacak. Her yeri ateşe
veren bu defa kendisi olması için tek bir adım yetecekti. Art arda yaktı
sigaraları. Adriel yanında belirmediğinde ve elini uzatıp kendisinden bir si-
gara istediğinde sessizdi.

Göz ucuyla dahi bakmadan sigarayı uzattı. Alıp dudaklarına sıkıştıran
Adriel, “Yakmayacak mısın?” dedi.

Kendi dumanını üflerken, yine bakmadan cebinden çıkardığı çakmağı
uzattı. En az onun kadar ifadesizdi Adriel. Sigarasını yaktıktan sonra çak-
mağı yeniden Timur’a uzattı. Alıp cebine attı Timur. Bu anlamsız alış-
verişin sonunda birkaç dakika daha içtikleri sigara eşliğinde sessizlikle
geçmişti.

“Senin Ahuzar Hanım’la olman gerekmiyor mu?” dedi Timur en so-
nunda. Nerede ve ne halde olduğunu bilememek içindeki huzursuzluğun
büyümesine neden oluyordu.

“Korumalar yanında,” dedi Adriel. “Kenan Bey küçük bir iş için ça-
ğırdı. Tekrar döneceğim Ahuzar Hanım’m yanına.”

Nerede ve nasıl sorularını zorlukla yuttu Timur. Kimsenin hiçbir şeyini
merak etmezdi. Şimdi de susmalı ve dilinden döküleceklerle kendisi için
yapılan fedakârlığı riske atmamalıydı. Sadece sigarasından daha büyük bir
nefes çekti. İçinde kaybolup gitmek isteyeceği kadar büyük bir dumandı
bu.

Adriel sigarasının sonuna gelmişken, “Bence o değildi,” dedi. “O ka-
dını tanıyorum. Patronu ihbar ettiği her olayda bunu kendi ağzıyla söy-
ledi. Korkak biri değil. Yaptığının arkasında durur, saklamaz. Bu defa hiç
ben yaptım, demedi.”

İçine dolan dumanın bir kısmını üfledi Timur. Kalanını yuttu.

“*Ben yapmadım* da demedi.”

“Garip olan da o ya,” diye homurdandı Adriel.

Biliyordu Timur gerçeği. Kenan’ın şüpheli bakışları ona dönmesin
diye kendini feda ettiğinin farkındaydı. Bir fedakârlık daha istemiyordu
oysa. O yaşasın diye canından olan canların ağırlığıyla ezilirken bir yük
daha kaldıramazdı. Omuzları geniş ama taşıdığı yükler de bir o kadar
ağırdı. Birinde yıllardır fotoğrafına bakmadığı, yüzünü bilmediği anne
vardı. Diğerinde yüzünün her santimini ezbere bildiği ablası.

“Kenan Bey *o yaptı*, dediyse bir bildiği vardır,” demeyi tercih etti. Adriel’in biten sigarasını yere atmak üzere olduğunu fark ettiğinde, “Yere değil, çöpe,” diye mırıldandı.

Elindeki izmaritle bakıştı Adriel.

“Efendim?”

Kendisi de dediğini uygularken, “Çöpe at!” dedi.

Onlara doğru ilerleyen Fiko’yu gördüğünde tadı daha da kaçmıştı Timur’un. Huzursuzca yeniden evin önüne gidip sessizce bekledi. Herkes bir köşeye çekildiğinde evin içine girip göz ucuyla her yeri kontrol etti. Kralşan ailesi ve Dimitri odalarındaydı. Amaçsızca birkaç saat daha oyalandı ama ilk defa akrep ve yelkovan ilerlemek nedir bilmiyordu. Yeniden evin çıkışına ilerlerken, Kralşan’ın odasına ilerleyen Dimitri’yi görünce durdu. Etrafına bakındı. Kimsenin olmadığına emin olduğunda adımları üst kata ilerledi.

Dimitri, Kenan’ın çalışma odasına girmişti. Kapının önünde durduğunda duyulan çok bir şey yoktu. Yine Rusça konuşuyorlardı. Aradan kelime seçti Timur. Kenan, Dimitri’nin parasını eksiksiz yatıracığını, uyuşturucu sevkiyatını ise bu gece sorunsuz halledeceğini söylüyordu. Yeni bir kelime daha ekledi her şeyin yanına.

Kurul.

Hangi kuruldan bahsedildiğini anlamıyordu ama ikidir adı geçiyordu. Hülya Kralşan’ın odasının kapısının açılma sesini duyduğunda sakın adımlarla yeniden merdivenlere yönelip aşağıya indi. Birkaç dakika sonra Kralşan’dan *gidebilirsin* emri geldiğinde hızlı adımları kaldığı eve yönelmişti. Bir hain olduğundan emin olmalıydı. Onun ağladığı noktada ilk kez duraksamadı. Adımları yavaş, sakın ve yorgun değildi. Büyük ve atik adımlarıyla merdivenleri ilk defa sesli çıktı. Heybetiyle sallanan korkulukları umursamadan, kapıyı açıp içeri girdi.

Kendinden emin adımlarla masaya ilerledi. Çekmeceyi açıp her zamanki numarayı aradı. Kızılgerdan şifresini söyleyip Mukbil’i bekledi. “Efendim.” Sesini duyduğunda sadece tek bir soru sormuştu.

“Siz mi ihbar ettiniz?”

“Hayır,” dedi Mukbil anında. “Emin ol, biz de şaşkınız. Emniyeti arayan gizli bir numara ihbar etmiş. Ulaşmaya çalıştım ama ankesörlü telefon. Kamera kayıtlarından kim olduğunu bulmayı denedim ama konum Üsküdar’ın en ücra köşesindeki sokağa ait. Şansa bak ki kameralar çalışmıyor. Sesinden analiz çıkarmaya çalıştım ama ihbar eden her

kimse bu işlerden anlıyor. Sesini değiştirmiş. Bizlik sorun yok. Kralşan'ın başının ağrması bizi mutlu eder. Ama yine de bizi daha büyük bir balığa götürebilirdi.”

Büyük balık Dimitri değildi. Hissediyor ama kelimelere dökemiyordu. Daha başka bir şey vardı. Hiçbirini emin olmadan söyleyemezdi. Parçalar eksikti. Toparlayamıyordu. “Bir numara atacağım. Bana nerede olduğunu bul,” dedi sadece. Numarayı gönderdikten beş dakika sonra Ahu'nun nerede olduğu avcunun içindeydi.

Telefonu kapatıp çekmeceye attı. Bakışları birkaç dakika vazoya takıldı. Hazmedemediği kadar büyük bir kayıptı. Öyle ki acısı hâlâ diriymiş. Küçükken güçsüzdü. Engel olamamıştı. Peki, ya şimdi?

Cevaba, baktığı tek bir gözde ulaşabilirdi.

Takım elbisesini çıkarıp yeniden siyahlara büründü. Siyah bir kot, tişört ve kapüşonlusunu üzerine geçirdi. Hâlâ ağrıyan omzu ve kolu için ağrı kesici içti. Çekmecede yedek bir telefon ve silah vardı. Kullanacağını hiç tahmin etmemişti ama şu an lazım olacaktı. Silahı beline takıp, telefonu cebine attı. Odadan çıkmadan önce gözüne bordo ojenin yanındaki siyah bileklik takıldı. İlk gördüğünde uzun uzun düşünmüştü ama şu an düşünmedi, duraksamadı. Tek hamlede onu da alıp cebine attı.

Siyah kapüşonuyla başını kapatıp ana yola indi. Adımları *ona* ilerken tek bir damla daha bekliyordu Timur. İçindeki ateşi daha da harlayacak tek bir odun, öfke denizine düşen tek bir damla. İşte o zaman asıl ateşi o yakacaktı. Bu savaşta ilk defa Tulpar değil, Timur olacak, en sert oyna-
yacaktı.

Önümdeki beyaz zemine bakarken zihnim bomboştu. Düşünmem gereken çok şey olsa da hiçbirinin ucunu tutabilecek gibi değildim. Avuçlarımda yine kan vardı. Değer verdiklerimin kanı. Ellerimi yıkamıştım yıkamasına ama krem gömleğimin üzerindeki lekeler hâlâ duruyordu. Karanlık odada duvarı eşelediğim tırnağım kırılmış, dibi kanamıştı. Avuççıklarımde, sıkıttığım topraktan tenime batan minik taş izleri vardı.

Aldığım cılız nefesin farkında bile değildim. Ellerim dizlerimde, öne eğik bir şekilde boşluğa bakmaya devam ettim. Bir veteriner kliniğindeydim. Yüce gönüllü Kralşan önce Kadife'yi bacaklarından vurmuş, daha sonra ise Adriel'le beni buraya göndermişti. Sessiz bir cümlesi vardı. *Son merhamet...*

Merhamet can yakmazdı oysa ama benim her yanıma acıyordu. Kalbimin ortasındaki ağrı yüzünden saatlerdir yerimden kıpırdıyamıyordum. Ameliyattaydı Kadife. Özgürlüğüne sıkılan kurşunları temizlemek için mücadele ediyorlardı. Yol boyunca bakışlarını gözlerimden asla koparmamış, ben yeşillerini okşadıkça direnmeye devam etmişti. Güçlüydü. Biliyordum. Atlatacaktı ama bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Bunun da farkındaydım. Artık o da bu kapanın içindeydi. Bir gün özgür kalsak dahi ikimiz de eskisi gibi olamayacaktık. Onun dizlerine, benim ise özgürlüğüme sıkılan kurşunlar vardı. Yaralar geçer ama izleri hep kalırdı.

Kralşan adının geçtiği bir klinikteydik muhtemelen. Kimse bir hayvanın neden vurulduğunu sorgulamamıştı. Aynı noktaya bakmaya devam ederken telefonuma gelen mesajla irkildim. Biricik'tendi muhtemelen. Geç geleceğimi yazmıştı. Çikolata alır mısın o zaman, demişti. Alırdım. Bana kimse almamıştı ama ben ona alırdım. Boş boş baktım ekrana. Beynim uyuşmuş, eklemlerim sızlamaya başlamıştı. Topuklular hâlâ ayağımdaydı ama omuzlarım dik değildi. Hep güçlü olmak zorunda mıydım? Bir kere de yıkılısam olmaz mıydı?

Olmaz, Ahuzar. Ne yaslanacak duvarın ne de düştüğünde yerden kaldırmak için el uzatanın var. Sen düşemezsin.

Boşluğa bakan bakışlarım sürerken dakikalar ilerledi. Veteriner hekimlerle görevli personel işlerini yaparken Adriel bir kahve getirdi. Cevap vermedim. Konuşmadım, elimi uzatıp almadım. Göz ucuyla dahi bakmadım. Beyaz zemine baktım sadece. Belki de düşmeliydim. Belki de bu kadar dik durmaya çalışmamalıydim. İstedim ama kendi bağıma ektiğim dikenler öyle sertti ki yapamadım. Kendi köküne bile eğilemedim.

Dakikalar birbirini kovalarken zor da olsa oturduğum yerden kalkabildim. Hareketsiz duran bacaklarımla sırtım yine ağrımaya başlamıştı. Ayakkabılarım topuklarımla arkasını kesip kanatmıştı. Yine de çıkarmadım. Canımı yakmasına rağmen üzerlerine basarak ilerlemeye devam ettim. *Bazı yaralar sadece üzerine basarak kapanırdı.* Adımlarım tuvalete doğru ilerledi. Midem bulanmaya başlamıştı. En azından yüzümü yıkayarak biraz kendime gelmeliydim. Adriel'in arkamdan geldiğini fark ettiğimde saatler sonra ilk defa bakışlarımı ona değdirdim. Birkaç adım arkamdayken ona döndüğüm için durmuştu.

“Burada kal,” diyen sesim bana bile yabancıydı. Fazlasıyla yorgundum. “Doktor ameliyattan çıkarsa durumunu öğren. Hemen geliyorum.”

“Tek gitmemeniz laz-” diyecek oldu. Bakışlarımda her ne gördüyse gerisini yuttu. Kararsız bakışları ben ve ameliyatın yapıldığı oda arasında gidip gelirken en sonunda başını yavaşça aşağıya eğdi. “İleridekine gidin. Uzaklaşmayın.”

Minik bir baş hareketiyle onayladım. Uzağa gidemezdim ki zaten. Kanatlarımdan vurulmuştum. Kliniğin her köşesi Kralşan korumalarıyla sarmalanmış durumdaydı. Beni koruyordu kendince. Ne büyük nimetti ama!

Adımlarım bu defa ne sertti ne de kendinden emin. Topuklarım acıyordu. Yana doğru sendeleyecek olduğumda duvardan destek alarak ilerledim. Köşeyi döndüğümde iki oda sonrasında tuvaleti görmüştüm. Yorgun adımlarım o yöne ilerledi. Birkaç adım sonra bir el kolumdan kavrayıp yana çektiğinde, adımlarım yeniden sendeledi. Kendimde değildim. Zor da olsa toparlayıp savunma içgüdüsüyle bağıracaktım ki burnuma vuran koku ve gözüme değen çene çukuruyla duraksadım. Beni kolumdan kavrayıp hızla içinde bulunduğu odaya çekmiş, ardından kapıyı kapamıştı.

Yüzü görünmüyordu. Başına geçirdiği siyah bir kapüşon her şeyi gizliyordu lakin çene altındaki çukur artık ezberimdeydi. Karanlık bir oda değildi ama çok aydınlık olduğu da söylenemezdi. Küçük bir temizlik odasıydı. Başımızın üzerinde yanan sarı lamba bir yanıp bir sönüyor, cızırtılı sesler çıkarıyordu. Şaşırabilirdim, panikleyebilirdim ama öyle bitmiş bir haldeydim ki hiçbirini yapamadım.

Başındaki kapüşonu geri itip yüzünü açtığında öylece baktım.

“Ne işin var burada?”

Alan dardı. İstese de fazla uzaklaşamazdı. Bir adım önümde dururken bakışları yüzümde gezindi. Sorduğum soruya cevap vermedi. “Nasıl?” dedi onun yerine.

Kadife’den bahsediyordu. “Bilmem,” dedim ruhsuzca. “Ameliyatta. Hâlâ çıkmadı.”

İfadesiz değildi bakışları. İlk defa bir şeyler anlatmaya çalışıyor ve anlayabileceğimden daha fazlasını sunuyordu sanki. Kısa cümleleri vardı hep. Anlaşılması kolaydı. Bu halini okumak ise zordu. Seçebildiğimi dile getirebildim sadece.

“Biliyorum. Sen yapmadın.”

Baş hafifçe sağa eğildi. “Neden sustun o zaman, Ahu?” İlk defa ifadesiz ya da donuk değildi sesi. İsyan ve kızgınlık doluydu ama bir o kadar

da kırılmamdan korkar gibi nahifti. *Garipti*. Hep o kalın ve donuk tonu duymaya alışmıştım.

“Haini bulana kadar durmayacaktı,” dedim boş bir sesle. “Hepinizi en başından araştırmaya başlayacak, her hareketinizi izleyecekti. Sana gerçekten güveniyor.” Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. “Ben alışkınım. Sorun değil. Sen işine devam et.”

Tam yana ilerleyip kapının koluna uzanacaktım ki, “Neden buna alışasın?” dediğinde durdum. Bakışlarım yeniden onu buldu. Dakikalardır gözlerimi yakan yaşlar, bu deniz kokusu varken anlamsızca genzimi de yakmaya başlamıştı. Bir kere yanında ağlamış, ağzımın payını almıştım. Güçsüz yanıma ona da gösteremezdim artık.

Hiçbir şey söylemeden yüzüne baktım. Belki *benim için fedakârlık yapma*, diyecekti. Belki de *işime karışma*, diye nutuk atacaktı. Kestiremiyordum. Bakışlarında yoğun bir rahatsızlık hissi vardı. Bunu görebiliyordum. “Kendini suçlu hissetme,” dedim. “Durumun seninle alakası yok. Kenan’la benim aramda.”

Çenesinde bir kas seğirirken boynunu gergince sağa eğdi.

Bakışlarımı kaçırdım. Genzimdeki sızı büyüdü. Onun karşısında her defa bu duruma düşmekten nefret ediyordum. Elimde değildi. Kokusu ve varlığı öyle bir güven veriyordu ki gövdemdeki dikenler bir ona batmıyor, bir o varken varlığını belli etmiyordu. Gözüme dikenler değil de yeniden yaşlar batmaya başladığında bakışlarımı gözlerinden kopardım. Nereye bakacağımı bilmiyordum ama ona bakmamam gerektiğini biliyordum. Asırlar sonra döktüğüm tek gözyaşı göğsüne değmişti. Canını sıkmış olmalı ki rahatsızlığını fazlasıyla belli etmişti. Yine aynı duruma düşmektense gözlerime dolan yaşları her zamanki gibi yutar, boğazımdan geçirip taşa çevirirdim.

“Gitmem lazım. Kadife ameliyattan çıkacak.”

Yana doğru ilerlemeye çalıştığımda eli benden önce kapının koluna uzandı. Benim de elim aynı kısıma uzanmak için hareketlenmişti. Kesişti ellerimiz. Başka bir durumda hızla geri çekerdim elimi ama buna dahi gücüm yoktu. Yeterince hızlı kaçamadım. Yavaşça geri çekebildim elimi. “Önce sen git o zaman,” derken de bakışlarım elindeydi.

Sessiz kaldı. Kapının kolundaki eli de hemen dibimdeki heybetli bedeni de kıpırdamadı. Gitmedi, kaldı. Eli gitmek için değil de benim gitmemi engellemek için kapının koluna uzanmış gibiydi. Yine bakmadım yüzüne. Gardım düşüyor, genzimdeki sızı büyüyordu.

“Kaç kere yaptı bunu sana?” Sesi her zamanki gibi düz ve ifadesiz dursa da dikkatli dinleyen, sesinde minik bir duygu kırıntısı sezerdi. Ne olduğunu hissettim ama kelimelere döküp zihnimde anlamlandıramadım. Sorusuna da cevap veremedim. Genzimdeki sızı büyüyordu. Bunları görmesi anlamsızca zoruma gidiyordu.

“Ahu...” diyen sesi bu defa o kadar nahif, o kadar ondan beklenmeyecek kadar huzurluydu ki her şeyin patlama noktası oldu. İstemsizce kapanan gözlerimden en sonunda ağır bir yaş süzüldü yanağıma. Titreyen dudaklarımı zapt etmek imkânsızdı. Ömrümde hiç kimsenin yanında ağlamadığım kadar o varken ağlamam ise delilikti. Yine Ahuzar değil, Ahu olmak istediğim bir andı. Belki o zaman her şey daha kolay oldurdu. Belki de bu yaşları Ahuzar değil, Ahu döküyordu.

Fazla yakındı. Aramızda sadece bir adım olduğunu hissediyor ama bakışlarımı önümden kaldıramıyordum. Üzerindeki siyah tişörte bakarken bir yaş daha süzüldü yanağıma. Tırnaklarımı yaralı avuç içlerime batırıp daha da acıttım. Bir kere *yaslanabilir miyim*, demiştim. Yıkılmama izin vermeden tutmuş, daha sonra kendi yıkılmıştı. Tekrarına cesaretim yoktu. Genzimdeki ağır yumrunun kontrolümden çıkmaya başladığını hissediyordum. Kıpırdayamadım. Buzlarım çözülmesin diye sıkıttığım dişlerimle baktım siyah tişörtüne.

“Çekil, gideyim,” diyebilirdim zorla. Sesim titremişti.

“Ağlayacaksan burada ağla,” dedi hiç beklemeden. “Kralşan’ın adamlarına bunu gösterme.”

Bakışlarım dakikalar sonra gözlerini buldu. O tepeden, ben alttan bakarken keskin kahveleri yüzümün her yerinde gezindi. Gözümden akıp yanağımdan süzülen bir yaşta ise fazlasıyla oyalandı. Gardımı daha da düşürüyordu gözleri ve kokusu. Bakışlarını kaçırın yine ben oldum. Yeniden siyah tişörtüne odaklandım.

“Ya senin de görmeni istemiyorsam?” derken dudaklarım gibi sesim de titriyordu.

“Bakmam,” dedi sadece.

Dudaklarım ve gözyaşları kontrolümden çıkıyordu.

Yine onun gövdesine yaslanıp dakikalarca ağladığımda da bakmamıştı. Bir daha bu konuyu açıp önüme getirmemişti. Nefes alışını dahi hissetmemiştim. Güvenle sarmalanmış bir duvara yaslıyken içimdeki zehri kusmuştum. Sessizce dinlemişti. Korkuyordum ama. Gösterdiğim yakınlığın ardından öyle bir darbe yemiştim ki emin olamıyordum hiçbir

şeyden. Genzimden sessiz bir hıçkırık koptuğunda başım daha da eğildi. Ondan da kendimden de saklanmak istedim. Heybetliydi. Herkesten saklardı elbette.

Peki, ya kendimden? Peki, ya kendinden?

Hıçkırıklarım artarken başım daha da eğiliyordu ki izin vermedi. Bana doğru bir adım attığını hissettim. Alnım yeniden göğsünün biraz üzerine değdiğinde ise hıçkırığım acılı bir serzenişe dönüştü. *Yaslanabilir miyim*, dememiştim. Bu defa yaslanmam için gövdesini sessizce önüme getiren oydu. Ellerimi yüzüme kapatıp hıçkırıklarımı dizginlemeye çalıştım. Zordu. Neden özür dilediğimi bilmeden, “Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Çok özür dilerim.”

O kadar alışmıştım ki yalnız kalmaya, varlığımın yanına düşen her zerreden anlamsızca özür dilemeliymişim gibi geliyordu. O kadar nefret etmişti ki o kadın benden, kendimi sevmeye çalıştıkça kendime dahi külfetmişim gibi geliyordum.

Elini sırtımda hissettim. Bu temas, gövdesinde ilk ağladığım anki kadar duygusuz değildi. O zaman parmak uçları varla yok arası dokunmuştu sırtıma. Bu defa avuççısını ve beni saran elini hissettim sırtımda. Hıçkırıklarım büyüdü. Diğer elinin varlığı fırtına, kollarını bana tamamen dolaması ise heyelan sebebiydi. Bacaklarım ağrıyor, ayaklarım sızlıyor, kalbim yanıyordu. Ateş olup yakamayacak kadar bitkindim bu gece. Yere çökecek gibi olduğumda izin vermedi. Dik tuttu kolları bedenimi. Nefes lahi almadı sanki. Kollarının arasındaydım ama varlığı belli bile değildi. Tahatsız etmedi, batmadı, can yakmadı.

Sadece sarıldı. *Dikenin var*, demedi. *Kana bulanmışsın*, demedi. Sıkı sıkı sarıldı. İlk defa bir çift kolun ve sıcak bir gövdenin içinde küçücük kaldım. Burayı kimse bulamayacak, bana kimse dokunamayacak gibiydi. Gizli bir köşe, güvenli bir kaleydi.

“Canım acıyor,” diye inledim gözyaşlarımın arasından. “Yaşamama izin vermiyor. Nefes alamıyorum. Canım acıyor.”

Çenesini başıma yasladığını hissettim sadece. Varlığını belli etmeyen sarılışı ilk defa daha da sıkılaştı. “Sadece izle,” diye mırıldandığını duydum hıçkırıklarımın arasında boğulurken. Bir eli belli belirsiz sırtımı sıvazladı. Oysa bunu sadece babam yapardı. “Sadece izle, Ahu,” diye kendini yineledi. “Yeterince savaştın. Bundan sonrasını sadece izle.”

Sesi belli belirsiz vuruyordu kulağıma. Bir daha ağlamayacağıma söz vermişim güya. Geniş omuzları, güven veren sıcaklığı ve sigaraya

karişmasına rağmen huzur veren bir kokusu varken sözümü tutmak mümkün değildi. Burada yikilsam dahi tutar, avazım çıktığı kadar ağladıklarımı yutardı. Saklar, kimseye göstermezdi. Siyah, sihirli bir pelerini vardı sanki. Onu üzerime çektiği an görünmez oluyor, bütün gözlerden uzaklaşıyordum.

Hıkırıklarımı yuttu gövdesi. Dşmeme izin vermedi kolları. Ben ise dakikalarca aynı görünmezlik pelerinin altında ağlamaya devam ettim.

nndeki sehpanın üzerinde dumanı tüten bir çay varken televizyondan yükselen haber spikerinin sesi eşliğinde uyukluyordu Tumturaklı. Ellerini göbeğinin üzerinde bağlamış, başı önüne düşmüştü. Saat henüz erkendi lakin o yorgundu. Dik duruşuna rağmen yaşlandığı bir gerçekti. Başı önüne daha da düşerken dudaklarından kesik horultu sesleri yükseliyordu. Kapısı şiddetle çalmaya başladığında irkilerek uyukladığı yerden toparlandı. Ayağı önündeki sehpayaya vurunca üzerindeki ayı halıya dökmüştü. Eli ayağı birbirine dolandı. Kapının vurulma şiddeti arttığında ağzının içinde homurdanarak kapıya ilerledi.

“Bu kim akşam akşam? Alacaklı gibi vuruyor bir de!”

Kapıyı açtı. Karşısında gördüğü alacaklı değil, aksine istese çoğu desteği vereceği bir adamdı. Başına siyah bir kapüşon geçirmiş yeni Tulpar dikiliyordu kapısının önünde. Bu beklenmedik misafir yüzünden ifadesi şaşkınlığa bürünürken, “Tulpar,” dedi. “Hayır olsun inşallah! Akşam akşam ne işin var kapımda?”

Netti Timur. “Buyur edersen söyleriz, Tumturaklı,” dedi.

İçindeki son damla da dolmuştu. Bu gece taş üzerinde taş kalmayacaktı. Gerekirse kana bulayacak, yakıp yıkacaktı. Avularındaki kanın hakkını ilk defa verecek, kana kan, dişe diş savaş nasıl olurmuş Kralşan’a ğretecekti. İçinde yanan alev yıllar sonra yeniydi. Göğsüne değen ilk yaşlarla ateşlenen fitil, bu geceki hıçkırıklarla tutuşmuştu oktan. İlk defa Ahu bir suydu. Yorgun bir deniz, ıssız bir sahildi. Madem yle, bu gece onun yerine ateş olan o olacaktı. En derinlerinde yıllardır sessizce bekleyen tehlikeli bir öfke vardı sanki. Bu öfkenin asırlar sonra her zerresine yayıldığını hissediyordu.

Biri daha onu korurken ölmeyecekti. Gerekirse bu laneti dişleriyle parçalayarak lime lime edecekti. Ama bir canın daha yitip gitmesine izin vermeyecekti.

Timur öfkeye bulanmış düşüncelerine rağmen Tumturaklı kenara çekildiğinde sessizce içeri süzüldü. Cemil baba yere döktüğü çaya doğru ilerlerken, “Aklımı aldın, be evladım!” diye soludu. “Battı her yer.”

Yere dökülen çaya göz ucuyla baktı Timur. Cemil baba bardağı alıp, yeniden sehpanın üzerine bırakırken aynı sessizliğiyle izliyordu.

“Evet,” dedi Tumturaklı. “Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

“*Yardıma ihtiyacın olursa beni bul, demiştin.*”

Dudaklarında oluşan belli belirsiz tebessümle ara hole ilerledi. “Doğru demişim. Sözümün arkasındayım.” Dikkatle izliyordu Timur. Holde gözden kaybolduğunda sessiz kaldı. “Sen anlat, dinliyorum,” diyen sesini duydu derinlerden.

“Eski kabadayılardanmışsın.”

Yeniden holde beliren Tumturaklı’nın elinde bir bulaşık parlatıcısı ve sarı bir yer silme bezi vardı. Dudakları hafifçe iki yana kıvrıldı. “Eskiden öyleydik.” Elindeki sarı bezi hafifçe kaldırdı. “Şimdi siz gençlerin deyi-miyle *eski toprak* olduk.”

Ağrıyan dizleri yüzünden yüzünü ekşiterek, yere eğilip parlatıcıyı çay lekesinin üzerine döktü. Bezle silmeye başladığında Timur hayretle izliyordu.

“Ne yapıyorsun sen?”

Bakışlarını tepesinde dikilen heybetli bedene kaldırdı. “Leke temizliyorum.” Yeniden önüne döndü. “Çay da kan gibidir. Hemen silmezsen izi çıkmaz.”

Uzatmadan konuya girmeye karar vermişti. Fazla vakti yoktu.

“Yakup Öz denen adamı tanıyor musun?”

Yerdeki lekeyi çitilemeye devam etti Tumturaklı. “Tanırsız elbet,” dedi. “O da eski topraktır.”

“Kralşan, Yakup Öz’ün karısını öldürdü. O da intikam için Ahu’yu öldürmeye çalışıyor.”

Yeri çitileyen elleri durdu. Kaşları hafifçe çatılırken bakışlarında sorgulayan ters bir hava hâkimdi. “Yakup Öz, masumları öldürmez!” dedi.

“Sözkonusu eşinin intikamı, Tumturaklı. Kralşan kadını kendi karnında boğdu. Mezar taşını kırıp yaktı. Sen olsan durur musun?”

Durmazdı. Yerdeki lekeyi bırakıp ağrıyan dizlerine rağmen yavaşça ayağa kalktı. Timur kadar değildi ama en az onun kadar heybetli bir adamdı. İkisinin bakışları birbirine kilitlenmişken Tumturaklı'nın başı hafifçe sola eğildi.

“Ahuzar neden aralarında?”

“Hedef gösterildi.”

Kaşları çatıldı Tumturaklı'nın. “Ne yapmamı istiyorsun?” dedi. “Söylemen yeter, olmuş bil.”

Çenesi dikti Timur'un. “Eğer Yakup Öz'ü gerçekten tanıyorsan şu an ulaş ona,” dedi. “Ahu sadece önüne atılan bir yem. Ondan uzak dursun!”

Duyduklarından memnundu Tumturaklı. Dudakları iki yana kıvrıldı. “Ahuzar'ın canı için buradasın,” dedi. Sessizce baktı Timur. Karşısındaki adamın gülüşü ise büyümüştü. “*Sana güvenmesi boşuna değil*, demiştim.”

Umursamadan, “Yakup Öz'ü tanıyor musun yoksa tanımıyor musun?” dedi Timur. “Ondan haber ver bana.”

“*Tanıyorum*, dedim ya.”

“İyi,” dedi tek solukta. “Söyle ona, saklandığı yerden çıkmasına gerek yok. Karısının intikamı bu gece alınacak. Yeter ki yaşanacak her şeyi kendisinin yaptığına dair Kralşan'a haber göndersin. Bugün Kralşan'ın bir sevkıyatı patladı. Onu da üzerine alsın.”

Gür kaşları hafifçe havalandı.

“Bunlar ne için?”

“Kana kan, dişe diş savaş nasıl olurmuş göstermek için,” dedi Timur hiç düşünmeden. “Yardım edecek misin?”

Bakışları karşısındaki adamı tartarken kısa bir an sessiz kaldı Tumturaklı. “Bana bir saat ver,” dedi. “Yakup'un nerede olduğunu bulmam lazım.”

Timur başını sallayıp odanın çıkışına yöneldi. Kapıyı açmadan önce cebinden çıkardığı numarasının yazılı olduğu kâğıdı koltuğun üzerine bıraktı. “Haber verirsin.” Kapıyı açtığında bir adım atmadan durmuştu. Arkasına bakmadan, “Duyduğuma göre devlete çalışıyormuşsun,” diye mırıldandı.

İkisi de birbirini biliyor ama sessiz kalmayı tercih ediyordu.

“Bir zamanlar öyleydik.”

“Kralşan, Kadife'yi bacaklarından vurdu,” derken sesi netti. “*Kızım*, dediğin kişi tüm namluların ucunda. Madem Tulpar bana gelmeyi kendi

seçti, o zaman sen de üzerine düşeni yap. *Yaşlandım*, deyip köşenden izleme. Yakup Öz'ü bul! Kızının bir babaya ihtiyacı var. Eski bir kabadayıya ve seyise değil. Kızım, diyorsan o kelimenin hakkını ver, Tumturaklı."

Aldığı Kadife haberiyle göğsü sıkışırken kaşları daha da çatıldı Tumturaklı'nın. Timur başka hiçbir şey söylemeden kapıdan uzaklaştığında duyduklarının ağırlığıyla gerilemişti adımları. Koltuğa bıraktı ağır bedenini. Yaşına rağmen aklar düşen saçları hâlâ gürdü. Elini alnına atarken olaylar bu kadar kızıştığı halde ruhu duymadığı için kendine kızdıkça kızdı. Koşar adımlarla ahıra ilerledi. Kadife'yi kendi bölümünde göremeyince ağzının içinden boğuk bir küfür yuvarlandı. Sadece bir saat çıkmıştı çiftlikten. O arada almış olmalıydı.

Olaylara Yakup Öz'ün de dahil olduğunu bilmiyordu. Eski gücü ve itibarı yoktu. *Kenan, Ahuzar'ı rahatsız ediyor*, diye defalarca haber göndermiş, uyarmış ama bir sonuca ulaşamamıştı. Herkesi kana bulayan Kralşan'a ulaşmak imkânsızdı. Ulaşsa dahi Kenan Kralşan öyle bir yerdedi ki Tumturaklı'nın gücü yetmiyordu. Kulağı kesikti. Devletin işin içine girdiğini öğrendiği andan sonra içindeki umut ışığı büyümüştü. Onlar sayesinde Ahuzar kurtulabilirdi. Eline geçen fırsatı kullanacak ve susmayacaktı. Bunun yolu madem eski dostu Yakup Öz'den geçiyordu, gururu bir kenara bırakıp bir an bile düşünmeyecekti.

Tumturaklı, Yakup Öz ve Mahir Kralşan.

Bir zamanlar yakın dostlardı. Üçünün de her bir sözü İstanbul sokakları için emirdi. Kabadayıydılar kendi deyimleriyle. Mahir Kralşan ticaretle, Yakup Öz silahla, Tumturaklı ise sokak çeteleriyle ilgilenirdi. Dostluklarına darbe vuran şey Tumturaklı'nın tek bir hatası olmuştu.

Mahir Kralşan'ın eşi Nermin hastaydı. Kendisine bakacak birini aradıkları haberi geldiğinde Tumturaklı bir diğer dostu İlyas'ın eşi Hülya'yı önermişti. Kendi halinde, bu işlerle alakası olmayan, masum bir adamdı İlyas. Çiftlikte saatlerce çalışıyor, eşinin bitmek bilmez isteklerine yetişmeye gayret ediyordu. Hülya da çalışırsa bu aileye bir katkısının olacağını düşünmüştü Tumturaklı. İlyas'ın yükleri bu sayede hafiflerdi belki.

Aylar sonra Hülya'nın Mahir Kralşan'a kaçtığı haberiyle yıkılan sadece İlyas Soykamer değildi. En az Tumturaklı da onun kadar şaşkın ve pişmandı. Yakasına yapışıp hesap sormak için Mahir Kralşan'a gittiğinde içeri bile alınmamıştı. *Arkadaşın İlyas'a söyle, kızlarının yaşamasını istiyorsa bu kapıya bir daha gelmesin*, demişti Mahir Kralşan. *Hülya Soykamer adını unutsun. O artık benim!*

Bu söz, İlyas Soykamer'i yıktığı gibi üç kabadayının sarsılmaz ittifakını da yerle bir etmişti. O günden sonra Tumturaklı kendi sokağına, Mahir Kralşan malikânesine, arada kalan Yakup Öz ise kendi sessizliğine çekilmişti. Aradan geçen yılların ardından Mahir yatalak, Tumturaklı güçsüz, Yakup ise yorgundu. Lakin yıkılması gereken bir şeytan vardı. Mahir onu da kendi günah tohumuyla büyötmüştü. Günahla büyüyen azap kısırdı. Kenan Kralşan, babası Mahir'in en büyük günahıydı.

Onu yıllardır susturan, bir ailenin yıkımına sebep olmasının verdiği vicdan azabıydı. Aldığı o tehdidin ardından geride kalanları korumak zorundaydı. Gitgide her şeyden elini ayağını çekip bu çiftliğe saklanmıştı. Mahir ve Yakup gücüne güç katıp, büyürken o vicdanının sesini susturamamış, onun yüzünden annesiz ve babasız kalan kızlara babalık yapmayı seçmişti.

Şimdi bütün sessizliğini bozacaktı. Bu defa ağır ağır değil, genç bir delikanlı gibi attı her bir adımını. Yeniden eve dönüp odasına ilerledi. Eski, işlemeli sandıktan beylik tabancasını çıkarıp yıllar sonra beline taktı. Sokakların her bir köşesinde gözü, en تنها yerlerinde eli vardı. Telefonunu çıkarıp sokaklara haber saldı. Bütün Tulparlar bu gece tek bir Tulpar için uçacaktı.

Bana Yakup Öz'ü bulun.

Yarım saat içinde bulunduğu haberi geldi. Dakikalar sonra ise İstanbul'un en işlek caddesinde bir apartman dairesinin konumu elindeydi. Yakup Öz istemediği sürece kimse bu bilgiye ulaşamazdı. Onu arayanın Tumturaklı olduğuna emin olduktan sonra yerini bildirmişti Yakup. Kenan onu en تنها yerlerde arayadursun, o aslında gözünün önündeydi.

Geniş, zümrüt yeşili bir koltukta otururken camdan caddeyi izliyordu Yakup Öz. Yaşlılığı değil, geçirdiği son bir buçuk ay şakaklarına aklar düşmesine neden olmuştu. Parmakları koltuk kenarlarında ağır bir ritim tutuyordu.

Diğer yanında kalan tekli koltuğa oturan Cemil'e, namı diğer Tumturaklı'ya, göz ucuyla bakıp yeniden cama döndü. Önce kendi aksine sonra dışarıdaki insanların koşuşturmacasına daldı.

"Yaşlanmışsın, Cemil."

"Senin de genç kaldığın söylenemez, Yakup."

Dudaklarında minik bir tebessüm oluşmuşken yeniden eski arkadaşına döndü. Elini uzattı. Ona uzanan eli bileğinden kavradı Tumturaklı.

Yıllardır vermedikleri selamı yeniden verip birbirlerinin ellerini değil, bileklerini sıktılar. “Hoş geldin,” dedi Yakup.

“Hoş bulduk,” dedi Cemil.

Elleri ayrılrsa da gözleri hâlâ birbirindeydi. “Yıllar sonra seni çiftliğinden çıkaran şey nedir?” dedi Yakup.

Cemil, “Kenan Kralşan,” dediğinde Yakup’un bakışları önceki kadar keyifli değildi. Tek bir isim bütün hücrelerinin intikamla dolmasına yetiyordu. Çenesi seğirirken başı sorgular gibi yana eğildi. “İntikam için peşinde olduğun kadın benim kızım, Yakup.” Yakup’un bakışları daha da çatılırken o devam etti. “Ahuzar Soykamer, İlyas Soykamer’in kızı.”

Yakup kısa bir an düşünmek zorunda kalmıştı. Neden bahsettiğini anlamamıştı. Hafızasını yokladı. Sadece hedef gösterilene odaklanmış, detaylara takılmamıştı. Hülya bu ismi verdiğinde yok edeceği tek bir canın intikamına yeterli geleceğini düşünüyordu. Fakat son yaşadığı acı, Irmak da dahil tüm Kralşanları yok etme arzusuyla içini kavuruyordu.

“İlyas Soykamer mi?” dedi bir kaşı havalanırken. Tanıdık bir isimdi ama bir o kadar da eskiydi. Unutmuştu.

“İlyas Soykamer,” diye tekrarladı Cemil.

Kısa bir an daha düşündü Yakup. Eski bir ismi ucundan yakalayıp, “Seyis İlyas,” dedi.

“Seyis İlyas.”

Şaşkındı Yakup. Yıllar önce işlenen günahı biliyordu ama arkadaşı Mahir için susmayı seçmişti. Belki de bugün yaşadığı her şey bunun bedeliydi. Varlığı devam etsin diye gerçeklerini yuttuğu Kralşanlar tarafından hayat arkadaşı öldürülmüş, mezarına dahi saygısızlık yapılmıştı. Şu an şaşırdığı şey ise başka bir gerçektir. Hülya Kralşan’ın geçmişini biliyordu. Kocasını ve iki kızını bırakarak, kaçtığında eski kimliğini yok edip ona yeni bir hayat veren oydu. Kimliksiz bir kadın cesedini Hülya Soykamer diye gömdürüp sahte mezarını yapan da oydu. Hülya Kralşan adı da kendi eseri idi. Mahir’in hatırına yapmıştı her şeyi. Gerisiyle ilgilenmemişti.

“Hülya’nın kızı mı?” dedi şaşkınlıkla. Cemil bu gerçeği sesli dile getirmekten hoşlanmıyordu. Sadece başıyla onayladı. Yakup’un şaşkınlığı büyüyordu. “Beni arayıp onu öldürmemi isteyen Hülya’ydı.”

Yüzünde tek bir şaşkınlık yoktu. “O kadından annelik mi bekliyorsun, Yakup?” dedi. “En başından Mahir’le ona yardım etmen hataydı. Sana defalarca söyledim!”

Anneliğe dair bir beklentisi yoktu ama bu kadarını da beklemiyordu Yakup Öz. Yüzüne vurulan gerçeğin yıllar sonra farkına varabilmişti. Kenan gibi bir şeytanı elleriyle beslemişlerdi. Şimdi ise o canavar herkesi yok ediyordu. Sessizce önüne dönüp yeniden cama odaklandı.

“Ahuzar’ı bırak, Yakup,” dedi Cemil. “Sen masumları öldürmezsin!”

Yakup beklenmedik bir sinirle, “Karımı öldürdü!” diye kükredi. “Sadece ona selam vermedim diye karımı kendi kanında boğdu! Mezar taşını kırıp yaktı! Sen söyle, Cemil! Benim karım suçlu muydu yoksa masum mu?”

Cemil, “Bunu sadece selam vermediğin için mi yaptığını düşünüyorsun?” derken iri, koyu kahve gözleri kısılmıştı.

Yakup’un ters bakışı kısa sürdü. Kaşları çatıkken gözleri boşluğa daldı. Yakup Öz bu soruyla artık geleceği değil, geçmişi yokluyordu. Kenan’ın annesi Nermin ölüm döşegindeyken Mahir’in Hülya’yı o eve almasıyla başlayan olayların hepsine Kenan da şahitti. O zamanlar küçük bir çocuk olduğu için gücünün yetmediği her olayın hesabını şimdi soruyordu. Annesinin hasta yatağında uğradığı hakaretin öfkesini kusuyor, bunun acısıyla yanıyordu.

Zihnindeki karmaşa büyürken çatık kaşları yeniden Cemil’i buldu. “Geçmişin intikamını benden mi alıyor yani?” dedi.

“Büyükler unuttur, Yakup ama çocuklar değil. Mahir ve sen, kendi ellerinizle katilinizi beslediniz.”

“Mahir mi?” derken Yakup’un bir kaşı havalanmıştı.

Cemil ise yine kendinden emindi. “Onu bu hale getiren gerçekten tek bir kurşun mu sence?” dedi. “Madem Kenan’ın eli bu kadar uzun, babasına uzanan eli kesmez miydi? Koskoca Mahir Kralşan silahlı bir saldırıda yatalak kalacak, öyle mi? Hem de o an yanında olan oğlunun saçının teli dahi bozulmadan.”

Yakup’un kaşları daha da çatılırken eksik taşlar bir bir yerine oturuyordu. Haklıydı Cemil. Kendi elleriyle bir canavarı beslemişlerdi. O ise büyümüş, ilk onlara saldırmıştı. Saygısı ve sınırı olmayan biriydi Kenan. Kendi babasına bunu yapacağına emindi. Şaşırmazdı. Meselenin tek bir selam olmadığını şu an anlıyordu. Kenan Kralşan, en büyük günahının yeryüzündeki iziydi. Hesabı şimdi kesiyordu.

Nermin masumdu. Ama hepsi bir masumun ölümünü izlemişti.

Öfkeli bakışları yeniden önüne döndü. “Mahir’in hatırı için bunca zaman yaptığı her şeye sustum. Elimizi bu piyasadan çektik diye ona el verdim. Yardım ettim. Bizim gibi büyüsün diye arkasında durdum. Ama o bütün bunlardan daha fazlası, Cemil. Masada ona itaat etmeyen kim varsa öldürdü. Korkudan kimse sesini çıkaramıyor. Şeytandan daha fazlası.” Yeniden Cemil’e döndü. “Yılanın başını küçükken ezmeliydim. Şimdi karşıma geçmiş, onu adam yapan bana ahkâm kesiyor!”

Onun aksine sakindi Cemil. Başını iki yana sallayıp, “Hata üstüne hata,” dedi. Derin bir soluk verdi Yakup Öz. Geçmişin ipi boğazına dolanıyordu. “İlyas Soykamer’e bir hayat borçlusun, Yakup. Mahir’in günahına göz yumdun. O kadını alıp sakladın. O yılanı siz kendi elinizle büyüttünüz. Şimdi sizin savaşınıza kızımı yem edemem!”

“Neden Kenan’ın yanında?” diye öfkeyle solumaya devam etti. “Onun yanındaysa ondan bir farkı yok demektir!”

“Zorla tutuyor.” Kaşları çatıldı bu noktada. İleri eğildi. “Sevgililik haberi de senin önüne atılan bir yem. Anlamıyor musun Yakup? Yanlış piyona oynuyorsun. O şeytanın istediklerini yapıyorsun. Hülya geçmişinden kurtulmak, Kenan ise mahvettiği masum bir hayattan keyif almak istiyor. Onlara bu zevki tattırıyorsun!” Durdu. Beyninde dönen çarklar öyle hızlıydı ki birkaç saniye için konuşamadı. “Yıllar önce ikiniz de beni dinlemediniz. Büyük bir günaha göz yumdunuz. En azından bu defa dinle,” dedi Cemil. “Kenan’dan intikam mı istiyorsun? Benim elimde daha güçlü bir piyon var.”

Sorgular bir ifadeyle havalandı Yakup’un kaşları. “Ne?” dedi.

“Adı olmayan bir yiğit,” dedi Cemil tek solukta. “Bana biraz itimadın varsa kim olduğunu sorma. Sadece bu gece olacak olan her şeyi senin yaptığına dair Kenan’a bir haber gönder. İntikamını alacak, emin ol. Kenan’ın itibarı yerle bir olacak.”

Çenesi seğirmişti. “İstediğim itibarı değil!” Yumruğunu koltuğun ahşap koluna vurdu. “Ondan bir can almadan durmam, Cemil!”

“Al,” derken kendinden emindi. “Ama en azından bu gece söylediğim yiğide izin ver. Hem senin şanın yürüsün hem Kenan yanlış kayaya çarptığını görsün.”

“Ne yapacak?” derken hâlâ emin değildi Yakup.

Tumturaklı bir hayli emindi oysa. “Gün doğduğunda görürüz,” dedi. “Dün yakalanan Kralşan sevkiyatını da senin yaptığını söyle.”

Çenesi havalandı. “Ona güveniyor musun?” diye sordu.

Belindeki beylik tabancasını çıkarıp masanın üzerine bıraktı Tumturaklı. “Tek hatası olursa al sık kafama!” dedi.

Çok düşünmedi Yakup. Tumturaklı ondan kolay kolay bir şey istemezdi. Savaştaki kartlar yeniden dağıtıldı. Adamlarından birine seslenip kâğıt ve kalem istedi. Kısa bir not düşüp imzasını attı. Kâğıdı Tumturaklı’ya uzatıp isimsiz yiğide vermesini söyledi. Koltukta geriye yaslandığında bakışları gecenin karanlığındaydı. Gün doğduğunda göreceği manzarayı, karanlığın içinde büyük bir merakla bekledi.

Timur sigarasından derin bir nefes üflerken bakışları karşısındaydı. Keskin kahveler belki de ilk defa bu kadar koyu, bu kadar öfke doluydu. Oysa dingin bir su misali yaşamaya devam etmeliydi. Bu dinginliğin arkasının zehir zemberek bir ateş yığını olduğunu biliyor, bunu bastırmak için yıllardır içtiği sigara dumanının ardına saklanıyordu. Görünmez olmak için susuyor, bu zehirle yine kimse zarar görmesin diye kendini dünyanın en ücra köşesine çekiyordu. Öyle ya, elleri kanla doğandı. Adı kanla yoğrulan, ismi lanetli olandı. O zaman ilk defa bunun hakkını verecekti. Bu gece Tulpar gibi değil, Töngge gibi oynayacaktı.

“Abi,” dedi yanındaki Cihan. “Liman, tamam.” Elindeki telefonu Timur’a doğru kaldırıp ekrandaki fotoğrafı gösterdi. Kralşan Holding isminin yazılı olduğu sandukaların başına dikilen sayısız polis aracı vardı.

Başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Yakup Öz’le Tumturaklı’nın emrindeki bütün sokaklar bu gece onun için çalışıyordu. Kimse onu görmüyordu ama bütün emirleri o veriyordu. Sevkiyatın kalan kısmı Kralşan nakliyat araçlarıyla limana gelecekti. Ülke ticaretinin en güvenilir ismi olan Kralşan Holding’in kasa içleri aranmazdı ama bu gece aranacaktı.

Bu gece limanda gerçekleşecek büyük sevkiyatı el altından duyurdu. Polisin kulağına kadar gittiğine emin oldu. Saat gece dörde gelirken Kralşan’ın huzurla uyuduğuna emindi. Yanına girip kafasına sıkamak bir saniiyesini bile almazdı ama elini bağlayan bir görev vardı. Sert oynayacaksa da bunu etrafında dolanarak yapmalıydı. Birinci adım tamamlanmıştı. Gün doğduğunda Kralşan adı ilk defa kaçakçılıkla anılacaktı.

Biten sigarasını yanındaki çöpe atarken, “Tulpar abi, senin elin kolun bu kadar uzun muydu?” dedi Cihan. “Bütün sokaklar tek sözünle emrine girdi.”

Sessiz kaldı. Onun değil, Tumturaklı ve Yakup Öz'ün eli uzundu. Bunu kullanmaktan çekinmeyecekti. Siyah kapüşonlusunu yeniden başına geçirirken, "Eve dön," dedi kısaca. Sokaklardan gelecek haberi birlikte almak için çağırmıştı. Kendi çapında Cihan'ın da çevresi genişti çünkü. Bundan sonrası için yanında olmasına gerek yoktu. Tek devam etmeliydi.

"Olmaz," diyerek yeniden peşine takıldı Cihan. "Sen nereye ben oraya, Tulpar abim."

"Eve dön!" derken bu defa sesi net ve keskindi. Yandan göz ucuyla baktığında Cihan istemsizce olduğu yere sinmişti. Sakince sövdüğünde korkmuyordu ama sövmeden söylediği tek bir kelime öyle sert ve keskin oluyordu ki olduğu yerde kalıyordu Cihan.

Her şeye rağmen, "Bizim evimize mi abi?" diyerek şirinlik yaptı. "Yanında olmam gerektiğini kabul ediyorsun yani."

Göz devirerek ilerledi Timur. Gerisini kendi halletmeliydi. Sessiz kaldı. Bu sessizliğin onun dilinde *evet* olduğunu bilen Cihan'ın yüzünde ise derin bir tebessüm vardı. *Hayır*, diyecek olsa söverdi. Artık tanıyordu. "Nasıl istersen Tulpar abim," diyerek geriledi. "Ben evimizdeyim. Bir şey istersen hemen ara."

Sırtı dönük ilerlerken yine sessizdi Timur. Bu geceyi tek bitirmeliydi. Her zamanki gibi. Adımları en seri şekilde hedefine ilerledi. Karanlık sokak aralarından ve en izbe yerlerden geçtikten sonra hedefine ulaşmıştı. Boğazı süsleyen Kralşan malikânesinin tenhada kalan arka girişine ilerledi. Gece üçten sonra koruma sayısı on beşten, ona düşüyordu. Malikânenin etrafına dağılarak saat başı kontrol ediyor, güvenlikten emin oluyorlardı. En göz önünde olmayan, unutulmuş kısım malikânenin arkası boyunca uzanan duvarın sağ köşesiydi. Büyük bir ağacın yaprakları arasında kalıyordu. Timur bu evin her bir köşesini zihnine kazımişti.

O yöne ilerledi. Korumaların sayısının bu gece de on kişi olduğuna emindi. Duvarın dibinde birkaç dakika sessizce bekledi. Saat tam dörttü. Korumanın adım seslerinin uzaklaşmasını bekledi. Birkaç dakika sonra duvarı geçmiş, ağaç yapraklarının arasından sessizce süzülerek bahçeye atlamıştı. Heybetli bedeni tek bir ses çıkarmamıştı. Sessizce yok etmeyi en iyi onlar bilirdi. Yıllarca bunun için eğitilmişti.

Cebinden çıkardığı siyah maskeyi ve eldivenleri giydi. Kapüşonu yeniden başına geçirdi. Adımları sol girişe ilerledi. Elinde fenerle etrafı kolaçan eden korumaya öyle sessiz yaklaştı ki rüzgârın uğultusu ve Boğaz'dan yükselen deniz sesi bile daha fazlaydı.

Adamın boynuna tek bir darbe indirip bayılttı. Kamera olan noktaları biliyordu. Elinden geldiğince kör noktalardan geçerek güvenlik köşküne ilerledi. Diğer korumalar yoğunlukla bahçede gezerken burada hep iki kişi olur, kameraları izlerdi. Kralşan'ın en büyük hatası da buydu işte. Kendine öyle güveniyor, kimsenin ona zarar veremeyeceğine o kadar çok inanıyordu ki az sayıda korumanın her şeye yeteceğini düşünüyordu.

Aynı sessizlikle güvenlik köşküne girdi Timur. Korumaların biri telefonuyla uğraşüyor, diğeri uyukluyordu. Telefonuyla uğraşan onu fark ettiğinde ayağa kalkmasına fırsat vermeden, yüzüne bir yumruk atarak bayılttı. Onun düşme sesine uyanan diğeri eleman da aynı sonu paylaştığında sistemi kapadı.

Yeniden arka kısma geçti. Eve gizlice girmek gerekirse kullanabileceği yollara dair öncesinde yaptığı planı düşündü. Kararlı adımlarla sol köşede kalan balkonlara ilerledi. Alt camın pervazları sayesinde kendini yukarı çekerek atiklikle üst katın balkonuna tırmandı. Omzu ve kolu ağrıdığı için zorlanmıştı ama durmadı. Balkon kapısını açıp sessizce evden içeri süzüldü.

Burası Mahir Kralşan'ın odasıydı. Onu ilk kez görüyordu. Etrafına kurulu oksijen makinesi, kalp ritim ve daha sayısız cihaz varken huzurla uyuyor gibi görünüyordu. Yüz hatları eriyip gitmese de Kenan'a fazlasıyla benziyordu. Lakin çökmüş ve yorgun görünüyordu. Sessiz adımlarla ilerleyecekken Mahir Kralşan'dan yükselen bir iniltiyle duraksadı Timur. Başındaki kapüşondan yüzü hatta gözleri dahi görünmüyordu. Bu güvenle adımlarının ona gitmesine engel olamadı. Malikâneye geldiği ilk andan beri bu adamı merak ediyordu.

Bir zamanlar İstanbul'un en büyüğü olduğunu duymuştu. Şimdi ise bir avuç et yığını gibiydi. Başucuna gittiğinde Mahir'in siyah gözleri ondaydı. Dikkatle izlerken titriyor ve inliyordu.

“Korkma,” dedi Timur. “Senin için değil, oğluna geldim.”

İnleyişi yavaşladı. Bir şey anlatmak ister gibiydi. Titreyen artık bedeni değil, gözbebekleriydi. Dudaklarından kesik kesik sesler dökülürken ne dediğini anlamlandırmak zordu. “Öl-” dese de bitirememişti kelimesini. Belki de oğlunu öldürmemesi için yalvarıyordu. Saçmaydı. Onu bu hale getiren oğluydu. Söylemeye çalıştıklarını ifadesizce dinledi Timur ama anlamsız kelimelerdi. Geri dönmüş, kapıya doğru bir adım atmıştı ki bir ses daha yükseldi Mahir Kralşan'dan.

“Öldür!”

Durdu Timur. Bakışları karanlığın içinde yeniden arkasındaki adama döndü. Bütün bedeni titriyor, gözbebekleri bir şeyleri uzun uzun anlatmak ister gibi büyüyordu. “Öl- Öl-” Serzenişleri kesik kesikti ama Timur bir önceki cümlede ne duyduğuna emindi.

“Oğlunun ölmesini mi istiyorsun?”

İnlemeye devam etmişti Mahir Kralşan ama gözlerinde Timur’un söylediklerinin aksini isteyen bir korku yoktu. Tam tersi, bu düşünceyle heyecanlanmış gibiydi. Yastıktaki başı titrerken inlemeye devam etti. Başını aşağı yukarı salladı.

“Bu gece değil,” dedi sadece. “Onu tek bir kurşunla öldürmek iyilik olur.”

Odanın karanlığından daha da karanlıktı Mahir Kralşan’ın gözleri. Timur odadan çıkarken karalıklara yansıyan parlaklığın sebebi şakağına süzülen birkaç damla gözyaşındı. İlk eşi Nermin’i düşündü sadece. Ölmeden önce bile ona hakkını helal etmemişti. Bunun azabıyla yıllardır yanarken yaşamasına, bu çileyi çekmesine neden olan şeyin bu vebal olduğunu biliyordu. Nermin’in ahı peşini bırakmıyordu. Hülya’ya olan büyük aşkı ise sönüp gitmişti. Şakağına doğru bir yaş daha süzülürken kendi büyüttüğü canavarın yok edilmesinden başka bir şey isteyemedi.

Timur’un adımları ise aynı sessizlikle Kenan’ın odasına yöneldi. Büyük bir odaydı. Ortada kalan yatağın sol tarafında uyuyan Kenan’a bakarken kapıyı kapamadı. Karanlıktan korkuyor olmalıydı ki başucundaki iki gece lambası da açıktı. Sessiz adımları ona ilerlerken onu öldürmesi işte bu kadar basitti. Herkesin korktuğu, yıkamadığı Kenan Kralşan’ı yer yüzünden şu saniye silebilir, yerle bir edebilirdi. Teoman Doğu onu canlı istediğini söylemese şu saniye onu kendi kanında boğabilirdi.

Sessizlikten bile daha sessiz adımlarla ilerledi. Nefes sesi bile duyulmuyordu. Başucuna geldiğinde başını robotik bir şekilde sağa eğerek izledi huzurla uyuyan şeytanı. Her zaman düzenli olan siyah saçları dağınıktı. Kenan, yanı başına gelen ölümü hissetmiyordu bile. *Savaş kuralları, saldırı prensibi: Hiç kimse savunmayla kazanamaz. Saldır.* Timur’un içinden geçen buydu.

Başucundaki ışığı kapadı. Diğer yana ilerleyip son ışığı da kapadığında odayı aydınlatan tek şey pencereden sızan ay ışığıydı.

Savaş kuralları, baskın prensibi: Beklenmedik şeyi, beklenmedik zamanda yap.

Karanlığın içinde belli belirsizdi Timur. Odanın karanlığı geceyle birleşerek onu saklamış gibiydi. Yeniden Kenan'ın yanına ilerleyip Yakup Öz'ün gönderdiği notu başucuna bıraktı. İçi soğumamıştı. Alevler hâlâ göğüs kafesini yakarken not kâğıdının yanına Kenan için minik bir de hediye bıraktı. Hediyeleşmeye bayılıyordu. Seveceğine emindi. Demirden, soğuk bir kelepçeydi.

Deli gibi Ahu'ya yaptığının aynısını yapmak, ellerinden yatağa kelepçelemek, topuklarına sıkmak istiyordu ama dizginledi kendini. Her zamanki gibi mantığını önüne aldı. Düşmanını tanıyordu. Akıllı bir adamdı Kenan ama sadece gördüğüne odaklanmak gibi bir sorunu vardı. Kelepçeyi de Yakup Öz'ün bıraktığını düşünecekti. Sevkiyatı patlattığı için gözdağı verdiğini, onu yok etmenin de en az büyütme kadar kolay olduğunu ispatladığını sanacaktı.

Bu kelepçenin asıl sahibinin Timur olduğunu öğreneceği güne kadar sessiz kalacaktı Timur. O gün geldiğinde ise asla merhamet etmeyecekti. Hak edene, hak ettiğini verecekti.

Adımları geriledi. Yeniden gecenin karanlığına karışıp, kaybolurken içindeki ateş hâlâ diriymiş. Malikâneden çıkmadı. Sessiz adımları Fiko'nun kaldığı müstemilata ilerledi. Sessizce odasına süzüldü. Karanlık, tek kişilik odasında huzurla uyuduğunu gördüğünde kaşları daha da çatıldı. Ahu'nun kolunu sıkan, yerde sürükleyen, Kadife'ye kurşun sıkan eli yatağın ucundan aşağıya sarkmıştı.

Yavaşça ilerledi. Huzurlu nefes alıp verişini kısa bir an izledi. Fazlasıyla kinliydi. Kenan'a yapamadığını yaptı. Burnunun ortasına yumruğu indirdi. Fiko inleyerek, can havliyle uyandığında daha gözünü açmasına fırsat vermeden aynı noktaya bir yumruk daha indirdi. Burun direğine aldığı sert darbeler yüzünden ayılamadan bayılan Fiko'nun burnundan akan kanı umursamadı. "Kanını siktiğimin kansız!" diye homurdanarak geriledi. Ahdetmişti. O eli de er ya da geç koparacaktı.

Son bir hamlesi kalmıştı. Adımları o yöne ilerledi. İlk defa ateş değil, suydur karşılarındaki kadın. Yakışmamıştı. Bu gece onun yerine de yakacak, yıllar sonra ilk defa ateşi karşısına alacaktı. Geldiği gibi malikâneden uzaklaştı. Cihan'ın ayarladığı aracı malikâneden uzak bir köşeye bırakmıştı. Binip gece bile canlılığını koruyan İstanbul trafiğine karıştı. Günler öncesinde kan gölüne döndüğü için artık ıssızlaşan Kralşan galerisine ilerledi. Sik kırığı, arabalara bayılıyordu. Hepsine dokunuyor, izlerken

keyifleniyordu. Özellikle içlerinden bir tanesine nasıl aşkla baktığına defalarca şahit olmuştu Timur.

Ne demişti modeline? *Dünyada nadir bulunan bir parça. Bin dokuz yüz bilmem kaç model sikim woody.* Her ne boksas. Aklında tutamayacaktı. Tutmasına da gerek yoktu. Herkesin en kıymetlisini yok etmeye bayılıyordu Kralşan. Bu gece de onun kıymet verdikleri yok olacaktı: İtibarı ve arabaları. Arabayı galeriden uzak bir köşeye bırakıp bagajdan benzin dolu iki bidon aldı. Galeriyeye ilerledi. O gecedan sonra korumalar azaltılmıştı. Kurşunlar yüzünden dağılan camlarıyla eskisi kadar parlak görünmüyordu. İssızlaşmıştı. Kapısının önündeki bekçi kulübesinde bekleyen tek kişi vardı. Sabah dört buçuğa yaklaşırken önündeki televizyondan çıkan seslerle uyukluyordu.

Arkaya ilerledi Timur. Gizli girişı ve çıkışı biliyordu. Olay gününden sonra Kralşan'ın buraya uğramaya vakti olmasa da her yer toplanmış gibiydi. Duvarın köşesinde olduğunu bildiği kameraya ucunda susturucu olan silahıyla sıkıp, hız kesmeden ilerledi. Kilitliydi demir kapı ama ince bir malzemeydi. Art arda sağlam tekmeler indirerek kırdı. Omuzundaki yara daha da sızlamaya başlamıştı ama durmadı. Galeriden içeri girdiğinde o geceki kan kokusu burnuna değmişti. Her şeyin izi silik ama bu koku diri ydi.

Yerlerini ezberlediği diğer kameralara da art arda sıktı. Otuzdan fazla arabanın içinden ilerleyip ayrı bir köşeye bırakılmış Kralşan'ın kıymetlisine ilerledi. Silahı yeniden beline taktığında diğer elinde kalan benzin bidonlarından birini yere bırakıp diğerini açtı. Arabalarına gelecek ufacak zararda çıldırıyordu sık kırığı. Ama kendi verdiği zararı zevkle izliyordu. Bu gece de Timur izleyecekti.

Eski model aracın üzerine yavaş ve sakın hareketlerle benzin dönüp ilerledi. Hiçbirini atlamadan her bir araba için tekrarlardı bunu. İki bidon da bittiğinde arabaların en ucuna, çıkışa en yakın noktaya, geçip cebinden sigarasını çıkardı. Maskesi de eldivenleri de hâlâ üzerindeydi. Eldivenleri ve başındaki kapüşonu çıkarmadan siyah maskeyi çıkardı sadece. Yüzü görünmeyecek şekilde yere eğikken, sigarayı dudaklarına götürüp derin bir nefes çekti.

En büyük çılgınlıkları sessiz insanlar atar, en büyük korkuları kendini güçlü gösteren korkaklar yaşırdı. Üzerindeki lanet kırılacak gibi değildi. Gerçeği öyle kabullenmişti ki Timur, kıyafet gibi üzerine geçirmişti. Bunca zaman laneti onu yönetmiş, kapalı kapılar arkasına saklamıştı.

Yine görünmez olacaktı. Ama bu defa lanetini kime bulaştıracağını kendi seçecekti. Sigarasından derin bir nefes çekti. Son kalan kısmı ayaklarının dibinde biten benzinin üzerine attı. Timur her şeyi sigarasının ucundaki kıvılcımla ateşe verdi.

Minik kıvılcım ateşe, ateş ise büyük bir yangına dönüşürken, arkasına bile bakmadan sessizce uzaklaştı. Yeniden arabanın önüne geldiğinde galeriden olabildiğince uzaklaşmıştı ama yangını görebiliyordu. Arabalardan art arda patlama sesi yükselirken, ateşler büyüdükçe büyüyor, karanlığın en yüksek noktasına ulaşmak için yarışlıyordu. Sebep olduğu cehenneme bakarken bir sigara daha yaktı. Siren sesleri duyulduğunda dudağının kenarı kıvrılmıştı.

Timur ilk defa yanmadı. *Yaktı.*

Gün doğduğunda ekranlara düşen bomba gibi bir haber olacaktı. Kralşan Holding'in adı kırmızı yazılarla verilecekti. Büyük bir sevkıyatta Kenan Kralşan adı geçecek, elindeki mallar gidecek, galerisi yakılmış, adı ilk defa yolsuzlukla anılmış olacaktı. Bir arabanın daha patlama sesi geldi. Umursamadan bir sigara daha yaktı. Derin bir nefes üfledi. Sigara tutan elinin bileğindeki siyah bilekliğe değdi bakışları.

Bu ateş, onun içindi. O yakamıyorsa Timur yakardı.

Ne yaptıysa o kadının içindeki güveni kıramamıştı. Paramparça olmuş birini daha da parçalamayacaktı. Bu defa ölüm olacağı kişiyi kendi seçecek, ona yürekten inanan bir canın daha yitip gitmesine izin vermeyecekti. Onu korumaya çalışırken acı çekmesine göz yummayacaktı. Artık çocuk değildi. Hâlâ ona güveniyorsa bu güvenin de hakkını verecekti. Cebinden yedek telefonunu çıkarıp neden ezberlediğini bilmese de ezbere bildiği numarayı tuşladı. Geç olsa da uyumamış olduğunu, Kadife'nin başında bekleyeceğini hissediyordu. Yanılmamıştı. Arama üçüncü çalışta açıldı.

"Efendim," dedi soğuk ve mesafeli bir sesle. Farklı bir numaradan aradığı için bu sesle konuştuğuna emindi.

"Benim," dedi Timur sadece.

"Timur..." diyen ses bu defa kısık ama yumuşaktı.

Bir nefes daha çekti sigarasından. Bir araba daha patladı. *Kalbini kırdım, yine de bana güveniyor musun,* diyemediği için, "Hâlâ bana güveniyor musun?" diye sordu.

Kısa bir an sessizlik oldu. "Her zaman," dedi Ahu en sonunda. Sesinde tereddütte yer yoktu.

Yangın büyüdükçe büyüdü. Göğüs kafesine değdi. Art arda üç araba daha patladı. “Gün doğduğu zaman göreceklerine iyi bak o zaman,” derken uzağında kalan alevler keskin kahvelerin içinde parladı. “Bu gece olan her şey kalp kırıklıkların, bu savaşta kazanacağım her zafer artık senin için.” Sesi net ve ilk defa kendinden bu kadar emindi. “Sana söz, Ahu... Her yeri kana bulasam dahi bu cehennemden canlı çıkaracağım tek kişi sensin!”

2. BÖLÜM

*“Ruhun mu ateş yoksa o gözler mi alevden?
Bilmem bu yanardağ ne biçim korla tutuştu?
Pervane olan kendini gizler mi hiç alevden?
Sen istedin ondan, bu gönül zorla tutuştu...”*

-Hüseyin Nihal Atsız

Soğuktu toprak. Belki de bağrında sakladığı canlar yok olmasın diyeydi bu soğukluk. Ona emanet edilen bedenler, içine gömülen ruhlar vardı. Saklamalı, sakınmalıydı. Kalplerini gömüyordu yaşayanlar. Emanetlere sahip çıkmalıydı. Avuçiçi soğuk toprağın üzerinde gezinirken tenine batan minik taş parçalarını tek tek ayıklıyordu Âdem. Bu toprağın altında yatan canı, kalbiydi. Yaşarken, onun canını yakan parçaları koparıp atamamıştı. Öldüğünde toprağının üzerindeki her bir taşı toplarsa belki de canı daha az yanardı.

Minik bir taşı daha mezarın üzerinden alıp kenara bıraktı. Yanağına süzülen yaşlar artık derin bir oluktu. Hissetmiyordu. Mavi gözleri kan çanağı, sarı saçları dağınıktı. Üç gün geçmişti. Üç koca gündür Güldeste bu dünyada yoktu. Yılları devirmişti Âdem bu üç günde. Ayları ve günleri eskitmiş, asırları sıgdırmıştı ömrüne. Eskiden Güldeste'nin Âdem'iydi. Artık sadece Âdem'i. Hiçlik ve yokluktu. Üzerinde en son Güldeste'nin kendi eliyle giydirdiği, onun kanına bulanmış takım elbise, ceketinin cebinde ise bir çift patik vardı. Onun iliklediği gömleğin düğmelerini geri açamamıştı.

Üç gündür bu mezarın başındaydı. Gidecek yer bulamıyordu. Tahtadan bir mezar taşı koymuşlardı gülünün başına. Güldeste Yılmaz yazmışlardı üstüne. Bu yazı dahi üç günde silinmeye yüz tutmuştu. Günlerdir aralıksız yağan yağmur bugün dinmiş, Rize'nin üzerindeki sis dağılmaya başlamıştı. Karadeniz'in yası bitmişti. Ama Âdem'in yası bir ömür sürecekti. Baba olacağını öğrenemedi kaybetmişti evladını. İş aldım, deyip gülüne sarılacaktı. Sarılamadan kollarında solmuştu. Islak toprağın üzerinden bir taşı daha alıp kenara bıraktı. Minik taşlar yanında bir tepeye dönüşmüştü.

“Güldestem...” diye mırıldandı. Sesi bile onu terk etmiş gibiydi. Zorla dökülmüştü dudaklarından sevdiğinin adı. “Güldestem...”

Ses gelmedi mezardan. Duyamadı o nahif sesi. Dudakları büküldü Âdem'in. Yanağına doğru bir yaş daha süzülürken yorgun başı en sonunda ıslak mezarın üzerine düştü. Alnı değdi sevdiğinin toprağına. Bundan sonra bir ömür böyle soluklanacaktı. Soğuk bir mezara yaslanarak kalbindeki yangını söndürmeye çalışacaktı. Parmakları mezarın üzerinde gezinmeye devam etti. Islak bir toprağı okşadı en sevdiği ten yerine. Nefes almak zordu. Kalbini canlı canlı göğüs kafesinden söküp toprağın altına gömmüşlerdi. Karadeniz artık daha da kara, dalgaları artık daha da hırçındı. Annesiyle babası gittiğinde büyümemişti Âdem. Nenesi öldüğünde ya da evlendiğinde de büyümemişti. Ama artık kocaman bir adamdı. Sarı, güneşte parlayan saçlarına üç günde düşen üç ak tanesi vardı.

“Yazuk habı uşağı,” diyen sesler geldi kulağına.

“Perişan etti kendini.”

“Kaç gündür kalkmadı ha mazarun başundan.”

Sesleri seçemiyordu. Alnı ve elleri sevdiği canın üzerindeyken öylece durmaktan başka bir şey yapmadı. Dakikalar sonra mezarın başında başka bir elin varlığını hissedince yorgun başını kaldırdı. Timur'du gelen. Bir bacağı topallıyordu. Yüzü aldığı darbelerden mordu ve bir gözü şişti. Kaşları ve dudaklarında ise derin bir yara vardı. Her zaman dik duran omuzları çökmüştü. Yorgun gözlerinin içi kırmızıydı. Acısı öyle büyüktü ki Âdem'in, gülünün geride bıraktığı emanete günlerdir bakamamıştı.

“Timur...” diyen sesi de kısıktı.

Cevap vermedi Timur. Artık sessizliği daha derindi. Ölümün ne demek olduğunu çok küçük yaşta öğrenmişti. Ölüm, Timur demekti. Onu dünyaya getiren can da elinden tutan el de artık ölüydü. Baba haklıydı. Ablasının mezarının önünde sessizce diz çöktü. Aldığı darbelerden sızlayan bacağı umursamadı. Canı en içeriden yanıyordu. Artık mecbur olmadıkça konuşmayacak, gülmeyecek, kimseye kendini açmayacaktı. Timur'un dünyaya uzanan eli kopmuştu. Büyük bir yalnızlığın ortasında tek başınaydı. Korunaklı bütün duvarlar yıkılmış, hissettiği tek sevgi de gitmişti. Bu zamana kadar yaşadığı cehennem değildi. Timur'un cehennemi Güldeste gittiği günden sonra başlayacaktı.

Ablasının zihnindeki sesleri susturan ninnileri, yaralı yanaklarını öpen dudakları, sevgiyle sarmalayan kolları vardı. O varken düşünmez, zihnindeki

kurdun onu ele geçirmesine izin vermezdi Timur. Artık her şey karanlıktı. Sesler susmuyor, yaraları acıyordu.

Sessizce mezarın yanına çöktü. Gözlerinde yaş yoktu lakin boğazında derin bir sızı vardı. Yaralı avuçlarını ablasının toprağına yasladı. Konuşmadı. Sessizce mezarın yanına kıvrıldı. Aynı cümleler günlerdir dönüp duruyordu zihninde.

Senin yüzünden! Sen yaptın! Defalarca onu öldüreceksin, dedim! Senin adın ölüm! Varlığın ölüm! Ellerinde kan var, dedim!

Konuşmadı. İçindeki karanlığın arkasına sindi. Ablasının son anı ve ellerine değen kanı gözlerinin önünden gitmiyordu. Polis olayı kaza olarak kaydetmiş, karanlık evi yeniden Kadir Töng'e'ye vermişti. Dengesini kaybedip düşmüştü Güldeste. Komşular her zamanki gibi sessizdi. Herkes kulaktan kulağına gerçeğı mırıldanıyor ama dile getirmeye korkuyordu. Cenaze evi Âdem'le ablasının eviydi. Bir de bebeğı varmış ablasının. Öyle duymuştu komşulardan. Tek giden ablası değilmiş. Bütün Rize artık içkici Kadir Töng'e'yi, ölen kızını ve dayak yemiş bir haldeki Timur'u konuşuyordu kulaktan kulağına. Maske altındaki yüzler daha fazla saklanamamış, gerçek en acı şekilde ortaya çıkmıştı.

Kadir Töng'e bir ayyaştı. İtibarı yerle bir olmuş, vicdan azabı bir taş gibi içine oturmuştu. Artık içtiğini saklama gereksinimi duymadan içiyor, yitip giden kızı için feryatlar ediyordu. Güldeste'nin bir ömür vicdan azabı çek, baba, diyen feryadını susturamıyor, kendi karanlığında boğulmaya devam ediyordu. Ama hâlâ korkaktı. Timur'a dokunmuyordu. Korkarak bakıyordu oğlunun yüzüne. Onu da öldüreceğini düşünüyor, kaçacak delik arıyordu. Kendi vicdanından kaçtığını bilen tek kişi Timur'du.

İlk defa dün tek kalmışlardı. Bütün komşular gittiğinde gözleri birbirine değmişti. Timur ilk defa gözlerini kaçırmadan bakmıştı babanın gözlerine. Ablasını iten eli biliyordu. Bunun üzüntüsünü aradı kahvelerde. Ama bulduğu tek şey yine nefret oldu. Senin yüzünden, demesinden başka bir şey duymamıştı Kadir Töng'e'den. Yine nefret kusmuştu baba. Korkmuştu ondan. Titreyerek, odasına girip kapıyı kapamış, ablasının yaptığı gibi sandalyeyi arkasına yaslamıştı. Dolaba sığmıyordu artık. Yatağın önüne çöküp ellerini kulaklarına kapamak, dışarıdaki lanetin sesini susturmaya çalışmaktan başka bir şey yapamamıştı.

Ablası olsa şarkılar söyler, ninnilerle avutur, neşeli sesiyle her sesi sustururdu. Artık hiçbir ses susmuyor, Timur'un daha da sessizliğe gömülmesine neden oluyordu. Ablasının yüzüne beyaz bir örtü kapadıkları an bağırarak

ağlamıştı. Bu örtünün altında kalmış, silinip gitmişti Güldeste'nin gül çehresi. Timur, minik yumruklarını yere vurup kendini yaralamıştı. Bu son fer-yadıydı. Günlerdir sessizce ağlıyordu. Ablasının ona aldığı vazoya sarılıyor, kullanmadığı son dilek hakkını sayıklayıp duruyordu.

Ablam geri gelsin. Allah'ım, lütfen ablam geri gelsin. Benim yüzümden ölmesin. Geri gelsin.

Gelmiyordu Güldeste. O an anlamıştı Timur vazunun sihirli olmadığını. Onu görünmez yapmıyor, ablasını geri getirmeye gücü yetmiyordu. Mucizeler yoktu. Baba ise haklıydı. O, ölümden başka bir şey getirmiyordu. Timur'un hayatındaki tek mucize ablasıydı. Neredeydi? Başını toprağa yasladı.

Buradaydı.

Ablasının mezarına kıvrılan canı gördüğünde kendine gelebildi Âdem. Günlerdir kendi acısına o kadar gömülmüştü ki geride kalan emaneti aklına dahi gelmemişti. Kalkacak gücü yoktu ama ıslak toprak kalkması için sertleşti sanki. Avuççine baskı yaptı zemin. "Timur," dedi yeniden. "Oğlum."

Ses vermedi Timur. Titreyen dudaklarını belli etmemek için daha da so-kuldu soğuk toprağa. Nedenini bilmiyordu ama bakamıyordu Âdem abisinin yüzüne.

Ağlamaktan şişen gözlerini silerken zorla ayaklandı Âdem. Günlerdir yürümeyen bacakları sızlıyordu ama durmadı. Sendeleyerek ilerledi Timur'a. Onun kalbi yitip gitmişti, gördüğü çocuğun ise bütün hayatı. Güldeste'sinin ona bıraktığı son emanetti. Elini bırakamazdı. Ama acısı öyle büyüktü ki göğsünde sızıdan başka bir şey hissetmiyordu Âdem. Oysa küçük bir kalp ondan daha fazla acıyı sessizce yutuyordu.

"Timur..." dedi yanına vardığında. Dağılmış bir halde olmasına rağmen yeniden yere eğilip Güldeste'nin mezarının yanında uzanan bedene dokundu.

Sessiz kaldı Timur. Madem ölüm olandı o, kimse onu sevmemeliydi. Anne o doğarken ölmüştü. Abla onu korurken ölmüştü. O halde Timur se-vilmemeli, korunmamalıydı. Severdi Âdem abisini. Ama onu da kaybetmek istemiyordu. Dişlerini minik dudaklarına geçirirken sessiz kalışı bundandı. Dönüp bakmadı Âdem abisine, her zamanki gibi konuşmadı. Herkese ör-düğü duvarın arkasına bir tek onu ve ablasını almıştı. Ablası artık yoktu. Âdem abisini de yaşaması için Timur dışarı çıkardı. Duvarlarının arkasında artık tekti. Dokuz yaşındaydı ama her şeyin farkındaydı. Bundan sonrasında bedeni hızla büyümeye devam edecek ama kalbi hep dokuz yaşında, abla-sının büyüttüğü kadar kalacaktı.

Timur'un elini kavradı Âdem. Zorla kaldırdı yerden. Kendi pislik içinde olmasına rağmen Timur'un çamur olan siyah pantolonunu ve kollarını temizledi. Gür, kumral saçlarını düzeltmeye çalıştı. İkisi de yara bere içindeydi ama bir o kadar da sessizdi. Tek ses de gitmişti. Artık konuşacak hiçbir şey kalmamış gibiydi.

Günlerdir yalnız bıraktığı için, "Özür dilerim," diyebildi Âdem.

Sessiz kaldı Timur. Bakışları yerdeydi.

Çenesine dokunup yerdeki bakışlarını kendisine kaldırmaya çalıştı Âdem. Zorlandı ama başardı. Keskin kahveler derin bir acıyla bakıyordu. Benze-miyordu Timur ve Güldeste. Ama ikisinin de çenesindeki derin gamzeyle biçimli, küçük burun annelerinden onlara kalan bir mirastı. İçi sızladı Âdem'in. Güldeste hayattayken görememişti bu benzerlikleri. Aslında fazla-sıyla benzediklerine kanaat getirdi. Uzun uzun izlerdi o gül çehreyi. Şimdi ne yapacaktı? Timur'a baktıkça aynı yüzü görüyor, kalbindeki sızı büyü-yordu.

Dayanamadı. Bağına çekip sıkı sıkı sarıldı kucağındaki küçük cana.

Bir sessiz gözyaşını da Âdem abisinin omzuna döktü Timur. Baba sesini duymasın diye sessizce döktüğü yaşlara bir yenisini daha ekledi. Âdem ise daha da sıkı sarmaladı gövdesine sakladığı çocuğu. Kumral saçlarına derin öpücükler bıraktı. Gülünün kokusu sinmişti her bir saç teline. Onun eli vardı Timur'un her zerresinde. Daha derin bir nefes çekti kokusundan içine. İçindeki yangın büyüdü. Özlemini nasıl dizginleyeceğini bilmiyordu.

Geri çekilirken ikisinin de gözleri yaşlıydı. Başucunda dikildikleri me-zarın dışı soğuk, içi sıcaktı. İkisinin de kalbi bir toprak altına gömülmüş, üzerine kara toprak atılmıştı. Yorgun parmakları Timur'un yaşlarını silmeye çalıştı ama yüzündeki yaralara ve morluklara dokunmaya kıyamadı. Boynu büküldü.

"Yalnız bıraktım. Özür dilerim."

Sessiz kaldı Timur.

Âdem günler sonra ilk defa cesaretini toplayıp, "Ne yaptı sana?" diye sor-ması gereken soruyu sordu. Yanağına doğru sessiz bir gözyaşı daha süzülürken yine konuşmadı Timur. Dudakları büküldü. Çaresizdi Âdem. Yeniden bağ-rına bastı küçük canı, emanetini. Sessiz hıçkırıkların arttığını hissettiğinde, "Senin bir suçun yok," diyebildi. Canı yanıyordu ama teselli etmesi gereken daha küçük bir can vardı. Saçlarını okşadı Güldeste gibi. Yerini tutamazdı ama denedi yine de. Bakışları ıslak mezara takıldı. Günler sonra açan güneş öyle keskindi ki kurumaya başlamıştı toprak. Ölen soğurdu zaten. Ya geride

kalan? Onların yüreği nasıl soğuyacaktı? İki can gömmüştü Âdem bu mezara. İçi nasıl soğuyacaktı?

Yerden ayaklandığında Timur'un elinden kavradı. Oysa Timur'u teselli edecek hiçbir cümle yoktu. Tutmadı Âdem abisinin elini. Ama geri de çekmedi. Boş bir çuval gibi peşine takıldı. Konuşmadı ikisi de. Yorgun adımlarla, el ele uzaklaştılar en sevdikleri canın yanından. Güneş açmıştı Rize'de ama caddeler hâlâ ıssızdı. Karadeniz sakin, kuşlar bile sessizdi. Caddelerden el ele geçtiler. Bu hallerini üzgün gözlerle izleyenlerin arasından sıyrıldılar. Elinin içindeki elin ona tutunmadığının farkındaydı Âdem. Yine de bırakmadı.

Oturdukları sokağa geldiklerinde yan yana olan iki evin ortasında dikkildiler. Günler öncesinde biri karanlık, biri aydınlıkken şimdi ikisi de karanlıktı. Birinde Güldeste'nin hayatı vardı, diğerinde ölümü. Birinde neşesi vardı, diğerinde gözünün yaşı. İkisinde de Güldeste'nin izi her yerdeydi. Belli belirsiz yutkundu Âdem. Günlerdir giremiyordu bu eve. O yokken nasıl ayak basacağını bilmiyor, yokluğunun yüzüne daha da vurmasını istemiyordu. Ama elinin altındaki canı da daha fazla tek bırakamazdı.

"O..." dedi. "Geldi mi bizim evimize?"

Timur'un, "Geldi," diyen mırıltısı belli belirsizdi.

Zorla yutkundu. Öfkesi birini yakacaktı. Hissediyordu.

"Sana bir şey yaptı mı?"

Sessiz kaldı Timur. Zorlamadı Âdem. Yapacağı en büyük kötülüğü yapmıştı. Bundan sonra Kadir Töng'e'nin yapacağı hiçbir şey daha büyük bir zarar veremezdi. İçindeki öfke alevi kaynıyordu. Çok daha önce yapması gereken bir şey vardı. Yapsaydı eğer gülü solup gitmezdi. Kaybı öyle derindi ki sebep olanı yok etmedikçe durmayacaktı. Mantıklı düşünemiyor, intikamdan başka bir şey istemiyordu. Yorgun adımlarla evlerine ilerlediler. İçeri girdiklerinde derin bir sessizlikle karşılaştılar. Oysa üç gün öncesinde neşeliydi bu ev. Şimdiyse bütün ruhu alınmış gibiydi.

Merdivenleri ağır ağır çıkarken ikisi de bozmadı suskunluğunu. Ta ki, "Acıktın mı?" diyen Âdem'e kadar.

Cevap yoktu. Umursamadı Âdem. Topallayan Timur'u sedirin üzerine oturttu. Yatak odalarına ilerlemeye çalıştı ama zordu. Boğazındaki yumru kendini belli ettiğinde mutfığa yöneldi. Günlerdir yemek yememiş, uymamış, soğuk bir mezarın başında ağlamaktan başka bir şey yapmamıştı. Üzeri çamurlu ve kanlıydı. Umursamadı. Titreyen elleriyle dolaba uzandı. Her şey gülünün bıraktığı gibiydi. Dolabı açtığında yarısı yumurtalı, yarısı

yumurtasız menemeni görmek genzindeki sızı için patlama noktası oldu. Gözyaşları yeniden yanaklarına süzölmeye başlarken dolabın önüne çöktü.

“Tokum,” diyen Timur’un sesini duydu arkasından. Dönüp bakamadı Âdem. Odanın kapısının açılıp kapanma sesi geldi. Dönüp yine bakamadı. Ağırdı bu evin her yanı. Güldeste yokken yürüyemiyordu. Her köşesinde onun izi varken nefes alamıyordu. Hıçkırıkları arttığında zorla toparlandı dolabın önünden. Yatak odalarına ilerledi. Kendini bu kadar korkak bilmezdi ama tek bir kapıyı açmak için dakikalarca önünde bekledi. En sonunda içeri girdiğinde burnuna değen gül kokusuyla daha da yıkıldı Âdem. Yataklarına ilerledi. Bazen öyle anları olurdu ki ikisinin de gözlerinde kandiller yanardı. Birbirlerine sokulur, dakikalarca ayrılmazlardı. Gül tenine sokulurdu gülünün. Anlattığı hikâyeleri dinler, kitap okurken izlerdi.

Nefes alamıyordu Âdem. Elbiseleri dolabında, takıları aynanın önünde, henüz bir kütüphane yaptıracak parası olmadığı için kitapları odanın bir köşesine yığılmış haldeydi gül kokulusunun. Her şey vardı, bir o yoktu. Yorgun adımları yataklarına ilerledi. Başuçlarında evlendikleri gün çekildikleri minik bir fotoğraf vardı. O, Güldeste’si ve Timur. Bir yuva kurduğu için mutluydu. Şimdi elinde kan revan içinde bir kalp ve kanlı bebek patikleriyle kalakalmıştı. Nereye sığacaktı? Hıçkırıkları arasında boğulurken Güldeste’nin yattığı köşeye sindi. Kokusu hıçkırıklarına karışırken daha da boğuldu kendi nefessizliğinin içinde.

Yan odadaki Timur, gözyaşlarını sessizce dinledi. Her bir acıyı yine bağrında ezdi. Sessizce duvara bakmaktan, minik yumruklarındaki yaraların kabuklarını sökmekten, küçük bir vazoya sarılıp ablasının vesikalık fotoğraflarına bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Sabah olup gün doğduğunda Âdem’in sarı saçlarına düşen iki beyaz daha vardı. Güldeste olmadan geçen günlerinin her birinde saçına bir ak daha düşecekti. Yatağında değil de yerde uyuyan Timur’u zorlansa da kucaklayıp yatağına yatırdı. Mutfığa ilerleyip ona yumurtalı bir menemen yaptı. Güldeste’nin yaptığı gibi çayını demleyip altını kıstı. Her şeyi ablasının yaptığı gibi bıraktı. Hâlâ uyuduğunu gördüğünde gür, kumral saçlarını geri iteleyip kaşındaki yaraya krem sürdü. Alnına derin bir öpücük bıraktı. Hâlâ çözülmemiş yumruklarını öptü.

Bir canı yitip gitmişti. Diğerini kurtarmanın tek yolu o canavarı yok etmektir. Bunun için kendini feda etmesi gerekiyorsa edecekti. Timur’un başından kalkıp yeniden odalarına ilerledi. Bakışları artık eskisi kadar masum ve çocuksu değildi. Kara ve deliydi. Yüreği sızlayan bir genç değil, hayatı

paramparça edilen bir adamdı. Bir kayıpla kocaman bir adam olmuştu Âdem. Güldeste'nin dolabına ilerledi. Genzine dolan koku içini yaktı ama durmadı. En alta sıkıştırılmış bir kutu olduğunu biliyordu. Ona değil, annesi Şehrazat'a ait bir kutuydu.

Güldeste'nin anlattığına göre bir kadın vardı. Anneanneleri Akkadın.

Çamlıhemşin'in en uzak yaylalarından birinde, tenhalarda tek başına yaşayan bir kadındı Akkadın. Yine Güldeste'nin göğsünde yatarken dinlemişti bu hikâyeyi. Tek çocuktı annesi Şehrazat. Rize'nin en kültürlü, okumuş ailelerinden biri olan Zehiroğlu soyundandı. Babası Hüseyin Bey, doktordu. Annesi Akkadın ise öğretmendi. Soyalarını devam ettirecek bir erkek çocukları olmadığı için bütün varlıklarını kızları Şehrazat'a dökmüşlerdi. Zamanı gelince uygun gördükleri biriyle evleneceğini düşünmüşlerdi.

Olmamıştı lakin. Şehrazat kendi gibi köklü bir aile yerine kimsesiz, ne olduğu belli olmayan, Kadir Töngge adında bir adama âşık olmuştu. Annesiyle babası evlenmesine izin vermediğinde kendi okulunu bırakıp, hiç düşünmeden tarih öğretmeni olan Kadir Töngge'ye kaçmıştı. Aşkı gözüne öyle büyük bir mil çekmişti ki geride bıraktığı yıkımı ve yaklaşan felaketini görememişti. Annesi Akkadın ayaklarına kapanmış, defalarca kapısına gidip geri almaya çalışmıştı ama Şehrazat katilinin başucundan bir adım bile ayrılmamıştı. Onu sevmişti. Yıllarca büyük bir aşkla sarıp sarmalamıştı. İçindeki canavarı görmemiş, ona aşkla bakmaya devam etmişti. O günden sonra Akkadın, kızını bütün Rize'nin gözü önünde evlatlıktan reddetmişti.

Rize'nin meydanında, "Bundan gayri benim Şehrazat diye bir kızım yoktur," diye avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Şehrazat bunları kızı Güldeste'ye anlatırken ağlarmış. Ailesini özleyip özlemediğini sorarmış Güldeste. Gözünden akan yaşlarla en uzaktaki dağlara bakarmış Şehrazat. Özlemek bazı şeyler için yeterli değil, demekten öteye geçemezmiş.

Birkaç yıl sonra babası Hüseyin Bey öldüğünde cenazesine gelen Şehrazat'ı evinden içeri almamıştı Akkadın. Yüzüne dahi bakmamıştı. Bütün soyu kuruyan Zehiroğlu'nun itibarı böylece sönüp gitmişti. Sessizliğe gömülen Akkadın eşinin ve kendisi için öldü saydığı kızının acısıyla öğretmenlikten istifa edip Rize'nin en uzak yaylalarına çekilmişti. O günden sonra ne gören olmuştu ne duyan. Böyle anlatmıştı Güldeste.

Bütün Rize, dağlarda yaşayan bilge bir teyze olduğunu bilirmiş halbuki. Hatta Âdem bir keresinde bahsedilen teyze sizin anneanneniz mi diye sormuştu. Dudak büzerek bilmem, demişti Güldeste. Adından başka bir şey bilmediğini, elinde yalnızca ona ait bir numara olduğunu, annesine ait bir

kutunun içinde sakladığını söylemişti. Belki de ölmüştü. Annesinin anlattığı hikâyelerden başka hiçbir şey bilmiyordu ki Göldeste. O zaman merak etmemişti ama şimdi öğrenecekti Âdem. Kutuyu açtığında minik, kurumuş bir papatya buldu. Kadir Töngge ve Şehrazat'ın birbirine sarılmış eski bir fotoğrafı vardı en köşede. Kadir Töngge gençti. Çok değişmemişti. Ama Şehrazat birebir Göldeste'ydi.

Gözbebekleri titredi Âdem'in. Kadir Töngge'nin bir zamanlar iyi bir adam olduğunu duymuştu. Artık umurunda değildi. Şehrazat'ın yanındaki Kadir Töngge'yi yırttı. Bu mikrobu bütün günahlardan temizleyecekti. Şehrazat'ı yeniden kutuya bırakırken en altta minik, kırmızı taşlı bir yüzük ve sararmış bir kâğıda yazılı numarayı buldu. Yüzüğü de geri bıraktı. Sadece numarayı alıp kutuyu aynı yere koydu. Timur hâlâ uyuyordu. Evden çıkmadan önce nenesinin odasına ilerledi. Sandıktan dedesinin beylik tabancasını çıkarıp beline taktı. Üzerinde hâlâ aynı kanlı ve çamurlu kıyafetler varken evden çıktı. Küçük bakkala girip elindeki numarayı aradı. Kimse çıkmaz sandı ama üçüncü çalışta kalın bir kadın sesi doldurdu kulaklarını.

"Ne var?"

"Ben Âdem."

"Sormadım."

"Sen Akkadın mısın?"

Duraksamıştı karşısındaki ses.

"Değilim."

"Onu tanır mısın?"

"Tanırım."

"Hayatta mı?"

"Kim, neden soruyor?"

Sabrı yoktu Âdem'in.

"Hayatta mı yoksa değil mi?"

"Kim, neden soruyor, dedim?" diye diretti ses.

"Hayatta olup olmadığını söyle. Ben de kim olduğumu ve neden aradığımı söyleyeyim."

Derin bir soluk veren ses, "Hayatta," diye mırıldandı.

Çenesini yukarı dikti. "Söyle ona, torunu Göldeste..." Yutkunarak, zorla getirdi gerisini. "Öldü." Derin bir sessizlik belirdi aralarında. Karşısındaki

kadının ağır bir nefes aldığını işitti Âdem. Kendini zorlayarak devam etti. Kelimeler boğazında birer ateşti. "Diğer torunu Timur'a sahip çıksın."

Kısa bir an daha sürdü sessizlik.

"Sen kimsin?"

"Âdem," dedi sadece.

"Âdem kim?"

"Âdem... Sadece Âdem," diye yineledi kendini. Konuştuğu kadının Akkadın olduğunu hissediyordu. Yine de sesli dile dökmedi bu düşüncesini. "Söyleyin Akkadın'a, saklandığı yerden çıksın. Kızından kalan son parçaya sahip çıksın."

"Babası olacak deyyus ne güne duruyor?"

"Onların bir babası yok!" dedi hiç düşünmeden. "Hiçbir zaman olmadı. Bundan sonra da olmayacak. Ayyaşın teki! Şehrazat'ı da o öldürdü, benim gülümü de! Onlara kimsenin eli uzanmadı. Ama ben Timur'a yeni bir hayat vereceğim. Masum bir canı, öz torununu Akkadın'a emanet ediyorum. İçinde kızına karşı biraz dahi merhamet ve sevgi kaldıysa gelip Timur'un elinden tutar. Şimdi söyle bana! Gelecek mi?" Sessizlik büyüdü. "Söyle!" diye yükseldi Âdem. "Torunun elinden tutacak mı?"

Sessizlik kısa bir an daha sürdü. Âdem yine yükselecekken, "Tutacak," dedi kadın sadece. Telefon aniden kapandı.

Âdem'in de uzatmaya niyeti yoktu zaten. Telefonu bırakıp bakkaldan çıktı. Hesabını kapatacağı düşüncesiyle gözünü kararttı. Sorup soruşturup Kadir Töng'e'nin nerede olduğunu buldu. O karanlık evde değildi. Belki de gitmeye cesareti yoktu. Ama onu Güldeste'nin mezarına giden yolda yakaladığında mantığı da aklı da kendinde değildi. Anne kız yan yana gömül-müşlerdi. Kurbanlarının yanına giderken bile elinde içki şişesi vardı Kadir Töng'e'nin. O şişe yüzünden ölmüştü hepsi. Şimdi o şişeyle mezarlarına gitme densizliği içindeydi.

"Kadir Töng'e!" diye bağırdı var gücüyle.

Mezarlığa ilerleyen anayolun üzerindeydiler. Onlara dönen diğer bakış-ları umursamadı Âdem. Kadir Töng'e bakışlarını ona çevirdiğinde, içinde yanan öfke ve bütün can yangınıyla belindeki silahı çıkardı. Gençti. Acısı büyük ama kendi hâlâ küçüktü. Bunun bir çözüm olacağını sandı.

Namlusunu çekip yeniden hedefine doğrulttu. "Eğer ona bir şey olursa seni diri diri gömerim, demiştim sana!" diye bağırırken sesinde elle tutulur bir öfke vardı. Korkmuştu Kadir Töng'e. Elindeki içki şişesini yere atıp bir

adım geriledi. "Sana, seni gebertirim, dedim!" diye kükrerken silahıyla ona doğru ilerledi Âdem.

Korkuyla gerilemeye devam etti Kadir. "Ben bir şey yapmadım!" dedi titreyen bir sesle.

"Âdem, dur!" diyen birkaç adam ileri atıldı ama çok geçti. Âdem elindeki silahı iki el ateşledi. İkisi de bacağına isabet eden kurşunlarla yere yıkıldı Kadir Töngge. Acıyla feryat ederek bacağına sarıldı. Elinde patlayan silahın şaşkınlığı içindeydi Âdem. Tam isabet ettiremediğini, bu darbelerin onu öldürmeyeceğini anladığında bir kere daha sıkmak için ileri doğru koşarken, etrafını sarıp ellerine sarılan adamlar buna engel oldu. Silahı elinden yere fırlattılar. Kimin kollarında olduğunu anlamayacak kadar delirmişti. Silaha uzanmak için feryat etmenin, sıkıca tutulduğu kolların arasından çıkmak için var gücüyle bağırmanın dışında bir şey yapamadı.

"Yeminim olsun, Kadir Töngge!" diye bağırdı, yerde kanlar içinde kıvranan Kadir Töngge'ye. "Ben nefes aldıkça bu Rize sana dar gelecek." Yüzü kıpkırmızıydı, alnında ve boğazında patlamak ister gibi atan damarlar vardı. "Sen nefes aldıkça bu Rize bana da dar gelecek. Bugün ölmediğin için seni yaşadığın her saniyeye pişman edeceğim. Nefes aldığım sürece seni gebertmem için bana yalvaran sen olacaksın!" Daha da büyük bir şiddetle bağırdı. "Bütün Rize şahidim olsun ki sana yeryüzünde artık rahat nefes yok! Sen benim nefesimi aldın. Artık sana da haram aldığın her nefes!"

Kurşun sıkılan bacağını sıkıca kavramışken ona ilerlemesine engel olmak için beş adamın zorla tuttuğu gence korku dolu gözlerle bakıyordu Kadir Töngge. Ellerinden kaçır gibi olduğunda sürünerek geriledi. Zapt edemiyorlardı Âdem'i. Jandarma gelip bileğine kelepçe vurduğunda gözlerinde hâlâ aynı deli karanlık vardı. Yaptığından zerre pişman değildi. Aksine kurşunları ölümcül noktalara atamadığı için kendine kızgındı. Tek düşündüğü geride bıraktığı Timur'du. Aradığı kişinin hemen gelmesini dilemekten başka çaresi yoktu. Acısı öyle derindi ki geride bıraktığı kişinin ona sahip çıkacak birine değil, sadece ona ihtiyacı olduğunu görememişti. Güldeste'nin, Timur'u yalnız bırakma, derken yalnızca kendisini kastettiğini o an bilememişti.

Zaman engel olunamayacak şekilde akarken hapiste geçirdiği altı yılda acısı hiç dinmeyecek ama her şeyi idrak edecekti Âdem. Olgunlaşacak, dinginleşecekti. Daha da büyüyecek, sarı saçlarındaki aklar artacaktı. Güldeste'nin oku, dediğinde okumadığı bütün kitapları hatta daha fazlasını okuyacak, kendini gördüğü her bir satırın altını çizecekti. Timur'u bekleyecekti. Ama o hiçbir zaman gelmeyecekti. Ona gönül koyduğunu düşünüp, sayısız

mektup yazarak gönlünü almaya çalışacak, onu terk etmediğini, her şeyi onun için yaptığını anlatmaya çalışacaktı. Hiçbirine cevap alamayacaktı. İyi olduğunun, Kadir Töng'e'nin yanında olmadığını haberini alıp teselli bulacak, onu göreceği an için sabredecekti. Hapisten çıktığında ise onu karşılayan üç acı gerçek olacaktı.

Güldeste'siyle anıları: Eskimiş, tozlanmış, yıpranmaya yüz tutmuş eski yuvası... Hemen yanında Güldeste'sinin yitip gittiği yer: Yanıp viraneye dönmüş karanlık bir kül yığını. Ve onlardan çok uzakta, Askeri liseye giderek bu şehri terk ettiğini öğrendiği Güldeste'sinden kalan son parça: Timur.

Sabahın ilk ışıklarıyla değil, art arda çalan telefon sesiyle güne başladı Kenan. Başucunda her zaman yanan sarı lambaları aradı gözleri ama ışıklar kapalıydı. Umursamadı. Oda yeterince aydınlanmıştı. Toparlanarak telefonuna uzandı. Arayanın şirketteki çalışanlardan biri olduğunu görünce, ağzının içinde minik bir küfür mırıldanarak kendini yastığa geri bıraktı. “Ne var?” diye açtı telefonu.

Karşıdan gelen erkek sesi panik doluydu. “Kenan Bey, büyük bir problemimiz var!” dedi.

“Ne oldu?” derken yattığı yerden yeniden toparlandı. Komodinin üzerinde duran saatine uzandı. Yedi buçuğa yaklaşıyordu. Saatin hemen yanında gördükleriyle duraksadı. Bir kelepçe ve not kâğıdı başucuna bırakılmıştı. Omuzları dikleşirken kaşları daha da çatıldı.

“Efendim, polis dün gece limandaki sevkiyata baskın yaptı,” dedi karşıdaki ses. “Sevkiyat patladı! Ayrıca...”

Bir eliyle kâğıda uzandı Kenan. Tek kaşı havalanmış, çenesi şimdiden kasılmaya başlamıştı.

“Ayrıca, ne?”

“Baskının yapıldığı galeri yağmalanmış, Kenan Bey. Bütün arabalar patlamış. Her şey küle dönmüş!”

Kâğıdı açıp gözlerini hızla harflerin üzerinde gezdirdi. Dün gece o uyurken düşmanın yaptığı tek şey sevkiyatı patlatmak ve galeri yakmak olmamıştı. Odasına kadar gelmiş, öldürme imkânı varken canını bağışlamıştı. Kısa bir not düşmüştü Yakup Öz.

Patlayan ilk sevkiyatının intikamını almak için daha can alıcı bir hamle yaparsın diye düşünmüştüm ama yanılmışım. Sıran geçti. Hamle sırası bende. Seni öldürmeyeceğim, Kenan. Seni süründüreğim. Her şeyini elinden aldığım gün sıkacağım kafana. O güne kadar bu geceyi sakın unutma.

YAKUP ÖZ

Altında ona ait büyük bir imza vardı. Kendi emri olan her haberin altına bu imzayı atardı. Kenan bunu pekâlâ bilirdi. Derin bir nefes verirken, elindeki kâğıdı parmaklarının arasında sıkıştırıp ezdi. Sinirle sıkıldığı dişleri yüzünden çenesi seğirirken telefondaki adam, “Birazdan polis sizi almak için malikâneye gelir,” dedi. “Sorgu için emniyete çağrılacaksınız. Daha önce bizim gemilerimiz hiçbir zaman aranmazdı. İnanın, biz de ne oldu-”

Gerisi gelmedi çünkü Kenan elindeki telefonu şiddetle duvara savurdu. Öfkeyle bağırdı. Yerinden kalkarken ışığı sönmüş lambayı da telefonun yanına gönderdi. Kelepçeye uzandı. Alıp onu da duvara fırlattı. Hata etmişti. Yakup Öz denen adamı daha en başta bütün sülalesinin kanında boğmalıydı. Öfke ve yenilmişlik hissi bütün hücrelerinde ateş gibi geziyordu. Düzensizliğe ve yolunda gitmeyen hiçbir işe tahammülü yoktu. Kralşan Holding’in adı bu zaman kadar asla böyle bir şeyle anılmamıştı. Her şeyi Yakup Öz’ün yaptığını düşünürken aslında bu yangının kimin için yakıldığından zerre haberi yoktu. Sinirle dişlerini sıktı. Yuvalarında deli gibi dönen gözbebekleri odanın her bir köşesinde gezindi. Herhangi bir tehlike aradı.

Öfkeyle odanın çıkışına ilerledi. Evine, burnunun dibine kadar girmişlerdi. Aklında beliren tek korku kardeşi Irmak içindi. Kapıyı açıp koşar adımlarla merdivenlere ilerledi. Üst kata çıkıp Irmak’ın odasına koştu. Kapıyı şiddetle açtı. Yatağında uyuduğunu gördüğünde içindeki korku hafıfledi ama öfkesi daha da harlandı. Sert adımları yeniden aşağıya yöneldi. Yeniden odasına ilerledi. Kapının önüne geldiğinde, “Abi!” diye koşarak ona ilerleyen Fiko’yla onun arkasından sakince ilerleyen Tulpar’ı gördü. Adımları durdu.

“Abi!” dedi Fiko panikle. “Abi, ortalık karıştı.”

Karşısındaki adamın burnuyla gözlerinin altındaki morluğa birkaç saniye baktı Kenan.

“Sana ne oldu, lan?”

Boynu büküldü Fiko'nun. Cevabı, hemen arkasında dikilen Tulpar, "Gece eve sızmışlar, efendim," diyerek verdi. "Kayıtlar kapatılmış." Göz ucuyla baktı Fiko'ya. "Fiko arkadaşımızı da uyurken biraz yumruklamışlar sanırım." Konuşan Tulpar tepkisizdi ama bu görüntüyü derinlerinde izleyen Timur bir hayli memnundu. İmkânı olsa bir yumruk daha indirip amel defterini tamamen kapamak isterdi. Göz ucuyla Kenan'ın odasının içine baktı. Duvarın önündeki kırık telefonu, lambayı, buruşmuş kâğıtla hemen yanındaki kelepçeyi gördüğünde çenesini daha da yukarı dikti. Bedeller, ödenmek için vardı.

Siniri son noktaya ulaşan Kenan, iki eliyle Fiko'nun yakasını kavradı. "Dayak mı yedin lan bir de?" dedi öfkeyle. "Gece dibime kadar girdiler, hepiniz dayak mı yediniz?"

Tulpar sessiz kaldı. Fiko ise sıkılan boğazı ve zonklayan burnuyla zor bir nefes aldı. Kırılmış olması muhtemeldi. "Abi..." diye mırıldanabildi. "Ne bileyim, abi!"

"Siksinler aklınızı!" diyerek kavradığı yakayı geri savurdu Kenan. Timur'a çarpacak oldu Fiko. Timur bir adım yana çekilerek kendini onu tutmaktan kurtardı. Siktir olup uzay boşluğuna gidebilirdi. Fiko geri savrulurken Timur'un bakışları Kenan'daydı.

Kenan sadece ona bakarak, "Anlat!" dedi. "Burada ne oluyor?"

"Eşzamanlı bir saldırı gibi görünüyor, efendim."

"Dibime kadar girdiler!" diye soludu. "Ama siz uyuyor muydunuz Tulpar?"

"Gece malikânenin güvenliğinden Fiko sorumlu diye biliyorum. Benim görevim siz *evine git*, diyene kadar maalesef, efendim. Olaylar olurken burada değildim."

Öfkeyle dişlerini sıkarken en ters bakışlarını Fiko'ya çevirdi Kenan. Köşeye sıkıştığını hissediyor, başı ağrımaya başlıyordu. Dişlerinin arasından, "Durum ne?" diye solurken zifiri siyah gözlerini yeniden Tulpar'a çevirdi.

"Galeri kül olmuş. Sevkiyat bölgesi polis tarafından çevrildi. Mallar ellerinde. Birazdan malikânede olurlar. Akıl vermek haddim değil fakat hemen hazırlanmanızda fayda var. Dimitri Bey birazdan uyanır. Sizi bu halde görmesin."

Odasının kapısını şiddetle kapadı Kenan. Yoğun bir sinirle dolabına ilerlemeden hemen önce yedek telefonlarından birini almış, bütün avukat ordusunu ayağa kaldırmıştı. Kapısının hemen arkasında dikilen Timur ve

Fiko kısa bir an sessiz kaldı. Göz ucuyla dahi bakmadı Timur yanındaki adama.

“Kamera kayıtlarına baktın mı?” dedi Fiko. “Emin misin kapatıldığına?” Önüne bakarken sessiz kaldı Timur. “Lan, kime diyorum?” diye yükseldi Fiko.

Göz ucuyla bakmakla yetindi. “Dayak yiyen sensin, Fiko. Ben değil. Ne gördüğümü tek seferde anlıyorum.” Çenesiyle burnunu işaret etti. “Kırık var mı?”

Fiko sinirle ileri atılacakken umursamadı. Sessizliğini koruyarak yeniden önüne döndüğünde Kenan odasından bir hışımla çıkmıştı. Üzerinde siyah bir takım elbise varken saçları her zamanki gibi düzenli ve özenliydi. Az önceki kadar sinirli ve kontrolsüz değildi. Belki de kendine hâkim olmak içindi tüm çabası. Anlamak zordu. Kenan’ın adımları hiç aksamadan ilerliyordu. Çalışma odasına gideceğini düşünen Timur ardı sıra ilerlerken yanılmıştı. Kenan hızla Hülya Kralşan’ın yanına ilerledi. Kapısını çalmadan, açıp içeri girdi. Timur’un gördüğü anlık görüntü Hülya Kralşan’ın hâlâ uyuyor olduğuydu. Kapı hızla kapandı.

Kenan’ın adımları daha da hızlandı. Hülya kapının şiddetle çarpılmasıyla toparlanmaya çalışırken, hiç düşünmeden, yatağa ilerleyip bir eliyle Hülya’nın boğazını kavradı. Bedeni yeniden yastığa bastırılan Hülya, daha ne olduğunu anlayamamışken Kenan’ın kan donduran bakışlarıyla karşılaştı. Kadının ürkek halini, korkuya bulanmış gözlerini, boğulmaya ramak kaldığının emaresi olan hırıltılı nefesini umursamadığı aşikârdı.

“Bu işin altından da sen çıkarsan...” diye kısık bir sesle soludu. “Yemin ederim, kafana sıkmak için bir an dahi düşünmem, ciciannel!” Hülya’nın elleri kurtulmak için eline sarılmıştı. Kenan umursamadan daha sıkı kavradı boğazını. “O zaman seni hiçbir kızın kurtaramaz. Anladın mı beni?”

Cevap veremedi Hülya. Boğuk hırıltılar çıkarabildi sadece. Kenan’ın elleri sıkılaştı. Büyük bir korkuyla ona bakan gözlere ve yüze daha çok yaklaştı. Kesik nefesinin yüzüne vuruşunun zevkiyle dudakları iki yana kıvrıldı. “Eninde sonunda yapacağım bunu. Ama dua et, o gün bugün olmasın!” dedi.

Hülya’nın yüzü kırmızıdan mora dönmeye başladığında elini geri çekti. Karşısındaki kadının yatakta yan dönerek nefes almak için çırpınışlarını da umursamadı. Hülya’nın aynasına doğru ilerleyip ceketinin yakasını ve saçlarını düzelterek kendine çekidüzen verdi.

Nefesini toparlamaya çalışan Hülya zorlukla, “Ben bir şey yapmadım,” dedi. “Ne olduğunu bilmiyorum.”

Yatakta iki büklüm olmuştu. Yıllardır yaşadığı bu azap bitecek gibi değildi zira bu eller ilk defa dolanmıyordu boğazına. Bazı geceler ansızın boğazını sıkar, sebepsizce nefessiz bırakırdı. Kapı kilitlemesi yasaktı. Nefes alamıyor, boğuluyor, başını yastığa huzurla bırakamıyordu. Ölüm her an ensesinde beliren soğuk bir nefesken her şey zordu.

Umursamazca siyah gömleğinin yakalarını düzeltti Kenan. “Göreceğiz,” dediğinde arkasına bakmadan odanın çıkışına ilerlemişti. Kapıyı açtığında karşısında ilk beliren Tulpar’dı. “Dimitri uyandı mı?” dedi sadece. Kapıyı kapadı. Anlık bir görüntüydü ama Timur yatağın içinde boğazını tutarak kıvranan kadını görmüştü. Umursamadı. Dinsizin hakkından imansız gelecekse ses etmezdi.

“Uyandı,” dedi sadece. “Aşağıda, salonda.”

Keyfi daha da kaçan Kenan keyifsizce merdivenlere ilerledi.

“Eve giren kim?”

“Kayıtları silmiş, abi,” dedi Fiko, çok biliyormuş gibi.

“Sen sus, lan!” diye yükseldi Kenan. “Dibine kadar girip suratını yumruklamışlar. Gözünü açıp kim olduğuna bakamadın mı?”

Sessiz kaldı, Fiko. Gözünü açacak fırsatı olmamış hatta ne olduğunu bile anlamamıştı. Sabah yaşadığı beyin sarsıntısıyla uyanmış, tuvaletin yönünü bile zor bulmuştu.

“Dışarıdaki salaklar ne yapıyordu?”

“Hepsini bayıltmış,” dedi Timur.

Dişlerinin arasından belli belirsiz homurdandı Kenan. Merdivenlerin sonuna geldiğinde omuzlarını gevşeterek ilerledi. Dışarıdan gelen siren sesleriyle derin bir nefes verdi. Umursamadan salona ilerledi. Dimitri bu sabah, normalin aksine kürkünü giymemişti. Beyaz, salaş bir gömlek geniş omuzlarından dökülüyordu. Kafasındaki ayı dövmesi her zamanki gibi göze ilk değen detaydı. Salonun ortasındaki camın önüne dikilmiş, malikânenin önünü saran polisleri izliyordu. Salona giren adım seslerini hissettiğinde arkasını döndü.

“Dostum,” dedi Rusça ve elindeki tekila bardağını Kenan’a doğru kaldırdı. “Kahvaltı için erken uyanmıştım ama görünen o ki başın belada.”

Sessiz kaldı Kenan. İlerleyen adımları durdu. Gerilen bedenine ve keyifsiz haline rağmen dudaklarında sahte bir gülüş vardı. Düşmana zaafını

belli edecek kadar salak değildi. Aynı umarsızlıkla, “Benim başım hep beladadır, dostum,” dedi Rusça.

“Sorun ne?”

Dudak büzdü. “Minik bir yanlış anlaşılma.” Kollarını iki yana açtı. “Ev senindir. Ben dönene kadar keyfine bak.”

Tekilayı tek yudumda içti Dimitri. “Malları yakalatmışsın.” Başını usulca sola eğdi. “Hem de ikinci defa.”

“Senin paran eksiksiz ödendi. Gerisi benim problemim.”

Dimitri’nin dudaklarına yayılan alaysı bir tebessüm vardı. “Senin mi?” dedi soru soran bir edayla. İfadesi sertleşti. “Kurul, liderin yapacağı her hatada hepimizi cezalandırır. Bilmiyormuşsun gibi davranma!” Bardağını en sert şekilde yanındaki masanın üzerine bırakıp büyük tekila şişesini kavradı. Üç koca adımda Kenan’ın karşısına dikildi. “Bu meseleyi çöz, Kralşan. Kendi adınla birlikte beni de yakarsan seni düşmanlarımın arasına almaktan bir an bile çekinmem!” Şişedeki tekilayı kafasına dikip, Kenan’ın yanından geçerek ilerledi. “Bol şans, dostum.”

Kenan’ın arkasında kalan Timur’a denk düştü Dimitri’nin bakışları. Heybetleri aşağı yukarı aynıydı. Herkese tepeden bakarken bir tek bu adama göz hizasında bakabiliyordu Dimitri. Sert bakışlarıyla yanından geçti. İçkisini şişeden içmeye devam ederken yeniden üst kata ilerledi. Merdivenleri ağır ağır çıktı. Salondaki televizyon ise açıldı. Sabah bülteninde kırmızı manşetle dönen bir haber vardı.

KRALŞAN HOLDİNG VE YOLSUZLUK İDDİALARI!

Muhabirin derinden gelen sesini duyabiliyordu Kenan. Ekranda harabeğe dönen galerinin çekimleri vardı. “...yapılan baskında yüklü miktarda yasaklı madde ele geçirildi. Alınan bilgilere göre Rusya çıkışlı bu maddeler, Kralşan Holding’e ait gemilerle Türkiye’ye getiriliyor.” Ekrana daha da yaklaştı Kenan. Yanan arabaların sadece demir parçaları kalmıştı. En kıymetli parçasının harabelerini gördüğünde dudağının bir köşesi seğirdi.

“Aynı zamanda bu gece Kralşan Holding’e ait bir oto galeride çıkan büyük yangın, saatler süren çalışmayla sabaha karşı kontrol altına alındı. Geçtiğimiz günlerde aynı galerinin açılışında Kralşan Holding’e bir saldırı düzenlenmişti. Art arda gerçekleşen bu olaylarla bütün oklar ilk defa Kralşan Holding’e dö-”

Gerisi gelmedi. Kenan ilerlemiş, konsolun üzerindeki büyük, demir vazoyu alıp televizyonun ekranına peş peşe üç darbe indirmişti. Kırılan televizyonda her şey silinirken Timur gördüğü görüntüden bir hayli

memnundu. Oldukça sakin ve sessiz bir şekilde izledi karşısında deliren adamı. Savaş nasıl olurdu, daha göstermemişti bile. Bundan böyle o kadına uzanan her eli, her acıyı, bu sik kırığının her zerresinden fitil fitil getirecekti. Mantığı da sikerlerdi. *Bu zamana kadar bir faydasını görmemişti ne de olsa.*

Şeytanlar kendi kanlarında boğulurken kanatları parçalanmış bir bül-bülü bu savaşta yem etmeyecekti. Gerekirse Tulpar'ın kanatlarını kesip ona verecekti ama bir kere daha bu cehennemin içinde bırakmayacaktı. Arkada bırakılmanın nasıl bir azap olduğunu en iyi o bilirdi. Yaşadığı acıyı yaşatmayacaktı.

Siren sesleri arttı. Kralşan malikânesine ve soyadına ilk defa böyle bir leke sürülüyordu. Polisler kapıya dayandığında Timur'un başı yine dikti. Bu zamana kadar Kralşan'ın kurduğu satranç masasındaki piyonları oynamışlardı. Artık bir piyon olmayacaktı. Şah da vezir de oydu. At da piyon da oydu. Bütün siyahları karanlığına gömecek, bir tanesinin dahi aydınlığa değmesine izin vermeyecekti. Bu, Timur'un şunca yıllık hayatında kendine verdiği en büyük sözdü.

Yalnızlık paylaşılmazdı. Ya da ben öyle sanıyordum. Çünkü bu zamana kadar üzerimdeki bu yalnızlığa dokunabilen hiç kimse olmamıştı. Dikenlerimin battığı kaçır, ateşimin değdiği yanardı. Dilim sivri, tavrım keskin, bakışlarım dikti. Herkes *soğuk*, derdi. Kimse neden buz gibi olduğumu sormazdı. Yalnızlık soğuktu. Kendi kendini ısıtamayan her kalp donmaya mahkûmdu. Yanarken donmayan bunu bilmezdi. Her acıdan tek başına kalkardı insan ama her kalkışta bir buz daha eklerdi göğsüne. Bilmezlerdi.

Bir veteriner kliniğinde, önümde yaralı bacakları sargılar içinde yatan Kadife varken bakışlarımı karşı koridordaki televizyondan çekmedim, çekemedim. Sabahın ilk ışıkları yeni yeni belirirken ekranda dönen bir haber vardı. İstemsizce adımlarım o yöne ilerledi. Birkaç adım sonra yazı netti. Durmadım. Önümdeki cam kapıyı açıp daha da yaklaştım televizyona. Birkaç çalışan dışında hiç kimse yoktu etrafta. Kırmızı altyazıyı defalarca okudum.

**KRALŞAN HOLDİNG'İN ADI YOLSUZLUKLA ANILIYOR!
BİRAZDAN!**

Ses yoktu. Aynı dakikalarda haberin arkasında dönen reklam gitti. Yerine emniyetten içeri giren Kenan belirdi. Uykusuz, yorgun ve bitiktim. Ayaklarım sızlıyor, belim ağrıyor, midem bulanıyordu. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki nefes alamıyor, saatlerdir Kadife'nin yelelerini okşamaktan başka bir şey yapamıyordum. Gözbebeklerimin dahi titrediğini hissettim.

“Ses...” diyen sesim kısıktı. “Sesi açın.”

Duyan olmadı. Kalabalık bir polis yığını eşliğinde ilerliyordu Kenan Kralşan. Bakışlarımı birkaç saniye için ekrandan koparıp etrafımda kumanda aradım. Birkaç adım arkamda kalan resepsiyon kısmını görünce, topuklularımın üzerinde sendeleyerek o yöne ilerledim. Arkadaki minik mutfak kısmında kaynayan su varken görünürde kimse yoktu. Acele adımlarla masanın arkasına dolanıp kumandayı aradım. Bulduğumda titreyen ellerle kavrayıp yeniden televizyona doğru ilerledim. Sonuna kadar kısılmış sesi en sonuna kadar açtım.

“...Kralşan gördüğünüz üzere emniyet güçleri tarafından sorguya alınıyor,” diyordu erkek bir muhabirin sesi. Ona uzatılan mikrofonları umursamadan ilerliyordu Kenan. Etrafında devasa bir avukat ve koruma ordusu vardı. “*Limanda yakalanan Kralşan'a ait yük gemilerinde yüklü miktarda yasaklı madde ele geçirildi. Birkaç gün önce sınırda yakalanan bir tır dolusu maddenin de Kralşan Holding'e ait olduğu iddia ediliyor. Yolsuzluk iddialarının yanı sıra günler önce büyük bir katliamın yaşandığı yine Kralşan'a ait galerinin de yağmalandığı gelen haberler arasında.*”

Ekranda küle dönmüş galeri belirlediğinde nefesim kesik kesik döküldü dudaklarımdan. O geceye dair tek bir iz, tek bir araç kalmamıştı. Kenan'ın sevdiği tüm arabalar artık bir kül yığınıydı.

Küle dönmüş galeri ve etrafını saran polis kalabalığı içinde emniyete alınan Kenan'ın görüntüleri arasında gidip geldi ekran. Gece aniden arayan oydu. Bunu beklemeyen ise ben. Sarılıp gövdesinde ağlamıştım. Kaçmamış, kırmamış, geri itmemişti beni. Sarıp sarmalamıştı. *Sadece izle*, demişti ama o an duygularım öyle yoğundu ki söylediklerine odaklanamamıştım. Göğsünde ağlayıp zehrimi boşaltmak daha cazip gelmişti. Güvenliydi gövdesi. Gölgesi öyle büyüktü ki o önümdeyse kimse bana ulaşamayacak gibiydi.

Bana güveniyor musun? Sorduğu bu soruya cevabım hiçbir zaman değişmeyecekti: *Her zaman.* Hiçbir kalp kırıklığım bu duyguyu değiştirmeyecekti. *Gün doğduğunda göreceklerine iyi bak o zaman,* demişti. *Bu gece*

olacak olan her şey kalp kırıklıkların, bu savaşta kazanacağım her zafer artık senin için. Sana söz, Ahu... Her yeri kana bulasam dahi bu cehennemden canlı çıkaracağım tek kişi sensin.

Söylediği her şey kelimesi kelimesine zihnimdeydi. Gün aydınlanmış, güneş doğmuştu. Ben ise ilk defa savaşıyor, sadece izliyordum. Yakmıyor, ilk defa benim için yakılan başka bir ateşin kıvılcımlarını izliyordum. Görüntüler ekranda dönmeye devam ederken genzime dolan sızı anlamsızdı. Yalnızlığa uzanan el olmazdı. Ama uzanırsa şayet o da böyle can yakardı.

Bu savaşta kazanacağım her zafer senin için...

Senin için...

Ahuzar değil, Ahu için...

Dudaklarım büzülürken omuzlarım düştü. Ömrümde hiç ağladığım kadar ağlamam rahatsız ediciydi ama hepsinin sebebi *oydu*. Varlığı varken de güvendi yokken de. Şu an yanımda olmasa da kokusu ve verdiği güven diriydi. Onu hem umudum hem mucizem saymam boşuna değildi. Yalnızlığıma uzanan tek el oydu. Ayağımdaki savaş zırhı saydığım topuklu ayakkabıları saatler sonra ilk defa çıkardım. Parmaklarımın kan revan içinde olduğuna emindim ama bakmadım. Soğuk zemine değen tabanlarımın aksine yanağımdan süzülen yaşlar sıcacıktı.

Benim için savaşıyordu. Savaş zırhımı bir nebze de olsa indirebilir, güvenli gövdesinin ardına saklanabilirdim. Gözümden akan yaşa bu defa dudaklarımda beliren derin bir tebessüm eşlik ediyordu.

En sonunda sana elini uzattı, Ahuzar. En sonunda seni gördü.

“Yolsuzluk iddiaları Kralşan Holding’in adına büyük bir gölge düşürürken...” diye devam eden habere arkamı döndüm. *“Tüm gözler Kenan Kralşan’dan gelecek açıklamalara çevrilmiş durumda.”*

Elimde topuklularım varken gözümden akan yaşlar durmuyordu. Ama ilk defa can açısından değil, umuttandı. Kralşan’a bir şey olmayacağını, bir darbede yıkılmayacağını biliyordum. Lakin bu bile yeterdi bana. Yıllarca nefessiz kalmış bir bedene üflenen en küçük nefes dahi lütuftu. Kalbimin etrafına ördüğüm buzları eriten tek nefes ise ona aitti. Eriyen her bir buzun izi gözlerimden boşaldı.

Tebessüm ederek Kadife’ye doğru ilerledim. Yeniden odadan içeri girdiğimde ayakkabıları kapının yanına bıraktım. Uyuyordu. Bacaklarındaki kurşunlar çıkarılmıştı. Yürüyecek ama eskisi gibi koşamayacaktı.

Geceden beri kararmış düşüncelerim artık daha ferahtı. Koşmadan nasıl yaşayacağını düşünerek, kendimi yiyip bitirmiştım. Artık güneş vardı. O koşamıyorsa ben de onunla birlikte yürürdüm. Canlı kanlı bir umudumuz varken nefes aldığımız her an mutluluk vericiydi. Ahuzar'ın kimsesi yoktu. Ama Ahu'nun kanatlı bir Tulpar'ı vardı. Kadife koşamıyorsa o bizim yerimize de uçardı.

“Kadife...” diye mırıldanarak yanına sokuldum. Açmadı gözlerini. İlaçlarla uyutuluyordu. Büyük masanın köşesindeki sandalyeyi çekip ona yaklaştım. Nefes alıp, verirken, büyük burun delikleri genişleyip sönüyordu. Elimi burnunun üzerine yaslariken şakağıma doğru bir yaş daha süzüldü. “Güneş doğdu,” diye mırıldanırken tebessümüm büyüdü. “Uyan. Artık karanlık değil.”

Uyanmadı ama nefes alıp verışı dahi yetti. Başımı önündeki boşluğa yaslayıp gözlerimi kapadım. O vardı. Artık her şeyiyle yanımda o vardı. Gözlerimi kapatırken yokluğundan bile içime güven aktı. Ve saatlerdir gözlerime değmeyen uyku birkaç saniye içinde bütün bedenimi esir aldı. İlyas Soykamer haklıydı. Güneş yakındı. Tutunduğum umudun arkasında hayat vardı. İçine çekildiğim minik, yarım saatlik bir uykuydu ama bin yıla bedeldi.

O bilmedi ama güneşi benim için getiren de oydu. Varlığıyla karanlığı köşeye sıyırdı. Karanlıkta değil, ışıktaydım ben. Bunu da bilmedi. Ama her yer onun elleri sayesinde ışıldadı. Güneş doğdu. Ahuzar'ın uykusu kuş kadar hafıftı. Kimse bilmezdi ama uyurken gardının düşmesinden, yaralanmaktan korkardı. Ahuzar, Ahu oldu. Derin bir uykuya dalarken yerim rahat değildi ama uyuduğum en huzurlu uyku buydu.

Evin kapısını açtığında, ilk olarak ceketini çıkarıp koltuğun üzerine savurdu Timur. Gün boyu Kralşan'ın emniyetten çıkmasını beklemişti. Gerilen omuzlarını geri atıp, gevşetmeye çalışırken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Savurduğu ceket koltukta yatan Cihan'ın yüzüne yapışmış, derin uykusundan aniden uyanıp, “Lan!” diyerek etrafına bakınmasına neden olmuştu. “Tulpar abim,” dedi Timur'u gördüğünde. Uyku sersemi bir halde ovaladı gözlerini. “Ceketin bile heybetli.” Ceketinden kaldırmaya çalıştı. “Taş mı bağladın buna, abi? Burnumu kataracaktı.”

Timur cekete şaşkınlıkla baktı. Cevap vermedi. Gömleğini tek hamlede çıkarıp dolabının içine rasgele savurdu. Eşofmanlarını alıp banyoya ilerledi. Üzerini değiştirip çıktığında Cihan ceketini ayak ucuna bırakmış, yeniden yatmıştı. Yaralı omzu sızlıyordu. Pansuman yapılması gerekiyordu ama üşendi. Bir ağrı kesici içip yatağına ilerledi. İçindeki ateş dinmişti. Timur yeniden dingin bir deniz, durgun bir suydı. İlk defa ateşin karşısında durmuş, yanan değil, yakan el olmuştu. Garip olan bundan zerre pişmanlık duymamasıydı.

Bedeni burada akıllı çok başka yerdeydi. Ahu'nun ne yaptığını, nasıl olduğunu, her şeyi görüp görmediğini merak ediyordu. Gördüğüne emindi ama hiçbir mesaj atmamıştı. Belki de yine paniklemişti. Şahit olmak isterdi o hallerine. Anlamsız bir histi. Her şey anlamsızdı. Emin olduğu tek şey bir daha kalbini kırmak istemediğiydi. Ezilen vicdanı değil, göğüs kafesinin içindeki çok başka bir kısımdı.

Timur tam yatağının ucuna otururken, “Durum ne, abi?” dedi Cihan.

Masanın üzerindeki sigarasına uzandı Timur. “Ne durumu?” dedi.

Yüzünü ona doğru döndü Cihan. Yastıkla yüzünün arasına elini sıkıştırdı.

“Haberleri gördüm. Kralşan'ın içinden geçmişsin.”

Sigarasını yakarken henüz hiçbir şey yapmadığını düşündü. Kralşan savaş istiyorsa gerçek bir savaş sanatı nasıl olur, zevkle gösterecekti. Yakıtı kadar yakacak, acı çektirdiği kadar inletecekti. Bu görev, *işimi yapar ve giderim* durumundan çıkmıştı artık. Kişisel kin beslediği Kralşan denen sik kırığını, onun yöntemiyle kendi kanında boğmadan bu işi bitirmeyecekti. Kaçmak korkaklık, yüzleşmek yürek isterdi. O bu zamana kadar kaçsa da artık gidecek yer bulamıyordu. Sigarasından çektiği derin bir nefes hem burnundan hem dudaklarından havaya karışırken düşünceleri de duman altıydı. Bükemediği bileği öpmezdi Timur, kırardı. Kıramadığı laneti de yok ederdi. Herkese *ölüm* olup tek bir kişiye *umut* olmaya devam edecekti. Bunu o kadına borçluydu.

Kralşan paçayı sıyrmanın yolunu bir şekilde bulmuştu. Bütün ülke gün boyunca Kralşan Holding haberleriyle çalkalanırken o, büyük bir avukat ordusunu emniyete yığmıştı. Yapılan sevkıyatı da yakalanan malları da yolsuzluk iddialarını da yalanlamış, bunun bir karalama kampanyası olduğunu iddia etmişti. Galerisinin yakıldığını ve saldırıya uğradığını söyleyerek kendince mağdur edebiyatı yaratmıştı. Ahu yine haklıydı.

Lanet herifin hatırı sayılır dostları araya girmiş ve Kralşan'ın erkenden emniyetten çıkmasını sağlamıştı.

Timur'un niyeti de buydu zaten. İtibarı zedelemek, can yakmak. İstedğini fazlasıyla almıştı. Deliye dönen Kenan gün boyu öfke kusmuş, herkese saldırmıştı. Küle dönen galeriyi gördüğünde seğiren yüz ifadesini izlemek, Timur için paha biçilemezdi. Ama bu arada Kralşan'ın düşmanları da boş durmamıştı. Henüz ismini öğrenemedikleri birkaç kişi daha Kralşan adına ihbarda bulunmuş, yolsuzluk iddialarını doğrulamıştı. Bu Kenan'ın daha çok delirmesine neden olsa da onu içeride tutmaya yetmemişti. Yine özgür ve tanınmış Kenan Kralşan'dı.

Eve gireni ve galeriyi yakanı ise bulamamışlardı. Timur her köşeyi arıyor ama yapan kişiye dair hiçbir iz süremiyordu. Bu durum Kralşan'm sinirden daha çok köpürmesine neden olurken Timur bu anları da içten içe büyük bir keyifle izliyordu.

"Yalnız anlamadığım bir şey var, abi," derken yattığı yerde dikleşmişti Cihan. Dirseğini yastığa yaslayıp avuççine yanağını dayadı. "Sen Kralşan'a çalışmıyor muydun? Niye böyle bir şey yaptık?"

Yaktığı kadar yakmak için, diyemedi Timur. "Seni hiç alakadar etmez," dedi onun yerine. "Dün geceye dair ne varsa unut. Bu konuda bir daha konuştuğunu duyarsam meşrebini sikerim!"

Yüzü ekşidi Cihan'ın.

"Meş mi? O ne, abi?"

Göz ucuyla baktı Timur. Ettiği küfrü de açıklayamayacaktı. "Unut, dedim. Bitti!" dedi kısaca.

"Unuttum bile!" derken kendini yeniden yastığa bıraktı Cihan. "Sen ne yaparsan doğru yaparsın. Sorgulamam. Vardır bir bildiğin."

Sigarasının sonundaydı Timur. Belki de bir bildiği yoktu. Artık hiçbir şeyi ayıramıyordu. Duygu karmaşası had safhadaydı. Artık başı değil, göğüs kafesi ağrıyordu. Nedenini çözemediği ama hissettiği bir duygu midesinin kasılmasına neden oluyordu. Salak olmayı tercih edeceği bir andı. Ama içindeki ateş sönecek gibi değildi. Ateş bir kere harlanmıştı. Verdiği sözün arkasındaydı. Her yeri kana bulasa dahi bu cehennemden çıkaracağı tek kişi o kadın olacaktı. Bunu her zerresinde hissediyordu. Bir daha gözünün önünde acı çekmesini izlemek istemiyordu.

Anlıyordu çünkü. Yalnızlığın sesi olmaz ama dili olurdu. Okurdu o dili Timur. Bu cehennem içinde en suçsuz olan oydu. Kardeşi için mücadele

ederken kanatlarını kesmişler, bacaklarından vurmuşlardı. Belki de bunun için Tulpar'dı. Kanat olup onu özgürlüğüne uçurmak için...

“Biraz araştırma yaptım da...” dedi Cihan. “Kenan Kralşan için Ahuzar ablanın sevgilisi diyorlar.”

Sigarasını önündeki küllüğe basarken kaşları çatıldı. “Siktirsinler oradan!” Yeni bir sigara ilıstırdı dudaklarına.

Tavana bakarken başını aşığı yukarı salladı Cihan. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Yeniden doğruldu. Aynı şekilde kolunu yastığa, yüzünü avuççine yasladı. “Harbi kadın Ahuzar abla. O plaza oğlanıyla işi olmaz. Hem sen varsın.”

Dudağına giden sigarayla kalırken Cihan’ a en tip bakışını attı. “Ne anlatıyorsun, lan?” dedi.

“Sen varsın işte, abi,” diye directti Cihan. *Anlarsın ya*, der gibi kafa salladı. “Yakınsınız ya hani.”

“Sana yakın olduğumuzu düşündüren ne?” diye sorarken ters bakış sürüyordu.

“Her şey!” diyen Cihan netti. “Görünen köy kılavuz istemez, abi.”

Görünen köyün farkındaydı. Görmek can sıkıcıydı ama arkasını da dönemiyordu. Sigarayı dudaklarına ilıstırdı. Ayaklarını uzatıp sırtını yatak başlığına yasladı. “Görünen köyü siktirme bana, Cihan,” dedi. “Yürü, git evine. Yalnız bırak beni.”

Anında başını yastığa geri bıraktı Cihan. “Söz konuşmam,” dedi. “Yanında uyuyayım, Tulpar abi.”

Ters bir bakış attı ama ses etmedi Timur. Nerede uyursa uyusun, uğraşamayacaktı. Telefonuna uzandı. Mesaj atsa anında dönerdi. Biliyordu ama yapmadı. İyi olup olmadığını merak ediyordu. Anlamsız bir dürtü mesaj atması konusunda baskı yaparken içtiği sigara’yı burnundan soludu. Yine başı ağrımaya başlıyordu. Bugünün radyo günü olduğunu fark ettiğinde dinlemeye karar verdi. Yayında değilse mesaj atacak, iyi olup olmadığını soracaktı. Yayında ise iyi olduğuna emin olacaktı. Kadife adına içinde sızlayan bir nokta vardı. Artık eskisi gibi olamayacağına emindi.

Telefondan radyo uygulamasını açıp masanın üzerine bıraktı. Yayına on dakika vardı. Reklamları sabırla dinledi. İki sigara daha yaktı. Cihan’dan minik horultu sesleri yükselirken en nihayetinde tanıdık bir ses duydu.

“İyi akşamlar sayın seyirciler. Ben, İbrahim.”

Biten sigarasını telefonun yanındaki küllüğe bastı. Gün boyu Kralşan'ın öfkesini izlemek keyfini yerine getirmişti. İbrahim lavuğu dahi bu keyfi bozamayacaktı. Ama beklediği sesi biraz daha duyamazsa keyfi her an kaçabilirdi. Dikkatle bekledi sözün gerisini.

“İyi akşamlar,” diyen zarif sesle içinde bir noktaya soğuk bir su dö-küldü. Yayına gittiğine göre o da Kadife de iyi olmalıydı. Onun için yakmış, olamadığı ateş olmuştu. Bunu ona söylerken zerre çekinmemiş, geri durmamıştı. Cevabını beklemeden telefonu kapamış, Kralşan'a ait her bir parçanın küle dönüşünü zevkle izlemişti. İntikamının alındığını bilmeli, biraz da olsa nefes almalıydı. Kapatıldığı karanlık oda, gördüğü muamele ve etrafındaki kafes Timur'un dahi canını sıkıyordu.

Onun sesi geldiği andan itibaren elini sigaraya uzatmadı. Başını yatak başlığına yaslayıp, tavanı izlemeyi düşünürken zarif sesteki duyduklarıyla kalakaldı. Bakışları boşlukta kalırken göğüs kafesindeki ağrı varlığını daha çok belli etti.

“Ben, Ahu...”

Timur'un bakışları boşluktan telefona döndü. Öylece baktı.

İbrahim sorgulayan bir sesle, “Ahu?” dedi. Yüksek bir sesle güldü. “Ahuzar değil miydin sen ya?”

“Artık Ahu,” dedi zarif ses.

“Şaşkınlık içindeyim,” dedi İbrahim. “Arkadaşlar, tabii siz bilmezsiniz ama normal şartlar altında Ahuzar adının kısaltılmasından nefret eder.”

Ahu'nun neşeyle şakıyan sesi doldurmuştu Timur'un kulaklarını.

“Güzel kısaltmamışsınız demek ki. Ya da benim için anlamlı hale getirememişsiniz.”

“Bak sen,” dedi İbrahim. Yalandan bir gülme efekti verdi. “Ahu'yu senin için anlamlı bir hale getiren biri var o zaman.”

“Evet,” dedi Ahu'nun sesi. “Var. O yüzden bir tek ona Ahu, size yine Ahuzar'ım.”

Timur'un göğüs kafesinde beliren ılıklik tanımlayacağından daha faz-laydı. Telefona bakarken dudaklarında beliren tebessüm de yersizdi ama engel olamadı. Yaktığı ateşe karşıdan bakamayacak kadar içindeydi. His-sediyor, durdurmaya çalışıyor lakin engel olamıyordu.

“Çifte standart,” dedi İbrahim.

“Hayır,” dedi Ahu. “Değer, hak edene verilmeli. Hepsi bu.”

“Ahu olduğun kişi hak ediyor mu?”

“Fazlasıyla,” derken hiç beklemedi.

Timur’un dudağındaki yarım tebessüm büyürken başını hafifçe sağa eğdi. İfadesini toparlamak için dudaklarını dişledi. Kadının sansürü yoktu. Söylemek istediği her şeyi saklama gereksinimi duymadan söylemesi Timur’un ağrıyan başına darbe üzerine darbe indiriyordu. Lakin hoştu. Netliği kendine çekiyordu. Elayla karışık yeşil gözlerde acı, hüznün, çocuksu bir ışıltı görmüş; alevler üzerinde yürüyen bir haline şahit olmuş ama asla korkuya rastlamamıştı. Her hali Timur’un kafasını karıştırıyordu. Herkese Ahuzar, ona Ahu oluşu kendi dilinde Timur’a bir teşekkürdü. Hissediyor ve bu duygunun ılıkılığı göğüs kafesini yakıyordu.

Ah etmek, demekti Ahuzar. Onu bir kere dahi ah ederken duymamıştı. Ona yakışan Ahu’ydu. Zarif, alımlı, güzel kadın... Ahu, ateşler içinde yürürken bile başını eğmeyen bir kadındı.

“Lafı çok uzatmadan şarkılarımıza başlayalım,” dedi Ahu. “Göksel’i nasıl sevdiğimi bilirsiniz. Açılışı onunla yapmak istedim. *Öyle uzaktan uzaktan, hiç konuşmadan*, diyecek.”

“Kime geliyor?” dedi İbrahim. “Genelde açılış şarkılarını birine ithaf edersin. Bu kim için?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Hiç,” dedi harfleri uzatırken. Sesinde neşe vardı. *Hüzün değil*. Yakışıyordu ses tonuna. Öfke kusmak da neşe saçmak da. Bir tek ağlamak yakışmıyordu. “Eğer dinliyorsan o kendini biliyor,” dedi sadece. Gerisi gelmedi. Şarkının neşeli ritmi doldurdu her bir köşeyi.

“Neden kaçtın, neden?”

Mesut olurduk belki.

Korkuttum mu seni?

Benden ne zarar gelir ki?”

“Abi!” dedi Cihan aniden. Yattığı yerden kafasını kaldırmış, otuz iki diş sırtıyordu. “Yine öğrendiğime göre Ahuzar abla radyoda çalışıyormuş. Bu Ahu, senin Ahu mu?”

Birkaç saniye için keyfi kaçtı Timur’un. Yastığı kavrayıp Cihan’a savurdu. “Sessiz ol, lan!” dedi.

Cihan inleyerek üzerine fırlatılan yastığın altında kaldı. Yastığın içinde de taş olması muhtemeldi. Yüzünden çekerken, burnunu ovuşturdu ama denileni yapıp sessiz kaldı. Şarkı devam etti.

“Öyle uzaktan uzaktan, hiç konuşmadan

Nasıl da bağladın beni?”

*Hani bir geldin bir kayboldun,
Esrarlı mağrurdun
Aklıma sardım seni.”*

Timur belli belirsiz dudaklarını dişlerken tebessümü derinleşti. Bu iş buradan dönemezdi. “Ben benim bahtımı sikeyim,” derken de dudaklarında aynı ifade vardı.

Göğüs kafesindeki sızı büyüdü. Ne olduğuna dair fikri olmasa da sessizce zihnine sızan düşünceleri vardı. Şarkı devam etti. Bittiğinde başka bir şarkı geldi. Ahu’nun sesini dinlerken gözünü bir dakika olsun kapamadı. Sessizce her bir kelimesini dinledi. Hayatının arka planında büyük bir yıkım yokmuş gibi gülüyor, her zamanki gibi neşeli şeylerden bahsediyordu. Program sona yaklaşırken elini başucunda yığılı duran kitaplara attı. En üstteki kitabı aldı.

Divan Şiirlerinden Seçmeler.

Bunun üzerine hiçbir kitabın gelmesine izin vermezdi. Hep yaptığı gibi ilk sayfayı açıp parmak uçlarını *Güldeste Tönge* isminin üzerinde gezdirdi. Ablasının ellerinin sıcaklığını hatırlıyordu. Elinin değdiği yerler dahi hâlâ sıcaktı. Büyük bir nefretin içinde, ondan daha büyük bir sevgiyle büyütmişti onu ablası. Kalbindeki yaranın ömür boyu kapanmayacak oluşunun nedeni de buydu. En derine işlenen sevgiler gittiğinde can yakardı.

Önce rasgele gezindi sayfalar arasında. En baştan başladı okumaya. Sayısız defa değmişti gözleri bu dizelere. Bir ömür daha degecekti. *Güldeste* vardı bu satırların her birinde. Unutmuştu ablasının kokusunu ve teninin sıcaklığını. Sadece bu kitaba dokunduğunda onu anımsar, anılarını canlı tutabilirdi. Taşa dönmeye yüz tutmuş kalbini yumuşatacak tek dokunuş yine ablasının iziydi. Sayfalar arasında ilerledi. Sona yaklaşırken tek bir dize duraksamasına neden oldu.

*“Cihanı hiçe satmaktır, adı aşk
Döküp varlığı gitmektir, adı aşk
Elinde sükkeri ayruğa sunup
Ağuyu kendi yutmaktır, adı aşk
Bela yağmur gibi gökten yağarsa
Başını âna tutmaktır, adı aşk
Bu âlem sanki oddan bir denizdir
Âna kendini atmaktır, adı aşk.”*

Dalıp gitti satırlara. *Bu dünya sanki ateşten bir denizdir, ona kendini atmaktır aşk*, diyordu Eşrefoğlu Rumî. Öyle miydi gerçekten? Bu muydu yüzyıllardır uğruna şiirler, hikâyeler, masallar yazılan şey? İki kişide görmüştü böylesini. Âdem ve Murathan. Garip gözlerle izlemişti ikisini de. Sevgi, ölümdü onun lügatinde. O zaman göğüs kafesindeki bu ılık sızı neydi?

“Hepinize iyi geceler diliyor, son şarkımıza geçiyoruz,” dedi Ahu.

Canım acıyor, derken de ağlarken de aynı nokta sızlamıştı göğsünde. Şimdi de aynı nokta batıyordu. *Bülbül ah u zar, felek ise bir gözleri Ahu'ya esir etti*. Üç harf yine çok şeyi değiştirdi. Timur'un ruhu dahi duymadı. Bülbül den damlayan kan bu defa gülün dalına değil, kalbine değdi. Derin bir uykuya dalarken arkadaki radyoda *iyi geceler*, diyen Ahu'nun sesi vardı. Yaralı omzu sızladı ama uyku daha tatlıydı. Gözleri kapandı. Zihni bulandı. Tuttuğu kitap parmaklarının arasından kayıp göğsünün üzerine düştü. Bir uykuya daha o sesle zorlanmadan, dalarken, zihninde dönüp duran tek bir satır vardı:

“Bela gökten yağmur gibi yağarsa

Başını ona tutmaktır, adı aşk.”

İstanbul ayaklarının altında uzanıyordu Kenan Kralşan'ın. Caddelerde ilerleyen arabaları ve koşturan insanları bir camın ardından izliyordu. Şirketin önündeki yoğun kalabalığa göz ucuyla baktı. Birazdan yapacağı bir basın açıklaması vardı. Tek bir hamleyle yıkılacağını düşünen Yakup Öz yanıliyordu. O, Kralşan'dı. Bulunduğu konuma kanla gelmişti. Bu zamana kadar yaptığı en büyük hata düşmanını küçümsemekse hatasından gereken dersi alacaktı.

Dün basında patlak veren olay sonrası bütün gününü emniyette geçirmişti. Hatırı sayılır dostları ve avukatları sayesinde geceye doğru dışarı çıkabilmişti. Canı fazlasıyla sıkındı ama bunun onu engellemesine izin vermeyecekti. Kan ve korkuyla kurmuştu bu imparatorluğu. Korku ardı sıra ihaneti doğururdu. Dün sabah emniyete alındığı andan itibaren masadaki birkaç mafya babasının ona ihanet etmesi, kendi yaptıkları yolsuzlukları onun üzerine atmaya çalışmaları bunun en büyük kanıtıydı. Kendilerince Kenan'ın içeriden çıkamayacağını düşünmüşlerdi. Ne büyük yanılgıydı.

Yolsuzluk iddiaları için birazdan bir basın açıklaması yapacaktı. Ona ihanet eden her bir üye için ise çok ayrı sürprizleri vardı. Odanın kapısı vurulduğunda bakışlarını camdan çekmedi. Parmaklarının arasındaki bozuk parayı hızla döndürdü. Yaşlı bir adam tarafından düşürüldüğü hal, yenilip yutulur gibi değildi. İçindeki öfke büyüyordu. “Gel,” derken sesi dahi karanlıktı.

Timur her zamanki ifadesizliğiyle içeri girdi. Basın açıklaması için her şey hazırды. Bunu bildirmek adına, “Herkes hazır, efendim,” dedi.

Kenan, “Tulpar,” dediğinde öne doğru bir adım attı.

“Buyurun.”

“Yakup Öz'den başka bir haber var mı?”

“Yok, efendim.”

Her yerde onu arıyor, bulamadıkça daha da deliriyordu Kenan. Şu an bütün ülkenin gözü üzerindeyken, şirketine saldırıp zimmetindeki her bir parçayı ateşe veremiyordu ama bunu en yakın zamanda yapacaktı. Saklandığı delikten çıkmasına gerek yoktu. Yakup Öz, verdiği zararı malıyla ve her zerresiyle ödeyecekti. Camın önünden ayrıldı Kenan. Beyaz gömleğinin yakasını düzelterip gri ceketini çekti. “Gidelim,” dedi sadece.

İkisi arka arkaya çıktıklarında, Kenan kapının yanında dikilen Fiko'ya en ters bakışını attı. Burnu yamulmakla kalmayıp kırılmıştı. Gözlerinin altı mordu, burnunda sargı yığını vardı. Başıyla geriden gelmesini işaret etti Kenan. “Sen kameralara görünme!” diye terslendi. “Arkadan gel.” Bir güçsüzlüğünü daha göstermeyecekti.

Fiko dişlerini sıkarak, geride kalırken Timur umursamaz bir tavırla ilerledi. Bir yumruk daha atıp burnunu tamamen ezmediği için pişmandı. Kenan'la beraber asansöre yöneldi. Sessizce binip en alt kata indiler. Şirketin giriş katına geldiklerinde yan yanaydılar. Arkalarından ilerleyen yoğun bir koruma yığını vardı. Hepsi sessizdi. “Arabam hazır olsun, Tulpar,” dedi kapısı açılırken. “Açıklamadan sonra gitmemiz gereken yerler var.”

Başıyla onayladı Timur ve kapı açıldı. Bütün kameralar art arda patlarken yoğun bir ses karmaşası vardı. Dimdik ilerledi Kenan Kralşan. Mikrofonların önüne geldiğinde bütün soruların uğultusunu korumaları susturdu. Yeniden gömleğinin yakasını düzelterip mikrofonlara yaklaştı Kralşan. “Merhaba,” dedi her zamanki kibarlığıyla. “Uzun bir açıklama yapmayacağım. Kısa ve net olacağım. Böyle yersiz olaylarla vaktinizi çalmak istemem. Galeri baskını, aynı yerin yakılması ve bütün bunların

ardı sıra çıkan yolsuzluk iddiaları fark edersiniz ki tesadüfi değil. Tüm bunlar Kralşan Holding'e karşı yapılan karalama kampanyasından başka bir şey değildir. Holding yıllardır ülkesi için düzenli çalışan, vergilerini en düzenli şekilde ödeyen oluşumlar arasında başta gelir. Gerçek suçluların en yakın sürede yakalanıp adalete teslim edileceğine emin olabilirsiniz. Teşekkürler."

Tulpar eşliğinde kalabalık arasından sıyrılıp aracına ilerledi. Yolsuzluk iddiasından sıyrılmak kolaydı. Giden mallar için ödeme de yapardı. Ama lekelenen itibarı ve yanıp, kül olan arabaları sinirini perçinleyip duruyordu. Arka koltuğa kuruldu. Etrafında patlayan kamera flaşları artıyordu. Sürücü koltuğunda Fiko varken Timur yine yan koltuktaydı.

Araba ilerledi. Dakikalar sonra تنها, izbe bir deponun önünde durdular. Konvoy halindeki siyah araçların en önüne ilerledi Kralşan'ın arabası. Dimdik indi araçtan. Düştüğü ilk anda arkasından vuranlar bedelini ödeyecekti. Tıpkı bu masanın lideri olduğunu ilan ettiğinde, kabul etmeyen her bir mafya babasının ödediği bedelleri gibi. Demir kapılar önünde açılırken, siyah güneş gözlüğünü çıkarıp gömleğinin önüne iliş-tirdi.

Hemen arkasından ilerleyen Timur, Kenan'ın el altından masayı toplamak için haber gönderdiğini öğrenmişti. Dimitri'yle konuşmalarında geçen Kurul'un bu masa olup olmadığına emin değildi. Bakışları Dimitri'nin aracını aradı. Göremedi. Kenan kapıdan içeri girdiğinde, o olduğu yerde kaldı. Her zamanki gibi Fiko ve onun önden gideceğini, onun geride kalacağını düşünmüştü. Ama Kenan'dan yükselen, "Tulpar, devam et!" diyen ses adımlarının durmasına engel oldu. Yeniden Kenan'ın yanında belirdi. Diğer yanında ilerleyen Fiko bu durumdan memnun olmadığını bakışlarıyla belli ediyordu.

Kenan ilerlemeye devam ederken, "Bu odadan içeri girdiğin an..." dedi. "Göreceğin her şeyi unutacaksın. Çıkacak tek sırda ilk senin kafana sıkarım."

Sessiz kaldı Timur. Bunun, onun için bir cevap olduğunu biliyordu Kenan. Sessizce ilerlediler. Büyük bir boşluktan geçip demir merdivenlerden çıktılar. Üst kat, alt kata göre daha temiz ve ferahtı. Birkaç dakika sonra büyük, işlemeli bir kapının önündeydiler. Kapıyı iki eliyle iterek açtı Kenan. Ardı sıra ilerleyen Timur'un bakışları içeriye odaklandı. Büyük, uzun bir masaya rasgele bir şekilde oturmuş iki adam vardı. Tanımakta zorlanmamıştı Timur. Teoman Doğu'nun verdiği dosyada ismi

geçen kişilerdendi. Sol köşede oturan genç bir adamdı. Yaşına rağmen saçlarına yoğun aklar düşmüştü. Omuzları dik, burnu kemerli, yüz hatları keskin bu adam, müteahhit Fikret Onat'ın ta kendisiydi. Hemen karşısında oturan yaşlı adam ise işadamı Maksut İpek'ti.

İkisi de Kralşan'ın lider olmak için herkesi öldürdüğü on ikili masaya mensuptu. Yedisi öldürülmüştü. Görev başında her şeyi anlatmıştı Teoman Doğu. Dosyayı incelerken tüm dikkatini geride kalanlarla ölenlere değil, masaya yeni dahil eden isimlere vermişti Timur. Arkalarında kalan kapı kapandı. Fiko'yla kapının girişinde kalırken Kenan masaya ilerledi. Odanın sol köşesinde diğer iki kişiye ait birer koruma vardı.

Kenan masanın en ucuna geldiğinde büyük tahta oturdu. Kenan'ın bakışları iki kişi arasında gidip geliyordu. Onlar ihanet edenlerdi. O sorgudayken onu içeri tıkmak için ellerinden geleni yapmışlardı.

“Selamlar,” dedi tebessüm ederek. “Ben geldim.” İkisi de yutkundu. Karşı gelemiyorlardı zira karşı gelenlerin sonunun nasıl olduğunu görmüşlerdi. Sandalyeye yaslanıp geniş bir tebessümle, “Beklemiyordunuz, değil mi?” dedi Kenan. “Aldığım ilk darbeye yok olacağımı size düşündüren ne oldu acaba? Çok merak ediyorum.”

Göz ucuyla baktı Timur hepsine. Diğerleri de ülke içinde hatırı sayılır mafya babalarıydı. Sadece Kralşan'ın karşısında böyle durmaları saçmaydı. Bir sebebi olmalıydı. Ne olduğunu hâlâ çözemezken izlemeye devam etti. Ateşi o harlamış ama ucu başkalarını da yakmıştı. *İşine gelirdi.*

“Başına gelen şeyler senin hatan,” dedi Maksut İpek. “Şu an ikimizin burada olmasını gerektirecek bir durum yok! Hata ediyorsun.”

Gülümsedi Kenan. Sessiz kalan Fikret Onat'a dönüp, “Sen konuşmayacak mısın?” dedi.

Fikret Onat bakışlarını Kenan'a kaldırdı. Koyu kahve gözlerinde beliren endişeyi saklamaya çalışıyordu. “Sana ihanet eden biz değiliz, Kralşan,” dedi. “Yanlış adamlara oynuyorsun. Sevkiyatınla da yakılan gallerinle de alakamız yok. Muhatabın Yakup Öz. Biz değiliz.”

“O kadar cesur olmadığınızı biliyorum, Fikret,” derken gözlerinde beliren saf bir nefret vardı. “Burada oluşunuzun sebebi bu değil.” Yaslandığı sandalyeden doğruldu. “Siz neden bu masada oturabildiğinizi biliyorsunuz, değil mi?” İkisi de sessiz kaldı. Tedirgin bakışlarını birbirlerine değdirmemeye özen gösteriyorlardı. “Ben burada olduğum için,” dedi Kenan hiç beklemeden. “Siz ülke içinde ve dışında daha rahat mal kaçırın diye önünüzü açan da önünüze bütün imkânları sunan da benim.”

Yeniden geriye yaslandı. Bir gün ihanet edeceklerini biliyor ve şaşırıyordu. Lakin öfkesi diriye. Engel olamıyordu.

Konuşma cesaretini gösteren Maksut İpek, "Senden bunu hiçbir zaman istemedik," dedi. "Kendi kendine bir düzen kurup hepimizi o düzen-"

Gerisi gelmedi. Kenan belinden çıkardığı silahı aniden Maksut İpek'e doğru kaldırmış, hiç düşünmeden kafasına tek bir kurşun sıkmıştı. Maksut İpek'in başı önüne düşmeden arkada bekleyen koruması silahına atılmıştı. İzin vermedi Timur. Belindeki silahı çekip o da korumayı vurdu. Başından vurulan koruma yere düşerken her şey birkaç saniye içinde gerçekleşmişti.

Fikret Onat'ın koruması silahını kavramaya meylettiğinde Fiko'yla aynı anda silahlarını ona doğrulttular. Koruma kıpırdamadan kaldı. Yüzüne bulaşan kanlarla irkilerek gözlerini kapamıştı Fikret Onat. Karşısında oturan Maksut İpek'in başı artık masada, kanlar içindeydi.

Kenan elindeki silahı aralarında sallarken, "Sizin için ruhumu sattım," dedi. "Siz asalak sürüsünün önünü açmak, uluslararası kazanmanızı sağlamak için Kurul'a girdim. Hayatımı ve her şeyimi tehlikeye attım." Silahı Fikret Onat'a çevirdi. "Sizin için bunca şeyi yapan bir lidere böyle mi arşılık veriyorsunuz?"

Timur'un tek kaşı belli belirsiz havalanmıştı. Bakışları karşısındaki korumadaydı ama duyduğu şeylerden emindi. Yine *Kurul*, demişti. Bahsedilen Kurul, ülke içindeki masadan ayrı bir yapılanma olmalıydı. Artık buna emindi. Parçalar hâlâ dağınıktı ama tek bir şey kaldığını hissediyordu. O ilmeği yakaladığında gerisi gelecek gibiydi.

Zorla yutkundu Fikret Onat. "Yanlış yapıyorsun, Kralşan," dedi.

"Doğrusunu öğret o zaman." Çenesini yukarı dikti. "Düştüğüm ilk anda kuyumu kazmaya bu kadar meraklı mısınız gerçekten?"

Kurtuluş yoktu. Şu noktada kafasına sıkılacağına emindi Fikret Onat. Gözlerinde beliren minik cesaret ışıklarıyla, "Herkesi öldürerek masayı yönetemezsin," dedi. "Kurul dediğin şeyden kimsenin haberi dahi yok! Bize katkısı olmayan bir şey için sana neden itaat edelim?"

Sakince izliyordu Kenan. Elindeki silahı kendi çenesinin altına yaslayıp, "Seni masaya ben aldım," dedi. "Bu yıl içinde, ülke dışına yaptığın bütün silah alışverişini benim bağlantılarımla sağladın. Ömründe hiç kazanmadığın kadar para kazandın. Duydum ki üçüncü evliliğini bile yapmışsın. Hem de son derece ünlü bir kadınla. Yanlış hatırlamıyorsam

bundan tam üç ay önce beni arayıp, sınırda yakalanmak üzere olan sevgiyatın için ağlayarak yardım istemiştin. Sorunun kaç dakika içinde çözüldü?” Sessiz kaldı Fikret. Terleyen avuççıklarını dizlerine sürüp yutkundu. “Yanlış hatırlamıyorsam beş,” dedi Kenan. “Beş dakika içinde bütün sorunun çözüldü. Benim Kurul bağlantım olmasa bunların hangisini başarabilecektin?” Silahı ölü Maksut İpek’e salladı. “Hadi bu neyse. Zaten en başından beri onu öldürmem için kaşınıyordu. Sana ne demeli, Fikret? Yediğin kaba tükürmen hoş mu?”

Son bir direniş gösterdi Fikret. “Herkesi o masada zorla tutuyorsun!” dedi.

Umursamazca omzunu kaldırdı Kenan. “Ee, çıkın o zaman,” dedi ve aynı saniyelerde silahı ateşledi. Alnının ortasından vurulan Fikret Onat’ın başı da masaya düşerken Fiko da karşılarındaki korumayı vurmuş, etkisiz hale getirmişti. Yüzüne bulaşan kanları avcunun tersiyle sildi Kenan. İki yanında kalan cesetlerden önüne sızan yoğun bir kan öbeği vardı. Elindeki silahı kanların içine bıraktı. Masadan aşağıya akmak üzere olan kandan kaçmak için bacaklarını geri çekip arkasına yaslandı.

“İşte çıktınız,” dedi aynı umursamazlıkla. Yüzüne bulaşan kanları avuççığına silmeye çalıştı. Daha da arttığını fark ettiğinde sandalyesinden kalktı. Ceketinin uçlarını düzelterip kapıya ilerledi.

Olan olaya değil, Kralşan’ın manyaklığına hayret ediyordu Timur. Kesinlikle dün gece o yumruğu bu sik kırığının burnuna atmalıydı. Ama her şeyi bir köşeye bıraktı. Zihnine önemli bir detay kazıdı.

Kurul ve uluslararası bağlantılar.

Aynı şeyi Dimitri’yle aralarında geçen konuşmalarda da duymuştu. *Kurul öldürür, kurul izin vermez, Kurul’a itaat et.* Bu cümleler netti. Düşüncelerini bakışlarına yansıtmadı. Her zamanki ifadesizliğiyle dikiliyordu. Kenan yanlarına geldiğinde elini Fiko’ya uzatmış ve eline bırakılan beyaz mendille avcundaki kanı temizlemişti. “Çocuklara söyle, hemen temizlesinler burayı,” diye emir verip mendili yeniden Fiko’ya uzattı.

Fiko başıyla onaylarken, Kenan büyük kapıyı açıp dışarı çıktı. “Onlar kimdi, biliyor musun Tulpar?” dedi bir adım arkasında, sağında yürüyen adama.

“Hayır, efendim,” diyerek yalan söylemeyi seçti.

“Ülkenin on iki mafya babasından ikisi.” Sessiz kaldı Timur. “Peki, neden öldürdüm, biliyor musun?”

“Size ihanet ettiler.”

“Hayır. Bana defalarca kez ihanet ettiler. Bu ilk değildi. Hep merhamet edip sonunda kazık yiyordum. Senin savaş kuralları, bununla ilgili de bir şey der mi?”

Ebenin amını gör, der diyecek oldu Timur. Yuttu. “Haddinden fazla merhamet, kişinin kendine saygısızlığıdır, der, efendim.”

Ahu’ya âşık değildi Kenan. Yanında tutmasının Hülya Kralşan’a bir etkisi yoktu. Onun da defalarca ihanet ettiğini söylemişti. O zaman onu neden koruyordu? Timur’un zihnindeki soru denizine bir yenisi daha eklendi. Öldürmüyor ama yaşamasına izin de vermiyordu. Görülen şeylerden çok daha ötesi vardı ama o hâlâ göremiyordu.

“Aynen öyle,” diye onayladı Kenan. “O yüzden arkamda duranı korurum, yanımda durana saygı gösteririm ama önüme geçeni ezip geçerim.” Binadan dışarı çıktılar. Hava henüz kararmamıştı ama İstanbul’un boğucu havası nefes almayı zorlaştırıyordu. “Sana saygı duymamın nedeni bu,” dedi Kenan arabalara doğru ilerlerken. “Fiko hep bir adım arkamdan gelir. Ama sen, ben demediğim halde hep yanımdasın.” Arabanın önüne geldiklerinde durup Timur’a döndü. “Bulunduğu konumu kendi seçen kişiler benim için daima bir adım öndedir.”

Senin fikrini de önde olanın zürriyetini de siksınler, diyecek oldu Timur. Bunu da yuttu. Sessizce başını eğerken Kenan’ın kapısını açtı. Kenan güneş gözlüğünü takıp arabaya bindi. Birkaç dakika içinde Fiko da gelmiş, yeniden yola çıkmışlardı. Kenan’ın arkada biriyle konuştuğunu fark ettiğinde dikkat kesildi.

“Mesaj attığım adrese getir,” deyip kapamıştı telefonu. “Fiko.”

“Buyur, abi.”

“Sahildeki mekâna sür. Tulpar, sen de yol üzerindeki bir çiçekçiyi ara. Büyük bir çiçek buketi hazırlasınlar.”

“Ne için hazırlasınlar, abi?” dedi Fiko.

“Sana geçmiş olsun hediyesi, Fiko,” dedi Kenan. “Kırılan burnun düzelinceye kadar koklarsın.”

Fiko yeniden sessizliğe bürünürken Timur çiçeklerin ne için olduğunu tahmin ediyor, tahmininde yanılmak için içten içe dua ediyordu. Kendini gizlemek, tepkisiz kalmak her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu. Başını belli belirsiz sağa eğerken, telefonunu çıkarıp çiçekçiyi aradı. İşletme sahibi hangi renk istediğini sorduğunda, “Kenan Bey, renkleri ne olsun?” diye sormak zorunda kaldı.

“Beyaz,” dedi Kenan. “Hepsi beyaz papatya olsun. Ahuzar’a beyaz yakıştır.”

Tek bir cümle başını ağrıtmaya yetti. Alev gibi kadına papatya vermek sadece bu sik kırığının aklına gelebilirdi. *Kırmızı gül yakıştırdı ona!* Yersiz bir düşünceydi. Dişlerini sıkmamak için yoğun bir çaba göstererek siparişi verdi Timur. Tek bir temennisi vardı: Ahu’nun yine öfkesini kuşanmış olması ve çiçeği ateşiyle yakması. Şu an zevkle izleyeceği tek görüntü bu olurdu.

Elimdeki bezle Kadife’nin yanaklarını silmeye devam ettim. Keskin kahveler ve uzun gözler okşayışlarımin altında mahzunlaşmıştı. Sadece beni izleyip derin nefesler veriyordu. Onun için sadece ben vardım. Dünyaya geldiği andan beri gördüğü yüz bendim. Bundandı ben varken bütün dünyası tamammış gibi bana bakması, sakinleşmesi ve huysuzlaşmaması. Titredi aniden. Bacakları sızlamış olmalıydı.

“Şşt!” diyerek sakinleştirmeye çalıştım. Elimdeki temiz bezi bir kenara bırakıp avuç içlerimi yanağına ve boynuna yaslardım. “Acıyor, biliyorum ama geçecek, kızım. Söz, geçecek.”

Boğuk boğuk kişnedi ama dinledi sözümü. Yeniden sakinleşti. Kurşunlar eklemlere zarar verecek noktalara gelmediği için şanslı olduğunu söylemişti doktor ama yine de uzun bir süre koşamayacaktı. Bacakları ağır hasar alan atlara ötanazi yapıldığını anlatırdı babam eskiden. Vahşet görmüş gibi dinlerdim bu dediklerini. Yaratılışı gereği atların her zaman dimdik ayakta olması gerektiğini söylerdi. Uzun süre ayağa kalkamayan atların ölmeye mahkûm olduğunu söyler, atın özünün koşmak ve hür olmak olduğundan bahsederdi.

Dünden beri uyutuluyordu Kadife. Uzun süre yatamazdı atlar. Günde bir iki saat uyusalar yeterdi. Uyurken dahi ayakta, bacakları üzerinde dururlardı. Bu yüzden sürekli ayağa kalkmak istiyordu. Bunu engelleyen tek şey doktorların verdiği ilaçlardı. Ellerimin altındaki bedeni yeniden gevşerken tüyleri titredi. Gözlerini gözlerimden çekmeden, yavaşça kapatıp yeniden uykuya daldı.

İş için dün gece radyoya gitmek zorunda kalmıştım. Yanında ben yokken onunla ilgilenenleri fazlasıyla zorladığını duymuştum. Elimden geldiğince yanından ayrılmamaya çalışıyordum. Alnımı yanağına yaslayıp

onunla birlikte derin derin soludum. Sargılı bacaklarına bakacak cesareti hâlâ bulamıyordum.

“Acıyor, biliyorum ama geçecek,” diye teselli vermeye çalıştım. Çoktan uyumuştı oysa. Duyması imkânsızdı. Belki de verdiğim teselli kendimeydi.

“Abla,” diyerek kapıda beliren Biricik’e takıldı bakışlarım. Günlerdir doğru düzgün görüşemiyorduk. Eve gidip, üzerimi değiştirerek önce işe, daha sonra Kadife’nin yanına geliyordum. Vurulduğunu değil, yaralandığını söylemiştim sadece. Kırık da olabilirdi yarası, zedelenme de kurşun da. Saklanan yaraların nedeni görünmezdi.

“Biricik.”

Siyah, bedenimi tamamen sarmalayan bir elbise vardı üzerimde. Dizlerimin bir karış üzerinde bitiyordu. Bacaklarımda Yakup Öz’ün ilk saldırısından kalan minik morluklar geçmeye başlamıştı. Belli belirsizdi artık. Hâlâ iyileşmeyen tek yara avcumun içindekiydi. İnatla kabuğunu söktüğümünden, iyileşmesine izin vermediğimdendi bu güçsüzlüğü. Yine sızlıyor ve yanıyordu. Artık sarmıyordum. Bazı yaraları sarmak kapamıyordu. Nefes almasına izin vermek, yüzleşmek gerekiyordu.

Bana doğru ilerlerken çantasını köşedeki koltuğun üzerine bıraktı. Dün gelmek istemişti ama ziyaretçi kabul edilmiyor diye izin vermemiştim. Bugün benden habersiz gelmişti. “Nasıl?” derken Kadife’ye ilerledi. O, atları benim kadar sevmezdi. Ama nefret de etmezdi. Nötr kalmayı tercih ederdi. Kadife benim için özel olduğundan sadece ona sıcaklık gösterirdi. Yine öyle oldu. Yanıma sokulup uyuyan Kadife’nin siyah yelelerini okşadı.

“İyi,” dedim kısaca. “Toparlıyor.”

“Vurulmuş,” derken şaşkın bakışları bana döndü. “Az önce doktordan öğrendim. Neden bana söylemedin?” Sessizce Kadife’ye bakmaya devam ettim. “Abla!” diye diretti.

Gözlerim ağır ağır kapanıp açıldı. Uykusuz ve yorgundum. “Üzgündüm. Sesli dile getirmek istemedim,” dedim sadece.

Zorlamadı. Anladı. Kadife’yle birbirimize kopması imkânsız bağlarla bağlıydık. O benim acımı, ben onun acısını hissederdim. Kaç gündür dizlerim sızlıyor, bedenim yanıyordu. Acısı benim bedenimde geziniyordu âdeta. Bunu en iyi Biricik bilirdi. Kollarını yandan bana doladığını hissettim. Saçıma sessiz bir öpücük bıraktı. Ona sarılıp teselli bulmak istedim ama küçük olan o, abla olan bendim. Bu zamana kadar hep onun

için dik durmuştum. Yine öyle davrandım. Boynuma dolanan koluna minik bir öpücük bırakıp omzunu okşadım.

“İyiyiz, merak etme.”

Geri çözüldü kolları. “Nasıl oldu bu?” dedi.

“Boş ver,” demekle yetindim. “Geçti, gitti. Önemli olan Kadife’nin iyi olması.”

Kaşları çatıldı. “Ne demek *boş ver*, abla?” dedi sitemle. “Hayvanı vurmuşlar, nasıl boş vereyim? Sürekli bunu yapıyorsun. Benden hep bir şeyler saklıyorsun! Çocuk değilim artık. Bir derdin varsa bana da söyle. Yükün varsa benimle de paylaş. Kardeşin değil miyim ben senin?”

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Dolu dolu bakıyordu. Bencildi. Bazen o kadına benziyordu ama her şekilde benim kızımdı. Kıyamıyordum tek bir acının dahi ona değmesine. Her kötülüğü göğsümde ezip ona değdirmemek için mücadele ediyordum. Kaburgalarım paramparçaydı artık ama Biricik yanımdaydı. *Yeterdi*. Hayatımda büyük bir umut vardı. *Yeterdi*. Ahu bunlarla yetinmeliydi.

Gülümserken, yaralı olmayan avuççimle yüzüne dokunup, “Kardeşimsin,” dedim. “Canımsın.”

Bakışları daha da çocuklaştı. Küçükken de böyle bakardı. Avuççimi ne zaman yanağına yaslasam kedi gibi daha çok sokulurdu. Yine öyle yaptı. “O zaman neden böyle yapıyorsun?” dedi.

Seni korumak için, diyemedim. Yaklaşıp alnına derin bir öpücük bırakabildim. “Kendi kendine kurma,” derken her şeye normal bir hava vermeye çalıştım. “Ormanda avcılar varmış. Kadife yine çiftlikten kaçıp ormana gitmiş. O sırada vurulmuş.”

“Sadece bunu kastetmediğimi biliyorsun,” dedi küskün küskün. Bakışları diğer yanımda kalan kapıyı işaret etti. Dönüp baktığımda kapının önünde dikilen baş zebanım Adriel’i gördüm. Bakışlarımız birbirine değince gözleriyle dışarı gelmemi işaret etti. Zorlamadım. Biricik’in alnına derin bir öpücük bırakıp sandalyeden kalktım.

“Başımdan ayrılma. Ben şimdi geliyorum,” diyerek odanın çıkışına ilerledim. Benim yaptığım gibi Kadife’nin yelelerini okşamaya başlamıştı bile. Odadan çıkarken kapıyı kapadım. Sol köşede bekleyen Adriel’e ilerledim. “Ne var?” diyen sesim her zamanki gibi sert ve düzdü.

Uzatmadı. “Patron sizi çağırıyor.” Elini ileri doğru uzattı. “Gidelim.”

Kolumdaki saate baktım. Beş buçuğa geliyordu. Adı geçtiği, yüzü zihnimde canlandığı an öfkeme hâkim olamıyordum. “Patronunun benimle uğraşmak dışında daha mühim işleri yok mu?” diyerek inceden bir laf soktum. Zira dünden beri tüm manşetlerde Kralşanlar vardı. Büyük bir zevkle izliyordum her detayı. Bu darbenin sadece Kralşan’ın canını sıkacağına, özgürlüğünü asla etkilemeyeceğine emindim ama *umudumun* ilk zaferiydi ve *benim* içindi. Bundan daha özel hiçbir şey yoktu.

“Size ayıracak zamanı her türlü bulur,” dedi sevimsizce. “Hem bilirsiniz ki Kralşan’a bir şey olmaz. Bunlar onun için ufak sorunlar.”

Göz devirdim. Hepsi salaktı. Ne istediğini soracak durumda değildim. Sorsam da bir cevap alamazdım. Kadife’ye yaptıklarından sonra yüzünü dahi görmek istemiyordum ama her zamanki gibi mecburdum. İtiraz etmeden çantamı almak için odaya dönmemin tek sebebi bu değildi. *Onu* da görecekti. Olanlardan bu yana mesaj atmak istiyor ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Radyodan mesaj göndermeye çalışsam da dinleyip dinlemediği muammaydı. Bu emrivakiyle yanına gitmek için aradığım fırsat ayağıma gelmişti.

Lafımı esirgemez, içimden geçeni söylemeye utanmazdım ama içime ektiği umut rohumu öyle büyüktü ki sözkonusu o olunca kendime dair her şey değişiyor, her şeye başka bir tepki veriyordum. Mesela artık midemde taş değil, kıpırdadıkça içimi okşayan karıncalar vardı. Kalbimin üzerinde ağırlık değil, kanatlanıp uçan kuşlar vardı. Neydi bu? *Bilmiyordum.*

Çantamı ve trençkotumu alıp, Biricik’in alnına derin bir öpücük daha bıraktım. “Biraz işim çıktı. Ben gelene kadar yanından ayrılma, olur mu?” diye tembihleyerek çıkışa yöneldim.

“Nereye?” dedi merakla.

Şeytanın inine, diyemedim. Her şeye rağmen yine ona gülümsedim. Odadan çıktığımda bu ifadem silinmişti. Siyah topuklu ayakkabılarımın üzerine daha sert bastım. Parmaklarım ve ayağımın arkası paramparçaydı. Trençkotumu üzerime geçirip, çantamı koluma asarken Adriel’den daha aceleciydim. O benim için tutuşturamadığım alev olduysa ben de onun için yeniden öfkemi kuşanacaktım. Öyle de yaptım. Arabaya binip yine sessizce ilerledik. Korumalar arkamızdan gelirken tanıdık bir yere gidiyorduk.

Sahilde Kenan’a ait bir restoran vardı. Beni defalarca yemeğe götürmüştü. Zehir yesem daha lezzetli olacak yemeklerdi. Yine aynı döngüyü

yaşayacak olmanın sıklıkla içinde otladım ama belli etmedim. Mekâna geldiğimizde Adriel kendi tarafından inmeden, ben kapımı açıp dışarı çıktım. Seri adımlarla ezbere bildiğim yolda ilerledim. Takıntılıydı Kenan. Bir mekânda, bir masanın manzarasını sevdiyse ömrünün geri kalanında her yemeği orada yerdi. Mekândan içeri girdiğimde, en uçta kalan masada olduğuna emindim.

Yanılmamıştım. Aynı yerdeydi. Sahil manzarası ve huzurlu yeşillikler dahi onu gördüğümde gelen öfke hissini bastıramıyordu. Bakışlarım ona değil, hemen arkasında dikilen Timur'a değdiğinde her şey değişti. Öfke yerini deniz esintisine, nefret yemyeşil ormanın verdiği huzura bırakmıştı. Kenan'la onu ayıran ince bir çizgi değil, keskin bir bıçaktı. Benim gözümde ise evrendeki her insandan daha da ayrı bir köşede idi. Nedenini yine bilemedim. Günler önce söyledikleri kulaklarımda yankılanıp duruyordu. Bu kadar etkilendiğim için kendime kızıyor ama engel olamıyordum. Ona güvenmemek için artık hiçbir sebep yoktu. Her yol oydu.

Bakışları bendeydi. Kenan'a doğru yürüdüm ama aslında ona ilerledim. Her adımında keskin kahveler biraz daha belirginleşti. Dümdüz ve ifadesiz bakıyordu ama gözlerine hâkim olan o donukluk yoktu. Üşümüyordum. Normal bir döngü içindeymiş gibi başımı hafifçe öne eğip saçlarımı geri savurdum. Masanın önüne geldiğimde bakışlarımı Kenan'a çevirmek zorunda kaldım. Keyifle salata yiyordu.

"Hayatım!" dedi yerinden toparlanmaya çalışırken. "Hoş geldin." Cevap vermeden yüzüne baktım. Kaçları çatıldı. "Yine biraz gergin gibisin." Cevap vermeyen bakışım sürüyordu. Yüzsüzlüğü mide bulandırıcıydı. "Bana kızdın, değil mi?" derken, sandalyeyi geri itip yerinden kalktı ve bana doğru ilerledi. "Ondan bu hallerin." Yine cevap vermedim. "Hadi ama!" dedi tam önüme geldiğinde. "Sesini duymaya ihtiyacım var, bebeğim. İki gündür görüşmüyoruz. Özlemedin mi beni?" Yanımdan geçip sol köşede kalan sandalyeyi benim için çekti. "Gel. Otur şöyle."

"Ne söyleyeceksen söyle," dedim. Tavrım netti. "İşim var."

"Kadife'nin yanına mı gideceksin?" dedi yüzsüzce. Yeniden bana doğru ilerledi. "Bebeğim..." Derin bir nefes verdi. "Sevkiyatı sen ihbar etmemişsin. Neden bana masum olduğunu söylemedin?" Tam karşıma geldiğinde omzuma dökülen saçlarına uzandı. "O zaman böyle canını yakmak zorunda kalmazdım."

Hain ortaya çıkmış mıydı? Kimdi? Saçlarına değen elini geri ittim. Sorularımı yuttum. Gözlerimdeki nefret ve öfke yerli yerindeydi.

“Ben yapmadım, desem inanacak mıydın?”

“Hayır,” dedi anında.

“O zaman?”

“En azından seni üzmezdim.”

Gülerek, “Hayır,” dedim. “Ben yapmadım, diye sana yalvarmam hoşuna giderdi.”

O da güldü. “Beni bu denli tanıman çok seksi,” dedi.

“Siktir git!” demeden edemedim. Ağzımı bozmama neden oluyordu.

Büyük bir kahkaha attı. Dudaklarını dişlerken yüzüme daha çok yaklaştı. “Bak, işte bu daha da seksi.” Gülen siyah gözleri en tehlikeli tonuna bürünmeye başlıyordu. Yüzümüzün arasında bir karış varken durdu. “Seni üzme bana zevk mi veriyor sanıyorsun, Ahuzar?”

“Evet.”

Başını iki yana salladı. “İnan bana, bebeğim, bu durum kalbimi paramparça ediyor.” Bir adım gerileyip masanın üzerindeki büyük papatya buketine uzandı. “Özür hediyem,” diyerek yüzüzce bana uzattı. “Kadife içinde bütün imkânlar zorlanacak, emin ol. İyileşmesi için elimden geleni pacağım.”

Hastaydı. Narsist bir manyaktı. Bunları biliyor ama her defasında rüylerimin ürpermesine engel olamıyordum. Bana cehennemi yaşattıktan sonra cennet vaat ediyordu. Ne önemi vardı ki? İçimdeki öfke aniden patlayıp, bütün benliğimi ele geçirirken her zamanki gibi gözlerimin karardığını hissettim. Uzattığı büyük buketi aldım. Kan revan içinde bırakmıştı her yanıma ama bembeyaz çiçekler mi veriyordu?

“Bana aldın, öyle mi?” diye mırıldandım.

Gülümsüyordu manyak. “Hadi gel, yemeğimizi yiyelim,” dedi hiçbir şey olmamış gibi. “Aramızdaki sorunları tatlıya bağlayalım.”

Yerine geçip, otururken ben ayakta dikilmeye devam ettim. Bakışlarım ona değdi. Dişlerini sıktığı kasılan çene kemiklerinden belliydi. Artık ifadelerini tanıyordum. Öfke, şakağıma bir darbe daha indirirken kucağımdaki çiçeklerde Kadife’nin kanı vardı. Beynimdeki bütün hücreler aynı anda, aynı noktaya darbe indirdi. Elimdeki buketi şiddetle yan masaya vurup parçalamaya başladım. Çiçekleri severdim ama dalında. Onun eline değen hiçbir şeye tahammülüm yoktu. Art arda masaya darbeler indirirken herkes sadece izliyordu. Çantam kolumdan sıyrılıp düştüğünde durmadım. Buket küçülene kadar vurmaya devam ettim. En sonunda

elimde kalan parçayı yere savurdum. Siyah topuklularımla her birini ezerek Kenan'a ilerledim. Yemek masasının üzerindeki çatalı alıp aynı öfkeyle elinin üzerine sapladım. Bunu beklemiyordu. Acılı bir inilti dudaklarından dökülürken, elinin üzerine batan çatalı hızla kavrayıp yana savurdu. Ayağa kalktığı anda oturduğu sandalye geriye doğru devrilmişti. Şaşkın bakışları bana döndü. Her seferinde keskin bir bıçağı boğazına dayayıp zarar vermiyordum. Çünkü umudum yoktu. *Ta ki ona kadar.* Artık bu cehennemin bir çıkış kapısı olduğuna emindim.

Masadan iki adım geriledim. "Canımı yakman canını yakıyorsa..." diye soludum. "Sana gerçek bir can acısı veriyorum!"

"Lan!" diyerek ileri atılmayı denedi Fiko. Durması için kanayan elini kaldıran Kenan oldu. Buna rağmen bana doğru hamle yaptığı anda önünü kesen *oydu*. Üzerime yürümeye meyleden öfkeyle aramda durdu.

"Fiko, dur!" dedi Kenan şaşkın bir tebessümle. Yaralı elini iki kere salladı. "İşte seni sevmem için bir neden daha, sevgilim. Artık acılarımız ortak."

Öfkeyle ekşidi yüzüm. "Ruh hastası!" Masa örtüsünün ucunu kavrayıp hızla çektim. "Zıkkım ye, şerefsiz!" diye solurken masanın üzerinde ne varsa örtüyle beraber çiçeklerin üzerine dökmüştüm. Ne darmadağın olan masa ne de elindeki yara umurundaydı. Bakışları bu halimden yine zevk aldığını gösteriyordu. Ayağımın ucunda kalan beyaz tabağı, topuklu ayakkabımın ucuyla tekme atıp yana savurdum. "Hayatımdan defolup gittiğin güne kadar sana nefret kismaya devam edeceğim," derken işaretparmağımı yüzüne doğru kaldırmıştım. "Acıdan kıvransam dahi bana zorla yaptırdığın hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim. Bunu sakın unutma, Kralşan! Sana ölsem dahi boyun eğmeyeceğim!"

İfadesizce izliyordu kustuğum nefreti. Başını hafif sola eğerken yine alay dolu tebessümünü kuşanmıştı. "Gururun gözlerimi yaşartıyor," dedi.

"Geri zekâlı!" diye âdeta tıslayarak arkamı döndüm. Aynı saniyelerde göz ucuyla ona bakabilmişim. İfadesiz bakışları bende değil, yerdeki çiçeklerle dağılan masadaydı. Saniyeler içinde gözleri bana değdiğinde bir kaşı hafifçe havalanmıştı. İstemsizce artık yüzünün her bir detayını okuyordum. Elimde değildi. Yutkundu. Ellerini önünde bağlarken duruşunu dikleştirdi. Gördüğünden memnundu. Geldiğimde kaşlarının arasında oluşan derin oyuk yok olmuştu.

Kralşan arkamdan, "Ee ama yemek yemedin, hayatım!" diye bağırdı.

Dönüp sövmemek için dişlerimi sıktım. Kapının önünde bekleyen Adriel sorgusuzca peşime takılmıştı. Arkamı dönüp ona da *defol*, diye bağırarak istiyordum ama ölüm korkusu diriydi. Yakup Öz'ün peşimde olduğunu bilerek diklenemiyordum. Siyah aracın kapısını açıp kendimi arka kısıma attım. Adriel sürücü koltuğuna geçtiğinde niyetim Kadife'nin yanına gitmekti ama yapamadım. Benim yüzümden o haldeyken nefes alamıyordum.

Yakup Öz peşimdeyken Defne'ye de yaklaşamazdım. Bir aydınlığı daha siyaha boyamak sonum olurdu. Kadife yokken çiftlik boş, ev ise boğuktu. İkisine de gitmek istemedim. Koca dünyada hiçbir yere sığmadığımı hissettim. Elimi گردانımına atıp sıkışan nefesimi rahatlatmaya çalıştım. Telefonuma gelen mesaj sesi duraksamama neden olmuştu. Cengo'dandı. Elindeki lahmacunun fotoğrafını atmış, *randevulaşmalıyız*, diye not düşmüştü.

Güven veren tek bir kişi vardı. O da en güvenilmeyecek insanın yanındaydı. Kralşan'ın başına gelenler yüzünden ek mesaide olduğuna emindim. Onun yanına gidemiyorsam yapılacak belliydi. Derin bir nefes verirken Adriel'e, Cengo'nun attığı konumu söyledim. Yarım saat sonra nezih bir kebabçının önündeydik.

Adriel'le birlikte arabadan indiğimizde, *Hacı Ömer Usta* tabelasına ekşimiş bir yüzle baktı.

"İçmeye gitmemi mi tercih ederdin?" derken ilerledim.

Peşime takıldı. "Kesinlikle kebab tercihimdir," diyen homurtusunu duydum. Restorandan içeri girdiğimizde bakışlarım Cengo'yu arıyordu. Sol köşede gördüm. O da beni fark ettiğinde elini deli gibi bana doğru sallamaya başlamıştı. Yanımdaki Adriel'den bir homurtu daha yükseldi. "Şaka mı?"

Uyuz bir tebessümle kendisine dönüp, "Ne?" dedim. "Sevinmedin mi? Görünce keyfin yerine gelir sanmıştım."

Memnuniyetsizdi. "Bu adamı görmek keyfimi kaçırmaktan başka bir işe yaramaz, Ahuzar Hanım!" dedi.

"Ne tesadüf! Senin patronunu görmek de bende aynı duyguları uyandırıyor." Göz devirerek önüme döndüm. "Dışarıda bekle. Arkadaşımla özel konuşacağım."

"Sülüğe bulaşmaya niyetim yok zaten," derken adımları gerilemişti. Ama dışarı çıkmadı. Kapının girişinde bir masaya doğru ilerlediğini hissettim. Her türlü tehlikeye karşı beni tek bırakmamaya çalışıyordu.

Tavrına hak versem de bana asıl cehennemi yaşatan kendileriyken asla minnet duymuyordum.

Cengo'ya ilerlediğimde hâlâ el sallıyordu. Hedefi ben değil, arkadaki kızıl bombaydı. Masaya yaklaşıp çantamı sandalyeye bıraktığımda, "Kızıl bomba gelmiyor mu?" diye isyan etti. "Neden ayrı masada?"

"Kes sesini, Cengo!" diye bir cevap aldı benden. "Çok istiyorsan git yanına, onunla ye."

Birkaç saniye göz kırptırdı. Sonra elini usulca indirip, "Biri seni feci sinirlendirmiş," dedi.

Cevap vermeden, üzerimdeki trençkotu çıkarıp yandaki sandalyeye bıraktım. Ben hep sinirliydim. Tam karşısına otururken saçlarımı geri savurdum. "Ne yiyoruz?" dediğimde önündeki lahmacunu işaret etti. "Bir tane de bana söyle."

Biri kabul etmedi. Üç tane söyledi. Fazlaydı ama ses etmedim. Eskiden çok sık buluşurduk. Başımızın üzerinden bombalar geçerken dahi yemek yeme potansiyeline sahiptik. Artık yaşlanmıştık. Siparişi verdikten sonra bakışları yine bendeydi. "Evet," derken harfleri uzatmıştı. "Dinliyorum."

"Neyi?"

Kendi lahmacununu yemeye başlayıp, "Her şeyi!" dedi. "Ne zamandır konuşmuyoruz. Dökül bakalım."

Suyumdan bir yudum alıp, "Aynı," dedim. "İşe git, Kralşan'la uğraş ve hayatta kal. Döngümü bilirsin."

Ağzı tika basa doluyken ayrına uzandı. "Dünden beri basın çalkalanıyor. Ahların tutmuş olabilir." Gözleri kısıldı. "Ya da bu işin arkasında yine sen varsın."

Güldüm.

"Bir galeri patlatacak güçte olduğumu mu düşünüyorsun?"

Başını iki yana sallayıp, "Ahuş, senin gözün döndüğünde şehri bile ateşe verirsin," dedi. "Biliyorsun, değil mi?"

Biliyordum. Ama artık gücüm yoktu.

"Bana Ahuş, deme. Ayrıca o salak tek darbede yıkılmaz. Basını bilirsin, iki gün konuşulur ama üçüncü gün unutulur."

"Bu unutulmaz," dedi lokmasını yutarken. "Kralşan adına ilk kez leke değdi. Artık polisin de açık arayan gazetecilerin de odağında. Herkes zayıf noktasını bulmaya çalışacak." Bakışları yeniden arkama takıldı. "Bir ben

şu kızıl bombanın zayıf noktasını bulamadım ya, yanarım da ona yanarım.”

“Mafyaya gir,” dedim hiç düşünmeden. “Eminim bu şekilde zayıf bir noktasını yakalarsın.”

Mavi gözlerinde eğlenen bir ışıltı parladı.

“Alınır mıyım dersin? Başvurular nereden yapılıyor? Kralşan Holding’e mi gitmem gerek?”

İstemsizce gülmüştüm. Lahmacunum gelse de iştahım yoktu. İçim başka yöne akıyordu. Kadife’nin ağırları benim dizlerimi sızlatıyordu.

“Yesene!” diye çıkıştı. “Bu radyoculuk iyice bozdu seni. Nerede benim tek oturuşta üç lahmacunu gömen arkadaşım?”

Boş vermiş bir şekilde omuz silkip, “Sabit bir işte çalışmak insanın iştahını kaçırıyor,” dedim.

“İşte bu yüzden yeniden muhabirliğe dönmen lazım, kızım! Yine ülkeleri gezmeli, bombaların arasında koşmalıyız!” diye yükseldi bu sefer de. İki eliyle masanın üzerindeki elime uzandı. “Lütfen artık bana geri dön!” diyerek her zamanki ikna turlarına başladı.

Elimi elinden kurtarıp lahmacunuma uzandım. Aklıma düşen anlamsız bir detay vardı. Aç mıydı yoksa tok mu? Peki, bundan bana neydi? O da lahmacun sever miydi? Bence severdi. *Yemek seçmem*, demişti. Omzundan yaralıydı. Belki de günlerdir pansuman yapmamıştı. Buna dahi üşendiği için umursamadığına emindim. İlaçları yine aç karnına içiyor olabilirdi. Söylediği sözler beynimde dönüp duruyordu. Bu zamana kadar kimsenin elinden tutmadığı bir ruha bu denli umut aşılacak zarardı. Midemdeki taşla baş edebilirdim ama göğüs kafesimdeki karıncalarla ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Mesela şu an bir yolunu bulup yanına gitmek için çırpınıyordum. Ama Adriel’i nasıl atlatacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

“Sana muhabirlikte başarılar. Biz şarkıdan, türküden devam,” dediğimde sesim düşüncelerimin de etkisiyle dalgın çıkmıştı.

“Oraya ait değilsin, Ahuzar. Sen muhabirliği seviyordun.”

Eskiden severdim. Bütün kemiklerim kırıldıktan sonra değil. Oysa patlamada o da yaralanmıştı ama hayatına devam edebiliyordu. O günde kalan sadece bendim.

“Sevgi güven vermiyor, Cengo.”

“Hayır. Güveni veren tam olarak sevgidir, Ahuzar. Sevmediğin hiçbir şeye güvenemezsin.”

Duraksayıp, “Güven için sevgi gerekmez,” dedim.

Elini iki yana sallayıp, “Bana en nefret ettiğin şeyi söyle,” dedi.

Fazla düşünmeden, “Kralşan!” dedim.

Başını aşağı yukarı sallayıp, “Ona güveniyor musun?” diye sordu.

“Asla!”

“Peki, bana en güvendiğin şeyi söyle.”

Duraksadım. Aklımda beliren bir nesne değildi. Bir ev ya da konumda değildi. Heybetli bir beden ve deniz kokusuydu. “Bir insan,” diye mırıldandım.

Yine başını aşağı yukarı salladı. “Peki, onu düşününce hissettiğin şey ne?” diye sordu.

“Güven ve huzur. Bazen ne yapmak istediğini anlamıyorum ama bazen de...”

Muzip bir ifade belirmişti gözlerinde. “Bu bir erkek mi yoksa?” dedi.

Dudak büzmekle yetindim. “*Ne yapmak istediğini anlamıyorum*, dediğim an kendi cinsini tanıman çok hoş,” dedim.

“Erkekler karmaşık varlıklardır,” derken lahmacunundan kocaman ısırdı. “Üzerimize çok düşünme. Biz hiç düşünmüyoruz mesela.”

Ağzı tıkabasa doluydu. Umutsuzca baktım bu haline. “Peki,” derken ona doğru eğildim. “Olaya erkek gözüyle bakman için soruyorum. Bir kadın sana güveniyor diyelim. Onun üzüntüsünü de kırgınlığını da gördün. Ne yapardın?”

Önce *hayatınla ilgilenmiyorum*, deyip sonra *ilgimi çektin*, diyordu. *Gözlerini bana değdirme*, deyip sonra *bana bak*, diyordu. *Ben ölümden başka bir şey getirmem*, diyen adam beni ölümün eşiğinden alıyordu. *Bana güvenme*, diye uyarsa da sonra *sana söz*, diyerek canımı yakan her şeyi ateşe veriyordu. Kafamı karıştırıyor, aklımı bulandırıyor.

Bütün tabağını bitirmişti. Ayrıntısına uzanırken, “Teselli ederdim,” dedi. Bir yudum aldıktan sonra geri bıraktı. “Ama benim için gerçekten kıymetli ise onu kıran şeyi yok etmeye çalışırdım.”

Güldüm.

“Çok etkileyici.”

O da gülüyordu. “Biz erkekler ilkel varlıklarız, tatlım.” Parmağını bana doğru kaldırdı. “Âşık olduğumuzda mantığımız sıfırlanır.”

Tek kaşım havalandı.

“Aşk derken?”

Masanın üzerindeki ıslak mendil paketine uzanıp kendini aşan bir ki-barlıkla açtı. “Aşk tabii,” dedi. “Kim durduk yere biri üzüldü diye onu üzen şeyi yok etmeye çalışır? Sevdiğimiz kişi için yaparız bunu.”

Omuzlarımı kaldırırken dudak büzdüm. “Değer veriyorsundur, arkadaş olarak görüyorsunuz belki,” dedim.

Islak mendili ağzına yapıştırıp dudaklarını ovaladı. “Radyo, beyin hücrelerini öldürmüştü,” dedi. “Önceden bu kadar salak değildin.” Ağzını sildiği ıslak mendille ellerini silmeye başladı. “Bu, yanıma dönmen için bir işaret.” Yüzümü ekşiterek ofladım. “Âşık olduğumda içimden çıkacak olan savaşçının farkında mısın?” Bakışları arkadaki Adriel’e takıldı. “Keşke o da farkına varsa. Aşk için ölmeli, aşk o zaman aşk, be kızıl bomba.”

Göz devirip, “Yanına gidip söyle,” dedim. “Ağzına yumruğu ye ve geri dön.”

Gülerek, “Kalsın,” dedi. “Uzaktan sevmek aşkların en güzeli. *Güveniyorum*, dediğin adam senin için bunu yapar mıydı bakalım?”

Gülüştüm derinleştirdi. Daha fazlasını yapmıştı ama ses etmedim. Yakamadığım kadar yakmış, içimde anlamsız bir duygu karmaşasına neden olmuştu.

Yüzü zihnimde belirlediği an karıncalanan göğüs kafesimden rahatsızdım. Aşk, ihtimal dahilinde miydi? Peki, benim için neydi? Sadece güvendiğim bir dağ, yaslandığım bir gövde mi? Ayrarı kafama dikerek içimdeki hisleri dizginlemeye çalıştım. Zorlanıyordum. Daha fazla yanna gitme isteğimi bastıramayacaktım. Bakışlarımı arkama çevirdim. Adriel elindeki telefonla ilgileniyordu. Cengo’nun onu oyalamasını isteyebilirdim ama hayatta yemezdi. Başka bir şekilde yanından kaçmam gerekiyordu.

“Hiç yemedin,” dedi Cengo.

“Paket yaptırılmalı. Evde yerim,” dedim. “Seni görmeye geldim. Aç değilim.”

O bu romantikliğim karşısında erirken ben kaçmak için yollar arıyordum. Saat yediye geliyordu ama onun saat ondan önce eve gelmeyeceğine emindim. Dün gitmek istemiş ama Kralşan nezarete olduğu için

yanında olduğunu düşünerek gidememiştim. Bugün evde olup olmadığını anlamanın tek yolu Cihan'a mesaj atmaktı. Numarasını aldığım için şanslıydım. Cengo güncel muhabir haberlerinden bahsederken masanın altından Cihan'a *abin eve gelirse bana haber verir misin*, diye kısa bir mesaj attım. Birkaç saniye sonra *olmuş bil, Ahuzar ablam*, diye cevap gelmişti.

Seviyordum bu çocuğu. Tatlıydı. Şu an ne yaptığıma dair ise hiçbir fikrim yoktu. Yanma gidince ne diyeceğimi bilmiyordum ama içimdeki isteği durduramıyordum. Önceden daha sık konuşma fırsatımız vardı. Artık Kralşan tarafından tamamen sarmalanmışken her şey zordu. Cengo yine ona dönmem için yalvarırken umursamadım. Sıkıca sarılıp, ayrıldığımızda Adriel'e musallat olmak için ilerleyişine bir tepki olarak, Adriel benden önce arabaya binip kapıyı kapamıştı.

"Bir gün olacak," dedi Cengo umutla. "Bir gün olacak."

"Aynen," diye gülerek onayladım. "Savaşmaya devam et. Kesin olur."

Yeniden arabaya bindiğimde saat sekize geliyordu. Zihnimde Adriel'den kaçabileceğim her yeri taradım. En makul yerin *çiftlik* olduğuna karar verince Adriel'i oraya yönlendirdim. Kararımı sorgulamadı. Dakikalar hızla ilerlerken parmak uçlarım çenemden boynuma uzanan yarada geziniyordu. Bu yarada dahi *o* vardı. Çekmecemde ve güle astığım dilekte *o* vardı. Midemdeki taş da göğüs kafesimdeki ılıkılık da onun yüzündendi. Derin bir nefes aldım. Yine abartıp yapışmak istemiyor ama duramıyordum da. Uzak durmamı istiyorsa *o* da duracaktı. Sınır çoktan geçilmişti.

Çiftliğe vardığımızda sessizdim. Korumalar dışarıda kalırken bir tek Adriel benimle ilerliyordu. Ahırın önünden geçerken adımlarım duraksadı. Boştu Kadife'nin yuvası. Hep orada olur, ben ne zaman bu köşede belirsem kafasını ileri uzatıp bana bakardı. Olmayışı yara, hâlâ hayatta oluşu ise *o* yaranın kanamasına engel olan tek şeydi. İlerlemeye devam ettik. Eski evimin önüne geldiğimde hemen yan kısımda kalan Cemil babanın evinin ışıklarının da yandığını gördüm. Yeterince telaşım varken yanına uğramadım.

"Yalnız kalıp kafamı dinlemek istiyorum," dedim arkamdan ilerleyen Adriel'e. Her ihtimale karşı, "Gece burada uyurum. Rahatsız etmeyin," diye uyarı ekledim.

Üstelemeden kabullendi. Önceden olsa zorlardı ama Kadife'nin başına gelenlerden sonra ne desem sorgulamadan yapıyor, *dur*, dediğim yerde duruyordu. Bir mafya yaveri bile halime acıyordu. *Trajikomikti*. Evden

içeri girip kapıyı kapadığımda burnuma değen ilk koku babamın kokusu olmuştu: Naftalin ve saman. Değişik ama bir o kadar da huzurluydu. Bir elimde sıkıca tuttuğum lahmacun poşeti vardı. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım.

Biricik sevmezdi bu evi ama ben severdim. Ahuzar'ı Ahuzar yapan her acı bu evdeydi. Kafama vura vura öğretilen bir gerçek vardı: Bastırıldığında en çok neresi acıyorsa insan da o yaraya aitti. *Ben Ahuzar'ken bu eve aittim. Ahu'yken değil.* Topuklu ayakkabılarımı elime alıp, odama ilerlerken içimde bölünmüş iki ayrı kadın vardı. Ahuzar hâlâ bu evdeydi. Odasına girdim. Yatağının üzerinde birkaç dakika oturup düşüncelerini toplamaya çalıştım. Ahuzar'ı o odada bıraktım. Ahu camı açıp ayakkabılarını ve çantasını evin arka kısmına attı. Lahmacun poşetine sıkıca sarılıp camdan aşağıya atladı.

Üç harf onun için neyi değiştirirdi, bilmiyordum ama Ahu ismi, Ahuzar'da çok şeyi değiştirdi. Ayakkabılarımı giymedim. Perdeyi çekip, camı yarı açık bırakarak kapadım. Ses çıkarmamak için eşyalarımı kucağıma alıp sessizce çiftliğin arka çıkışına doğru ilerledim. Ayaklarımın altına batan taşlar canımı yaktı ama umursamadım. Duvarın dibine geldiğimde aklımda beliren anı yine ona aitti. Geniş omuzlarına oturtarak indirmişti beni bu duvardan aşağıya. Bunu da yapmamalıydı. Yıllarca bu duvarı tek çıkmaya alışmış birine merdiven olmamalıydı.

O zaman ona koşmak zorunda kalmazdım böyle!

Yaptığım şeye inanamıyor ama yine de yapıyordum. Riskliydi. Yakanma korkusuyla kalbim göğüs kafesimi deliyordu ama durmaya da niyetim yoktu. Poşeti, çantayı ve ayakkabıları arka tarafa savurdum. İçim yandı ama yine de durmadım. Tetikçi izliyorsa şu an kafama sıkabilir. Yalınayak, bir türlü iyileşmeyen elimle tırmandım duvara. Ayağımın altını bir taş parçası kesmişti ama durmadım. Panik daha büyüktü. Duvarı tırmanıp aşağıya atladığımda ayak bileğimi incittim. İnlememek için elimi dudaklarıma bastırıp çantama, ayakkabıma ve çok kıymetli lahmacunlarıma uzandım.

Ayakkabılarımla çantamdan özür dilerken, sekerek ilerledim. Ayağımın altı daha fazla sızlayınca, topuklu ayakkabılarımı giyip koştum. Ona gitmek için seçtiğim bu yaratıcı yollar ve çabam için bile kıymetimi bilmeliydi. Toprak yolda sekerek, ilerleyip anacaddeye çıktım. Trençkotumu çıkarıp başıma örttüm. Bu şekilde asla dikkat çekmeyeceğimi düşünerek ilerledim. Bileğim sızlıyor, zaten yaralı ayaklarım daha da acıyordu

ama durmadım. Yağmur başladı. Lahmacun poşetinin ağzını daha sıkı bağlayıp göğsüme sakladım. Ben ıslandım ama ona götüreceğim şeyi korudum.

Haklıydı belki de *anne* olacak o kadın. Sevince abartıyordum. Bu düşünceyle yavaşlamak isteyen adımlarımı başka bir güç daha da hızlandırdı. Yağmur şiddetini artırdığında soğuk da bastırmıştı. Sonbahar yaklaşıyordu. Dakikalarca yürüdükten sonra bir taksi gelmişti. Arabasını ıslattığım için amcadan dahi özür diledim. Onun mahallesine geldiğimizde yağmur yavaşlasa da hâlâ devam ediyordu. Evinin uzağında indim. Trençkotumu yeniden başıma atarak yağmurdan ve izlenmekten korunmaya çalıştım.

Bileğim daha da sızladığı için topallayarak ilerledim. Kucağımda hâlâ sıkıca tuttuğum lahmacun poşeti varken, çantamdan telefonumu çıkarıp, Cihan'dan gelen bir mesaj olup olmadığını kontrol ettim. Yoktu. Biraz ilerlediğimde evini görmüştüm. Güven veren ışıkları kapalıydı. Burnumu çekerek ilerledim. Soğuk hava ve sırlıklam olan kıyafetlerimin etkisiyle titremeye başlamıştım. Evine çıkan demir merdivenlerin altına sinerek yağmurdan kaçındım. Ne zaman geleceğini dahi bilmiyordum. Belki de saatlerce burada bekleyecektim.

Bekledim de.

Dakikalar hızla ilerlerken yağmur hızını artırdığında yeniden ıslanmak kaçınılmazdı. Gecenin siyahına saklanmaya çalıştım. Titremem artık son noktadaydı. Kucağımdaki lahmacunlardan artık bir hayır gelir miydi bilmiyorum ama inatla sarmalamaya devam ediyordum. Akan burnumu zapt etmek gittikçe zor bir hal alıyordu. Soğuğu engellemek için yerimde kıpırdandıkça bileğim sızlıyor, ayaklarım acıyordu. Dakikalar ilerledi. Ben onu bekledim. Yine *git*, derse korkusuna *seni bu cehennemden sağ çıkaracağım*, diye verdiği söz sayesinde direniyordum. Birkaç gün öncesine kadar eninde sonunda öleceğimi düşünürken artık içimde beliren tek bir korku yoktu. Bana bu güveni verip *git*, diyemezdi, dememeliydi.

Dakikalar ilerledikçe yağmur şiddetini artırıyor. Art arda üç küçük hapsirlik kaçtı dudaklarımdan. Akan burnumu çekerken merdivenlerden bir gıcırta sesi yükseldi. Bir kere daha hapsirdim. Kedi miyavlamasından farksızdı sesim ama merdivenlere adım atan ayak gerilemişti. Onun olup olmadığından emin değildim. İkinci katta yaşayan kişi de olabilirdi. Elimi dudaklarıma kapatıp başımdaki trençkotu iyice yüzüme çektim.

Devekuşundan bir farkım yoktu. Gözlerimi kapatıp, başımı yere eğerken hâlâ titriyordum.

“Ahu...” diyen sesi geldi derinlerden.

Soğuk gitti. Panik kayboldu. Yerine deniz kokusu ve huzur kuruldu. Elimi dudaklarımdan çekmeden başımı ona doğru kaldırdım. Sırılsıklam bir haldeydim. Vasat bir görüntü içinde olduğuma da emindim ama umursamadım. Hafifçe eğilmiş, merdivenin altındaki bana bakıyordu. Keskin kahvelerindeki şaşkınlık barizdi. Beklemiyordu. Haklıydı. Ben de kendimi burada bulmayı birkaç saat öncesine kadar beklemiyordum.

Yağmur damlaları keskin yüz hatlarında gezinirken geniş omuzları ıslanmıştı. Kısa saçlarını etkileyen hiçbir yağmur tanesi yoktu. “Merhaba,” diye mırıldandım elimi dudaklarımdan çekerken. Neden geldiğimi sorsa açıklayamazdım.

“Ne işin var burada?” demeyi seçti.

Dudaklarımı dişledim. Burnumu bir daha çekerken hâlâ titriyordum.

“Gizli geldim. Kimse görmedi. Merak etme.”

“Merak ettiğim bu mu sence?”

Bir daha çektim burnumu. Minik bir öksürükle boğazımı temizlerken utanç yanaklarımı yakıyordu. Hem üşüyor hem tenimin yandığını hissediyordum. “Sana yemek getirdim,” derken kucağımda canı çıkan poşeti uzattım. Öyle sıkı kavramıştım ki ona uzatana kadar kollarımın uyuştüğunu fark edememiştim.

Bir poşete baktı bir de bana. Kimi için kısa ama bizim için uzun bir süreydi. Gözlerinde beliren ifadeyi ilk defa okuyamadım. Tepkileri sınırlı olduğunda anlayabiliyordum. Bu ilkti. Minik bir ışık, küçük bir titreme geçmişti sanki keskin kahvelerden.

“Ne zamandır orada bekliyorsun?”

Hâlâ titriyordum. “Bilmiyorum,” derken sesim de titremişti. “Saate bakmadım.” Bakışlarındaki titreyiş artık belirgindi. Bu bakışı karşısında ne yapamayacağımı bilemeyince, “Lahmacun,” dedim. “Sever misin ki?” Bir daha çektim burnumu.

Başı hafifçe sağa eğildi. Derin bir nefes verdiğini duydum. Bakışlarını arkasına çevirdi. Yağmur hâlâ devam ediyordu. Yağmur varken sokaklar boş olurdu. En azından ben gelirken kimse yoktu. Asıl yağmur yağarken çıkılmalıydı sokağa. Islanmalı, arınmalıydı insan. Bir hapşırık daha kaçtı

dudaklarımdan. Tamam, edebiyata gerek yoktu. Yağmur yağarken herkes evinde oturmalıydı. Benim burada ne işim vardı?

Ömrümde ilk defa böyle bir şey yapıyor, kovulduğum kapıya inatla geliyordum. Kaçma dürtüm iyiden iyiye içimi yoklarken delirmiş olmalıydım. Dudaklarımı dişleyerek, yana kararsız bir adım atıp kaçmaya yeltendim. Poşeti kafasına atıp kaçabilirdim de ama ben usulca ona uzatmayı seçtim. Yana doğru iki adım atıp, “Gideyim be-” diyecek oldum.

Kolumdan kavrayınca gerisi gelmedi. Poşetle beraber yanına çekip bedenimi göğsüne yasladı. Islaklığımı umursamadı. Ceketinin bir kısmını başımın üzerine siper edip -yeterince ıslanmamış gibi- yağmurdan korudu. Kolunun altına saklayarak, merdivenlere ilerletirken deniz kokusuna bulanmış bir güvenin sıcaklığıyla sarmalandım. Kadife’nin acısıyla fark edememiştim ama o gece öyle sıkı sarılmıştı ki ömrüm boyunca *diken* olmadığımı hissettiğim tek andı.

Bu gece de benzer bir hisle kalbim sımsıcak olurken, “Sadece bunu vermeye geldim. Gitmeliyim,” diyebilirdim.

Çok mantıklı bir cevap verip, “O zaman kapının önüne bırakıp gitseydin,” dedi.

Bu fikir aklıma dahi gelmediği için sessiz kaldım. Merdivenleri dip dibe çıkarken sızlayan bileğim yüzünden topallıyordum. O bir adım önde gidip, ceketini hâlâ başıma tutmaya çalışırken ben geride kalmıştım. Tepeden bana baktığını hissediyordum ama bakışlarımı kaldıramadım. Hem neden beni yine ceketıyla saklıyordu? Geldiğime pişman olma seviyesi azaltıyordu.

“Ne oldu?” dedi.

“Hiç,” dedim hemen.

Yeniden adım atmaya denedim. Benden bir basamak ilerideyken topallamama da izin vermedi. Kendisinin bu tarz şeylere tahammülü yoktu. Artık tanıyordum. Aniden kolunu kalçalarımın altına dolayıp yine tek kolunun üzerine oturmamı sağladı. Ayaklarım yerden kesilince şaşkınlıkla ona döndüm.

Boynuna tutunamadım. Hâlâ kucağımdaki lahmacun poşetiyle çantayı koruma derdindeyken, “Ne yapıyorsun?” diye solumdum.

Bakışları önündeydi. “Bu sefer sandık yoktu sanırım,” dedi.

Dışardan bakan biri için kolunda değil de kucağında gibiydim. Te-dirginlikle başımı daha da önüme eğip, “Yoktu!” dedim. “O yüzden

duvardan atladım. Şimdi indir yere. Gizlice gelmek için canım çıktı, sen beni bayrak gibi sallıyorsun! Biri görecek.”

İndirmedi. Benimle birlikte merdivenleri sessizce çıkmaya devam etti. Acele değildi adımları. Aksine oldukça sakindi. Boynuna tutunamadığım için gövdem bir yanını ona daha çok yaslamak zorunda kaldım. Ses etmedi. Ayaklarım acıyordu. Ona gelmek için daha da kanatmıştım her bir yerimi. Yaralarımı gören, üzerine basmama izin vermeyen yine oydu. Oysa ben her yaramın üzerine bir avuç tuz basardım. Ama bu defa o vardı. Verdiği güven tam olarak bu noktada başlıyordu. Onunla ilk karşılaştığımda da beni tanımadığı halde aldığım yaralar artmasın diye gövdesini siper etmişti. Engel olamamıştı belki ama çabası bile değerliydi. Boynumdaki derin yaraya ilk dokunan da bedenimdeki kırıkları ilk gören de oydu.

Yıllar önce kucağında bir sedyeye taşırken hiçbir yerim acımamıştı. Bütün kemiklerim kırıldığı halde bile gövdesi huzurlu ve rahattı. O gittikten sonra bir hastane yatağında uyandığımda başlamıştı bütün sızı. Şimdi de acımıyordu ayaklarım. O gelince gidiyordu hepsi. Tehlikeli bir duyguydu. Bedenim değil, kalbim sızlıyordu.

Yarası olduğu aklıma gelince paniğim büyüdü. Birkaç saniye için hangi kolundan yarası olduğunu algılayamadım. “Yaran vardı!” diye çıktım sessizce.

Kapıyı açtı.

“Evet, hâlâ var.”

Doğru ya! Kapıyı kilitlemiyordu. Ben neden dakikalardır dışarıda bekliyordum o zaman? Çünkü B12 eksikliği başımıza belaydı. Evden içeri girdiğimizde kapıyı hemen kapadı. Kucağından inmek için hareketlendim ama yine izin vermedi. Kendi ayakkabılarını çıkarırken, “Çıkar,” dedi.

“Ne?” demiş bulundum. Bulunduğum konumun sersemiydim.

Bakışlarını bana çevirdi. Çevirmemeliydi. Ben de ona bakıyordum çünkü. Aramızda bir nefeslik mesafe kalması tehlikeliydi. Islak saçlarımın yanaklarıma yapıştığını hissediyordum. Tek kolunda oturmuş, üç yaşında bir çocuk gibi taşınırken ne düşünmememi bekliyordu? Bunu yapmaya bir son vermeliydi. Ne zaman bu noktaya gelsem anlamsızca hoşuma gidiyordu. Yerden yüksek, kötülüklerden uzaktım. Topukluları da bu yüzden kuşanırdım ben. Yerden uzak olmak için...

Yutkunarak, önüme dönerken ne demek istediğini en sonunda kavrayabildim. Ayakkabılarımdan bahsediyordu. Yapabildiğim tek şey yeniden yutkunmak, hâlâ göğsümde sakladığım lahmacunlara daha sıkı sarılmak ve parmaklarımı oynatarak ayakkabılarımı ayağımdan çıkarmak oldu.

Topuklular ayağımdan çıktığında derin bir nefes verdim. Yeniden ona baktığımda keskin kahveler yüzümün ona dönük olan köşelerinde geziniyordu. Önceden bu denli net bakmıyordu. Bu bakış da ilkti. Ne yapacağımı şaşırtıyordu bana. Kolay kolay etkilenmezdim ama üzerimde inkâr edemeyeceğim bir etkisi vardı. Sersemliyordum bu halleriyle. Herkese tutan inadımın ona gelince yerini uysallığa bırakması delilikti. İçimin kuytusunda saklı, sevgi ve güvene muhtaç bir kız çocuğu vardı. Çevremdeki herkes yıllarca Ahuzar'ı görmüştü. Fakat o geldiğinden beri sesini duyan kız çocuğu umutla çırpınıyordu.

Bu kadar manidar bakarken gözlerini kaçırın ben oldum. Önüme döndüğümde inmek için hareketlenmeye çalıştım ama bırakmadı. Sızlayan bileğimin yere değmesine izin vermedi. İlerleyip yatağın üzerine bıraktı bedenimi. Aynı saniyelerde başımın üzerindeki trençkotu da çekip almıştı. Islak saçlarım daha çok yüzüme döküldü. Heybetli bedeni önümde dikilirken alttan alttan baktım yüzüne. Üşüyordum. Hasta olacağıma emindim. Hapşırarak burnumu çektim.

“Bana gelmek için buna değer miydi Ahu?” diye homurdandı. Birkaç adım gerileyerek ona bakmamı kolaylaştırdı. Elindeki ıslak trençkotumu arkasında kalan koltuğun üzerine savururken bakışları hâlâ bendeydi.

Cevap olarak bir kere daha hapşırdım. Bacaklarım titriyordu. Burnumu çekerken, “Aynı soruyu ben de sana sormaya geldim,” diye mırıldandım. Tek gecede aleve verdiği her şeyin benim için olduğunu söylemişti. Değer miydi?

Kendi ıslak ceketini de çıkarıp trençkotumun yanına savurdu. Ben bir kere daha hapşıırken dolabına ilerledi. Bakışlarım masasına takıldı. Gördüm diye bordo ojeyi saklamamıştı. Hâlâ vazosunun hemen yanındaydı. Her zamanki gibi yatağa en yakın uçta sigara paketi ve küllük vardı. Onların hemen yanında ise bir kitap.

Divan Şiirinden Seçmeler.

Şiir mi okuyordu? Varlığını yeniden önümde hissettiğimde bakışlarımı ona çevirdim. Elinde tuttuğu eşofmanla tişörtü uzatarak, “Şunları giy,” dedi sakince.

Gerek yok, diyecek oldum ama fırsat vermeden kucağıma bırakmıştı kıyafetleri. Göğsümde sıkıca tuttuğum lahmacun poşetine uzanıp aldı. Normal bir döngü içindeymişiz gibi poşetle mutfığa ilerledi.

Kendime gelmeliydim. Bu kadar sessizlik onun aksine benim için fazlasıyla garipti. “Kıyafete gerek yok,” derken ayağa kalktım. Ayaklarım anlamsızca şişmişti. Üzerine bastığımda sızladılar. Ama belli etmedim. Tıpkı lafı eğip bükmediğim gibi. “Yemeği vermeye, bir de teşekkür etmeye gelmişim.”

Poşeti tezgâhın üzerine bırakırken bana döndü. Siyah gömleğinin üstten bir düğmesini açıp yakasını genişletti.

“Ne için?”

“Umudumu kırmadığın için.”

Tezgâhın üzerindeki dağınık ilaçlardan birini alıp ağzına attı. Dolaptan aldığı bir bardağa su doldurup ilacı içtikten sonra bardağı sertçe tezgâhın üzerine bıraktı. Keskin kahveler yeniden beni buldu. “Bir hatayı bir kere yaparım,” dedi.

Bir kaşım havalandı. “Bu artık *ayağımın altında dolaşma*, demeyeceğin anlamına mı geliyor?” diye sordum.

Gözleri kısılırken yakasından bir düğmeyi daha açtı. “Öncesi için gerekli özrü dilediğimi düşünüyorum.” Bana doğru ilerledi. Göğüs kafesindeki karıncalar artıyordu. Karşıma dikildiğinde bakışları birkaç saniye gözlerime değip arkamda kalan yatağa eğildi. Kıyafetleri alıp yeniden kucağıma sıkıştırdı. “Şimdi beni yormadan değiştir şu üstünü, Ahu. Üşüyorsun.”

“Gitmem lazım,” dedim panikle. “Adriel fark edebilir.”

Tam karşımdaydı. Önceden bu denli yakın da durmuyordu. Ya da duruyor ama benim zihnim böyle bulanmıyordu.

“Neden geldin o zaman?”

Kaçırmadım gözlerimi. “Söyledim,” dedim. “Teşekkür ve yemek için...”

Topuklular yokken ancak göğsüne gelebiliyordum. Çenemi yukarı diktim. Bana tepeden tepeden bakarken çenesindeki çukurla yüz göz olmak da göğüs kafesimi sızlatıyordu. “Yeterli değil,” diye mırıldandı. “Madem bana geldin, hakkını ver.”

Bocaladım. Tersliğini net haline tercih eder miydim emin olamadım. İkisi de bocalatıyordu. “Ama-” diyecek oldum. Cevap hakkı tanımadan,

kolumdan kavrayıp banyoya ilerletti. İçeri yöneltip, yüzüme bakmadan kapıyı kapadı. Kapanan kapıyla birkaç saniye bakiştık. “Şaka gibi adam,” diye homurdanarak arkamı döndüm.

Aynadan kendime baktığımda, bütün paramı akmayan makyaj ürünlerine döktüğüm için kendimle gurur duyuyordum. Fazla dağılmamıştım ama burnumun ucu şimdiden kıpkırmızıydı. Haklıydı. Bu elbiseyle üşüyordum. Normal şartlarda içeride bir erkek varken kıyafet değiştireceksem kapıyı en az üç kere kilitlemek bu defa aklıma bile gelmedi. Siyah elbiseyi çıkarıp verdiği eşofmanı giymeyi denedim ama bir bacağına iki bacağı sığacak kadar genişti. Bundan vazgeçip sadece verdiği siyah tişörtü giydim. Ona da büyük olan bir tişört olmalıydı zira içine düşmüştüm. Kolları dirseklerime kadar iniyor, boyu dizimin biraz üzerine uzanıyordu.

Islak saçlarım için saç kurutma makinesi aradım ama yoktu. Gerçi olsa da kullanmaya üşeneceğine emindim. Ellerimi ıslak saçlarıma daldırıp dağıttım. Aynanın yanındaki minik dolaba takıldı bakışlarım. Ayıptı ama açmadan edemedim. Azdı eşyası. Tıraş malzemeleri, bir losyon ve şampuan vardı sadece. Can sıkıcıydı. Cildi iyiydi çünkü. Şu görsele bakacak olursak sabah yüzünü bile yıkıyor oluşu muammaydı. Şampuana uzandı elim. Kapağını açtığımda derin deniz kokusu burnuma değdi. Demek sarhoş edici kokusunun kaynağı buydu. Losyona uzandım. O da aynı kokunun devamı gibiydi. Gülümseyişim tüm yüzüme yayıldı. O gibi kokuyordu her şey. Bu da anlamsızca güzeldi.

Eşyalarını yerine bırakıp banyonun kapısını açtım. Karşımda, dolabının önündeydi. Sırtı bana dönükken altına siyah bir eşofman geçirmiş, yeniden dolaba uzanıyordu. Kendisini önce de kıyafetsiz gördüğüm için bocalamadım ama geniş omuzları yine de gözalıcıydı. Omzundaki sargı bezinde ise kan vardı.

“Yarana pansuman yaptın mı?” derken elimde elbisemle banyodan çıkmıştım. Dolabından aldığı koyu yeşil tişört elindeyken bana döndü. Yeniden önüne döner gibi oldu ama duraksayıp tekrar bana odaklandı. Tek kaşı havalandı. Koltuğun yanında kalan peteğe ilerleyip elbisemi üzerine bıraktım. Artık önündeydim. Yeniden ona döndüğümde hâlâ elinde tişörtüyle bana bakıyordu. “Yaptın mı yapmadın mı?” dedim. Başını iki yana salladı. Şaşırmadım. “Tahmin etmesi zor değildi.” Mutfağa ilerleyip ecza dolabından pansuman için gerekli eşyaları aldım. “Tok muydun? Yoksa az önceki ilacı yine aç karnına mı içtin?” Yeniden ona doğru ilerledim. Yanından geçerken, “Gel,” dedim. İtiraz etmedi. Elindeki tişörtü bırakmadan bana doğru ilerledi. Sandalyeye oturacak sandım ama

yatağına ilerleyip ucuna oturdu. Sırtını bana döndü. “Aç karnına ilaç içip kendine acı çektirmek hoşuna mı gidiyor?”

“Bana bir şey olmaz,” dedi.

Pansuman malzemelerini yatağın üzerine bırakıp yarasına uzandım. Canını acıtmamaya dikkat ediyordum ama kanaması sargı bezinden taşmıştı.

“Neden? İnsan değil misin?” dedim. Sessiz kaldı. Onun sessizliğine rezat devam ettim haklı sitemime. “Keşke kendini bu kadar zorlamasaydın,” dedim yarayı açtığımda. Gördüğüm görüntüyle yüzüm ekşimişti. Dikişleri fazlasıyla zorlamıştı. Buna da cevap vermeyeceğini bildiğim için, “Tabii, sana bir şey olmaz,” diye mırıldandım. “Çözmesi o kadar zor bir adamsın ki...”

Başını hafifçe yana çevirip, “Aksine Ahu...” diye mırıldandı. “Sen gelene kadar oldukça basit bir adamdım.”

Pamuğa tentürdiyot döküyordum. Minik bir hapsirik daha dudaklarımdan kaçarken, burnumu çekip, “Güldürme beni,” dedim. “O kafes dövüşü sonrası peşinde koştuğumda yüzüme bile bakmadın. Bu mu basitlik? Günlerce de devam ettim buna. Ağzından *sen kimsin* ve *hayatın beni ilgilendirmiyor*, demek dışında başka bir kelime çıkmadı.” Pamuğu yaraya sürdüğümde tepkisizdi ama diğer elimin parmak uçları sırtına dokunduğunda hafifçe gerildi. Söylediklerime ise sessiz kaldı. Tentürdiyot sürdüğümde yarasının acıma ihtimaline karşı hafifçe üfledim. Omuzları daha da gerilince, “Acıyor mu?” diye sormak zorunda kaldım.

Sakindi. “Üflemediğinde daha iyi olduğuma emin olabilirsin,” dedi. Uyarısını dikkate alıp sadece pamukla silmeye devam ettim. Birkaç dakika sessiz kaldık. Ben konuşmazsam o konuşmazdı. Garipsemiyordum artık bu sessizliğini. Ama aniden, “Kadife nasıl?” diye sordu.

Derin bir nefes verip, “Kurşunlar çıkarıldı,” dedim. “Sürekli ayağa kalkmak istediği için şu anlık uyutuluyor. Bunu da atlatacak. Eminim. Birlikte daha kötülerine dayandık. Bütün kemiklerim kırıldığında beni hastanede hayatta tutan güç, ona gidecek olmamdı. O da benim için ayağa kalkacak.”

Sessizdi. Elimdeki pamuk kana bulanınca yenisine uzandım. Ona da tentürdiyot dökerken kapı aniden açıldı. Cihan, “Tulpar abim!” diyerek odaya girdiğinde ikimizin de bakışları ona döndü. O bize baktı, biz ona. Birkaç saniye kimse konuşmadı. Bakışları ikimizin arasında gidip, gelirken kendime bakmak zorunda kaldım. Üzerimde tişörtü varken

saçlarım ıslaktı. Onun ise üzerinde bir şey yoktu. Şaşkın bakışlarını, “Çok pardon!” diyerek taçlandırdı. “Ben geldin mi diye kontrol edecektim, Tulpar abi. Ahuzar abla haber bekliyordu da.” Susmalıydı. Susmadı. “Gelmiş zaten. Ne güzel, yan yanasınız.” Sırıttı. “Bugün radyo yok desene Tulpar abi. Canlı canlı dinliyorsun.” Yine sıırıttı.

“Cihan,” dedi Timur. “Çık dışarı.”

İlk defa söylediği şeye aşırı katılıyordum.

“Tabii,” dedi aynı panikle. Kendi etrafında bir tur dönüp arkasını dönmeye çalıştı ama yine yüz yüzeydik. “Çıkayım ben, tabii,” derken yeniden arkasını dönmüştü. Eli ayağına dolaşmışken kapıyı nihayet buldu. Hızla dışarı çıkarken kapanan kapının ardından demir merdivenlerden alelacele indiğini duyabiliyordum.

Minik bir sessizlik kuruldu aramıza. “Haber beklemiyordum,” dedim hızla. “Sadece *eve gelirse haber ver*, dedim.”

“Yani haber bekliyordun.”

Canı acımasın diye minik dokunuşlarla pamuğu yarasına sürmeye başladım. “Sen de radyoyu dinliyormuşsun,” dedim.

“Ben bunu asla saklamadım, Ahu,” derken netti.

Minik bir öksürükle daha boğazımı temizledim. Fazla netti. Son yaya onun için bıraktığım notu alıp almadığına emin değildim. Duruma bakılırsa almış olmalıydı. Ses etmedim. O da Ahu olarak kalmama izin verdi.

“Beyrut’ta...” dedi birkaç dakika sonra. “Yanında Kralşan mı vardı?”

“Hastanede uyandığımda, evet. Başucumda o vardı. Uyanmamayı tercih edeceğim bir andı.”

Omuzları gerildi. “Özellikle senin için mi geldi?” dedi. “Şehre giriş yasaktı.”

“Hayır, zaten oradaydı.”

Başını bana çevirir gibi oldu. “O gün üçümüz de orada mıydık?” dedi hayretle.

Garip bir tesadüftü ama öyleydi. Normal şartlar altında bu kadar soru sormazdı. O yüzden her sorusu velinimetti. “Öyle. Ben bir belgesel için oradaydım. Kenan iş için gelmiş olmalı. Patlamadan dakikalar önce yanımdaydı hatta. Her zamanki gibi keyfimi kaçırıp öyle gitti.” Duraksadım ama sonunda, “Peki, sen?” diye sordum.

“Görev,” dedi kısaca. Takıldığı noktadan devam etti. “Ondan önce de sana bunları yapıyor muydu?”

Yurkunmak zorunda kaldım. “Çok değil. Arada karşıma çıkıp rahatsız eder, daha sonra defolup giderdi. Aylarca görmezdim. Kardeşimle ya da değer verdiklerimle tehdit etmezdi. Benimle uğraşmak ara sıra yaptığı bir eğlence gibiydi. Ama o hayatıma girdikten sonra görev için en tehlikeli bölgelere gönderilirdim. Onun işi olduğuna emindim ama işimi sevdiğim için bir şey söylemiyordum. Beyrut’tan sonra her şey kontrolden çıktı.”

“Hastanede ne kadar kaldın?”

Daha önce bunları da merak etmemişti. Çünkü o zaman hemen ardına eklenen bir de kırgınlık vardı. Cevap vermek istedim ama içimdeki fazla ileri gitme korkusu baskındı. Dişlerimi dudağıma geçirdim.

“Geçmiş gün. Boş ver.”

“Boş verecek olsaydım sormazdım, Ahu.”

Gülerek, “Hayatımla ilgilenmediğini sanıyordum,” dedim.

“Daha ne kadar laf sokacaksın? Yeterince ağzıma sıçtın.”

Neşeli bir kıkırtının dudaklarımdan dökülmesine engel olamadım. Elimdeki kanlı pamuğu bırakıp sargı bezine uzandım.

“Sövme.”

“Tamam,” derken sakindi. “Bokunu ağzıma bıraktın. Bu nasıl?”

Gülerken yüzüm ekşidi. “İğrenç!” Sargı bezini avuççimle sabitleyip banta uzandım. “Ayrıca hiçbir şey yaptığımı düşünmüyorum. *Ayağımın altında dolaşma*, dedin ve dolaşmadım. Dediğiyle yaptığı çelişen sensin.”

Kısa bir an sessiz kaldı. “Geçmiş gün. Boş ver,” diyerek benim az önce verdiğim cevabı yeniden bana iletteğinde gülmeden duramadım.

Bantları yapıştırıp sabitledikten sonra, “Hain kimmiş?” diyerek konuşan ben oldum. Elimi yaradan çekmedim. Avcumdaki yarayla yarası denkti ve parmak uçlarım tenindeydi.

“Belli değil,” dedi. “Şu anlık Yakup Öz durumu üzerine aldı, o kadar. Artık peşinde değil. Korkmadan yaşa.”

Bir kaşım havalandı.

“Sebep?”

“Senin hayatına karşılık onun eşinin intikamını aldım,” derken sesinde tereddüte yer yoktu.

“Yakup Öz’le pazarlık mı yaptın?” Şaşkınlığım devasaydı. Elimi yarasından çekip acıyan bileğime rağmen hızlı adımlarla karşısına geçtim. “Gerçekten bunu yaptın mı?”

Oldukça rahattı. Elindeki tişörtü başından geçirip, hızla giyerken, “Evet, yaptım,” dedi.

Şaşkınlığım büyüyordu. “Bir mafyayı yıkmak için başka bir mafyaya mı güvendin?” diye sordum.

Hâlâ rahattı.

“Evet.”

Şaşkınlığım son noktadaydı. Göz kırpıştırarak baktım bu rahatlığına.

“Seni gördü mü?”

“Tabii,” dedi. Hâlâ sakindi. “Malikânesine gittim. Oturduk, çay içtik. Özünde iyi adam.”

Tam anlamıyla yüreğime indi. Bu sebepten elimi kalbimin üzerine atmak zorunda kaldım.

“Şaka, de.”

Göz devirdi.

“Sence, Ahu?”

“Garip bir adamsın!” derken hâlâ şaşkındım. “Neyi gerçek anlamda söyleyip neyi ima ettiğini anlamıyorum! Şakaysa sen de beni yorma ve şaka olduğunu söyle.”

Dudağının kenarında oluşan minik bir tebessüm vardı. Nadir görülüyordu. Bu kadar dikkatle bakmasam yakalamam imkânsızdı. “Şaka,” dedi aynı rahatlıkla.

Bu defa göz deviren ben oldum. Adımlarım gerilerken kolundaki siyah bilekliğe değdi gözlerim. Benim bıraktığım bilekikti. İçimdeki umut filizleri daha da büyüdü. Saklamıyordu. Sakınmıyordu. Oje de bileklik de olduğu yerdeydi. Takacağını düşünmemiştim oysa. Belki de benim verdiğimi anlamamıştı. Salakça bir düşünceydi, kabul. O ise asla salak değildi.

Gülümsememek için dudaklarımı dişleyerek geriledim. Önce peşteğin üzerindeki elbiseme ilerledim. Kurumayacağını biliyordum ama anlamsızca kontrol ettim. Ardından mutfağa ilerledim. Lahmacun poşeti yamulmuş bir haldeydi. Umursamadan açtım. İçine sızan tek bir yağmur damlası dahi yoktu. Gururluydum. Ben banyodayken ocağa çay suyu koymuştu. Kaynadığını fark ettiğimde çayı sessizce demledim. Sesi

çıkmayınca bakışlarımı ona çevirdim. Bıraktığım yerde, yatağının üzerinde otururken sakince beni izliyordu.

“Lahmacunları ısıtayım mı?” dedim. Baktı sadece. Sert ve donuk değildi ifadesi. Dikkatlice izliyordu. Bir kaşım havalandı. “O zaman sen ısıtıp yersin. Ben gideyim.” Hâlâ yağmur yağdığının farkındaydım ama burada olmam doğru değildi. Şu an zerre gergin olmamam ise olağandıydı. Başını iki yana salladı. “Ne?” dedim şüpheyle.

“Isıtırsan yerim. Yoksa orada kalırlar.”

Bu noktada iki kaşım da havalandı.

“Bu üşengeçlikle bu yaşına nasıl geldin sen?”

“Gördüğün gibi,” derken yine sakın ve rahattı.

Gayet iyi gelmiş duruyordu ama sesli dile getirmedi. Yeniden önüme dönüp lahmacunları poşetten çıkardım. Dolapların birinde geniş bir tabak vardı. Alıp, içine bırakırken köşedeki mikrodalgaya ilerledim. “Yaptığın şeyin benim için ne kadar kıymetli olduğunu kelimelere dökmem,” dedim yüzümü ona dönmeden. Gözlerine bakarken bunu söylemek zordu. “Bu altından bir kafes değil, demirden bir kapan. Sen de gördün. Artık daha da sıkı. Hareket edemem, kaçamam, kıpırdayamam. Sana *bir adım arkamda dur, yanımda kal*, diyemem.” Bakışlarım mikrodalganın içinde dönen tabaktaydı.

“Bir sözü bir kere söylerim, Ahu,” dedi. “Durduğun yerin önemi yok.”

Bakışlarım ona döndü. İleri doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. İçimdeki umut tohumu arsız bir fidan daha verdi. Büyüdükçe büyüdü. Uzadıkça uzadı. Netliği her defasında bocalatıyordu. Kalp kırarken de kendince kırdığı kalbi onarırken de. İçimde ona dair hiçbir kırgınlık yoktu. Kalbimin bu arsızlığı benim bile kendimden korkmama neden oluyordu. Normalde yakıp yıkardım, dikenlerimi batırıp kanatırdım. Ama deniz kokusu öyle baskındı ki bir onu yakamıyordum. Gölgesine sinip soluklanma isteği uyandırıyor her defasında.

Deniz kokulu adam, ateş gibi yakan bir kadın için yakmayı seçmişti. Ateş olan kadın da onun için su olmayı seçiyordu. Sessizliğim ve dinginliğim bundandı. “Ben bu savaşta sadece piyonum, biliyorsun,” dedim. Sessiz kaldı. “Ben de sana söyledim. Sözümün arkasındayım,” diye devam ettim. “Bu savaşı kazanmak için beni piyon olarak öne sürmen gerekirse zerre tereddüt etme. Yaptığın şey çok riskliydi. Kenan anlayabilirdi. Bir daha benim için böyle bir risk alma. Sana olan güvenim onu yıkman için. Beni kurtarman için değil. Sen böyle yaparsan ben...”

Gerisi gelmedi.

“Sen piyon falan değilsin,” dedi. “Öyle bile olsan seni bu savaşta yem etmem! Madem bana güveniyorsun o zaman dediğimi yap. Bundan sonrasını sadece izle, Ahu.”

Olacakları değil ama onu izliyordum. Sesi o geceki kadar kararlı ve netti. Mikrodalgadan uyarı sesi yükseldiğinde bakışlarımı keskin kahvelerden kopardım. İçimdeki umut bütün ruhuma yayıldı. Ömür boyu karanlıkta kalan bir insanı bu denli bir umutla baş başa bırakmak da suç sayılmalıydı. Ne yapacağımı bilemiyordum.

“Başka bir şey yapmaya gücüm yok zaten,” diyen sesim belli belirsizdi. Mikrodalgayı açıp tabağı aldım.

“Var,” dedi anında. “Bana bir kuruldan bahsetmiştin. Tekrar anlat.”

Köşeden bir tepsi alıp tabağı üzerine bıraktım. “Hangi kurul?” derken dolaptan çıkardığım iki bardağı da tepsiye koydum. Çay açık geldiği için tamamını demle doldurup, tepsiyle ona ilerlerken beni izliyordu.

“Yurtdışından bahsetmiştin,” dedi.

Masanın üzerindeki küllüğü geri çekip tepsiyi masaya bıraktım. “Şu efsanevi oluşumdan mı bahsediyorsun?” diye sordum.

Başını aşağı yukarı sallayıp masaya geçti. Kendi çayımı alıp, uzaklaşırken, “Sen?” dedi. Bakışlarım ona döndüğünde önündeki lahmacunları işaret ediyordu.

“Tokum. Senin için getirdim,” derken, yeniden koltuğa ilerleyip oturdum. “Varlığı kanıtlanmamış bir kurul. Olduğu bile şüpheli. Ne oldu?” Elimdeki bardağı masanın ucuna bıraktım. Ojemle kısa bir an baktık. Yeniden önüme döndüm. Umut fideleri büyüyordu.

“Dimitri’yle bir kuruldan bahsediyorlar. Çevresindeki herkes gücünün ülke sınırlarını aştığını söylüyor ama verdiğin dosyada bununla ilgili hiçbir şey yok.”

Nihayet önündekileri yemeye karar vermişti. Bir ısırtıyla bile lahmacunu yarıya indiriyordu. Heybetliydi. Anlayabiliyordum.

Kuruldan bahsettiğini konuşmalarında hiç duymamıştım ama bana bakarken *o benim buradan çıkış biletim*, demişti Kenan. Dimitri ise *ihanet etmemeye bak*, diye bir cevap vermişti. Huzursuzluk verici bir detaydı. Dile getiremedim.

“Topladığım deliller, kasasında sakladığı belgelerden ve toplantılarda duyduğum şeylerden oluşuyor. Bu konu hakkında hiçbir belge bulamadım. Sözü de geçmedi.”

Sessiz kaldı. Önündeki çaya kısa bir bakış attı. Uzanıp aldığı anda onu da tek yudumda yarısına kadar içmesi hayret edilesiydi. Boğazı teneke kaplı olabiliirdi.

“Sadece bir şehir efsanesinden ibaret olduğunu sanmıyorum,” derken bardağın sonundaydı. Ben ise çayımdan sadece bir yudum alabilmişim. Çayını iki koca yudumda bitirip bardak elinde ayağa kalktı.

Kaşlarını çatıldı.

“Uluslararası bir mafya mı yani?”

Kendine çay doldurdu. “Ülke içinde bu kadar itibarının olması normal değil. Ondan daha güçlü mafyalar dahi ses çıkaramıyor. Başka bir şey var.” Çay bu defa demini almıştı. Dolaptan bir tabak daha alıp yeniden masaya ilerledi. Çayı tepsiye bırakıp kendi tabağındaki üçüncü lahmacunu elindeki tabağa yerleştirdi. Masanın benim ucumda kalan tarafına bırakarak geri çekildi.

“Aç değilim,” diyebilirdim.

Umursamadı söylediğimi. Yeniden kendi köşesine kurulup lahmacununa uzandı. “Kadife’den sonra bir şey yedin mi?” dedi sadece.

Sessiz kaldım. Ayakta durmak için birkaç bisküvi atıştırmıştım. Yeterdi. Hiçbir zaman iştahlı biri olamamıştım. Moralim bozulduğunda daha da kabuğuma çekilirdim.

Sessizliği anlayan bu defa oydu.

“Ye, Ahu.”

Açtım. İnkâr edemezdin. Burnumu çekmeye devam ederken lahmacuna uzandım. Gülümserken, “Bana bu kadar iyi davranman normal mi?” dedim. “On dakika sonra kapı dışarı etmeyeceğine emin miyiz?”

Dudağının bir köşesi kıvrılırken sessiz kaldı. Aynı anda o masanın bir ucunda, ben bir ucundayken lahmacunlarımızı yedik. Kenan’ın güllerle süslediği, çeşit çeşit yemeklerle doldurduğu sofrayı altüst ederken Ahuza ama onun karşısında yine Ahu’yum. Aramızda sadece bir vazo, oje ve yağmurun sesi vardı. Ama bir o kadar da huzur ve güven. O kocaman ısırlıklarla yerken ben minik minik ısıırıyordum.

“Sırtındaki dövme...” dedi aniden. “Kadife mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Kadife’nin annesi o. Küheylan. Babamın atıydı.” Çayımdan bir yudum alıp lokmamı yuttum. “Anlatmıştım ama unutmuşsundur.”

“Babanla aynı gün öldüler.”

Şakındım.

“Hatırlıyor musun?”

Bakışları bende idi.

“Neden unutayım?”

Boş boş bakıp, “Ben olsam unutturdum,” dedim. Yediğim yemeği, gün içinde yapacaklarımı, gittiğim yeri bile unutturdum çünkü. Ama onu asla unutmamıştım. Anlattığım şeyi unutmamasının verdiği keyifle gülümserken çayımdan bir yudum aldım. “Babamla ikisini anmak için yaptırmıştım. Kuşlar özgürlük demek. Yolumu kaybettiğimde izleri kendimde bulayım diye pusula var ama yönü kuzeye bakmaz. Herkesin gittiği yoldan hiçbir zaman gitmedim. O yüzden benim pusulam kuzeye değil, güneye bakar. Altındaki çiçekleri ise terapistim ekletti.”

Yemeği bitmişti. “Terapist?” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Öfke kontrol problemim için gidiyordum.” Minik bir lokma alıp hızla yuttum. “Kralşan hayatıma girdikten sonra bütün öfkem kontrolden çıktığı için bıraktım.”

Dikkatle dinliyordu. “Öfken zararlı değil,” dedi. “Neden tedavi gerektirsin?”

“Zararlı,” dedim anında. “Batırım ben herkese. Sözüm ağırdır.” Bakışlarımı kaçırdım. “Sen de az çok gördün. Öfke gelince yakmaktan başka bir şey yapamıyorum.”

“Yak,” dedi sadece. “Yanması gerekiyorsa yak, Ahu.”

Bakışlarım keskin kahvelere takıldı. Dikkatle bana bakıyordu. Fıtratıma karşı gelmiyordu. *Herkes kendini değiştir*, deyip kaçardı oysa. Gü-lümsedim. “Keşke öyle düşünebilsem,” diyerek dikkatli bakışlarından kaçmaya çalıştım. “Ama muhabirlik çok güzeldi, biliyor musun? Sakinleşiyordum. Gittiğim yerlerde fotoğraf çekmek, başka hayatları ölümsüzleştirmek çok güzel bir histi. Fotoğraf makinesine dokunmak her şeyden daha özeldi.”

“Şimdi?” dedi merakla.

Derin bir nefes verdim. Son lokmayı ağzıma atıp, hızla çiğnerken çayımdan bir yudum daha aldım. *En son çektiğim fotoğraf senindi*,

diyemedim. “Bıraktım,” dedim sadece. Ayağa kalkıp boş tabaklarımızı bırakmak için mutfığa yöneldiğimde dikkatinin bende olduğunu farkındaydım. “Radyo daha güvenli. Kameram o patlamada zarar gördü. Yeni-sini almadım.” Tabakları bırakıp ellerimi yıkadıktan sonra geri döndüm. Gitmek ve birkaç dakika daha oturmak arasında kalırken, kısa sürede ikinci seçeneğe yönelip koltuğa ilerledim. Yeniden aynı uca oturdum. “Böyle daha iyi.” Tek kaşı havalandı. Güldüm. “Uydurmuyorum. Gerçekten böyle daha iyi. Hem yıllarca Biricik’i yalnız bırakmak zorunda kaldım. Şimdi yanında olmam lazım.”

Sessizce dinliyordu.

Saçma bir huzursuzluk belirdi içimde. *Fazla ileri gittin* laneti peşim-deydi. Dudaklarımı dişlerken, “Yine çok konuştum, değil mi?” dedim mahcup olarak.

Ee, yani, der gibi başını sola eğdi.

“Alıştık artık.”

“Neye?”

“Sesine.”

Göğüs kafesimdeki yumru aynı noktaya sağlam bir darbe indirdi. Belki de kararsız olması, ayarlarıyla oynanması daha iyiydi. Böyle konuştuğunda benim ayarlarımla oynanıyormuş gibi hissediyordum. Kalbimdeki hissin aksine gözlerimi kısıtım. “Bu artık *çok konuşuyorsun, Ahu,* demeyeceğin anlamına mı geliyor?” diye sordum.

Dudak büzdü. “Sağım solum belli olmaz, bilirsin,” dedi.

“Fazlasıyla,” derken gülümsedim. Yeniden dudağının kenarında beliren hafif bir tebessüm varken, yerinden kalkıp banyoya ilerledi. Ayarsızlığının bende yaşattığı sinir harbi hoşuna gidiyor olmalıydı. “Gideyim ben,” dedim arkasından. “Geç oldu.”

“Yağmur dinsin,” dedi sadece. Tuvalet girip kapıyı kapadı.

Bakışlarımı cama çevirdim. Yağmur dinecek gibi değildi. *Hayır,* diyemedim ama. Gitmek için diretemedim. Bu kapıdan dışarı çıktığım an yeniden Ahuzar olacaktım. Yorulmuştum yakmaktan, diken olup batmaktan. Biraz dinlenemez miydik? Hem tehlike varsa o söylerdi. Beni hiçbir güvensizliğin içine bırakmazdı. *Bekle,* diyorsa beklemeliydik. Çayımı köşeye itip masanın üzerine koyduğum kollarıma başımı yasladım. Bakışlarımı cama çevirdim. Dışarıdaki hayat, cama vuran bu yağmur

taneleri gibi akıp gidiyordu. Her bir damlayı izledim. Vazoya değdi bakışlarım. Parmak ucuyla dokundum üzerindeki desenlere.

Camın sol köşesindeki üç yağmur tanesi takıldı gözüme. Yan yana süzülüyorlardı. “İkinci önce bitirirse...” diye mırıldandım. Gözlerim kapanıyordu. İki gecedir Kadife’nin başında beklediğim için uyumuyordum. İşten sonra yeniden yanına gitmiştim. Burası huzurluydu. Karanlık bizi bulamazdı. Ağırlaşan gözlerle damlayı izlerken bir parmağım hâlâ vazunun üzerindeydi. İkinci öndeydi ama o kazanırsa ne olacağını düşünemedim. Güzel şeyler olurdu belki. *Umutlu şeyler.*

Gözlerim kapanmak üzereyken hâlâ ikinci damla öndeydi. Gerisi gelmedi. Yarışı kimin kazandığını göremedim. Art arda cama vuran yağmur damlalarını duydum sadece. Boynumdaki yaranın olduğu tarafa yatmıştım. Sızlıyordu. Üşüyordum. Burnum akıyor, ayak bileğim şişmiş gibi ağrıyordu. Elimdeki kapanmak bilmez yara da her zerrem de acıyordu. Ama acıya alışmış bir beden için hiçti bu acılar. Öyle ya, bütün kemiklerim kırılmıştı.

Karanlık belirdi önümde. Sonrası ise derin bir deniz kokusu oldu.

Avuçlarına doldurduğu soğuk suyu yüzüne çarparak kafasını toparladı Timur. Havluyla yüzünü kurulayıp dışarı çıktığında göreceği manzaranın onu bu kadar bocalatacağını bilemezdi. Onu mutfakta ya da gitmeye hazırlanırken görmeyi umuyordu. Fakat yanıldığına da memnun oldu. Hâlâ aynı yerinde oturuyordu Ahu. Kollarını masanın üzerine yerleştirmiş, yüzünü cama doğru dönmüştü. Uzun, koyu kahve saçları masanın ucundan sarkarken, gözlerinin açık olup olmadığını göremiyordu. İlerledikçe bordo oje sürülü parmağının vazoya yaslı olduğunu fark etti. Gözleri ise kapalıydı.

“Ahu...” dedi belli belirsiz.

Hafifti uykusu. Uyanacağını düşündü ama Ahu kıpırdamadı. Günlerdir uyumuyordu belki de. O anlamsız sızı yine göğüs kafesini sıktı. Üzülüyordu canı yanınca. Engel olamıyordu bu hisse. Ahu’nun dudaklarından minik bir hapsirik daha kaçtı. Kuş civıltısından farksızdı. Dağ gibi dikti belki ama bir o kadar da nahifti. Görüyordu Timur. Kim dayanırdı ki bu kadar şeye? Timur dayanmıştı. Bütün ömrünü dağlayarak yapmıştı

bunu. Kendinden aşına olduğu yaraya sırt dönmek Güldeste'nin yetiştirdiği çocuğa yakışmıyordu.

Zarif bedeni uyandırmamaya dikkat ederek kucakladı. Uyandırmadı da. Minik bir iç çekiş eşliğinde yeniden hapşırırmıştı sadece. Başını Timur'un göğsüne yasladığı an derin bir nefes veren Timur oldu. Onu bu savaştan canlı çıkaracağına söz vermişti. Bunu ne pahasına olursa olsun yapacaktı ama başka bir şey olduğunu hissediyordu. Bu savaşta, sandığının aksine piyon değildi. Daha önemli bir taşı.

Yaşatmak istiyordu. Timur ilk defa birini deli gibi yaşatmak istiyordu. Ölüm değil, hayat olmak istiyordu. Olamaz mıydı? *Sen varsan ölüm olmaz*, demişti. İçindeki ölümün üzerine değen, küçük ama etkili bir cümleydi.

Kendi yatağına bıraktı kucağındaki bedeni. Tanımlayamadığı bir kokusu vardı. Bu iş artık kaçmakla çözülecek gibi değildi. Bazı şeyler için geç kalınmıştı. Daha fazla inkâr etmedi ama kabullenemedi de. Üzerindeki tişörtü baldırlarına kadar sıyrılmıştı. Başına daha çok bela alıyordu. Derin bir nefes verirken battaniyeyi üzerine örtmek için ayak ucuna eğildi. Sağ bileğindeki morlukla ayaklarındaki yaraları görünce duraksadı. *Benim yaralarım geç iyileşir*, demişti. Belki de haklıydı. Gelirken topalladığını fark etmişti ama ayaklarının bu denli kötü durumda olduğunu fark etmemişti.

Yarın ve devamında bu haline rağmen topuklu ayakkabılarıyla savaşmaya devam edecekti. Böyle dik durmasının imkânı yoktu. Ecza dolabına ilerledi Timur. Kas gevşetici krem, sargı bezi ve yarabandı aldı. Bileğine yavaşça sürdü kremi. Uyandırmamaya çalıştı. Zaten en derin uykusunda olduğunu fark ettiğinde bandajı sardı. Ayakkabının vurduğu yerlere yarabandı yapıştırdı. Ahu yeniden hapşırdığında başucuna gitti. Elini alına atıp ateşini kontrol etti. Yoktu ama Timur'un vardı. Umut ve güvenin de ötesinde olan şeyi hissediyordu.

Battaniyeyi üzerine çekip etrafını sıkıca sarmaladı. Kanatlarını kesmiş, zebanilerin içine atmış gibiydiler onu. O şeytandan nasıl koruyacağını bilmiyordu. Bildiği tek şey kendine verdiği sözdü. Canı pahasına koruyacaktı onu. Başucunda dikilirken çenesinin altındaki yarasına değdi parmak ucu. Yine uyanmadı Ahu. Yorgun olmalıydı. Timur'un elleri geri çekilirken ilk yaptığı şey masanın üzerindeki sigarasına uzanmak oldu. Alıp kendini can havliyle dışarı attı. Yağmur durmuştu. Toprak kokmuyordu İstanbul. Asfalt kokuyordu. Memleketi olsa buram buram toprak kokardı.

Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp aceleyle ateşledi. Derin bir nefesi ciğerlerine doldurup üfledi. Düşünceler ağırdı. Bir duman daha üflerken bakışlarını karanlık gökyüzüne çevirdi. Hiçbir yıldız yoktu. Yaylada sayısız yıldız olurdu. Saatlerce hepsini sayardı. Nene *sayma, nasibin bağlanır*, derdi. Dinlemezdi. Yalnızlığı kadar çoktu yıldızlar. Nasıl onları saymayı bitiremiyorsa bu yalnızlık da bitmeyecek sanırdı. Ablasını kendi eliyle vermişti toprağa. Hiçbir varlık dolduramazdı bu yalnızlığı.

Dolmuyordu da. Ama hafıflemiş hissediyordu. Karanlık gökyüzüne doğru, “Sen mi gönderdin onu, abla?” diye mırıldandı.

Ses gelmedi.

Derin bir nefesi daha zorla alırken gözlerini kapadı. Sevgisi ölümse kendi lanetini yutardı. Bu hayatta bir kerecik olsun kazanamaz mıydı?

Aldığı nefesi sigara dumanıyla serbest bıraktı. Yeniden içeri girdiğinde Ahu hâlâ uyuyordu. Emin olamadığı şeyi netleştirecek tek bir kişi vardı. Masanın çekmecesini açıp kendi telefonunu aldı. Yeniden dışarı çıkıp kapıyı kapadığında telefonu açtı. Göreve geldiğinden beri kapalıydı. Üst üste sayısız mesaj düştü. Hiçbirine bakmadı. Birine değdi gözü sadece. Ama açmadı. Arayan da mesaj atan da her zamanki kişilerdi. Umursamadı. Yakın dostu Murathan’ın adını bulup sadece onu aradı. Akıl veren hep kendisi olurdu ama bu sefer onun akla ihtiyacı vardı.

Birkaç çalışta açıldı telefon. “Töngel!” dedi Murathan.

Gülümsedi. Özlemişti.

“Karakurt!”

“Nerelerdesin, lan? Hiç sesin çıkmıyor.”

“İşim gücüm var, lan! Seninle mi uğraşacağım?”

Gülmüştü Murathan. “Ben senin komutanınım,” dedi.

O da gülüyordu. “Şu anda değilsin.” Bir sigara daha yaktı. “Bizimkiler nasıl?”

“Aynı. Herkes bıraktığın gibi.”

Sessiz kaldı Timur. Dudaklarında derin bir tebessüm vardı. Özlemişti askerliği ve timini. Murathan bu tebessümü göremedi. “Yenge nasıl?” diye sordu.

“Gökçen’i bilirsin. Her zamanki gibi.” Biliyordu, biraz kafadan kırık ama saygı duyulası bir kadındı. “Ne zaman dönüyorsun?” dedi kısa bir sessizliğin ardından. “Bitmedi mi hâlâ işler?”

Derin bir nefes verirken, “Karışık,” dedi.

“Ne kadar karışık?”

“Fazlasıyla.”

“Sen mi karıştırdın, zaten karışık mıydı?”

“Her ikisi de.” Sigarasından bir nefes çekip üfledi. “Sana bir şey sormam lazım, Karakurt.”

“Dinliyorum.”

Bu defa sigarasından daha büyük bir nefes çekti. “Birine karşı hissettiğin duygunun sevgi mi yoksa merhamet mi olduğunu nasıl anlarsın?” dedi.

Duraksamıştı Murathan. “O nasıl soru, lan?” dedi.

Yüzü ekşidi Timur’un. “Sorgulama işte, lan,” dedi. “Cevap ver.”

“Ne bok yiyorsun sen orada? Göreve gitmedin mi?”

Sessiz kaldı. O da sadece göreve geldiğini sanıyordu. Hoş, bir bok da yememişti. Hissedebiliyordu. Murathan’dan büyük bir kahkaha sesi yükseldiğinde telefonu kulağından çekip ekrana en ters bakışını attı. Yeniden kulağına tuttuğunda, “Gülme, sikerim belanı, Murathan,” demek zorunda kaldı. Zaten yeterince başı ağrıyordu.

“Akıl veriyorken kolaydı. Nasılmış başa gelince?”

Yüzü daha da ekşimişti. Akıl vermişti ama *başıma gelirse akıl veremem*, de demişti. Bu neden hatırlanmıyordu? “Adamakıllı cevap ver,” dedi. “Zaten canım sıkkın!”

Arkadan öğürme sesleri geldiğinde duraksamıştı Murathan.

“Bekle, beş dakikaya ararım, Timur.”

“Gökçen mi o?” dedi. “Nesi var?”

Öğürme sesleri artıyordu.

“Sorun yok. Standart şeyler. Arayacağım ben seni birazdan.”

Bir şey söylemeden aramayı sonlandırdı Timur. Gökçen hamileydi. Hâlâ midesi bulanıyor olmalıydı. Telefonu cebine atıp biten sigarayı girişteki çöpe attı. Bir sigara daha yakıp düşüncelerini toparlamaya çalıştı. İçeri girerse dakikalarca onu izleyecekti. Biliyordu. Son bir direniş içindeydi ruhu. Ayaklarını yere sabitleyerek kendini durdurmaya çalıştı. On dakika direnebildi. Yeniden içeri girmek için arkasını döndüğünde cebindeki telefon çaldı. Arayan Murathan’dı.

“Kusura bakma,” dedi Murathan hemen. “Mide bulantısı hâlâ geçmedi.”

“Yeğen sana benziyor demek ki. Şaşırmadım. Gökçen’e yazık olacak.”

“Lan, siktir git! Beni bırak da seni anlat. Ne iş? Hayırdır?”

Kısa bir an sessiz kaldı Timur. Derin bir nefes verdi.

“Biri var,” diyerek sessiz kelimelerini anladı dostu. Zaten o hep Timur’u anlardı. Yormazdı, zorlamazdı.

“Öyle,” dedi sadece.

“Dişi olduğuna emin misin?”

“Sik sik konuşma.”

Minik bir gülme sesi yükselmişti Murathan’dan. “Şaşkınlığımı mazur gör, Töngü. Konu sen ve kadınlar olunca emin olamıyorum.”

Ofladı. Murathan huysuzdu. Gökçen gelene kadar bu haliyle yanına gelen kadınları kaçırdı. Kimi için tahammül edilmesi zor, kuralları olan bir adamdı. Gökçen için ise sadece Murathan’dı. Bunu ikisinin gözlerinde net bir şekilde görmüştü Timur. Sevgiden de öte bir bağ vardı aralarında. Hep hayret etmişti bu bağa. Bir insanın, başka bir insanı bu denli sahip lenmesi imkânsızdı ona göre. Oysa gözünün önünde yıllardır sönmemiş bir aşk vardı. Ona da ayrı hayret ederdi.

Kendi de yanına gelen herkesi soğukluğuyla uzaklaştırırdı. Sessiz kalır, konuşmazdı. Soğuk cevaplar verir, işine gelmiyorsa cevap dahi vermeden kaçardı. Yaşamaya da böyle heveslere de mecali yoktu. Aslında zarar vermekten korkardı.

“Kim bu?” dedi Murathan.

Yutkundu. *Ahuzar*, demedi. “Ahu,” dedi. *Sadece Timur’a Ahu...*

Minik bir sessizlik belirdi.

“Ahu...”

Onaylayıp, “Ahu,” dedi tekrar.

“Durum ne?”

Bir sigara daha yakma isteğine zorla engel oldu.

“Bilmiyorum.”

“Merhamet etmeni gerektirecek bir durumda mı?”

Düşündü. Başta öyleydi belki ama artık değildi. Belki de hiçbir zaman değildi. O hep dikti. Merhamet değildi bu, başka bir şeydi. Derin bir nefes verirken sessiz kaldı.

“Anlat bana.”

“Neyi?”

“Onu. Ahu’yu.”

Kaşları çatıldı. “Anlatsam ne yapacaksın, lan?” dedi. Murathan gü-lünce sinirlendi Timur. “Ne gülüyorsun, oğlum? Ben sana böyle mi akıl verdim?”

“Anlat ki akıl verebileyim, Tönce.”

“Neyini anlatayım?” diye sakince yükseldi bu defa. “Normal bir kadın işte. Düşmüş bir cehenneme, çıkmak için debelenip duruyor. Dik du-ruşlu, cesur. Kimseye minneti yok.” Sakinleşti sesi. “Sinirlenince gözü dönüyor. Yapacaklarının sınırı olmuyor. Yakıp yıkıyor. Ama bir o kadar da kırılğan. Değer verdiği şeylerle öyle bir bağ kuruyor ki inancını kırmak imkânsız. Seni de inandırıyor bir süre sonra. Engel olamıyorsun.”

“Başka?” dedi Murathan.

Derin bir nefes daha verdi Timur. “Uzun kahverengi saçları var,” dedi. “Hafif dalgalı. Gözleri yeşille karışık ela. Kulak altından başlayıp boğa-zına kadar inen derin bir yarası var. Ama ona rağmen...”

“Güzel mi?” dedi Murathan.

“Güzel,” dedi Timur sessizce. “Hafif çilleri var. Sağ yanağında daha fazlalar.”

Aradaki sessizlik kısa sürmüştü. “Cevaba hazır mısın Tönce?” dedi Murathan.

Değildi ama biliyordu. “Zaten biliyorum, Karakurt,” dedi sakince. “Senin kadar mal değilim.”

“Siktir git, lan! Beni niye aradın o zaman? Bu ne sevgi ne de mer-hamet.”

“Geçer belki,” dedi Timur bir umut.

“Kendi yüzünü yıkamaya üşenen adamsın, Tönce. Kadının yüzündeki çilleri saymışsın. Sence geçer mi?” Ofladı Timur. Baş ağrıyordu. “*Cehen-nemde*, dedin. Göğüs kafesine sokup saklamak mı istiyorsun yoksa sadece bu haline üzülüyor musun?” İç çekti Timur. Göğüs kafesi onu saklayacak kadar büyük olsa denerdi. “Durum sandığımdan da ciddi sanırım.”

“Canımı daha da sıkma, Karakurt.”

Gülerek, “Kendinden korkma, Tönce,” dedi Murathan. “Sakınarak hiçbir şey kazanamazsın. Bunu bana öğreten sensin. Bana dediğin şeyi hatırlıyor musun?”

“Üç günde bir akıl veriyorduk sana. Hangisini hatırlayayım?”

“Akla ihtiyacı olan bir adam değilsin sen, Töngge. Yapman gerekeni bilirsin. O yüzden bana söylediğin her şeyi sana aynen söylüyorum. *Aşkta ve savaşta her şey mubahtır.* Ödememen gereken bir bedeli öderiyorsun kendine yıllardır. Senin sevgin ölüm falan değil. Eğer öyleyse bile bana dediğin gibi *kurulan düzeni yık.* Kendi kurallarını baştan yaz. Bu bencillik değil, hakkın olanı almak. Bazı şeyler hayattan böyle koparılır. Oturup, sikine bakarak değil.”

Başa gelmeyince akıl vermek gerçekten kolaymış düşüncesiyle kısa bir an bocalarken, “Kafa açmışım,” dedi.

“Ama işe yaradı,” dedi Murathan. “O gün korkup kaçsaydım şimdi sevdiğim kadın yanımda olmazdı. Sevmen gerekiyorsa sev. Sen kaçacak adam değilsin!”

Yine sessizdi. “Eyvallah,” dedi birkaç dakika sonra. Timine ve Gökçen’e selamlarını iletip telefonu kapadı.

Düşüncelerinin aksini ispatlayacak hiçbir cevap alamamıştı. Daha fazla dışarıda duramayıp yeniden eve girdi. Adımları ilerlemeden önce ilk defa kapı üzerindeki anahtara uzandı. İçinde bulunduğu hiçbir yerin kapısını kilitlemezdi. Küçükken tehlikelerden kaçmak, büyüdüğünde kaybedecek ve saklayacak hiçbir şeyi kalmadığı içindi bu alışkanlığı.

Timur ilk defa içinde bulunduğu bir evin kapısını kilitledi. Kaybetmemek ve saklamak için. Eli o anahtardan usulca ayrılırken sessizce uyuyan kadının karşısındaki koltuğa uzanabilirdi. Yapmadı. Ahu’nun uyuduğu yatağın önüne oturup başını geri attı. Ensesini ve sırtını yatağa vererek gözlerini kapadı. İçinden geçenleri yanıltacak bir şey duymayı ummuştu ama olmamıştı. Karakurt da tam olarak düşündüğünü dile getirmişti.

Rahat hiçbir yerde uykuya dalamazdı. Bu konum uyuması için idealdi. Ahu’nun elinin yanına düştüğünü hissetti. Parmak uçları yanağına değiyordu. Uyanmadı. Zihni daha da bulanıklaşırken savaş kurallarına bir yenisini daha ekledi:

Töngge prensibi: Vatanın için savaş ama sevdan için gerekirse o savaşı sen başlat.

3. BÖLÜM

*“Aşk geldi mi mil çek aklın gözüne,
Aşk dağıyla dağla, vur onun yüzüne.
Akıl sudur, aşk ise ateş görünüşte,
Su yan yana bulunur mu ateşle?
Akıl iki dünyanın zahirini görür,
Aşk görürse sadece cananı görür.”*

-Feridüddin Attar

İri bedenine göre her zaman daha kibar ve biçimli olan parmaklarındaki yaraların kabuklarını sökmeye devam etti Timur. Kabuk bağlamalarına izin vermiyor, inatla yolup kanatmaya devam ediyordu. Bu yara geçmeyecek bir yaraydı. Kanamalı, acımalıydı.

İçeriden, “Lan, neredesin?” diyen sesi duyduğunda irkilmedi. Eskiden korkar, kaçardı. Dolaba ya da ablasının bacaklarına sarılırdı. Artık kendisi dolaba sığmayacak kadar büyük, ablası ise arkasına saklanamayacağı kadar uzaktaydı. Korkuyla yüzleşip içinde korku namına hiçbir şey bulamadığı günlerdeydi. Korkularının bir kısmı ablası gittiği anda, kalan kısmı ise Âdem abisinin elini bıraktığında silinip gitmişti. Tektir. Bunu idrak etmesinin sebebi yaşı değil, olgunluğuydu.

Yaraları çekiştiren elleri durdu. Her zamanki gibi yatağının önüne, yere oturmuş, sırtını yatağa yaslamıştı. Bakışları sol yanında kalan pencereye çevrildi. Bir zaman huzurla yaşadığı ev oradaydı. İçindeki herkes gittiğinde Timur oradan çıkıp yine bu cehenneme dönmek zorunda kalmıştı. Tam bir haftadır babayla tekti. Bu bir hafta bin yıla bedeldi.

“Lan, kime diyorum?” diyen sesin şiddeti arttığında yerden yavaşça toparlandı. Bakışları yatağın başucundaki vazoyla ablasının vesikalık fotoğrafına takıldı. Bir saniye bakabildi. Bu oda bir zamanlar ablasıyla kaldığı odaydı. Ağlamamak için dirense bile genzi sızlıyordu. Büyük bir sızıyı zorla

yutkunarak geri gönderdi. Küçük adımlarla, başı yerde çıktı odadan. Kapıyı açarken dahi sessizdi. Salona çıktığında Kadir Töng'e'yi bu defa çalışma odasında değil, salondaki koltukta yatarken buldu. Bir hafta önce iki kurşunla tek bacağından vurulduğu için ayağa kalkamıyordu.

Ameliyatla kurşunlar çıkarılmıştı. Timur'un bacağına defalarca tekme atıp incitmesine, topallamasına neden olan bacağından yaralanmıştı Kadir Töng'e. Timur artık iyiydi. Ama o bir ömür total kalacaktı. Söylenene göre Âdem abisi yapmıştı bunu. Herkesin önünde vurmıştu babayı. Polis onu alıp götürmüş, bir süre hapisanede kalacağını söylemişti. Bunu duyduğunda Timur'un tutunduğu son dal da sessizce kırılmıştı. Herkes onun yüzünden zarar görmeye devam ediyordu.

Bu düşünceyi onaylamak ister gibi, "Bana bak!" diye bağırdı Kadir Töng'e. "Senin yüzünden düştüğüm hale bak!"

Babaya da zarardı. Belki de o yüzden sevilmiyordu. Acıtan şeyler sevilmezdi.

Sessiz kaldı Timur. Başını yerden kaldırmadı.

Öfkeli gözlerle karşısındaki minik bedeni süzen Kadir Töng'e, "Şunu uzat bana!" diye soludu bu defa. Bakışları salonun en ucundaki içki şişelerini işaret ediyordu.

Minik adımlarla ilerledi Timur. Küçük elleri hayatında ilk defa içki şişelerinden birine uzandı. Ablası varken de görürdü bunları ama Güldeste bir kere bile ona yaklaştırmamıştı. Kötü kokuyordu. Baba gibi. Alıp geri döndü. Bakışları hâlâ yerdeyken babaya uzattı. Baba içkiyi elinden bir hışımla almıştı. "Bir işe yara bari!" dedikten hemen sonra elinin tersiyle yana iteledi Timur'u. "Şimdi siktir git, gözümün önünden! Geberteceğim yoksa."

Yana doğru dört adım sendelemişti. Durduğunda bakışları ablasının düştüğü merdivenlere takıldı. Anıların canlı olmadığını söylemişlerdi okulda. Yanılıyorlardı. Timur'un zihnindeki her anı canlıydı. Dudaklarının titreyişini dişlerini sıkarak durdurmaya çalıştı.

İçkisini içmeye başlayan Kadir Töng'e, "Ne oldu?" diyerek her zaman söylediği şeyleri söylemeye başladı. "Bensiz çok mutluydunuz hani? Ne oldu? Söyle! Ablanı öldürdükten sonra da mutlu musun?" Nefret doluydu Kadir Töng'e. "Senin yanında olan herkes ölmeye mahkûm." İçkiden bir yudum alıp şişeyi Timur'a doğru kaldırdı. "Beni öldürmene de izin vermeyeceğim."

Dişlerini sıkıttı Timur. Göz ucuyla Kadir Töng'e'ye değen bakışları ağır ağır ters bir soğukluğa büründü. Bu zamana kadar uzun uzun gözlerinin

için bakmış değildi. Korkardı. Artık içinde beliren tek duygu büyük bir karadelikti.

Bu bakışı fark eden Kadir Tönce, "Ne var, lan?" diye terslendi.

Timur ilk defa bir gerçeği sesli dile getirip, "Sen yaptın," dedi.

İçkiyi dudaklarına götürürken durdu Kadir Tönce. Kaşları çatıldı.

"Ne?"

"Sen yaptın," derken sesinde zerre tereddüt yoktu. Keskin kahvelerin içinde ilk defa beliren derin bir öfke vardı.

Yaslandığı yerde dikleşti Kadir Tönce. "Ne diyorsun sen, lan?" dedi.

"Sen ittin." Öfkeli ama nefretinin ağırlığından bir o kadar sakindi Timur'un sesi. Bu gerçeği son dile getiriyordu.

Aynı saniyelerde Kadir Tönce elindeki içki şişesini kafasına doğru fırlattığında kaçma fırsatı bulamadı. Sadece yüzünü kollarıyla saklayabildi. Cam şişe şiddetle ellerine çarpıp, yere düşerken karşısındaki adam öfkeyle bağır-maya başlamıştı bile. "Sesin mi çıktı senin, lan?" derken sargılı bacağına rağmen toparlanmaya çalıştı. Başaramadı. Başucundaki boş içki şişesini alıp, yeniden savuracakken, Timur koşarak odaya ilerledi. "Geberemedin gitti!" diye soludu Kadir Tönce. Timur odaya girip, kapıyı hızla kapadığında cam şişe kapıya çarpıp yere düşmüştü. "Herkesi geberttin, bir sen geberemedin!" diye devam etti lanetini kusmaya. "Beni de sen öldüreceksin. Biliyorum. Benim de sonum sen olacaksın! Ellerinde kanla doğdun! Etrafında kim varsa öldürmeden rahat etmeyeceksin!"

Kapının arkasına sinip ellerini kulaklarına sıkıca bastırdı Timur. Artık hiçbirini duymak istemiyordu. Ama baba susmadı. Defalarca aynı laneti kusmaya devam etti. Yine yatağına çıkmadı Timur. Ablasıyla yatardı orada. Artık rahat değildi. Belki de rahat olan ablasının gövdesiydi. Yatağın önüne, yere kıvrıldı. Şişenin çarptığı bileği sızlıyordu. Kendi acısını kendi eliyle avuttu. Birkaç saat sonra Kadir Tönce'nin sesi kesilmişti. Timur'un karnından yükselen sesler acıktığının habercisiydi. Günlerdir doğru düzgün hiçbir şey yemiyordu.

Yerden toparlanıp küçük adımlarla sessizce kapıya ilerledi. Baba uyuyorsa aynı sessizliğiyle mutfığa inip yemek yiyebilirdi. Yiyeceği tek şey ekmektir. Bu durumda ona bile razıydı. Kapıyı hafifçe araladığında duyduğu seslerle duraksadı. Babasının yakın öğretmen arkadaşlarından İrfan gelmişti. Günlerdir eve erzak taşıyan, sık sık gelip Kadir Tönce'ye yardım eden, ilaçlarını veren oydu. Kapıyı tam açmadan aralıktan izledi Timur.

“Öğretmenlikten de atıldın,” dedi İrfan. “Şimdi ne yapacaksın?” Sessiz kaldı Kadir Töngge. Bakışları boşlukta, bir eli sıkıca tuttuğu içki şişesindeydi. İrfan, “Sen hangi ara bu hale geldin, Kadir?” derken sesinde hem üzgün hem öfkeli bir ton vardı. “Günlerdir sormayayım, millete inanmayayım, diyorum. Kaç yıllık arkadaşım o benim, böyle bir şey yapmaz, diyerek susmaya çalışıyorum ama tüm Rize kaynıyor. Dövüyor muydun sen bu çocukları?”

“Kızıma hiçbir zaman vurmadım!” dedi Kadir Töngge tek nefeste. “Onu öldüren içerideki velet!”

“Velet dediğin de senin oğlun!” diye çıkıştı İrfan. “Çocuğun hali ortada!” Oturduğu koltukta ileri doğru eğildi. “Dostumsun diye bir şey demeyeyim dedim ama sabrımın bir sınırı var, Kadir.” Elindeki içki şişesine iğrenerek baktı. Her zaman öyle olduğunu bilmiyordu. “Sen hangi ara böyle ayyaş bir adam oldun?”

Şişeyi kafasına dikti. Artık her şey daha da zifiriydi. Bacaklarının üzerinde her zamanki gibi Şehrazat’ın fotoğrafı vardı. Ona karşı içiyordu. Ama artık yanına eklenen bir kişi daha vardı. Kızı, Güldeste. Kadir Töngge, kurbanlarına bakarak yudumluyordu içkisini. “Karım öldü benim,” diyen sesi kısıktı.

“Kaç yıl geçti!” diye çıkıştı İrfan.

“Şimdi de kızım öldü!” diye yükseldi Kadir Töngge.

Korkmamıştı İrfan. Kafasını iki yana sallarken, “Yani?” dedi. “Bu, şu an içinde bulunduğun hali haklı mı çıkarıyor? O kadar mantıksız konuşuyorsun ki bu benim tanıdığım adam mı diyorum!” İçkisinden öfkeli bir yudum aldı Kadir. Sadece izliyordu İrfan. “Günlerdir söylenen hiçbir şeye inanmadım. Her şeye Kadir yapmaz, deyip sana destek çıktım. Ama halini gördükçe söylentilerin gerçekten de iftiradan ibaret olmadığını anlıyorum.” Bakışlarını değil ama ellerini Timur’un olduğu kapıya doğru uzattı. Timur başını geri çeker gibi oldu ama ona dönen bir bakış olmayınca izlemeye devam etti. “Ne yapıyorsun lan sen bu çocuğa?” dedi İrfan. “Kaç gündür geliyorum şuraya. Ne odadan çıkıyor, ne konuşuyor ne de yemek yiyor. Ne zaman görsem yüzü gözü mor. Yaraları asla iyileşmiyor. Sen ne yapıyorsun bu çocuğa?”

Ters bir bakış vardı Kadir Töngge’nin keskin kahvelerinde. “O, çocuk değil,” dedi. “Canavar!”

Sessiz kaldı İrfan. Lakin dik bakışları arkadaşındaydı.

Birkaç dakika sonra, “Ne?” diye çıkıştı Kadir Töngge.

İrfan’ın bakışları artık dikten de öte öfke doluydu. “Ne bu öfke?” Başını iki yana salladı. “El kadar çocuğa kustuğun bu nefret niye?”

Umutlandı Kadir. Anlaşılacağını düşünerek heveslendi. “Elleri kanla doğdu, İrfan!” dedi bu umudu sesine de yansıtarak. “Avcunun içinde kanla doğdu! Doğduğu anda annesini öldürdü. Lanetli bu çocuk, dedim ama kimse inanmadı. Seni de öldürecek, Güldeste, dedim. Bak, o da yok! Sıra bende. Beni de öldürecek! Beni de yok edecek. Sen yardım edersen sana da bulaşacak bu lanet. Seni de kana bulayacak.”

Sessizce dinliyordu İrfan. İfadesinde ilk defa beliren bir tedirginlik ve buna karışmış iğrenme vardı. Bu bakış karşısında Kadir’in omuzları düşmüştü.

“Sen de bana inanmıyorsun.”

“Emin olmak için günlerdir izledim,” dedi İrfan. “Artık hiç şüphe yok. Timur senin yanında kalamaz.” Oturduğu yerden ayaklandı. “Yetiştirme yurdunun alması için başvuru yapacağım.”

Kaşları çatıldı Kadir Töng’e’nin. “Ne saçmalıyorsun sen?” dedi.

“Duyduğun şeyi,” dedi İrfan. “Bu da sana son gelişimdi. Benim arkadaşım Kadir Töng’e mert bir adamdı. Ya da en azından ben öyle tanırdım. Şu an karşımdaki adam onun tırnağı dahi olamaz. Güldeste’nin başını sen yakmışsın ama hiçbirimiz görememişiz, belli. Hepimiz kız kaçtı, dedik ama belki de senden kaçıyordu, anlamadık. Âdem desen benim öğrencimdi. Elimde büyüdü. Karıncaların yuvasını kimse bozmasın diye saatlerce git-tikleri yolun üzerinde bekleyen bir çocuk mu eline silah alıp sana sıkacak?” Bakışları sertleşti. “Sen ne yaptın, Kadir? Sen bu çocuklara ne yaptın?”

Dudakları titredi Timur’un. Artık ağlamak istemiyordu ama tutamı-yordu. Dilinden dökülmeyen her ah gözünden aktı. Yanağına doğru sessiz bir yaş daha süzülürken, kapıyı kapatıp yeniden yatağın önüne ilerledi. Burada kalmak istemiyordu. Ama yetiştirme yurduna da gitmek istemiyordu. Başka çıkış yok muydu? Bakışları vazoya takıldı. Artık sihirli olmadığını biliyordu. Görünmez olmak için ona dokunmadı. Yeniden yere kıvrılıp yatağın önüne uzandı. Bakışları boşlukta takılı kaldı. Uyku ağır ağır bastırırken karşı koy-madı. Gözleri kapandığında burnunun ucundan süzülen sessiz bir gözyaşı daha vardı.

Salondaki Kadir Töng’e ise inatla başını iki yana sallıyordu. “Sen de an-lamıyorsun!” dedi.

“Anlat o zaman!” diye çıkıştı İrfan. “Elindeki o zıkkımı neden hâlâ iç-tiğini bana bir anlat o zaman, Kadir! Hani yıllar önce bırakmıştın?” Sessiz kalırken bakışları elindeki içki şişesindeydi. Kısa bir süre izledi İrfan. “Öze-nirdim sana, biliyor musun? Bilgine, duruşuna, tavrına, konuşmana ve

saygınlığına gıptayla bakardım. Kadir Tönce büyük adam, derdim.” Gözlerinden belirgin bir iğrenme geçti. “Yazık.” Ayağa kalktı.

Bakışları hâlâ önündeyken, söylenen hiçbir şeyi umursamadan şişeyi kafasına dikti Kadir Tönce. Bağımlılık, ayağına bağlanan bir halattan farksızdı. “Yetimhane olmaz,” diye mırıldandı. “Arkamdan bir çocuğa bakamadı, derler.” Nefret dolu bakışları Timur’un odasının kapısına odaklandı.

“Arkandan zaten daha da kötülerini söylüyorlar, Kadir. Hiçbir şeye inanmak istemedim ama görüyorum ki söylenenden de beter bir haldesin. Yıllarca bu halini görmemiş olmam...” Kendi körlüğüne pişmandı İrfan. Başını ağır ağır iki yana sallarken merdivenlere doğru ilerledi. “Birkaç saat sonra gelip Timur’u alırım. Daha fazla senin yanında kalamaz. Yetimhaneye gidene kadar benimle kalacak.”

Sessiz kaldı Kadir Tönce. Nefret dolu bakışları hâlâ aynı kapıdaydı. Yaşasa onu öldürecek, hayatta kalsa adını daha da lekeleyecekti. Her şekilde zarardı. Düşündüğü tek şey bunlardı. İrfan merdivenleri inip evden çıktığında bile sessizce aynı kapıya bakıyordu. Şişeyi kafasına dikip zihninin daha da bulanmasına izin verdi. Koltuğa uzattığı, iki kurşun sıkılmış bacağı acıyordu. Bunun acısını azaltmak adına daha da çok içti. Bakışları kucağındaki Şehrazat’la Güldeste’nin fotoğraflarına değdi.

Onları öldürenin kendi olduğuna o kadar emindi ki aslında, sırf kabullenmemek için her yolu deniyordu. İlk yol hep Timur’du.

“Beni de öldürecek,” diye mırıldandı iki kadının fotoğrafına bakıp. “Sizi öldürdüğünü gibi beni de öldürecek.”

Şişenin dibinde kalan son yudumu da içip şişeyi Timur’un kapısına doğru savurdu. Büyüdükçe ona benziyordu. Kadir Tönce aslında en çok kendinden nefret eder, bunu da kabul etmemek için direnirdi.

Şişe kapıya vurup, yere düşerken odadaki Timur soğuk yerde, derin bir uykundaydı. Kadir Tönce ise sarhoş adımlarla yatağından çıkmıştı. Dağılmış bir haldeydi. Saçı ve sakalı birbirine karışmış, eski düzenli halinden eser yoktu. Köşedeki koltuk değneklerine uzandı. Onların desteğiyle ayaklanıp merdivenlere ilerledi. Artık bu merdivenleri her çıktığında gözünün önüne aynı görüntü gelecekti. Ama onun zihni bu görüntüyü dahi geri atacak kadar bulanık ve sarhoştı.

Topallayarak, alt kata inip mutfaka ilerledi. Mutfak dağılmıştı, pislik içindeydi. Tıpkı Güldeste gittikten sonraki her şey gibi... Ocağa ilerledi. İrfan’ın getirdiği bir yemek vardı. Ne olduğuna bakmadan yemeğin altını açtı. Sarhoş adımları geri sendelediğinde mutfaktaki sandalyenin birine ilerleyip

kendini bıraktı. Başı dönüyor, zihni bulanıyordu. Gözlerini birkaç saniye için kapadı. Geri açtığında sarhoşluğunun etkisiyle neden mutfakta olduğunu unuttu. Toparlanıp yeniden üst kata çıktı. Acıyan bacağıyla zorlanmıştı.

Koltuk değneklerini bir köşeye savurup kendini koltuğa bıraktı. Dönen zihni ağırdı. Her şey göz kapaklarının üzerine çullandı ve gözleri kapandı. Ne kadar geçtiğini bilmediği bir süre sonra genzini yakan bir duman kokusuyla öksürerek gözlerini araladı. Etrafını saran yoğun duman yüzünden genzi sızlarken yattığı yerden zorla toparlanmıştı. Gözünün önündeki dumanı azaltmak için elini salladı ama zordu. Koltuktan kalkıp yerdeki koltuk değneklerine uzandı. Topallayarak merdivenlere ilerlediğinde alt kattan yükselen alevleri görüp irkildi.

Ocağın üzerindeki yemeği o an hatırladı. Alt kattaki alevler büyüyordu. Aynı saniyelerde boğuk duman kokusu yüzünden Timur da uyanmıştı. Odanın kapısını açtığında yüzüne vuran yoğun dumanla öksürdü. Ne olduğunu anlamamıştı. Ona bakmadan merdivenlerden inen babanın başını gördü sadece.

Arkasına bakmadan, odada bir can daha olduğunu hatırlamadan kaçıyor Kadir Töngge. Alt kata indiğinde mutfaktan çıkan alevler hole, askılık-taki montlara hatta ahşap tavana dahi ulaşmıştı.

Öksürüp, yüzünü alevden korumaya çalışırken, bir yandan da topallayarak ilerliyordu Kadir Töngge. Merdivenleri aşp kapıya yöneldi. Arkasından koşar adım gelen Timur her zamanki gibi sessiz ama korku içindeydi. Kadir Töngge kapının önündeyken Timur'un merdivenden inmesine üç adım kala tavandan kopan büyük bir tahta parçası aralarına düştü. İnleyerek geriledi Timur. Elini demir kapının koluna atan Kadir Töngge yanan avuçiçiyle gerilemişti. Koltuk değnekleri iki yanına düşerken ikisinin de etrafındaki alev büyüyordu.

Arkasına baktı Kadir Töngge. Merdivenlerin son üç basamağına oturmuş, ona korkuyla bakan oğlunu gördü.

İleri atılmaya çalıştı Timur ama aradaki alevler yüzüne vurunca yapamadı. Korkarak geriledi. Her köşe sıcaktı. Tenine değen ateş, boğazına dolan koku yüzünden nefes alamıyordu. Aradaki ateşten korktu. İleri gidemedi. Timur hayatında ilk defa Kadir Töngge'ye elini uzattı. "Baba!" dedi. Dudaklarından ilk defa baba kelimesi döküldü. "Baba, yardım et!"

Kadir Töngge oğluna elini uzatmadı.

Ona umutla bakan keskin kahvelerin içindeki alevleri gördü sadece. “Beni de öldürecek,” derken adımları geriledi. “Ölmeli. Ölmeli...” derken adımları daha da gerilemişti.

“Baba!” diye bağırdı Timur ilk ve son kez. “Baba!”

Kadir Töngge yine durmadı. Adımları geriledi. “Ölmeli...” diye mırıldandı sadece. “Beni de öldürecek. Ölmeli...”

Aralarına tavandan bir tahta daha düştüğünde iki keskin kahve göz birbirinden koptu. Sıcak olmasına rağmen yanan avuçlarını umursamadan, kapıyı açıp kendini dışarı attı Kadir Töngge. Oğlunu cehennemin içinde bırakırken bir an bile tereddüt etmedi, arkasına bakmadı. Kapıyı üzerine kapatıp ateşler içinde bıraktı.

Dudakları titredi Timur’un. İlk defa uzattığı el aralarında asılı kalırken mutfaktan patlayan bir alev topu evin bütün camlarını paramparça etmişti. Mahalle halkı uyudukları derin uykudan bu sesle uyanıp yanan eski evi fark etti. Herkes pijamalarıyla sokağa döküldü. Yanan eve bakan Kadir Töngge ise sendeleyerek gerilemişti. Alevler tüm evi sarmaya başladığında bakışları kapıdaydı. Korkuyla dışarı çıkıp çıkmayacağını düşünüyordu.

“Kadir!” dedi yanına gelen bir komşu. “Ula, noldi?”

Gözlerinin içinde alevler parlıyordu. “Yandı,” dedi sadece.

“Çocuk nerede?” diye bağırdı başka bir komşu.

Cevap vermedi Kadir Töngge. Eve bakmaya devam etti.

İçeride kalan Timur kolunu yüzüne kapatarak sıcaktan kaçmaya çalıştı ama imkânsızdı. Korkudan ayağa kalkamadı. Gözleri bir çıkış yolu aradı ama kapıyla arasında kalan alevler bir hayli fazlaydı. Korktu yaklaştırmaya. Ayağa kalkacak gücü de bulamadı. Ellерinin üzerinde emekleyerek yeniden üst kata çıkmayı denedi. Nereden geldiğini bilmediği bir parça daha kopup bacağının iç kısmına düştüğünde bağırarak sol bacağına yapıştı. Siyah pantolonunun yanmaya başladığını gördüğünde korkusu öyle büyüktü ki ağlayıp, inleyerek, küçük ellerini bacağına vura vura yanan yeri söndürdü.

Baba, demedi artık. “Ablam!” diye bağırdı gözyaşlarının içinde. “Ablam!”

Gelmedi ablası. Alevler, ondan ablasını alan merdiveni sarmaya başladığında üst kata ulaşmıştı. Sürünmeyi bırakıp ayağa kalktı. Sızlayan bacağı yüzünden topallayarak odasına koştu. Yoğun dumandan öksürmeye başladığında iki büklüm oldu ama durmadı. Odaya girip ilk vazoya koştu. Alıp kolunun altına sakladı. Ablasının fotoğrafını alıp avcunun içine sıkıştırdı.

Vazoya daha sıkı sarılırken gözyaşları içinde beni buradan çıkar, ablam, dedi. Ettiği tek sessiz dua buydu.

Odadan çıkıp yeniden merdivenlere yöneldi. Alevlerin üst kata kadar geldiğini fark ettiğinde ileri adım atamadı. Korkarak geriledi. Dumanlar artıyor, ateş yüzüne değiyordu. Elindeki fotoğrafı daha çok sıktı. Cesur olması gerekiyordu ama yapamadı. Yanmaktan korktu. Dudakları titrerken yanına sessiz bir gözyaşı daha göndermekten başka bir şey yapamadı. Belki de baba haklıydı. Ölmeliydi.

Bu düşünceyle adımları gerilerken merdivenin ucundan, "Koçari!" diyen bir kadın sesi yükseldi. İçini umutla çekti Timur. İleri bir adım attı ama alevlerin ucunu gördüğünde daha fazla yaklaşamadı. Kucağındaki vazoya sıkıca sarıldı. Ona mı sesleniyorlardı?

"Koçari!" diye bağıırırdı kadın yeniden. "Timur!"

İçindeki umut büyüdü. İleri minik bir adım attı. "Buradayım..." dedi titreyen, sessiz bir mırıltıyla. Kendi hayatını kurtarmak isterken dahi sesi çıkmadı, çıkaramadı.

Duyulmamıştı sesi. "Koçari!" diye yeniden bağırdı kadın. "Çocuk, ses ver! Üst katta mısın?"

Zorla yutkunurken ilerlemeye çalıştı Timur. Bacağındaki yanığın acısı genzini daha da yakıyordu. "Buradayım!" diye bağıırırken sesi daha gürdü.

Kısa bir an sessizlik belirdi. "Olduğun yerde kal!" dedi kadın. "Geliyorum!"

Kimse görmedi ama Timur başını aşağı yukarı salladı. Elindeki fotoğrafı yine sıktı. Kucağındaki vazoya daha sıkı sarılıp merdivenin ucunda bekledi. Birkaç dakika sonra yoğun dumanın arasında bir kadın belirmişti. Merdivenleri hızla çıkarken elinde tuttuğu bir mendili dudaklarına bastırıyordu. O an yüzünü seçememişti ama yaklaştıkça görüntü netleşmişti. Ellili yaşlarında bir kadındı. Siyah saçlarının ön kısmındaki bir tutam beyazlık Timur'un gözüne ilk değen şey olmuştu. Tatlı bir siması ama heybetli bir duruşu vardı. Önüne geldiğinde ağzındaki mendili çekti. Çenesinde Timur'un kiyle birebir aynı derinlikte bir çukur vardı.

Ellerini Timur'un yüzüne atıp endişeli bakışlarını üzerinde gezdirdi. "İyi misin?" diyen sesi, şefkatli parmaklarının aksine sertti.

Sessiz kaldı Timur. İçini çekti cevap vermek yerine.

Yüzünü bırakıp elinden sıkıca kavradı kadın. Merdivenleri indirdi. Alt kata geldiklerinde tavandan bir odun parçası daha kapıyla aralarına düştü.

Timur irkilerek gerilediğinde elindeki fotoğraf da yere düşmüştü. Kadın ileri çeker gibi oldu ama gitmedi. Alevler fotoğrafın bir ucunu yakmaya başlamıştı. Hâlâ sıkı sıkı vazoyu tutarken elinin içindeki eli bırakıp yerdeki fotoğrafı aldı. Yanmaya başlayan kenarlarını parmak uçlarını bastırarak söndürdü. Elleri yandı ama umursamadı.

Elini bıraktığını fark ettiğinde, “Ne yapıyorsun? Gel buraya!” diye bağıracak oldu kadın. Elindekini gördüğünde ise gözlerinden belli belirsiz bir acı geçti. Yeniden Timur’a ilerleyip kolunun altına aldı. “Yanımdan sakın ayrılma, koçari!”

Öyle yaptı Timur. Üzerindeki yeleği çıkardı kadın. Aralarına düşen alevlerin üzerine art arda darbeler indirerek yol açmaya çalıştı. Kapının önünde beliren bir komşu, “Sağa ilerle!” dediğinde o yöne ilerledi. Burada alevler daha azdı. Önüne Timur’u aldı kadın. Onun için sırtını alevlere siper etti. Sırtına bir odun parçası düştüğünde dişlerini sıkarak inledi. Timur ona bakacak gibi olduğunda yeniden omuzlarından kavrayıp önüne çevirdi. En sonunda kapıya ulaştıklarında ikisi de derin bir öksürük krizinin eşiğindeydi.

Komşulardan biri Timur’a uzanıp yanına çekmeye çalıştığında kadın izin vermedi. Kolunun altında onu sıkı sıkı tutuyor, bir yandan da öksürüyordu. “Çek elini!” dedi zorla nefesini toplamaya çalışırken. Timur’la birlikte karşıdaki kaldırıma ilerledi. Kendini yere bırakırken Timur da hemen yanında diz çökmüş, öksürüyordu. Kucağında bir vazo, elinde ise ablasının fotoğrafını tutuyordu.

Nefesini zorla toparlarken Timur’un sırtını sıvazladı. “İyi misin koçari?” dedi.

Öksürmeye devam etti Timur.

Etraftaki herkes yanlarına koşup yaralarına bakmaya, yardım etmeye çalıştığında en ters bakışıyla bakıyordu kadın. Sırtına bakmak isteyen bir eli daha ters bir şekilde kendinden uzaklaştırırken yerden doğruldu. Bakışları sol köşede kalan birine takılmıştı: Kadir Töng’e. Yavaş ama dik adımlarla ilerledi karşıdaki adama. Koyu kahve gözlerinde dönen nefret diriydi. Tam karşısına dikildi. Kadir Töng’e geriler gibi olduğunda bir adım daha attı.

“Beni hatırladın mı?”

Hatırlıyordu Kadir. Akkadın’dı o. Şehrazat’ın annesi. Defalarca kapılarına gelip kızını geri almaya çalışmıştı ama Kadir, aşkıyla Şehrazat’ın gözünü öyle bir boyamıştı ki genç kadın, annesinin dediklerini duymamış, gerçekleri görememişti.

“Unuttuysan hatırlatayım,” dedi kadın. “Ben, Akkadın!” Daha da yaklaştı. “Şimdi bildin mi?”

Sessizce yutkundu Kadir. Yıllarca kızının mutluluk içinde yaşadığını düşünmüştü Akkadın. Kızgındı. Geri almaya, bu adamı gözüüm tutmadı, diye laf anlatmaya çalışmıştı ama kızı görmemişti. Onu, istemediği biriyle evlendireceklerine öyle inanmıştı ki Akkadın'ın anlattığı hiçbir şeyi duymamıştı. Ölen Şehrazat'a rağmen bu adamın çocuklara iyi baktığını düşünmüştü. Kızına kızgın değil ama kırgındı Akkadın. Kızgınlık ateşten bir demirdi. Soğur ve geçerdi. Ama kırgınlık o demirin tene değmesiydi. İzi kalırdı.

Her şeyini vererek yetiştirdiği kızının böyle bir şey yapması yenilip yutulur gibi değildi ama içten içe en azından mutlu diye kendini teselli ederdi. Lakin bir zamanlar Rize'nin en köklü ailesi olan Zehiroğlu soyunun bütün itibarı yerle bir olmuştu. Eşi de öldüğünde daha fazla buna dayanamayarak uzak yaylalara çekilmişti Akkadın.

Bu zamana kadar sessiz kalmıştı çünkü gerçeklerden bihaberdi. Kendi acısıyla sessizce yaşardı. Kızı onu iyi bir adam olarak sevmiş, Rize'de herkes saygın bir öğretmen olarak tanımıştı. Kadir Töng'e'nin bir ayyaş olduğunu o da herkes gibi yeni öğreniyordu. Tıpkı kızına ve Güldeste'ye yaptıklarını yeni öğrendiği gibi. Onu kızının yanında ilk gördüğü andan beri gözüünün tutmayışı, kızına yapma, diye yalvarışları bundandı. Anne yüreği hissederci.

“Sen...” dedi Kadir titreyen bir sesle.

“Asıl sen!” diye soludu Akkadın. Elini kaldırıp Kadir Töng'e'nin göğsüne sert bir tokat atarak geriletti. “Sen benim kızıma ne yaptın?”

Dağlarda yaşayan bu bilge kadının adını herkes bilir ama çok az kişi tanırırdı. Heybetli ve aksi bir kadın olduğundan bahsedip dururlardı. Herkes bir köşeden bu görüntüyü izlerken Timur'un bakışları yanan evdeydi. Alevler üst kata da ulaşmış, ablasıyla kaldıkları odanın penceresinden çıkmaya başlamıştı. Yan tarafta kalan eve baktı. Alevler o eve değmiyor, sadece bulundukları yeri yakıyordu. Karanlık ev, canını aldığı Güldeste'ye böyle ağlıyordu.

“Bunca zaman, kızım olacak o akılsız seni sevdi diye sustum!” diye bağırdı Akkadın. “Adam olmadığını bildim ama en azından çocuklarına bakarsın sandım!” Göğsüne şiddetli bir tokat daha attığında Kadir Töng'e yaralı bacağı yüzünden tökezleyerek geri düştü. İşaretparmağını, şaşkın ve ne yapacağını bilemez bakışlarla yerden ona bakan adama doğrulttu Akkadın. “Bilmeden iki can vermişim sana! Birini daha yedirmem!” Onu izleyen mahalleliye döndü. Evden yükselen ateşlerin önüne dikildi. “Herkes bilsin!” İşaretparmağını Timur'a yöneltti. “Bu çocuk benim, Akkadın'ın tek torunu!

Kuruyup gitti, dediğiniz Zehiroğlu soyunun son kanı!" Ters bakışlarını Kadir Töng'e çevirdi. "Bundan sonra Kadir Töng'e diye bir babası yok! Bütün Rize bunu böyle bilsin!"

Kadir korkuyla izlerken Akkadın ters bakışlarını Timur'a çevirdi. Küçük çocuğun bu bakışlardan korkacağını sanmıştı ama Timur gözlerini bir saniye dahi kaçırmadan ona bakıyordu. Yanına ilerledi. Timur'un bacağındaki yaraya bakan bir kadını kolundan tutup yana iteledi. "Geri dur!" diye onlara da yükseldi. "Gözünüzün önünde olan şeylere bile kör kalmışsınız! Şimdi mi aklınıza geldi yardım eli uzatmak? El kadar çocuk, sizin vicdan yükünüzü temizleyeceğiniz su değil!" Eliyle Timur'un etrafına yığılmış bütün kalabalığı geri iteledi. "Geri durun torunumdan, ula! Hayde!"

Herkese değdi ters bakışları. En son ise Timur'a. Torunu Güldeste'yi tanıyamamıştı. Uzaktan izleyebilmişti sadece. İlkokula gittiği günlerde birkaç kez okula gidip, sıradan biri gibi sarılıp öpmüştü. Timur'u görmek için ise Ayşe neneden yardım istemişti. Yıllar önceki o geziye ablasıyla gelen Timur rastlantı sonucu orada değildi. Akkadın bilerek onu oraya getirtmişti. Bir kere öpmek ve sarılmak istemişti. Kızının ölüm haberi içini dağlayıp, kül etmişken yürek yangını böyle söner sanmıştı. İkisi de anneleri gibi gül kokuluydu. Şehrazat'a olan kırgınlığı öyle büyüktü ki inadı torunlarına daha fazla yaklaşmasına izin vermemişti.

Küçüklüğünde olduğu kadar kilolu değildi artık Timur. Boyu fazlasıyla uzamış, zayıflamıştı. Yüzünde çocuksu bir ifade değil, olgun bir ağırlık vardı. İçi burkuldu Akkadın'ın. Elini Timur'a uzattı. "Benimle gel, kaçari," dedi.

Dudakları titriyordu Timur'un. "Sen kimsin?" diyen sesi kısık ve sessizdi.

"Anneannem, Akkadın," dedi kadın.

Timur'un yanağına sessiz bir gözyaşı daha aktı. "Ablam mı gönderdi seni?" dedi.

Akkadın'ın sert sesi ilk defa yumuşadı. "Annen, ablan ve Âdem abin gönderdi, kaçari," dedi.

Burnunu çekti Timur. Anneyi bilmezdi ama ablası artık bir melekti. Bakışları kadının saçının ön kısmındaki beyaz tutama takılmıştı. "Saçına melekler dokunmuş," dedi.

Gülümsedi Akkadın. Onu yıllar önce o köprüde gördüğünde de ilk olarak saçına ne olduğunu sormuştu minik Timur. Melekler dokundu, diyen Akkadın'dı. Onu hatırlamıyordu Timur ama verdiği cevabı zihnine işlemiş olmalıydı. Elini tutması için bir kez daha uzattı.

"Benimle gel. Gidelim buradan, kaçari."

Bakışlarını Kadir Töng'e'ye çevirdi Timur. Son bir sevgi kırıntısı aradı. Bulamadı. Bu onu son görüşü değildi. Kadir Töng'e etrafında olmaya devam edecekti. Ama bu an, Timur'un ona korkuyla baktığı son andı. Bu akşam ondan babalık beklediği son akşamı. Timur içine bir mezar daha kazdı. Herkes ölüydü. İlk defa birini o mezara canlı canlı gömdü. Adına baba, dedi. Sadece baba.

Ona uzatılan eli kavradı. Başka seçeneği yoktu. Sızlayan bacağına rağmen tutunduğu son eli bırakmadı. Arkasına bakmadı. Yanan eve gözlerini değdirmeydi. İçindeki mezarların yanına büyük bir mezar daha kazdı. Bu kendi içindi. Sonra düşünürüz, dedi o an için her şeye. Aklında olan ne varsa bu mezara attı. Ateş üzerini kapadı. Düşünceleri yandı, yandıkça onu da yaktı.

O günden sonra Akkadın'la yaylalara çekildi. Bir zamanların en köklü ailesi olan Zehiroğlu soyu kurumamış, sözleri dilden dile yayıldı. Bulutların üzerinde olan bir yaylada, minik bir evde yaşıyordu nene. Ona küçük ama güvenli bir oda verdi. Okulunu değıştirdi. Yakın bir köy okuluna gitmeye başladı. Daha da kapandı içine. Varlığı zarar olandı. Sevgisini neneye dahi sunmadı. Gülmedi, çok konuşmadı. Ne derse yaptı ama hiç sarılmadı, öpmeydi.

Akkadın da böyle bir şey beklemiyordu zaten. Sert ve tersti ama Timur'un sessizliği öyle derindi ki ikisi de birbirini anladı. Ne Timur onun sertliğine laf etti ne de Akkadın onun sessizliğine. Her şeye rağmen kuvvetli bir bağ kurdular. Birlikte yaşayıp, giderken Akkadın onu kızından bir parça bildi. Timur ise tutunacak son dal, son bir sevgi kırıntısı.

Gözlerimi zorla aralayıp karanlıktan sıyrıldığımda, etrafımda yine bir karanlık bulacağımı düşünmüştüm ama gözümü alan gün ışığıyla bocalayarak yattığım yerde sırtüstü döndüm. Belim her zamanki gibi sabah ağrısıyla zonklamıştı. Platinler varken hayat olduğundan biraz daha zordu. Her sabah bel ağrısıyla uyanmak kaçınılmaz oluyordu. Vücudumu kendine getirmeye çalışırken, boğazımdaki ağrı da kendini belli etmeye başlayınca yüzüm ekşidi. Birkaç saniye için zihnimi toparlayamadım. Bir elimle alnımı yoklarken diğerini yanıma attım. Avuçığım tüylü bir şeye değdiğinde ise irkilmeden edemedim.

Bakışlarım yatağın önüne eğildi. Gördüğüm görüntüyle birkaç dakika kalakaldım. Yatakta ben vardım. Bunda sorun yoktu. Ama onun yatağın

hemen önünde, başını yatağa yaslamış şekilde neden uyuduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Dün olanlar hızla gözümün önüne gelmeye başladı. Çiftliğe gitmem, ona yemek getirmem, saatlerce yağmur altında beklemem, onun gelişi, beni kucağında eve getirişi, konuştuğumuz şeyler ve en sonunda...

Sonu yoktu. Uyuyakalmıştım.

Ağrıyan belimi ve boğazımı umursamadan yattığım yerden doğrulmaya çalıştım. Bakışlarım telefon arıyordu. Saate bakmalıydım. Camdan gördüğüm kadarıyla hava yeni yeni aydınlanıyordu. “Timur!” dediğimde kısık çıkan sesimle ben bile bocaladım. Fena üşütmüş olmalıydım. Burunumu çektim. “Timur!” derken, bacaklarımı yanından sarkıtıp oturur bir konuma geldim.

Neden karşı koltuk dururken burada uyuyordu? Ya da beni neden oraya bırakıp kendi yatağında yatmamıştı. Başucumda beklemiş olması gerilmeme neden olmalıydı ama hissettiğim tek şey saçma bir kıpırtıydı.

“Timur!” dedim yine kısık bir sesle. Parmaklarımı önüme düşen saçlarıma daldırıp geri iteledim. Dün ıslandıkları için şu an bir hayli kabarık olmalıydılar.

Uyuduğu konum hiç rahat görünmüyordu. Başı benim olduğum yöne dönüktü ama boynu tutulmuş olabilirdi. Yeniden, “Timur!” derken yüzüne dokunmak için hareketlenen elim durdu çünkü aniden gözlerini açmıştı. Gözünün önündeki ilk şey yanından sarkan bacaklarımdı. Kısa bir an bacaklarıma bakarken göz kırptırdı. Sonra ise uyku mahmuru keskin kahvelerini bana çevirdi.

“Niye uyandırmadın?” diye sızlandım. “Sabah olmuş!” Sesim gittikçe daha da kısık bir hal alıyordu. Öksürerek düzeltmeyi denemiştim ama bu boğazımı sızlatmıştı. Adriel’e yakalanma korkusu ise devasaydı.

“Sana da günaydın,” dedi sakince. Avuçlarını gözüne bastırıp, ovuştururken ileri eğildi. Boynunu sağa sola yatırarak gevşemeye çalıştı.

Ayağa kalktığımda elim ağrıyan belimdeydi. Yüzüm ekşimişti. Minik bir inilti kaçtı dudaklarımdan. Sarsak adımlarla yanından geçip karşıımızda kalan koltuğa ilerledim. “Sen neden orada uyudun?” diye söyleniyordum bir yandan da. Çantama ilerleyip içinden telefonumu aldım. Saatin beş buçuğa geldiğini ve Adriel’in hiç aramadığını gördüğümde derin bir nefes aldım.

“Daha rahat,” dedi yeni uyandığı için normalden daha kalın çıkan sesiyle.

On kurşun yesem bu kadar sendeleyemezdim. Bu sesle ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi. *Başucum mu rahat*, diyecek oldum. Yuttum. “Yer mi?” dedim ekşimiş bir yüzle.

“Hayır.” Bana bakmadan dolabına ilerledi. “Bulunduğum yer.” Üzerindeki tişörtü tek hamlede kavrayıp çıkardığında tükürüğümü yutmak zorunda kaldım. Ayılamamıştım. Sesi yetmezmiş gibi şimdi de görüntü-süyle zihnimi karıştırıyordu.

Aklıma gelen ilk şey, “Gitmem lazım!” demek oldu. Peteğin üzerindeki siyah elbiseme ilerledim. Artık tamamen kuruydu.

Sırtı bana dönükken tişörtünü dolabın içine savurmuştu. “Sesine ne oldu senin?” dedi. Üzerinde bir şey yokken göz ucuyla bana baktı. Bunu yapmaya bir son vermeliydi. Paniğim devasayken dahi midemin uyuşmasına neden oluyordu. Adamın yanında ya uyuyor ya ağlıyordum. Kendime kızmamam imkânsızdı. Elimde değildi ama. Bu güveni veren oydu. Yaşlı neneler gibi bir elim belimdeyken, burnumu çekerek banyoya yöneldim. Üst çıplaklığına dönüp, bakmadan koşar adım ilerledim.

“Boğazım ağrıyor.”

“Belinin nesi var?”

Neden bu kadar soru soruyordu? Şu sesle konuşması sabah sabah hoş değildi. Başım yeterince dumandı.

“Platin var. Her sabah ağrır.”

“Ne platini?”

Hâlâ giyinmemişti ve pürdikkat bana bakıyordu. Gülümsemeye çalışıp, “Kırılan kemiklerimi toparlamak için minik birkaç dokunuş,” dedim. Kaşlarından biri havalanmışken kapıyı hızla kapadım. Kapının arkasına yaslanıp birkaç dakika soluklandım. Sadece konuşarak bile nefesimin hızlanmasına neden olabiliyordu. Elim göğüs kafesimin üzerine gitti. Hızlı atması hayra alamet değildi. Kesik bir öksürüğün daha dudaklarımdan kaçmasını engelleyemedim.

İleri bir adım attığımda bileğimin dünkü kadar acımadığını hissettim. Bakışlarım ayağıma eğildiğinde bileğimdeki sargıyı fark ettim. Dudağımın bir köşesinde engel olamadığım minik bir tebessüm belirdi. Değdiği yerde yine acı yoktu. Midemdeki kelebek sürüsü arttığında dudağımdaki tebessüm de büyümüştü. Dudaklarımı dişleyerek sakinleşmeye çalıştım. Güveni aşan duygunun ne olduğunu bilmiyordum ama her şeyi hisseden göğüs kafesim bunu da hissediyordu. Bu yakıcı ama bir o kadar hayat veren bir histi.

Tişörtünü çıkarıp elbisemi giydim. Saçlarım sandığım kadar kabarık değildi. Ellerimle düzeltip banyodan çıktım. Dolabının önündeydi. Yine siyahlara bürünmüşken ceketini giyyordu. Parfümünden sıkılmış olmalıydı. Her yer o kokuyordu. Belki de ceketinden geliyordu bu yoğun koku. şu an her yerde bu koku varken nereden geldiğini ayırt etmek zordu. Katladığım tişörtünü yatağının üzerine bıraktım. “Bu saatte mi gidiyorsun işe?” diye sordum. Fazlasıyla erken bir saatti.

“Sayılır,” dedi ceketini tam giymişken. “Sık kırığı başına son gelenlerden sonra güvenliği arttırdı.”

Güldüm. “Ve bunun için de seni mi görevlendirdi?” dedim. Dudağının kenarında oluşan belli belirsiz bir tebessüm vardı. Artık bu kadarını bile fark edebiliyordum.

“Hayret. *Sövm*e, demedin.”

“Kralşan’a o söylediğin az bile.” Göz devirip trençkotumu ve çantamı alarak kapıya yönelmiştim. Tavrından aldığım cesaretle, “Teşekkür için sana kahvaltı hazırlamak isterdim ama gitmem lazım,” dedim. Çantadan çıkardığım aynama bakıp bordu rujumu sürmeye başladım. “Adriel hâlâ aramamış. Bu iyi mi yoksa kötü mü bilmiyorum.”

Bir yandan da öksürüyordum. Dünkü yağmur yüzünden ıslanıp üşütmüştüm. Bunun kaçınılmaz olacağını biliyordum. Ruju kapatıp çantama attıktan sonra maskarama uzandım. Maskarayı dişlerimin arasına sıkıştırırken fırçayı dikkatle kirpiklerimde gezdirdim. İşim bittiğinde maskarayı dişlerimin arasından alıp, kapatırken boş bir bakışla beni izlediğini görebiliyordum.

Maskarayı ve aynayı çantama atıp topuklu ayakkabılarıma ilerledim. “Ne?” dedim. Makyajsız dışarı çıkamam.”

Cevap vermedi. Onun yerine başını umutsuzca iki yana salladı. Ben panik bir halde topuklu ayakkabılarımı giyerken, yanımda belirince irkildim. O da kendi ayakkabılarını giyyordu. Bakışlarımı yukarıya, yani tepelerdeki başına doğru çevirdim.

“Sen nereye?”

Oldukça rahattı. Cevap vermeden, ayakkabılarını giyip bakışlarını bana çevirdi. Kolumdan kavrayıp kapıya ilerletti. Bocaladım. Ama hâlâ paniktım. Ayakkabılarımı giydiğimde yerden biraz daha yükselmiş, yüzüne biraz da olsa yaklaşmıştım. Onun rahat tavrına tezat ben görünme endişesiyle doluydum.

“Önce ben çıkayım, daha sonra sen çık.” Paniğim onu her zaman eğlendiriyordu. Bu denli sakin olmasının başka bir açıklaması olamazdı. Önümden uzanıp kapının kilidini açtığında bocaladım. “Hani sen kapı kilitlemiyordun, ne oldu?” diye sormadan edemedim.

Kolumdan nazikçe kavrayıp, kenara çekerken kapıyı açtı.

“Artık kilitliyorum.”

“Sebep?”

Elimdeki trençkotu alıp dün akşamki gibi kafamın üzerine attı.

“Yine çok soru soruyorsun, Ahu.”

Gün yeni doğuyor, etraf ağır ağır aydınlanıyordu. Trençkot etrafımı daha da karartmıştı.

“Ne yapıyorsun?”

Kapıyı kapadı. Ama bu defa kilitlemedi.

“Geldiğin gibi geri götürüyorum.”

Haklıydı. Bu sebepten trençkotu önüme daha çok çektim. Sarılı olmasına rağmen topuklu ayakkabılarımı giydiğimde ayaklarım yeniden sızlamaya başlamıştı. Yine de topallamama neden olmuyordu. Boğaz ağrısı daha fazlaydı. Burnumu çekip, öksürürken, kolumdaki çantayı daha sıkı tutup trençkotu yüzüme doğru daha çok çektim. Merdiven kısmına geldiğimizde adımları normalin aksine yavaştı. Bana ayak uyduruyordu.

“Kapıyı kilitlemedin,” dedim. Sessiz kaldı. Umursamadım. “Ya Adriel anladıysa?” diye telaşımı konuşturdum. “Hiç aramamış. Ya bana bir şey demeden, Kenan’a gidip *Ahu, yok*, dediyse?”

“*Ahu*, demeyeceğine eminim.”

Merdivenlerin sonuna gelmiştik. Kolumu bırakmadan ilerletti. Tabii ki *Ahu*, demeyecekti. Peki, ben neden *Ahuzar* değil de *Ahu*, diyordum?

Çünkü seni Ahu olmaya alıştırdı, Ahuzar.

“Buna mı takıldın yani? Şu an daha büyük bir problemimiz olabilir. Beni uyandırmalıydın.” Sessizdi. Trençkot hâlâ başımdayken bakışlarımı ona kaldırmaya çalıştım. “Anlasa Kenan’a söyler, Kenan da hemen seni çağırırdı, değil mi?” Yeniden önüme döndüm. Kendime verdiğim teselli oldukça yerindeydi. “Aynen.” Öksürdüm. “Kesin bu olurdu.”

Derin bir nefes verdi ama yine de sakindi. “Madem böyle olacağını biliyorsun, neden panik yapıyorsun?” dedi.

“Ne yapabilirim?” diye çıkıştım. “Her şey çok riskli. Sana gelmek istiyorum ama sonr-” Sustum. *Bunu dememiş ol, Ahuzar.*

“Sonra?” diyen sesi vurdu kulağıma.

Kamufle sayesinde ifadem görünmediği için şanslıydım. Kendime sövdüm ama belli etmedim. Geri duracağımı sanıyorsa yanılırdı. “Sence?” diye çıkıştım. “Gördüğün gibi panikliyorum.” İlerleyen adımlarım durdu. “Bir dakika, bir dakika,” dedim panikle.

Durdu.

Bakışlarım ileride kalan üç sokak lambasına takıldı. Biri sönmüştü. Diğer ikisi de aynı anda sönerse yakalanmayacaktım. Bakışlarımı sokak lambalarına diktim.

“Ne?” diyen sesini duydum. “Ne bekliyoruz?”

Sokak lambalarının ikisi de aynı anda söndüğünde dudaklarımdaki tebessüm büyüdü.

“Evet. Gidebiliriz. Yakalanmayacağım.”

İlerledi ama boş bakışları baktığım noktayla benim aramda gidip gelmişti. Ne düşündüğünü anlamıştım. Amacımı merak ediyordu kendileri.

“Kendimce totemlerim var. Sorgulama,” diyerek üzerimde hissettiğim sessiz bakışına yanıt verdim.

“Sokak lambasının bununla alakası ne?”

“Üçü de aynı anda sönerse yakalanmamak.”

Yokuş aşağı inerken topuklularla zorlandığımı fark etmiş olmalı ki beni gövdesine daha çok yaslayıp yavaş adımlarıma uydu.

“Bunu lamba mı belirliyor?”

Kaşlarım havalandı. “Tabii ki hayır,” dedim. “Ben belirliyorum. Bir şey söylüyorum ve tutarsa onu kendime çekiyorum. Çekim yasası böyle işler.”

“Yaradan’a yalvarmaya ne dersin?” diye bir öneri sunduğunda düze çıkmıştık. Solumuzda kalan, eski, تنها bir deponun kapısını çaldı.

“Her yolu denediğime emin olabilirsiniz,” derken şaşkınlıkla kapıya baktım. “Buraya niye geldik?”

“Seni beladan uzak tutacak yolu arıyorum,” dedi tek nefeste. Kapıya üç kere vurdu.

Parmağım kapıya doğru havalandı. “Bak, sen de üç kere vurdun,” dedim. “Üç, evren için özel bir sayıdır.” Bakışlarımı trençkotumun altından zor da olsa ona kaldırmayı başarmıştım.

“Niye?” dedi sakince. “Diğer sayılar orospu çocuğu mu?”

“Düzgün konuş!”

Bakışları göz ucuyla bana döndüğünde, göğüs kafesini kabartacak şekilde derin bir nefes verdi. Avuçiçiyle kapıya bir daha vurmuştu ama bu defa üç değil, beş kere art arda indirmişti darbelerini. Kapı aniden açılıp karşımızda uyku sersemi Cihan belirlediğinde bakışlarını bana çevirdi.

“Bence evren seninle aynı fikirde değil.”

Ne zaman olmuştu ki zaten? Şaşırıyordum. Kendi kendime göz devirdim.

“Tulpar abim!” dedi Cihan ağzı gözü kaymış bir haldeyken. “Sabah namazına mı gidiyoruz? Hayırdır?”

“Arabayı alıp gel. Aşağıda, köşedeyim,” dedi tek nefeste.

Cihan’ın cevap vermesine fırsat vermedi. Ona şaşkın bakışlarla bırakırken kolumdaki eli sıkılaştı. Burnumu çekip öksürdüğümde bedenimi kendine daha çok çeker gibi oldu. Yeniden ilerlemeye başladık. “Ben giderdim.” Sesim sızlayan boğazım yüzünden daha da çatallaşmıştı. Hemen arkasından hapşırdım. Belli ki grip kaçınılmazdı.

“Bir daha buraya gelme,” derken sesi sert değil, aksine yumuşacıktı.

“Ama...” diyecek oldum.

“Ben sana gelirim,” dediğinde bir tükürüğü daha yutmak zorunda kaldım.

İlerliyorduk bir yandan da. Tek tesellim hareket halinde olmağı. Ama aniden durduğumuzda sözünün bende bıraktığı etkiyle yüzleştim. Hızlanan kalbimin yanaklarıma vuran kırmızılığını görmediği için şanslıydım. Bana böyle şeyler söylememeliydi. İçimde filizlendirdiği umutla nasıl baş edeceğimi bilemiyordum sonrasında.

“Sen hemen tanınırsın,” dedim bakışlarım önümdeyken. “Yanımda görünmen riskli.”

“O zaman görünmem, Ahu.”

Bu noktada ona bakmak zorunda kaldım. Ben ona bakmadan önce bana bakıyordu. İçimi kıpırdatan bir detaydı.

“Hem *gelirim*, diyorsun hem *görünmem*. O nasıl olacak?”

Her zamanki boş vermişliği üzerindeydi. “Geldiğimde görürsün,” dedi.

Dudağımın bir köşesi kıvrıldı.

“Geleceksin yani?”

Sessizce baktı. Başı belli belirsiz sola eğildi.

“Mecbur.”

“Sebep?”

“Yeterince yoruldun,” dedi ağır ağır, bakışlarını benden çekmeden. “Dediğimi yap. Bundan sonrasını sadece izle.”

Bakışlarım yüzünde gezindi. Ziyadesiyle yorgundum. Daha fazlasına gücüm yoktu zaten. Gülümsemem derinleşti. Bu sessiz bir teşekkür, küçük bir kalp çarpıntısıydı. Cihan ağzı beş karış açık esner halde arabayla önümüzde belirdi. Hemen yanımda araca binmem için belimden destek verirken bütün cesaretimle bakışlarımı ona diktim. “Eğer gelirsen...” dedim aniden. “Bana yani... Çok geç kalma.”

Cevap beklemedim. Hızla arabaya binip kapıyı çektim. Trençkotumu yüzüme daha da çekerken, dönüp ona bakmadım. Cihan şu saniye hemen arabayı sürmeliydi ama inatla sürmüyordu. Bakışlarım ona kalktı.

“Sürsene!”

“Abim de geliyor,” dediğinde hayat benim için bitti.

Aniden yanımdaki kapı açıldı. Şaşkın bakışlarım kendisine döndü. Öne binebilirdi ama kendileri tam olarak yanıma gelmeyi seçmişti. Derdi neydi? Zaten utanmam gereken bir anda daha da utanmama neden oluyordu.

“Devam et, Cihan,” dedi yanıma kurulduğunda.

Araba ilerledi. Altan altan attığım şaşkın bakışlarımı fark ettiğinde son derece boş vermiş ifadesi bana döndü. “Ne?” dedi aynı pervasızlıkla. “Çok geç kalmadan geldim işte.”

İnanılması güç bir adamdı. “Sence bunu mu kastettim?” diye yükselmeden edemedim. “Gündüz vakti yanımda ne işin var? Hem de aynı arabanın içinde!” Trençkotu kafama daha da çekerken, yüzümü tamamen sarmalayıp koltukta aşağı doğru eğildim. “Şu rahatlığın beni öldürecek!”

“Üç kadar say. Evren seni rahatlatсын,” dedi. Ters bir bakış attım. Totemlerimi fazla hafife alıyordu. Bu bakışım yetmiş olmalı ki dudağının köşesinde beliren derin bir tebessümle önüne dönmüştü. “Köşede dur,

Cihan,” dedi sakince. Birkaç dakika sonra araba yavaşlamaya başladı. Hatta durdu.

Arabaya geldiğinde kızmış olmama rağmen gidişi üzücüydü. Kapıyı açarken, “Nereye?” dedim minik bir öksürüğün hemen ardından.

Bakışları bana döndü. “Bundan sonrasını tek git.” Cihan’a döndü. “Söylediği yere bıraktığında haber ver, Cihan,” dedi.

Aynı saniyelerde kapıyı açmış, dışarı çıkmak için hareketlenmişti ki elim aniden elinin üzerini buldu. Saniyeler içinde yaşanmış bir andı. Bu da ondan aldığım arsız bir cesaretti.

“Dikkatli ol.”

Ben yaptığımı şaşkındım ama o şaşırmadı. Bocalamadı. Elini geri çekmedi. Sıcaktı teni. Yaptığım şey için içimdeki deli cesaretine kızdım ama geri adım da atmadım. Keskin kahveler gözlerimdeyken başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Kendince küçük ve kibardı elleri ama benim elim, üzerinde küçücük kalmıştı. Bir parmağı, elinin üzerindeki serçeparmığıma ağır ağır dolandı. Belli belirsiz okşadı sanki. Ya da bana öyle geldi. Bakışlarımı gözlerinden koparmamıştım. Sessiz bir kelimesi vardı.

Sen de.

Başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim. Elimi çekmesem bir süre daha kalacak gibiydik. Benim cesaretim ise buraya kadardı. Elimi usulca geri çekerken o da arabadan inmişti. Cihan ilerlemeye başladığında bakışlarım arkama döndü. Uzaklaştığım an yaptığı ilk şey cebinden bir sigara çıkarıp dudaklarına sıkıştırmak olmuştu. Şu an fark ediyordum. Önceden onu içerken daha sık görürdüm. Artık benim yanımda hiç sigara içmiyordu. Belki de ben denk gelmemiştim. Her şeyden bir mana çıkaran zihnim bana oyun oynuyor olabilirdi. Çakmağı ateşleyip sigarayı yaktı. Arkamdan derin bir nefes üflediğinde önüme dönmek zorunda kaldım.

Güven yeniden gitmişti. İçimdeki ılıkılık o gittiği an soğumuş, yerine her zamanki dikenler ekilmişti. Çünkü Ahu geride kalmış, ilerleyen Ahuzar olmuştu.

Her şeyin yandığı yerde yeni bir yangın çıkmaz sanırdı Timur. İçinde ölen bir ruh, yanıp küle dönen bir harabe vardı. Göğüs kafesindeki his ise her şeyin aksine diriye. Dudaklarındaki sigarayı üflerken birkaç dakika

önce elinin üzerine değen tenin sıcaklığını hâlâ teninde hissedebiliyordu. Ateşe yaklaşmaktan hoşlanmazken, şimdi ateşle sarıp sarmalanmış gibiydi. Gömleğinin düğmesinden birini açtı. İki yakası çoktan tutuşmuştu. Dudaklarındaki duman ağır ağır havaya süzülürken araba köşeyi dönene kadar bakışlarını koparmadı.

O, gözden kaybolduğunda art arda üç sigara daha yakarak ilerledi. Ahu yanındayken içmek istemiyordu. Daha doğrusu sigara aklına bile gelmiyordu. Kaçacak bir köşe kalmadığının bilincindeyken buna yeltenmeye niyeti de yoktu. Korku uzun bir süredir hissetmediği, kendince öldürdüğü bir histi. Hayatta bir kere kendi için hamle yapacaktı. Gece Ahu'nun başucunda uyurken de sabah varlığıyla uyandığında da hissettiği buydu.

Kralşan'ın ona verdiği aracı evinin önüne değil, üç sokak aşağıya park etmişti. O yöne ilerledi. Yarım saat sonra Kralşan malikânesinin kapıları onun için açılmıştı. Arabayı her zamanki köşesine çekip indi. Seri adımlarla malikâneye ilerledi. Saat çok erkendi. Evden onunla çıkmak için yalan söylemiş, gelmesi gereken saatten önce gelmişti. Gidip Kralşan'ın kapısında nöbet tutmaktan başka bir seçenek yoktu.

Adımları üst katın merdivenlerine ilerledi. Kenan'ın çalışma odasının önünden geçip, gidecekken duyduğu seslerle adımları yavaşladı. Çalışma odasından yükselen mırıltılar vardı. Ev öyle sessizdi ki her ses fazlasıyla duyuluyordu. Etrafa bakındı. Kimsenin olmadığını fark ettiğinde ağır adımlarla kapıya yaklaştı.

Dimitri'nin gür sesi duyulmayacak gibi değildi.

“Yani işi böyle mi temizledin, Kralşan? Daha da pislige batarak!”

Rusça konuşuyordu. Zordu ama genel olarak cümleyi anlayabilmişti Timur. Umursamayıp unuttuğu şeylere yeniden sövdü. Bazı durumlarda Türkçe yetmiyordu.

“Kes artık şunu!” diye bağırırmıştı Kralşan. “Paran ödendi. Derdin ne?”

“İnsanlar seni araştırıyor! Kurul tehlikede!” diyerek Dimitri de yükselmişti. “Seninle ilgili ortaya çıkacak olan tek bir şeyde hepimizin kafasına sıkarlar. Bilmiyormuş gibi konuşma!”

Kaşları çatıldı Timur'un.

“Kayıp verecek olan benim!” diyen Kenan'ın sesi öfke doluydu. “O Kurul'a kefil ben sundum. Seni bu kadar korkutan nedir?”

“Altıncı madde,” demişti Dimitri. “Eylemler bireysel, hatalar bütünseldir. Liderin yapacağı her hata tüm üyelerin ortak hatası sayılır. Ve sen, hata üstüne hata yapıyorsun, Kralşan!”

“Sadece tek bir sevkiyat!” diye bağırarak Kenan’ın sesi camın şangırtısına karıştı. Sik kırığı yine bir yerleri kırıyor olmalıydı. “Ben buraya kan gölünün içinden yükselerek geldim! Tek bir sevkiyatın beni yıkacağını sana düşündüren ne, Dimitri?” Sessiz kalmıştı Dimitri. “Beni hafife alıyorsun,” dedi Kenan. “Yapacağın en büyük hata bu olur, dostum. İkinci kural neydi? Lidere saygısızlık edenler yok edilecektir.”

Derin bir sessizlik belirdi arada. “Şifre nerede?” dedi Dimitri en sonunda. “Bari onu güvenli bir yere saklasaydın. O bulunursa hepimiz biteriz.”

“Olabilecek en güvenli yerde. Şimdi lütfen dinlenmene devam et, dostum. Ya da siktir olup ülkenin git ve kendi sorunlarınla ilgilen! Benim minik problemlerim seni daha fazla germesin.”

Birkaç Rusça cümle daha mırıldanmıştı Dimitri ama Timur ayak seslerini duyduğunda hızla gerilemek zorunda kaldı. Onlar içeriden çıkmadan sessiz adımları yeniden merdivenlere yöneldi. Kaşlarının arasında beliren derin bir çizgi vardı. *Kurul* ve *lider* kelimelerine eklenen yeni bir kelimeydi *şifre*.

Ahu’nun bahsettiği yurtdışı birliğinin bu Kurul olduğuna artık emindi. Lider Kralşan’dı. Ülke içinde bu denli rahat bir şekilde ilerlemesinin sebebi de bu Kurul olmalıydı. Bunlar artık emin olduğu şeylerdi. Kimdi peki bu Kurul? Hangi ülkeler vardı? Şifreden kasıt neydi? Kendini bahçeye attığında dudaklarının arasına bir sigara daha yerleştirdi. Dumanı havaya karıştırırken, gözlerini kapatıp zihnini yokladı. Geçmiş düşündü. Beyrut Limanı patlamasının olduğu güne gitti. Bir mahkûm için oradaydılar ama patlamadan sonra öncelikler değişmişti. Sınırlar tutulmuş, ülkeye yakın ve içinde olan bütün birlikler o yöne sevk edilmişti.

Bütün sınırlar tutulmuşken ülkeden çıkmaya yeltenen Japon bir topluluk hatırlıyordu. Patlamada patronlarının öldüğünü iddia etmişlerdi. Görevliler ülke çıkışı yasak olduğu için kesinlikle buna izin vermemişti ama sonradan kulaktan kulağa gelen bilgilere göre ölen adam Japonya’nın en büyük Yakuza’sıydı. Bir şekilde ülkeden çıkmanın bir yolunu bulmuşlardı. O gün Kenan’ın da orada olduğunu öğrendiğinden beri bunu düşünüp duruyordu Timur.

Belki de o gün orada başka mafyalar da vardı. Belki de bahsedilen Kurul'la ilgili bir bağdı. Açıkta kalan iki şey vardı: Şifre ve Ahu. Kenan tarafından sürekli *hayatım hayatına bağlı*, diyerek yaşatmaya çalışılıyor ama bir o kadar da öldürülüyordu. Başına şiddetli bir ağrı girdiğini hissetti. Hissediyordu. O, sandığının aksine bir piyon değildi. Tek umudu yanılmaktı.

Gün her zamanki gibi akıp gitti. Cihan'dan Ahu'nun çiftliğe geldiği mesajı geldi. Kralşan evinden çıktı. Ahu'nun çatal sapladığı eline sargı bezi sarılıydı. Fiko ona takılsa da hiçbir şeyi umursamamaya çalıştı. Şirkete gittiler. Sibel denen kadın kahve getirdi. *Ya sabır* çekerek sessiz kaldı. Kralşan bütün gün iş toplantılarıyla ilgilenmişti. Akşam olup yeniden malikâneye çekildiklerinde de her şey sıradandı. Öğrendiği tek detay Dimitri'nin birkaç gün sonra gideceği olmuştu. Gün içinde şirkete uğrayıp geri dönen Adirel'in normal davranışları, Ahu'nun endişelerinin yersiz olduğunun ispatıydı.

Fiko düzenli bir şekilde bulaşmaya yer arıyordu. Sakin bir gününde olduğu için umursamadı. Kırık burnuna pansuman yapmasını önerdi. Yoksa bir gece ansızın yeniden kıracaktı. Sabrı fazlasıyla zorlanıyordu. Gece olduğunda Kralşan malikânesi yine sessizliğe bürünmüştü. Aynı köşede sigarasını içerken bakışlarını bu ihtişamlı eve dikti. Dışarıdan bakanlar için imrenilecek bir yalıydı. Oysa içinin her bir köşesinden katran gibi akan bir nefret vardı. Yabancı olduğu bir görüntü değildi. O da yıllarca herkesin gerçek bildiği bir yalanın içinde yaşamıştı.

Kralşan gitmesini söylediğinde evin yolunu tuttu. Arabayı alt caddede bıraktı. Gün boyu düşünmemeye çalışmıştı ama zordu. Her zamanki gibi onun saatlerce ağladığı noktaya geldiğinde birkaç dakika duraksadı. İçini fazlasıyla sızlatan bir andı. O affetmişti ama Timur unutamıyordu. Zaten o hiçbir şeyi kolay unutamazdı. Unutmuş gibi yapar, *daha sonra düşünürüz*, derdi. Düşünmezdi ama yine de unutmazdı. Bu da beyninin bir lanetiydi.

Merdivenleri çıkıp eve girdi. Birkaç dakika sonra Cihan geldiğinde söverek, üstünü değiştirip çalışma için aynı mekâna gittiler. Saatler sonra geri geldiklerinde Cihan perişan bir haldeydi. Timur banyoya girerken o kendini yüzüstü koltuğa bıraktı. Timur banyodan çıktığında dahi Cihan hâlâ baygındı.

“Tulpar abim...” dedi başını koltuktan kaldırmaya çalışarak. “Sen misin?”

Elindeki ıslak havluyu yüzüne savurdu. Gerekli cevabı almıştı Cihan. Havluyu ayak ucuna atarken yeniden bayıldı. Timur üzerine bir şey giymeden sadece eşofmanıyla yatağın üzerine kuruldu. Her zamanki yerine oturup telefonda radyoyu açtı. Sigarasını yakıp, dudaklarına götürürken duyduğu sesle kafasını kaldıran Cihan'a baktı. Net bir şekilde, "Program bitmeden, konuşup kadının lafını bölersen seni öyle bir şamarlarım ki Cihan, iki ay bulanık bok sıçarsın," dedi.

Eli usulca havalandı Cihan'ın. "Daha başlamamışken bir şey sorabilir miyim abi?" dedi.

Sigarasından aldığı nefesi burnundan ve dudaklarından aynı anda üfledi Timur. "Söyle," dedi.

"Ahuzar ablayla münasebet seviyen?"

"Seni hiç alakadar etmez."

Sırıttı. "Yakın mısınız yoksa değil misiniz bari onu söyle, be abi," dedi.

"Sana ne, lan!"

"Bugün yanımdan ayrılırken ne dedi, biliyor musun?" Sigarasını külüğe basarken göz ucuyla baktı Timur. Başını *ne dedi*, der gibi iki yana salladı. Cihan sırtıtmaya devam ediyordu. "*Abini yalnız bırakma*, dedi."

İçti titredi. Onu kapısında, sıırıslıklam bir halde gördüğünde de sabah elini elinin üzerine sardığında da aynı titreme göğüs kafesini sarmıştı. Tehlikeli bir histi. Yaptıracaklarının sınırı yok gibi duruyordu. Sessiz kaldı.

Cihan'ın ise sessiz kalmaya niyeti yoktu. "Ben de dedim ki..." dedi. "*Tabii ki bırakmam. Tulpar abim benim her şeyim!*"

Belli belirsiz gülümsedi.

"Eyvallah."

"Ne demek, Tulpar abim, her zaman."

Ben Tulpar değilim, diyecek oldu. Yuttu. Karşısındaki çocuğun, hakkında hiçbir şey bilmediği halde onu koşulsuzca sevip koruduğunu hissediyordu. Gevezeydi çok. Anlattığına göre gözünü sokaklarda açmıştı. Gerçek adını bile bilmiyordu. Ölen bir arkadaşının kimlik kartını almıştı. Cihan olmayan Cihan'dı. Bu yüzden kıyamıyordu ona Timur. Seçmediği bir ismin ağırlığıyla yaşamak zordu. *Bilirdi*. Programın başlama sesini duyduğunda elini sigaradan her zamanki gibi çekti. İşaretparmağını dudaklarına götürüp susmasını işaret etti. Cihan yeniden koltuğa bayılırken o, telefonun sesini daha da açtı.

“Ben, İbrahim,” diyen sese kısa bir küfür mırıldandı.

“Geldi göt lalesi!”

“Ben, Ahu,” diyen ses duyulduğunda olduğu yere sindi. Bakışları yatağın ucundaki tişörte takıldı. Dün gece onun üzerindeydi. Dünyanın en klişe, en saçma ama içinde o olduğunda yakıcı etkisi en çok olan bir anıydı. Çekildiği girdap artık sadece yakasını değil, her zerresini yakıyordu.

“Hâlâ Ahu’sun yani,” dedi İbrahim.

Güldü. “Bundan sonra böyle, söylemiştim.” Öksürdü hemen ardı sıra. Sesi sabahki halinden daha kötü geliyordu. *Ne kadar beklediğimi bilmiyorum*, demişti ama halinden uzun süre beklediğini anlamıştı Timur. Değer miydi bu denli beklemeye?

Sesini duyunca, “Hasta mısın?” dedi İbrahim.

Yine öksürdü Ahu. “Biraz,” dedi. “Şifayı kaptık sanırım.”

“Bugün seni çok yormayalım o zaman. Şarkı sunumları benden olsun,” diyen İbrahim’le tadı fazlasıyla kaçtı Timur’un.

Öksürükleri arasından, “Teşekkür ederim, İbrahim. Çok incessin,” dediğinde Timur telefona ters bir bakış attı.

“Aynen,” diye homurdandı ağzının içinde. “Kırılacak incelikten, lavuk!” Göz devirerek yeniden önüne döndü.

“İlk şarkı her zamanki gibi benden gelsin. Diğerlerini sen sunarsın,” dedi Ahu. Sesi olağan nahif akışı içinde değildi ama her şeye rağmen oydu. “Pinhani, *Sevmekten Usanmam* diyecek. Sevmekten usanmadıklarımıza, kalbimizde gizlice büyüttüklerimize, değer verdiklerimize ve değer bulduklarımıza gelsin. Keyifli dinlemeler, efendim.” Şarkının melodisi hafiften duyulduğunda, “Ha, bir de...” dedi ve duraksadı.

“Evet?” dedi İbrahim. Güldü. “Yoksa bu şarkı da mı sır gibi sakladığın *o kendini biliyor kişisine* gidiyor.”

Gülmüştü. Gülüşünü duyan Timur’un da dudaklarında beliren minik bir tebessüm vardı.

“Aynen öyle.”

“İnşallah kendini gerçekten biliyordur,” dedi İbrahim.

Tebessüm ederken ters bir bakış attı Timur. Bir gün bu adamın amel defterini sağlam bir şekilde dürecekti. Ama şanslıydı ki o gün, bugün değildi.

“Abi!” dedi Cihan neşeyle. “*Kendini biliyor kişisi* sen misin?”

Tebessümü bu noktada söndü. “Ben sana *sus*, demedim mi lan?” dedi. Dudağını ısırp kafasını yastığa gömdü Cihan. Şarkı usulca aralarında süzüldü.

*“Eğer her gece yattığında,
Büyülü düşler sana,
Benden bahsediyorsa...”*

“Abi...” dedi Cihan.

Burnundan bir soluk verirken bakışlarını karşısındaki gence çevirdi. “Abini sikeyim!” derken dingin bir öfke içindeydi. Yerinden kalktı. Cihan’a ilerleyip ensesinden kavradı. “Kalk!” Cihan ensesinden kavrayan kuvvetle zorla ayaklandı. “Söyleyeceğim adrese, söyleyeceğim şeyleri götüreceksin. Ama gizlice. Artık kargocu mu olursun, halıcı mı yoksa başka bir sik mi bilmiyorum. Onu da sen düşün.” Kapıyı açıp dışarı savurdu.

Merdivenlere savruluşunu umursamamıştı Cihan. Üç adım aşağı inmişti ki tekrar geri çıktı. “Kime, ne götüreceğim, abi?” dedi.

“Bekle,” dedi Timur sadece. Yeniden odaya ilerleyip cüzdanından para aldı. Geri dönüp Cihan’a uzattı. “Nereye, ne götüreceğini mesaj atarım.” Parmağını yüzüne doğru kaldırdı. “Tekrar ediyorum. Gizlice.”

Parayı alan Cihan sıırttı. “Beni fazla hafife alıyorsun, Tulpar abim,” dedi. “Gizlilik bizim işimiz.”

“İyi. Şimdi siktir git!” diyerek kapıyı yüzüne kapadı.

Yeniden kendini yatağın üzerine bıraktığında, derinlerden gelen başka bir şarkının sesi vardı. Ayak ucundaki tişörtü aldı. Göğüs kısmında izi olan, hâlâ sandalyede asılı duran gömleğin yanına bırakacakken duraksadı. Tanımlayamadığı kokusu değdi burnuna. Direnmedi. Artık buna gücü yoktu. Ahu kokan tişörtünü tek hamlede başından geçirip giydi. Her yanı o oldu. İçine derin bir nefes çektiğinde, ateş teninde gezindi.

Tehlikeli bir duyguydu. Dizginlenmekte zorlansa da bunu istemediğine de hissettikleri kadar emindi.

Ahu, yayın başında söylediği gibi bütün sunumu İbrahim’e bırakmıştı. Timur’un buna canı sıkılsa da arada kulağına çalınan şen gülüşleri bile uykuya dalması için yeterliydi.

“Korumalar dışarıda bekliyor olacak. Ben sabah gelirim,” diyen Adriel’in yüzüne dahi bakmadan arabadan indim. Defolup istediği yere gidebilirdi. Ses etmiyordum ama artık tehlikede olmadığını biliyordum. *Yakup Öz peşinde değil*, demişti. Evimde dahi güvende hissetmememe neden olacak tehlike onun sayesinde ortadan kalmıştı. *Senin canına karşılık karısının intikamını aldım*. Tıpkı söylediği her bir söz gibi bu sözü de zihnimde asılı kalmıştı. Nadirdi cümleleri. Bu yüzden her biri kıymetliydi. Unutmak imkânsızdı.

Eve doğru ilerlerken apartmanın önündeki güllere göz ucuyla minik bir selam verdim. “Korumalar aşağıda!” diye bağırdı Adriel.

Hastaydım. Boğazlarım fevkalade şişmişti ve konuştukça acıyordu. Yetmiyormuş gibi burnum akıyordu. Üstüne bir de Kralşan köpeklerine laf anlatmakla uğraşamayacaktım. Göz ucuyla baktım Adriel’e. Bakışım yeterli gelmiş olmalı ki göz devirerek arabasına bindi. Umursamadan, apartmana girip kapıyı kapadım. Evimin önünde iki araba dolusu takım elbiseli adam bekliyordu. Apartmandan atılmadığım için şanslıydım.

Yorgun adımlarla ilerledim. Anahtarım vardı ama açmadım. Zile basıp Biricik’in açmasını bekledim. Birinin sana kapıyı açması ve gülümsemesi anlamsız ama sıcacık bir histi. Biricik kapıyı açıp gülümsediğinde daha da fazlası olduğunu anladım. Bu sıcacıktan da öte bir histi.

“Hoş geldin!” diye neşeyle şakıdı. Saçlarını dağınık bir topuzla sabitlemişti. Kirazlı pijaması ise bir hayli tatlıydı. Bugün ekstra keyifliydi çünkü bu sabah beraber gidip üniversite kaydını yapmıştık. O artık resmi olarak bir üniversiteliydi. Heyecandan yerinde duramıyor, kıpırdanıp duruyordu. Şu anda en son bıraktığım gibiydi.

Gülümseyerek, içeri girip kapıyı kapadım.

“Hoş bulduk.”

“Günün nasıldı?” diye sorarken keyifliydi.

Topuklu ayakkabılarımı çıkardım. “Standart,” dediğimde boğazımın acısı artık son noktadaydı. Ses tellerim dahi kopmuş olabilirdi.

Yüzü ekşidi. “Grip mi oldun?” dedi.

Umutsuzca onaylarken, “Fena,” diyebildim. Odama doğru ilerlerken peşime takılmıştı.

“Havalar da soğuk değil. Nereden bulaştı sana?”

Saatlerce yağmur altında yürüyüp aynı şekilde bir adamın kapısında beklediğim için bulaşmış olabilirdi. Pişmanlığım yoktu. Yine olsa yine

beklerdim. Ona dair olan her şeyde arsız bir his belirliyordu içimde. Korkmuyordum, çekinmiyordum, geri duramıyordum. Kırılıyor ama bunu bile göz ardı edebiliyordum. Tehlikeliydi. Canıma okuyan bir histi. Ya da grip olmak, zihni bulandırıyor, bilmiyordum. Cevap vermeden odama ilerledim.

Sabah çiftliğe dönüp gizlice eve girdiğimde, Adriel evin önünden biraz uzaktaki sedirlerin üzerinde uyukluyordu. Bir şey anlamadığı için şanslıydım ama bu bir daha cesaret edemeyeceğim bir şeydi. Dağılmış saçlarıma takılmıştı sadece. *Duş aldım*, diyerek geçiştirmiştim. Yeniden eve gelip hazırlanmış, Biricik'in üniversite kaydını halletmiş ve sonra işe geçmiştim. Yorucu bir gün değildi ama üzerimde garip bir ağırlık vardı. Belki de bu da griptendi. Kalbimin üzerindeydi oysa bu ağırlık. Anlamsızdı.

"Kardeşin sana nane limon yapacak," diye bağırdı mutfığa yönelen Biricik. "Üzerini değiştir ve hemen buraya gel." Kendi kendine gülme sesi geldi. "Tam bir yetişkin gibi konuştum, abla! Farkında mısın? Üniversite insanı gerçekten büyütüyormuş."

Odamın kapısında idi. Dudaklarımda beliren derin bir tebessümle kapıyı açtım. "Bu olgunluğunu üniversite hayatın bitene kadar sürdürmeni diliyorum, ablacığım," dedim.

"Fazla yetiskince. Henüz o kadar büyümедim."

Hep küçük, koruyup kollayabileceğim yaşlarda kalmasını dilerdim oysa. Kuş büyüdükçe uçmak istiyordu. Doğanın kanunu buydu. Onu daha fazla etrafıma örülen bu kapanın içinde tutamazdım. Ama Kenan sağ olduğu sürece istediği gibi de bırakamıyordum. Derin bir vicdan yüküydü. Odaya girip kapıyı kapadığımda her zamanki gibi önce derin bir nefes verdim. Aklım Kadife'deydi. Eve gelmeden önce uğramıştım. Doktor yanında beklememin gereksiz olduğunu, durumunun iyiye gittiğini söyleyerek beni eve göndermişti. Bir hafta daha uyutarak dinlendirilecek, daha sonra çiftliğe gitmesine izin verilecekti. Onun için de güçlü durmam gerekiyordu. Yorgun adımlarım bu yüzden yere sağlam basıyordu.

Kadife, Biricik ve onun için.

Sabah aceleyle hazırlandığım için ensemde topladığım saçlarımı açıp siyah bir pijama takımı giydim. Banyoya ilerleyip makyajımdan kurtuldum. Hayatım kayarken dahi güzel olmam önemliydi. Yüzüme derin bir nem bombası maskesi yapıştırdım. Batacaksam dahi nemli bir ciltle

batardım. Maskenin kokusu burnuma vurduğunda nefes alışım sekteye uğradı. Pakete uzandım. *Okyanus ferahlığı* yazısı göz kırptıyordu.

Kendi kendime sırtıttım. Bir amacı yoktu. Bunun maskeye zarar verdiğini fark ettiğimde ifademi toparlamaya çalıştım ama dışarıdan yükselen çığlık sesi buna engel olmuştu. Gülüşümü şaşkınlıkla toparladım. Biricik'in sesiydi. Banyodan koşar adım çıkıp salona girdiğimde, yüzümde hâlâ bir maske vardı. "Biricik!" diye seslendim.

Kapının önündeydi. Tek değildi. Önünde, kafasına motosiklet kaskı takmış bir erkek vardı. Biricik ise eline aldığı topuklu ayakkabımı korkusuna rağmen cesur darbelerle karşısındaki adama indirirken bir yandan da, "Sapık mısın?" diye bağıırıyordu. Kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Sapık!"

Kasklı kişi sırtına ve kaskına aldığı topuk darbeleriyle irkilirken ben gördüğüm görüntünün şokuyla kalakalmıştım. "Biricik!" diye seslenmeyi denedim ama şaşkınlık verici iki hadise yüzünden yeniden olduğum yere çakıldım. İlki, Biricik'in adamın kaskına indirdiği topuklu ayakkabımın topuğunun kırılmasıydı, ikincisi de kasklı kişiden yükselen sest.

"Kızım, dur!" diyordu Cihan'ın çaresiz sesi.

Topuk kırıldığında durdu Biricik. İki adım gerilerken bana döndü. "Abla!" dedi panikle. "Abla, sapık!"

Şükür ki kafasında kask vardı. Topuk yediği kolunu ovuştururken, "Tövbe!" dedi yeniden Cihan'ın sesi.

Biricik'in cesareti ben gelene kadardı. Bu noktada korkmuş olmalı ki kırılan topuklu ayakkabıyı tehdirkâr bir şekilde kaldırırken bana doğru geriledi. Ters bakışları ise buram buram benim yetiştirdiğim kızdı. Lakin bunun için yanlış zamanı seçmiş olabilirdi.

"Bizim evi gözetliyordu, abla!" diye çıktı Biricik. "Kapıyı bir açtım, kapı deliğinden eve bakmaya çalışıyor. Kim olduğunu sorduğumda kaçmaya çalıştı!"

"Kafama ayakkabı fırlattın, kızım!" diye çıktı Cihan sesli kişi. "Ya ne yapacaktım?"

Bu defa ses netti. Gerçekten de oydu. "Cihan," diye mırıldanırken, iki adımda Biricik'in yanına dikilip elindeki kırık topuklu ayakkabımı sakince elinden aldım. *Beni lütfen şu an vurun.* Ters bakışlarım Biricik'teydi.

Cihan ise yüzümdeki maskeden olsa gerek bocalayarak bir adım gerilemişti. "Yanlış eve mi geldim, lan!" Ağzının içinde abisinin ona

yapacaklarına dair minik bir küfür mırıldanırken maskeyi yüzümden çıkarmayı akıl ettim. Beni gördüğünde gözleri ışıldadı. “Ahuzar abla, o yüzündeki ne? Sen de ayrı aklımı aldın, ha!” diye bana da çıkıştı.

Biricik en şaşkın bakışlarıyla bana bakıyordu. “Tanıyor musun?” dedi.

Herkes kendi derdindeydi. Benim derdim kırılan topuğumdu. Her zamanki ani sinir beyin hücrelerime doğru ilerlemeye başladığında gözlerimi kapatarak kendimi dizginlemeye çalıştım. Burnumdan derin bir nefes daha verirken kapıya ilerledim. Cihan’ı kolundan kavrayıp eve çektikten sonra kapıyı kapadım. “Senin burada ne işin var?” diyen sesim sinir, korku ve panik doluydu.

Kapıda Kralşan’ın adamları vardı!

Kafasında kask olduğu için şanslıydı. Kolları konusunda ise şanssız. Ovuşturmaya devam etti. “Abim sana bir şey gönderdi,” dediğinde giremeyen adımım durdu. Kaskını çene altından kavrayıp can havliyle başından çıkardı. Dağınık saçları daha da dağılırken yanakları yaşadığı baskıdan olsa gerek kıpkırmızı olmuştu. “*Gizli git*, dediği için kuryeci gibi içeri girdim.” İsyanına devam ederken göz ucuyla arkamda kalan Biricik’e baktı. Beline taktığı çantadan bir poşet çıkarıp bana uzattığında hâlâ ters bir ifadeyle Biricik’e bakıyordu. “Siz evinize gelen her kuryeye bunu mu yapıyorsunuz?” Bana baktı. “Bu manyak kim, abla?”

Uzatılan poşeti aldım. Bir yanım ayakkabıma yanarken diğer yanım *abim sana gönderdi*, demesinde kalmıştı. Parmaklarımın ucundaki tek bir poşet kalp ritmimi hızlandırmaya yetti.

“Ayakkabını da ben değil, o kırdı!” diye yükselmeye devam etti Cihan.

Topuğu kırılan ayakkabıyı ve diğer elimde kalan maskeyi aynı saniyelerde vestiyerin önüne savurdum. Artık bir önemi yoktu. Bakışlarım tamamen elimdeki poşetteydi.

“Kapı deliğinden evi izliyordun!” diye kendini savundu Biricik. “Hangi kurye bunu yapar? Üstüne üstlük kapıyı açtım, kaçmaya başladın. Ya ne yapacaktım?”

“Kaçıyorsam bir bildiğim var herhalde. Bırak, kaçayım o zaman!” diye Cihan da yükseldi. “Manyak mısın be kızım?” Omuzlarını ovuşturmaya devam etti.

“Düzgün konuş, be!” dedi Biricik. Ben de şaşkınlığından nasibimi alıyordum. “Bu kim, abla?”

Cevap veremedim çünkü burnumu çekerken onun bana gönderdiği şeylere bakıyordum. Hepsi grip ilacı ve vitamindi. Minik minik öksürürken dudaklarıma alık bir tebessüm kuruldu. Genzim yine anlamsızca sızladı. Ağlamayacaktım. Bu sızı, yalnızlığın boğazımda kalmışlıklarınaydı. Ben kendi ilacımı hep kendim alırdım. İçimdeki küçük kıza dokunmaya devam ediyordu. Ona el uzatmak tehlikeliydi. Küçük Ahuzar sevince tam sever, varını yoğunu ortaya koyardı. *Yapıştırdı*, anne denen o kadının deyişiyle. Cemil baba buna *yürekten sevmek*, derdi. Babam İlyas Soykamer ise *kalbin öyle temiz ki içine aldığını dahi parlatıyor*, derdi.

Hangisinin gerçek olduğunu bilmiyordum. Şu an emin olduğum tek şey elimde bir kucak dolusu ilaç varken içimde beliren hislerdi. Can yakıcı şekilde hoştu.

“Abla!” diye çıkışan Biricik’e yüzümdeki alık ifadeyle baktım.

“Efendim.”

“Bu kim?” derken elleri Cihan’ı gösteriyordu.

Hâlâ derin bir tebessüm içindeydim. “Cihan,” diyerek Cihan’a döndüm. “Cihan, bu da kız kardeşim, Biricik.”

“Kardeşin mi?” dedi tatlı bir sinirle.

Biricik’in ise yüzü hâlâ şüphe doluydu. “Soruma hâlâ bir yanıt alamadım!” dedi.

“Tanıyor beni işte!” dedi Cihan ters ters.

“Ben tanımiyorum ama!”

“Sana mı geldim, kızım?”

İleri atıldı Biricik. “Bak, bir daha bana *kızım*, dersin var ya!” Sinirlenmezdi. Ama sinirlenirse benim minik versiyonuma dönüşüyordu. Bir şekilde üzüm üzüme bakarak kararıyordu.

İçimde kıpırdanan kelebeklere rağmen, “Biricik, tamam, sakın ol,” demek zorunda kaldım. “Tehlikeli biri değil. *Tanıyorum*, dedim.”

“Dışarıda bekleyen korumalar var, abla!” diye bana da çıkıştı. “Belli ki başında bir bela var ve bana söylemiyorsun. Bu kapıya gelen her yabancıyı senin için tehlikeli biri sanıp saldırmak benim de hoşuma gitmiyor herhalde ama başka seçenek bırakmıyorsun!” İkimize ters ters baktı. “Madem tanışıyorsunuz, ne haliniz varsa görün!” Ters bir bakış daha atarak arkasını döndü. Sinirli adımlarla odasına ilerleyip içeri girdi ve kapıyı sertçe kapadı.

Kapanan kapının ardından Cihan'la bakıştık. İçimde beliren kelebeklerin kanat çırpışı yavaşladı. Haklıydı. Onu korumak için sakladığım şeyler ona zarar veriyordu. İyiliğini düşünürken en çok ben yaralıyordum belki de. Ama başka nasıl koruyacağımı bilmiyordum. Kapanan kapıya bakarken derin bir nefes verdim.

“Kardeşin sana hiç benzemiyor, Ahuzar abla,” diyen Cihan kapıdaki bakışlarımı kopardı. “Özür dilerim ama hafif deli olabilir mi?”

Benim sinirimden henüz haberi yoktu. Yoksa Biricik'in küçük sinir krizine bu denli şaşırmazdı. “Gergin,” dedim sadece. Bakışlarım elimdeki poşete kaydı. “Bunlar için abine teşekkür ettiğimi söyle.”

Başını sallayıp kaskı yeniden başına geçirdi. “Gitmem lazım. Biricik mi ikicik mi her neyse, kapıda bekleyen adam konusunda haklı. *Kur-yeyim*, dedim de öyle içeri girdim. İkinci kata kadar da takip ettiler. Bu kata zor geldim. Onlar anlamadan gitmem lazım.” Kapıya uzandı. “Bu arada, bu korumalar ne için burada, Ahuzar abla?”

Fazla meraklı bir çocuktu. “Boş ver,” dedim.

Kapıyı açtı. Etrafa bakındı. Kimsenin olmadığına emin olduğunda yine bana eğildi. “Abim bir de şu şifreyi iletmemi istedi,” dedi. Bana daha çok yaklaşıp kaskının yüz kısmındaki korumayı açtı. Sessizce, “*Senin eski evinde*,” diye mırıldanıp geriledi. “Anlaman gerekeni anlarmışsın. Anladın mı?”

Derin bir tebessüm yeniden dudaklarıma kurulmuştu. Anlamıştım. *Ben sana gelirim*, demişti. Gelirse şayet çiftlikteki eve gelecekti. Kalbimde arsızca filizlenen bir çiçek fidesi vardı. Biraz daha böyle sulamaya devam ederse o çiçek açacaktı. İçimdeki sert toprağa ekilen tek tohumdu. Açtığında ben dahi ona nasıl bakacağımı bilmiyordum. Güzeldi ama. Çiçekler masumdu. Tıpkı kurbanlar gibi. Güzel olduğu için koparılırlardı. Tıpkı cellatlar gibi. Benim içimdeki çiçek ise bir güldü. Kimse ona dokunmasın diye gövdesine dikenler ekilen bir gül.

Cihan gittiğinde kucağımdaki poşetle mutfığa ilerledim. Biricik yemeklerin altını açık unutmuştu. Kaynamaktan rengi dönen domates çorbasının altını kapadım. Dört tane vitamin göndermişti. Hepsini içersem vitamin komasına girmem muhtemeldi. Belki de o da sevince abartanlardandı. Bu düşünceyle bakışlarım önümdeki ilaçlarda takılı kaldı. İçinde bulunduğum kapan yüzünden bana merhamet ediyor düşüncesi artık uzaktı. Öyle bir adam değildi. Sertti. Kırılmaz bir duvar gibiydi. Merhameti dahi kimseyi bunun arkasına geçiremezdi.

En başında muhatap olduğum şey merhametiydi. *Hayır*, derken de diyemezken de sertti. Şu an içinde bulunduğum şey merhamet olamayacak kadar derin ve sıcaktı. Etkileniyordum. Hiçbir erkekten etkilenmediğim kadar hem de. Kafamı karıştırıyor, göğüs kafesimi sızlatıyordu. Eğer bunlar da sadece merhametinden doğuyorsa ve sağı solu belli olmadığı için karşıma geçip yine saçmalarsa kafasını kopartabilirdim.

Biricik'in yanına süzülüp gönlünü aldım. Öpüp kokladım. Benim kadar aksi değildi. Hemen geçerdi öfkesi. Yine öyle oldu. Göğsüme sindi. Saçlarına derin öpücükler bıraktım. Siniri bana değildi. Cihan'ı dövdüğü için utanmış olmalıydı. Haklıydı. Yersiz bir dayaktı.

Az önceki minik kaosu geride bırakıp yemek yedik. Onun gönderdiği ilaçlardan içtim. Odama çekildiğimde başucumdaki komodinin en alt çekmecesine uzandım. Savaş muhabiri Ahuzar Soykamer'in en son çektiği fotoğraf ona aitti. Timur Töng'e'ye. Yüzü görünmüyordu ama heybeti yerli yerindeydi.

Fotoğrafa uzandım. Arkasında patlayan bir liman varken bana doğru koşuyordu. Bu fotoğrafa yıllarca bakarken fark etmemiştim ama onu tanıdıktan sonra fark ediyordum ki gözlerinde derin bir ifadesizlik vardı. Bana doğru koşuşu askerliğinin getirdiği bir koruma içgüdüsünden kaynaklı olmalıydı. Oysa şimdilerde o koruma içgüdüsünün yanında derin bir anlam da yatıyordu gözlerinde. Galeri saldırısında sırtıyla bana siper olurken de Yakup Ö'z'ün bana saldıran adamlarını yok ederken de gördüğüm ifade liman saldırısındaki halinden çok daha anlamlıydı. En son Kralşan, Kadife'yi vurup benim canımı paramparça ettiğinde, gözlerinde okuduklarım ikna olmam için yeterliydi.

Fotoğrafta yastığın ucuna bırakıp yatağa uzandım. Hastaydım. Vücudum bunun etkisiyle daha çok sızlıyordu. Artık eskisi kadar güçlü değildi bedenim. En ufak hastalıkta yorgun düşüyordu. Fakat aksine kalbim ilk defa canlıydı. Çünkü ilk defa bir ilaç sadece bedenim için değildi.

Elimi Kadife'nin yelelerinden ayırmadım. Bugün diğer günlere göre daha iyiydi ama hâlâ ilaçlarla uyutulmaya devam ediyordu. Uyandığı an ayağa kalkmak istiyordu. Yaraları tam anlamıyla iyileşmeden kalkamazdı. İçimi lime lime eden bu haline tek tesellim hayatta olmasaydı. Güneş vardı. Karanlık düşüncelerden uzak durmalıydık. İş çıkışı her zamanki

gibi yanına koşmuştum. Ayağa kalkmaya çalıştığı her anda yanında olmalıydım.

“Ahuzar Hanım,” diyen Adriel’e dönüp bakmadım. Yine saçmalayacaktı. “Kenan Bey sizi malikânede bekliyor,” dediğinde yanılmadığımı anladım. Yanılma payım yoktu zaten. Başka bir şey dökülmüyordu ki dillerinden.

Derin bir nefes verirken, alnımı Kadife’nin alnına yaslayıp derin bir nefesi içime çektim. Şeytanın inine girmeden önce minik umut kırıntıları toplamam lazımdı. Kalanları zaten o indeydi. Bugün de siyahlar içindeydim. Kadife bu hastaneden çıkana kadar başka renk de giymeyecektim. Ayağa kalktığımda siyah mini eteğimin uçlarını hafifçe çekiştirerek düzelttim. Aynı şekilde siyah, saten dökümlü gömleğimin yakalarını düzeltirken arkamda kalan koltuğa ilerledim. Çantamı alıp, Adriel’e bakmadan güneş gözlüklerimi taktım. Kralşan’a ait her şey midemi bulandırıyor.

“Bakalım bu sefer ne saçmalayacaksınız,” derken ona dönmüş, kapıya doğru ilerliyordum.

Sessiz kaldı. Koridorda yan yana ilerledik. Arkamızda korumalar vardı. Arabaya bindiğimizde de sessizdim. Onun gönderdiği ilaçları dün de içmiştim bu sabah da. Garip olan işe yaraması, bir gün önceye göre ağrıyan eklemlerimin düzelmeseydi. Sesim tam anlamıyla düzelmemişti ama boğaz ağrım geçmişti. Hafif bir burun akıntım kalmıştı. İyi gelen sadece ilaçlar değildi ama hissettiğim şeye sessiz kalmayı tercih ettim.

Göğüs kafesimde belirmeye başlayan huzursuzluğu da yok saymaya çalıştım ama zordu. Ağır bir taş kalbimin üzerine oturmuş gibiydi. Elimi gerdanıma atıp derin bir nefes almaya çalıştım. Sebebini bilmediğim bir huzursuzluktu. Kralşan’a gittiğim için değildi. Ayrı bir histi. Altıncı his büyük bir lanetti. Adriel’e neden beni çağırdığını sormamak için dilimi ısırardım. Sormak istemiyordum. Aynı saniyelerde telefonuma düşen bir mesajla irkildim.

T harfindendi. Kim olduğu benim için netti. Adı yine huzurdu ama yazdığı mesaj huzursuzluk seviyemi artırmaya yetmişti.

Biricik burada. Sakin ol.

Olamadım. Gördüğüm tek bir mesaj bütün sinir sistemimi altüst etmeye etti. Sırtımdan soğuk bir ürperti geçerken olduğum yerde dikleştim. Kaşlarım çatılırken sinirin şu dakika gözümün önüne kör bir perde indirdiğini hissediyordum. Hissetmiş olmalı ki bir mesaj daha düştü ekrana.

Ahu, sakin ol.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Dişlerimi birbirine bastırarak kendimi dizginlemeye çalıştım. Şu saniye yükselmem veya bunu bildiğimi belli etmem, onu da riske atmak demekti. İçim yangın yeriirken onun için sustum. Sinirle kapanan gözlerimin seğirdiğini hissediyordum. Aldığım nefesi zorla verirken sakinleşmek için kendime telkinlerde bulundum. Defne'nin dediği sayı sayma, derin nefes alma ve güzel anılara odaklanma ritüellerinin hepsini denedim.

Her biri boş laftı.

Öfke içimdeki ateşi harladıkça harladı. Her şeye Biricik için katlanırken o evde onlarla oluşu kabul edilemezdi. Yine de tuttum kendimi. Zordu öfkemi dizginlemek ama sözkonusu Timur'du. İçimde kaynayan öfkeyi kursağımı sızlatarak tuttum. Gözlerimi açtığımda gördüğüm sahil Kralşan malikânesine yaklaştığımızı gösteriyordu. Telefonu yavaşça kucağımdaki çantanın içine sıkıştırdım. Onu, deniz kokusunu ve verdiği güveni düşündüm. Eski, geçmiş anıların hayaline tutunamıyordum. Çünkü hiçbir zaman hayallerle yaşayan bir insan olmamıştım. Ağır gerçeklerim vardı benim. Elle tutulamaz, yürekte taşınamazlardı.

Hayaller öfkemi dizginleyemedi. Sadece henüz hissetmediğim ama anımsadığım deniz kokusuna tutunmaya çalışarak ifademi korudum. Tırnaklarım avcumun içine batmaya başladığında çantamın sapını sıkıştırdığımı fark edebilmişim. Derin bir nefes daha almaya çalışarak yüz ifademi toparladım. Ahu'dan sıyrıldım. Ahuzar'a -buz gibi bir ifadeye- büründüm.

Dakikalar sonra Kralşan malikânesinin demir kapıları bizim için açıldı. Son baskın fiyaskosundan sonra güvenliği artırmış olmalıydı. Siyah takım elbiseli adamlar büyük bahçenin her köşesindeydi ve hepsi son derece dikkatliydi. Sürücü koltuğunda Adriel olduğu halde bizi bile durdurmuş, camı açıp Adriel'in yüzünü gördükten sonra içeri girmemize izin vermişlerdi.

Araba yeniden ilerleyip, bahçedeki park alanına girerken, "Salaklar!" dedi Adriel. Kendi cinsini bilmesi çok hoştu. Ama şu an ona laf sokamayacak kadar doluydum. Araba durduğunda derin bir nefes daha aldım. Göğsümü kabartıp omuzlarımı dikleştirdim. Topuklarımın üzerinde dimdik dururken, inip kapıyı sertçe kapadım. Adriel'i beklemeden malikâneye doğru ilerledim. Artık yolu ezbere biliyordum. Bütün kapılar önümde açıldı. Bir önemi yoktu. Hiçbiri kendi isteğimle çaldığım kapılar

değildi. Geçmek zorunda bırakıldığım kapılardı. Topuk sesim uzun koridorda yankılanırken totem yapmadım, tablo da saymadım.

Sadece *umudumun* yanımda olmasını diledim.

Oldu.

Salonun girişine yaklaştığımda, arkası dönük bir şekilde dikildiğini gördüm. Heybeti görülmeyecek gibi değildi. Adım sesimi fark ettiği an bakışlarını usulca arkasına çevirdi. Öfkem dinmedi ama varlığı dik durmama yetti. Bakışları tekrar önüne döndüğünde her haliyle o Tulpar'dı, ben ise Ahuzar. İkimiz de yabancıydık birbirimize. Ne o gösterdiği kişiydi ne de ben. Adımlarımın ritmini azaltmadan salona ilerledim. İçeri girdiğimde tam yanında durdum. Diğer yanımda Fiko vardı. İçeride ise mide bulandırıcı bir aile tablosu.

Hülya, Irmak ve Kenan Kralşan olarak gösterişli bir yemek masasına kurulmuşlardı. Karşılarında oturan Biricik'in onlardan biri olmadığı duruşundan, bakışından bile belliydi. Gülümsemeye, onlara ayak uydurmaya çalışıyor gibiydi ama ben kapıda belirdiğim an bana dönen bakışlarındaki rahatlama ifadesi, aslında bu ortamdan pek de memnun olmadığını gösteriyordu. Belki de benden izinsiz buraya geldiği için ona kızacağımı düşünmüştü. Haklıydı. Önceden haberim olmasa şu an ateş püskürürdüm.

"Abla..." diye mırıldanırken omuzları gergindi.

"Sevgilim!" dedi Kenan yersizce.

Hülya Kralşan huzursuzca yerinde dikleşti. Öldürmek istediği kızı canlı kanlı karşısında duruyordu.

"Ahuzar abla!" diyerek, masadan kalkıp bana koşan Irmak mutlu olan tek kişiydi. Yine yaşından fazlasıyla büyük giyinmişti. Dar, sarı bir elbise ve topuklu ayakkabılar... Neşeyle bana ilerleyip kollarını boynuma doladı. Her birine öfke doluydum. Ama sadece Irmak'a kıyamıyordum. Çocuklar, anne ve babaların günahlarının bedeli olduklarında, kalplerinde kırılan parça sadece kendilerini değil, herkesin canını yakıyordu. Bunu en iyi ben bilirdim. Ona annesinin günahlarını yükleyemezdim.

Çünkü aynı kadın benim de annemdi.

Kulağıma, "Hoş geldin," dediğinde bir kolumu sırtına dolayabildim ama cevap veremedim. Bakışlarım Kenan'daydı. Şerefsiz, her zaman olduğu gibi keyifle sırtıyordu. Zevk alıyordu bana bunu yapmaktan.

Irmak geri çekildiğinde bir eliyle masayı işaret ederek, “Gel, başlamak için seni bekledik,” dedi.

İfadesizce ilerledim. Irmak kendi köşesine geçerken ben Biricik’in yanına yöneldim. Sandalyeyi çekip yanına kuruldum. Biricik’in gergin bakışları bendeydi. Göz ucuyla baktım. Kuruyan dudaklarında dilini gezdirirken gözlerinde çaresiz bir titreme vardı. Kızacağımı düşünüyordu. Oysa kızgınlığım ona değildi. Buraya emrivakiyle getirildiğine emindim. Elimi masanın altından uzatıp bacağının üzerindeki elini kavradım. İfadem sertti ama parmaklarımdan akan sevgiyi anlayacağını biliyordum. Öyle de oldu. Derin bir nefes verip önüne dönerken eli elimi daha sıkı kavradı.

Hülya Kralşan ise hâlâ görgü kurallarının derdindeydi. “Ağır ol, Irmak,” diye asil olduğunu düşündüğü bir şekilde kızını ikaz etti.

“Bir şey yapmadım ki,” dedi Irmak.

Hülya Hanım’ın bakışları göz ucuyla bana takıldı. “İnsanlar sarılmandan hoşlanmayabilir.” Yeniden yanındaki kızına baktı. “Sana defalarca mesafeli olman gerektiğini söyledim.”

Irmak cevap vermeden önce, “Sorun yok, Hülya Hanım,” dedim. “Irmak’tan rahatsız olmam.”

Zaten Irmak pek de cevap verecek gibi değildi. Sessizce önüne dönmüştü. Karşımda duran kadın sözde annemdi ama benim için caddeden geçen herhangi bir insandan hiçbir farkı yoktu. Acı olan duygu bağı değil, kan bağıydı. Ben bu kadının canından kopup düşmüştüm dünyaya. O ise kendi canından başka hiçbir canı sevmezdi. Gözlerine dimdik bakmaya devam ettim. Gri, simli bir ceket giymiş, sarı saçlarını her zamanki gibi özenle toplayıp gerdanını incileriyle süslemişti. Kaçırdı bakışlarını. Utançtan değildi bu tepkisi. Benden korkuyordu.

Senden değil, Ahuzar. Geçmişinden korkuyor.

Kenan’dan minik bir gülme sesi yükseldi. Bakışlarımı ona çevirdim. Ters ifademden keyiflenmesi kaçınılmazdı.

“Hoş geldin, sevgilim.”

Sessiz kaldım. Manyak, daha çok güldü. Masaya doğru eğilip ellerini birbirine kenetledi. “Geçen sefer aile yemeğimizi erken bitirmek zorunda kalmıştık, malum. Bugün uzun uzun yemeğimizi yiyip tanışalım istedim.” Biricik’e baktı. “Biricik ve Irmak zaten çok yakın arkadaş. Onlar için de eğlenceli olacağını düşündüm.” Hülya Hanım’a döndü. “Hem annem de müstakbel gelininin ailesiyle tanışmayı çok istiyordu. Değil mi?”

Hülya Kralşan zoraki bir tebessümle, “Tabii,” dedi.

Kelimenin tam anlamıyla burnumdan soluyordum. Kenan şerefsizi hâlâ mutluydu. Yalandan bir mahcubiyete büründü. “Sevgilim, gerildin mi?” Hülya’yla Irmak’a döndü. “Emrivakilerden nefret eder de.” Yeniden bana baktı. “Yemek biraz ani gelişti. Rahatsız hissedeceğini tahmin ettim ama Irmak ve Biricik dışarıda buluşacaktı. Öğrenince neden hep birlikte evimizde yemeyelim diye düşündüm.” Kollarını iki yana açtı. “Biz bir aileyiz, biliyorsun.”

Sıktığım dişlerim yüzünden çenem seğirdi. Irmak ve Biricik olmasa şu saniye masayı ikisinin kafasına geçirmiştim. Bir eli sargıdaydı. Benim çatal sapladığım eliydi. Elime gelen ilk şey çatal olmuştu. Bıçak olmadığı için üzgündüm. Yoksa hakkettiği oydu.

“Abim doğru söylüyor,” dedi Irmak hevesli neşesiyle. Tatlı bir tebessümle bakıyordu yüzüme. “Aile sayılırız.”

Mideme oturan taş, içimde ne varsa genzime kadar gelmesine neden oldu. Aile falan değildik. Nefret vardı bu masada. Beni yok etmek isteyen kişiler vardı. Aile yok etmez, aile yaraları sarardı. Midemdeki sıvının gerginliğim ve kendimi tutmam yüzünden boğazıma kadar gelip nefesimi tıkadığını hissettim. Irmak’a gülümsedim ama küçük bir tebessüm dahi yanaklarımı sızlatmıştı.

“Hadi, başlayalım. Afiyet olsun,” dedi Kenan. Bin bir çeşit yemek vardı masada. Hiçbirine elim uzanmadı. Anne olacak kadına değdi gözlerim. Bakışlarım sol köşedeki salataya takıldığında geçmişten bir an daha kopup önüme düştü.

Hamileydi Ahuzar’ın annesi. Kardeşini karnında taşıyordu. Bir kardeşi olacağı, artık tek kalmayacağı için mutlu bir çocuktü. Karnı burnunda annesi yorulmasın diye küçük boyuna rağmen sandalyeyi mutfak tezgâhına yaslayıp yemek yapmaya çalışmıştı. Aklına gelen tek şey salata olmuştu. Kendince yapmaya başlamıştı. Annesi girmişti o an mutfağa. Neşeyle sana yemek yaptım, anne, diyecekken kolunu kavramıştı annesi.

“Ne yaptın sen? Bu mutfağın hali ne?” diyerek, üzerinde durduğu sandalyeden çekip yere düşürmüştü.

O an elindeki bıçak parmağını kesmişti Ahuzar’ın. Annesi bakmamıştı. Yere düştüğü için dizleri acımıştı. Annesi bakmamıştı. Ters bir ifadeyle salataya iğrenen bir bakış atmıştı. Mutfacı dağıttığı için kızmış, bağırarak onu yordüğünü söylemiş, yaptığı her şeyi gözünün önünde çöpe dökmüştü.

Hülya Soykamer işte böyle bir kadındı. Kızının canını kendi elleriyle yakmıştı. Hülya Kralşan ise kendi kızının ölüm emrini vermişti. Değişen tek şey kıyafetleriydi. İkisinin de kalbi zifiriydi. *Anneler kızlarını kalbinde büyütür*, derdi babam. Bu, İlyas Soykamer'in yanıldığı tek şeydi. O kadın, kızlarını önce kalbinde öldürmüştü.

“Üniversite süreci nasıl gidiyor, Biricik?” dedi Kenan.

Bu konuda hep hevesli olan Biricik gülümsemişti.

“İyi. Hatta dün kayıtlar başladı. Ablamla gidip kaydımı tamamladık.”

“Öyle mi?” dedi Hülya Hanım ilgiyle. “Ne kazandın?”

Ona dahi gülümsedi Biricik. “Marmara Üniversitesi Dış Hekimliği,” dedi.

“Ben de istiyorum!” dedi Irmak.

Kenan gülererek, “Sen sınıfta kalmamaya bak, ufaklık,” dedi.

“Abi ya!” diye sızlandı Irmak. Önündeki yoğurtlu mezeye uzanırken, Kenan seslenince duraksadı.

“Onun üzerinde fındık var, Irmak. Başka bir şey al.” Bakışları göz ucuyla bana döndü. “Kardeşimin fındığa alerjisi var da.” İmalı tebessümü üçümüz arasında gezinip en son Irmak'ta durdu. “Biliyor musun abi-ciğim, Ahuzar'ın da fındığa alerjisi var.” Keyifle kestiği etinden bir parça alıp çiğnedi. “Biricik'le de ne kadar çok benziyorsunuz. Bilmesem aynı kandan geliyorsunuz derdim.”

Hülya Hanım'ın huzurla yudumladığı suyu boğazında kaldı. Tat kaçırma konusunda Kenan'ın üzerine yoktu. Biricik ve Irmak gülerken Hülya Hanım'la bakışlarımız denk düştü. Deli gibi korkuyordu bu gerçeğin ortaya çıkmasından. İtibarı her şeyden önemliydi. Benim ölmemi dahi bu yüzden istediğine emindim. Gerçeği bilen iki kişi vardı: Ben ve Kenan. Yok etmeye gücünün yeteceği tek kişi ise bendim.

“Biricik'e benzemek beni mutlu eder,” dedi Irmak.

Gülmüştü Biricik. Nazik bir tebessüm göndermekle yetinmişti.

Hülya Hanım birden, “Neden dış hekimi olmak istiyorsun?” dedi. “Daha iyi yerlere gidebilirdin. Zeki bir kıza benziyorsun.”

Midemin daha da kasıldığını hissettim. Kardeşime söz söylemeye hakkı yoktu!

“Sevdiğim bir bölümdü,” diye mırıldandı Biricik.

Dudak büzdü Hülya Hanım. “Tıp da olabilirdi,” dedi ve suyundan bir yudum daha aldı.

Sessiz kaldı Biricik. Bocaladığına emindim.

“Öyle istedi,” dedim aniden. Bakışlarım dik, dilim yine keskindi. “Daha iyisini değil, bunu istedi.” Gülümsedim. “Babam her zaman en iyisi değil, en mutlusu olmamızı tembihlerdi. Hırsın insanın kalbini kararttığını, bu dünyada en tehlikeli kişinin ise kalbi kararmış kişiler olduğunu anlatırdı. Biz iki kız kardeş olarak babamızın bize öğrettiği şekilde yaşarız. Başkalarının direttiği şekilde değil.”

“Anneniz?” dedi Kenan şerefsizi. “O nasıl biriydi?”

Bilerek yapıyordu. Dik bakışlarım ona döndü. “Üzerine konuşulacak kadar kendisini tanı mıyorum,” dedim tek nefeste. “Biz küçükken öldü.” Kalpte ölenlere mezar gerekmezdi. Onlar, bir avuç toprağı dahi hak etmeyenlerdi.

Son derece sahte bir üzüntüye büründü Kenan. “Çok üzücü olmalı,” dedi.

Cevap vermedim. Derin bir nefes daha vererek mide bulantımı dizginlemeye çalıştım ama artık imkânsızdı. “İzninizle,” diyerek sandalyeden kalktım. “Birazdan geliyorum. Siz devam edin.”

“Nereye, bebeğim?” dedi Kenan.

Masanın köşesindeki sürahiyi kafasına fırlatmamak için ters bir bakışla bakmak zorunda kaldım. Anladı. Gülümseyişi büyüdü.

“Lavabolar üst katta. Tulpar, eşlik edin Ahuzar Hanım’a.”

Bakışlarımı kapının girişine çevirdim. Fiko’nun burnu sarılı, gözlerinin altı mordu. Ağır bir darbe almış olmalıydı. Bilerek ona bakmadım. İlerlediğim an arkamdan geleceğini biliyordum. Sert adımlarla çıkışa ilerledim. O an karşıdan gelen kişiyi gördüğümde ise duraksamıştım. Rus mafyası Dimitri Volodin salona doğru ilerliyordu. Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum. İş bittikten sonra gideceğini düşünmüştüm. Belki de yakalanan malları yüzünden Kralşan’dan daha yüklü bir ödeme isteyecekti. Şu an umurumda değildi.

Üzerinde her zamanki saçma kürkü, başında ürkütücü ayı dövmesi ve dudaklarında arsız bir gülüş vardı. Ona doğru ilerlerken bakışları arsızca tüm bedenimde gezindi. Göğüslerimde haddinden fazla oyalandı. Midedim daha da ağzıma geldiğini hissettim. Bana yaklaştıkça arsız gülüşü büyüyordu. Kenan’ın tacizleri tahammül sınırımı yeterince zorluyorken bir de onun etrafındaki pislikleri görmek istemiyordum.

Aniden önümde o belirdi. Dimitri'yle aynı boydaydı. Önümde dikilmesine engel oldu. Gözlerimin önünden o arsız gülüşü silinip, giderken yerine onun güven veren omuzları kuruldu. Dimitri tam yanımdan geçerken, bu defa yanıma geçip onunla arama girdi. Yine gözlerimin ona değmesine izin vermedi. Dev gövdesiyle önümde birkaç saniye içinde yine görünmez bir siper örmüştü. Dimitri yanımdan geçtiğinde ise bu defa bir adım gerimde kalıp arkama geçti. Ben salondan çıkana kadar arkamda kalan hiçbir şeytani gözün bana değdiğini hissetmeme izin vermedi.

Dimitri Rusça bir şeyler söyleyerek, masaya ilerlerken ben çoktan üst katın merdivenlerine ulaşmıştım. Biricik'i o masada tek bırakmak istemiyordum ama midem dudaklarımın ucundaydı. Gönderdiği ilaçları fazla içtiğim için zehirleniyor da olabilirdim. *Sevince gerçekten abartıyordum.* Arkamdan geldiğini hissediyordum. Merdivenleri hızla çıktım. Düzlüğe çıkana kadar ifademi de duruşumu da bozmadım.

“Sol taraftan,” diyen sesi değdi kulağıma. Adımlarım o tarafa yöneldi. Uzun holde bir sürü kapı vardı lakin seçemiyordum. “Koridorun sonundakine ilerle,” dedi bu defa.

Dediğini yaptım. Sinir midemde kaynıyordu. Öfkem kusamadığım an beni yakıyordu. *Yanması gerekeni yak,* demişti. Ateş sadece değdiğini yakmaz, kendini de yakardı. Bilmiyordu. Dediği kapıya geldiğimde holün gizli bir ucuna girmiş gibiydik. Görünmeyen bir köşedeydi. Söylemese asla bulamazdım. Kapıyı açıp kendimi zorla içeri attım. Geniş, aydınlık banyo içeri girdiğimde ışıklarla aydınlandı.

“Şerefsiz!” diye soludum aynı saniyelerde. “Piç! Kansız köpek!”

Öfke tam olarak gözlerimi karartmıştı. Kendi göğsüme üç kere yumruk atıp geniş lavabonun içinde ilerledim. Midem bulanıyor ama kusamıyor, öfke doluyor ama taşamıyordum. Elimi saçlarıma attım. “Orospu çocuğu! Orospu çocuğu!” diye solurken kendi saç diplerime battı tırnaklarım.

Kapıyı arkamdan kapadığımı düşünmüştüm. Kapanmamıştı. Arkama döndüğümde sakince içeri süzülüp onun kapadığını gördüm. Bana ilerlemişti ama gözüm onu dahi göremeyecek bir şekilde dönmüştü. “Sen ne yapıyorsun?” diye dişlerimi sıkarken ona da çıkıştım. “Çık şuradan! Biri görecekt!”

“Sakinleş,” dedi sadece. Kendisi en az dediği kadar sakindi.

“Bana ne yapacağımı söylemeyi kes!” derken kendimde değildim. *Öfken tedavi gerektirmiyor,* demişti. Bu sözünü geri alacağına emindim. Kapıya doğru ilerledim. İzin vermedi.

Kolumdan kavradı. “Sana *sakinleş*, dedim,” diye diretti.

Sırası değildi. Şu an deniz kokusuyla yüz göz olmak istemiyordum. “Kardeşim için onca şeye katlanıyorum!” dediğimde gözlerim dahi alevden yanıyordu. “Tutmuş, kardeşimi inine sokmuş! Bir de o kadının karşısına almış! Delireyim diye bilerek yapıyor! Canı sıkıldıkça fareymişiz gibi bizimle oynuyor!” Kolumu elinden kurtarmak için bir hamle daha yaptım ama yine izin vermedi.

“Ahu...” dedi bütün sinirimin aksine en dingin sesiyle. Durmadım. Kaynıyordu içim. Elinden sıyrılmak için çabaladım. “Ahu...” dedi yeniden.

Yine durmadım. Öfke, mantıksız kararlar aldılmaktan başka bir işe yaramıyordu. Şu an beynimde mantık namına hiçbir şey yoktu. Düşündüğüm tek şey Biricik’in elinden tutup onu buradan çıkarmak, daha sonra ise o masayı kalanların kafasına geçirmekti. Irmak’tan saklanması gereken gerçekler umurumda değildi.

Ama aniden ellerini yakamda, alnını ise alnımda hissedince duraksadım. Hatta bocaladım. Ardından yüzümü sıkıca kavrayan elleri başımı geri atmamı sağlamış, benim seviyeme inmek için boynunu bana doğru eğmişti. Topuklular üzerinde olduğum için boy farkı çok değildi. Gözleri ilk defa bu kadar yakından gözlerime bakıyordu.

Keskin kahveler mideme, deniz kokusu ise öfkemin üzerine dökülen sudan farksızdı. Ne olduğunu bilemeden, birkaç adım gerilerken o da benimle birlikte gerilemişti. Gözlerini gözlerimden, ellerini ise yanaklarımdan çekmeden, “Ahu...” dedi yeniden. “Sakinleş.”

Bu durumda benden bunu istemesi delilikti. Derin bir soluğu zor verdim.

“Kardeşin senin yanında.” Tane tane, dingin bir sesle mırıldanıyordu. İçimde kaynayan, beni dahi kavuran ateşin bile sakinleşip onu dinlediğini hissediyordum. “Sen varken ona kimse zarar veremez.”

Derin bir soluğu daha zorla verdim. Dudaklarına vurdu nefesim. Onun nefesi ise her yerdeydi. Ya da şu an bana öyle geliyordu. Ellerimin ceketini iki yanından sıkıca kavradığını ise o an fark ediyordum.

“Senin yanında ise ben varım,” diye mırıldandı güven dolu sesi. “Ben varken de sana kimse zarar veremez!” Sesinde tereddüte yer yoktu. Bir eli hâlâ yanağımdayken diğeri hafifçe saçlarımda gezindi. İçimde öfke namına kaynayan hiçbir şey kalmamış, yerini mideme oturan sancılara bırakmıştı. “Biliyorsun, değil mi?” diye tamamladı kendini. Yutkundum

sadece. Biliyordum. Gözlerimi keskin kahvelerden koparmadım. “Şimdi sakinleş,” dedi yeniden. Benimle değil, içimdeki öfkeyle konuşuyor gibiydi.

Sesi itiraza yer bırakmıyordu. Yıllardır gittiğim terapilerin, yogaların, kokulu mumlarla yağların onun sesinden ve kokusundan haberi yoktu zannımca. Kimsenin yapamadığını yapıp, iki dakika içinde bütün öfkemi silip atmasının başka açıklaması olamazdı.

Ceketini sıkıca kavrayan ellerim hâlâ yanaklarımda olan ellerine uzandı. Dudakları hem çok yakın hem çok uzaktı. Çenesinin altındaki çukur ise hepsinden daha da yakındı. Düşebilirdim. Elleri tutunmak zorundaydım.

Alnı hâlâ alnımdayken ondan zerre beklemediğim bir nahiflikle, “Sakinleş,” diye mırıldandı yeniden. Gerçi o hiçbir zaman hareketleriyle beni kırmamıştı. Sadece açıksözlüydü. Elleriyle yaralarımı saran hep oydu. Heybetliydi ama ölümle aramda duran da oydu.

Gözlerime daha yakından bakan keskin kahvelerle ve gövdesinden yayılan deniz kokusuyla baş başa kaldım. Derin bir soluğu içime çekip içimdeki öfkenin üzerine kapadım. Alevlerin içinden sıyrılıp denize ulaştım. Kesik bir nefesi titreyerek dudaklarımdan bıraktım. Birkaç saniye boyunca ne o konuştu ne de ben. Ne o kıpırdadı ne de ben. İlk defa bu denli yakınımda olmasının verdiği sersemlikle bocalamıştım. O ise yine netti. Soğukluğu gibi sıcaklığı da keskindi.

Gözlerimden mideme sayısız kuş uçuştı. “Sakinsin,” diyen sesi kısık, kalın ama sersemleticiydi.

Sakinleşmemin tek yolu gözlerimden kopmaktı. Gözlerimi kapamak için kendimi zorladım ama olmadı. “Sakinim,” derken sesimde az önce akan ateşten eser yoktu. Gerçekten sakindim.

Alnımdaki başını belli belirsiz aşağı yukarı sallarken hafifçe doğruldu. Bedeni uzaklaşmamıştı. Gözleri ise hâlâ üzerimdeydi. Gerilemek istedim. Etki alanı inanılmazdı. Ama adımlarım yere çakılmış gibiydi. Yapamadım. Elleri yanağımdan sıyrıldığında bir adımı zorla geri atabildim. Bulanık zihnimi toparlamak zordu. Kralşan malikânesinde, onunla fazlasıyla yakındım. Tehlikeden de öte bir delilikti bu.

Ben bocalamıştım ama o az önceki şeyden hiç de rahatsız olmuş gibi değildi. Kalbim artık sinirden değil, anlamsız bir heyecandan ağzımda atarken kısa bir an birbirimizin gözlerinde asılı kaldık. “Burada olman

doğru değil,” derken geriye doğru bir adım daha atmıştım. Hızla atan kalbimin sesini duymasını istemiyordum. “Tehlikeli!”

Neden gerilediğimi anlamış gibi bana doğru bir adım attı. “Asıl tehlike öfken, Ahu,” dedi. Bir adımda önüme gelmişti. Gerileme fırsatı bulamadım. Bakışlarını yine gözlerimden koparmadan, parmak ucuyla saten gömleğimin uçlarını kavrayıp göğüs oluğuma doğru kapadı. Bakışlarım parmaklarına eğildi. Gömleğimin düğmelerinden ikisi daha açılmış, dekolte büyümüştü. Fark etmemiştim. “Şu an bana yardım etmek istiyorsan bakışlarını o iki orospu çocuğuna değdirmeden bu evden çık. Olur mu?”

Elleri geri çekildi. Benim bakışlarım ise yeniden gözlerine doğruldu. Cevap veremedim. Tam anlamıyla hayatımda ilk defa bütün kelimelerim boğazımda asılı kaldı. Emir veya direktme yoktu sesinde. Yine ondan beklenmeyecek bir nahiflikte istek ve rica vardı.

“Bunun için öfkem lazım,” diye mırıldandım. Artık kendisinden eser yoktu.

“Yeniden kuşan o zaman. Ama mantıklı bir şekilde,” dedi. “Yoksa ben yakarım. Ve ben yakarsam bu küçük bir kıvılcım olmaz, Ahu. Gördün...” Fazlasıyla görmüştüm hem de. Titreyen bir nefesi daha zorla dudaklarımdan bıraktım. “Sakince,” diye directti.

“Tamam,” dedim gergin bir sakinlikle. “İyiyim.”

Nefesimi tuttuğum dakikalarda bir adım daha geriledi. Kapıya yaklaştığında, en sonunda göz temasını koparıp kapıyı açtı. Dışarıya kısa bir bakış attıktan sonra sessizce çıkıp kapıyı kapadı. Tuttuğum nefesi sessizce bıraktım. Birkaç saniye sersemlemiş bir şekilde kaldım. Başımı sağa sola sallayıp etkisinden kurtulmaya çalıştım. Bu kadar alık bir insan değildim ama etki alanı inanılmaz güçlüydü. Derdi neydi? Asıl o benim ayarlarımla oynuyordu.

Titreyen ellerimi lavaboya uzatıp, avuççiçime doldurduğum suyu boynuma ve gerdanıma sürerek kendime gelmeye çalıştım. Aynadaki aksim şaşkındı. Yara izim ise anlamsızca kızarmıştı. Gömleğin diğer açık düğmelerini de kapadım. Dimitri şerefsizinin bakışlarının neden bende olduğu artık netti. Yeniden midem bulandı ama kendimi tuttum. Sinir harbiyle geldiğim banyodan sersemlemiş bir alıklıkla çıkmam inanılır gibi değildi.

Derin bir nefes alarak kafamı toparlamaya çalıştım. Dışarı çıktığımda yeniden arkamda olacaktı. Varlığı güven veriyordu ama az önceki andan sonra sersemlememek elde değildi. İlk defa bir duygusu bu kadar netti. Ne olduğunu hissediyor ama anlamlandırmaktan korkuyordum. Bildiğim

ama tanımadığım bir histi. Artık sinirden değil, duygu karmaşasından kusacaktım. Köşeden aldığım havluyla ıslak gerdanımı kurulayıp yeniden yerine bıraktım. Aynaya baktığımda yüzümdeki alık ifadenin zerre silinmediğini fark etmek ağır bir darbe olmuştu.

Başımı iki yana sallayarak kendime gelme çabamı sürdürdüm. Tek adımla Ahu'ya bürünmeme neden olmuştu aniden. Ahuzar olmak zordu. Adamın her duygusu bocalatıyordu. "Kendine gel, Ahu. Kendine gel, Ah-" Duraksadım. "Ahuzar. Şu an Ahu değil. Ahuzar." *Aynen öyle*, der gibi başımı sallayıp kapıyı açtım. Sırtı bana dönük bir şekilde, beş adım ileride bekliyordu. Yeniden topuklarımı vurarak ilerledim.

"Dediğini yap. Bir adım arkamda dur," dedim tam yanından geçerken. Önümde olduğu an verdiği güvenle sınıyordum.

Sessiz kalıp dediğimi yaptı. Alt kata inene kadar önüme geçmedi. Salona girdiğimde herkes tatlılara geçmişti. Muazzam samimi bir ortammış gibi gülerek Kenan'ın anlattığı saçmalıkları dinliyorlardı. Kenan gereksiz bir aşkla gelişimi izlerken, "Sevgilim," dedi. "Çok bekledin. İyi misin?"

Dimitri masanın diğer ucuna oturmuştu. Şimdilik sırtı bana dönüktü. Yanından geçip, kendi yerime ilerlerken göz göze gelmek zorunda kaldık. Büyük suratına göre bir hayli küçük olan gözleri bana bakarken yeniden kısıldı. Derdi neydi, anlamış değildim. Gözleri üstümdeyken Kenan'la aralarında geçen *o benim savaş ganimetim* muhabbetini düşünmek yeterince baş ağrıtıyordu. Biricik ve Irmak için bile olsa daha fazla burada duramayacaktım.

Çantama uzandım. "Biz kalkalım. Size afiyet olsun." Biricik'e başımla *gidelim*, der gibi işaret yaptığımda zorlamadan ayağa kalktı. Onun da bu ortamdan dolayı gerildiği belliydi. Elimi ona doğru uzattığımda hemen kavramıştı. Arkama doğru çekip önüne dikildim.

"Nereye?" dedi Kenan. "Daha kahve içmedik."

Zıkkım için, demek vardı ama yuttum.

"Bir arkadaşşıma söz vermişim. Onunla buluşmam lazım." Bakışlarımı Irmak'a çevirdim. Bu söyleyeceğimi sadece o hak ediyordu. "Her şey için teşekkürler."

Ayağa kalktı. Yüzü düşerken, "Biraz daha kalsaydınız ya," diye homurdandı.

Bir saniye dahi kalamazdım. Haklıydı Timur. Bu şerefsizlerin yanından uzaklaşmalıydım. Karanlıklarıyla ruhumu öldürüyorlardı. Anne olacak kadın da ayağa kalkmaya yeltenmişti ama ben yandan göz ucuyla

baktığımda olduğu yere sindi. Yeniden önüme dönüp Biricik'i kendime çektim. Dimitri hâlâ bana bakıp geniş geniş sırtıyordu. Kel kafasındaki ayıya bir tokat atmamak için parmaklarımı sıktım. Şu dizginlediğim öfkem için dahi benimle gurur duyulmalıydı.

Kapıya doğru ilerlerken varlığını orada görüyor ama elimden geldiğince göz teması kurmuyordum. Göğüs kafesim ağrıyordu. Öfkeyle baş edebilirdim. Ama onun hissettirdikleriyle nasıl baş edilir, bilmiyordum.

Kenan'ın da yerinden kalkıp, "Hayatım, erken daha," diyerek bana doğru geldiğini fark ettim.

"Yeterli," demekle yetindim.

Gülerken yanından geçtiği Hülya Hanım'ın bir omzundan kavramıştı. Omzuna değen elle gözle görülür bir şekilde irkilmişti Hülya Kralşan. Boğazındaki damarlar dahi artık belirgindi. "Kaynananın önünde şu hanım hanımcık hallerinin beni nasıl etkilediğini anlatamam, sevgilim."

Bunu bir espri sanan İrmak gülmüştü. "Normalde de böyle ki." Bakışları ikimizin arasında gidip geldi. Gerçekten sevgili olduğumuzu düşünüyor olmalıydı. Baş ağrıtıcı bir olaydı. "Tabii aranızda ne geçiyor, bilemeyiz ama."

Kenan daha çok gülmüştü. Çatal sapladığım, sargılı elini bana göstermek ister gibi kaldırıp dudağının kenarını kaşıdı. "Ne geçmiyor ki ufaklık..." Elini Hülya'nın omzundan çekip bana doğru ilerledi. "Dışı sizi içi beni yakıyor."

Dişlerimi sıktım. Bu ifadem de Kenan'ı eğlendirmişti. "Size eşlik edeyim," diyerek hadsiz bir şekilde elini belime dolamaya kalktığı anda engel oldum. Onunla yalandan bir ilişki içinde olma gibi bir mecburiyetim yoktu. İki adım ilerleyip arkamı döndüm. Biricik'i yeniden önümden ilerlettim. İtiraz etmeden gidiyordu. Bunu sadece gerçekten rahatsız olduğu ortamlarda yapardı. Kapıdan çıkarken ona bakmadım ama deniz kokusu hâlâ midemi uyuşturmuş durumdaydı. Holde ilerlerken arkamdan gelen adımlar sesliydi. Onun adımlarını değil, kokusunu hissedirdim. Adımları dahi sessizdi. O olamazdı.

Dönüp baktığımda gördüğüm Kenan'dı. İki adımda yanımda belirmişti. Adımlarımı hızlandırdım. Amacım Biricik'i ondan uzak tutmaktı. "Ablan hep böyle aceleci," dedi Biricik'e. "Ne zaman bir yere gitsek kalkmak istiyor."

Biricik'e onunla bir ilişki içinde olmadığımı kesin bir dille belirtmiştim. İnanmamıştı ama üstelememişti de. Bana dönen bakışları her

zamanki gibi sorularla doluydu. Artık kaçamak ve baştan savmalı cevaplara inanacak yaşta değildi. Bu daha da can sıkıcıydı. Yalandan nefret ediyordum ama en büyük yalanları da hep ona söylemek zorunda kalmıştım. Oysa hiçbirisi benim yalanlarım değildi. Başka hayatların yükü omuzlarıma vurulmuştu. Biricik'e de aynı yükler değmesin diye çırpınıyordum.

Kapıya geldiğimizde çalışanlardan biri Biricik'e çantasını ve kot ceketini uzattı. O eşyalarını alırken ben kapıyı açmak için ileri uzandım. Kapının kolundaki elimin üzerini Kenan'ın eli sarmaladı. Geri çekmek istedim ama öyle sıkı kavramıştı ki şerefsiz, buna izin vermedi. Elimi aşağı iterek kapıyı açtı. İğrenen ifademi saklayamadığımda yeniden keyiflenmişti.

Elimi hızla çekerek adımlarımı hızlandırdım. Arkama göz ucuyla baktığımda Timur, Fiko'yla beraber Kenan'ın üç adım arkasındaydı. Saniyelik bir andı ama çenesinde belirginleşen kemikler fark edilmeyecek gibi değildi. Veyahut ben her santimini ezbere bildiğim için hissetmişim. O an için sarsıcı bir düşünceydi. Neden ezbere biliyordum? İstemesem de bu andan kopup önüme döndüm. Açılan kapıdan esen Boğaz rüzgârı, yüzüme vurup saçlarımı geri savurdu.

Adriel siyah aracın önüne yaslanmış, telefonuyla ilgileniyordu. Kızıl saçları gecenin içinde bir alev gibi parlarken bakışlarını bize çevirdi. Gideceğimizi anlamıştı. Sorgulamadan sürücü kısmına ilerledi. Ona yaklaştığımızda kapıyı açıp içeri girmesi için Biricik'e uzandım. Yine sorgulamadan dediğimi yaptı. Ben de binecekken aracın kapısı aniden kapandı. Karşımda beliren tabii ki Kralşan'dı.

Yüzündeki keyifli ifade yine can sıkıcıydı. "Bu gece de bana bıçaklarla bir şov yaparsın sanmıştım. Hatta uçlarını bile bilemişim." Ellerini cebine atıp duruşunu dikleştirdiğinde başı hafifçe sola eğilmişti. "Hayal kırıklığına uğradım."

Geri çekilmedim.

"Kendini öldürmeni tercih ederim. Elimi pis kanına bulamam."

Dudağında tehlikeli bir tebessüm belirdi. "Her daim iddialı sözler," dedi.

"Siktir git, şerefsiz!" Yediği küfürle gülüşü büyüdü. Bir adım daha atıp, çekinmeden yaklaştım. "Ama bir daha..." dedim tane tane. "Kardeşimi pisliğine bulaştırırsan o bileceğin bıçakları gırtlığına saplamak için bir an dahi düşünmem. Sana bunu defalarca söyledim. Kardeşimden uzak dur!"

Baktı sadece. Tehlikeli bir ışıltı belirdi gözbebeklerinde. Söylediğim her şeyin aksine, “Az önce ne istediğimi biliyor musun Ahuzar?” dedi. Bilmek istemiyordum. Ama susmadı. “Dimitri’nin sana değen cüretkâr gözlerini oymak...” diye mırıldandı. “Çok garip. İlk defa hissettiğim bir duygu. İlk defa seni herkesten saklamak istedim.” Dudağının bir kenarı kendine şaşırmış gibi büküldü. “Sana olan aşkım her geçen gün artıyor, farkında mısın?”

İşte tam olarak bu noktada kusabilirdim. “Bir göz oymak istiyorsan kendi gözlerinden başla, Kralşan!” dedim hiç beklemeden. Yeniden arabaya yöneldim.

Gülerek, “Kırıcısın,” dedi.

Gülen bu defa bendim. “*Benden nefret et, demedin mi?*” Gülüşüm bıçak değmiş gibi kesildi. Elim kapının kolunda, bakışlarım bütün nefretimle ondaydı. “Son nefesime kadar bunu yapmaya devam edeceğim, emin ol! Hem de göreceğin en saf haliyle.”

Dudaklarındaki tehlikeli gülüş ilk defa bocalar gibi oldu. Üzerine düşünmek veya uzun uzun bu ifadeyi izlemek için kendime fırsat vermedim. Aracın kapısını açıp, yüzüne daha fazla bakmadan içeri girdim. Kapanan kapının ardından bakışlarımı malikânenin büyük kapısına çevirdim. Tüm dikkati bendeyken ifadesi son derece sertti. Başkası için duvar, benim içinse bu karanlığın içindeki tek güneşti. Göğüs kafesimde beliren his tanımlayabileceğimden daha fazlasıydı. Artık önceki gibi bakmayan bakışlarını nasıl yorumlayacağımı şaşırmıştım.

“Eve değil,” dedim Adriel’e. “Defne’ye gidelim.”

Artık Yakup Öz peşimde değildi. Bu kimsenin bilmediği, sadece ikimizin bildiği bir gerçektir. Defne’den uzaklaşmamın sebebi oydu. Özlemleriyle daha fazla baş etmeye çalışmayacaktım. Tek arkadaşım, göğüs kafesimdeki ağırlıkları dökebileceğim tek insandı. İçimde beliren bu hissi ona dökmeli, ne olduğundan emin olmalıydım.

“Orada mı kalacağız?” dedi Biricik. Dakikalar sonra ilk kez konuşmuştu.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde sadece başımı aşağı yukarı sallamıştım. Tedirgindi ifadesi. Öndeki Adriel’e göz ucuyla baktı. Şu an soru sormaması gerektiğinin bilincinde olarak sessiz kaldı. “Irmak’ın hayatı çok zor olmalı,” derken bakışlarını camdan dışarı çevirmişti. Yeniden bana döndü. “Hülya denen kadın asla normal bir kafa yaşamıyor, abla.”

En azından farkındaydı. “Boş ver. Bizi ilgilendirmez,” diyebilirdim sadece. Annemizi bir hastalıktan öldü sanıyordu. *Amansız bir kalp hastalığı*. Gerçek olmasını istediğim bir yalandı. Esasen bir o kadar da gerçek bir yalandı.

“Irmak için üzgünüm,” dedi. “Dışarıdan biri gibi sadece telefonda izlerken hayatına imreniyordum ama şimdi...” Derin bir soluk verdi. “Kendi hayatını değil, annesinin hayatını yaşıyor. Sen gelmeden önce odasındaydık. İçeri girdi. Irmak’ın yemekte giyeceği kıyafetleri hatta yapması gereken makyajın tonunu bile söyledi. İşin garibi Irmak da hepsini birebir yaptı. Annesi geldiği an kız robotlaşıyor. Hayır, bir de bana laf söyledi, biliyor musun? Neden bu kadar sıradanmışım. *Ablan ne kadar özenli, sen de onu örnek alabilirsin*, dedi. Deli mi ne?”

Hülya Kralşan yine formunda olmalıydı. “Ciddiye alma,” dedim.

“Almıyorum tabii ki!” dedi umursamazca. “Sadece Irmak’a üzülüyorum. Ben iki saat tahammül edemedim kadına. Onu düşünemiyorum.” Yeniden cama döndü.

Sessiz kaldım. En azından üzerinde iyi bir izlenimi yoktu. Şükrettiğim şey inanılır gibi değildi. Başım ağrıyor, midem sızlıyordu. Dirseğimi cama yaslayıp parmaklarımı göz pınarlarıma basturdum.

“Abla...” diye mırıldandı. Sesi kısıktı. Onaylayan bir mırıltı çıkardım. “Artık bana da anlatacak mısın?”

Parmak uçlarımı gözlerimden çektim. Anlık bulanık bakışlarım yeniden netleştğinde ona bakıyordum.

“Neyi?”

“Bu saçmalığın ortasında ne işimizin olduğunu.”

Cevap veremedim. O an için ilk defa benim küçük kardeşim değildi. Her zaman bencil durur, ucu kendine dokunmayan hiçbir şeyi merak etmezdi. Ama ilk defa olgun ve büyümüş bakıyordu. Karşısında çocuk kalan sanki bendim.

“Kralşan’la bir ilişkin olmadığını söyledin,” dedi. “Ama adam sana *hayatım, bebeğim*, deyip duruyor. Her yere onun korumalarıyla gidiyorsun. Sürekli evin önünde bekliyorlar.” Göz ucuyla Adriel’e baktı. Üniversite kaydına giderken de kendisi yanımdaydı. O an bir şey sormamıştı ama bakışlarında gizli soruları fark etmiştim. “Bu kadın her yerde dibinde,” dedi. Yeniden bana odaklandı. “Tüm bunların üzerine Kadife vuruyor. Bana hiç *eski bir tanıdık* masalını okuma. Adam seni Beyrut’taki

o patlamadan sağ çıkarıp buraya getirdi. Hem de özel bir uçakla. *Yardım etti*, diyorsun. Cengiz abi de o patlamada yaralandı. Onu neden getirmedi?”

Adriel’in dikiz aynasından bize değen bakışlarını hissettiğimde yerimde dikleştım. “İnince konuşalım bunları, Biricik,” dedim. “Şu an yeri değil.”

“Hep aynı şeyi söyleyip başından atıyorsun,” derken tavrı sakın ama tersti. Umutsuzca başını iki yana sallayarak yeniden cama döndü. Kollarını göğsünde bağladı. “Senin için var mıyım yoksa yok muyum belli bile değil. *Okula git, Biricik. Ders çalış, Biricik. Yemek ye, Biricik. Sus, Biricik. İşine bak, Biricik.*” Kırgın bakışları bana döndü. “Ben de varım, abla. Far-kındasın, değil mi?”

Kelimeler boğazımın ucunda kaldı.

“Biricik...”

“Neyse ne,” diyerek yeniden cama döndü. “Görünmez olmaya devam ediyorum. Sen de beni görmemeye devam et.”

Cevap verecektim ama Adriel varken zordu. Derin bir nefesi zorlukla dudaklarımdan bıraktım. Elimi yeniden gözpınarlarıma bastırdım. Yol boyunca ne o konuştu ne de ben. Yolda geleceğimize dair Defne’ye mesaj atmıştım. Haberi vardı. Araba apartmanın önünde durduğunda ilk Biricik indi. Yüzüme bakmadan seri adımlarla apartmana ilerledi. Arabadan inerken sıkıntılı bir nefes verdim.

“Ciddiye almayın,” dedi Adriel şaşırtıcı bir şekilde. “Ergenler hep asidir.”

Göz devirdim. Bir Kralşan adamı başıma gelenler için beni teselli ediyordu. Şaka olmalıydı.

“Akıl istemedim. Fikrin çoksa kendine sakla.”

Arabadan inip kapıyı sertçe kapadım. Apartmana yöneldim. Dış demir kapıdan girmeden önce arkama baktım. Siyah arabanın önüne yaslanmıştı Adriel. Bir sigara yakmış, gecenin karanlığına üflüyordu. Arkasında iki araba dolusu koruma daha vardı. Bu kadar güvenliğin içinde hâlâ huzursuz hissetmem inanılmaz bir histi.

Defne’nin evine ilerledim. Açık kapıda beni bekliyordu. Her zamanki gibi yüzünde dingin bir ifade vardı. Güvenli alandı. Yanına ilerlediğimde yüzümde nasıl bir ifade varsa kollarını iki yana açmıştı. “Ne oldu sana?” Cevap vermeden kollarımı boynuna doladım. Elleri sırtımda gezindi.

“Negatiflik dolmuşsun yine. Sırtın taş gibi olmuş.” Kollarını çözüp beni eve soktu. “Geç.”

İçeri girdiğimde kapıyı arkamdan kapadı. Topuklularımı çıkarıp rengârenk salonuna ilerledim. Huzur veriyordu bu ev.

“Biricik nerede?”

“*Siz büyüklerin konuşacağı çok önemli şeyler vardır. Benim bilmeme gerek yok,* diyerek trip attı ve arka odanın kapısını yüzüme çarptı,” derken bir hayli şaşkındı. “Siz iki kardeş yüzünden evimin bütün pozitif enerjisi düştü. Haberiniz olsun.”

Bezgin bir şekilde kendimi renkli koltuğuna bırakacaktım ki popoma batan şeyle irkilerek yerimden doğruldum. Altımda bir çubuk vardı. “Bu ne?” diye çıkıştım.

Eğilip yamulan çubuğu aldı.

“Yağmur ormanları tütsüm.”

“Kıçıma girdi. Farkında mısın?” diyerek kendimi yeniden koltuğa bıraktım.

“Diğer türlü senin pozitif olman imkânsız.”

Yüzüne sevimsiz bir gülüş gönderdim.

Karşımdaki koltuğa oturup, “İçeridekinin derdi ne?” dedi. “Yine neye bozuldu?”

“Bu sefer haklı.” İfadem ağır ağır düştü. Koridora doğru göz ucuyla baktım. Dinleyip dinlemediğine emin olamıyordum. “Sustuklarımın farkına varıyor.”

“O ne demek?”

Başımı umutsuzca iki yana salladım. “Kralşan malikânesinde yemekteydik,” diyen sesim kısıktı.

İfadesi tam anlamıyla vurgun yedi. Elini göğüs kafesinin üzerine attı. Yaptığı bütün yogalar yine bir saniye içinde altüst olmuştu.

“Ne?”

Başımı umutsuzca iki yana salladım. “Salak adam! İki de bir Biricik'i önüme atıyor. O varken ona karşı koyamayacağımı biliyor. Yetmezmiş gibi o kadın...” Derin bir nefes daha vererek elimi yüzüme kapadım. Kısa bir an sessiz kaldık. Varlığını aniden yanımda hissettim. Elini omzuma dolamıştı. Bakışlarımı ona kaldırdığımda gözlerimdeki *güçlü olmalıyım* zırhı düşmüştü. “Sıkışıp kaldım, Defne,” diyen sesim yine kısıktı. “Kralşan'la çıkan haberi gördü. *Yok*, dedim ama adam sülük gibi peşimde.

Beyrut'tan buraya onun getirdiğini de biliyor. Üstüne üstlük peşimde onun korumalarıyla geziyorum. Bir de Irmak'la yakın arkadaş oldular. Nefes alamıyorum.”

Sırtımı sıvazladı. “En azından onun tehlikeli bir adam olduğunu anlat, Ahuzar,” dedi. “Biricik artık çocuk değil.”

“Ya o kadın?” diyen sesim daha da kısılmıştı. Fısıltıdan farksızdı.

Başını iki yana sallarken sırtımı sıvazlamaya devam etti. “O kadın öldü,” dedi. “Hikâye bu kadar.”

Annemiz olduğunu öğrenmesinin imkânı dahi yoktu ama içimde deli gibi bir huzursuzluk vardı. Göğüs kafesim sıkışıyordu. Bu, Biricik'in kaldıracabileceğinden çok daha fazlaydı. Kralşan da onun kaldıracabileceğinden daha fazlaydı. Ama başka seçenek görünmüyordu. Fevriydi. *Kralşan peşimde*, dediğim an benden gizli polise gidip şikâyet edebilirdi. Benim onu korumak için sınırimın olmadığı gibi onun da beni korumak için sınırı yoktu. Biliyordum.

“Şimdi bana görüşmediğimiz süreçte olanları anlat. Malum, iki haftada başına pek çok şey gelebiliyor,” dediğinde ayağa kalmış, konsolun üzerindeki buhurdanlığına ilerlemişti. Köşedeki kokularından birine uzandı. “Senin için lavanta kokusu hazırlıyorum. Rahatlatır.”

“Deniz var mı?” dedim aniden.

“Ne?”

“Kokularının içinde deniz var mı?”

Lavanta kokusunu bırakıp yeniden kokularına eğildi. Minik bir şişeyi aradan sıyırdı. “Okyanus var?” dedi. “Olur mu?”

Olmazdı. Ama denemeye değerdi. Başımı olur, der gibi salladığımda buhurdanlığı hazırlayıp kapağını kapadı. Çıkan dumandan anında yayılmaya başlayan yoğun, ferah kokuyu derin bir nefesle içime çektim. Ona benzemiyordu. Hiçbir şey o kokunun yerini tutamazdı ama andırıyordu. Bu bile içimi çiçeklendirmeye yetmişti.

“Evet.” Renkli koltuğuna ilerleyip oturdu. Uzun saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yapıp bileğindeki tokayla toparlamaya çalıştı ama doğal taş bilekliklerinin içinden bulması zor oldu. “Dinliyorum.”

“Ek bir şey yok.” Dudak büzdüm. “Geçen anlattığım gibi.”

“Hâlâ peşinde bir mafya var ve diğer mafyadan seni koruyorlar yani.”

“Aynen öyle.”

“Bazen düşünüyorum,” diye mırıldandı. “Bu adamın sana olan takıntısı sadece o kadın olamaz, Ahuzar. Başka bir şey olmalı. Ya gerçekten âşıkça?”

“Ne aşkı be? Salağın teki,” diye çıkıştım. “Beyinsiz, takıntılı, embesil!”

Sakince, “Evimin enerjisini yağmalamaya devam ediyorsun,” diyerek sinirlendi.

Göz devirdim.

“Ee, gideyim o zaman, Defne! Ayrıca sevmek bu mu sence?”

“Tabii ki değil,” dedi hiç düşünmeden. “Sadece her ihtimalin üzerinde durmaya çalışıyorum. Belki de bu yüzden peşini bırakmıyordur diye dedim.” Duraksadı. “Gerçi haklısın. Sevmek bu değil. Sevgi yaşatır, yok etmez.”

Bakışlarım yüzüne takıldı. Üniversite zamanlarında sevgilisiyle nişanlanmıştı ama aşk bazı şeyler için yeterli değildi. Ayrılmışlardı. O günden sonra Defne hayatına hiç kimseyi almamıştı. Duyduğuma göre o evlenmişti. Ama Defne hâlâ sevmeye devam ediyor gibiydi.

“Yaşatır,” diye onayladım.

Sana söz, Ahu. Her yeri kana bulasam dahi bu cehennemden canlı çıkaracağım tek kişi sensin.

Dakikalardır kendime itiraf edemediğim kelime buydu işte: *Sevgi*. Gözlerindeki şey buydu ama daha yoğunu. Aşk?

Delilikti!

Üniversite zamanlarında birkaç flörtüm olmuştu ama uzun sürmemişti. Tersliğim, iğneli laflarım ve netliğim hepsi için can sıkıcıydı. Benim de içimden pek gelmemişti zaten. Konuşmak için konuştuğum tiplerdi. *Vakit kaybı*, diyemiyordum çünkü vakit ayırmamıştım. Okula gidip bir yandan da yarı zamanlı işlerde çalışmaya devam ediyordum. Biricik’e bakmalıydım. Böyle şeyler için zamanım yoktu.

Anlık gelen farkındalıkla bakışlarım boşluğa takıldı. “Defne...” diye mırıldandım.

“Efendim.”

“Birine karşı gerçek bir şeyler hissettiğinde göğüs kafesin sızlar mı?”

Duraksadı. “Hissettiğinde değil,” dedi. “Onu kaybettiğinde sızlar.”

Sessiz kaldım. Belki de hep kaybetmekten korktuğum biriydi. Öyle bir yere koymuştum ki içimde, bir üstü yoktu. Hangi ara oraya kurulduğuna dair ise hiçbir fikrim yoktu. Belki de hastane yatağında onun

sesiyle hayata tutunduğumda, belki bir gül dalına onun hayatı için dilek astığımda, belki de benim yerime ateş olup yaktığında. Bu zamana kadar Kralşan nefretiyle öyle doluydum ki kendi içime asla inmemiştim.

“Ne oldu? Neden daldın?” diyen sesiyle bakışlarım boşluktan koptu.

Dalmıştım çünkü şu an dahi ona gitmek için içimde kaynayan bir sıcaklık vardı. Bu gerçek bir delilik olmalıydı. Telefonumdan yükselen bildirim sesiyle irkildim. “Okyanus kokun çarptı,” diyerek çantama uzandım.

Gözleri kısıldı.

“Seçen sensin.”

Telefonumu elime almıştım. Ama gördüğüm bildirimle kısa bir an bakışmadan edemedim. Ondandı. Numara farklıydı ama bunu bana başka kimse söylemezdi. Tek bir cümle vardı.

Bekliyorum, Abu.

Sen gelme, ben sana gelirim, demişti. *Geç kalma*, deme cesaretini göstermiştim. Kalmıyordu işte. Üstüne bir de *eski evde*, diye belirtmişti. Gitmem gereken yeri de biliyordum. Oturduğum yerde dikleşirken sırtım yay gibi gerilmişti. Üzerine fazla düşünmedim. Bu gerçek anlamda bir delilikti. Çantama uzanırken oturduğum yerden ayaklandım.

“Benim gitmem lazım.”

Şaşkındı. “Nereye?” dedi.

Koşar adım kapıya ilerledim. Hep ben ona gitmiştim. İlk defa o beni çağırmışken fazla düşünmeye gerek yoktu. Panik ve korku doluydum ama beynimde bir nokta her şeyi sıfırlıyordu. Söz konusu o ise hep o nokta işe el atmış oluyordu. Kapıyı açmadan önce koridora yöneldim. Arkadaki odanın kapısını usulca açtım. Hâlâ bana kızgınsa diye önce Biricik’le konuşacaktım ama daha şimdiden uyuyakalmıştı. Kapıyı çekip yeniden çıkışa yöneldiğimde şaşkın Defne hâlâ peşimdeydi.

“Sana nereye, dedim.”

Topuklularımı giydim. “İşim var.” Kapının üzerinden anahtarı aldım. “Geç kalmam. Sen istersen uyu ama kapının demir zincirini çekme. Kızıl saçlı bir kadın gelirse ki gelmez, yine de her ihtimale karşı söylüyorum, uyuduğumu söyle.”

Şaşkındı. “Hiçbir şey anlamadım,” dedi.

“Dediklerimi yap, yeter.” Kapıyı açıp kendimi dışarı attım. “Dediğim gibi geç kalmam.” Apartman yöneticisi o olduğu için bir soru sormak zorunda kaldım. “Yangın merdivenlerinin çıkış kapısı açık mı?”

Hâlâ şaşkındı ama elimdeki anahtarları işaret edebilmişti. “En küçük olan anahtar,” dedi.

“Tamamdır. Teşekkürler.” Parmak ucumla minik bir öpücük gönderip kapıyı şaşkın yüzüne kapadım. Koşar adımlarla apartman çıkışına ilerledim. Bana yaşattığı şu şey delilikten de öte manyaklıktı. Panik atak krizindeydim ama işin ucunda o vardı. İçimde koşturan minik bir çocuk vardı. Demir yangın merdivenine koştum. Karanlıktı. Diğer elimdeki telefonun ışığıyla kendi yolumu aydınlattım. Her geçen gün ona gitmek için yaratıcılıkta ayrı bir çığır açıyordum. Kendime şaşkınlığım ise artık artıyordu.

Topuklarıma bir şeyler takılınca duraksadım. Düşmemek için bir elimle duvara tutundum. Bu bir patates çuvalıydı. Gerçek bir yangın çıkarsa ateş yüzünden değil, patates çuvalı yüzünden ölebilirdik. Buna sonra takılacaktım. Bu engeli de aşip en alta ulaştım. Anahtarı bulup demir kapıyı açtım. Çıktığımda sessizce kapatıp yeniden kilitledim. Anahtarı çantama atıp koşar adım arka caddeye ilerledim. Bu taraf daha sessizdi. Anayola çıkana kadar koştum. Arkamdan hiçbir Kralşan adamının gelmediğine emin olduğumda bulduğum ilk taksiyi durdurup bindim.

Kalbim onca yaşadığımdan değil ama ona gitmek için verdiğim şu mücadelelerle durabilirdi. Dakikalar sonra çiftliğin arka kısmına gelmiştik. İnip, yine koşarak ormana daldım. Birkaç dakika sonra duvarın dibindeydim. Bahtım kara olmalıydı. Düz duvara tırmanmamın başka bir izahı olamazdı. Ayakkabılarımı çıkarıp, içim yanarak duvarın arkasına savurdum. Ağlamaklı bir ifadeyle çantama da aynısını yaptım. Üzerlerine taş değse içim gidiyordu.

“Özür dilerim,” diyerek, çıkacağım köşeye ilerlerken diğer taraftan gelen sesle duraksadım.

“Düşmediler. Tuttum,” dedi her zamanki sakin sesi.

Göğsümdeki kuş sürüsü bu anı bekliyor olmalıydı. Kulaklarımı sağır edecek şekilde kanat çırpmalarının başka izahı yoktu. Duvara yaklaştım. “Timur... Sen misin?” diye mırıldandım.

“Sence, Ahu?”

Kesinlikle oydu. Dudaklarıma arsız ve deli bir tebessüm kuruldu. Duvarın tırmanacağım köşesine ilerledim. Taşlara basıp, parmak uçlarımla

tutunarak ilerledim. Duvarın üzerine oturduğumda mini etek giydiğime sövdüğüm bir gündü. Çekiştirip durmak zorunda kalıyordum ama bakışlarını bana kaldırmamıştı. Geleceğim köşeyi bildiği için o kısımda, hemen ayaklarımın ucunda bekliyordu. Diğer elinde çantam ve ayakkabılarım varken boşa kalan elini bana doğru kaldırdı. Omzunu yaklaştırmıştı.

“Gel,” derken de bakışları hâlâ bende değildi.

Onu tanımadan önce bunu yaptığında içimde bir huzursuzluk belirirdi. Sebebinin ona güvenmemek değil de kendi içimdeki duvarlar olduğunu şimdi anlıyordum. Böyle hisseden Ahuzar’dı. O, dikenli bir gülü alıp Ahu’ya çevirmişti. Ahuzar olsa *çekil oradan, ben inerim*, derdi. Ama Ahu usulca koluna tutunup kendini omzuna bıraktı. Bu, bana uzatılan bir yardım elini tereddüt etmeden tuttuğum ilk andı. Her zaman tek inip çıkardım bu duvarı. Kimseye ihtiyacım yoktu. Ama insan bazen yaslanacak bir dağ arıyordu. Şu an omzunda oturduğum kişi tam olarak o dağdı.

Kollarımı çekinmeden, kafasına dolayıp düşmemek için destek aldım. Normal bir döngüde işliyor gibiydi her şey. Garip ama bir o kadar özel bir andı. Yalnızlığıma dokunan el de benim kadar yalnızdı. Belki de bundandı ona dokunduğumda yakmayışım, dikenlerimin batmayışı. Belli etmiyordu belki ama benden daha sert duvarları vardı. Üzerindeki hüznü hissedebiliyordum.

“Hızlı geldin,” diye mırıldandığında hâlâ omzunda oturuyor, iki elimle başını tutuyordum. Bir eli sıkıca çıplak bacaklarıma dolanmıştı. Rahatsızlık hissetmedim. Aksine midem karıncalanıyordu.

Dudağımdaki tebessümü görmedi. “*Bekliyorum*, dedin,” dedim. “Bekletmedim.” Sessizdi. Omzunda benimle ilerlemeye devam ettiği için, “Yine beni bayrak gibi sallıyorsun,” demek zorunda kaldım. “İndirmen gerek.” Hâlâ sessizdi. Yanağımı da sarıldığım başına yaslamak zorunda kaldım. Buralar yüksekti. Düşme tehlikesi vardı. *Her anlamda*. “Gerçekten indirmen gerek, Timur.”

“Bekle,” dedi sakince. Sesinde itiraz kabul etmeyen bir ton vardı. “Burada şu sikko şeyleri giymene gerek yok.” Diğer elindeki ayakkabılarımdan bahsediyordu.

Yaslandığım kafayı daha da sarmalamama neden oluyordu. “Düzgün konuş,” dedim ama sesim mırıltıdan farksızdı. Beni bu denli sakinleştirmesi can sıkıcıydı.

Eski evime ilerliyordu. Söylediği şey yerine daha kibar bir küfür bula-
mamış olmalı ki sessiz kaldı. “Platinlerini bunların ağrıttığının farkında
mısın?” diye homurdandı.

Gülümsedim.

“Topuklularım olmadan savaşamam.”

Evim arka tarafta, duvara yakın olduğu için şanslı, hemen Cemil ba-
banın eviyle yan yana olduğu için şanssızdık. Şu an o evin ışıklarının
yanmaması ise şükür sebebiydi. Cemil baba yine erkenden uyumuş olma-
lıydı. Timur evin önüne geldiğimizde kapıyı açtı. Halbuki en son geldi-
ğimde kilitlediğime emindim.

“Kapıyı nasıl açtın?”

Elindeki ayakkabıları evin ortasına savurarak yüreğime ağır bir darbe
indirdi.

“Anahtarı aynı yere bırakmışsın.”

Evin ışığı yanıyordu ve kapı zaten açıktı. Demek ki benden önce eve
girmişti. Ama ben başka şeylere takılmıştım.

“Öyle fırlatma!”

Omzundayken ikimizin içeri girmesi imkânsızdı. Kendileri zaten
kapı kadardı. Hafifçe eğildiğinde omzundan inip içeri ilerledim. Sen-
delemiştim ama kolumdan kavramıştı. Benim ellerim ise hâlâ eteğimi
çekiştirme derdindeydi. Dengede kalabildiğimi hissettiğinde kapıyı ka-
padı. Dertlerimi umursamadan, ilerleyip kendini koltuğa bıraktı. Takım
elbiseler içindeki hali Kralşan’ın yanından çıkıp direkt buraya geldiğinin
ispatıydı. Dik bakışları bendeydi. Kendime çekidüzen verdiğimde kısa bir
an baktık.

“Ee,” dedim. “Niye çağırdın?”

Bakışları göz ucuyla oturduğu koltuğun diğer ucunu işaret etti. “Sana
yemek getirdim,” dedi. “Orada hiçbir şey yemedin.”

Birkaç gün önce benim ona sunduğum bir bahaneydi oysa. Karşıdan
bakınca ben de böyle mi görünmüştüm gözüne? Yersiz ama bir o kadar da
iç ısıtan bir bahaneydi. Dudaklarımı birbirine bastırarak tebessüm etme
isteğimi dizginledim.

“Lahmacun?” derken tek kaşım havalanmıştı. Büyük bir sakinlikle o
da diğer kaşını kaldırdı.

“Dürüm?”

Bu defa gülümseyişime engel olamadım. “Olur.” Bir öneri de ben sunup, “Çay?” dedim.

Aynı cevabı iletip, “Olur,” dedi.

Dudaklarımdaki saçma tebessüm büyüdü. Yanından geçerken, getirdiği poşeti alıp holdeki mutfığa ilerledim. Cemil baba kendi eviyle birlikte burayı da ayda bir temizlettiği için çok pis değildi ama yine de tozluymuştu. Saatler önceki yakınlığı dengemi sarsmış gibiydi. O, oldukça normal davranıyordu. Bu iyiydi. Rahatlığı yüzünden istemsizce rahatlıyordum.

“Bu defa nasıl geldiğimi sormayacak mısın?” diye seslendim.

Kısa bir duraksamanın ardından, “Sormasam da anlatacaksın,” diyen sesi geldi.

Haklıydı. Çay suyu koyarken kendi kendime gülümsedim. Hiç söylememişti, nasıl olursa içmişti ama çayı demli seviyordu. Gözlemlerken fark etmiştim. O yüzden çayı çok attım. Poşetten iki dürüm çıkmıştı. Paketlerini açmadan iki ayrı geniş tabağa yerleştirdim.

“Arkadaşıma gitmiştim. Apartmanın yangın merdiveninden kaçtım.” Sessiz kaldı. “Etkilendin,” dedim yüz ifadesini görmediğim halde.

Bu defa, “Fazlasıyla,” diyen sesi geldi.

Kendi kendime güldüm. Öte yandan hem tozlanan tezgâhı siliyor hem konuşmaya devam ediyordum. Her iki alışkanlığımdan da vazgeçmek zordu.

“Dimitri denen adam neden hâlâ burada?”

“*Kurul* denen şey yüzünden.”

“Gerçekten varlığına inanıyor musun?”

“Artık evet.”

Elimdeki bezi kenara bırakıp salona ilerledim. Hâlâ koltukta oturuyordu.

“Kanıt yok.”

“İnan ki fazlasıyla var. Dimitri denen adam çok açık veriyor.”

Derin bir nefes verdiğinde keskin bakışları bana dönmüştü. Aynı anda hem sert hem yumuşak bir ifadeyi nasıl kuşanıyordu acaba?

Birkaç dakika boyunca bu bakışı sürünce, “Ne oldu?” demek zorunda kaldım. “Neden öyle bakıyorsun?”

Hâlâ öyle bakıyordu. Tek kaşı havalandı. *Nasıl bakıyormuşum?*

Sorusunu duymadığım halde ifadesinden anladığım için dudak büzdüm. *İçimi ısıtan bir ifadeyle*, diyemediğim için, “Garip,” demekle yetindim.

Dudağının bir köşesi usulca kıvrılırken, bakışlarını en sonunda benden koparıp önüne döndü. “*Beni gör*, diyen sendin.” Yeniden kesişti gözlerimiz. “Görüyorum işte.”

Dudağının kenarındaki tebessüm bulaşıcıydı. Aynı ifade benim de yüzüme kurulmuştu. Tanımsız, kelimelere dökülemeyen ama bir o kadar sıcak hissettiren bir andı. Haklıydı. Beni görmesi için peşinde koşan da bunu hissettirdiği anda dumur olan da bendim. Çünkü her şeyi gibi bu duyguları da netti. Görmediğini tamamen yok sayıyordu. Acı veren bir eziciliği vardı. Kendisi için görünür kıldığında ise bakışlarını koparmıyordu. Tehlikeli bir sıcaklığı vardı.

Çay için küçük demliği çıkarmıştım. Suyun kaynama sesi yükseldiğinde ne hissedeceğimi şaşırdığım bakışlarından kaçmak için mutfığa döndüm. Biraz daha böyle bakarsa saçma bir şekilde sıcaktan patlayabilirdim. “Demli içiyordun, değil mi?” dediğimde sessiz bir onayı vardı. Mutfığa girdim. Aynı zamanda soru sormaya devam ediyordum. “O salak, Biricik’i evden mi aldı yoksa Biricik bana söylemeden yine Irmak’la mı buluşmuştu?”

“Irmak size gitmek istedi. Kralşan da *o bize gelsin*, diyerek evden aldı. Kızma kardeşine.”

Çayı demliyordum.

“Kızmadım. Aksine o bana kızdı.”

“Ondan çok şey saklıyorsun, Ahu.”

Çayın altına yeniden su koymadım. Zaten iki kişiydik. Yeterliydi.

“Her şeyi anlatırsam ne değişecek? Bildikleri şeylerle onu koruyamam, sen de biliyorsun.”

“Böyle de koruyamazsın. Kralşan’ın tehlikeli bir adam olduğunu anlatmazsan ona yaklaşmaya devam edecek.”

Sessiz kaldım. Defne de aynı şeyi söylemişti. Haklıydılar ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ki. Yaşadığım halde benim bile olayları toplamam zordu. Ona nasıl izah edecektim?

İçimden geçenleri anlamış gibi, “Hülya Kralşan’dan bahsetme,” dedi. “Sadece Kralşan’ı anlat.”

Sessiz kalan bu defa bendim. ay demlenmemişti ama ikimize de bir bardak doldurdum. ayları ve drm tabaklarını tepsiye yerleştirip ona doğru ilerledim. Tepsiyi koltukta aramıza bırakıp çayını ona doğru uzattım.

“Yaran nasıl? Ağrın var mı?” diye sordum. Derin bakışları yine ben-deyken başını iki yana salladı. Drm poşetinden çıkarıp onu da önüne bıraktım. “Pansuman yapalım mı?” Aynı bakışlar yine zerimdeydi. Dik-katle izliyordu. Yine başını iki yana salladı. Kendi drmme uzanan elim aynı bakışları yüzünden bocalamıştı. Kısa bir an ben de ona baktım. “Hâlâ yle bakıyorsun.”

Tek kaşı havalandı. “Garip mi?” dedi.

“Tam olarak yle.” Drmme odaklandım. “şuna bir son ver ki ye-meğimi yiyebileyim! Kafamı bulandırma.”

Güldü. Hem de ilk defa bu kadar net bir şekilde. Dudağının bir köşesi kıvrılarak ya da hafifçe tebessüm ederek değil, gerçek bir tebessümle yüzü parladı. Gldğnde göz kenarlarında beliren iki derin çizgi vardı. Bu gördüğüm de ilkti. Daha sık glmeliydi. Sendelemiş bir ifadeyle elimde drmle bakakaldım.

İlk olarak ayına uzandı. Bir yudum alacaktı ama bu sefer benim ba-kışlarım ona kilitlendiği için sıra ona geçmişti. “şimdi de sen öyle ba-kıyorsun,” derken, son derece rahat bir şekilde çayını içip geri bırakmıştı.

Kesik bir nefes alıp, “Bence aynı anda yemeklerimize bakmalıyız,” diye mırıldandım. Yoksa bu saçma döngü bitecek gibi değildi.

Cevap hoşuna gitmiş olmalıydı. Dudaklarındaki tebessüm yerli ye-rindeyken, en sonunda etkileyici bakışlarını gözlerimden koparıp dr-mn yemeye başladı. Derin bir nefes alarak kafamı toparlamaya çalıştım. Drm atım. O kocaman bir dilim ısırırken ben küçük parçalarla yi-yordum. Kısa bir süre sessizce yiyip çaylarımızı içtik.

Sessizliğe daha fazla dayanamayan tabii ki ben oldum. “İlaçlar için teşekkür ederim,” dedim.

Yemeğinin sonuna gelmişti. Başını sessizce aşağı yukarı salladı. Bu onun sessizliğinde *nemli değil*, demekti. Göz ucuyla baktı. “Daha iyi misin?”

Gülümserken başımı aşağı yukarı salladım.

“Hâlâ boğazım ağrıyor ama en azından sesim düzeldi.”

“Radyo programını yine sen sun o zaman,” dedi son lokmasını da alıp çiğnedikten sonra. “İbrahim lavuğuna daha fazla tahammül edemem.”

Ağzım doluydu. Bu yüzden parmaklarımı dudaklarıma kapatarak gülmek zorunda kaldım. Lokmamı yuttuğumda, “Adam sana hiçbir şey yapmadı. Bu ne kin?” demek zorunda kaldım.

Ortadaki peçetelerden alıp dudaklarını sildi.

“Fazla neşeli.”

Gülüşüm sürüyordu ama göz devirmeden de yapamamıştım.

“İnanılmazsın.”

En umursamaz haliyle elindeki peçeteyi tepsinin içine savurarak net bir cevap verdi. Gerçekten inanılmazdı.

Birkaç dakika sessiz kaldık. Onun yemeği bitmişti. Beni izlediğini fark ettiğimde muhabbet açma ihtiyacı hissettim. “Burası eskiden tek bir odaydı,” dedim. Peçeteye uzanıp dudaklarımı sildikten sonra yemeye devam ettim. “Sadece ileride küçük bir mutfak ve lavabo vardı. Sonra babam Biricik’le benim için iki ayrı oda yaptı. Kendi elleriyle ördü duvarları.” Bakışları bendeydi ama konuştuğum sürece bu etkisi daha az mide sızlatıcı oluyordu. “Çiftlik sahibi gördüğünde çok şaşırmıştı. Küçük bir barakadan büyük bir ev inşa etti diye babamı tebrik edip eşyaları da o hediye etmişti. Sadece içerideki dolabımı babam yapmıştı. İyi bir adamdı. Elinin değdiği her yeri güzelleştirirdi.”

Sessizce bakıyordu. Ama rahatsız edici değildi bakışları. Aksine ilgiyle dinliyordu. Fazla duygu karmaşası içeren bir gündü. Bundan kaçınmak adına boşalan bardağına bakıp, “Çay dökeyim mi?” dedim.

Olur, dercesine başını eğdi.

Bardağını alıp yerimden kalktım. Mutfaka ilerledim. Çay artık iyice almıştı demini. En koyu kıvamda doldurup yeniden ona ilerledim. “Sen?” dedim karşısına kurulurken.

“Ne ben?”

“Hep benim hayatımı dinliyorsun. Sen hiçbir şey anlatmıyorsun.”

Çayından bir yudum aldı. Sıcaklığını umursuyor gibi değildi. “Dinlemek daha iyi,” dedi. “Konuşmayı sevmem.”

Gülerek, “Sen dinlemeyi de sevmiyorsun, Timur,” dedim. “Kendimi zorla dinletiyor gibi hissediyorum. Kötü bir his.”

Çayından bir yudum daha alırken oturduğu yerde dikleşti. “Anlatacak bir şeyim yok,” derken sesinde ağır bir yaşanmışlık vardı. Bence anlatacak

çok şeyi vardı. Keskin kahveler sert ve ifadesiz değildi. Aksine en savunmasız şekilde bakıyordu. “Gördüğün kadarım,” diye devam etti. “Bildiğin kadarım. Bir adım var, bir işim, bir görevim, bir de...”

“Bir de ne?”

Bakışlarını kaçırmadı. “Bir de *sen* işte,” dedi en net şekilde.

Cevap veremedim. Yemek yiyemedim. Çayımдан bir yudum bile alamadım. Sadece ona baktım. Tek bir cümlede ise fazlasıyla takılı kaldım. *Bir de sen...*

“Başka bir şey yok,” diyerek normal bir döngüdeymiş gibi konuşmaya devam etti. Ben bocalamıştım ama o yine netti. “Davranışlarımdan kendini suçlu hissetme. Dediğin gibi. Garip bir adamım ben, Ahu. Çok konuşasım yok. Pek yaşayasım da yok. Bir konuda haklısın. Kimseyi dinleyişim de yok. Ama sen uzun uzun şu halının desenlerini de anlatsan...” Bir omzunu belli belirsiz kaldırıp indirdi. “Dinlerim.”

Kalbim göğüs kafesime art arda darbeler indirirken zorla yutkundum. Netliği sersemletmeye devam ediyordu. Öyle derin bakıyordu ki sert bakışları gibi bu da içine çekiyordu. Önceki tutarsızlıkları için yine *özür dilerim*, demeden özür diliyordu aslında. Sessiz kelimeleri sanıldığı kadar sessiz değildi.

Kalp çarpıntımı gizlemek için birkaç saniye bakışlarımı önüme eğip yeniden ona döndüm. Dudağımda beliren tebessüme engel olamamıştım. Bu iş rayından çıkıyordu. Karşı koymadım. Zaten hiçbir zaman hayatım rayında olmamıştı.

“Sonra *çok konuşuyorsun, Ahu*, deniliyor ama.”

“Arada tadını kaçırıyorsun.”

Gülüşüm büyüdü. Bakışları gülüşüme takıldı. Bu da sersemleticiydi. “Bir daha *çok konuşma, Ahu*, dersin sağlam başını ağrıtırım,” diyerek kendime gelmeye çalıştım.

Eyvallah, dercesine başını eğdi. Bakışları ise yemediğim yemeğe takılmıştı.

“Bitirmedin.”

Midemdeki keleklerle yemek zordu. “O kadar yeter bana. Doydum,” derken oturduğum yerden kalktım. Karşı koltuktaki çantama uzandım. “Yemek için teşekkürler. Çok geç olmadan gideyim. Mutfağı sakın dağınık bırakma.” Göz ucuyla baktığımda tam olarak dağınık bırakacağına emin oldum. “Ciddiyim,” dedim kararlı ifademle. “Çayın altını kapa.

Demlikte bırakma, dök. Dürümleri de dışarıdaki çöpe at. Cemil baba arada burayı temizletir ama o zamana kadar evde çöp durmaz. Kokar. Bardaklara da bir su tutarsın artık. Ona da üşenme.”

“Ahu.”

Ayakkabılarıma doğru ilerlerken, “Efendim,” dedim.

“Söylediklerimi geri alıyorum. Çok konuşuyorsun.”

Minik bir kahkahaya engel olamadım. “Memnunsun sanıyordum,” diyerek kapıya ilerlemiştim. Amacım bir an önce buradan çıkıp etki alanından uzaklaşmaktı. Aksi takdirde çok farklı düşüncelere düşebilirdim. “Gidince haber veririm.” Kapının koluna uzandığımda yeniden ona döndüm. Sessiz bir kelimem vardı.

Bu defa da o anladı. “Tamam,” dedi usulca. “Dikkatli olurum.”

Yerinden kalkmamıştı. Koltukta öne doğru eğilmiş, kollarını dirseklerine yaslamıştı. Belli belirsiz yutkundum. Üzerimdeki etkisi inanılmazdı. Sadece bakıyordu ama kalbim tekliyordu. Allah aşkına, benim derdim neydi? Verdiği cevapla gülüşüm derinleşti. Tuttuğum nefesi vermek için kendimi zorla evden dışarı attım. Demir kapı arkamdan kapandığında elim kalbimin üzerindeydi. Etki alanından hâlâ çıkmış değildim. Koşarak kapıdan uzaklaştım. Uzaklaşan sadece bedenimdi. Kalbimin üzerine kırmızı bir halat dolamıştı. Kana bulanmış bir halattı ama ucu ona varıyordu. Kaçınılmaz olanın farkındaydım.

Şu an uzaklaşıyor olsam da eninde sonunda yine ona koşacağımı biliyordum. Bülbülün kaderi buydu çünkü. Gül sessizce salınırken dahi bülbül sürekli ona uçmalıydı. Çünkü hayranlık sevgiye, sevgi aşka dönüştüğü vakit ikisi de yanmaya mahkûmdu.

Odasının camından yıldızsız gökyüzünü izliyordu Irmak Kralşan. Telefonu sessizdeydi. Herkes için ihtişamlı sayılabilecek hayatında hiçbir ses istemiyordu aslında. Görkemli bir cennette, gösterişli bir cehennemde yaşıyordu. Yok sayılan, susturulandı. Hiçliğe atılan, bırakıldı. Küçük zihninde dönüp duran sesleri susturan tek şey müzikti. Kulaklığını kulağına takmış, her zamanki gibi yüksek sesli bir müzik dinliyordu.

Kendini müziğin ritmine kaptırmış, gözlerini kapatıp kendinden geçmişti ki kulaklıklar hızla kulağından çekildiğinde duraksadı. Bakışlarını

yanına çevirdiğinde gördüğü kişi yanıltmamıştı. Gelen annesiydi. *Hülya Kralşan*.

Çatık kaşları yüzüne işlemiş gibiydi. İfadesi sert ve donuktu. Elindeki kulaklığı Irmak'ın pembe yatağının üzerine savurdu.

“Ne yapıyorsun sen?”

Oturduğu yerde dikleşti Irmak.

“Müzik din-”

Gerisi gelmedi. Yanağına yediği tokatla yüzü sol yanına düştü. Kelimeler dudaklarının arasında boğulup kaldı.

“Sana kaç kere *o kızlarla buluşmayacaksın, arkadaşlık kurmayacaksın*, dedim!” diye bağırdı annesi. Gözlerinde yine öfke ateşi dönerken Irmak zorla yutkundü. Annesi kolundan kavrayıp zorla yerinden kaldırdığında karşı gelemedi. “Senin yüzünden her defasında muhatap olmak zorunda kalıyoruz! Biricik kim ki senin arkadaşın olacak? *Uzak dur*, demedim mi sana?”

“Anne...” diyebilirdi sadece.

“Onlar senin dengin mi?” diye yükselmeye devam etti annesi. “Sana kaç kere *bir Kralşan gibi yaşa*, dedim!”

“Ahuzar abla abimin sevgilisi!” diye yükselirken kolunu zorla Hülya'nın elinden kurtarmıştı Irmak. Üzerindeki pijama dahi annesinin seçtiği, kadınsı bir pijamaydı. Şu an içinde bulunduğu durumdan memnun olduğu tek şey çıplak ayaklarıydı. Topuklu ayakkabılardan nefret ediyordu. “Kolaysa bu söylediklerini abime de söylese-”

Yanağına bir tokat darbesi daha aldığı anda yine kelimelerini yutmak zorunda kaldı. “Bir daha sakın bana sesini yükseltme!” derken Hülya Kralşan parmağını küçük kızının yüzüne doğru sallıyordu. “Abinin salaklıklarını kabul etmek zorunda değilim. O, hayatına istediğini alabilir ama sen benim kızımsın! Benim istediklerimi yapacaksın! Ne Biricik ne Ahuzar. İkisiyle de muhatap olmanı istemiyorum. O kadar!”

Eli, iki darbe alan yanağında, dolu dolu gözleri annesindeydi. “Doğurmasaydın o zaman,” dedi dudakları titrerken. “Senin kızın olmayı ben seçmedim, anne.”

Kendinden başka her şeye kör olan Hülya, kızının gözlerindeki acıya, “Gereksiz dram yapma,” diyerek cevap verdi. Adımları gerilerken bakışları makyaj masasının üzerinde gördüğü minik, kahverengi ayıcığa takılmıştı.

Uzanıp aldı. “Bu ne böyle? Sana kaç kere şu çocuklukları bırakmanı söyledim.”

Biricik’in hediyesiydi. Irmak onlara hediye aldığı için o da kendisi için kıymetli olan bir eşyayı ona vermişti. “Anne, hayır!” diyerek ileri atıldı. “Onu bırak! Hayır!”

“Yapışma!” diye yükseldi Hülya. Koluna sarılan kızını geri iterken, elindeki ayıcığı bırakmadan odanın çıkışına ilerledi. “Kaç yaşına geldin ama şımarık bir çocuk gibisin hâlâ.” Ağzının içinde homurdanarak, odadan çıkıp kapıyı sertçe kapadı. “Hep abin olacak o gereksiz yüzünden bu haldesin.”

Dudakları bükülürken sertçe kapanan kapıyla birkaç saniye bakıştı. Sesli bir isyan dilinden hiçbir zaman dökülmemişti. Ama artık tahammül edemediği şeyler vardı. Doğmayı o seçmemişti. Bu hayatı da o seçmemişti. Bir annenin evladına yapacağı en büyük kötülük onu sevgisiz bir kalple büyütmekti. Irmak Kralşan’ın gördüğü tek sevgi babasıyla abisindendi. Babası artık hiçti. Abisi ise bir var bir yoktu. Şeytanın ininde yaşadığını, abisinin ve babasının köklü bir mafya olduğunu biliyordu. Tutunduğu tek aydınlık bile karanlıktı. Gözyaşları sessizce süzülürken olduğu yere çöktü.

Makyaj masasına uzanıp yerle bir etmek, bu odayı dağıtmak istedi ama bunu yaptığında azar işitecekti. Yapabildiği tek şey şiddetli hıçkırıklarının arasında nefes almaya çalışmak oldu. İstemediği bir hayatın içinde yaşamamanın ağırlığı altında ezilirken henüz on altı yaşındaydı. Yatağının ucuna sinip sessiz iç çekişlerle ağlamaya devam etti. Hayat bir iç çekişti. Irmak Kralşan bin kere iç çekti. Nahifliğini, kırılğanlığını, iyi kalbini *eziklik* diye öğretmişti annesi. O da kendini öyle bildi.

Dakikalar sonra titreyerek yerden ayaklandı. Yanaklarına bulaşan ıslaklığı elinin tersiyle sildi. Abisine gidip yanında uyuyabilirdi ama yapmadı. Sessiz adımlarla, yalınayak malikâneden çıkıp evin arkasındaki çöpe koştu. Annesinin attığı ayıcığı bulmalıydı. Çöpün en üstünde bulunduğu anda alıp, elleriyle temizleyerek yeniden eve ilerledi. Gözleri ağlamaktan şiş, burnu kırmızıyken yanağında dört uzun parmağın izi vardı.

Çıplak ayaklarıyla, kucağında küçük bir ayıcıkla yeniden malikâneye girdi. En üst kattaki odasına çıkmadı. Babasının odasına ilerledi. Küçükken onu severdi babası. Omzuna alır, koşardı. Oyuncaklar getirir, malikânenin bahçesinde bisiklet sürmesine yardım ederdi. Artık Mahir

Kralşan kocaman bir et yığınınından ibaretti. İçeri girdiğinde aynı sessiz adımlarla yanına ilerledi.

“Baba...”

İnleyerek cevap verdi Mahir Kralşan. Irmak başucuna oturduğunda inleyişleri sıklaştı. Gözlerinde beliren derin bir ışık vardı. Bu ışık sadece Irmak’a bakarken belirirdi. Çünkü bu ihtişamlı cehennemdeki en masum kişi oydu.

Gülümsemeye çalıştı Irmak.

Mahir’in bakışları kızının yanağına takılmıştı. Gözbebekleri titredi. “An- Anne-,” diye inledi kesik kesik. “Annen...” Bunu yapanın kim olduğunu biliyordu ve bunun ağırlığıyla eziliyordu.

Başını aşağı yukarı salladı Irmak. Yanağına bir yaş daha süzüldü. “Keşke iyi olsaydın baba,” dedi. Babasının göğsüne yaslandı. Kesik kesik aldığı nefesleri dinlerken gözyaşları şiddetlendi. “Burada sensiz yaşamak çok zor.”

Elini uzatıp kızının saçlarını okşayamadı Mahir. Şakağına doğru sessiz bir gözyaşı yuvarlandı. Irmak ise yaslandığı gövdeden yavaşça doğrulmuştu. Yanağına düşen yaşları silerken burnunu çekti. Büyük bir üzüntüyle babasının gözlerinde gezinen bakışları, ilerideki ilaçlara takılınca duraksadı. “İlaçların bitmiş,” diyerek kendini toparlamaya çalıştı. “Kalp ilacını alman lazım. Çok hızlı atıyor.”

Ayıcığı babasının kucağına bırakıp karşıda kalan büyük dolaba ilerledi. Büyük bir kutuda ilaçların olduğunu biliyordu. Dolabı açtı. Burası annesiyle babasının eski odasıydı. Kazadan sonra annesi ayrı odaya geçmiş, Mahir Kralşan tek başına kalmıştı. Dolapta olan şeyler babasının ve çoğunlukla annesinin eski eşyalarıydı. Bu dolapları evde çalışan yardımcılarının bile açması yasaktı.

Eski, avangart dolabın alt çekmecelerinde ilaç kutusunu aradı ama bulamadı. Üst kısımda duran kutulara uzandı. Boyu yaşından uzundu. Zorlanmadan aldı. İki kutuya da baktı ama içinde eski eşyalar dışında bir şey bulamadı. En köşede kalan kutuya uzandı. Çekip aldığı anda, hemen üzerinde olan başka bir kutu neredeyse kafasına düşecekti. Bir adım geriyleyerek küçük ahşap kutudan kıl payı kurtuldu ama yere düşerken kapak açılmış, içindekiler dağılmıştı.

Elindeki kutunun içinde de ilaçlar yoktu. Uzanıp, yeniden yerine koyarken ilaçların dolabın yanındaki konsolun üzerinde olduğunu fark etti. Onlara ilerlemeden önce yere düşürdüğü eski kutuya uzandı. Kapağı

kırılmıştı. İçinden düşen iki fotoğraf vardı. Yerde, arkası dönük bir şekilde duran ilk fotoğrafa uzandı. Sararmış fotoğrafın arkasına ince, düzgün bir yazıyla minik bir not yazılmıştı.

Hayat ışıgım, Hülya...

Fotoğrafı çevirdi. Gördüğü genç kadın annesi gibiydi ama bir o kadar da değildi. Eski, koyu kahve bir etek ve gömlek giymişti. Saçları uzun, ifadesi gençti. Yanındaki adam kolunu ona dolamış, sıkıca sarılmıştı. Koyu kahve, gür saçları olan bir adamdı. Üzerinde eski bir gömlek, ayağında ise uzun çizmeler vardı.

Kaşları çatıldı Irmak'ın. Diğer fotoğrafa uzandı. Bunun arkasına da kısa ama küçük bir not düşülmüştü.

Soykamer Ailesi

Fotoğrafı çevirdi. Ve gördüğü görüntüyle büsbütün ürperdi. Yine annesi vardı. Eski kıyafetleri üzerindeyken karnı burnundaydı. Yanındaki adam yine aynıydı. Hülya hiç gülmüyordu ama ona sarılan yanındaki adamın mutluluğu yüzünden belliydi. Koyu kahve, uzun saçları olan bir kız çocuğunun elinden tutuyordu. Mutlu bir aile tablosu değildi. Gülen tek kişi adamdı.

Bakışları titredi Irmak'ın. Bunun sebebi gördüğü değil, anımsadığı şeylerdi. *Soykamer Ailesi* bir mih gibi zihnine çakılmıştı. İki fotoğrafı da alıp yerden ayaklandı. Kutuyu alıp, dolaptaki yerine sıkıştırırken hareketleri telaş doluydu. Ağrıyla inleyen babasına bakmadan elindeki fotoğraflarla odadan çıktı. Koşarak, kendi odasına girip kapıyı kapadı. Yatağının üzerindeki telefonuna uzanıp titreyen elleriyle açtı. Biricik'le mesajlaşırken birbirlerine küçüklük fotoğraflarını göndermişlerdi. Hızla mesajlara girip o fotoğrafı buldu.

Arkasında *Soykamer Ailesi* yazan fotoğrafı yatağın üzerine bırakıp ikisini karşılaştırdı. Farklı olan tek şey Biricik'in gönderdiği fotoğrafta Hül-ya'nın olduğu kısmın kesilmiş olmasıydı. Eteklerinin ucu kalmıştı sadece. İki görüntü muazzam bir şekilde eşleşiyordu. O yokken kalan baba ve kızı mutlu bir aile tablosu oluşturabiliyordu. *Babam ve ablam*, diyerek atmıştı bu fotoğrafı Biricik. *Ablamın tipine bak*, diyerek de gülmüştü.

O an Irmak da gülmüştü lakin şimdi hissettiği tek şey derin bir göğüs sıkışmasıydı. Algıladığı gerçekle olduğu yere çöktü. Şaşkınlık, hayret ve şokla dudaklarından kesik nefesler döküldü. Biricik annesi için *bir hastalıktan öldü*, demişti. Hülya Kralşan ise ona hiçbir zaman babasıyla nasıl tanıştığından bahsetmemişti. Nefesi sıkıştı. Elini art arda göğüs kafesine

vurup gerçeği hazmetmeye çalıştı. Ahuzar ablasının Hulya Kralşan'a olan nefreti ve annesinin onlara olan kini zihninde birbirine karıştı. Biricik'le yüz benzerlikleri ürpermesine neden oldu.

Derin bir soluğu daha zorla verirken içinde o zamana kadar biriken ne kadar nefret varsa üzerine yığıldı. Altından kalkamadı. Yapacağı şeyin üzerine fazla düşünmedi. İçindeki fke öyle büyüktü ki sadece intikam almak istedi. Soykamer ailesinin olduğu fotoğrafı eline aldı. Yerden kalkarken bakışları dikti. Telefonunda tek bir numarayı buldu.

Magazin muhabirlerinden biri...

Arama tek alışta aıldığında Irmak avcundakini daha sıkı kavramıştı. "Taner," dedi. "Benim. Irmak Kralşan. Sana bir haber göndereceğim. En sağlam muhabirlere gönder ama benden çıktığını hiç kimseye söyleme."

"Bu riski almaya değecek bir haber mi? Onu söyle bari. Sizin aileyle ilgili manşet girdiğimiz an Kenan Bey deliriyor. Biliyorsun."

"Sen dediğimi yap. Abimi bana bırak," dedi sadece.

"Konu ne?"

Elindeki fotoğrafa baktı. Gözlerinde dönen öfke bütün bedenine yayıldı. Bu yaşma gelene kadar istekleri göz ardı edilmiş, asla kendi gibi olmasına izin verilmemişti. Madem yalandan bir maskeyle yaşıyordu, o zaman etrafındaki her bir maskeyi de indirecekti. *Tek tek.* O kendi olamıyorsa buna neden olanlar da hesabını verecekti.

Telefondaki muhabire, "Hulya Kralşan'ın gerçek yüzü!" derken içinde zerre tereddüt yoktu.

4. BÖLÜM

*“Ey, ulu bilge,
Gökyüzünde,
Yeryüzünde,
Yerin dibinde,
Dağıttığın adalet nasıl da yerinde.”*

-Dante Alighieri

Bataklıkta açan çiçekler kir tutmaz, derdi Timur’un ablası Güldeste. Başını ablasının sıcak göğsüne yaslar, gür saçlarında ellerini gezdirirdi. Sırtını sıvazlar, yaşına rağmen büyük olan bedenini küçülttüğüne küçültürdü. Dışarıdan gelen lanetlerle küfürleri bir tek orada duymazdı Timur. Nehir misali ses bir kulağına ninniler mırıldanırken diğer kulağını eliyle kapatırdı. Kapıları şiddetle vurulup, ardındaki sandalye sarsılırken kapıya bakmamaya çalışırdı Timur.

Babanın, “Onu bana ver, Güldeste. Onu sevme. Ölüm o!” diyen iniltilelerini duyardı.

Ama ablası anında kulaklarını tıkar, göğsüne çekip saçlarından öperdi. Bir keresinde ablasına, “Ablam, anneyi ben mi öldürdüm?” diye sormuştu. Hatırlamıyordu anneyi. Korkuyordu fotoğraflarına bakmaktan.

Ela gözler, içine taş atılan bir kuyu gibi titremiştii bu soru karşısında. Yeniden göğsüne çekmişti kardeşini. “Hayır!” demişti sert bir şekilde. “O nasıl söz?”

“Komşular konuşurken duydum.”

“Komşular boş konuşuyor!” diye çıkışırken battaniyeyi Timur’un sırtına örtmüştü.

“Baba o yüzden mi böyle? Benim yüzümden mi?”

Sıkışan nefesini toparlamak için derin bir nefes vermek zorunda kalmıştı Güldeste. Kardeşi artık küçük değildi. Sessizliğinin ilk sebebi abla sözü dinlemesiydi. Artık gerçeklerin ağırlığıyla susuyordu. Bu ağır gerçeğin

de farkındaydı Göldeste. Yattığı yerden doğrulmuş, göğsündeki Timur'u da kendisiyle beraber kaldırmıştı. Yanaklarını avuçlarının içine alıp keskin kahvelere bütün sevgisini akıtmaya çalıştı. Bu bataklıktan onu kir tutmadan çıkarmanın tek yolu buydu.

*"Hiçbir şey senin yüzünden değil!" dedi en net şekilde. "Annemiz yanı-
mızda değil ama bana senin gibi bir hediye verdi. Gitmesinin sebebi asla sen
değilsin. Babamızın öfkesi de sana değil, kendine. Sen benim hayatımdaki
tek ışıksın, Timur. Sakın hiçbir söylenene inanma. Sadece bana bak. Tamam
mı? Sadece beni dinle."*

*Kapının önünde sızmak üzere olan Kadir Töngge kapıya bir yumruk daha
attığında, irkildiğini gözlerinden anladığı kardeşini göğsüne çekmişti. Ku-
laklarını kapamıştı yeniden.*

"Sakın başka hiçbir sesi duyma. Sadece bana inan."

Bataklıkta açmıştı Timur. Ama kulağını kapatan eller sayesinde kir tut-
mamıştı. Yeniden ablasının göğsüne sinip dışarıdaki tüm seslere rağmen
sessizce uykuya dalmıştı. O gövde gittikten sonra dışarıdaki her bir ses
Timur'un zihnine dolmuştu. Duymak istemediği sesler yerine ninniler
söyleyecek kimsesi yoktu. Her bir sesi dinlemişti. Her mahkemenin sanık
kürsüsüne kendisini koymuştu. Hâkim koltuğunda o vardı. İpi boğazına
geçiren de tabureyi ayaklarının altından iten de oydu. Zihninde defalarca
öldürmüştü kendini. Ama her ölümden sağ çıkmıştı.

O yaşasın diye siper olan hayatlar elinden tutuyor, etrafına bir zırh
örüyor gibiydi. Neneyle yaşarken gittiği küçük köy okulunda çıkan kav-
galara bilerek karışırdı ama atılan hiçbir yumruk ona denk gelmezdi. Çat-
tışmalarda en önde giderdi ama hiçbir kurşun onu görmezdi. Yanılmıştı
belki de. Vazo sihirliydi.

Bu düşünceler içinde Ahu'nun verdiği dosyayı inceliyordu yeniden.
Sigarasından derin bir nefes daha üflerken bakışları üç şeye takıldı: Abla
yadigârı vazo, Tulpar sembollü gümüş kolye ve bordo oje. Bakışları tekrar
yazılara döndüğünde onu fazlasıyla tedirgin edecek bir detay yakalamıştı.
Sayfanın en alt köşesinde, Dimitri Volodin'le yapılan uyuşturucu sevki-
yatının listesi vardı. Gördüğü bir tarih duraksamasına neden olmuştu.

2020 / Beyrut

Yapbozdaki bir parça daha yerine otururken çıkmazda olduğunu his-
sediyordu. Beynindeki satranç tahtasının çatlayıp üzerindeki taşları de-
virmesi an meselesiydi. Ucunu yakaladığı şeyin bir adım ötesinin gerçek

olduğunu hissediyor ama bundan bir o kadar da korkuyordu. Dakikalar elinde bir dosyayla aynı noktaya bakmasının sebebi buydu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Yaşadıklarını kabullenmekten kaçtığı düşünülse de zihninde her şeyle yüzleşir, hiçbir şeyin peşini bırakmazdı. Yine bunun olacağının bilinciyle sigarasını küllüğe basarken, dosyayı sakince yanına bırakıp çekmecesindeki gizli telefonu aldı.

Başka seçenek yoktu. Zihindeki kurtlar temizlenmeliydi. Bu iş artık sadece görev olmaktan çıkmıştı. Kenan Kralşan'ı öldürmeden rahat etmeyecekti. Bülbülü kendi elleriyle bu kafesten uçuracaktı. Gerçek her neyse çözmeli, gerekli durumda kullanmak adına zihninde yeni bir savaş taktiği oluşturmalıydı. Her zamanki numarayı aradı.

"Kardelen Oto Yıkama," diyen ses duyuldu.

"Kızılgerdan."

Hat beklemeye düştü. Üç saniye sonra ise Mukbil'in, "Tönge," diyen neşeli sesi yankılandı.

Masanın üzerine uzanıp Tulpar kolyesini aldı. İçini açtığında ablasının çehresiyle göz göze geldi. Yokluğu hiçbir zaman dinmeyecekti. Bakışları avcunun içindeki ablasındayken derin bir nefes verdi.

"Araştırmanı istediğim bir şey var."

"Sövmedin, iyi misin?"

"Çok istiyorsan söveyim."

Gülmüştü Mukbil.

"Canın sıkkın belli. Sesin fazla yorgun geliyor. Ne oldu? Anlatmak ister misin?"

"Terapide miyiz lan, götü kırık gevşek? Oturup dert mi anlatacağım sana?"

Bir kahkaha daha atarken, "Sen de olmasan bu operasyon çekilir çile değil, Tönge," dedi. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Dinliyorum."

"2020 Beyrut patlamasının olduğu gün Kenan Kralşan ve Dimitri Volodin de oradaymış."

"Yani?"

"Cümleyi sadece bir kez kuracağım. İyi dinle. Tekrarlatırsan dimağını sikerim."

Mukbil'in gülüşü bu defa sesliydi. "Dikkatle dinlediğime emin olabilirsiniz," dedi.

“Ben de o gün Beyrut’taydım,” dedi Timur. “Bir mahkûm için gitmiştik ve liman patladı. Sonra bütün şehrin çıkışları tutuldu. Tam o sırada bir grup Japon, patronlarının ağır yaralı olduğunu söyleyip sınırdan geçmek istemişti ama izin verilmemişti.”

“Kontrol ediyorum,” dedi Mukbil’in dalgın sesi. Arkadan klavyeye değen hızlı parmaklarının sesini duyabiliyordu Timur.

“Sonra duyduk ki bir şekilde şehirden çıkmışlar. Adamın adı...”

“Yuma Kato,” dedi Mukbil onun yerine. “Yakuza’yymış.” Sessiz kaldı Timur. Mukbil ise parçaları hızla birleştiriyordu. “Kenan Kralşan, Dimitri Volodin ve Yakuza Yuma Kato. Üçü de aynı gün Beyrut’taymış, ha?”

“Öyle,” dedi sadece.

“Belki de bir silah sevkiyatı. Araştıracayım. Sana dö-”

“Değil,” dedi Timur tek nefeste. “Silah falan değil. Kurul’dan bahsediyorlar. Ülke içinde değil, uluslararası olan bir yapılanma. Ülkedeki bütün mafya babaları bu yüzden Kralşan’dan korkuyor.” Başını iki yana salladı. “Aslında, hayır. Kralşan’dan değil, bu Kurul’dan korkuyorlar. Kralşan hatta Dimitri bile onlardan korkuyor.”

Kısa bir sessizlik kuruldu aralarına. “Devam et,” diyen Mukbil’in sesi belki de ilk defa bu denli heyecanlı ve merak doluydu.

Bir şifre muhabbeti var, diyecek oldu, yuttu. Esir tuttuğu bir kadın var, diyecek oldu ama bunu da yuttu. Kolyeyi masanın üzerine bıraktı.

Mukbil ise kendi kendine konuşuyor gibiydi. “O gün Kralşan’ın Beyrut’a tam olarak neden gittiğini, nereye gidip kimlerle görüştüğünü öğrenmemiz lazım. Detayları araştırıp sana dönerim. Sen de yeni bir det-” derken telefonu yüzüne kapadı Timur. Ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. Ne olduğunu biliyordu. Bir de sesli dinlemek istemiyordu.

Ahu da oradaydı. Neden oradaydı? *Patlamadan sonra Kralşan mu-sallat oldu*, demişti. Neden o günden sonra? Neden bu düğümün ucu hep Ahu’ya ve Beyrut’a çıkıyordu?

Telefonu çekmecenin gizli köşesine sakladı. Dosyayı alıp, ayağa kalkacakken yana savurduğu için rasgele açılan sayfadaki görüntüyle duraksadı. Kaçtıkça nihayetinde yine ona vardırdı duruyordu karşısında: Ahu. Kralşan için *beni taciz ediyor*, diyerek bu gerekçeyle yaptığı suç duyurularından birinin en köşesine iliştirilmişti vesikalığı. Kâğıdı dosyadan yırttı. Bir sike yaramayacak bir kâğıttı. Bu başvurudan sonra onu yine karanlık bir odaya kapamış, sevdiği biriyle tehdit etmişti.

Kâğıdı avcunun içinde buruşturup, yana savururken vesikalık elinde kalmıştı. Küçük bir fotoğraftı ama gözlerinin yeşili netti. Parlıyordu bu küçüklükte dahi. *Ben bu oyunda piyonum*, demişti. Yanıldığını düşünmüştü ama ilk defa haklı çıkmasını istiyordu. Avcunun içinde kalan fotoğrafa karşı, “Sadece piyon ol,” diyen sesi belli belirsizdi. “Sana yalvarıyorum, Ahu... Sadece piyon ol. Seni kimseye yem etmeyeceğim bir piyon ol.”

Göğüs kafesindeki ateş her geçen gün daha da harlanırken zordu her şey. Çekiliyordu ona doğru. Abla olduğu için değil, ablasına benzediği için değil, o olduğu için. Dik, asi, inatçı ve gururlu ama bir o kadar şefkatli, merhametli ve sevgi doluydu. Hem yakıyor hem söndürüyordu. İtiyor ama ittiğinden daha fazla bir güçle çekiyordu. Ona çekilirken bu savaşta yem olduğunu düşünmüştü ama artık savaşın ortasında olan oydu.

Neden?

Neden buradaydı?

Neden her şeyin sonu ona çıkıyordu?

Dudaklarının arasına bir sigara daha sıkıştırırken vazoyla ojenin ortasında kalan Tulpar işlemeli kolyeye uzandı. Yakmamıştı sigarayı. Öylece dudaklarındayken kolyenin içini açtı. Güldeste’nin gül çehresiyle yeniden göz göze geldiğinde, kalbinde oluşan ılıklik ilk günkü gibi canlıydı. *Sevgi* denen bir çiçeği kendi elleriyle ekmişti ablası o kalbe. Timur’un dahi haberi olmamıştı. Bunca zaman onu sessizce koruduğunun da farkında değildi. Ahu gelmese yine farkında olmazdı belki de.

Ateş, derdi göğsünde yanan bu hisse. *Tenini yakan bir ateş*. Ablasının kalbine ektiği bir bataklık çiçeği olduğunu yeni anlıyordu Timur. Öldü sanırdı ruhunu. İçinde açan çiçek canlıydı. Oysa ablasının bilmediği bir şey vardı: Kanla sulanmış çiçekler, ölüm kokardı.

Hâlâ yakmadığı sigarayla titrek bir nefesi zorla verdi. Ablasının karşısında kalan boşluğa elindeki küçük fotoğrafı ekleyecek oldu. Durdu. Avcunun içinde sıkıca tuttu ikisini de. Ekleyemedi yan yana. Biri ölüydü biri diri. Ölü olanın acısı hâlâ diriyken, kolyeyi kapatıp masanın üzerine bıraktı. Avcunun içindeki fotoğrafı da hemen yanına koydu. İkisinin o kolyenin içinde yan yana gelmesi demek, göğsündeki çiçekten bir ölüm kokusu daha yayılması demekti.

İzin vermeyecekti. Bildiği tek şey buydu.

Sigarasını yakıp çakmağı da yanlarına savurdu. Art arda üç sigara daha yaktı. *Sonra düşünüyoruz*, dediği kutusunda yer kalmamıştı. Hepsini o anda

önüne alıp altında kaldı. Heybetli bedeni dahi düşüncelerini kaldıramadı. Yatağın önüne uzandı. Her zamanki gibi soğuk yerde daha rahat etti. Toparlayamadığı düşüncelerin ağırlığı Ahu'nun sesi olmadığı için daha da ağırdı. Zorlanarak daldığı uykusunda bir avcunda ablası vardı bir avcunda Ahu.

Biri ölüydü.

Biri diri.

İkisini de göğüs kafesinde taşıyan Timur ise hem ölüydü hem diri.

“Ahuzar!” diyen Defne'nin sesiyle irkilerek yattığım yerden toparlandım. Hafifti uykum. Çok yorgun değilsem en ufak bir ses yeterdi uyandırmaya.

Yüzüme dolan saçlarımı geri atarken birkaç saniye yabancı gözlerle bulunduğum ortama baktım. Rengarenk yastıkları ve koltukları fark edince dün gece Defne'de kaldığımızı hatırladım. Çiftlikte onunla buluştuktan sonra yeniden sessizce buraya dönmüştüm. Geldiğimde geç saatlere kadar layanamayan Defne çoktan uyumuştur. Biricik ise hâlâ uyanmamıştı. Ben de kendimi olduğum gibi koltuğa atmış, ne makyajımı çıkarmıştım ne de üzerimi değiştirmiştim.

Üzerimdeki etkisi yüzünden saçma bir sarhoşlukla sırtıtırken gözlerimi dinlendirmek adına üç dakika kapamıştım sözde. Şu an açılan gözlerimle, “Ne oldu ya?” dedim. Makyajı silmediğim için gözlerim acıyordu. Ellerimi gözlerimin üzerine kapatırken koltukta oturur bir pozisyona geldim. Üzerime bir battaniye atılmıştı. Defne yine güneşi selamlamak için erken kalkmış olmalıydı.

Ama, “Ahuzar!” diyen sesi panik doluydu. Bakışlarım cama takıldı. Güneşi selamla bu halde olmazdı. Güneşi aradım. Odadaydı. Bana doğmamıştı belki ama doğmuştu nihayetinde.

“Ne var?” dedim en kibar şekilde. Elim ağrıyan belimdeydi. Koltukta yatmak daha da ağrıtmıştı.

Elindeki gazeteyi kucağıma bıraktı. “Bir şey oldu,” dediğinde uykulu bakışlarımı ona diktim. Bir elim gözümü ovuşturuyordu.

“Ne?”

Sessizce kucağıma bıraktığı gazeteye uzandım. Kendileri sosyal medyaya karşı olduğu, insanın pozitif enerjisini sömürdüğünü düşündüğü için dünyadan haberdar olmak adına hâlâ gazete alanlardandı. Oldukça mantıklı buluyordum. Bana da bu kafadan lazımdı.

Elini gazeteye atıp, “Önce bana söz ver,” dedi. “Sakin olacaksın.”

Uykum tamamen dağılmıştı. Elimi gözümünden çekip iki elle gazeteyi kavradım. Elinin hâlâ sayfanın üzerinde olduğunu fark ettiğimde yavaşça geri ittim. Görünürde bir şey yoktu. Standart haber başlıkları vardı.

“Ee, bir şey yok,” dedim boş boş.

Elini alnına atarken benden hafifçe uzaklaştı.

“Altıncı sayfada...”

Şüpheli bakışlarım kısa bir anlığına ona takıldı. Tek temennim Kralşan’ın yine bir şey yapmamış olmasıydı ki çok yersiz bir istektir. Aynı dakikalarda göğüs kafesime saçma bir ağrı dolmuştu. Huzursuzlukla sıkışıyordu. Dediği sayfayı açtığımda gördüğüm şeyle huzursuzluk dev bir heyelan olup, gelip kalbimin üzerine çöktü. Başımdan aşağıya dökülen kaynar su değil, kor alevdi. Gördüğüm manşet, fotoğraf ve haber üzerinde gezinen gözlerimle her satırda biraz daha şaşkına dönerken ilk defa ense kökümünden başlayan bir ağrının boynumdaki yaraya, tam şahdamarımın üzerine vurduğunu hissediyordum.

Aynı dakikalarda içerideki odanın kapısı şiddetle açılıp kapandı. “Abla!” diye bağırarak Biricik’in sesi harfler üzerinde gezinen gözlerime ve içimde beliren ateşin harflarına karıştı. Dev bir manşet atılmıştı. Öyle ki tek bir haber, bir sayfayı kaplıyordu.

HÜLYA KRALŞAN’IN HERKESTEN SIR GİBİ SAKLADIĞI GEÇMİŞİ!

İŞTE GERÇEK YÜZÜ!

Altındaki fotoğraf daha da şok ediciydi. Biz vardık. Biricik’e hamile olan o kadın, babam ve ben. Yüzlerimiz buğulanmıştı sözde. Görünen tek yüz Hülya Hanım’dı ama bizdik onlar. Arkadaki ahır bizimdi. Sarı çizmeli kız bendim. Omzumdaki el babamındı. Gazeteyi tutan parmaklarım titremeye başladığında görüntü de sallanmaya başlamıştı. Ya da benim başım dönüyordu.

“Bu ne?” dedim zorlukla. Sesimi ben bile zor duymuştum. Aynı saniyelerde karşımda dikilen ve aynı soruyu soran kişi Biricik’ti.

“Abla!”

Karşımdaydı ama bakışlarımı önümdeki haberden koparamamıştım.

Jet sosyetenin en güçlü isimlerinden biri olan Hülya Kralşan'ın geçmişte bir evlilik yaptığı ve herkesten sır gibi sakladığı bir ailesi olduğu ortaya çıktı. İşadamı Mahir Kralşan'ın eşi olan ünlü ismin ilk evliliğinden iki kızının daha olduğu, eski eşinin ise öldüğü iddialar arasında. Kralşan'ın sosyete aniden girişi ve geçmişine dair kimsenin bir şey bilmiyor oluşu iddiaları daha da güçlendirirken aşağıdaki fotoğrafta Hülya Kralşan'ın hamile olduğu görülmekte.

Biricik, “Abla!” diye bağırdığında sesler yüksek bir bulut kümesinin içinden bana ulaşmaya çalışır gibi basık ve ağırdı. Gazete elimden aniden çekilip alındığında tepki veremedim. Olduğum gibi kalmaya, aynı noktaya bakmaya devam ettim. Biricik aniden önümde diz çöküp ellerini dizlerime yasladığında dahi kendimde değildim. “Ne bu?” Ağlamaklı ses tonu ve titreyen elleriyle telefonu kucağıma bırakmıştı. “Abla, ne bu?”

Bakışlarım en nihayetinde onun gözlerine değdi. Cevap vermek, açıklamak hatta inkâr etmek istedim ama hiçbirini yapamadım. Söylemediğim gerçeklerin ağırlığı altında kalmıştım. Tıpkı yıllardır işlemediğim günahların bedelini ödediğim gibi. Karşımda kocaman bir kız vardı ama benim gördüğüm minik, sarı saçlı bir kız çocuğuydu. Okuldan geldiğinde koşarak bacaklarıma sarılıyor, minik elleriyle çantamı alıp taşımaya çalışıyordu. Öpüyor, elini elimden ayırmıyordu. Herkes yanılıyordu. Biz onun kızları değildik. Bizim bizden başka kimsemiz yoktu.

Biricik'in bakışlarındaki ifade kalbime batan en ağır bıçak darbesiydi. Bütün kemiklerim kırıldığında bile hissetmediğim bir acıydı.

“Ne diyor bunlar?” diye korku ve panikle sorusunu yineledi.

Cevap vermedim.

“Bir yanlışlık olmuştur,” dedi Defne. “Yalan haberdur. Takılma-”

“Aynı fotoğraf bizde de var!” diye çıkıştı Biricik. Önümden kalktı. “O fotoğraftaki adam babam! Önündeki kız çocuğu sensin! Bizdeki fotoğraf için *gerisi yok*, dedin! Ama kalanında...” Gerisini yuttu. Getiremedi. Kalanında öldü bildiği annesi, anne rahminde ise kendisi vardı.

Bakışlarımı gözlerine kaldırdım. Yalanları ben seçmemiştim. Her biri benim üzerime bırakıldığında çocuktum. Hep Biricik'e bencil olduğunu söylerdim. Belki de bencil olan bendim. Bazen acılar da paylaşılmalıydı. Bakışlarımız kesiştiğinde aradan sayısız sessiz kelime aktı. Gözbebekleri korkuyla titriyordu. Bilirdim her ifadesini. Benim bakışlarımda ise daima olduğu gibi buz vardı. Kendimi de ezbere bilirdim. Kısa bir an

birbirimizin gözlerinde oyalandık. Bakışları daha da titrerken başını hafifçe sola eğdi.

“Niye öyle bakıyorsun? *Yalan*, desene!” Şiddetle bağırıyordu. “*Uydurma haber*, diye bağırırsana!”

Bağıramadım. İnkâr edemedim. Sesimi dahi çıkaramadım. Bu sabah ona sadece Kralşan’ı ve yaptıklarını anlatmaya karar verdiğim bir sabahtı. Şimdi ise yine her şey paramparça olmuş bir şekilde elimdeydi.

Sessizliğim onu ürkütmüş olmalı ki önümden bir adım geriledi. Aynı saniyelerde yanağına doğru bir gözyaşı usulca süzölmüştü. *Ben, Ahuzar. Nice denizler aştım da tek bir damlada boğulup kaldım.* Titrek bir nefesi en sonunda dudaklarımdan dökerken omuzlarım çöktü.

“Saçmalama,” derken bir adım daha gerilemişti Biricik. “Saçmalama! Saçmalama!” Ellerini dağınık saçlarına atıp, odanın içinde ileri geri gidip geldi. “Olmaz! Olmaz!” Koşar adım yeniden bana ilerledi. Gözlerindeki korku ve panik devasa bir hal almıştı. Yeniden önümde diz çöküp ellerini ellerime doladı. “Şoktan konuşamıyorsun, değil mi abla? Öldü bizim anemiz! Kralşan’la sevgililik haberinde *yalan*, demiştin. Onun gibi bu da uydurma, değil mi?” Gözyaşları şiddetle yanaklarına boşalırken bir elini elimin üzerinden ayırıp göğsüne vurdu. “Ben Irmak’a bizim aile fotoğraflarımızı atmıştım. Bu o fotoğraf. Belki de bir yerden bulup *photoshop* yaptılar. Yanımıza o kadını eklediler.” İki elimi de bırakıp, titreyen elleriyle gözyaşlarını silerken yerden ayaklanmaya çalıştı. “Irmak,” dedi panikle. “Irmak’ı aramam lazım. O bilir! Belki de o yap-”

Ayağa kalkacağı an bileğinden kavrayıp durdurdum. Genzimde sızı vardı ama gözümde yine tek damla yaş yoktu. “Dur,” diyen sesim yorgundu.

Durdu. Umut dolu yaşlı bakışlarını bana çevirdi. “Tamam,” dedi bana hâlâ çocukmuş gibi gelen sesiyle. Koltuğun yanına uzanıp, telefonumu alarak avcumun içine sıkıştırdı. “Sen ara. Sen sor. Senden çekiniyor. Sen ne sorarsan hemen cevaplar.”

Bakışlarım yanımızda dikilen Defne’ye değdi. Bütün yoga kariyeri buraya kadar olmalıydı ki ağlamaklı bir ifadeyle dudaklarını dişleyerek bize bakıyordu. Yeniden Biricik’e baktım. Yine dizimin dibindeydi. Umut, heves ve korkuyla bakıyordu. Küçüklüğünden bir anı düştü aklıma.

Sarı, bukle bukle saçlarını tarıyordum. İki kulak yapıp tavşanlı tokalarını takmıştım. Okulda ilk günüydü. Heyecanla bana dönüp, yanağıma derin bir öpücükle bırakarak kollarını boynuma dolamıştı.

"Gitmeyeyim, abla. Seninle kalayım."

Gülerek, "Zaten benimlesin, Biricik," demiştim. "Birlikte okula gidip geri geleceğiz."

Boynumdan geri çekildiğinde gözlerinde derin bir korku vardı.

"Okulda bazı çocuklar çok yaramazmış."

Pembe çantasını, beslenmesini ve suluğunu ben almıştım. Ben de okula gidiyordum ve sırtımda daha ağır bir çanta vardı oysa. Umursamamıştım.

"Bu korkulacak bir şey değil. Hepsiyle arkadaş olabilirsin."

"Ya beni sevmezlerse abla?"

Buna da gülmüş, gözünden öpmüştüm.

"Seni herkes sever. Bir kere gülmen yeter."

Gülmüştü.

"Böyle mi?"

Dayanamayıp diğer gözünden de öpmüştüm. "Aynen öyle." Elinden tutup okuluna götürmüş, saatlerce kapısının önünde beklemiş, kendi okuluma geç kalmıştım. Her teneffüse çıktığında beni görsün diye beklemiştim. Çünkü beni bekleyen hiç kimse olmamıştı.

Anne, evladını rahminde; abla ise kalbinde doğururdu. Yetmez miydi? İçimi yaktı bu umudu. Ama yine ağlayamadım. Burada Ahuzar'dım. O, buz gibi soğuk, bıçak gibi keskindi. Elimin içindeki telefonu usulca yanıma bıraktım. Hiçbir şey söylemeden bakmaya devam ettim. Bakışlarındaki umut her geçen saniye karanlığa ve hayal kırıklığına bürünürken dizlerimin üzerindeki ellerini usulca geri çekti.

Yanağına bir yaş daha süzölmüştü. "Beni annemin mezarına götürmedin hiç," diyen sesi bir şeyleri yeni çözdüğünden dalgalıydı. Tıpkı bakışları gibi. "Ne bayramda ne başka bir günde..." diye solurken biraz daha geri çekilmişti önümden. "Mezarı memlekette, Çanakkale'de, dedin. Babamın mezarı tek kaldı, onu da oraya götürelim, dedim. İzin vermedin." Başını şiddetle iki yana salladı. Bakışlarındaki hayal kırıklığı büyürken her saniye biraz daha geri gidiyor, benden uzaklaşıyordu.

İleri uzanıp ona dokunmak istedim.

"Biricik..."

Elimi hayal kırıklığıyla uzaklaştırırken, "Ne zaman televizyona o kadın çıksa kanalı değiştirirdin," dedi. "Kralşan'ın yardımını o yüzden istemedin. Irmak'la arkadaş olmama o yüzden kızdın. O gün oraya gelip beni alman..." Duraksadı. Gözyaşları artık yüzünün her yanındaıydı.

Ellerini başının iki yanına atıp şiddetle iki yana salladı. Derin derin soluk alıp veriyor ama buna rağmen zorlanıyor gibiydi. Nefesi tıkanır gibi olduğunda olduğum yerden ayaklandım.

“Biricik!”

Eli aramızda şiddetle kalktı.

“Yaklaşma bana!”

Olduğum yerde kaldım. Gözlerindeki ifadeyle boynum büküldü. Ağlayabilsem avazım çıktığı kadar ağlar, yakıp yıkardım oysa.

Eli kalbinin üzerindeyken titreyen bir sesle, “Tek bir şey söyle,” dedi. “Gerçek mi?”

Söyleyemedim. Sadece başımı aşağı yukarı sallayabildim. Titrek bir nefesi daha zorla verdi. Sindirmek ister gibi öne doğru eğilerek iki büküm oldu. Ben yıllardır sindiremiyordum oysa. Ağır bir kamburdu sırtıma. “Biricik...” diyerek yine ona yaklaşacak oldum.

Titreyen elini yeniden aramıza kaldırırken bakışlarındaki derin hayal kırıklığıyla olduğu yerden doğruldu. “Sakın bana yaklaşma.” Kelimeleri o kadar ağır ve tane taneydi ki adımlarım olduğu yere çakıldı. Boynum çaresizce büküldü. Her şey onu korumak içindi. Anlamasını beklemekten başka çarem yoktu. Yanağına doğru bir yaş daha süzüldü. “Niye? Niye öldü, dedin?”

“Ben demedim,” diyen mırıltım belli belirsizdi. Bakışlarımdan beni görsün diye gözlerimi ondan asla koparmıyordum. “Babam dedi. Ben demedim, Biricik.”

“Ama aksini de söylemedin!” diye bağırdı derin bir öfkeyle. “Sustun! Bildiğin halde sustun!” Elleri titriyordu. “O kadının karşısına çıktık. Dün yemek...” Tıkandı. Elini gerdanına atıp sıkışan nefesini toparlamaya çalıştı. “O biliyor mu? Söyle! O, kızı olduğumuzu biliyor mu? Bari bunu söyle!”

Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım.

“Biliyor.”

Şaşkınlık, hüznün ve hayal kırıklığı birbirine karıştı.

“Peki, Kenan Kralşan? Ya o? O yüzden mi etrafımızda?” dedi ve ben, yutkunarak susmaktan başka bir şey yapamadım. Derin bir hayret nidası döküldü dudaklarından. Ellerini yine başının iki yanına yasladı. “İnanamıyorum!” Öfke ve hayal kırıklığı dolu bakışları bana döndü. “İrmak da biliyor mu? Tek salak ben miyim yoksa?”

“Bilmiyor tabii ki Biricik,” dedi Defne. “Aranıza girmek istemiyorum ama sakinleş. Ablanın bir suçu yok. O sadece seni korumaya çalışıyordu.”

Bakışları Defne’ye döndü. “Sen de mi biliyordun?” dedi. Gözlerimi kapatıp elimi sinir ve üzüntüden sızlayan şakaklarıma attım. “Size inanamıyorum!” deyişi öfke doluydu. Sonrasında hızla kapıya koşmuştu.

“Biricik!” diyerek kolunu kavramaya çalıştım ama öyle büyük bir şiddetle geri itti ki ilk defa adımlarım geriledi. Koltuğun sırt kısmına tutunmasam yere düşmüştüm. Bu ani refleksi sonrası düşer gibi olduğumu gördüğünde bana doğru bir adım atmak istemiş ama aniden durmuştu.

“Sakin peşimden gelme!” diye solurken yeniden kapıya yönelmişti. Gitmemeliydi. Kralşan tehlikesi varken riskli olabilirdi.

“Biricik, hayır!” diyerek yeniden ileri atılmaya çalıştım ama arkasına dahi bakmadı. Peşinden koşmaya çalıştım ama Defne kolumdan tutarak engel oldu.

“Bırak, biraz yalnız kalsın.”

Öfkem bu noktada varlığını belli etmeye başlamıştı. “Etrafımızda Kralşan varken mi?” diye solurken, Defne’nin elinden sıyrılıp koştum. Ayakkabı giymedim. O asansöre bindiği için merdivenlere yöneldim. Yalınayak arkasından ilerledim. Apartman çıkışına geldiğimde ayaklarımın altının yeniden yaralanması umurumda değildi. Hiçbir yaram iyileşmiyordu ki zaten. Kapının önünde, arabaya yaslanmış bir şekilde bekleyen Adriel’e koştum. Ona doğru koşmamdan endişelenmiş olmalı ki sorgular bir ifadeyle bana ilerlemeye başlamıştı.

“Biricik nereye gitti?” dedim nefes nefese.

Şaşkındı. “Görmedim,” dedi.

Ellerimi saçlarıma daldırdım.

“Ne demek görmedim? Şu kapıdan çıktı! Ne biçim koruyorsunuz?”

Kaşları çatılmıştı. “Benim görevim sizi korumak,” dedi. “Kardeşinizi değil.”

Kesik bir nefesi zorla bırakırken adımlarım geriledi. Beni de korumuyorlardı. Apartmanın hemen karşısında yan apartmanın duvarı vardı. Çok olmasa da bir ara karateye gitmişliği vardı. Sıkılıp yarım bırakmasa iyi bir noktada olabilirdi. Buradan atlamış ya da görünmeden, arkaya geçip oradan kaçmış olabilirdi. Ben dün yangın merdiveninden inmiştim ama ön kapıdan çıktığımızda da yürüyerek arkaya geçebilirdik. Bunun umuduyla o yöne koştum. Ama evin arkasına dolandığımda da yolun iki

tarafında da kimse yoktu. Çaresizce kendi etrafımda dönmekten başka bir şey yapamadım.

Ayaklarıma batan taşlar kalbime batan bıçak kadar acıtmıyordu. Düşen omuzlarımla olduğum yere çöktüm. Geride kalan da işlemediği günahların bedelini ödeyen de yine ben olmuştum. Ahuzar'ın kalbi iki odaydı: Kadife ve Biricik. Biri bacaklarından, diğeri kalbinden vurulmuştu. Yine kimse görmedi, bilmedi. Ateş, tek bir kıvılcımdan çıkardı. Artık yakan da yanan da kül olan da bendim.

Elindeki telefonu sakince kahvaltı masasının üzerine bırakıp derin bir nefes verdi Kenan. Sertleşen omuzlarını gevşetmek için gözlerini kapatıp başını iki yanına hareket ettirdi. Boynundan yükselen gevşeme sesleriyle burnundan kesik bir soluk verdi. Az önce kısa bir telefon konuşması yapmıştı. Duyduğu şeyler şaşkınlık verici detaylardı.

“Ne o?” dedi tam karşısında oturan Dimitri. “Yine mi kaos var, Kralşan?”

Gözlerini açtığı anda sertleşen omuzlarının aksine yüzünde derin bir tebessüm vardı. “Seni ilgilendiren bir mesele değil, dostum,” dedi Rusça. “Küçük bir aile meselesi.” Peçeteyle dudaklarını silip nazikçe köşeye bıraktı. “Sen kahvaltına devam et. Benim halletmem gereken işlerim var.”

Dimitri çapkın, keyifli bir gülüşle içkisini yudumlarken Kenan gülümsedi. Yanından geçtiğinde gülümseyişi bıçak değmiş gibi kaybolmuştu. “Bir siktir olup gidemedi!” diye homurdanarak üst kata yöneldi. Hemen arkasından ilerleyen kişiler her zamanki gibi Fiko ve Tulpar’dı.

Bütün Türkiye gibi konak da bu haberin şaşkınlığıyla sallanıyordu. Hülya Kralşan hâlâ güzellik uykusunda idi. Belki de son uykusu olacaktı. Kenan için şu an kestirmek zordu. Adımları acele değildi. Bu gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Canını sıkan tek şey bunu yapanın bir başkası olmasıydı. Olayları bilen üç kişi vardı. O yapmamıştı. Hülya Kralşan da yapmayacağına göre geriye sadece Ahuzar seçeneği kalıyordu ki o kadını tanıyordu. Ölse bile Hülya Kralşan'ın kızı olarak anılmak istemezdi. Hem de kardeşinin hiçbir şeyden haberi yokken. O zaman kimdi?

Bir hain daha...

Hemen arkasında ilerleyen Timur'un ise düşündüğü tek bir şey vardı: Ahu. Böyle bir şeyin şu an paylaşılması ise oldukça yersiz ve saçmaydı. Kralşanlar inkâr ederek işin içinden sıyrılabilirdi ama bütün zarar yine Ahu'yaydı. Zordu ama her zamanki ifadesizliğini korumuştı. Haberi kimin yaydığı ise şu anlık aklını kurcalayan tek detaydı. Gazetede çıkan fotoğrafı onun evinde görmüştü. Yüzü bulanıklaştırılmış kız çocuğunun o olduğunu biliyordu. Peki, kim yaymıştı bunu? Niye?

Aklına gelen bir detayla ifadesi daha da sertleşti. Kralşan ona âşık falan değildi. Sadece bu sır için rahatsız ettiğini iddia ediyordu Ahu. Hülya Kralşan'ı huzursuz etmek için kızlarını kullanıyordu. O zaman bundan sonra rahat bırakmalıydı. Düşüncelerinin aksine ifadesi buz gibiydi. Gelecek olan hamleleri beklerken bakışları pürdikkat çevresindeydi. Artık tek bir hamleyi dahi kaçırmamalıydı.

Sol yanında bir göz hissettiğinde bakışlarını üst kata çıkan merdivenlere çevirdi. Irmak, Tulpar olarak bildiği adamın ona dönen bakışlarıyla başını hızla geri çekmişti ama Timur sarı saçlarının ucunu çoktan görmüştü. O sessizce üst kata, odasına çıkarken Timur yeniden önündeki kapıya odaklandı. Yapan kişi artık belliydi. Sessiz kalmayı tercih etti.

Kenan'ın kendinden emin adımlarla ilerleyen adımlarını ise Hülya Kralşan'ın açılan kapısı durdurmuştu. İlk defa makyajsızdı. Üzerinde beyaz geceliği varken elindeki telefona bakan bakışları titriyordu. "Kenan... Kenan..." diyordu çaresiz sesi.

"Günün yıldızı da uyanmış," dedi Kenan sakince. "Günaydın, cici-
anne."

Titriyordu Hülya Kralşan. Telefonu yere savururken sarsak adımlarla Kenan'a doğru ilerledi. "Bana bunu nasıl yaparsın?" diye öfkeyle soluduğunda iki eliyle sıkıca Kenan'ın yakasını kavramıştı.

Ciddiye almadan tepeden bir bakışla bakmaya devam etti Kenan. Bıkkın bir nefes verirken çenesi öfkeyle kasıldı. Yakasındaki elleri geri çekerken, Hülya'nın kolundan sertçe kavrayıp babası Mahir'in odasına sürükledi. Kapıyı açıp Hülya'yı şiddetle içeri savurduktan sonra kapıyı kapadı. Timur yine dışarıda kalmıştı ama Hülya Kralşan'ın öfkeli çılgınlıkları dışarıdan bile duyuluyordu.

Hasta yatağında yatan Mahir'in ayaklarının üzerine savrulmuştu Hülya. Titreyerek ayaklandı. Gözleri kırmızı, saçları dağınıktı ve ilk defa bu kadar özensizdi. Her şeyini vererek kurduğu krallığı yerle bir oluyordu. Maskesi düşüyor, o maske olmadan nasıl devam edeceğini bilmiyordu.

“Çok sevgili kocanın yanında ağla,” dedi Kenan sakince. “Teselli etsin şimdi seni.”

Mahir’in sessiz bakışları ikisinin arasında gidip geldi. Katiline, oğluna daha dikkatli bakıyordu. Bu dünyaya günah ekmek en büyük vicdan yüküydü. Bunun sorumluluğu altında eziliyordu.

Titrek bir umutla ilerledi Hülya. “Bir şey yapacağız, değil mi?” dedi. “Susturacaksın onları, değil mi?”

Dudak büzmüştü Kenan. “Bütün samimiyetimle söylüyorum, cici-
anne, bunu yapacaktım. Hatta tam olarak bunun için aradım ama ha-
beri kimin sızdığını öğrenince vazgeçtim.” Yaklaşık birkaç dakika önce
kahvaltıdaiken öğrenmişti gerçeği. *Kaldırın şu haberi*, demek için ara-
mıştı ama *haberi veren Irmak Hanım*, demeleriyle duraksamıştı. Anlaşılan
ufaklık, sandığı kadar ufaklık değildi.

Telaşı öfkeyle karışmıştı Hülya’nın. “Ahuzar. O! Kesin o!” Elini gerda-
nına atıp kendi etrafında döndü. “En başından ölmeliydi. En başından
geberip gitmeliydi.”

“Yılın annesi...” diye homurdandı bu görüntüyü köşeden izleyen
Kenan. “Söyleme şöyle fedakârlık kokan cümleler. Duygulanıyorum.”

Hülya’nın öfke dolu bakışları ona döndü. Eli göğsüne vurdu. “Beni
etkilediği kadar Kralşan soyadını da etkiler bu olay. İtibarını düşünme-
yecek misin? *Photoshop*, diyelim! *Sahte*, diyelim. *Kralşan adına düzenlenen
saldırılardan biri*, diyelim.”

İleri doğru bir adım attı Kenan. Hülya titrerken, ellerini siyah panto-
lonun cebine atıp bir adım daha yaklaştı. “Senin o küçük varlığın, Kralşan
soyadını neden etkilesin ki Hülya Soykamer? Ben olduğum sürece Kralşan
adına zarar gelmez, sen şu an bizi hiç düşünme.” Daha da yaklaştı. Hülya
gerilemek istediğinde arkasındaki yatağa değen bacakları yüzünden bunu
yapamamıştı. “Bu zamana kadar bu sebepten suskun kaldığımı düşünmen
ne salakça,” derken siyah gözlerinin içinde beliren devasa bir boşluk vardı.
Bu karanlık gözlerde kendi yansımasını görürken başka hiçbir duygunun
olmadığını da görüyordu Hülya. Korkuyordu karşısındaki adamdan.
“Annem...” dedi Kenan yavaş yavaş yaklaşırken. “İyi bir kadındı. Hakkını
yiyemem, beni de iyi yetiştirdi. Sık sık iyi bir insan olmamı falan tembih
ederdi. Erdemlerden, hoşgöründen ve alçakgönüllü olmaktan bahsederdi.”
Elini aniden Hülya’nın boğazına sarıp yine sıktağında Mahir sessizce göz-
lerini kapamıştı. Hülya ise yine kendi canının derdinde, ellerini boğazın-
daki ele dolamıştı. “Bunlar kimin umurunda ki?” diye soludu Kenan bir

nefes uzağındaki kadına. Ellerinin altındaki çırpınışını büyük bir zevkle izliyordu. “O öyle olup sana merhamet gösterdiği için mezarda! İntikam denen bir şey varken neden bunu yapayım?”

Kötü bir çocukluğu olmamıştı Kenan’ın. Zengin bir ailenin tek veli-ahdı oydu. İhtişamlı bir cennet, ayaklarının altındaydı. Babası kızmaz, dövmezdi. Ara sıra başını okşar, kendi haline bırakırdı. Ne isterse alınmasını söyler ve işine dönerdi. Her şeyiyle ilgilenen annesine karşı ise derin bir his beslemiyordu Kenan. Dünya garip bir evrendi ona göre. İçinde beliren anlamsız bir boşluk vardı. Bu boşluğu öfke ve kanla doldurmaya karar verdiğinde sekiz yaşında bir çocuktü.

Bir kuşu canlı canlı arka bahçeye gömerken yakalamıştı onu annesi. Korkuyla ellerine sarılıp geri çekmiş, kuşu yeniden uçurmaya çalışmıştı ama kırık kanatlarını gördüğünde ürkererek yeniden yere savurmuştu. Korku dolu gözlerle bakmıştı oğluna. Kendi gibi küçük bir canı öldürmüştü. Arkadaşlarıyla oynarken dahi hırçın oluşu, canlarını yaktığında özür dilemeyişi küçük oğlu adına endişelenmesine neden oluyordu. Elinden gelen sevgiyi vermeye çalışıyor ama Kenan inatla duvarlarını örüyordu.

“Neden yaptın?” diyen sesi de gözleri kadar korku doluydu. “Kuşa bunu neden yaptın, anneciğim?”

Boştu Kenan’ın bakışları. İçinde dönen karanlık bir ışık dahi yoktu o zamanlar. “Merak ettim,” demişti duygusuz bir sesle.

“Neyi?”

“Kanatlarını kırıp, canlı canlı gömersem kaçmaya çalışıp çalışmayacağını.”

Olduğu yere daha çok sinerken titrek bir nefesi zorla vermişti Nermin. Korksa dahi oğlunun ellerine uzanıp içindeki kumları temizlemişti.

“Canlılara zarar vermek kötü bir şey. Konuşmuştuk bunu, biliyorsun.”

Hâlâ boştu Kenan’ın bakışları.

“Bu kadar kolay ölüyorlarsa nasıl canlılar?”

Cevap verememişti Nermin. Oğlunun öldürdüğü kuşu titreyen elleriyle eştığı mezara gömüp üzerini kapamak, onu ise oradan uzaklaştırmak dışında bir şey yapamamıştı. Eşi bir mafyaydı. En azından oğlunu erdemli biri olarak yaşatacağını düşünmüş, bunun için elinden geleni yapmıştı ama Kenan’ın babasından gördüğü öldürme arzusu her geçen gün biraz daha katmerlenerek büyüyordu. Sessiz bir maske takarak saklamıştı bu yüzü Kenan. Annesi ölene, babasını ise kendi elleriyle vurana kadar yüzündeydi bu maske.

Artık olduğu gibi. İçindeki karanlık, gözlerindeki siyahtan bile daha koyuyken Hülya'nın boğazını daha çok sıktı. "Bu zamana kadar seni öldürmememin tek sebebi neydi, biliyorsun, değil mi?" Nefes alamıyordu Hülya. Boğazındaki ele tırnaklarını geçirerek kırmızı bir yüzle zorla nefes aldı. "İrmak," dedi Kenan. "Kızın senin yaşamamı ister diye düşündüm. Ama bil bakalım, senin gerçek yüzünü basına sızdıran kim?" Zorla aldığı nefesin arasından bakışları titredi Hülya'nın. Başını aşağı yukarı salladı. "Evet. Kızın yapmış. İrmak." Biraz daha sıktı nefessiz bıraktığı boğazı. "Ahuzar ölürse ölürsün, demiştim ama siktir et bu anlamayı. Yaşamam kimin umurunda ki? Bak, önüne siper olsun diye doğurduğun kızların bile yaşamamı istemiyor. Hem senin de dediğin gibi soyadımıza zarardan başka bir şey vermiyorsun." Bakışlarını babası Mahir'e çevirdi.

Mahir Kralşan başucundaki iki kişiyi tepkisiz bir şekilde izliyordu. Gözlerinde titreme ya da yalvarma yoktu. Kenan, Hülya'yı şuracıkta boğsa tepki vermeyecek gibiydi. Güldü Kenan bu ifadeye. "Bak, büyük aşkın bile yaşamamı istemiyor," dedi. "Durmam için hiçbir tepkisi yok."

Hülya bunu göremeyecek kadar kendi canının derdindeydi. Kenan'ın pençelerinden kurtulmaya çalışıyordu. Bıraktı Kenan. Ama arkasında kalan yatağa savurarak yapmıştı bunu. Hülya, Mahir'in ayaklarının üzerine düşüp, eli boynunda öksürürken Kenan dağıldığını hissettiği siyah, gür saçlarının ön kısmını düzeltti.

"Çok sevgili kocanla vedalaş. Mücevherlerine *elveda*, de. İnfazını veren ben değilim, kızların. Ama celladın olmaktan büyük bir zevk alacağımı belirtmek isterim. Şimdi sessizce son nefesini vereceğin anı bekle." Birkaç adımla yatağa yaklaşp eli boğazında, saçları dağınık ve kırmızı gözlerindeki derin korkuyla ona bakan kadına ilerledi. "Bugün ya da yarın kafana sıkabilirim. Uyurken de yemek yerken de gelebilirim. Yaşadığın hayatı sen seçtin. Ama öleceğin zamana ben karar vereceğim."

Hülya'nın derin solukları titremeye dönüştüğünde keyifli bir tebesümle geriledi. Tam kapıdan çıkacakken duraksadı. "Bir dakika," diyerek geri döndü. "Yarın 4 Ekim, değil mi?" Titreyerek bakmaya devam ediyordu Hülya. Kınayıcı bir ifadeye büründü Kenan'ın bakışları. "En büyük kızının doğum günü, cicianne. Unuttun mu yoksa? Benim en kıymetlim olduğu için asla unutamam."

"Onu sevmiyorsun," diye soludu Hülya. "Sırf bana zarar vermek için yanında tutuyorsun." Gözleri yuvalarında hızla dönüyordu.

Güldü Kenan. “Sevgi kimin umurunda ki? Ayrıca bir böcek gibi eze-
bileceğim biri için kendini fazla önemsiyorsun. Ama bir konuda haklısın.
Ona en başından yaklaşmamın sebebi sendin. Hiç senin kızın gibi de-
ğildi. Sonra...” Duraksadı. “Varlığının daha kutsi bir amaca hizmet edebi-
leceğine karar verdim. Konunun sesinle zerre alakası yok yani, cicianne.”
Başı hafifçe sola eğildi. “Yarın akşam en gösterişli kıyafetini giyip mücev-
herlerini tak. Son kez Hülya Kralşan olacaksın. Tadını çıkar.”

Dudaklarında şeytani bir gülüşle kapıyı açıp dışarı çıktığında Hülya
titreyen bakışları ve ürkmüş ifadesiyle birkaç dakika baş başa kaldı. Her
şeyini satmıştı bu hayat için. Herkese, her şeye arkasını dönmüştü. Şey-
tanla pazarlık masasına oturmuş, ruhunu dahi gözden çıkarmıştı. Bu ma-
sadan kalktığı anda önündeki hayatın cennet olduğunu sanmıştı. Şeytanla
yapılan her pazarlığın sonunun cehenneme çıkacağını yeni anlıyordu.

Parmaklarını elinin altındaki kumaşa geçirdi. Korku öfkeye, öfke nef-
rete, nefret ise büyük bir krize dönüşürken, kavradığı örtüyü hızla çekip
ayaklandı. Odanın ortasına ilerlerken delirmiş bir haldeydi Hülya. Par-
maklarını dağılmış saçlarına daldırıp, çekiştirirken öfkeli bir çığlık attı.

Karşısında kalan konsola ilerleyip bütün eşyaları odanın ortasına fırlattı. “Olmaz!” diye soludu. “Olamaz!” Mahir’e ilerleyip iki eliyle yaka-
sına yapıştı. “Kalk!” diye bağırdı korku ve nefretle. “Kalk, durdur şu şey-
tanı! Öldürecek beni! Kalk!”

Gözü bile titremedi Mahir Kralşan’ın. Yatağa düştüğü andan sonra
Hülya’nın ona bakan aşk dolu bakışları iğrenmeye dönmüştü. Hayatın
gerçekleri, hayallerden daha ağırdı. Aşkın tozpembe bulutları dağılmış,
geriye gerçekler kalmıştı. Ölüm döşegindeki karısını aldattığı kadın tam
olarak buydu. Kendi çocuklarına arkasını dönen bir kadının kimseye
merhameti olmazdı. Mahir Kralşan bunu da yeni öğreniyordu. Dudakları
hafifçe oynadı. Kesik kelimeler çıkarıyor, cümleleri toparlamakta zorla-
nıyordu.

“Ö- Öl,” diye kekeledi. “Öl.”

Çenesi seğirdi Hülya’nın. Elinin altındaki yakayı büyük bir hayal
kırıklığıyla bıraktı. Gözü dönmüş gibiydi. Ne yapacağını, bu noktadan
nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Panik dolu adımları hızla kapıya yöneldi.
Hedefi Irmak’tı. Ona ettiği bu ihanet affedilemezdi. Kapıyı açıp, Irmak’ı
abisinin kolunun altına sinmiş bir şekilde merdivenlerden inerken gördü-
ğünde duraksadı. Kızının üzerinde ilk defa kadınsı bir elbise ve topuklu

ayakkabılar yoktu. Sarı saçları dağınıktı. Spor ayakkabı, kot ceket ve pantolon içinde ilk defa kendi yaşındaydı.

İkisinin de bakışları birbirine denk düştüğünde Hülya'nın gözlerinde hâlâ kendi bencilliğinin ateşi yanıyordu. "Bana bunu nasıl yaparsın?" diye bağırarak gözü dönmüş bir şekilde ona doğru koşmaya yeltendiğinde yakalayan Tulpar oldu. Irmak ise biraz daha sinmişti abisinin kolunun altına.

Kenan son derece rahat bir şekilde, "Ciciannemi odasına götür, Tulpar," dedi. "Kapısını kilitle."

Denileni yaptı Timur. Kolları arasında çırpınan ve Irmak'a öfke kusan kadını zorlanmadan, odaya sürükleyip içeri fırlattı. Toparlanmasına fırsat vermeden, kapıyı üzerine kapatırken kısa bir şekilde en ters bakışıyla bakmıştı. Üzüleceği bir insan değildi. Kapıyı sertçe kapatıp kilitledi. Arkasını dönüp anahtarı Kenan'a uzattı.

"Sende kalsın," dedi Kenan. "İki kişi dik kapısına. Ben söyleyene kadar bu odadan çıkmayacak."

Başıyla onayladı Timur.

"Abi, haber?" dedi Fiko. "Arayıp kaldırmalarını söyleyeyim mi?"

"Hayır, kalsın," derken bir hayli rahattı Kenan. "Manşete bayıldım. *Hülya Kralşan'ın Gerçek Yüzü!*" Kolunun altındaki Irmak'a eğdi bakışlarını. "Manşet de mi senin fikrindi, ufaklık?" Korkuyordu Irmak. Bakışları yerdeyken dudaklarını dişleyebildi. Parmak uçlarını çekiştiriyordu. "Korkma," derken saçlarına minik bir öpücük bıraktı Kenan. Çalışma odasına ilerlediler.

Bakışlarını abisine kaldırırken hâlâ korku doluydu Irmak. Haberi onun çıkardığının bu kadar hızlı öğrenilmesini beklemiyordu. "Kızmadın mı?" dediğinde odaya girmişlerdi.

"Dışarıda bekleyin, birazdan geliyorum." Kardeşiyle odaya girip kapıyı kapamıştı Kenan. Lakin kapamadan önce, "Tulpar, sen gel," demişti.

Fiko'nun ters bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu Timur. Umursamadan, odadan içeri sızıp kapıyı kapadı. Sessizce kapının köşesine dikildi.

"Abi," diyerek panik dolu bir sesle konuşmaya başladı Irmak. "Kızdın mı?"

Kenan masasına doğru ilerledi. Dosyaları sakince, köşeden aldığı çantasına yerleştirmeye başladı. "Kızmadım," dedi. "Şaşırdım sadece."

Bakışlarını Irmak'a çevirdi. "Bu gerçek karşısında ağlayarak annenc koşarsın sanmıştım. Beni şaşırtıyorsun, ufaklık."

Tırnaklarını çekiştirmeye devam ediyordu Irmak. Minik bir öksürükle boğazını temizlerken, içindeki cesareti toplamaya çalışarak abisine baktı. "Her şeyi biliyor muydun?" diye sordu.

Yeniden evraklara yönelmişti Kenan. "Benim bilmediğimi bilmen imkânsız, Irmak," dedi.

Dün gecedan beri uyumamış, bu gerçeği sindirmeye çalışmıştı Irmak. Zordu. Tıpkı yaşadığı hayat gibi annesi de gerçek değildi. Kaldırması ağır bir yükü. Sabaha kadar büyük bir öfke ateşiyle yanıp tutuşmuştu. Saatler ilerleyip, içindeki öfke dindikçe mantığı minik gerçekleri kulağına fısıldamaya başlamıştı. Belki de yanlış yapmıştı. Annesine zarar vermek isterken Ahuzar'la Biricik'i hiç düşünmemişti. Bir şekilde kardeş oldukları gerçeği inanılması güçtü.

"O yüzden mi sen Ahuzar ablayla..." dedi fısıltı şeklinde. Gerisi gelmedi.

Çantayı kapatırken bakışlarını yeniden kardeşine dikti. Sorduğu soruya cevap vermedi. "O fotoğrafı nereden buldun?" dedi onun yerine.

"Babamın odasındaki eski dolapta."

"Şimdi nerede?"

Elini ceketinin cebine atıp fotoğrafı usulca çıkardı. Minik adımlarla ilerleyip masasının üzerine bıraktı. "Ahuzar abla ve Biricik biliyor muydu?" diyen sesi yine kısıktı.

Fotoğrafı aldı Kenan. İlk defa görüyordu. Eski kıyafetler içindeki hamile Hülya Soykamer'e bakarken dudağının bir köşesi zevkle kıvrıldı. Minik Ahuzar'a baktı kısa bir an. Gözlerindeki öfke o yaşında dahi diydirdi. Kendisine benzetiyordu onu. Dudağının bir köşesi bu düşünceyle daha da kıvrılırken fotoğrafı ceketinin cebine attı. Telaşsız adımlarla Irmak'a ilerledi. Ürkerek ona baktığını fark ettiğinde yanaklarını kavradı.

"Bir süre burada değil, benim dediğim başka bir yerde kalacaksın."

"Ama abi..." diyecek oldu Irmak.

"Irmak," diye directti Kenan. Yakup Öz'ün hâlâ Irmak'ın peşinde olduğunun farkındaydı. Garip bir şekilde artık oyunda Ahuzar'a oynamıyordu. Belki de ileri sürdüğü bir piyon olduğunu anlamıştı. Koruması gereken Irmak'tı. Dün okul çıkışı Irmak'ın kafasına hedeflenmiş silahtan onun haberi yoktu ama Kenan'ın vardı. Korumaların zamanında fark

etmesiyle Irmak haberi olmadan kurtulmuştu. “Sözümü dinle,” dedi sakince. “Bir süre buralarda olmaman gerek. Dediğim yere gittiğinde uslu bir kız ol ve sadece benden haber bekle.”

“Saklanmamı gerektirecek bir şey yapmadım! Ben o kadının kızı değilim! Onun gibi saklanmak istemiyorum.”

“O kadının kızı olmadığını kanıtladın, ufaklık. Merak etme. Ama şimdi dediğimi yap. Seni sakladığım yerden, ben seni almaya gelene kadar sakın çıkma.”

Irmak’ın bakışları Kenan’ın gözlerindeydi.

“Başka bir şey var.”

Ellerini yanaklarından çekip masasına geri döndü Kenan. “Yeterince sır çözdün, Irmak,” dedi. “Daha fazla şansını zorlama istersen.”

Çantasını alıp ceketinin yakasını düzeltti. Irmak’ı da kapıya yönlendirmişti ama, “Şimdi olmaz, onları görmek istiyorum!” dediğinde duraksadı.

Tek kaşı havalandı.

“Onlar?”

“Ahuzar abla ve Biricik,” dedi Irmak tek nefeste. “Onları görmek istiyorum.”

Göz devirdi Kenan. “Siz kadınlar ve şu duygusallığınız...” Yeniden kapıya ilerletti. “Saçmalama da ilerle, Irmak.”

“Yüzleşmemiz gerekiyor, abi!” diye diretti. “Bu küçük bir şey değil. Kardeşim onlar benim!”

Kapıyı açıp Irmak’ı dışarı çıkardı Kenan. “Ablalarını bu kadar hızlı kabullenmen gözlerimi yaşarttı, inan.” Fiko’ya dönüp Irmak’ı ona ilerletti. “Dediğim yere götür. Ben geri çağırana kadar da yanından ayrılma.”

Kolundan kavramıştı Irmak’ı ama yüzü düşmüştü Fiko’nun. “Yanından ayrılma, derken abi?” dedi.

İlerleyecekken, durup ters bir bakış attı Kenan. Anlaması gerekeni anlamıştı Fiko ama daha da düşen ifadesi görülmeyecek gibi değildi.

Uzanıp, Irmak’ın alnına minik bir öpücük bırakarak geri çekildi Kenan. “Dediğimi yap, ufaklık. Telefonunu da burada bırak. Bir süre başka bir hat kullanacaksın.”

“Annem?” dedi Irmak aniden. “Ona ne olacak?”

Merdivenlere doğru ilerleyecekken durmuştu Kenan. Ne olacağına dair kararı Irmak kendi verdiği farkında değildi. “Sen sadece dediklerimi yap, Irmak,” dedikten sonra arkasından ilerleyen Tulpar’la beraber merdivenlerden indi.

Sabah gözlerini bu haberle açtığından beri herkesi dikkatli bir şekilde inceliyordu Timur. Kenan’ın bu kadar sessiz ve sakin kalışı, Hülya Kralşan’ın ölüm fermanına atılan imzaydı. Bunu görece kadar düşmanını tanıyordu. Evden çıkarken ikisi de sessizdi. Arabaya doğru ilerlediler. Sürücü koltuğunda bu defa Fiko değil, kendisi vardı. Keyifli bir gün olacaktı.

Arabayı çalıştırıp ilerletti. Demir kapılar açıldığında, kapının önünde bekleyen muhabirlerle kameraların patlayan flaşlarını hiç umursamadı Kenan. Cebinden çıkardığı minik Roma parasını yine parmaklarının arasından hızla çevirmeye başladı. Bu aralar basınla fazla haşır neşir oluşu can sıkıcıydı ama güzel detaylara odaklanmaya karar vermişti.

“Tulpar.”

Timur’un bakışları önündeki aynadaydı.

“Buyurun, efendim.”

“Savaş kurallarının ilki nedir?”

Göz ucuyla yeniden aynaya bakıp arkadaki adamın siyah gözleriyle denk düştükten sonra yeniden yola odaklandı. “Merhametsiz ol,” derken cevabı daima olduğu gibi netti.

Dudakları iki yana kıvrılırken parmaklarının arasında çevirdiği parayı avcunun içine aldı Kenan. “Neydi senin şu taktik?” dedi.

Timur göz ucuyla aynaya bakıp yeniden önüne odaklanmıştı.

“Kana kan, dişe diş, efendim.”

“Tam olarak ondan,” derken her zamanki gibi keyifliydi Kenan. “Yarın için sahildeki restoranın kapatılmasını söyle. Çalışanlar gönderilsin. Hizmet ve mutfak için bizim şirketten eleman ayarla.”

Normal şartlarda asla sormazdı ama sözkonusu bu adam olduğunda sormadan edemiyordu Timur. “Özel bir davet mi var?” dedi.

Gülmüştü Kenan. “Ahuzar’ın doğum günü. Ona hayatı boyunca unutamayacağı bir hediye vermek istiyorum.” Yeni bir şey hatırlamış gibi ceketinin iç cebine uzanıp telefonunu çıkardı. “Bu sabah oldukça sinirli olduğuna eminim. Arayıp sakinleştirmem lazım.”

Dişlerini sıktı Timur. Belli belirsiz bir şekilde derin bir soluk aldı. Arkadan, “Sevgilim!” diye yükselen sesini duyduğunda ise boynunu hafifçe sağa yatırdı. Bu işin tadı kaçıyordu.

İçini rahatlatan tek şey Ahuzar’ın, “Allah’ın cezası, şerefsiz!” diyen sesinin bütün arabada yankılanması oldu.

Kenan gülerek, “Yine gergin bir sabah, ha?” dedi.

“Nasıl yaparsın?” diye yükselmeye devam ediyordu Kenan’ın karşısındaki kadın. “Sen bunu nasıl yaparsın, ya?”

Umursamadan gülmeye devam etti Kenan. “Çok şaşıracaksın ama senin kadar ben de şaşkınım, sevgilim,” dedi. “İnan ki ilk defa bir şeyi ben yapmadım. Olayın benimle ilgisi yok.”

“Olay zerre sikimde değil!” diye yükseldiğinde ses yine arabada yankılanmıştı. “Bana kardeşimi bul, Kralşan!”

Kenan, yalandan bir mahcubiyete bürünüp, “Gerçeği öğrenmek ağır geldi, değil mi?” dedi. “Anlayabiliyorum. Ne oldu? Evden mi kaçtı?”

Ahuzar’ın, “Bunu sen yaptırdıysan seni kendi ellerimle parçalayacağım,” diyen öfkesi, Kenan’ın dudağını dişlemesine, Timur’un direksiyonu daha sıkı kavramasına neden olmuştu. *Evden mi kaçtı*, derken Biricik’ten bahsediliyor olmalıydı. Ahu’nun her şeyi kardeşi için sırtlanmışken ona degecek en ufaklık acıda yıkılabileceğini biliyordu.

Konuşmanın devamı gelmemişti. Telefonu kulağından çekip ekranla kısa bir an bakıştı Kenan. “Kapandı,” dedi sakince. “Sanırım telefonu duvara fırlattı. Yazık oldu.” İfade-sizliğini korudu Timur. Kenan gülerek, “Bayılıyorum şu öfkesine,” dedi.

Gözlerinde Ahu’ya karşı oluşan o beğeni ifadesini görmek bir *ya sabır* daha çektirdi Timur’a. Dayanamayıp bir eliyle gömleğinin düğmesini açmış, nefes almaya çalışmıştı. Böyle anlarda mantığının ucunu tutmak çok zordu.

“Yarın için ona öyle bir sürpriz hazırladım ki Tulpar, Ahuzar bayılacak.”

Yine sessiz kaldı Timur.

Kenan arkada kendi kendine keyiflenirken en ters ifadesiyle arabayı sürmeye devam etti. Şeytan arabayı şarampole yuvarlamasını, kenara çekip arkadaki sık kırığının ağzına bir şarjör kurşun boşaltmasını söylüyordu ama her zamanki gibi soğukkanlılığını kuşanmıştı nihayet. İfade-sizliği kalın bir zırhtı. Duygu geçirmez, Timur’u dahi içeri almazdı. Her

şey bu zırha çarpıp, gerisin geri bir köşeye düşerken içeri sızan sadece tek bir düşünce, tek bir şey vardı.

Elayla karışık bir çift yeşil göz.

Önüme bırakılan papatya çayı buz gibi olalı çok olmuştu. Uzanıp alamamış, saatlerdir olduğu gibi yerimden dahi kalkmamıştım. Onca felakete rağmen her gün işe giderdim ama bugün adımımı atacak mecalim yoktu. Canım yanmıyordu, canım kavruluyordu. Defne önümdeki bardağı alıp gittiğinde sessizce aynı noktaya bakmaya devam ediyordum. Birkaç dakika sonra yeniden dumanı tüten bir bardağı önüme bırakmıştı. Ona da uzanmadım. Bakışlarım boşlukta, aklım ise sadece Biricik'teydi.

Sabah evden çıktıktan sonra bir türlü haber alamamıştım. Telefonu açmıyordu. Bütün arkadaşlarına sormuş ama hiçbir şey öğrenememişim. Kenan'ı tanıyordum. Onun yanında olsa beni yanına çağırmak için anında söylerdi. Adriel'in yüzünde bile şaşkın bir ifade vardı. Bildiği konularda burnu havada olan bir tipti. Demek ki o da yerini gerçekten bilmiyordu.

"Şu papatya çayını artık içecek misin? Beşince defa yeniledim," diyen Defne'nin sesi de beni kendime getirmeye yetmemişti. İçmeyecektim. Daldığım noktaya bakmaya devam ettim. Derin bir nefes verdiğini duydum. "Ahuzar."

Bakışlarımı ona kaldırdım. Belki buraya gelir umuduyla eve gitmemiştim ama yersiz bir umuttu. Belki de ben varım diye buraya gelmiyordu. Bunca yalanın içinde tek gerçek oydu. Ama bunca yalan hâlâ ayaktaiken ellerimden kayan tek şey yine oydu. O zaman yalanlar mı daha güçlüydü yoksa gerçekler mi bilmiyordum. Bana kalsa şu an cadde cadde onu arıyor olurdum ama Defne'nin *üzerine gitme, en azından bugün gerçeği kabullenmesi için zaman ver*, demesi üzerine sessiz kalmıştım. Haklıydı. Sevgim boğuyordu.

Derin bir nefesi dudaklarımdan bırakırken oturduğum yerden yavaşça kalktım. Saatlerdir ağzıma bir lokma koymadığımdan olsa gerek başım hafifçe dönmüştü ama umursamadım.

"Nereye?" dedi Defne.

"Eve," diye mırıldandım. Belki evimize dönerdi.

Koltuğun ucundaki çantamı aldım. Kapıya doğru ilerlerken arkamdan geliyordu. “Ben de seninle geleyim,” dedi.

Vestiyesinin önündeki topuklu ayakkabılarımı giydim. Üzerimde hâlâ dünden kalan siyah gömlek ve mini etek vardı. Benim için rekor sayılabilecek bir süredir üzerimdeydiler. Eve gidip kurtulmak, pijama giyip ağlamak istiyordum ama Ahuzar’ken zordu. “Gelme, Defne,” dedim en net şekilde. Üzerine trençkotunu almak için vestiyere uzanan eli durdu. Donuk ve yorgun bakışlarımı yüzüne kaldırdım. “Yalnız kalmak istiyorum.”

Alınmaz, kırılmazdı laflarıma. Söylediklerimi değil, niyetimi bilirdi. Dikenlerime yaklaşmaz, yapraklarıma bakardı. İyi bir dosttu. Omuzları düşerken, elini trençkotundan geri çekip omzuma nazikçe dokundu. “Gün boyu hiçbir şey yemedin,” dedi. “Bari birazcık yemek ye, öyle git. Bu halde gidersen hiçbir şey yemeyeceksin. Biliyorum.” Omzumdaki eli sırtıma ilerleyip bütün omzuma dolandı. “Lütfen Ahuzar.”

Genzim sızlıyordu ama yuttum. “Aç değilim,” dedim.

“Sandviç yaptım sana,” dedi hevesle. “Vereyim, eve giderken yolda ye o zaman. Olur mu?”

Her zamanki anaç ilgisiyle bakıyordu yüzüme. Reddetmek zordu. Genzimdeki sızı yüzünden konuşamayınca başımı aşağı yukarı sallamak zorunda kaldım. Konuşursam ağlayamazdım. Konuşursam kendime dahi ateş kusardım. Üzüntüm de öfkeydi. Yakıp yıkardı. Dinlenmek için dingin bir denize ihtiyacım vardı. Bir tek orada alevim etrafa değmiyordu. Bir tek orada sönüyordu kendime dahi verdiğim zarar.

O, koşar adım mutfağa ilerlerken ben bulunduğum konumda amaçsızca bekledim. Elimdeki telefonuma eğdim bakışlarımı. Saat beşe yaklaşıyordu ve Biricik’ten hâlâ bir haber yoktu. Sayısız mesaj atmıştım ama dönüş de yoktu. Arayan tek kişi ise Cemil babaydı. Fotoğrafi tanıyor, yüzlerimiz bulanık olsa dahi kim olduğumuzu biliyordu. Şu an onunla bile konuşacak durumda olmadığım için açmamıştım. Bu gerçeği ortaya çıkaran kişiye nefret kusman lazımdı belki ama onu bile yapamıyordum. Bir yanım üzerimden kalkan bu yük için minnettar, diğer yanım öfke doluydu. Araf, en büyük cehennemdi.

Telefonun ekranı çatlamıştı çünkü sabah Kralşan’la konuşurken sinirle duvara fırlatmıştım. Defne’nin sakinleşmem için burnumun ucunda yaktığı tütsüleri ise kırmıştım. Öfkem geçtiğinde geride kalan yine bir avuç külden farksız olan bendim. Üfleseler uçardı tozlarım. Kimse görmediği

için kendi küllerimin üzerine bir kül yığını daha eklemek zorunda kalmıştım.

Defne koşarak, yeniden bana doğru gelirken elinde büyükçe bir poşet vardı. “Hepsini ye,” dedi poşeti sıkıca elime tutuştururken. “Şimdi kafanı dinlemen için yalnız bırakıyorum ama yarın kovsan da yanımdayım.”

Sessizce başımı sallayıp, “Teşekkür ederim,” dedim.

Cevap olarak kollarını sıkıca boynuma doladı. Dingin kokusu hoştu ama bir deniz değildi. Sakinleşemesem de içime gerçek bir dostluğun sevgisini nakşetmeye yetti. Sırtımı sıvazladı hafifçe. “Kendini asla yalnız hissetme,” diyen mırıltısı geldi kulağıma.

Genzimdeki sızı büyüyordu. Acilen buradan çıkmalıyım. Kollarını bedenimden çözüp, ayrıldığında bakışlarımı kaçırarak başımı aşağı yukarı sallamıştım. Bir elimde poşet varken diğer elimle kapının koluna uzandım. Açıp, “Buraya gelirse hemen haber verir misin?” dedim.

“Tabii ki. Sen de bulursan bana haber ver.”

Yine sessizce başımı sallayıp evden çıktım. Bir adım atıp ilerlediğimde, “Ahuzar,” dedi. Durup yeniden ona döndüm. Uzun, dalgalı kumral saçları omuzlarından aşağı dökülürken bal rengi gözlerinde büyük bir huzur vardı. Rengârenk eteği ve salaş tişörtüyle hayat doluydu. Aslında onun da hayatı zordu. Hayat kimseye adil davranmıyordu. O sadece acılarını renklendirmeyi biliyordu. Benim lügatimde ise siyahtan öte renk yoktu.

“Efendim,” dedim yorgun bir sesle.

“Sen benim gördüğün en iyi ablasın. Biricik ne derse desin, sakın bir an bile bundan şüphe etme. Olur mu?”

Genzim artık sadece sızlamıyor, yanıyordu. Gülümsemeye çalıştım. Cevap verecek mecalim yoktu. Bakışlarımla teşekkür edebilmişim yalnızca. Anlamıştı ne demek istediğimi. En yakın dostun da olsa bazı acılar tek sırtlanmalıydı. Bu düşünceyle onu geride bırakarak indim merdivenlerden. Apartmanın çıkışına geldiğimde demir kapıyı hemen açmadım. Elimi atıp birkaç dakika bekledim. Kralşanlar yanımda olduğu sürece zırhımı düşüremezdim. Yayılan fotoğraf sadece Hülya Kralşan’ın topuğuna sıkıştı. İnsanların gözünde biz hâlâ aynıydık. Zira onun kızı olarak anılmaktansa ölmeyi yeğlerdim.

Bu düşünceyle omuzlarımı dikleştirdim. Bakışlarımdaki yorgunluğu silmeye çalıştım. Başımı demir kapıya yaslayıp toparlanmayı denedim. Tek gücüm Biricik’ti sanki. Şeytanlarla aynı masaya oturduğumda bile dik dururken o arkasını döndüğü an yıkılmıştım. Kalbimi titreten nefesimi

zorla verirken telefonumdan yükselen bildirim sesiyle duraksadım. Biricik olması umuduyla baktım. Değildi. Daha büyük bir umuttan gelen bir mesajdı.

Ondan. Umudum ve mucizemden.

Tek bir mesaj yazmıştı.

Biricik'i buldum. İyi. Merak etme.

Dudaklarımdan dökülen kesik nefes kalbimden taşıtı. Peş peşe sesli ve titrek nefesler verirken dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi. Olduğum yere sindim. Defne'nin verdiği poşeti yanıma bırakırken ekranı çatlamış telefonu iki elimle kavradım. Cevap yazmak istiyordum. Deli gibi nerede olduğunu sormak istiyordum ama Kralşan'ın yanındaysa riskli olabilirdi. Ama tek bir mesaja bakmak bile içimdeki umudu artırmaya yetti. O dediyse inanırdım. O ne dese inanırdım.

Oysa Biricik'i aradığımı bile söylememiştim. Kralşan'dan duymuş olmalıydı. Ne fark ederdi ki? Yine sonsuz bir umudu içime işliyordu. Kimsenin eli karanlığıma uzanmazken korkusuzca elini uzatan yine Timur oluyordu. İçime ektiği umut fidesinin tomurcuklanmaya başladığını hissettiğim en net andı. Gözlerimi kapatıp telefonu alnıma yasladım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanmam minnet doluydu. "Teşekkür ederim."

Varlığına teşekkür ederim.

Gözlerimi açtığımda en sonunda yanağıma düşen bir damla yaşı hızla sildim. Ayağa kalktığımda artık daha güçlüydüm. Yanımda yokken bile verdiği güven hissi ayağa kaldırmaya yetiyordu. Omuzlarımı dikleştirdim. Demir kapıyı açtığımda yüzüme vuran rüzgârla saçlarım geri savrulmuştu. Duruşumu daha da dikleştirerek hâlâ kapının önünde bekleyen Adriel'e ilerledim. Hep yaptığım gibi ruhsuzca arabaya binip sert zırhımı kuşandım.

Umudum hâlâ diriymiş. Bu zaman kadar dik durduğum her an Biricik içindi. Ama artık bu savaşta atacağım her dik adım onun içindi. Tıpkı onun da benim için kazanacağı her zafer gibi.

Sahil yolunda geziniyordu Cihan'ın gözleri. Adımları seri bir şekilde ilerlerken bakışları sadece bir kişiyi arıyordu. Tulpar abisi kısa bir mesaj

atıp birini bulmasını istemişti. Fotoğraftaki kızı tanıyordu. Hatta oldukça kısa bir süre önce tanışmak zorunda kalmıştı. Omzundaki topuk izleri hâlâ acısını korurken bunlara neden olan kızı fotoğrafı telefonuna düş-tüğü an tanımıştı. Ahuzar ablasının kardeşi Biricik'i bulacaktı.

Neden araması gerektiğini bilmiyordu. Sorgulamamıştı da. Tulpar abisi ne derse yapardı. Bir bildiğinin olduğuna güvenirdi. Sokaklarda aç-mıştı gözünü. Adı yoktu. Yaşı yoktu. Ailesi yoktu. Kimseye güvenmez, sadece hayatta kalmaya çalışırdı. Sokaklar hayatın gerçek yüzüydü. Acı, açlık ve yalnızlık her bir köşe başına sinerdi. Sokakta yaşayanların hayatı olmazdı. Bunu hayatta olanlar bilmezdi. Cihan bilirdi. Ve bunca açlığın içinde gördüğü en güvenli gövde Tulpar denen bu adama aitti.

Adımları daha da hızlandı. Sokaklarda yaşamamanın kötü yanları olduğu kadar iyi yanları da vardı. Cihan'ın haber ağı bu sayede oldukça genişti mesela. Birkaç kişiye el altından göstermişti Biricik denen kızın fotoğra-fını. *Bulduğunuz yerde bana haber verin*, demişti. Gün boyu süren ara-malardan sonra en sonunda birinden, bulunduğu yere dair mesaj almıştı. Sahil boyunca ilerlerken gözleri sarı saçlı kızı seçmeye çalışıyordu.

Göremediğinde omuzları düştü. Belki de yanlış bilgi almıştı. Gören kişi çok da emin olamadığını, sadece benzettiğini söylemişti zaten. Adım-ları geriledi. Tulpar abisine *bulamadım*, demek istemiyordu. O her ko-nuda o kadar iyiydi ki kendisinin de iyi olduğu konular olduğunu sürekli ispat etmeye çalışıyordu. Oysa karşısındaki adamın böyle bir beklenti içinde olmadığını biliyordu. Dağ gibiydi gözünde. Yıkılmazdı. Güçlü ve heybetliydi.

İçli bir nefes vererek geriledi. Bakışlarını yeni bir haber var mı diye telefonuna çevirdiği sırada gördü onu. Sahil boyunca uzanan banklarda değil de karşı caddede kalan parktaydı Biricik. Çocuklar neşe içinde oy-narken geride kalan bankın en köşesine oturmuştu. Sarı saçları seçilebi-liyordu. Batan güneş yüzünden daha da parlıyorlardı. O olduğuna emin değildi yine de. Sadece bir kere görmüştü, onda da gerekli cevabı almıştı. Hafif deliliği vardı. Yine de gözlerini kısarak yaklaştı. Caddeden karşıya geçip parktan içeri girdiğinde artık emindi. Bu oydu.

Biricik'in dalgın bakışları parktaki çocuklardaydı. Gözlerinin altın-daki mor halkalar saatlerdir ağladığının nişanesi gibiydi. Cihan onu ilk gördüğünde, üzerinde kirazlı bir pijama vardı. Şu an ise sıradan bir tişört ve pantolon. Fark eden bir şey yoktu. İki şekilde de tüylerini diken diken

ediyordu. Hâlâ sızlayan omuzlarını belli belirsiz ovuştururken ekşimiş bir yüzle banka doğru ilerledi.

Yanına oturduğunda tepki vereceğini, birkaç gün öncesi gibi tersleyeceğini düşünmüştü ama Biricik varlığını bile hissetmemiş, dönüp o yöne bakmamıştı. Bakışları boşluktaydı. Duraksadı Cihan. Ekşimiş ifadesini hafifçe toparlarken, minik bir öksürükle boğazını temizleyerek varlığını belli etmeye çalıştı.

Biricik, bakışlarını boşluktan koparmadı.

Olduğu yerde daha da dikleşti Cihan. Ne olduğunu bilmiyordu ama ciddi bir şey olmuş olmalıydı. Baktığı noktaya odaklandı. Salıncakta sallanan çocuklara bakıyordu. Tekrar kıza baktı. “Bu kadar dikkatli neyi inceliyor olabilirsin?” diye sordu.

Biricik’in bakışları salıncaklardan koptu. Yanındaki gence odaklandı. Kısa bir an bakıştılar. Bir cevap ve tepki bekledi Cihan. Hatta bir darbe. Bunun korkusuyla hafifçe gerilemişti ama Biricik yeniden önüne dönüp sessizce aynı noktaya bakmaya devam etti.

İşte bu noktada irkildi Cihan. Birkaç dakika göz kırptırdıktan sonra dağınık oturuşunu toparladı. “İyi misin sen?” diye sordu.

Gün boyu amaçsızca caddelerde gezmişti Biricik. En sonunda ise kendini bu parkta bulmuştu. İlkokuluna en yakın park buydu. Ablası onu hep buraya getirir, bu salıncaklarda sallardı. Ondan kaçırıyordu oysa. Yine neden buraya geldiğine dair bir fikri yoktu. Salıncaklarda sallanan çocukları izlemeye devam etti.

“Sana ne.”

Cihan başını aşağı yukarı salladı. “Bu cevabı verdiğine göre çok da kötü değilsin,” dedi.

Yorgun bakışlarıyla ters ters bakmaya çalıştı Biricik. “Sen kimsin?” dedi ve yeniden önüne döndü. “Git başımdan. Şu an kimseyi çekemem.”

Cihan’ın kısık gözleri hafifçe büyüdü. Buğulu mavilikler artık daha da netti. “Teessüf ediyorum. Beni tanımadın mı?” Biricik yüzüne boş boş baktığında derin bir nefes verip, tişörtünün kolunu omzuna kadar sıyrarak topuklu ayakkabının deldiği ve morarttığı noktaları gösterdi. “Ben, kurye.”

Biricik’in gözlerindeki boşluk dolar gibi olmuştu ama yerine yeniden hüznün kurulmuş ve önüne dönmüştü. Derin bir nefes verdi.

“Ablam mı gönderdi seni?”

“Hayır, abim.”

“Abin kim?”

Dudak büzdü.

“Boş ver.”

Tam olarak öyle yaptı Biricik. Boş verdi ve önüne bakmaya devam etti. Kısa bir an sessiz kalabildi Cihan.

“Ablan seni merak etmiş,” diyerek kendince bir çıkarım yaptı. Yoksa Tulpar abisi onu bulmasını istemezdi. Ahuzar ablayla aralarında bir kavga yaşanmış olmalıydı.

Sessiz bir nefes verdi Biricik. “Ablam beni hep merak eder,” dedi.

“Ee, kalk da gidelim o zaman, kızım. Ne diye burada çocuk sesi dinliyorsun?”

“Bana *kızım*, deme.” Göz devirdi Cihan. “Ablama iyi olduğumu söyle ve beni yalnız bırak,” diye mırıldandı sadece.

“İsterdim ama zor,” dedi Cihan. “Seni bulmam ve sağ salım ablana teslim etmem söylendi.”

Bakışlarını yeniden yanında kalan gence çevirdi. Kim bilir ne haldeydi. Yeniden önüne döndüğünde, “Nesin sen?” dedi. “Gerçekten kurye mi? Git başımdan.”

Gülümseyerek, “Cihan,” dedi.

“Ne?” diyerek huysuzca baktı Biricik.

“Adım, Cihan,” diye kendini yineledi. İfade-sizce önüne döndü Biricik. “Sen de Biricik,” dedi Cihan kendi kendine. Biricik tip bir bakışla baktığında, “Ne?” diye çıkıştı. “Sen konuşmadığın için kendi kendime muhabbet etmeye çalışıyorum farkındaysan. Madem garip geliyor, konuş o zaman.”

“Konuşmuyorsam canım sıkkın demektir, değil mi? Uzaklaş.”

Cihan da en sonunda, “Uzaklaşmam!” diye çıkıştı. Kısa bir an bakıştı. Biricik göz devirerek önüne döndüğünde Cihan üzerinden ayrılan delici bakışlarla hafifçe toparlanmıştı. “Seni eve götürmem lazım.”

Salıncaklara bakmaya devam etti Biricik. *Ev neresiydi ki?* Birkaç dakika ikisi de konuşmadı. Cihan yine konuşacak olmuştı ama kızın bakışları gerçekten dalgındı. Sessizliğine uyum sağlamaya karar verdi. Eninde sonunda buradan kalkacaktı.

“Senin...” dedi en sonunda Biricik. “Ev diye bildiğin yer yalan çıktı mı hiç?”

Dudak büzüp, “Bilmem,” dedi. “Benim hiç evim olmadı.”

Yeniden ona baktı Biricik. “O ne demek?” diye sordu.

Oldukça umursamazdı Cihan. “Sokaklarda büyüdüm,” dedi. “Hâlâ da sokaklarda yaşarım. Kendimi bildim bileli bir evim yok.”

Biricik’in ifadesindeki gözle görülür değişimin farkındaydı.

“Nasıl yani?”

“Terk edildim,” dedi hiç zorlanmadan. “Sokağa bırakıldım.” Bastırılan acılar, görünenlerden daha acı olanlardı. Suyun dibine çöken taşlar gibi onlar da insanın içine çökerdi. Cihan’ın içine birikmiş büyük bir taş yığını varken bunların üzerine basarak o sudan başını çıkarabileceğini çocuk yaşta öğrenmişti.

“Belki de kayboldun,” diyerek iyimser olmaya çalıştı Biricik. “Ya ailen seni arıyorsa?”

Güldü Cihan. Bu düşünceyle yıllarca olduğu semtten çıkmamıştı. Kimse aramaya gelmemişti. “Fazla iyimsersin,” deyişi kendince buruktu ama onu tanımayan kimse bu tonu seçemezdi.

Yeniden önüne dönmüştü Biricik. “Haklısın. Öyleyim.” Başı sola eğildi. “Daha doğrusu öyleydim. Artık eskisi gibi olabileceğimi sanmıyorum.” Salıncaktan düşen çocuğun yanına ilk annesi koşmuştu. Ona hep ablası koşardı. Anılar canlıydı. Yerden kaldırıp dizine üflerdi. Genzine dolan sızı yeniden gözpınarlarını yaktı. “Sokağa bırakılmadım ama ben de terk edildim.” Yeniden Cihan’a baktı. “Anlıyorum yani seni.”

Boş boş göz kırptırdı Cihan. “Nasıl yani?” dedi.

“Babam öldü, annem ise...” dedi ama gerisini getiremedi çünkü ne diyeceğini bilemiyordu.

“Kusura bakma ama boş dram yapıyorsun gibime geldi,” dedi Cihan aniden. “Ablan var.”

“Senin de abin varmış. Sen neden kafa açıyorsun o zaman?”

Yüzü ekşimişti Cihan’ın. “Senin gerçekten Ahuzar ablanın kardeşi olduğuna emin miyiz?” dedi. “Öyle tatlı bir kadınla nasıl aynı kanı taşıyor olabilirsin?”

Rezalet bir gün geçirmesine rağmen büyük bir kahkaha atmıştı Biricik. “Ablam mı tatlı? Sen hiç onun sinirine denk gelmemişsin anlaşılan.” Göz

devirerek önüne döndü. Gülüşü ise bıçak değmiş gibi kesilmişti. “Görseydin eğer tatlı kelimesi en son kullanacağın kelime olurdu.”

“Mis gibi kadın valla,” dedi Cihan tek nefeste. Yerinden kalkmak için hareketlendi. “Sen de daha fazla uzatma da kalk, eve götüreyim.”

“Bana yalan söyledi.”

Duraksadı Cihan.

“Ne?”

“*Annemiz öldü*, dedi. Meğer yaşıyormuş.”

Bu cümle ağır bir gerçeklikle aralarına kuruldu. Sessizleştiler. Çocukların neşeli sesleri yankılandı birkaç dakika. Tüm Türkiye’nin gündeminde olan Hülya Kralşan skandalını elbette Cihan da duymuştu. Geçmişte yaptığı evliliği ve bu evlilikten iki kızı olduğunu sakladığı herkesin dilindeydi. Tulpar abisine defalarca Kralşan’la Ahuzar ablasının ilişkisini sormuştu. Küfürden başka cevap alamazken şu an her şey yapboz parçası gibi yerine oturmuştu.

“Oha!” diye engel olamadığı bir tepki verdi. “Hülya Kralşan’ın kızı sen-” Biricik aniden dönüp, en ters bakışını atınca, elini dudaklarına kapatıp kendisini susturmak zorunda kaldı. Yeniden açtığına, “Yuh!” dedi kendi kendine. “Ben de bunun bununla alakası nedir diye merak ediyorum. Yuh!”

Dertliydi Biricik. “Neden bahsediyorsun sen?” dedi.

Ahuzar’ın, Kenan Kralşan’ın yanında -haberlerdeki gibi- sevgili oldukları için olmadığını biliyordu. Tulpar abisinin de o adamın yanında olmasının arkasında başka nedenler olduğunun farkındaydı ama kurcalamıyordu. Belki de adı bile Tulpar değildi. Bunu da hissediyordu Cihan. Ama yaslandığı halde onu geri itmeyen tek gövdeydi. Yıkılmaması için hiçbir şey sormuyor, gölgesine sığınmaya devam ediyordu. Düşünceli bakışları boşluğa takıldı.

“Hiç,” dedi dalgın sesi. Yeniden Biricik’e döndü. “Ablana kızdığın için mi evden kaçtın yani?”

“Kaçmadım,” diyerek terslendi. “Kafamı toparlamak için uzaklaştım.”

Göz devirdi Cihan. “Ergence,” dedi.

Kaşları çatılmıştı Biricik’in. “Pardon?” dedi.

“Ergence,” diye directti Cihan. “Duyduğuma göre babanız ölmüş. Anneniz olacak o kadının şu anda yaşadığı hayata bakacak olursak da sizi bırakıp gitmiş. *Öldü biliyordum*, diyorsun. Gerçek bir anne olsa evladının

gözünde *ölü* olarak kalmak ister miydi? Bir şekilde size ulaşırdı. Ulaştı mı? Ya da etrafında seni koruduğunu hissettiğin bir el oldu mu?”

Başını usulca iki yana salladı Biricik. Aksine yıllardır gördüğü tek yüz ablasıydı. Hülya Kralşan denen kadının annesi olduğunu öğrenmişti ama içinde beliren hiçbir sevgi kırıntısı yoktu. Onu gördüğü ilk andan beri iyi bir elektirik alamamıştı. *Sen kırk günlükken öldü*, demişlerdi annesi için. Aslında kırk günlükken terk edildiğiyle yeni yüzleşiyordu. Ölüm seçilen bir terk ediliş değildi. Hazmetmesi bu yüzden kolaydı. İradeyle yapılan terk edişler, derin bir kesik gibiydi.

“Kadın sizi önemsememiş, belli,” diye devam etti Cihan.

“Mesele o kadın değil. Mesele bunu benden yıllarca saklamış olmaları.” Cihan’a doğru döndü. “Biz bu kadınla aynı yemek masasına oturup yemek yedik. Annemmiş. Öldü sandığım annemle karşılıklı yemek yemişim! Ve yanımda oturan ablam bunu bildiği halde bana bir şey söylememiş!”

“Ee, yani?” dedi Cihan boş vermiş bir edayla. “Bu senin için mi yoksa ablan için mi daha zor sence?”

Göz devirerek önüne döndü Biricik.

“Ablam göndermiş seni, belli.”

“Şanslısın ki bir ablan var,” dedi Cihan tek nefeste. “Kıymetini bil. Anladığım kadarıyla bunca yıl sana o bakmış. Başını okşamış, sırtını sıvazlamış. Çok tanımam ama tanıdığım kadarıyla bile *harbi kadın*, derim Ahuzar ablaya. Eminim annesizliği ve babasızlığı hissettirmemek için elinden geleni yapmıştır.” Sessiz kaldı Biricik. Bakışları yanında oturan gence takıldı. O genç zaten ona bakıyordu. “Bir zamanlar ablan da senin yaşındaydı,” diye devam etti Cihan. “Ve yine anladığım kadarıyla bütün bunlarla tek başına mücadele etti. Kendini onun yerine koy. Kız ama kırma. Aile tek kişi de olsa büyük bir nimet. Kaybetme.”

Yine sessiz kaldı Biricik. Ablasından başka kimsesi yoktu zaten. Üzmek istemiyordu ama öğrendiği gerçeği sindirmek zordu. Cihan sessiz kaldığında bakışları parktaki çocuklara takıldı. Kendine dair hatırladığı ilk anıdaki yüz ablasına aitti.

Salonda yatarken başının üstündeki lambanın döndüğünü mırıldanıyordu. Bilinci gitmek üzereydi. Anının devamı kopuk, silik ama canlıydı. Kendi de küçük olmasına rağmen yağmurlu bir havada ablasının kucağında olduğunu fark etmişti. Üzerine örtülen bir ceket vardı. Bu babasının kokusuymdu ama ceketin arasından görünen yüz ablasına aitti.

Saçları ıslanmıştı. Yağmurdan gözünü bile açamazken birilerine, "Yardım edin!" diye bağıırıyordu. "Kardeşimin çok ateşi var! Yardım edin."

Bilinci yine gidiyordu Biricik'in. Gözünü irkilerek açtığında kollarının etrafını sarmalayan doktorları görmüştü. Aralarından korkuyla ona bakan ablasının yüzünü seçmişti. Bilinci yine gitmişti. Yine kendine geldiğinde bir hastane yatağındaydı. Başucunda uyuyan ise yine ablasıydı.

Genzine dolan sızı gözlerini kapatmasıyla birlikte gözlerinden boşandı. Belki de Kralşan denen adam bu yüzden yakındı ablasına. Bilmediği daha nice şeyin olduğuna emindi. Derin bir nefesi daha zorla verirken yanağına düşen yaşı usulca sildi. Her zaman yetişkin olmak istediğinden bahsederdi. İlk defa gerçekten yetişkin olması gerektiğini hissediyordu ama bir o kadar da küçük kalmak istiyordu. Bencillik yapmak, kırmak, dökmek istiyordu ama zordu.

Gözünü açtığında gördüğü ilk yüz hep ablasıydı. Bu, kustuğu her öfkenin üzüntü olup içine oturmasına neden oluyordu.

"Söyle, merak etmesin," dedi mırıltı şeklinde. "Birkaç saate dönerim. Biraz daha yalnız kalmak istiyorum sadece." Sessiz kaldı Cihan. Biricik ise ona dönmüştü. "Hey! Kime diyorum?"

Amaçsızca etrafa bakınan Cihan yanındaki kıza dönüp, "Ne?" dedi. "Benimle mi konuşuyorsun?"

"Başka biri mi var?"

"Deli gibisin. Kendi kendine konuşuyorsun sandım. Utanma diye etrafı izliyordum."

Biricik umutsuz bir bakışla baktıktan sonra önüne döndü. "Deli gibi olan sensin," dedi. "Saçma sapan her yerden çıkıyorsun. Kim olduğunu bile anlamadım hâlâ."

"Cihan'ım," dedi sadece. "Bu kadar. Başka bir şey yok. Ha, bir de Ahuzar ablayı tanır, severim. Ne derse yaparım."

"Yanına git o zaman. Beni yalnız bırak," diyerek yeniden parka odaklandı.

Birkaç dakika sessiz kaldılar. Cihan gitmedi. Biricik ise konuşmadı. Sessizce oturdular. Koşan çocukları izleyip neşeli kahkahaları dinlediler. Farklı iki kaderin, aynı yarasıydı ikisi de. Anne yoktu, baba yoktu. Birinin aile bildiği ablası, diğerinin dağ bildiği abisi vardı. Acıları aynı yerden değildi ama sessizlikleri aynı yerden oldu. Birbirlerini hiç tanımamalarına rağmen sessizce saatlerce oturdular. En sonunda Cihan'ın uyukladığını

fark ettiğinde bakışlarını yeniden ona çevirmişti Biricik. Sessizce yanından kalkıp uzaklaştığında bu gidişi fark etmeyeceğini düşünmüştü.

Ama birkaç dakika sonra, “Kızım, dur! İçim geçmiş, bekle!” diye bağırarak arkasından gelen yine Cihan’dı.

Duvarдан aşağıya attığım çantam ve ayakkabılarım ilk defa umurumda değildi. Kendimi bir şekilde çiftlikte bulmuştum. Saatlerdir evde beklememe rağmen Biricik gelmemişti. *Ondan* iyi olduğunu haberini aldıktan sonra rahatlamıştım ama artık ben iyi değildim. Yaklaşık bir saat önce Defne mesaj atmış, yanında olduğunu ama biraz yalnız kalmak istediğini söylemişti. Sığamamıştım eve. Kadife’nin yanına gittiğimde dahi yüreğim göğüs kafesimi zorluyordu. Adımlarım yine buraya gelmişti. Geçmişe.

Geçmişe değil. Ona.

Duvarın üzerine oturup kendimi aşağıya bıraktım. Bu sefer akıllanmış ve pantolon giymiştim. Bir de eteklerimi toparlayacak hayat gücüm yoktu. Adımlarım toprağa değdiğinde irkilmeme neden olan taş parçaları tenime batmıştı. Bu da umurumda değildi. Önce çantamı aldım. Sonra yanındaki minik poşeti. Ayakkabılarımı yeniden kuşanıp eski eve ilerledim. Çağırمامıştım. Gelmezdi. Ama benim onun varlığının hissedildiği bir yere ihtiyacım vardı. Saçma bir bağımlılıktı. Canıma okuyor ama canım bundan vazgeçmiyordu.

Cemil baba akşam üzeri evime gelmişti. Teselli etmiş, sırtımı sıvazlayıp her şeyin düzeleceğinden bahsetmişti. Nasıl düzeleceğini söylememişti ama. Her zamanki gibi *iyiyim, halleriz*, diyerek, ben onun içini rahatlatıp geri göndermiştim. Küçüklüğümüzden beri bizimle ilgileniyordu. Bunu babama olan minnet borcu yüzünden yaptığını biliyordum ama ayak bağı da olmak istemiyordum. Kendi anneme bile yükken *başkası seni nasıl sevsin* hissi yakamdan düşecek gibi değildi.

Lanetti.

Cemil babanın ışıkları kapalıydı. Geç olmuştu zaten. Bu saate kadar ayakta duramazdı. Gözümün önünde yaşılanıyor, bu da beni ayrı üzüyordu. Ölüme yaklaşmasını istemiyordum. Derin bir nefes alarak sakının altından anahtarı aldım. Kapıyı açıp içeri girdiğimde her zamanki koku burun direğimi sızlattı. Geçmişe yıldıktan sonra *geleceği inşa ettim*,

demek büyük bir aptallıktı. Yıkıldığın geçmişin tuğlalarıyla geleceği inşa ettiğinde bunun geçmişten bir farkı kalmıyordu. Yaşanmışlıkları yıkmamalı, önüne bakmalı, yeni bir duvar inşa etmeliydi insan. Bütün hayatı yakıp yıkmak olan benim için acı bir gerçektir bu.

Derin bir iç çekişle eve girip kapıyı kapadım. Işığı açtığımda gözüme değen ilk şey her yeri bıraktığım gibi bulmamdı. Geçen yediğimiz dürüm tepsi ve üzerindeki boş bardaklar hâlâ koltuğun üzerindedir. Üzerindeki boş dürüm paketleri atılmıştı sadece. Boş paketleri atıp tepsi ve çayı bırakması çok ayrı bir ironiydi. Çantamı ve elimdeki poşeti yanımdaki koltuğa bırakıp o yöne ilerledim. Tepsiyi alıp mutfığa yöneldim. *Çayı dök*, demiştim ama onu da dökmemişti.

Normalde söylenirdim ama şu an demlikteki çayın bıraktığı koyu halkalar son dertleneceğim şeydi. Bahtımda daha da koyu halkalar vardı. Çayı çöpe döküp demliği yıkadıktan sonra mutfaktan çıktım. Fazla şey istemiştim zaten. Düzenli birine benzemiyordu. Yapması mucize olurdu. Karşı koltuktaki poşeti alıp yeniden onunla oturduğumuz koltuğa ilerledim. Poşetin içinden bir bira çıkardım. Evet, yine Adriel'den gizli evden kaçıp buraya içmeye gelmişim.

Gizli bir buluşma için gelmemiştim ama kuyruk gibi peşimde dolması artık midemi bulandırıyor. Kralşan'a dair hiçbir şey görmek istemiyordum. Amerikalılar bir konuda haklıydı. Hepsinin canı cehennemdi. Birayı açıp kafama diktiğimde bakışlarım eski nakışlı perdedeydi. Biricik küçükken sürekli ucundaki püskülleri çekistirirdi. Biradan büyük bir yudum aldım. Çok sık içmezdim. İçtiğim her anın konusu ise Hülya denen kadındı. Her türlü zarardı. Saate takıldı bakışlarım. On bire geliyordu. Bir saat sonra doğum günümüdü.

4 Ekim.

Doğduğunda güneş gibi parlak, ay gibi muhteşem bir bebektin, derdi babam İlyas Soykamer. Hülya Soykamer ise *senin doğduğun güne lanet olsun*, demek gibi çok başka şeyler söylerdi. Hatırlamak istemediğim ama asla unutmadığım cümlelerdi bunlar. Bir şişe bittiğinde poşetin içine bırakıp diğerine geçtim. Dalgalı ve kabarıktı bugün saçlarım. Eve gidip, bir duş alarak kendime gelmeye çalışmışım. Makyaj yapacak gücüm her zaman vardı ama saçımla uğraşmaya kollarımın dermanı yoktu. Defne'nin verdiği yemekleri yemeye çalışmışım ama ne yediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Köşedeki ten rengi topuklu ayakkabılarıma takıldı bakışlarım. Savaş zırhı diye kuşanmışım onları ama bazen can yakıyorlardı.

Bir birayı daha bitirip üçüncüye geçtiğimde, kafamdaki geçmiş mahkemesinde hâlâ ben vardım. Midem bulanmaya başlıyordu. Derin bir soluk verirken bakışlarımı haliya çevirdim. Aklıma ise yine o düştü. *Halının desenlerini dahi anlatsan dinlerim*, demişti. Gerçekten dinler miydi?

Kapı aniden açıldı. Cemil babayı görmekti düşüncem. Ama karşımda heybetli bir şekilde dikilen bedene birkaç saniye boyunca şaşkın gözlerle bakmak zorunda kalmıştım. Evden geliyor olmalıydı. Üzerinde siyah, kot bir pantolon ve aynı şekilde siyah bir kapüşonlu vardı. Başını kapamış, ellerini cebine atmıştı ama yüzü görünmese dahi tanıyacağım bir heybeti vardı.

Sarhoş değildim ama kafam hafiften de güzelleşmiş gibiydi. Arkasında kalan kapıyı kapatırken kapüşonunu başından sıyırmış ve yüzünü de görmemi sağlamıştı. Derin bir soluğu bu noktada verdim. Huzursuzluk dağılmadı ama hafıfledi. Gölgesi önüme siperdi. “Ne işin var burada?” diyen sesim şaşkınlıktan sıyrılmıştı.

Ben şaşkındım ama o beni gördüğüne şaşırmış gibi değildi. Bana doğru ilerledi. Soruma cevap vermeden kendini yanıma bıraktı. Bakışları elime ve önümde bulunan içki şişelerine takılmıştı. Elimdekini tek hamlede alıp poşetin içine bıraktı. “Ne yapıyorsun?” dedim. Dinlemedi. Poşetin ağzını düğümleyip karşı koltuğa savurdu. Bakışlarım yüzündeydi. “Bu neydi şimdi?”

“İçme,” derken oldukça netti.

Göz devirerek önüme döndüm.

“Kafa dağıtmaya çalışıyorum.”

“İçmek kafanı dağıtmaz.”

Haklıydı. Kendimi koltukta geri bıraktım. Midem bulanıyordu. Sorunlarıma yenilerini eklemişti.

“Her şey en rezil halinde.”

“Daha kötülerini de yaşadığına eminim, Ahu.”

Gülerek, “Ne bu?” dedim. “Motivasyon konuşması mı?”

“İhtiyacın mı var?”

Vardı ama bir o kadar da yoktu. Başkası dese inanmaz ama o dese dinlerdim. Canımı sıkıyordu. Çünkü beni değiştirmiyor, beni ben yapıyordu. Yıllardır giydiğim Ahuzar öfkesi yalandan bir maske olsa da onun yanında ortaya çıkan Ahu şefkati gerçekte sanki. Savaş zırhlarımı düşürüyordu.

Derin bir nefes verirken, yerimden doğrulup bakışlarımı ona çevirdim. “Biricik yüzüme bile bakmıyor,” dedim. Sessiz kaldı. Bakışlarında derin duygular vardı ama zihnim bulanıkken seçmek zordu. “Bu gerçekten Kralşan’ın işi değil mi? Doğru mu söylüyor yani?”

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. “İrmak yapmış,” dedi.

İşte bu, vurucu bir darbe olmuştu. Daha da dikleşerek yönümü tamamen ona çevirdim. “Şaka mı?” Tek kaşı havalandı. “Tamam, şaka olsa dersin, evet,” diye mırıldanırken şaşkındım. “İrmak nereden öğrenmiş ki bunu?”

“Mahir Kralşan’ın odasındaki dolapta, haberlerde verilen o fotoğrafı bulmuş. Biricik de aynı fotoğrafı önceden ona atmış.”

Sessiz kaldım. Söyleyecek fazla şey vardı belki ama bir o kadar da yoktu. İkisinin bir araya gelmesi tehlikeli demiştim.

“Hülya Kralşan bu işe ne dedi?” Derin bir nefes verdi. Sessiz cevabı yine netti. “Canına okunmuştur kızın,” diyen sesim kısıktı. Kıyamıyordum İrmak’a. Kardeşim olduğu gerçeğinden de ziyade beni üzen o kadınla büyümüş olmasıydı. Benim üzerimde bile kısıtlı sürede derin travmalar bırakmıştı. Kim bilir o neler yaşamıştı ki annesine dair bu gerçeği önünü arkasını düşünmeden basına sızdırmıştı. Oldukça öfkeli olmalıydı.

“Kızmadın,” dedi.

Boşlukta asılı kalan bakışlarım yeniden onu buldu. “Şu saatten sonra kızmanın ne faydası var?” dedim. “Hem istemesem dahi bir şekilde kardeşim. Annesine öfkelenmiş, belli. Abla olmak zor.”

Dalgalı bakışlarındaki duygu bu defa netti. *Hayranlık*. Ya da ben çok sarhoştum. Bu bakışın kafamı daha da bulandırmasına izin vermeden önüme döndüm. O gelene kadar sarhoş falan değildim oysa. Ayarlarımı sıfırlıyordu.

“Sen neden geldin?” dedim yeniden önüme döndüğümde. “Umarım arkanda bıraktığın pislikleri toparlamak içindir.” Yeniden ona döndüm. “Ben sana *demliği boşalt, çöpü at, bulaşıkları da mutfığa götür*, demedim mi?”

O da koltukta geri yaslanmış, sülalesi rahat bir şekilde kollarını gövdesinde bağlamıştı. Başını geri atıp gözlerini kapadı.

“Çok şey dedin, Ahu.”

Gözünün kapalı olması lehimeydi. Yüzünü ve çene altındaki derin gamzeyi izleyebilirdim.

“Hani ne anlatırsam dinlerdin?”

“*Dinlerim*, dedim. *Yaparım*, demedim.”

Dudaklarımda saçma bir tebessüm oluştu. Yeniden önüme döndüğümde başımı iki yana sallamak zorunda kalmıştım.

“Seni merak ettim,” dedi aniden.

Bu kadar net olmamalıydı. Gerçekten bocalıyordum. Bakışlarımı ona çevirdiğimde hâlâ gözleri kapalıydı ve en rahat konumundaydı. Söylediği şeyle benim yüreğim takla atmıştı oysa.

“*Buluşalım*, demedin.”

“Buraya geleceğini biliyordum.”

“Nasıl?”

“Okunması zor biri değilsin.”

“Mesela?” dedim bakışlarım yüzündeyken. “Ne okudun bende?”

Gözlerini araladı. Tavandaki bakışları yavaşça bana döndüğünde keskin kahvelerle yüz göz olmak, bir şişe daha bira içmişim etkisi yaratmıştı. “Yalnızsın,” dedi.

Gülümsedim.

“Bu okunması çok da zor olan bir şey değil.”

O gülmüyordu ama. “Zordur, Ahu,” dedi. “Okunması en zor şey yalnızlıktır. Sana bakanlar yıllarca bu yalnızlığı değil, öfkeni görmüş. Okuyamamışlar. Yetmemiş, dikenlerinin olduğuna inandırmışlar.”

Genzime saniyesinde dolan sızı inanılır gibi değildi. “Öyle değil miyim zaten?” dedim.

“Değilsin,” dedi anında. “Hak edene hak ettiği gibisin sadece. Olması gereken de bu. İstemediğin birine şefkat dağıtmak zorunda değilsin.”

Bakışları derinleşen bu defa bendim. Onunla ilk karşılaşmamız ve ilk günler düştü aklıma. Bu denli derin bir adam olacağını tahmin dahi edemedim. Ağzından lafı cımbızla almak bir yana, doğru düzgün konuşmuyordu bile. Kurduğu uzun cümleler velinimetti. Şimdi kurduğu bu cümleler ise hem oydu hem değildi. Belki de o da benim gibi kendini bir duvarın arkasına saklamıştı. O, görünen Tulpar’dı. Bu ise Timur.

“Senin de mi yalnızlığını okuyamadılar?” dedim aniden.

Bakışları dalgalandı. Yeniden önüne dönerken derin bir nefes vermişti. “Bazı kitapların kapağı hiç açılmaz,” dedi.

“Sana bakanlar da yıllarca dışından yargılamış o zaman,” dedim. “Sert, suratsız, umursamaz ve sessiz olduğuna inandırmışlar seni.”

Edebiyatıma derin bir darbe indirerek, “Öyleyim zaten,” dedi.

Haklıydı. Gülmüştüm ister istemez.

“*İlginç bir adamsın*, diyelim,” dedim. Umursamazca dudak büzdü.

Nasıl istersen.

“Peki, seni ölüm olduğuna kim inandırdı?” dediğimde ise ifadesi gözle görülür bir şekilde bocaladı. Tavandaki bakışları yeniden bana dönmüştü. Tek kaşı havalandı.

O nereden çıktı?

“Öyle demiştin,” dedim. “*Ben ölümden başka bir şey getirmem*, demiştin. Neden öyle söyledin?”

Sessiz kaldı. Kısa bir an da olsa gözleri gözlerimde oyalandı. İnce, yakalayamadığım ama derin bir acının izleri vardı keskin kahvelerde. Bu defa o göstermedi, ben gördüm. “Seni de buna inandırmışlar,” diye devam ettim. Geri durmadım. Bu defa net olan ben oldum. Hafif sarhoşluktan gelen deli cesareti de olabilirdi bu. “Oysa sen umutsun. Güvensin. Sen varsan ölüm olmaz.”

Bunları hep radyodan ima ederek dile getirmiş, yüzüne hiç net bir şekilde söylememiştim. Beklemiyor gibiydi. Bakışları sekteye uğramıştı ama bunu da her zamanki gibi belli etmiyordu.

“Ben değil,” dedi. “Sevgim ölüm.”

Başımı usulca iki yana salladım. “Okumasını bilene roman, okumasını bilmeyene o romanın içindeki tek bir sayfasın, Timur Töngre.” Başıma hafif bir ağrı dolunca, bakışlarımı ondan kaçırıp yeniden arkamda yaslandım. “Senin adın bile bana umut. Sevgin mi ölüm olacak?” diye mırıldanmam belli belirsizdi. “Saçmalık!” Aynı saniyelerde başımı hızlı geri atmış olmalıyım ki kafam hafifçe duvara vurmuştu. Minik bir inlemeyle ileri doğru toparlandım. Ciddi anlamda bir denge sorunun vardı.

Elimi başımda acıyan noktaya atacakken saçımda onun elini hissettim. “Kaç şişe içtin de düz duvara kafa atıyorsun?” dedi.

Güldüm. Saçma bir alıklık içindeydim. Çok içmemiştim oysa. İçkiye dayanıklı olmadığım halde bunu yapmaya devam etmem büyük aptallıktı ama gelişine her defasında hazırlıksız yakalanıyordum. Elim elinin üzerine attım. Ilıktı teni. Bakışlarımı ise yanımdaki ona çevirdim. Diğer

elimini parmaklarını ona doğru ilerletip başparmağımla işaretparmağımın arasında minik bir boşluk bıraktım.

“Şu kadarcık.”

Önce parmaklarımda, daha sonra gözlerimde gezindi bakışları. Boynumdaki yaraya değip, dudaklarımın üzerinden geçerek yeniden gözlerimi buldu. Bir şey hatırlamış gibi dalgalanmıştı keskin kahveleri.

“İçme bir daha,” dedi sadece. “Sana yakışmıyor.”

Doğru diyordu. Sapıttıyordum. Uslu uslu, “Tamam,” demem bu yüzden.

Sessiz kaldı. Benim elim elinin üzerinden sıyrılmıştı ama onun eli hâlâ saçlarımdaydı. Sızlayan noktayı hafifçe ovuşturuyordu. Böyleydi işte sevgisi. Elleri sert ve büyüktü belki ama dokunuşu bir o kadar hafifti. Zarar vermekten, incitmekten korkar gibiydi. Dokunuşu böyle olan bir adamın mı sevgisi ölüm olacaktı? Saçmalıktan da öte bir saçmalıktı bu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerimiz denk düştü.

Gülümseyerek, “Beni kapından kovmaya devam etmeliydin, Töng,” dedim.

Yüzü hâlâ bana yakındı. İkimiz de yan yanaydık ama bu mesafenin hangimiz tarafından ve hangi ara kapandığını bilmiyordum. Elini saçımdan çekmedi. “Katılıyorum,” diyen sesi derindi. “Kesinlikle bunu yapmalıydım.”

Çenesindeki gamzeye ya uzaktan ya alttan bakıyordum. Bu bir alışkanlık değildi, sadece bir kere dokunma fırsatım olmuştu ama bunun isteğiyle şu an aynı parmağım sızlıyordu. Bir ip bağlıydı sanki kokusuna, ucunu da bana bağlamıştı. Yaklaştığı anlarda uzaklaşmam imkânsızlaşıyordu. Bu iş artık benim boyumu da aşıyordu. Güvenden fazlası, umudun ise bin katıydı. Kalbimi sızlatıyordu.

“Neden yapmadın o zaman?” derken yanımdaki varlığından rahatsız değildim. Verdiği güven böyle bir histi işte.

Yine net olup, “Kıyamadım, Ahu,” dedi.

Kendime en çok ben kıyardım oysa. Herkese su olur, kendi yarama tuz basardım. Derinlere ulaşip kalbime vuran hissin ne olduğunu biliyordum. Ama bu denli derinini hissedişim ilkti. Düşmüştü Ahuzar zırhım. Yine Ahu’yudum.

“Çok başını ağrıttım, değil mi?” diyen sesim kısıktı. Bakışlarını benden koparmadı. Elini saçımdan çekmedi. Yine aynı şey oluyordu. Genzim

sızlıyordu. Bu kadar ağlak bir insan asla değildim. Başımı okşamaya bir son vermedikçe susacak gibi de değildim. “Elini saçımdan çekmezsen ağlarım,” dedim en net şekilde. Sesim titremişti. Sürekli aynı klişenin içine girmekten bunalmıştım. Ağlamak falan istemiyordum. Çekmedi. “Ciddiyim,” dedim. “Senin yanında daha fazla ağlamak istemiyorum.”

Yine çekmedi. Ne elini ne gözlerini. *Ağlarım*, derken ciddiydim. Dolan bakışlarımı gözlerinden kaçırıp önüme döndüğüm anda gözümünden firar eden bir damla yaş bacaklarımın üzerindeki ellerime düşmüştü. Yaşlar çoğalmaya başladığında elimi alnıma attım. “Buraya gelmeseydin ağlamazdım!” diye kendimce çıkıştım. Artık hem sarhoş hem duygusaldım.

“Gideyim mi?”

“Hayır, gitme!” diye anında yükseldim. Burnumu çektim. Eli saçlarımdan ayrıldığında içli bir nefes verip avuççimle yanaklarımı silmeye çalıştım. “Gardımı düşürüyorsun!” diyerek isyan etmek zorunda kaldım.

“Sen bana daha fenalarını yaptırıyorsun, emin ol.”

Yine isyankârdım. “Bana böyle şeyler söylersen yanlış anlarım!” dedim. “Ne olsun istiyorsun sen?”

Dudağının bir kenarında derin bir tebessüm belirmişti. Bakışları yüzümün her köşesinde gezindi. “Asıl sen ne olmasını istiyorsun, Ahu?” dedi.

Yine fazla yakındı. Hayır, o değil. Ben yaklaşmıştım bedenine ve yüzüne. O köşeye sıkışmış gibi dikleşmiş, tepeden tepeden bana bakıyordu. Adamı koltuğun köşesine sıkıştıran bendim. *Cidden, ben ne olmasını istiyordum?* Yavaşça geri çekildim. Bu gecedен sonra kesinlikle içkiye tövbe edecektim. *Çantam yok* şokunu atlatamadan adamı köşelere sıkıştırma şoku içindeydim ama şu an buna pişman değildim. O duyguyu yarın sabah yaşayabilirdim, acelem yoktu.

“Ben ne yaptığımı biliyor muyum sence?” diyerek geri çekildim. Yeniden başımı geriye doğru atacakken elini saçlarımda hissettim. Aynı şekilde kafamı duvara vurmama engel olmuştu. “Yine ağlarım. Elini saçımdan çek!” diye çıkıştım.

Güldü. Hem de tebessümden öteye giden derin bir şekilde güldü.

“İçkiden nefret ederim ama şu hallerin...”

“Gülme,” diye isyan ettim bu sefer de.

“Sebebe?”

Yeniden gözlerine bakmak zorunda kalırken, cevap olarak elimi yavaşça kalbimin üzerine yerleştirdim. *Kalbim sıkışıyor*, diyemedim. Bu defa da o benim sessiz kelimelerimi okusun diye bekledim.

Bakışları önce elime, daha sonra ise yeniden gözlerime değdi. Anladı. Okudu. Gördü. Bu defa gülmedi ama. İlk defa gördüğüm bir şekilde bakıyordu bakışları. Şefkat de diyemezdik buna, hayranlık da. Çok başka bir şeydi. Derindi. Elimin altındaki kalbim ise arsızca daha da hızlanıyordu.

“Öyle de bakma,” diyen mırıltım çaresizdi. Elimi yeniden hızla atan kalbimin üzerine bastırdım. İki kere hafifçe vurdum. “Anlıyor musun? Zaten yeterince derdim var! Bir de bununla mı uğraşayım?” Bu noktada yükselmek zorunda kalmıştım zira duygu değişimleri başımı döndürüyordu.

Gülerken derin bir nefes verdi. “Biz bu işi buradan nasıl döndüreceğiz, Ahu?” derken nefesi yakındı. Sigara kokması lazımdı. Ama deniz kokusu öyle baskındı ki derin dalgalardan başka bir şey vurmuyordu yüzüme. Omzuma dökülen saçlarımı parmak uçlarıyla geri iteledi. Hayranlık dolu bir ifadeyle gözleri yüzümde gezindi.

Omuzlarımı hafifçe kaldırıp indirdim. Hiçbir fikrim yoktu.

“Dediğim gibi. Beni terslemeye devam etmeliydin.”

“Bir kere denedim. Ağzıma sığtın.”

“Ağzımı bile açmadım,” diye homurdandım. Elim göğsümden düşerken yeniden önüme odaklandım. “Ayrıca sen beni dinleyecek adam mısın? *Bana bakma*, dedikten sonra bana bakmasaydın böyle olmazdı. Kendi kendime unutturdum ben seni. Fotoğrafını da yırtardım. Fularını da atardım. Radyoyu da dinliyormuşsun bir de. Ben o radyoda sana neler neler dedim, haberin var mı?” Ellerimi iki yana açtım. “Ayrıca biz neden bunları konuşuyoruz? Benim kardeşim kayıp!”

“Ne fotoğrafı?” dedi.

“Kardeşim kayıp diyorum!” diye direttim.

“Ne fotoğrafı, Ahu?”

“Senin,” derken yeniden ona döndüm. “Haberin yok mu?” Boş bir şaşkınlıkla göz kırptırdı. “Beyrut’ta, patlamadan hemen önce seni çekmiştim. Sonra fark ettim ben de.” Alık bir tebessümle elimi yüzüne doğru kaldırdım. Yönümü ise tamamen ona çevirmiştim. Aradaki mesafeyi en aza indirdiğimde yine köşeye sıkışıp yerinde dikleşmek zorunda kalan

oydu. Parmak uçlarım ürkererek gözünün bir köşesine yavaşça dokundu. “Sadece gözlerin görünüyor ama.”

Gözünün kenarına değen parmak uçlarıma eşdeğer olarak gözlerinin içinde sanki anlamlandıramadığım bir gölge titredi. Bedenine daha da yaklaştığımda koltuğun en sonuna iyice sıkışmıştı. Kıpırdamıyordu. Öylece bana bakıyordu. Parmak ucum göz kenarından yanağına doğru ilerledi. Yarın kesinlikle bunun için utanacaktım. Şu an değil. *Sarhoştum, hatırlamıyorum*, derdim.

İtmedi elimi. Yanağı boyunca ilerleyip çenesindeki gamzede durmasına izin verdi. “Ahu...” diye mırıldandı. Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Bilincim yerindeyken yüzüne dokunduğum en net andı. Bölünsün istemiyordum. Nicedir yüzünün detaylarının gerçek olup olmadığını merak ediyordum. Çenesindeki çukura batan parmağım memnuniyet içindeydi. Yakınlığım yüzünden zorla yutkunur gibi oldu. “Ateşle oynuyorsun, farkında mısın?”

Güldüm. Ateş olan zaten bendim. O benim ayarlarımla oynuyordu. Çenesindeki parmağımı çekmedim ama gözlerine bakmak ağır geldi. Midem bulanırken daha da sızlamasına neden oluyordu. Bir an başım döner gibi olduğunda alnımı hafifçe omzuna yasladım. Bir elim hâlâ yüzüneydi. Parmaklarımin teninden ayrılmaya pek niyeti yok gibiydi.

“Ateşi ilk yakan sensin,” dedim. Bir elini sırtımda hissettim. Sessiz kalmıştı ama gövdesinden yayılan hisler devasaydı. Sarıp sarmaladı sanki. “Fularını da sakladım,” diye mırıldandım anlamsızca. Neyi neden dediğime dair hiçbir fikrim yoktu. “Boynumdaki yaranın kanını o fularla ilk sen durdurmuşsun.”

Sırtımdaki eli omzumdan kavrayıp öne düşen başımı dikleştirdi. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Şaşkın gibiydi.

“Hepsini bunca yıl sakladın mı?”

Onaylayan bir ses çıkardım. “Her şeyi hemen unuturum. Seni unutmayayım diye sakladım. *Hayatta ol, o patlamadan sağ çıkmış ol*, diye dua ettim,” dedim gülümseyerek. “Gül fidesine senin için dilek astım.”

Keskin kahvelerde bu defa perde yoktu. Belli belirsiz içi titredi.

“Benim için mi?”

Gözlerim kapanıyordu. “Tönges için,” dedim. “Unutmadığım tek şey bu isimdi.” Kafam önüme düştüğünde ve gözlerim kapanır gibi olduğunda yanağımdaki parmakları sayesinde dik durdum. “Ha, bir de

heybetin,” diyerek gözlerimi araladım. Salak salak sırtıttığımı hissediyordum. *Umarım yanıliyorumdur.*

Bakışlarım yine çenesine takılmıştı. Ellerinin arasından sıyrılıp onu yine köşeye sıkıştırdım. Parmağım yeniden çenesindeki çukuru buldu. “Kadife’ye bile anlattım,” dedim o esnada. “Ben unutursam o hatırlasın diye.” Çenesinden gözlerine çevirdim bakışlarımı. “Bir şey soracağım. Burası doğuştan mı böyle?”

Sıkıştığı köşede derin bir nefes verdiğini duydum. Çenesindeki elimi yavaşça kavrayıp ellerinin arasına hapsedti. Bakışları dudaklarımla gözlerim arasında gidip, gelirken, “Harbi ateşsin sen,” diyen sesi ilk defa sert, ifadesiz ve umursamaz değildi. Darda kalmış gibiydi.

Yine gülümsedim. Bir amacım yoktu. Aynı şekilde karşılık verdim bu davetkâr bakışlarına. Bir dudaklarına baktım bir gözlerine.

Bakışları kısa bir an için dudaklarıma takıldı. Hafifçe yutkundu. Gözlerini kapatıp başını hafifçe sağa eğdi. “Kendinde değil, oğlum,” diye mırıldandı. “Sen kendini tut. Sen kendini tut.”

Elimi elinin altından çekip, yeniden yüzüne dokunacakken, gözlerini açıp hızla yeniden kavradı. “Elimden bir kaza çıkacak,” dedi. “Elin kolun bir rahat dursun, Ahu.” Kendine gelmek ister gibi önüne bakıp dikleşti. Birkaç saniye için gözlerini kapatıp başını iki yana salladı.

“Ne kazası?”

Umursamadı sorumu. Bir eli yüzünü sıvazlarken diğer eli benim ellerimi tutmaya çalışıyordu. Birkaç saniye boyunca önüne baktı. Kafasını toparlamaya çalışıyor gibiydi.

“Ya ama bana bak!” diye sızlandım.

“Bakarsam fena olacak, bir dur,” diye homurdandı. Sıkıştırdığım köşeden kalkarken elinin içinde hâlâ bir elim vardı. O ayağa kalktığı için ben de kalkmak zorunda kaldım. “Kendindeyken yeterince yakmıyormuşsun gibi... Başıma gelene bak.” Kendi kendine homurdanıyordu. “Bahtımı sikeyim.”

“Kendimdeyim zaten!” diyerek anlamsızca diklenişim bundan üç saniye sonraydı. “Sarhoş falan değilim yani!” Bu noktada elimi dudaklarıma kapadım. “Midem bulanıyor.”

Derin bir nefes verdi. Tanıdık bir senaryo içindeydi. İçip içip adamın başına bela oluyordum.

“Lütfen üzerime kus ki şu an düşündüğüm şeyler dursun, Ahu.”

Güldüm. Komikti.

“İğrenç.”

Derin bir nefes daha verdi. Aniden kendimi kucağında bulunca, yadırgamadan, kollarımı boynunda sarıp başımı göğsüne yasladım. “Ay, en sevdiğim,” diye sevindim üstelik. Duraksadım. Başımı kaldırıp yeniden yüzüne baktım. “Hayır. En sevdiğim, omzun.”

Baktı önce. Sonra ise dudaklarına çarpık bir gülüş kuruldu. *La havle*, der gibi başını yana yatırdı. Tam ilerleyecekken, “Bir dakika, bir dakika,” deyince durdu. Keskin kahveler bendeydi. “Biz neredeyiz?” diye sormama karşılık birkaç saniye göz kırptırdı.

“Çiftlik,” dedi.

Hatırladım. “Ha, tamam,” derken yeniden başımı göğsüne yasladım. Yeniden ilerlemeye başladı. “Bir dakika, bir dakika,” dedim.

Derin bir nefes verirken durdu. “Başladık yine,” diye homurdanması duyulmayacak gibi değildi. Bana eğdi bakışlarını. “Ne oldu, Ahu?” dedi sakince.

“Biz neredeyiz?”

Sakin bir nefes verip, “Çiftlik,” dedi aynı sakinliğiyle.

Yeniden ilerledi. “Bir dakika, bir dakika,” dediğimde bu defa durmadı. Kucağında benimle holde ilerliyordu.

“Yine ne var, Ahu?”

Düşündüm.

“Biz çiftlikte miyiz?”

Derin bir nefes daha verdiğini hissettim. “Şanlısın ki içince sadece beynin sıfırlanıyor,” dedi.

Gülerek, “Bir de seni görünce öyle oluyor,” dedim. “Sağımı solumu karıştırıyorum.” Başımı kaldırdım. Şaşkındım. “Senin burada ne işin var?”

Göz ucuyla bakıp yeniden önüne döndü. Aldığı nefesi dudaklarından kesik kesik bıraktı ama bu defa gülmüştü. “Yarın bunları hatırladığında yüz ifadeni görebilsem keşke.” Odamdan içeri girmiştik. Beni yavaşça yatağın üzerine bıraktığında mide bulantımın etkisiyle sırtüstü döndüm. Başım ağrıyordu.

“Biricik yok,” diye mırıldandım.

Battaniyeyi ayak ucumdan üzerime çekti. “Defne diye bir arkadaşının yanında. Cihan’ı peşine taktım. Merak etme.”

Battaniyeye sarılarak yan döndüm.

“Ya Kenan bir şey yaparsa?”

Eğilip yeniden göz hizama geldi. Uzundu yine de. Hafifçe bana doğru eğilmek zorunda kalmıştı.

“Onun derdi kardeşinle değil. Nerede olduğuyla ilgilendiğini sanmıyorum.”

Haklıydı. Onun derdi benimleydi. Biricik sadece beni elinde tutmak için bir maşaydı. “Biliyorum,” derken acı bir gerçeği dile getirmişt看 aslında. “Her şey Hülya denen o kadın yüzünden.”

Bir şeyler canını sıkmış ve kafasını karıştırmış gibiydi. Başını iki yana salladı. “Değil.” Kesik bir nefesi bu defa burnundan verirken başını hafifçe öne eğdi. “Değil,” diye mırıldandı kendi kendine. “Başka bir şey, başka bir şey...”

Sorgulayacak durumda değildim. Şakaklarım zonkluyordu. Tansiyonum bile düşmüş olabilirdi. Doğru düzgün bir şey yememişt看. Elimi battaniyenin altından çıkarmak istedim ama soğuktu. Yapamadım. Battaniyeye daha sıkı sarıldım.

“Timur.”

Öne eğik başını yeniden bana doğru kaldırdı. Minik bir mırıltıyla adını onayladı. Tatlı geldi o an gözüme. Gülümsemek istediğim bir andı ama düşünceler sivriydi. Batıyordu. Bazı şeyler artık kaldırabileceğimden daha fazlasıydı. Gözünde güçsüz bir insan imajı çizmek istemiyordum. Kimsenin düşüncelerini önemsemezdim ama o farklıydı.

“Kötü bir abla mıyım ben?”

Tepkisiz kaldı önce. Çenesinin hafif seğiriş i sinirden değil, yutkunmasından kaynaklanmış gibiydi. Elini omzuma atıp yavaşça okşadı. Sessizce teselli veriyordu yine. Dudaklarım yeniden büküldü.

“Şunu *yapma*, demedim mi? *Ağlarım*, diyorum.”

“Ona iyi baktın,” dedi kokusu kadar dingin sesi. “İyi bir ablasın.” Her sözünde yavaşça okşuyordu omzumu. Sadece bana teselli verir gibi değildi. Ağırdı sesi. İçimdeki kalbi kırık çocuğun boynunu büküyordu. Ona kimse böyle seslenmemişti.

Yanağımı yastığa sürtüp, battaniyeyi başıma çekerek yüzümü ondan saklamaya çalıştım ama omzumun üzerindeki eli battaniyeye baskı yapıyordu. Başaramadım.

“Ağlayacağım. Bırakır mısın?”

“Görebileceğim bir yerde ağla, Ahu,” dedi anında. “Göreyim ki ne kadar yakacağımı da bileyim.”

Battaniyeyi çekiştirmeyi bıraktım. “*Şöyle şeyler söyleme, demedim mi sana?*” dedim. “Asıl sen benim ayarlarımı bozuyorsun.”

Hafifçe gülümserken bir kaşı havalandı. “Sen benim ayarlarımı yerle bir etmeseydin ben de seninkilere bulaşmazdım,” dedi.

Ters ters bakmaya çalıştım. Ama sonra neden ters baktığımı unuttum. Bakışlarım yumuşadı.

“Biz neredeyiz?”

Bu sefer gülüşü tüm yüzüne yayılmıştı.

“Çiftlik, Ahu. Çiftlik.”

Hatırladım ve anında panikledim.

“Gitmem lazım. Adriel evde sanıyor. Uyumamam lazım.”

Kalkmaya yeltendiğimde izin vermedi. Daha doğrusu başım engel oldu. Tekrar yastığa bıraktım kendimi. Sonra ise neden kalkmaya çalıştığımı da unuttum. Yeniden yan dönüp battaniyeyi boğazıma kadar çektim. Ama ellerim kırıdamamıştı. O zaman üzerimi örten ben değildim. Kimdi?

Gözlerimin de hangi ara kapandığını hatırlamıyordum. Yavaşça araladığımda onu başucumda, aynı noktada buldum. Üzerimi örten oydu. “Timur,” dedim. *Senin kanatların var, sen görmüyorsun ama ben görüyorum*, demek istedim ama dilim dönmedi. Belki de cesaretim yetmedi.

“Efendim.”

“Evinde çok kitap var ama masanın üzerinde hep aynı şiir kitabı var. Niye?”

Elleri en sonunda battaniyeden çekildiğinde gözlerimiz buluştu.

“Okuyorum.”

“Şiir mi?”

“Hayır. Sadece o şiir kitabını.”

“Neden?” diye sorduğumda dudak büzdü. Cevap vermek istemedi belki de. Güldüm. “Şaşırtıyorsun.” Sessizce bakmaya devam etti. “Hep sever miydin?”

“Çok sevdiğim biri severdi. Onun için okuyordum. Sonra alışkanlık oldu. Ama anlamsızdı şiirler. Sonra...”

Duraksadı.

“Sonra ne?”

Yine sessiz kaldı. Sıradan değildi ama bakışları. Her detayı ezberlemeye çalışıyordu. Eli aniden saçlarıma uzandı. Yüzüme düşen bir rutamı yavaşça geri iteledi. Bambaşka bir sihir akıyordu parmaklarından. Saçlarımda gezinen ellerini boynumdaki yarada hissedince irkildim.

Saçma bir kıskançlık belirmişti içimde. Hani sevgisi ölümdü? Çok sevdiği kişi kimdi o zaman? Sormamalıydım belki ama yenik düştüm merakıma. “Çok sevdiğin kişi kimdi?” Aynı saniyelerde gözlerim kapanmıştı. Cevabı duymadan uyuyacağım diye çok korktum.

Parmak uçlarıyla çenemin altından başlayıp yara boyunca ilerledi. Cevap vermek için bir dakika boyunca yaranın üzerinde oyalandı. “Ablam,” dedi sadece. Tekrar tekrar aynı kısımda gezindi parmakları. Rahatsız olmam lazımdı ama olmadım. Hâlâ gizliden gizliye sızlıyordu o yara. Bir tek o okşadıkça geçiyor gibiydi acısı. Belki de kendime olan acımasızlığımın sızısı o yaraydı.

Gözlerimi açmadan, “Orası çok acıdı,” dediğimi duydum ama ne dediğimi ben bile sonradan fark etmiştim. Uyku ve sarhoşluk arasında sıkışıp kalmıştım. “Bütün kemiklerim acıdı ama geçti. O yara hâlâ sızlıyor.”

Avuçiçini tamamen o noktaya kapadığını hissettim. Soğuktan, havadan, her şeyden korumak ister gibi avcunun içine aldı. Kedi gibi avuçiçine sürttüm yanağımı. Bu dokunuşu bekliyordu sanki o yara. İnce sızı aynı şekilde bir sıcaklığa dönüştü avcunun içinde. Uykuya dalmadan hemen önce, “Elin ölüm olmayacak kadar sıcak,” dediğimi duydum.

Sessizdi. Her zamanki gibi.

“Kan da sıcaktır, Ahu.”

Zorla araladım gözlerimi. Yine saçmalıyordu. Keskin kahveleri uykumun arasından seçmeyi başardım. Elim yaramın üzerindeki elinin üzerine usulca dolandı. Sıcaktı eli ama yakmıyordu. Anlamıyordu. “Bendeki seni görmüyorsun,” diye mırıldanırken, gözlerim gittikçe kısılıyordu. Ağzımın içinde birkaç şey daha gevelemeye çalıştım ama başaramamış gibiydim.

“Gördüğüm için kaçamıyorum,” dediğini işittim. Hafifçe gözlerimi aralamaya çalıştım. Buğuluydu görüntüsü. Gözlerim yeniden kapanmıştı. “Öyle bir bakıyorsun ki bana...” dedi. Avuçiçini hâlâ tenimde hissediyordum. Elim ise elinin üzerindeydi. Serçeparmağı benim parmaklarımı okşar gibi oldu. “Öyle bir inanıyorsun ki...”

Gözümü açmaya çalıştım ama başarısız olmuştum. Hafif bulanık bir görüntü şeklinde seçmiştim çehresini. Yeniden her şey kararmıştı.

Birkaç dakika sonra, “Şiirler pençe-i kahrımdan olurken lerzan, beni bir gözleri Ahu’ya zebun etti felek, öyle mi?” diyen sesini en derinlerden seçtim. “Ahu’ya... Gözleri Ahu’ya...”

Zaman algımı yitirdim. Karanlığa düştüm ama dibe yaklaşıırken yeniden aydınlığa ulaştım. Uyuyup, uyumadığımı çözemediğim bir aradayken varlığı gitti. Üşüdüm. Elleri artık saçımda değildi. Bir süre sonra aniden şakağıma değen dudaklarının varlığıyla, nefesi ve deniz kokusuyla uykumun içinde dahi sendeledim. Uyanmak istedim ama olmadı.

“Yarın ne olursa olsun, doğum gününe dair sadece bu anı hatırla,” diyen sesi değdi kulağıma. Elleri sanki saçlarımı okşadı. “Bunca zaman sen beni bir gülde saklamışsın. Şimdi sıra bende. Savaşın ortasında kalan sen olursan şayet...” Duraksadı. Gözlerimi açmak istedim ama kirpiklerim birbirine yapışmış gibiydi. Ellerini saçımda hissedince rahatladım. “Bütün savaş kurallarını baştan yazarım,” dedi.

Gerisi yoktu. Andan kopmamak için dibine düştüğüm kuyunun duvarlarına, şakağımda hissettiğim dudaklarına ve sıcak nefesine tutunmaya çalıştım ama karanlık daha derindi. Düştüm. Son bir kere daha hissettim parmaklarını yaramın üzerinde. Sonrasında yine dipsiz bir karanlığa düştüm.

Sabaha karşı benim kurmadığım alarm sesiyle uyandığımda başımda keskin bir ağrı vardı. Başucumda ise şunca yıllık hayatımda doğum günümde aldığım en erken hediye. Dalına dilek diye adını astığım adam tarafından bırakıldığına emin olduğum tek bir *kırmızı gül*.

“Bugünlük bizden bu kadar, efendim. Sizi Leman Hanım’ın istek parçasıyla baş başa bırakırken hepinize iyi günler diliyorum. Rafet El Roman *Bana Sen Lazımsın*, diyecek. Keyifli dinlemeler, efendim. Yarın aynı saatte buluşmak dileğiyle.”

Önümdeki iki tuşu aşağıya çekip şarkının sesini yükselttim. “*Ne güz ne güller ister, bu kalp bir sende titrer, yak hadi durma, senin bu küller...*” diyen ses kulaklarımı doldurduğunda kulaklığı usulca çıkarıp masanın bir ucuna bıraktım.

O *göl* kelimesini duyana kadar her şey idare edilebilirdi oysa.

Gece programı yoktu. Akşam programı da bugünün son işiydi. Daha fazla radyoda oyalanamayacaktım yani. Eve gitmem gerekiyordu. Bıkkın, bezmiş ve yorgundum ama ifadem yine düz ve duygusuzdu. Sabah telefonumun alarm sesiyle uyanmış, aceleyle eve geri dönmek zorunda kalmıştım. Alarmı kuranın o olduğuna emindim ama o yoktu. Gitmişti. Nefesi yanımdaydı. Tam şakağımda ve boynumdaki yarada hissi tazeydi. Ne yaptığını bilmiyordum ama bir şey yapmıştı o yaraya. Artık sızlamıyor lakin yanıyordu. Başucumdaki gül ise başıma bela olmaya başlayan bazı duyguların özeti gibiydi.

İstemesem dahi dün geceyi hatırlıyor ve derin bir utanç duyuyordum. Adamı köşeye sıkıştırdığım anı hatırlayınca yüzümü ekşittim. Rafet El Roman değil de Azer Bülbül çalmam gereken bir gündü. Ayağa kalkıp çıkışa ilerledim. Defne'den gün boyu Biricik'e dair malumat almıştım. Evden hatta odasından çıkmadığını söylemişti. Hâlâ benimle konuşmak istemiyordu. Üstelemek istemediğim için sabırlı olmaya çalışıyor, içim içimi yese bile susuyordum.

Ben yıllarca hazmedememiştim o kadını. Onun da hemen hak vermesini beklemem saçmalık olurdu. Tek dileğim benden uzaklaşmamasıydı. Doğum günümü her zaman ilk o kutlardı oysa. Bugün kutlamadığı ilk doğum günümdü. Defne *akşam sendeyim*, demişti. Her zamanki gibi bir pastayla kutlayacaktı. Tahmin etmek zor olmuyordu. Cengo ise öğlen uğramış, minik bir pasta üfletmişti. Yeni bir haber çıktığı için alelacele yanımdan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Çok kutlamaya gerek yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. Tek bir kırmızı gül bütün yıllara bedel bir etki yaratmıştı. Etkisi inanılmazdı. Gülü eve getirip, ona dair diğer hatıraların yanına bırakırken dün gece düştü aklıma. Yıllardır sakladığım tüm eşyalarından artık haberdardı. Bu utançla uzun süre yüzüne bakabileceğimi sanmıyordum.

Radyo alanından çıkıp masama ilerledim. Birkaç evrak imzalamam gerekiyordu. Biri gelip *bugün benim programı sen sun*, dese oyalanmak için ona bile *tamam*, derdim. Odada sadece ben vardım. Herkes yine bir şekilde işten kaçmayı başarmıştı. Masama oturup öne düşen saçlarımı geri savurdum. Evrak imzalarken bir elim sol kulağımdaki küpelerin üzerinde geziniyordu. Beş tane olduğunu fark ettiğimde duraksadım. Altı olmalıydı.

İmza atan elim durdu. Masanın üzerindeki aynaya uzanıp aldım. Biri düşmüş olmalıydı. Saçma bir ağırlık belirdi göğüs kafesimde. Beş benim için uğursuz bir rakamdı. Hiçbir şeyi beş kere yapmazdım. Üç, altı, dokuz şeklinde ilerlemeliydim. Yere bakındım. Yoktu. Sabah altı tane taktığıma emindim oysa. Masanın altına doğru eğildim.

“Bunu mu arıyorsun?” diyen sesini duyduğumda yüreğim birkaç saniye içinde dudaklarımda atmaya başlamıştı. Bu gerçekten delilikti. Dün gece yaşanan hiçbir şeyi hatırlamak istemiyordum ama hatırlıyordum. Beynimi kafamın içinden alıp incelemek isteyen bir bilim kurulu olsa şu an buna gönüllü olurum çünkü utancım çok büyüktü. Artık ağzıma kesinlikle içki sürmeyecektim. Bu kendime verdiğim en büyük sözdü.

Adamı köşelere sıkıştırmış, yetmemiş gibi saçma sapan konuşmuştum. Daha da yetmemiş, *seni görünce kalbim tekliyor*, demesem bile demiş kadar olmuştum. Vurulmalı, bu ülkeden sürülmeliydim. Hızla doğrulmak istedim. Bu ani refleksle başımı masaya vurmama engel olan şey, “Yavaş,” diyerek elini başımın üzerine doğru uzatması oldu.

Bu hareketiyle en şaşkın bakışımı kuşandım. Dünden bir anı daha düştü zihnime. Kafamı duvara vuruyordum. Elini başımın üzerinden asla çekmiyor, acıyan kısmı ovuşturuyordu. Utancım büyüyordu. Masanın altından çıkmak istemiyordum.

Onunla göz göze gelmemeye çalıştım. Dişlerimin arasından, “Ne yapıyorsun? Çeksene elini,” diye söylendim. Toplu bir yerdeydik!

Her zamanki gibi umursamazdı. Yere doğru eğilip kolumdan kavradı. “Kimse yok,” dedi.

Artık şaşkın bir utanç içindeydim. “Kamera var!” dedim.

Bunu da umursuyor gibi değildi. “Bitti mi işin?” diye sordu.

Ona bakmamaya çalışıyordum. Dünkü cesaretim bugün yoktu. Kolumu usulca elinden kurtardım. Göz ucuyla baktım. Anlamsız bir ateşin ensemden gezindiğimi hissedince hızla sandalyeye geri oturdum.

“Hayır, bitmedi.”

İlerleyip yanımdaki İbrahim’in koltuğuna oturdu. Daha doğrusu koltuğu kırmak ister gibi kendini bıraktı. Kırabilirdi. Heybeti buna uygundu. “İyi,” dedi aynı umursamazlıkla. “Devam et. Ne kadar geç gidersen o kadar iyi.” Göz ucuyla bakmaya çalışıyordum çünkü dün gece tam olarak adama yürümüştüm. Hatta koşmuştum. İnanılır gibi değildi. Aslında inanılırdı.

Kısa bir an masanın üzerindeki isimliğe odaklandı İbrahim'e aitti. Adı yazıyordu. Hâlâ umursamazdı. Koltukta gidebileceği kadar geri yaslandı. Masanın üzerindeki kâğıtlara hafif ekşimiş bir yüzle bakarken eliyle sağa sola iteledi.

Cevabını bilerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. *Yarın ne olursa olsun bu anı unutma*, demişti. Unutmamıştım şakağımdaki dudaklarını. Ama bunu boşuna söylemezdi. Bir şey olacaktı ve bunu biliyordu.

Pet şişedeki suyu aldı. Doluydu ama umursamadı. Masanın yanındaki çöpe attı. Kaşlarım havalanmıştı.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim ama hâlâ umursamazdı. İbrahim'in isimliğini parmak ucuyla devirdi. İbrahim nefreti sınır tanımıyordu. "Rahat bırak şu adamı."

Bana döndü. Sözlerimi umursuyormuş gibi görünmüyordu. Koltukta aynı rahatlıkla yayılmaya devam etti. Bana bakmaması daha iyiydi. Dünkü sözlerim yüzünden kafamı masaya vurmak istiyordum. İlginç olan bu pişmanlığa rağmen bir yanımin bundan memnun olmasıydı zira karşıma oturan beyefendi, dünden hiç de şikâyetçi değil gibiydi. Aksine ne dersem güldüğünü hatırlıyordum. Hem de büyük bir tebessümle.

İşini yap, der gibi elini önümdeki kâğıtlara uzattı.

Demesi kolaydı!

Kâğıtlara odaklandım. Birkaç dakika sürdü. Aynı cümleyi beş kere okuyup hiçbir şey anlamamıştım. Anlamadan altıncıyı da okudum. Masamın ucuna bıraktığı minik küpeyi alıp diğerlerinin yanına taktım. Uğursuzluk gitmişti ama huzursuzluk gitmemişti. Kralşan'ın yanına gideceğimize emindim. "Adriel nerede?" derken evrakları köşeye toparlamıştım. Bakışları pürdikkat bendeydi. Göğüs kafesim sıkışıyordu.

"Aşağıda. Yolsuz yordamsız sik kırığı da Kanal Müdürü'nün yanında. O görüşmesini bitirene kadar aşağıya inip onu beklemeni istedi."

Göz devirip, "Beyinsiz," dediğimde onaylar gibi başını aşağı eğdi.

Kısa bir an konuşmadık. Anlamsızca bakıştık. Delici keskin kahveler kaçmam için köşe bırakmıyordu. Dün söylediği bir sözde çok haklıydı. Biz bu işi buradan nasıl çevirecektik, hiçbir fikrim yoktu. Gözlerimi kaçırarak ayağa kalktım. Topuklularımın üzerinde dik durmaya çalışırken avuççilerimi siyah pantolonuma sürttüm. Cepkenin uçlarını çekiştirdim. Kadife ayağa kalkana kadar siyah giyme konusunda kararlıyım. Köşeden çantamı alıp ilerledim.

Ne olacağını biliyorsan söyle, demek istedim ama sustum. Biliyor ve söylemiyordu. Elbet vardır bir bildiği düşüncesiyle, “Gidelim,” dedim sadece. Ama bütün havamla çantamı alıp, ilerleyecekken çantamın ucu bilemediğim bir noktaya takıldığı için gerilemek zorunda kalmıştım. Sırası mıydı? Kaçmam lazımdı!

Çantanın askısı masanın köşesine takılmıştı. Aceleci bir hamleyle almaya çalıştım ama aynı saniyelerde titreyen ellerim yüzünden çanta yere düştü. Sövmem gereken bir andı.

Gülme sesi geldi kulağıma. İlk defa sesli güldüğü için şaşırırmam gereken bir andı ama utancım daha büyüktü.

“Gülme!” diye çıkışırken en ters bakışımla kendisine bakıyordum.

Hâlâ İbrahim’in koltuğundaydı. Geniş geniş otururken keyifli bir ifadeyle dudak büzdü. Utançtan girdiğim hallerin farkındaydı. Bazen adi bir adam oluyordu.

“Bugün gelmek zorunda mıydın yani?” diye çıkışırken, yere eğilip ters hareketlerle çantamı aldım. “Adriel geri zekâlısı nerede?” Milyarlarımın yere düşmesine yanamıyordum çünkü daha büyük utançlarım vardı. Hızla arkamı döndüm.

“Bu anı kaçıramazdım,” dediğini duydum. Gerçekten bazen adileşiyordu. Dönüp, bakmadan kapıya ilerlemeye çalıştım. Elim kapının kolundayken beni durduran şey, “Hülya Kralşan da orada olacak,” demesi oldu.

Bildiği şey buydu belki de. Her şeyin farkındaydım. Kenan bu işi yüzleşmeden bırakmazdı. Eğlenecekti bizimle. Derin bir nefes verdim ama dönüp bakmadım. Gardımı düşüremezdim. “Sen de orada olacak mısın?” dedim sadece. Güvene ihtiyacım olacaktı.

Sessizdi. Cevap vermedi. Gölgesini arkamda, elini hafifçe belimde hissettim. Yine sessizliğiyle cevap veriyordu. Bazı sessizlikler derin kelimeler barındırırdı. *Buradayım,* diyordu eli.

Diğer eli kapıyı açarken belimdeki elini daha da bastırdı.

Dik dur.

Dediğini yaptım. Dimdik durarak ilerledim. Her zamanki yerindeydi. *Bir adım arkamda.* Dün geceye dair anıların hepsi zihnimde sanıyordum ama o an bir yenisi daha eklendi.

Yanımda ağla, Ahu. Göreyim ki ne kadar yakacağımı bileyim.

Sana söz, Ahu. Her yeri kana bulasam dahi bu savaştan canlı çıkacağım tek kişi sensin.

Her zafer senin için.

Savaş kurallarını yeniden yazarım.

Gönlüme ektiği gül tomurcuğu büyük bir kırmızı güle dönüşmeye başlıyordu. Aptallığa gerek yoktu. Hissettiğim şeyde şüpheye yer yoktu. Garip bir histi onu göğüs kafesimde taşımak. Hem güneş gibi yakıyor hem öldürecekmiş gibi batıyordu. Binadan çıktığımda karşımda kalan dört siyah araba Kralşan'a aitti. Hülya Kralşan skandalı hâlâ bastırılmamıştı. Bütün ülke bununla çalkalanıyordu. Bunun için kanala gelmiş olmalıydı. En öndeki arabaya ilerledim. Adriel bir gerideki arabanın sürücü koltuğundaydı.

Timur sürücü koltuğuna geçerken ben arka kapıya yöneldim. Kapıyı açmamla kapama isteğim aynı saniyeler içinde olmuştu. Kralşan karşımdaydı. Memnuniyetsiz bir ifadeyle binip kapıyı kapadım.

“Hayatım,” dedi anında. “Hoş geldin.” İfadesizce önüme bakmak tercihimdi. “Gidelim, Tulpar.” Emrini verdikten sonra yine bana odaklandı. Sırıttıyordu adi herif. “Nasılsın?”

“Seni gördüm daha kötü oldum.”

Dönüp bakmamıştım ama minik gülme sesi kulağımın dibindeydi. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Bir hayli keyifliydi. “Biricik nasıl? Aşabildiniz mi süreci?” Ona dönen ters bakışımla keyifli gülüşü büyüdü. “Duydum ki aşamamışsınız. Ama üzülme. Sana harika bir sürprizim var. Keyfin yerine gelecek.” Cevap vermeden önüme döndüm. Kelimelerimi tüketiyordu. “Şimdi sevinmedin ama görünce bayılacaksın.”

Yola odaklandım. Araba saymak daha keyifliydi. “Gerçek açığa çıktı,” dedim kısa bir sessizliğin ardından. “Artık cicianneni tehdit edeceğin bir şey kalmadı. Daha ne kadar bu saçmalığa devam edeceksin?”

Siyah gözlerinin içinde beliren tek bir ışık yoktu.

“Seni ciciannemi tehdit için kullandığımı düşünmen beni üzer. Yerin bende çok daha derinlerde.”

Onu görmek istiyordum. Bu şeref yoksununu değil. Ama şu an o Tulpar'dı, ben ise Ahuzar. O bana bakamazdı, ben ise içimdeki bu ateşle ona dokunamazdım. Dişlerimi sıkarak yola döndüm. Sessizce ilerledik. Malikâneye gideriz diye düşünmüştüm ama Boğaz'a, Kenan'ın takıntılı olduğu mekâna gelmiştik. Eline çatal sapladığım mekândı burası. Umarım masadan bıçaklar toplanmış olurdu. Elimi onun kanına bulamayacağıma söz vermiştim ama şansını zorluyordu.

Araçlar durduğunda herkesten önce indim. Yanımda beliren ilk oydu. Gözlerimi ona bilerek değdirmiyordum. Önünden sıyrılıp güven hissiyle dimdik ilerledim. “Bu yemek için bu kadar heyecanlı olduğunu bilsem dün yerdik,” diyerek arkamdan geliyordu Kenan.

Dönüp bakmadım. Restorana girdiğimizde yanımdaydı. O ise hâlâ bir adım arkamda. Ondan tarafa yönelmeye, Kenan’dan uzaklaşmaya çalıştım. Büyük salona gireceğimiz kapıya ilerledik. Ama kapıdan içeri girdiğimiz anda gördüğüm görüntüyle adımlarım olduğu yere çakılı kalmıştı. Büyük salon boştu. Kenan’ın takıntılı olduğu cam kenarı masada iki kişi karşılıklı oturuyordu.

Biricik ve Hülya Kralşan.

“En son yediğimiz aile yemeğinde Dimitri tadımı fazlasıyla kaçırmıştı,” dedi yanımdaki Kenan. Elini belimde hissettim. “Hazır bazı gerçekler açığa çıkmışken yine birlikte olalım, doğum gününü ailecek kutlayalım istedim. Nasıl ama? Sürprizimi beğendin mi?”

Ben kapıda belirlediğim an Biricik’in bakışları beni buldu. Gözleri öfke doluydu ama varlığımla ifadesi gözle görülür bir şekilde yumuşamıştı. Hafifçe dikleşti. İki gün içinde yaşadıkları fazlaydı. Korkmuş, ürkmüş, ihanete uğramış gibi hissetmiş ve şaşırmıştı. Anlayabiliyordum. Ama sinir her zamanki gibi en baskın duygumdu. Gözümün önüne, her öfke nöbetimde beliren siyah perdeyi indirmemek için derin bir nefes almaya çalıştım. Deniz kokusunu aradım. Buldum da. Sağ yanımdaydı. Bir adım arkamda.

Yıkılma. Buradayım.

Yıkılmadım. Yandan en ters bakışımla baktım Kenan’a. Ama kendileri bu görüntüden bir hayli memnun gibiydi. “Beğeneceğine emindim,” dedi. Belimdeki elini bastırarak ilerlemem için destek oldu. “Çok bekletmeyelim anneyle kızını.”

Artık sakınacak ve saklayacak bir şey yoktu. Kimseye numara yapmak zorunda değildim. Madem Biricik en büyük gerçeği öğrenmişti, kalanlarını da öğrenebilirdi. Belimdeki elinden hızla kurtulup onlara doğru ilerledim. Bu şerefsiz yüzünden artık tek bir taviz daha vermeyecektim. Masaya ilerlediğim süre boyunca Biricik beni izliyordu. Çantamı köşeye bırakıp Biricik’in yanındaki sandalyeyi şiddetle çektim.

Karşımdaki Hülya Kralşan son derece şıktı. Kırmızı, parlak bir elbise giymiş, saçlarını yemeğe değil de özel bir davete gider gibi şık bir topuz yapmıştı. Mücevherleri gerdanını ve kulaklarını süslüyor, parmaklarında

birer yıldız gibi parlıyordu. Tam karşısına oturdum. Kenan ise masanın başköşesine kurulmuştu. Kırmızı, özel bir koltuk getirtmişti manyak. Tahta benziyordu. Mazoşist bir manyaktı!

Timur'un Kenan'ın tarafına değil de benim arkama doğru ilerlediğini gördüm. Dediğini yapmış, bir adım arkamdan ayrılmamıştı. Kapının girişinde dikilen ise Adriel'di.

"Evet!" dedi Kenan harfleri uzatarak. "Öncelikle herkese iyi akşamlar. Dilerim keyifli bir yemek olur." Sadece ona keyifli olacağı kesindi. Ellerini birbirine vurup iki garson çağırdı. Elllerinde sunumlarla geldiler. Hepimizin önüne başka bir et yemeği bırakırken sadece Hülya Hanım'a bir kâse çorba getirmişlerdi. Garsonlar çekilene kadar kimse konuşmadı.

"Yemek için sabırsızlanıyorum," dedi Kenan. "İrmak yok. Biraz eksikiz ama sevgimiz bu eksikimizi kapatmaya yeter, öyle değil mi hanımlar?" Kimseden ses gelmedi. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyerek etine odaklandı Kenan. Bir dilim kesip ağzına attığında aldığı tattan memnun bir ifadeyle gözleri kapanmıştı. "Bayılıyorum şu lezzete." Hülya Hanım'a döndü. "Babam da çok severdi. Hatırlıyor musun cicianne? Gerçi sende kocadan çok ne var? Hangisinin ne sevdiğini nereden hatırlayacaksın." Bize döndü. "Değil mi kızlar? Sizin babanız sever miydi eti?"

Sessizdik. Bakmıyorduk birbirimize. Daha doğrusu Biricik bana bakmıyordu. "Severdi," derken dik bakışları annesi olduğunu yeni öğrendiği kadındaydı.

Keyiflendi Kenan. "Hatırlıyor musun babanı, Biricik?" dedi. "Biraz bahsetsene bize? İlyas Soykamer nasıl bir adamdı? Herkesin ondan övgüyle bahsettiğini duydum."

Titriyordu Hülya Kralşan. Ama muhabbet yüzünden değildi bu korkusu. Önündeki çorbaya bakarken ter şakaklarına doğru süzülüyordu.

Biricik ise Kenan'a değil, sadece ona bakıyordu. "Onu böyle bir sofrada anmak istemem," dedi. Küçük bir kız çocuğu gibi değil, yetişkin gibi konuşuyordu. Belki de bunca zaman onu fazla küçük gören hep bendim. "Babamı terk ettiğiniz doğru mu Hülya Hanım?" diyerek fazlasıyla resmi bir soru sordu.

Ondan böyle bir hamle beklemiyordum ama şu an tamamen benim yetiştirdiğim kızdı. Bu, çenemi daha da yukarı dikmem konusunda bana cesaret verdi.

Titreyen gözlerinde dönen derin bir korku ve kireç gibi bir teni vardı Hülya Hanım'ın. Bakmıyordu yüzümüze. "Ben..." dedi sadece.

“Terk etse iyi,” dedi Kenan. “Kaçtı.” Yalandan bir üzüntüye büründü. “İnan, Biricik. Bu gerçek, ablanla beni de yıllardır derinden yaralıyor.”

“Ablama bu yüzden mi yardım ettin?” dedi Biricik. “Beyrut’tan, bu kadın istedi diye mi getirttin?”

Ondan annelik beklemesi, onun annelik yapmayışından daha da kalp kırıcıydı.

Güldü Kenan. Hem de yüksek bir sesle. “Sanmam,” dedi. “Kendinden yüksek seviyede bir annelik bekleme. Duydum ki seni daha kırk günlükken bırakıp kaçmış. Sen açlıktan ağlarken o babamın yatağını ısıtıyordu.”

Yanımdaki Biricik’in çenesinin titrediğini gördüğümde gözlerim öfkeyle kapandı. “Sus,” dedim dişlerimin arasından.

“Gerçekler, sevgilim. Küçük kardeşlerimiz artık bazı şeylerin farkında. Daha fazla saklayamayız.” Hülya Kralşan’a döndü. Göz ucuyla baktı sadece. Bu bir uyarı olmalıydı. Olduğu yerde dikleşirken zorla kaşığa uzandı Hülya Hanım. Titreyen elleriyle kaşığını önündeki çorbaya daldırıp dudaklarına götürdü ama elleri öyle titriyordu ki benim dahi bakışlarım sorgular bir hal almıştı.

“Ir- Irmak?” dedi Biricik kekeleyerek. “O nerede?”

Ağzına bir parça daha et attı Kenan. “Haberı yaptıran o,” dedi. “Onun için de kabullenmesi zor bir süreç oluyor, emin ol. Biraz uzaklaşmak istedi.” Bana baktı. “Biz büyükler olarak kardeşlerimizi düşünmeliyiz, değil mi bebeğim?”

Masada tek bıçak onun elindeydi. Bilerek benim önüme bıçak getirmediğine emindim zira şu an gırtlığına saplayabilirdim. Çatalların ucu dahi düzdü. Tırnaklarımı avuççiçime geçirmek zorunda kaldım.

Kenan yeniden Hülya’ya baktı. Bir kaşık alıp bırakmıştı çorbadan. “Çorbanı soğutma, cicianne. İç,” dedi sakince.

Hülya Hanım titreyerek bir yudum daha aldı. Sonra bir yudum daha. Onu izliyordum. Neredeyse bayılmak üzereydi. Tek sorunu bizimle yüzleşmek olamazdı.

“Hep böyle yavaş yer,” dedi Kenan gülerek. “Bu arada sakın ablana kızma,” diye devam etti. “İnsan annesiyle babasını seçemiyor. Ben de babamı seçemedim mesela. O yüzden yok ettim. Kafasına sıktım ama ölmedi, şans işte. Çekilecek çilesi varmış demek ki.” Dünyanın en normal şeyini anlatır gibiydi. “Ama benim seçmediğim bir şeyi neden kendime kambur edip sırtımda taşıyayım ki? Haksız mıyım Ahuzar?”

Zorla yutkundum. Biricik bu noktada korkmuş olmalıydı ki masanın altındaki bacağı titriyordu. Kenan'ın psikopat yüzüyle yeni karşılaşıyordu. Elimi bacağının üzerine atıp varlığını belli ettim. Ben buradayken ona kimse dokunamazdı. Bakışlarım anne denilen kadındaydı. Soluk alırken dahi zorlanıyor gibiydi. Boynundaki kolyeleri ilk defa gururla sergilemiyordu. Onu bunaltmış gibi çekişirken parmakları da titriyordu. Göğsümü kaplayan huzursuzluk kaburgalarımı kıracak gibiydi.

“Anneniz de size yük,” dedi Kenan. “Öyle değil mi kızlar?”

Sessiz kaldık. Biricik'in korkusu büyümüştü. Bacağının üzerindeki elimi sıkıca kavrarken parmakları da titriyordu.

“Biricik gitsin. Biz konuşalım,” dedim.

Gitmem, diyemedi Biricik. Elimi daha sıkı sıktı sadece.

Kendim için eğilip bükülmezdim ama kardeşim için yapamayacağım şey yoktu. “Lütfen,” diye direttim. “İlk defa bir şey istiyorum senden. Lütfen.”

Yalandan bir üzüntüye büründü. “Ama sen benim kendimi izah etmeme izin vermiyorsun ki bebeğim,” dedi saçma bir mahcubiyetle. “Biricik beni yanlış tanıyacak.” Yeniden Biricik'e odaklandı. “Normalde çok duyarlı bir insanımdır. Ahuzar bilir. O yüzden sizin yaşadığınız bu acıya daha fazla tepkisiz kalamadım. Hem bugün Ahuzar'ın doğum günü. Ona bir sürpriz yapmak istedim.” Bakışları artık bendeydi. “Ve sırtındaki kam-buru temizlemeye karar verdim.”

Aynı dakikalarda Hülya Kralşan'dan minik bir öksürük sesi yükseldi. Boğuluyor gibiydi. Elini gerdanına attı.

“Kırmızı şarabı iç,” dedi Kenan sakince.

Titreyişi artık iç çekişlere dönüşmüştü. Şaraba uzanan elini dahi kontrol edemiyordu. Olacağı o an anladım. Derin bir uçurumdan aşağıya yuvarlanan bir taş, eteklerinde süzülen denize nasıl düşerse gerçek de öyle büyük bir şiddetle düştü zihnime.

“Biricik gitsin!” dediğimde yerimde dikleşmişim.

Endişeyle, “Abla,” dedi Biricik.

Kenan'ın bakışlarına çöken karanlığı tanıyordum. Gecedен daha karanlıktı. Hiçbir aydınlık yoktu. Ve bu zifiri şu an sadece Hülya Kralşan'a odaklanmıştı. “Sana *şarabı iç*, dedim,” diye her kelimeyi bastırarak diretti.

En sonunda, “Biricik gitsin!” diye bağırdım.

Duymuyordu bile beni. Derdi biz değildik. Bizim gölgemizde kendi kinini kusuyordu Hülya Kralşan'a. “Şu şarabı iç!” diye o da yükseldi.

Bu, Hülya Kralşan için patlama noktası olmuştu. Şiddetli bir ağlamayla kadehi kavrayıp büyük bir yudum aldı. Elleri öyle titriyordu ki şarabın yarısı yere ve masaya dökülmüştü. Ürpertim ve paniğim benim için değil, Biricik içindi. Ben onun vahşetiyle daha önce defalarca yüz yüze gelmişim ama Biricik masumdu. Ne kan görmüş ne kan kokusu almıştı. O bunları yaşamasın diye bu mücadelenin içindeydim.

“Biricik, kalk!” diyerek, hızla oturduğum yerden kalkıp onu da kaldırdım.

Kenan’ın gözüne inen perde kolay sıyrılacak türden değildi. Karanlık ifadesi bana döndü. “Otur şuraya!” diye öfkeyle bağırdı. Her zamanki keyifli ifadesi ölümle kaplanmıştı. Gerçek yüzü tam olarak buydu.

“Siktir git!” diyerek bağırdım. Hiçbir zaman geri durmamıştım.

Biricik’i kolumun altına çekip, ilerletecekken Hülya Kralşan’dan yükselen yoğun öksürük sesiyle adımlarım olduğu yere çakıldı. Beni durduran öksürmesi değil, her öksürdüğünde ağzından boşalan yoğun kandı.

Biricik devasa bir çığlık atarak korku içinde yüzünü göğsüme sakladı. Gördüğü görüntünün şaşkınlığıyla titriyordu. Artık onu buradan götürmek için çok geçti. Kadife’den sonra bir beyaz daha kana bulanmıştı. Kollarımı ona dolayıp göğsüme bastırmaktan başka bir şey yapamadım. Hülya Kralşan bir kere daha öksürdüğünde ağzından akan kanlar kırmızı elbisesine ve gerdanına dağılmıştı. Elini boynuna attı. Kaldığı kan gölünün içinde boğazındaki inci kolyeleri çekip kopardı. Her bir inci tanesi yerdeki kana karıştı. Her bir beyaz yine kana bulandı.

Elimi, yüzünü göğsüme saklayan Biricik’in kulaklarına bastırıp öğürme seslerini duymasına engel olmaya çalıştım. Duyduğu her seste bir çığlık atıyordu. Kenan bu görüntüyü zevkle izliyordu. Dudaklarındaki tebessüm kan donduracak türdendi. Hülya Kralşan ise artık tamamen nefessiz kalmıştı. Kendi kustuğu kanda boğuluyordu. Bakışları dakikalar sonra ilk defa bana değdi. Kahvelerinde yine zerre pişmanlık yoktu. Kendi canına yanıyordu. Kendi ölümüne ağlıyordu. Zehirliydi içtiği çorbayla kırmızı şarap. Bilerek içmişti. Yıllar önce işlediği günah da zehirliydi. Bilerek devam etmişti.

Senin doğduğun gün, benim öldüğüm gün, demişti bir keresinde küçük Ahuzar’a. Daha önce terk edecektim babanı ama sana hamile kaldığım için terk edemedim, derdi. Yalandı. Kendini o kadar çok seviyordu ki kendinden olup da ayrı bir kişilik kazanan hiçbir parçaya tahammülü yoktu. Ondan bir parçaysan o olmak zorundaydın. Onu ezip geçemezdin. Saçlarımın ondan daha uzun olmasına izin vermezdi mesela. O hep düzenli giyinirken, babam beni banyoya sokup yıkamasa elini bile sürmezdi. Bana bakma, derdi sık sık. Sonra fark etmişim gerçeği. Ona benzemiyordu gözlerim. Güzeldi.

“Doğum günün kutlu olsun, Ahuzar,” derken, kendi içkisinden keyifli bir yudum alarak kırmızı koltuğunda geri yaslanmıştı Kenan. “Sırtındaki kam-buru alıyorum. Lütfen bana sonsuza kadar minnettar kalmaya devam et.”

Benim için değil, kendisi için yapıyordu. Gözlerindeki intikam ateşi görülmeyecek gibi değildi. Hülya Kralşan’ın dudaklarından son kez kan boşalıp masayı kana buladığında bakışları birkaç saniye için gözlerimde asılı kaldı. Ölümün soğukluğundan başka hiçbir ruh yoktu gözlerinde. Belki de bir ruhu yoktu. Başı önündeki tabağa düşmeden önce baktığı son göz benim gözlerim oldu. Yaşattığı kadar acı yaşadı mı bilmiyordum ama babamın ölüm döşeginde kustuğu kan kadar kan kusmuştu. Ve ben babam öldüğünde bunu görmediğim halde ağlamıştım. Annemi ise ölürken izledim. Hakkı çıkmıştı. Doğduğum gün, öldüğü gün olmuştu. Küçük Ahuzar çok içermişti bu söze. *Çocukların kırık kalpleri en büyük duadır*, derdi babam. Yine haklıydı.

İçimde beliren tek duygu acımaydı. Kalbim de ölüydü. Ölüler çabuk soğurdu. Her şeye rağmen bütün kalbimle daha iyi bir hayat sürmesini dilerdim oysa. Sesler sustuğunda Biricik bakacak gibi olmuştu. Kollarımı bedenine sıkıca dolayıp engel oldum. Öldü bilmişti annesini. Öyle kalmalıydı. Bu halde görmemeliydi. Ben de daha fazla bakmadım. Bakışlarımı diğer yana çevirdim. Timur vardı karşımda. Elleri önünde bağlıken ifadesiz bakışları pürdikkat bendeydi.

Yarın her ne olursa olsun bu anı hatırla, demişti. Şakağıma değen sıcak nefesi, yarama dokunan şifalı elleri vardı. Timur’ken heybeti, Tulpar’ken görünmez kanatları vardı. Benim için ise sadece o vardı. Kardeşimi göğsüme daha çok çekip sakladım. O ise Tulpar’ın görünmez kanatlarını üzerime doğru açtı sanki. Masanın diğer ucunda bir kıyım yokmuş gibi kanatlarının altına aldı.

Gözlerini yavaşça kapatıp açtı. *Buradayım*.

Gözlerimi kapatıp ruhumu ona yasladım. Kanatlarının bizi sarmalamasına izin verdim. Ölümün ortasında, bir kan gölünün içindeyken, sözünü dinleyip bugünü hiç yaşanmamış saydım. Sadece onu ve şakağımdaki sıcak nefesini düşündüm. Bir gül fidesinin dalına astığım umudun daha büyük bir gül tomurcuğuna dönüşmesini izlemiştim. Bu bir mucizeydi. Hayalimde karşıma sadece *onu* aldım. Tulpar’ın kanatları, Timur’un heybetiyle sarmalanmışken bütün ölümleri onunla arkamda bıraktım. Kandan kırmızı bir gül yaptım. Arkamda kalan ölüme değil, sadece onun verdiği yaşam dolu güle baktım.

5. BÖLÜM

*“Güller, güller, güller dolusu,
Nasıl gül kokacağız birlikte?
Amansız, acımasız kokacağız,
Dayanılmaz kokacağız nefes nefese.”*

-Edip Cansever

Bedeller, canı yanan kurbanların önünde ödendiğinde, bu kimi için rahatlatıcı bir intikam kimi için ise yine derin bir yara olarak kalırdı. Ben kurban değildim. Kendimi o bataklıktan çıkaralı bir hayli zaman geçmişti. Kendi kendime bile acımamış, babam öldüğünden beri kimsenin saçımı okşamasına izin vermemiştim. *Kurbansın*, demişti bütün sesler kulağıma. İnadına tırnaklarımı çıkarmış, öfkeye bürünmüştüm. Kabul etmeyeceğim gerçekler vardı. Bu ilkiydi.

Ne yaparsam yapayım inkâr edemeyeceğim gerçeklerin ilki ise şu an kollarımın arasında titreyerek uyumaya çalışıyordu. Asıl kurban, Biricik'ti.

Annesini yıllarca ölü bilmişti. Benden başkasını görmemiş, *aile* diye sadece bana sarılmıştı. Yıllar sonra annesinin aslında ölmediğini, onu terk ettiğini öğrenmişti. Ve bunu öğrendikten saatler sonra annesini bir daha öldürmek zorunda kalmıştı. Zihnindeki ilk ölümün tohumlarını biz atmıştık. Ama bu defa ölüm en canlı şekilde karşısındaydı. Hülya Kralşan saatler önce, terk ettiği kızlarının önünde kan kusarak son nefesini vermişti.

Hâlâ şoktaydım. Olayı idrak edebilmem günlerimi alacak gibiydi ama Biricik öyle büyük bir korku içindeydi ki kendi düşüncelerimi toparlayamıyordum. Kenan'ı daha fazla dinlemeden, Biricik'i alıp çıkmıştım o restorandan ama eve gelene kadar ağlama nöbeti geçiren Biricik yüzünden elim ayağım birbirine karışmıştı. Biricik'in gözlerini kapamaya çalışırken son gördüğüm şey Hülya Kralşan'ın masaya vuran başı, açık gözleri ve

ağzından boşalan kanlar olmuştu. *Benim ölümüm sandığın kadar basit olmayacak ama senin ölümün işte bu kadar basit olacak*, demiştim.

Öyle de olmuştu. Babama kusturduğu kan kadar kan kusarken ölmüştü. *İlyas Soykamer huzur bulmuştur*, diyemiyordum. Ne olursa olsun kıyamazdı o Hülya'sına. Sevgisi öyle yüceydi ki o kadın bile kendini silememişti ondan. Son nefesini hasta yatağında onun adını sayıklarken vermişti. Oysa bu hak edilmeyen birine sunulan yüce bir sevgiydi. Ölümünü gördüğümde bari ben huzur bulurum sanmıştım ama yine yanılmıştım. İçimde huzur değil, devasa bir boşluk vardı. Annem değildi sanki ölen. Hatta bir yabancı bile değildi. Zaten bir ölüydü. Yıllar önce gömmüştüm. Ve ölüler bir kere gömülürdü.

"Abla..." diye içini çekip, titreyerek ağlayan Biricik'in sırtını sıvazlamaya devam ettim.

"Buradayım."

Saatlerdir ağlıyordu. Çok korkmuş olmalıydı. Onu yatağına yatırmış, ben de yanına kıvrılmıştım. Sarıp, sarmalayarak korumaya çalışıyordum ama çok geçti. O da kana bulanmıştı. Etrafımdaki her beyaza değişiyordu Kralşan'ın laneti. Önce Kadife, daha sonra Biricik...

Uykusunun içinde içini çekiyordu. Gerçeklerden sonra hiç doğru düzgün uyuyamamış olmalıydı. Eve döndüğümüz anda yüzünü yıkayıp yatağına yatırmama tepkisiz kalmıştı. Sadece ağlıyordu. İçimi parçalıyordu bu hali. Bana bağırdığı anları her zaman tercih ederdim. Şu an da öyle yapmalıydı. *Senin yüzünden bunları gördüm*, diye öfke kussa daha az canım yanardı. Bunu yapmak yerine elimi sıkıca tutarak ağlıyordu.

Sırtını sıvazlamaya devam ettim. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra uykuya daldığını hissettiğimde yanından usulca kalktım. İçini çeker gibi oldu yeniden. Battaniyesini sırtına çekip şakağına derin bir öpücük bıraktım. Yorgundu. Saatler içinde görmemesi gereken birçok şeye şahit olmuştu. Benim gördüklerimin bir önemi yoktu. Alışkındım.

Yavaş adımlarla odasından çıkıp kendi odama süzülüğümde gördüklerim baskın geldi. Aslında hiçbir şeye alışkın değildim. Böyle bir kapana kimse alışamazdı. Kapımı kapadığım anda omuzlarım çöktü. Dizlerimde daha fazla yürüyecek güç bulamadım. Sırtımı kapıya yaslayıp olduğum yere sindim. Yürümeyi geçtim, ayakta bile duramayacak gibiydim. Derin bir soluk alarak yaşananları toparlamaya çalıştım. Elim gerdanıma ilerledi.

Hülya Soykamer yıllar önce, Hülya Kralşan ise bu gece öldü. Biri sahte biri gerçek bir ölümdü.

Olan tam olarak buydu.

Göğüs kafesim daralıyordu. Bir güç iki yandan mengene misali sıkıştırıyordu sanki. Zorla toparlandım çöktüğüm yerden. Odanın kapısını açıp kendimi banyoya atmam ise birkaç saniye sürmüştü. Üzerime kan kokusu işlemiş gibi hissediyordum. O kadının kanına dahi tahammülüm yoktu. Dakikalarca suyun altında kalıp çıktıktan sonra hâlâ aynı koku burnumun ucundaydı. Babamın kan kustuğu anları unutmuş, onu hep iyi anlarıyla hatırlamıştım ama anne olacak kadını hep bu anıyla hatırlayacak gibiydim. Sevdiğini aklıyordu zihin ama yok saydığını bütün varlığıyla inkâr etmeye devam ediyordu.

İlk defa kendime bakım yapmaya mecalim yoktu ama bunlar kafamı toparlamak, düşüncelerden sıyrılmak için edindiğim alışkanlıklardı. O yüzden saatler önce bir kıyımdan çıkmamış gibi günlük rutinlerimi gerçekleştirdim. Yüzüme en pahalı bakım kremimi sürmemin nedeni belki beni ağlamaktan alıkoyar düşüncesiydi. O kadın için değil, bizim için bile olsa kendime hâkim olmalıydım. Bir kat kremi daha ağlama isteğime siper ederken boş tesellilere sığındığımın farkındaydım.

Oysa o olsa... Göğsüne sinsem... Kokusuna sığınsam...

Gözpınarlarım bu düşüncelerle yanmaya başlayınca bakışlarımı tavana diktim. Varlığı düşününce dahi güven vermeye başlamıştı. Bu iyi bir şey değildi. Varken yeterince gardımı düşürüyordu. Bir de yokluğuyla mı uğraşacaktım? O masadan ona bakarak sıyrılmıştım. Doğum günüm hâlâ bitmemişti. Bugüne dair hatırladığım son anı o olsun diye direniyordum. Aklımdaki son detay varlığının verdiği huzurdu.

Hızla banyodan çıkıp odama ilerledim. Başucumdaki çekmeceyi açıp verdiği güle uzandım. Hatırlayacağım tek kırmızı bu olmalıydı. Komedinin üzerine bıraktım gülü. Nasıl başarmıştı, bilmiyorum ama elinin değdiği bu gülde bile yaşam vardı. Hiç solmayacakmış gibi geliyordu. Bu gece gözüme uyku girmezdi ama birazcık dahi uyuyacaksam ona bakarak uyumak istiyordum. Göğsüme ektiği hissin farkındaydım. Karşı koyamayacağım kadar güçlü bir histi. Yanıyor ve yakıyordu.

Yarın bütün Türkiye yine aynı habere uyanacaktı: *Hülya Kralşan'ın ölümü*. İntihar olarak gösterirdi Kenan. Ya da bir kaza. Kendi nasıl isterse öyle anılmasını sağlayacaktı. Yıllar sonra anlıyordum ki Hülya Kralşan da onun elinde bir kuklaydı. Aslında hiç istediği gibi bir hayatı olmamıştı.

Güle bakarak, yatağa girmek için hareketlendiğim sırada kapım açılınca duraksadım.

Biricik'ti gelen. Saçı başı birbirine karışmış bir haldeydi. Gözleri şiş ve kırmızıydı. Yerimden doğruldum. Başucumdaki sarı lambadan hafif loş, Biricik'in elinin içindeki minik pastanın üzerine dikilen tek bir mumdan ise titrek bir ışık yayılıyordu.

“Biricik...” diyerek toparlandım.

Burnunu çekti. Hâlâ titriyor ama bana belli etmeye çekiniyor gibiydi. Elindeki pastayla bana doğru ilerledi. “On iki olmadan yetiştim,” derken sesi çatallı ve kısıktı.

Her doğum günümde ilk kutlayan da son kutlayan da o olurdu. Bu sene ilke yetişememişti. Sonu ise kanla kapadık sanıyordum. Beni yine şaşırtıyordu. Dağılmış bir halde ve bana kızgın olmasına rağmen bunu mu düşünmüştü?

Burnunu çekerken her şeyi normal bir döngüde yapmaya çalışıyor hatta bunun için kendini zorluyor ama başaramıyordu. “Sen isteyken, eve gelip sana pasta yaptım.” Yatağımın ucuna oturdu. “Gelince sürpriz yapacaktım ama...”

Tamamlayamadı cümlesini. Kralşan onu alıp o lanet yemeğe getirmiş olmalıydı.

“Ne gerek vardı, ablacığım?” derken, oturduğum yerden tamamen toparlanıp ona yaklaştım.

“Var,” dedi çatallı sesi. Dudakları titredi yeniden. Gözyaşları yanına boşalmaya başladığında elinde tuttuğu pasta bile titriyordu. Benim tam tersimdi. Ben gözyaşlarımı yutar, bağrıma diken diye ekerdim. O ise akıtır, döktükçe dökerdi. “Özür dilerim, abla.”

Omuzlarım düştü. Kalbimi eziyordu. “Yapma böyle, Biricik.” Sarılmak için elindeki pastayı almak istedim ama izin vermedi.

Başını hızla iki yana sallayıp pastayı bana doğru kaldırdı. “Olmaz,” dedi gözyaşlarının arasından. Toparlanmak ister gibi derin bir nefes aldı. Bir eliyle yanaklarını silmeye çalıştı. “Her zamanki gibi dilek tutup üflemen lazım. Hâlâ doğum günündeyiz. İlk kutlayan olamadım. Lakin sonu kaçıramam.”

Belki de onu fazla hafife almıştım. Hep küçük olduğunu düşünüp her şeyi ondan saklamış, bütün kötülükleri bağrımda ezip ona ulaştırmamaya çalışmıştım. Oysa şu an ağlasa bile dimdik durmaya çalışıyor, duramasa

dahi bunun için mücadele ediyordu. Büyümüştü. Daha doğrusu büyü-
yordu. Acı verirdi büyümek. Dik durmaya çalışırken gözünden akan bu
yaşları anlayabiliyordum. Yanağındaki yaşları avuçlarıma sildim. Yaklaşp
şakaklarına derin bir öpücük bıraktım.

“Üfle,” dedi. “Ama dilek tutmayı unutma.”

Tek dileğim, benim yaşayamadığım her mutluluğu Biricik’in yaşama-
sıydı. Bunu bütün kalbimle dileyerek üfledim. Titrek ışık söndüğünde Bi-
ricik’in de kollarındaki güç gitmiş gibiydi. Pasta tutan eli yavaşça aşağıya
inerken gözyaşları şiddetleniyordu. “İyi ki doğdun, abla. Özür dilerim,
abla,” diye sayıklıyordu.

Ağlamamak için söz vermişim ama beni zorluyordu. Pastayı elinden
alıp başucumdaki gülün yanma bıraktım. Yeniden ona döndüğümde
yüzünü avuçlarıma hapsettim. “Bana bak!” derken bu defa son derece
ciddiydim. “Biricik, bana bak!” Yaşlarla dolu gözleri gözlerime denk düş-
tüğünde, içimden kopan parçaları kelimelere dökemezdim.

“Ağlamamam lazım ama durduramıyorum,” derken daha da artmıştı
yaşları. “Özür dilerim.”

“Asıl ben özür dilerim. Böyle bir şeye şahit olmamalıydın.”

Titreyen bedenini tekrar göğsüme çektim. Saçlarında gezindi ellerim.
Özür dilemesi gereken bendim. Hep *bencil*, derdim ona. *O kadının kızı*,
derdim sinirlenince bazen. Yanıltıyordu şu an beni. Her şeyiyle benim
yetiştirdiğim kızdı. O kadının yetiştirdiği kız bendim. Ağlamayan, gül-
meyen, eğilmeyen, bükülmeyen, sevgiden yoksun olan bendim. Yine ya-
nılmışım belki de. Asıl kurban olan da bendim.

Aniden göğsümden geri çekilip, “Anlat,” dedi. Yanaklarındaki yaşları
hızla sildi. Dik durmak için zorladı kendini. “Her şeyi anlat.” Gözlerim-
deki tereddütü görmüş olmalıydı. Bir eli yavaşça elimi kavradı. “Ne varsa
anlat, abla. Lütfen. Artık çocuk değilim. Yükünü paylaşmama izin ver.”

Sessizce yüzüne bakmayı sürdürdüm. Bu kadarıyla bile geldiği hal
ortadayken kalan kısmı anlatmak, onu daha da üzmemekten başka bir işe
yaramazdı. Ama artık saklayacak bir şey de kalmamıştı. Haklıydı. Çocuk
değildi. Bunu kabullenmem lazımdı.

“Beni üzmemekten korkma, abla. Üzüldüğüm o kadın değil,” dedi
aniden. “Benim anne bildiğim tek kişi sensin. Ona ne olduğu umurumda
bile değil ama bu...” Ellerini, durduramadığı yaşları zapt etmek için göz-
lerine kapadı. Belki de hafızasından silinmeyecek olan o anı silmeye çalış-
ıyordu. “Ne olur, her şeyi anlat,” derken ellerini gözlerinden çekti.

Derin bir nefes verdim. Susmaya da gücüm yoktu artık. Anlatmayı seçtim. Anne denen kadının nasıl çekip gittiğini, kendini öldü gösterdiğini, babamın onun aşkından kan kusarak öldüğünü, yıllar sonra Kralşan'ın nasıl peşime takıldığını, beni nasıl tehdit ettiğini, nasıl bir kapana sıkıştırdığını teker teker anlattım. Kâh ağlayarak kâh şaşkınlıkla dudaklarını dişleyerek dinlemişti.

“Kadife?” dedi sözüm bittiğinde. “Avcılar değil miydi vuran?”

“O yaptı,” dedim tek nefeste.

Bakışları titremişti. “Neden?” diye sordu.

Zorla yutkundum. Timur’dan bahsedemezdim. Özel bir görevdeydi. Riske atamazdım. “Canını sıktım. Kralşan koşulsuz itaat ister,” dedim sadece.

Panikliyordu. “Polise gidelim!” dedi hemen. “Sen neden bunca zaman bekledin, abla? Polise gidelim!”

Başımı hızla iki yana salladım.

“Olmaz.”

“Abla saç-” diyecek oldu.

Anında yanaklarını yine avuçlarıma hapsedtim. “Bana bak!” derken bu defa konuşan her zamanki Ahuzar’dı. Sert, kendinden emin ve öfke dolu. “Gerçeğin en saf halini mi istiyorsun? Söyleyeyim o zaman. Polise gittiğim an seni öldürür! Hatta sadece seni değil, Kadife’yi, Cemil babayı, sevdiğimiz, değer verdiğimiz her şeyi yok eder. Bugün sen de gördün nasıl bir adam olduğunu. Kenan Kralşan o. Televizyonda gördüğün gibi bir işadamı değil. Türkiye’nin en büyük, en karanlık mafyası.”

“Ama abla...”

“Biricik!” diye çıktım. “Bunca zaman sen yaşa diye bu kapana tahammül ettim. Duydun mu beni? Şimdi sakın benden habersiz bir delilik yapma. Benim haberim olmadan hiçbir şey yapmayacaksın, tamam mı? Bana yardım etmek istiyorsan yapman gereken sadece gözümün önünde durmak.”

“Böyle nasıl kurtulacaksın?” dedi titreyen sesiyle. “Ya sana da bir şey yaparsa? Ya seni de öyle öldü-”

Gerisini getirmesine yine izin vermedim. “Hülya Kralşan’la şahsi bir derdi vardı,” dedim. “Konunun bizimle alakası yok.”

“Abla, *peşimde*, diyorsun. Koruma bile takmış peşine. Ondan izinsiz hareket edemiyorsun belli ki. Nereye kadar böyle devam edeceksin?”

“Bitecek,” derken kendimden fazlasıyla emindim. Çünkü *ondan* emindim. “Sen merak etme. Her şey çok yakında bitecek.”

“Nasıl?”

Umudum sayesinde, diyemedim. *O var*, diyemedim. *O varsa kimse bize zarar veremez*, diyemedim. O benim hep tek bencilliğim olarak kalacaktı. Kendime sakladığım, sakındığım tek insandı. Biricik’i dahi babamla ve Cemil babayla paylaşarak sevmiştim. Ama o sadece bana ait olandı. De-lice bir histi ama bıraktığı etki tam olarak buydu.

“Nasılını boş ver,” dedim sadece. “Sadece bana güven, Biricik. Yüklemi hafifletmek mi istiyorsun? Elimi sakın bırakma. Bana bir daha sırtını dönme.”

Titreyen bakışları ve dudaklarıyla başını aşağı yukarı sallarken, göv-deme sinip kollarını sıkıca belime doladı. Elleri sırtımı sıvazlıyor gibiydi. Oysa hep ben onun sırtını sıvazlardım. “Artık seni üzmeyeceğim,” diye mırıldandı. “Bağırdığında karşılık vermeyeceğim. Odamı pis bırakmaya-çağım.”

Verdiğim nefes ciğerime batmıştı. Saçına derin bir öpücük bıraktım. Yatağa girip onu da yanıma çektim. “Kendin olmaya devam et. Karde-şimin bu kadar hızlı büyümesine alışamam.” Battaniyenin büyük kısmını onun üzerine örttüm.

“Çoktan büyüdüm ben. Senin haberin yok,” diye huysuzlandı çatallı çıkan sesiyle.

Gülümsemeye çalışmıştım ama zoraki bir gülüştü. Dudaklarım sız-lamıştı. Ne zaman korksa gelip göğsüme sinerdi. Küçükken en çok korktuğu şey gök gürültüsüydü. *Gökyüzü fotoğrafımızı çekiyor*, diyerek kandırırdım onu. İnanırdı da. Ama yine de göğsümden çıkmazdı. Şimdi korkuları daha büyüktü. Kandıramıyordum.

“Babam...” dedi aniden. “Neden onun öldüğünü söylemeni istedi?”

“Onun için ölmüştü çünkü. Kenan’ın babası Mahir Kralşan o dö-nemin en büyük mafyasıydı. Belki de bizi ondan korumaya çalışıyordu. Bilemiyorum.”

Kısa bir an sessiz kaldı. “Babam çok mu sevmişti?” Duraksadı. “Hülya denen o kadını yani.”

Anne olacak kadın, diyemiyordu. Haklıydı. Anne kelimesiyle yan yana anılacak en son isim onundu.

“Sevmişti,” dedim.

“Sen?”

“Ne ben?”

“Sen sever miydin onu?”

Sessiz kaldım. Küçüklüğüm boyunca itip kakmaları, kustuğu nefret ve öfke nöbetleri bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Ne sevdiğim yemeği bilirdi ne fındık alerjimi umursardı. Sırf beni sevsin diye kusma uğruna yediğim yemeklere, hastanelik olma pahasına yok saydığım alerjime, bacak kadar boyumla temizlediğim ahırlara rağmen sevmeyi denemiştım. Ben bunca nefretin arasında dahi o kadını sevmek için çabalamıştım. Yüzündeki en ufak bir ifade değişiminde sevgi kırıntısı aramıştım. Belki de o yüzden şimdi insanların yüz ifadelerini bu kadar iyi okuyabiliyordum. Çünkü yıllarca tek bir yüzde sevgi izi arayıp bulamamıştım.

Ne büyük aptallık!

Biricik sessizliğimden, “Anladım,” dedi.

“Ne anladın?”

“Sana da Irmak’a davrandığı gibi davranıyordu, değil mi?” dedi. Yine sessiz kaldım. Cevap olarak saçlarını okşamaya devam ettim. Birkaç dakika sürdü sessizlik. Uyuduğunu düşündüğüm bir anda sorduğu soru ise afallatmıştı beni. “O kadınla ilgili son bir soru sorabilir miyim?”

“İstediğini sor, Biricik. Kız mıyorum, merak etme.”

“Konu senin kızman değil, abla. Ben sormak istemiyorum. Benim annem zihnimde hâlâ ölü. Şu anın bir önemi yok. Ama bir şeyi merak ediyorum.” Sessizliğimden cesaret alarak devam etti. “Neden bizden bu kadar nefret etti? Karşısındaydık ama gözlerinde hiçbir sevgi kırıntısı yoktu. Defalarca gördüm. Sana öldürecek gibi bakıyordu. Kızı gibi değil. Bana ise bomboş. Neden bu nefret?”

Beni öldürmeyi denemişti de. Ama bu gerçeği yuttum. Ben de bunu öğrendiğimde nedenini sormuştım. Cevabı ise *o vermiş, belki de kaybettiği bir şeyin bedelisindir*, demişti. Aynı cevabı vermeye çekinmedim.

“Belki de kaybettiği bir şeyin bedeliyizdir.”

Özgürlük, şan, şöhret ve para? Hangisinin bedeliydik?

Sessiz kalma sırası bu defa ondaydı. Saçını okşadım. Sırtını sıvazladım. Uykuya dalar gibi olduğunda sürekli sıçrayarak uyanıyordu. Sakinleştirdim. Öptüm. Rahat bir uykuya dalmasına yardım ettim. Gözüne uyku girmeyen ise yine ben oldum. Tek bir güle bakarak bir geceyi daha sabah ettim.

Islak mezarın en önünde, başı dik bir şekilde dikiliyordu Kenan Kralşan. Üzerinde yine siyah takım elbisesi, gözünde ise sözde acısını saklamak için taktığı güneş gözlükleri vardı. Hemen sol yanındaki Irmak, gerçek bir acı ve pişmanlık içinde gözyaşı dökerken sağ yanında, tekerlekli sandalyede oturan Mahir Kralşan ifadesizce bakıyordu. Kralşan ailesinin en acı günüydü bugün. Bütün medya böyle manşet atmıştı.

Hülya Kralşan intihar etti!

Gerçek asla açığa çıkmayacak bir sırdı. Gömülecek ve üzerine toprak atılacaktı. Hülya Soykamer'e trafik kazasında öldü süsü verilmişti ama yaşamaya devam etmişti. Hülya Kralşan ise kendi kanında boğulmuştu ama *intihar etti*, denmişti. Bu dünyada kendi olmaktan kaçanların ölümü dahi kendine ait olmazdı. Hülya, bir avuç toprak olurken de yalanlarıyla gömülüyordu.

Herkesin siyah giydiği cenaze töreninde medyadan ve iş dünyasından tanıdık pek çok yüz vardı. Hepsi Kralşanlara sırayla baş sağlığı diliyordu. Birkaç gün önceki Hülya Kralşan skandalı unutulup gitmişti. Artık herkes ortaya çıkan bu gerçeği kaldıramadığı için intihar ettiği düşüncesinde hemfikirdi. Arkasından ağlayan tek kişi ise küçük kızı Irmak'tı. Kızgındı annesine ama nefret etmezdi. Ölümünden kendini suçlu hissediyor, derin bir vicdan azabıyla ruhu sıkışıyordu.

Cemiyet hayatından başka hiç kimsenin gözünde yaş yoktu. Sözde hayırsever bir kadındı Hülya Kralşan. Derneklere yaptığı üst düzey bağışlarla bilinirdi ama toprağa verilirken mezarı başında olan sadece bir avuç insandı. İhtişamlı hayatı son bulurken, bir yalanın arkasına sığınarak kendini tanıttığı hiç kimse yanında yoktu.

"Başınız sağ olsun, Kenan Bey," diyerek elini uzatan bir işadamının taziyesini büyük bir kibarlıkla kabul etti Kenan.

"Dostlar sağ olsun," derken Kenan'ın sesi oldukça üzgündü.

Arkadaşları Irmak'ın yanına gelmişti. Onları gördüğünde ağlayışı şiddetlenmiş, hepsi destek vermek adına onun koluna girip ayrı bir köşeye çekmişti. Arkasından bakan Kenan'ın yanında kalanlar babası Mahir, Tulpar ve Fiko'ydu.

“Fiko,” dedi Kenan. “Peşinden git. Gözünün önünden ayırma.” Açık alandaydılar. İhtimal vermiyordu ama Yakup Öz her an bir hamlede bulunabilirdi. Son zamanlarda geçirdiği en keyifli günün bozulmasını istemiyordu.

Fiko’nun kuşandığı ters bakışlar yerli yerindeydi. Kenan’ın onu inatla yanından uzaklaştırmaya çalıştığını hissediyordu. Sessiz kaldı. İfadesini bozmadan, minik bir baş hareketiyle Kenan’ı onaylayıp Irmak’ın ardından ilerledi.

Tekerlekli sandalyedeki babasına yaklaştı Kenan. Cenazeye kameralar alınmamıştı ama bütün gözlerin üzerlerinde olduğunu biliyordu. Bir elini yavaşça babasının omzuna doladı. “Başın sağ olsun, baba,” dedi.

Sessizce önüne bakmaya devam etti Mahir Kralşan. Bir adım gerilerindeki Timur ise her zamanki gibi sessizce izliyor, gözlemliyordu. Cenazeye yeraltı dünyasının bütün karanlık yüzleri gelmişti. Kenan’a el pençe divan sundukları taziyelerin sebebi saygı değil, can korkusuydu. Timur için yine her şey aynı sokağa çıkıyordu. Herkes aslında Kralşan’dan değil, başka bir güçten korkuyordu. Tek bir açık buldukları anda Kralşan’ı yerle bir edecek bir nefretle doluydu bakışları.

“Yakup Öz amcam da çelenk göndermiş,” derken babasının omzunu yavaşça ovuşturdu Kenan. “*Düşmanını bile dostundan seç*, diye boşuna dememişler. Yakın dostun sana hâlâ kıyamıyor.”

Sessiz ve ifadesizdi Mahir.

Derin bir nefes verdi Kenan. Dostça bir kere daha vurdu babasının omzuna. Cevap gelmediğinde önüne geçip göz hizasına eğildi. Bacaklarındaki örtüyü düzeltti. Dışarıdan bir göz için babasıyla ilgilenen, son derece hayırlı bir evlat gibi görünürken aslında babasının katiliydi. Mahir Kralşan’ın kendi oğluna korku dolu gözlerle bakmasının sebebi buydu. Belki de sıra ona geliyordu. Artık işini tamamen bitirecekti. Ondan istediği son şey öldürmeyi başarıp azabını bitirmesi olurdu.

Babasının gözlerindeki korku dolu bakışı yakalamıştı Kenan. “Bakma öyle. Beni de üzüyorsun,” dedi. Bu cümleleri dışarıdan duyan biri için merhamet doluydu. Babasının bacaklarını ilgiyle ovuşturdu. “Annemin cenazesinden sonra eve döndüğümüz günü hatırlıyor musun? Hani yatak odanda ciciannem vardı. Hemen onun yanına koşmuştun. Kapıdan içeri girdiğin anda tek bir şey söylemiştin.” Hafifçe toparlandı. Ellerini tekerlekli sandalyenin kollarına yaslayıp babasının kulağına doğru eğildi. “*Hayat bizim için yeni başlıyor, Hülya.*”

Başını kaldırıp yeniden babasının gözlerine odaklandı. Gözündeki siyah güneş gözlüklerinin arkasında kalan kararmış bakışları görebiliyordu Mahir. Şeytanı beslemişti yıllarca. Farkındaydı ama konduramamıştı. Nermin, *oğlumuz normal değil, sürekli kavga çıkarıyor*, dediğinde kendi gibi olacağını sanmış, umursamamıştı. Kurduğu kan gölünün içinde doğan bir tohumdu Kenan. Kendi ektiği tohum ona en büyük azaptı. Dili dönse şu an onu çekip vurmasını isterdi ama titrek bakışlarla bakmaktan başka bir şey yapamadı. Onun azabı da *ölememektir*.

Yavaşça doğruldu Kenan. Ceketinin uçlarını çekiştirerek düzeltti. Saçlarını düzelterip omuzlarını dikleştirdi. “Merhumeyi iyi bilirdik,” diyerek geriledi. Cenazenin sonuna gelmişlerdi. Hülya’nın son toprağını kendi elleriyle atmıştı. Uzun zamandır yapmak istediği şeyi başarmış olmanın keyfi içindeydi. “Gidelim, Tulpar,” diyerek ilerledi. “Ciciannemizin kızları cenaze törenine gelmedi,” diye ağzının içinde mırıldandı. “Ne üzücü.”

Çelenklerle dolu yolda ilerleyip mezarlığın çıkışına yöneldiler. Kenan önde ilerlerken arkasından ilerleyen Timur her zamanki gibi sessizdi. Mezarlığın çıkışına kadar yürüdüler. Timur başını hafifçe arkasına çevirip sol yanlarında kalan ormanlık alana baktı. Mezarlığın çıkışındaki ormanlık alanın içinde kalan başka bir mezarın başında, siyahlar içinde bir kadın vardı. Uzaktı ama seçebiliyordu. Başındaki siyah örtü yüzünü kapatıyordu ama omuzlarına dökülen gür, koyu kahve dalgaları ve ayağındaki topuklu ayakkabıları bu noktadan dahi seçebiliyordu Timur.

O gür dalgaları da ince ayak bileğini de zarif parmaklarını da çok iyi tanıyordu Timur. Gelirken de görmüştü. Cenaze başladığından beri o mezarın başındaydı. Yüzündeki siyah örtüyü kaldırmadan oturuyordu. Ahu’ydu. Artık yüzünü görmese bile tanırdı onu. Kenan keyifle ilerlemeye devam ederken derin bir rüzgâr esti. Mezar taşlarının üzerini sıyrıp geçti. Her bir toprak yığınının üzerinden bir avuç hayat alıp yaşayan ölü ruhların üzerine üfledi.

Kadının başındaki siyah örtü hafifçe dalgalandı. O da Timur’a bakar gibi başını hafifçe çevirmişti ama saniyelik bir andı. Boynundaki yaranın ucunu gördü Timur. Ahu ise başını hızla yeniden yere eğmişti. Başında durduğu mezar taşında gezindi Timur’un gözleri.

İLYAS SOYKAMER

Gözleri birbirine değmeden varlıklarını hissettikleri ilk andı. Birkaç saniye süren bir andı. İkisi de önlerine döndüler ama Ahu o yoldan Timur’un geçtiğini bildi. Timur ise o mezarın başında duranın Ahu

olduğuna emindi. Bir rüzgâr daha esti büyük mezarlığın üzerinde. İlyas Soykamer'in büyük aşkı toprak oldu. Hülya Kralşan'ın bitmek bilmeyen ihtirası yok oldu. Büyük bir mezarlıktı burası. Yaşamak isteyenler toprak altında, ölmek isteyenler ise toprak üzerinde ekiliydi. Rüzgâr her bir mezardan bir parça daha yaşam kopardı. Hayatta kalanların üzerine bıraktı. Yaşam ve ölüm işte sadece bu kadardı.

Kulaklığı çıkarıp, önüme bırakırken şarkının sesini yükselttim. Ne çaldığına dair pek bir fikrim yoktu. Kafam öyle doluydu ki dünden beri ne yaptığıma, nasıl yaşadığıma dair bir şey bilmiyordum. Üzgün değildim ama mutlu da değildim. Kafamdaki sorular bitmek bilmiyordu. Dün sabah bütün medya yine büyük bir habere uyanmıştı. Hülya Kralşan sözde intihar etmişti. Akşama doğru yapılan bir cenaze töreniyle hızlıca defnedilmişti. Kalabalık değildi cenazesi. Bütün jet sosyete arkasından konuşmaya, ölümüyle ilgili teoriler sunmaya devam ediyordu.

Öyle ya, bir zamanlar ülkenin kanatsız meleği idi. Hiçbir iyilikten kaçınmaz, her zaman yardıma koşardı. Babamı ve bizi hiçe saydığı, kendi ruhunu sattığı şeytanla aynı mezarın içindeydi artık. Günahlarının bedelini nasıl öderdi, bilmiyordum ama bana her şeyiyle bir hayat borçluydu. Bir anne değil, baba borçluydu. Onu uzun zaman önce zaten yok bilmiştim ama babamı gerçekten gömmek zorunda kalmıştım. Beni sevdiğine emin olduğum tek insanın ellerimden kayıp gitmesinin sebebi o kadındı. Oysa bu düşüncemi babam duysa kızardı. Hasta yatağında dahi anneme kötü bir söz söylememiş, öfke kusmama izin vermemişti. Yazarın da dediği gibi *dünya hassas kalpler için bir cehennemdi*.

Onun cenazesinin olduğu gün, babamın mezarında olmamın nedeni buydu. Anne denen o kadın için değil, babam için oradaydım. Ne olursa olsun kıyamazdı o Hülya'sına. Benden gizli Hülya Kralşan'ın çıktığı TV programlarını izlerdi mesela. Yatağının altında hâlâ o kadına ait birkaç parça eşya saklardı. Öldüğünde dahi yastığının altında onun fotoğrafı vardı. İhanet değil, çok sevmek değil, çok sevdiğinin kalpsizliği öldürmüştü babamı.

Katili ölmüştü ama bunun, onun yüreğini acıtacağını biliyordum. Babam üzülmesin diye o kadının cenazesi boyunca soğuk toprağını

okşayarak teselli etmeye devam etmiştim. Bazı ihanetler öldüğünde de soğumazdı.

Bana sürekli *sen benden farklısın*, derdi. Sertliğime, öfkeme, sinirime asla ses etmezdi. Aksine daha büyük bir ışıkla bakardı yüzüme. Kendini güçsüz sanırdı. Oysa en büyük güç, büyük bir sevgisizlikle baş etmektir. İlyas Soykamer benim gözümde babaların en güçlüsüydü. Ama bilmediği bir şey vardı. Ben aslında onun suretiydim. Sevince varını yoğunu ortaya koyan bir babanın kızıydim. Sadece bu sevgiyi herkese sunmazdım.

Zehirdim. Dikendim. Keskin bir bıçak, sivri bir iğneydim. Kırık cam parçaları, sert bir taştım. Sırf babam gibi sevgiden ölmeyeyim diye kendimi biledikçe bilemiştim. En sonunda dönüştüğüm şey ise bir canavarın en büyük eğlencesi olmuştu. Öfkem, Kralşan'a zevk veriyordu.

Ama artık durmalıydı. Hülya Kralşan yüzünden hayatımızdaydı. Artık saklanacak bir sır kalmamıştı. Onu huzursuz etmek için beni bu kapanda tutmaya devam ediyor diye düşünmüştüm ama artık o da yoktu. O zaman esaretinde durmam için bir sebep kalmamıştı. Takıntı haline getirmişti beni. Her şeyin farkındaydım ama daha fazla tahammül edemiyordum. Bunca zaman Biricik için susmuştum. Artık o da gerçeği biliyordu. O zaman neden hâlâ bu kapanın içindeydim? Yakup Öz peşimde falan değildi. Adriel artık beni rahat bırakmalıydı. Timur, Kenan'ı yıkıp kafasına sıkana kadar sessizce kendi köşemde yaşamak istiyordum.

Bütün dengelerin değişmiş olması gerekiyordu ama hâlâ aynı noktadaydık. Bakışlarım kolumdaki saate takıldı. Beşe geliyordu. Gece mesaim yoktu ama sekizde Kadife, veteriner kliniğinden taburcu edilecekti. Çiftliğe götürülürken yanında olmak istiyordum. Bu arayışı ilk defa hiç yapmadığım bir şekilde değerlendirecektim. Dünden beri istediğim tek şey ona koşmaktı. İmkânım olsa yine lahmacun alıp kapısını aşındırırdım ama hâlâ biraz utanç içindeydim. Hayatımda ilk defa bir adama yürümüştüm. Hülya Kralşan'ın ölümünün işe yarar tek yanı bu utanç dolu anı geri plana atabilmeme yardımcı olmasıydı.

Dün ben babamın mezarının başındayken Kenan'la görmüştüm onu. Göz ucuyla dahi bakamamıştım ama onun bakışlarını üzerimde hissetmiştim. Tanımamıştı belki de. Baktığını hissetmem anlamsızdı belki ama söz konusu o olduğunda neyi anlamlandırabiliyordum ki zaten?

Hayır, anlamlıydı.

Onun olduğu her his anlamlıydı. Hiçbir şey boş değildi. Bu saatten sonra inkâr ve itiraz ağır salaklığa girerdi. Ne hissettiğimi biliyordum. Ben o adama sadece güvenmiyordum. *Ben o adama...*

Derin bir nefesi zorla verirken oturduğum yerden ayaklandım. Cam alandan çıkarken diğeri programı sunacak olan Onur içeri girdi. “Sen sıranı savdın. Sıra bende,” diyerek gülümsemişti.

“Kolay gelsin,” deyip ilerledim. Bedenimi tamamen saran siyah eteğim dizlerimde bitiyordu. Sol bacağımda derin bir yırtmacı vardı. Ceketim ise kısıydı. Göbeğim ve belim hafif de olsa açıkta kalıyordu. Kendime çekidüzen verirken, önüme düşen saçlarımı geri savurup masama ilerledim.

Çantama uzandığımda, “Nereye?” diyen, hemen yan masamdaki İbrahim olmuştu. Kalın, kemik çerçeve gözlüklerini takmış, önündeki dosyalara gömülmüştü.

Çantamı özenle koluma taktım. Artık birinin dahi zarar görmesine tahammül edemeyecektim.

“Mesaim bitti. Ahuzar kaçır.”

Gözlüklerinin altından gülüp, “Ahu’ya ne oldu?” dedi.

Gülen bu defa bendim ama bu buruk bir gülüştü. Lanet olası, canıma okuyan bir his vardı içimde. Bir gün görmesem özlüyormuşum gibi saçma bir his. “Söyledim ya, size hâlâ Ahuzar’ım,” derken gerilemiştim.

Gözleri kısıldı. “Acımasızsın sen, kızım,” dedi. “O kadar kahrını çekiyoruz burada.”

Cevap olarak şuh bir kahkaha atıp önüme döndüm. Birkaç kişiye daha *iyi akşamlar*, deyip kapıya ilerledim. Dışarı çıktığımda gördüğüm görüntü şaşırtmamıştı. Daimi zebanım Adriel başımdaydı. Dibiindeki kişi ise salak arkadaşım Cengo’ydu. O inatla bir şeyler anlatırken Adriel kollarını göğsünde bağlamış, kapıya bakıyordu. Beni gördüğü saniye yaslandığı duvardan uzaklaşıp dikleşti.

“...tabii sen ne düşünürsün, bilemiyorum ama,” diye cilveniyordu Cengo.

Elinin tersini, Cengo’nun karnına en ters şekilde indirerek ne düşündüğünü belli etti.

Cengo aldığı darbeyle hafifçe iki büklüm olurken ikisinin de bakışları aynı anda bana dönmüştü. Adriel bana doğru gelirken arkada kalan Cengo ise hâlâ karnını ovuşturuyordu. “Dokunduğunda kaslarımı fark ettin mi?” demek gibi de dertleri vardı. Azmi göz yaşartıcıydı.

Adriel dinlemiyordu bile. Hızla yanıma geldi. Siyah deri ceketi onu bunaltmış gibiydi. Belki de bunaltan kendisiydi. Ceketini üzerinden çıkarmak ister gibi çekiştirirken bana yaklaştı. “Bitti mi işiniz?” diye sordu ama cevabı beklemedi. “Lütfen, gidelim.”

Kalıp işkence çektirmek vardı ama işlerim beklemezdi. Başımınla sessizce onayladım. İlerlemeye başladığımızda diğer yanımda beliren Cengo hızla koluma girdi. “Neden hemen gidiyorsun, kızım? Ben sana ne dedim?” diye mırıldandı.

İşlerini mümkün olduğunca uzat, demişti. Ben can derdindeydim, o ise Adriel derdindeydi. “İşim var,” dedim kısaca. “Gitmem lazım.”

Duraksadı. Yandan yüzüme baktığını hissediyordum.

“Neyin var? Yine keyifsizsin.”

Güldüm.

“Ben hep keyifsizim.”

“Hayır. Sen her zaman gerginsin. Keyifsiz değil.”

“Aynı şey.”

“Değil.”

“Farkı ne?”

“İfaden fark için yeterli.” Daha çok yaklaştı. “*Ölen kaynanamın yasını tutuyorum*, deme. Yıkılışım şuraya.”

Göz devirdim. “Saçmalama istersen.” *Gerçek annemdi*, desem gerçekten düşüp bayılırdı.

Tam çıkışa geldiğimizde Adriel önden ilerledi. Cengo peşinden gider sanmıştım ama yanıldım. Aksine kapıdan çıkacakken, kolumdan daha sıkı kavrayıp durdurmuştu. “Bekle,” dedi. Ciddi ve şakacı sesini ayırabiliyordum. Bu sesi gayet ciddiye.

“Ne oldu?” derken sorgular bir ifadeyle yüzüne baktım.

Çıkışa doğru baktı. Adriel’in arabanın önünde beklediğini gördüğünde diğer yanına baktı. Kanal içindeki herkes klasik koşturmacası içindeydi.

Sabırsız ve gergindim. “Cengo, ne var?” diye sordum.

“Hülya Kralşan’ı Kenan mı öldürdü?”

Aniden yönelttiği soru bocalama değil, kuşku sebebimdi. Böyle şeyleri sormazdı.

“O nereden çıktı?”

“Arka planda konuşulanlar var,” derken sesi kısıktı. “Herkes Hülya Kralşan’ın geçmişi yüzünden üvey oğlunun onu ortadan kaldırdığını söylüyor. Doğru mu?”

Bir kere magazine düşerseniz artık yaptığınız her hareket, her adım bir sonuca bağlanmaya çalışılırdı. Kralşan soyadı bunun en belirgin örneği idi. Bu zamana kadar kimse anmamış, sadece *en büyük*, diye bahsetmişti. Ama bir kere skandala karıştıktan sonra durmazlardı.

Derin bir nefes verip, “Bilmiyorum, Cengiz,” dedim.

“Cengiz mi?” dedi irkilerek. “Anama sövsen daha iyi! O ne, lan?”

İstemsizce gülerek, “Bilmiyorum, Cengo,” diye düzelttim kendimi. “Nasıl? Oldu mu?”

Kasılan ifadesi derin bir nefes verir gibi oldu. “Ha şöyle!” dedi.

Gülerek ilerleyeceğim sırada yeniden kolumdan yakaladı. “Ahuzar,” dedi en ciddi şekilde. “Bak, bunu gerçekten de o adam yaptıysa sen de teh-”

Bileğimdeki elini kavradım. “Sorun yok, Cengo,” dedim ama olan sorunları az çok biliyordu. Elini bileğimden kurtarıp geriledim. Tatlı bir tebessüm göndermeye çalıştım. “Kolay gelsin. Dolandırılan dedelere benden selam söyle.” Önüme dönüp ilerledim.

“Beraber cepheye gitseydik böyle olmazdı!” dediğini duydum. Gülerken başımı sağa sola sallamak zorunda kalmıştım.

Arabaya binip kapıyı kapadığımda ise yine Kralşan laneti üzerimdeydi. Tebessümüm bıçak değmiş gibi kesildi. “Eve değil,” dedim. “Beni Kralşan’a götür.”

Adriel arabayı çalıştıracakken duraksadı. Bakışlarını dikiz aynasına dikip bana baktı. Ona gitmeyi hiçbir zaman ben istemediğim içindi bu şaşkınlığı. Tahmin etmesi zor olmuyordu. “Çağırmadı,” dedi boş bir sesle.

Aynaya en dik bakışlarımla bakıyordum. “Sana *beni Kralşan’a götür*, dedim.” Her bir kelimeyi üstüne basarak vurgulamıştım.

Ne kadar ciddi olduğumu anlayacak kadar hayatımdaydı. Sorgulamadı. Arabayı çalıştırdı ve kanaldan uzaklaştık. Bir süre sonra şirkete doğru ilerlediğimizi fark ettim. Orada olmalıydı. Bu rahatlamama neden olmuştu. Kralşan malikânesini görmek istemiyordum. Göğüs kafesim huzursuzlukla kırılacakmış gibi oluyordu. Yola odaklandım. *Hâlâ on iki tane kırmızı araba sayarsam bugünü sorunsuz atlatırım*, demek gibi yersiz umutlar içindeydim.

Saydım da.

Şaşırtıcı bir şekilde on iki tane kırmızı araba geçsek de içimdeki huzursuzluk azalmamıştı. Onu görene kadar da azalmayacaktı. Biliyordum. Aslında hayır, bilmiyordum. Buna emindim! Ne zaman Kralşan'ı göreceksam göğüs kafesim olumsuz pek çok duyguyla patlayacak gibi olurdu ama Kenan'ın karanlığına onun kanatları çöktüğünden beri göğsümde sadece derin bir sızı vardı. Yine o sızı yerli yerindeydi.

Dakikalar sonra şirketin otoparkındaydık. Adriel'i beklemeden araçtan indim. Peşimizde hâlâ amaçsızca ilerleyen iki araba dolusu koruma vardı. Hiçbir işe yaramadıklarını ne zaman fark edeceklerdi acaba? Bunalıyordum. Ezbere bildiğim yolda ilerledim. Peşimden Adriel'in geldiğinin farkındaydım zira spor ayakkabılarının gıcırtiları benim topuklularımla eşdeğerdi. Kenan'ın odasının olduğu koridorun köşesini dönmeden önce omuzlarımı dikleştirdim.

Olaya pozitif tarafından bakma taraftarıydım. *Kendilerini* köşelere sıkıştırmış ama olumsuz bir dönüş alamamıştım. Daha önceki tepki sicili düşünülürse bu bir mucizeydi. Köşeyi döndüm ve onu gördüm. Her zamanki gibi Kenan'ın kapısının önündeydi. Elleri önünde bağlı, başı dikti. Bakışları ise geleceğimi anlamış gibi tam olarak bendeydi.

İmkânım olsa şu saniye elimi kalbimin üzerine atar, olduğum yere çöker ya da geri dönüp kaçardım ama çok geçti. Duruşumu bozmamıştım ama bedenim istemsizce tepki veriyordu. Yanaklarım yanıyordu mesela. Kuruyan boğazımı minik bir öksürükle ıslattım. Canımı sıkkan orada dikilmesi değildi. Canımı sıkkan tam olarak yanındaki kişiydi. Kenan'ın sekreteri dibindeydi. Bir şeyler anlatıyordu. Adını unutmuştum kızın. Hiçbir zaman aklımda tutamıyordum. Tutsam daha iyi olacak gibi görünüyordu.

Onun bakışları yanındaki kadında değil, bendeydi. Adını unuttuğum kadın bir şeyler anlatıp, kendi kendine gülerken o ağzının içinde kısa bir şey söyledi. Kadının bakışları anında bana dönerken gülüşü hızla kesilmişti.

"Ahuzar Hanım," diyerek yaslandığı duvardan toparlandı. İlerlemeden, yanında kalan adama dönüp hafif kadınsı bir zariflikle koluna dokunmuştu. "Bir dakikaya dönüyorum, Tulpar."

Tulpar'ın pek umurunda değil gibiydi. Tam masasının yanındaydım. Bakışlarım ismini aradı ve buldu. *Sibel*. "Hoş geldiniz," dedi aceleci bir halde. Cevap vermedim. Tadım kaçmıştı. "Kenan Bey'e geldiğinizi haber vereyim," dediğinde ilk defa adımlarım yavaşladı. Son topuk darbemi

sakince yere indirirken bakışlarım sözde Kenan'ın kapısında ama aslında ondaydı. Son derece ifadesizdi. Ama ben değildim. Daha Kenan'ı görmeden sinirlenmeye başlamıştım. Ters bakışlarımı Sibel'e çevirdim. Güzel bir kızdı. Yıllardır Kenan'ın yanındaydı oysa ama şimdiye kadar hiç dikkat etmemiştim.

Ona dönen bakışlarım yüzünden eli telefonunun üzerinde kalakaldı.

"Ne zaman haber vermeni bekledim?" dedim oldukça sakın ama ters bir sesle. "Beni her gördüğünde şunu yapmaktan vazgeç! Kralşan'ın keyfini beklemem."

Sadece göz kırptırabilirdi. Ben ise önüme dönüp ilerledim. Tam onun önüne geldiğimde çenem dikti. Anlaması gerekeni anladı. *Eyvallah*, der gibi hafifçe sağa eğdi başını. Kenan'ın kapısına iki kere vurup, *gel* sesini duyduktan sonra kapıyı benim için açıp geri çekildi. Elimden geldiğince göz temasından kaçınıyordum çünkü gardımı düşürmesi için kokusu bile yetiyordu. Bir de gözleriyle uğraşamayacaktım.

İçeri girdiğimde görüntü aynıydı. Kenan masasının arkasındaki büyük koltuğuna keyifle kurulmuştu. Beni gördüğüne şaşırmadığına göre Adriel önceden bildirmiş olmalıydı. "Bebeğim," dedi her zamanki sevimsizliğiyle. "Artık hep sen bana geliyorsun. Farkında mısın?"

Kapı kapanmış, Timur geride kalmış, güven gitmişti. Şeytanla tektim. Derin bir nefes alarak sakın kalmaya çalıştım. İlk defa onunla sakince konuşmayı deneyecektim.

"Konuşmak istiyorum."

Hay hay, der gibi dudak kıvrarak önündeki koltukları işaret etti. "Şöyle, başköşeye gel lütfen."

İfadesizce ilerledim. Bakışları beni rahatsız edici bir dikkatle süzüyordu. Farkındaydım. Kusmamak ve yumruğu ağzına geçirmemek için yine dişlerimi sıkarak zorunda kaldım. Sakince işaret ettiği koltuğa oturdum. Keyifli ifadesi hareketlerimi izlerken sorgular bir hal alıyordu. "Hayırdır?" dedi en sonunda. "Bu sakinliğini annenin ölümüne mi borçluyuz?" Dudak büzdü. "Üzüldün mü yoksa?"

Bu noktada göz devirmeden yapamayacaktım.

"Aynen. Komalık oldum."

Duyduklarıyla keyfi yerine gelmişti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Hem sana doğum günü hediyeimdi." Koltukta gerindi. "Bayılacağına emindim."

Şerefsizin yanında öfkelenmemek imkânsızdı. “Bana söz vermiştin,” dedim dişlerimin arasından. “Ben sessiz kaldığım sürece Biricik’e dokunmayacaktın!”

Şaşkınlıkla ellerini iki yana kaldırdı. “Dokunmadım ki!” dedi. “Hâlâ hayatta.”

“Karşısında birini öldürdün!” diye en sonunda yükseldim. Sakinliğim iki saniye sürmüştü. “Bunları görmek zorunda değildi. Kendi meselelerini siktir olup kendi evinde çözseydin!” Hızla oturduğum yerden kalkıp bir avcumu masasına vurdum. “Sizin hesaplaşmalarınız bizim umurumuzda dahi değildi!”

Yalandan bir kırgınlıkla bakıp, “Aşk olsun,” dedi. “Ben senin için cici-annemi öldürdüm, kardeşimi öksüz bıraktım ama senin şu nankörlüğüne bak!”

“Ruh hastası!” diye yükselişim kaçınılmaz olmuştu. “O zaman Irmak’ı da getirseydin o yemeğe. Pek sevgili abisinin annesini nasıl öldürdüğünü izleseydi. Neden yoktu?”

Salak salak sırtıyordu. “Herkes kendi kıymetlisini korumalı, hayatım. Irmak’ın annesi öldü. Hayatı yeterince zor. Abisi olarak onu korumak zorundayım.” Derin bir soluk verdi. “Beni anlayacağına eminim.”

Ablalığıma oynuyordu. Öfkelenmemek imkânsızdı. Nefret dolu bir soluk kaçtı dudaklarımdan. “Hülya Kralşan öldü,” dedim dişlerimin arasından. “Artık bu saçmalığı devam ettirmen için hiçbir neden yok.” Avuçları masasına yaslıyken ona doğru eğildim. “Hayatımızdan siktir olup git! Anladın mı beni?”

Birkaç saniye boyunca izledi. Dudağının bir köşesi zevkle kıvrılırken, koltuğunda toparlanıp masasına eğildi. Bana doğru yaklaşıp, “Bunu söylemek için mi buraya geldin?” dedi. Cevap vermeden öfkeyle gözlerinin içine baktım. “Kendi varlığını sadece Hülya denen o kadınla sınırlandırman ne büyük aptallık.”

Kaşlarım çatıldı.

“Ne saçmalıyorsun sen?”

En psikopat gülüşüyle karşılık verdi. Eli omuzlarımdan masasına doğru dökülen saçlarıma uzanacakken hızla geriledim. Bu tepkime de yüzüzce gülmüştü. “Sen...” dedi işaretparmağını bana doğru kaldırarak. “Ben seni azat edene kadar bu kapanın içindesin. Konunun annenle zerre alakası yok.” Tek kaşı kendinden emin bir şekilde havalandı. “Ve emin ol,

bu kapandan azat edeceğim en son kişi bile değilsin.” Kollarını iki yana açtı. “Senin yerin benim yanımda, bebeğim.”

Tütsü de yutsam, yogi de olsam yetmezdi bu öfkeyi içimden atmaya. “Ne istiyorsun, orospu çocuğu? Ne?” diye solurken, masanın üzerindeki küllüğü alıp kafasına fırlattığının farkında dahi değildim. Öfke kanımda patlamaya başladığında her şey sıfırlanıyordu. Yıllardır aynı senaryoyu, aynı öfke patlamalarını yaşamaktan yorulmuştum. Kendimi canavar gibi hissediyordum. Elindeki sargıyı açmıştı ama sapladığım çatalın izleri yerli yerindeydi. Bu darbe de tam kafasına gelecekken, kul payı kafasını eğerek kurtulmuştu.

Arkasına uçan küllüğe şaşkınca bakıp bana döndü. “Gün geçtikçe geliyorsun,” dedi geniş geniş. Başparmağını *okey*, der gibi kaldırdı. “Hızla eğilmesem kafamı patlatmıştın. Tebrikler, sevgilim.”

“Kansız piç!” diye soludum. Odanın kapısının açıldığını duymuştum ama gerisi yoktu. Gelip aniden kolumdan kavrayan eli her zamanki gibi güçlü ama narindi. Kenan’a doğru ilerleyecekken geri çekti. Öfkem kaynıyordu. Ona dahi sinirliydim. Biz ağzından laf alana kadar kışımızı patlatmıştık. Burada Sibellerle çene mi çalıyordu yani?

“Sen de bırak!” diyerek ona da öfke kustum. Kolumu hızla geri çektim. “Gebertmedik patronunu!”

Öfke dolu gözlerimi tanıyordu. Zorlamadan bırakmıştı kolumu. Yine hiçbir sonuç alamadan sinir harbiyle noktaladığım bir buluşmaydı. Koltuğun üzerindeki çantamı almak için ilerledim. “Seni son kez uyarıyorum,” dedim Kenan’a dik dik. “Bir daha sakın karanlığını kardeşime bulaştırmaya çalışma.” Tam arkamı dönecekken, duraksayıp yeniden ona döndüm. “Bu arada, hani Irmak kıymetlin ya,” dedim tane tane. “Şeytanın sevgisi de ölüm getirir. Dilerim, gerçek bir abi olup ona kendinden uzak bir hayat kurarsın. Yoksa senin elinin değdiği her hayat gibi o da solup gidecek.”

Bakışları keskinleşti. “Bence herkes kendi kardeşiyle ilgilensin,” dedi. “Senin sorunun Biricik olmalı, Irmak değil. Irmak için dünyanın en güvenli yeri benim yanımda.”

Ben de öyle olmasını umuyordum ki haklıydı da. Kenan Kralşan’dı o. Öldürmek isterse öldürür, yaşatmak isterse yaşatırdı. Kimseyi sevmese dahi Irmak’a değer veriyordu. Koruyacağına emindim. Bir abla olarak Irmak’a yapabileceğim tek şey onu en güvenli yerde bırakmaktı. O bir Kralşan’dı. Ama içimdeki huzursuzluk büyüktü. “Umarım öyle olur,” demekle

yetindim. “Çok rica ediyorum bir süre beni arayıp sorma. Ayrıca Yakup Öz’ün de beni geberteceği yok! Şu köpeklerini peşimden çek!” Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm.

Timur’un bakışları bende değil, Kenan’daydı. Profesyoneldi. Ben onun kadar iyi değildim. Ona bakmadan, yanından geçip gidememiştim. Göz ucuyla kısa bir an yüzünde oyalanıp hızla çıkışa ilerledim. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda Sibel denen kadın merakla bana bakıyordu. İki sıcak kahve bardağı vardı masasının üzerinde. Birinde *Sibel* yazıyordu. Diğerindeki *Tulpar* yazısı beynimden vurulmama yetti.

Çay içerdi o, çay! Demli çay!

Zaten her şey yeterince zordu. Bir de bununla mı uğraşacaktım ben? *Bana öyle bakma*, demiştim. *Benimle böyle güzel konuşma*, demiştim. *Her yeri kana bulasam dahi bu cehennemden canlı çıkaracağım tek kişi sensin, Ahu*, diyerek, sarıp sarmalıyor ve *kıyamıyorum*, diyordu. Sonra da bu işi buradan nasıl döndüreceğimizi soruyordu.

Tabii ki döndüremeyecektim!

Dişlerimi sıkarak, yanından geçip, gidecekken hayatımda ilk defa hissettiğim bir kuvvet ense köküne öyle sağlam bir darbe indirdi ki ilkel dürtünün ne olduğunu sorsalar o an için sadece bu duyguyu anlattırdım. Üzerinde *Tulpar* yazan kahve bardağını tek elimle kavradım. “Alabilir miyim?” dedim Sibel’e, ters bir kibarlıkla. “Boğazım kurudu da.”

Kafasını yaracakmış gibi söylemişim. Dumura uğraması bu yüzden olmalıydı. “Ta- Tabii,” dedi kekeleyerek. “Buyurun.”

Sevimsiz bir gülüş gönderip, “Sağ ol,” dedim.

Arkama bakmadım. Kahveyi alıp seri adımlarla ilerledim. Sibel içeceğimi düşünmüştü muhtemelen ama içmedim. Koridor boyunca ilerledim. Göz ucuyla baktım elimdeki kahveye. *Tulpar* yazıp yanına bir de gülücük ekletmişti. Gülecek ne vardı? Ben şu an sinir krizinin eşiğindeydim mesela. Neyle uğraşacaktım? Kralşan manyağıyla mı? Yoksa içimdeki bu ilkel dürtülerle mi? Köşeyi dönüp hepsinin gözünden kurtulduğum anda kahve bardağını sinirle asansörün yanındaki çöpün içine savurdum. “*Tulpar’mış!*” diye soluyarak asansörün tuşuna âdeta yumruk attım.

Beni sakinleştirecek tek bir şey vardı: Kadife. Bütün sinirimi burada bırakarak ona gittim. Günler sonra evine dönecekti. Üzüntüyle karşılamak istemiyordum onu. Tutunduğum tek düşünce bu oldu. Sibel ise benim güçsüz hafızam için bile unutulmayacak bir isimdi artık.

Sert adımlarla ilerleyen kadının arkasından bakarken içli bir nefes vermemek imkânsızdı ama kendini tuttu Timur. Elinde sıkıca götürdüğü kahve bardağını görebiliyordu. Yalan yok, keyiflenmişti. Sibel denen bu kadın her gün inatla aynı kahveden getiriyordu. Bunca denemeden sonra kahve sevmediğini artık anlaması gerekiyordu ama Sibel inatla anlamak istemiyor gibiydi. Timur da fazlasıyla sıkılmıştı ama ses etmeye üşeniyordu.

Sert topuk darbeleriyle ilerleyen kadın ise hayatının orta yerine düşen bir bombaydı. Süzülerek ilerleyişine, kıvrımlı beline takıldı bakışları. Sessiz bir nefesi bu noktada ağır ağır bıraktı. Siyah gömleğinin yakalarını dikleştirdi. Yine iki ucunu bulmakta zorlandığı bir andı.

“Sana getirdiğim kahveyi aldı. Sen benimkini al, ben kendime yeniden alırım,” dedi Sibel.

Normalde cevap vermezdi ama ilk defa kısa bir cevap verme gereksinimi hissetti. “Şu kahve zımbırtısına son ver,” dedi. “Sevmem.”

Sibel bocalamış bir ifadeyle kalmıştı. Umursamadı. Beyninin her köşesi ayrı bir parçayla doluydu. Ahu köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu. Kapıdan duyabildiği kadarıyla buraya gelişinin nedenini anlayabiliyordu. Hak da veriyordu. Hülya Kralşan ölmüştü. Neden hâlâ buradaydı?

Kenan’ın verdiği cevabı duyamamıştı. Bütün okların onu gösterişi Timur’un içindeki huzursuzluğun yeterince büyümesine neden oluyordu zaten. *O benim çıkış biletim*, demişti bir keresinde. *Nereden? Neyden?* Yeniden başının ağrımaya başladığı günlerdeydi. Oysa bazı şeyleri kabullendiğinden beri ağrı azalmıştı. Kabullenmekten daha fazlası gerekiyordu belki de.

Son günlerin tek iyi yanı Fiko’nun Irmak’ın koruması olarak çalışması ve yanından uzaklaştırılmasıydı. En azından onun boş çenesinden kurtulmuştu. Kralşan salak bir adam değildi. Yakup Öz’ün artık Irmak’a oynadığının farkındaydı. Adriel sadece göstermelik bir şekilde Ahu’yu koruyordu. Kralşan tüm gücünü kardeşini korumak için harcıyor gibiydi ama bir o kadar da rahattı. Düşmanını tanıyordu Timur. Aklında başka bir planın olduğunu hissediyordu. Fiko en sağlam adamıydı. Sadece Irmak için uzaklaştırmış olamazdı.

Düşüncelerle boğuşurken zaman hızla akıyordu. Birkaç saat sonra Kenan odasından çıkmıştı. Her zamanki rutinde ilerlediler. Asansörün önüne geldiklerinde Timur'un bakışları köşedeki çöpün içine takıldı.

Tulpar yazılı bir kahve bardağı çöpün içinde âdeta patlamıştı. Hoş bir sinirdi. Tek olsa sırtıtabilirdi ama ifadesizliğini korudu. Şirketten çıkıp araçlara ilerlediler. "Sana bir mekân attım," dedi Kenan. Aynı saniyelerde Timur'un telefonuna bildirim düşmüştü. "Dimitri'yi oradan alıp bizim eğlence mekânına geçeceğiz. Sonunda siktir olup gidiyor."

Dimitri'nin bilerek gitmediğinin farkındaydı Kenan. Burada olmak, Kenan'ın darbeler aldığını görmek hoşuna gidiyordu. Kenan'ın ise ona daha fazla koz vermeye niyeti yoktu.

Sessiz kalarak onayladı Timur. Gerekli konumu açıp ilerledi.

Kenan, "Bu arada, Adriel'i ve korumaları Ahuzar'ın etrafından geri çek," dediğinde Timur'un bakışları dikiz aynasından arkaya takıldı. Şeytanın aklından ne geçtiğini çözmeye çalışıyordu. Kenan'ın bakışları yoldaydı. "Yakup Bey amcam başka bir hamle yapacak, belli. Birini öldürecek olsa çok daha önce öldürürdü."

Yapmayacağını biliyordu Timur. Anlaşması Ahu'nun yaşaması doğrultusunda idi ama Irmak için emin değildi. Bir konuda haklıydı Kenan. Yakup Öz saldırmıyordu. Irmak'ı vurmak için adam göndermişti ama sıkılacak mesafede olmasına rağmen vurmamıştı. Sadece oyalıyor gibiydi. Kenan da bunun farkındaydı.

Timur'un, "Ya siz korumayı bıraktığınız zaman saldırırsa?" diye sorması öylesineydi.

"O bunağı tanıyorum," dedi Kenan. "Merhameti boldur. Öldürecek olsa Irmak'ı çoktan öldürürdü ama babamın hatırı için öldürmüyor, eminim. Ahuzar kısmı ise karışık. Başta kesin öldürecek gibiydi ama birden elini üzerinden çekti. Öldürmesi için yüzlerce fırsatı vardı ama yapmadı." Parmaklarının arasında dönen Roma parası yerli yerindeydi. "O bunak başka bir şey planlıyor," diye homurdandı. "Ama ne?"

"Belki de artık peşinizi bıraktı," dedi Timur. "Galerinizi yaktı, sevkîyatınızı patlattı ama siz bir karşılık vermediniz. İntikamını aldığını düşünüp bırakmış olabilir."

Başını yavaşça iki yana sallayıp, "Başka bir şey planlıyor ama ne?" diye aynı şeyi mırıldandı.

"Madem kimse peşinde değil, Irmak'ı neden saklıyorsunuz?"

Kenan'ın bakışları yoldan önüne döndü. "Saklamıyorum," dedi en net şekilde. "İsteddiği zaman, istediği yere gidebilir."

"Dağ evinde?" dedi Timur. Sesinde belli belirsiz bir sorgulama vardı.

Kenan'ın bakışları ise yeniden yola takılmıştı. "Orası onun için değil," dedi.

Devamında ikisi de sessiz kaldı. Timur'un kafasında bir soru işareti daha belirirken Kenan'ın zihnini okumak her geçen saniye biraz daha zorlaşıyor gibiydi. Tanımadıkça basit, tanıdıkça zor bir adamdı. Bir saat sonra Dimitri'yi de almış, Kralşan'a ait -aksi düşünülemezdi- İstanbul'un en büyük eğlence mekânına gelmişlerdi. Gecenin karanlığında art arda durdu iki ihtişamlı araç. Dimitri yine kürkünün içindeydi. Büyük eğlence mekânından müzik sesleri yükseliyor, eğlenen neşeli çığlıklar birbirine karışıyordu. Dimitri'nin koluna girmişti Kenan. İkisi gülerek, önde ilerlerken Timur ve Volodin'in iki koruması arkalarından ilerliyordu.

Kırmızı, mavi ve sarı ışıkların yanıp söndüğü dar koridorda ilerlediler. Yüksek ses şimdiden Timur'un başını daha da ağrıtmaya başlamıştı. Önde giden iki adamı ise mekândaki herkes tanıyor, onlar ilerledikçe önlerindeki her engel köşeye çekiliyordu. Geniş alana vardıklarında ağır içki kokusu bir tokat misali Timur'un yüzüne çarptı. Farkında olmadan dişlerini sıkmıştı. Tahammül edemiyordu bu kokuya. Yine de ifadesizliğini korudu.

Alanın ortasındaki iki büyük pistte, sayısız beden iç içe dans ederek kendinden geçmişti. Sol köşedeki büyük masa Kralşan için boşaltılmış olmalıydı. İkisi o yöne ilerlerken Timur bedenine sarılan birkaç arsız el ve bedenden usulca uzaklaştı. Kenan ve Dimitri geniş kırmızı koltuklara oturduklarında garsonlar etraflarında dönmeye başlamıştı bile. Kenan minik bir el hareketiyle masayı donatmalarını söyledi. Keyifli bir gülüşle yeniden Dimitri'ye döndü.

"Eğlencenin keyfini çıkar, dostum."

Rusça konuşuyordu. Yine kelime seçerek cümle anlamaya odaklandı Timur.

Mekândaki bedenlerin üzerinde arsızca geziniyordu Dimitri'nin gözleri. "İşini biliyorsun, Kralşan," dedi.

Aynı keyifli gülüşle cevap vermişti Kenan. Dimitri, tekilayı *shot* bardaklarına dökmeye hazırlanan garsonun elinden şeyeyi almış, hızla kafasına dikmişti. Vahşi bir iştahla içiyordu. Kenan onun aksine son derece

sakin ve kendinden emindi. Viskisini yudumlarken bakışları etrafı tarıyordu.

“Annenin öldüğü hafta eğlenceye gelmen ne kadar doğru?” dedi Dimitri. “Siz Türklerin kırk gün yas tuttuğunu sanıyordum.”

İfadesizdi Kenan. İçkisinden bir yudum daha alırken geniş, kırmızı koltukta geri yaslandı.

“Acım öyle büyük ki sadece böyle diner, dostum.”

Büyük bir kahkaha attı Dimitri. “Üvey annenmiş. Doğru mu?” dedi. Sessiz kaldı Kenan. İçkisinden bir yudum daha alırken bakışları Dimitri’de değil, geniş alandaydı. Dimitri artık bıyık altı bakışlarla gülüyordu. Elindeki şişeyi aralarında kaldırdı. “O zaman üvey annenin ruhuna.” Göz ucuyla bakmıştı Kenan. Kadehini hafifçe Dimitri’ye doğru kaldırdıktan sonra ikisi de aynı anda içkilerini yudumladı. “İlk defa bir işimde bu kadar sorunla karşılaştım. Seneye böyle bir aksilik olursa bir daha seninle çalışmam, Kralşan. Bunu Kurul’a söylemekten de asla çekinmem,” dedi Dimitri tekila şişesini dudaklarından çektiği anda. “İş başka, dostluk başka, dostum.”

Timur birçok kelime seçmişti ama biri belirgindi: *Kurul. Yine Kurul!*

Sakindi Kenan. Bacak bacak üstüne atmış, keyifle içkisini yudumluyordu. “Ya ne yapacaksın?” dedi. “Benim dışımda kim senden o kadar yüklü sevkiyat alır sanıyorsun, Dimitri?”

Dimitri, “Mallarım boşa gitti!” derken üslubu ve sesi bu defa sertti.

“Paranı aldın,” dedi Kenan aynı sakinlikle. “Artık senin değil, benim mallarım. İster satarım ister yakarım.” Göz kırpıp kadehi aralarında kaldırdı. “Kralşan tarzı.”

Başını iki yana salladı Dimitri ama gülmeden de edememişti. “Delisin, dostum,” dedi. Yanına alımlı, sarışın bir kadın sokulduğunda ise gerisini unutmuştu. Kenan’ın ayarladığı, son derece iyi seviyede Rusça konuşan bu kadın Dimitri’nin aklını anında başından almıştı. İçkisini dolduruyor, kulağına sessiz kelimeler fısıldıyor ve aynı anda gülüyorlardı. Birkaç kadın daha sarmaladı Dimitri’nin etrafını.

İfadesizce izledi Timur. Bakışları Kenan’daydı. İçkisini içiyor, karanlık bakışları mekânın her bir köşesinde geziniyordu. Birkaç dakika sonra yanına bir kadın süzölmüştü. Kumral bir kadındı. Mor mini elbisesi mekânın değişen ışıklarının etkisiyle parlıyordu. Cüretkâr bir gülüşle Kenan’ın elindeki bardağı kavramıştı. Alıp masanın üzerine bıraktı.

“Selam,” dedi kadınsı bir bakışla. Boş bardağa viski doldurup yeniden Kenan’a uzattı.

Sessizce izliyordu Kenan. Lakin bakışlarından halinden memnun olduğu belliydi. Elini uzatıp, kadının omzuna dökülen gür saçlarını geri atarak gerdanının bir kısmını açtı. “Seni hatırlıyorum,” diye mırıldandı.

Kadın gülerek, “Unutulmayacak bir etki bırakmışım,” dedi. “Güzel.”

Kenan da hafif sırıtarak, “Adın neydi senin?” diye sordu.

“Sen ne olmasını istersen o.”

Kenan’ın gülüşü daha da memnun bir hal almıştı. Kadını tek hamlede belinden kavrayıp, kucağına çekerken, Timur bıkkın bir nefes vererek bakışlarını karşısında kalan geniş balkona dikti. Yanıp sönen ışıkları izlemek, bu sik kırığının fantezilerini izlemekten daha zevkliydi. Lakin duyduğu tek bir cümle omurgasına öyle sert bir darbe indirmişti ki bakışları kurşun yemiş gibi sekteye uğradı.

Kenan kucağındaki kadının dudaklarını dudaklarıyla sarmalamadan hemen önce, “Ahuzar ol,” demişti.

Timur’un başından aşağı dökülen kaynar su değil, kor alevdi. Etrafta çalan müzik sesi ağır bir bulut kümesinin arkasından gelmeye başlamıştı. Ense kökündeki ılıkliğin omurgasını yakarak tüm sırtında ilerlediğini hissediyordu. Şerefsiz, sapkın bir puşt olduğunu biliyor, Ahu’ya attığı her bakış yüzünden gözlerini oymak istiyordu ama şu an iradesi en son noktadaydı. Dönüp Kenan’ın olduğu tarafa doğru bakmadı. Bakmamak için dişlerini var gücüyle sıkıp usulca gözlerini kapadı.

Ama hayatında ilk defa ifadesiz kalamadı. Omurgasında gezinen alevi zapt etmek için başını hafifçe sola eğip boynunu gevşetmeye çalıştı. Çıkan sesler fazlasıyla gerildiğinin nişanesi gibiydi. O tarafa bakmamak için direniyordu. Kafasında, belindeki silahı çekip çoktan bu şerefsizin kafasına sıkmıştı ama gerçekte yumruklarını sıkmaktan başka bir şey yapamadı.

Mantığı şu saniye sikerlerdi. Kızgın bir demiri bedeninin her yerine bastırmışlardı sanki. Her zaman sakin ve kontrollü, dingin bir denizken şu an yine küle çevirecek bir alevdi. Dudaklarının arasından kesik bir nefesi zorla bıraktı. Kontrolü kaybetmemek için gözlerini birkaç saniye daha kapalı tuttu. Açtığında yine balkona odaklandı. O yöne bakmadı. Aldığı bütün irade eğitimleri şu an sınırdıydı. Bütün mekânı ateşe verecek bir öfke içinde yanıyordu.

Kalbine ilk defa ektiği bir gül vardı. Filizlenmiş, gür bir şekilde açmıştı. Ona dokunmaya kendi bile haftalardır kıyamazken bu sik kırığının zihni...

Bir kere daha kapandı gözleri. *Ahuzar değil, Ahu*, diye tekrar etti içinden. *Ahuzar değil, Ahu. Ahuzar değil, Ahu.*

Ama hiçbir düşünce içindeki ateşi söndürmeye yetmiyordu. Dimitri ve Kenan'ın etrafındaki kadın kalabalığı artmış, eğlencenin boyutu müstehcen noktalara doğru ilerlemeye başlamıştı. Kahkaha sesleri yükseliyor, içki şişeleri boşalıp yeniden doluyor, masadaki kadınlar sürekli değişiyor ama Kenan inatla sadece o kadını yanında tutmaya devam ediyordu. Saatler ilerledi. Timur için akrep ve yelkovan hayatında ilk defa ilerlemek bilmedi.

Elini yakasına atıp bir düğmesini zorla açtı. Koluna yapışan sarhoş bir kadından bıkkın bir edayla uzaklaştı. İçinde kaynayan ateş ilk defa bu denli keskindi. Biraz daha buradan çıkmazsa Kralşan denen adamın tarihteki son günü olacaktı. Görevi her şeyin önündeydi. Bu zamana kadar bunu hiçbir şey kıramamıştı. İçindeki alev topuna rağmen dişlerini sıkarak hissiz duruşunun tek dayanağı buydu. *Zordu*. İlk defa sinirden gözünün seğirdiğini hissediyordu.

Bakışlarını kapıya çevirdi. Kralşan elemanlarından ikisini el hareketiyle çağırdı. Kendinden geçmiş bir halde eğlenen ekibin başına dikip, fark edilmeden uzaklaştı. Mekânın lavabosuna doğru ilerlerken, gömleğinin yakasından bir kadın eli daha yakalayınca en sonunda patladı. "Bir durun be!" diye nadir yaşanacak bir şekilde yükselerek kadının ellerinden uzaklaştı. Kadına bakmaya fırsatı olmamıştı. Hızla ilerlerken gömleğinin yakalarını genişletti.

"İki kaşının arasını siktiğimin puştı!" diye ağız doluyu Kralşan'a sövmekle meşguldü. "Yolunu, izini, soyunu, sopunu siktiğimin şerefsizi. Sil-sileni,¹ zürriyetini sikeyim senin, orospu çocuğu! Kansız it! Amcık hoşafı! Orospu çocuğu! Takatini, erbabını sikeyim senin, siki kırık gevşek! Kanını sikeyim, kansız it! *Gel, kopar sikimi, elime ver, diyor orospu çocuğu!*"

Tuvaletin kapısını şiddetli bir darbeye açtı. İçerideki leş kokuyu umursamadı. Dört kişi vardı. Üçü ellerini yıkarken biri pisuardaydı. Ellerini yıkayanlar sarhoşluklarının etkisiyle saçma kahkahalar atıyordu. Timur'un şu an hiçbir sese tahammülü kalmamıştı.

¹Bilinen en eski atalardan, yaşayan torunlara kadar aile sırası.

“Siktirin gidin, lan!” diyerek hepsine toplu bir ateş kustu. “Çıkın dışarı!”

Ellerini yıkayan gençlerin sesleri anında kesilmişti. Karşılarındaki dev cüsseye ve gözlerinde dönen öfkeye fazla direnemediler. Ürkek adımlarla tuvaletten çıktılar. Pisuardaki tam sarhoş olmalıydı. Önü açık olmasına rağmen başını duvara yaslamış, uyukluyordu. Onu da ensesinden kavradı Timur. Her zamanki sabrından şu saniye eser yoktu.

Adam, “Ne oluyor?” deyip fermuarını kapama derdindeyken, Timur tuvaletin kapısını açıp onu da dışarı savurdu. Tek tek kabinleri kontrol etti. Kimsenin olmadığına emin olduğunda, avuçlarına soğuk su doldurup ateş çıktığını hissettiği başını ferahlatmaya çalıştı.

Yine sessizliğine ihtiyacı vardı. Kafasını toparlayamıyordu. Müzik sesleri basık bir notadaydı. İsteddiği seviyede değildi ama yine de sessiz sayılabilecek bir ortamdı. Aynadaki aksiyle göz göze geldi. Gözlerindeki hırs ona yabancı değildi. Yıllardır içinde yanan ateşi saklamak için dingin bir suyun arkasına saklanmıştı. Sessizliğini kendine kalkan olarak kullanmıştı. Aslında Timur her şeye öfkeliydi. Hayata, kayıp gidenlere, elde kalanlara, geride bırakanlara, *her şeye...*

Şu an ise en çok kendine ve yukarıdaki ırz düşmanı şerefsiz!

Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. Tek bir numarayı aradı. Üçüncü çalışta açılmıştı ama zarif ses kısık bir şekilde konuşmuştu.

“Niye bu numaradan arıyorsun sen? *Şunu yapma*, demedim mi?”

Şu an sikiinde dahi değildi Timur’un. Paniği de komik gelmiyordu. Her şey en uçtaydı. “Neredesin?” dedi sert bir sesle.

“Ne?”

“Neredesin?” diye directti Timur.

Birkaç saniye için duraksamıştı Ahu.

“Çiftlikte. Kadife klinikten çıktı. Onu getirdim.”

“İyi,” dedi en net şekilde. “Ben gelene kadar sakın oradan ayrılma!”

Başka hiçbir şey söylemeden, telefonu kapatıp yeniden cebine attı. Başına gelen bu durumun sebebi oydu. O zaman yaktığı ateşi söndürecekti. Avcuna doldurduğu soğuk suyla yüzünü yıkayıp, ensesini ovuşturarak kendini dizginledi. Birkaç saniye sonra tuvaletten çıktığında yeniden ifadesiz Timur’du. Her zamanki soğukluğuyla yeniden Kralşan’ın yanına ilerledi. Bıraktığı noktada buldu hepsini. Yeniden aynı konumuna

geldiğinde Kralşan gömüldüğü göğüslerden kafasını kaldırıp ona eğlenen bir bakış atmıştı.

“Tulpar! Sen de bize katıl,” dedi. Göz ucuyla bakmakla yetindi. Dilinin ucuna gelen küfürleri dişlerini sıkarak yuttu. Cevap vermesine gerek kalmadan, Kralşan kucağındaki kadının elinden tutup masadan kaldırmıştı. Daha doğrusu üç kadını birden alıp ilerlemişti. “Madem katılmıyorsun senin mesain bu gece bitti,” dedi karanlık bakışlarını yeniden Timur’a çevirerek. “Sabah işe buradan geçeceğim.” Göz kırptı. “Sana serbest zaman bırakıyorum. Krallığımda istediğin gibi takıl. Bu gece sen de bendensin.” Yanından geçtiği Dimitri’nin omzuna sertçe vurdu. “Eğlenceye yukarıda devam edelim, dostum. Sana daha özel sürprizlerim var.”

Halinden memnun bir şekilde oturduğu yerden kalkmıştı Dimitri. Kollarının altındaki kadınlarla birlikte gülerek Kenan’ın peşine takıldı. Uzaklaşıp üst katın merdivenlerine ilerlediklerini gördü Timur. Demir merdivenleri çıkarken dahi bakışlarını üzerlerinden çekmedi. En sonunda gözden kaybolduklarında yeniden gerilen boynunu gevşetti. Adımları geriledi. Müzik ritmini artırmış, alkol kokusu ağırlaşmıştı. Bedenine çarpan her nefesten içki kokusu yükseliyordu. Kaldıramadığı tek koku buydu. Midesinin bulanmaya başladığını hissediyordu.

Her bir korkusunu gömdüğünü sanırdı. Belki de yine yanılmıştı. *Sonra düşünürüz*, dediği her şey düşünölmek için gün yüzüne çıkıyordu. Engel olmazsa bu, felaketten başka bir şey getirmezdi.

Aceleci adımlarla mekânın çıkışına ilerledi. Dışarı çıktığı anda yaptığı ilk şey derin bir nefes alarak ciğerlerini temiz havayla doldurmak olmuştu. Adımları ise sadece tek bir yöne ilerledi. Tek bir kişiden duyacağı, tek bir onaya ihtiyaç vardı. İçindeki ateşi söndürmenin başka bir yolu yoktu. Ateşi yakan söndürecekti. Artık sınır da çizgi de irade de yoktu. Tek bir kıvılcım her şeyi tutuşturmaya yetecekti.

“Kızım...”

Başını hafifçe öne eğerek karşılık verdi Kadife. Bu tepkisi nice zaman sonra ilk defa gerçekten gülmemi sağlamıştı. Günlerdir yaralı bacakları üzerine basmasın, yaraları iyileşsin diye uyutuluyordu. Doktorunun söylediğine göre görünenden çok daha fazlasıydı Kadife. Güçlü ve azimliydi.

Beklenenden çok daha hızlı toparlamıştı. *Çünkü benim kızım*, diyememişim o an için. *Öyledir*, demiştim sadece.

Bacakları hâlâ sargılıydı. Hastaneden çıkmıştı ama hızlı hareket etmesini engellemek için ahırından çıkması yasaklanmıştı. Bir hafta boyunca her gün klinikten gelecek ve yaralarını kontrol edeceklerdi. İlaç ve pansuman tedavisi devam edecekti. Daha sonraki günlerde ayağa kalkabilirdi ama yine kısıtlı alanda bulundurulup bir süre koşması ve ani hareket yapması engellenecekti. Yani artık o da bir kapandaydı.

Ama hayattaydı. Yanımdaydı. Nefes alıyor, gözlerime bakıyordu. Ben cilce bir istekti. Bilirdim ki atlar, bacaklarından sakatlandığında kemikleri kendi ağırlıklarını taşıyamazdı ve yanlış kaynama yüzünden sonları ölüm olurdu. Ancak Kadife, *atlar doğası gereği tedaviye yanıt veremez, bu nedenle acı çekmemesi tercih edilir*, dedikleri gerçeğe kafa tutarcasına, zoru başarıp yaşamak için direnmişti. Yanımda kalmayı seçmişti. Önceden yalınayak onunla birlikte koşardım. Yetişemezdim ama eğlenirdik. Bu bizim için en eğlenceli oyundu. Ben topukluya büründüğümde beri o da koşmamıştı. Ne çiftlikten ne tavlasından² çıkmamıştı. O benim için bacaklarından vazgeçmişti. Ben de artık onun yürüdüğü kadar yürüyecek, o koşmadıkça koşmayacaktım.

Kalbimdi o benim. Yokluğu hayata dair bütün bağlarımın kopması demekti. Şu anda ayakta değildi. Gerçekten yorgun olmalıydı ki ayağa kalkmak için çaba sarfetmeden yatıyor, ben yelelerini okşadıkça, göz süzerek bana bakıyordu.

Elim yumuşacık tüylerinin arasında gezinirken alnına derin bir öpücük bıraktım. Geri çekildiğimde, dudaklarımda sadece ona gösterdiğim derin bir tebessüm vardı. Yelelerini okşamam her zaman hoşuna giderdi. Derin bir ruha sahipti atlar. Sevdikleri her şeyi büyük bir bağla sahiplenirlerdi. *Onunla* birebir aynı renk olan keskin kahve gözleri sadece bana bakıyordu ve içinde kendi yansımamı görüyordum.

“İyi hasret giderdiniz, yeter,” diyen Cemil babanın sesini duyduğumda bakışlarımı arkama çevirdim. Veterinerin verdiği iki poşet dolusu ilacı getirmişti. Ahırın içine ilerleyip poşetleri saman balyalarının üzerine bıraktı.

Gülerken yerden ayaklandım.

“Kıskanma hemen.”

²Atın beslenip bakıldığı yer, at ahır.

Gür kaşlarının arasından ters bir bakış atmakla yetindi. Bu bakış gülmeme neden olmuştu. Günler sonra kendimi iyi hissettiğim nadir anlardan biriydi. Kadife'yi o klinikte uyurken görmek bana acı dışında hiçbir şey vermiyordu. Onun bacakları sargılıyken benim topuklu ayakkabı içindeki ayaklarım sızlıyordu.

“Çiftlik sahibinden haber var mı?” diye sorduğumda Kadife'nin önünde eğilmiş, bacaklarındaki sargıları kontrol ediyordu.

Çiftlik sahibi artık ona bakmak istemeyebilirdi. Önceden de huysuz bir attı ama en azından sağlıklıydı. Şimdi kendine yük olarak düşünebilirdi. Uzun yıllardır görmemiştım buranın sahibini ama küçüklüğümde kalan anılarından merhametli bir adam olduğunu hatırlıyordum.

“Sorun yok,” dedi. “Burada kalmaya devam edecek.” Sargılarda sorun olmadığını anlayınca, elini Kadife'nin karnına atıp yavaşça ovuşturdu. “Onun evi burası.”

Cemil babanın, Kadife'nin burada kalması için ısrar ettiğine emindim. Yoksa çiftlik sahibinin bu durumdaki atları yıldıya bırakma taraftarı olduğunu babamdan pek çok kere duymuştım. Yaşlanan ve yaralanan atları toplayıp belli dağlarda yaşayan diğer yabani atların arasına bıraktığını anlatırdı. Kadife için böyle bir senaryoyu asla kabul edemezdım. O yüzden önceden sormasını istemiştım.

“Sen mi ikna ettin?”

Sessiz kaldı. Bu onun dilinde *evet*, demekti.

Tebessümüm derinleşti. O, yerden ağır ağır kalkıp, ağrıyan belini tutarken, tepkisiz kalmamış, yanına yaklaşarak kollarımı yaşlı bedenine dolamış, sıkıca sarılmıştım.

“Sen gördüğüm en kral yaşlı kurtsun, Tumturaklı!”

Sarılmamın etkisiyle iki büküm kaldığı için tam doğrulamadan, “Kızım, dur, belim!” dedi.

Minik bir kahkaha atarken tombul yanağına derin bir öpücük bırakmış ama geri çekilmemiştım. Elimi beline atıp yavaşça ovuşturdım. Platin ağırlarımın çok olduğu ilk günlerde bize gelir, o da sık sık bana aynısını yapardı.

Bu hareketime babacan bir şekilde gülüp, “Alıştırma, hep isterim,” dedi.

“İste. Hep yaparım.”

Kadife'den huysuz bir ses yükseldiğinde bakışlarımız ona döndü. Sorular gibi kaşları çatılan bu defa Cemil babaydı.

“Şuna bak, bizi sevdin diye ne hallere giriyor! Çiftlik sahibine diyeceğim, atsın bunu buradan. Bıraksın yıldıya. İyilik yaramıyor buna, ha!”

Kadife umursamazca soluyarak cevap vermişti. Ben ise gülerek, koluna girip onu ahırdan çıkardım. “Sen ona uyma,” dedim. “Büyüklik sende kalsın.”

Göz devirerek cevap verdi. Ahırdan çıktığımızda kolundan ayrıldım. Kapıyı kapatırken endişeli bakışlarım hâlâ Kadife'deydi. Gözümün önünden ayırdığım an bir şey olacak korkusuyla baş etmem zordu. “Cemil baba...” diye mırıldandım aynı saniyelerde. Aklıma nicedir takılan bir soru vardı ama boğuştuğum problemler daha büyüktü. Sormaya hiç fırsat bulamamıştım.

Onaylayan bir mırıltı çıkardı.

“Kadife'nin nasıl vurulduğunu neden hiç sormadın?” Kapıyı tamamen kapadığımda ona döndüm. Şaşırmamıştı. Aksine bu soruyu bekler gibiydi.

Derin bir nefes verip, “Bana neden *Tumturaklı*, dediklerini sana daha önce anlatmış mıydım?” dedi. Başımı iki yana salladım. “*Kulağa hoş gelen*, demek *Tumturaklı*. İstanbul'un ara sokaklarındaki her haber bir zamanlar ilk benim kulağıma gelirdi. Şimdi yaşlandık diye ne olmuş yani? Yine duymamız gerekeni duyarız. Mesela bana söylemediğin halde başında olan Kralşan belasını da bilirim, Kadife'yi bu hale getirenin o olduğunu da.”

Hayretle kaşları havalanan bu defa bendim. Beklemiyordum. Eli uzun bir adam olduğunu biliyordum ama bu kadarı sürprizdi. Yıllarca bize baktığı için ona yeterince minnet borcum vardı. Bir de Kralşan'la uğraşmasın diye bilerek söylememiş, kendimce uzak tutmaya çalışmıştım. Oysa o en başından beri her şeyi biliyor muydu yani? Şaşkın bakışlarım ona kilitlenmişken iki adımla aramızdaki mesafeyi azalttı. Gözlerinde derin bir vicdan yükünün ağırlığı var gibiydi. Titreyen ellerini kaldırıp omuzlarımdan kavradı.

“Beni affet, kızım,” dedi ağır ağır. “Senin için elimden geleni sessizce yaptım. Defalarca denedim. Bir ölümün ucundan aldım ama gücüm seni o zebaninin elinden tamamen kurtarmaya yetmiyor.”

Bunu da beklemiyordum. “Cemil baba...” diyen sesim varla yok arasındaydı.

“Beni affet, olur mu? Gücüm yetse şu an çekip alırım seni o şeytanın elinden ama...”

Omuzları çökmüş, gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Cemil baba!” derken sesim bu defa daha gürdü. Kollarımdaki elleri güçsüzce iki yanıma düşerken hâlâ *beni affet*, diye sayıklıyordu. Titreyen ellerini iki elimle sıkıca kavradım. “Sen hayatta ol, böyle dağ gibi yanımda dikil, o bana yeter,” derken her bir kelime bütün içtenliğimle dudaklarımdan dökülüyordu. Daha sıkı kavradım ellerini. “Hülya Kralşan öldü. Peşimde olmasının tek nedeni oydu. Artık eninde sonunda yakamdan düşecek.”

“Ahuzar,” diyecek oldu. Yanağına doğru hızla bir yaş akmıştı ki girişte beliren bir adam onu çağırınca, elini çekip gözünden akan yaşı sildi. Aşağıdaki tavlada kalan yavru atlardan birinin hastalandığından bahsediyordu gelen kişi. Acil bakması gerektiği konusunda ısrarcıydı ses tonu. “Bir işi de bensiz yapın,” diye homurdanarak ellerini elimin içinden tamamen çekmişti. “Sen bana bakma,” derken bakışlarını kaçırıyordu. “Yaşlılık işte. Fazla duygusalım.” İleri doğru bir adım attı. “Gidip bakayım şu hayvana.”

Birkaç adım daha atmıştı ki arkasından, “Cemil baba!” dediğimde duraksadı. Yorgun ve üzgün bakışları yeniden bana döndü. “Bize her zaman iyi baktın. Merak etme. Her şey için elinden gelenin en fazlasını yaptığına eminim.”

Okuldaki veli toplantılarıma elinden geldiğince o gelmeye çalışırdı. Üniversite mezuniyetimde yanımda olan da oydu. Biricik’le tek kalıp korktuğumuz her anda elimizden tutmuştu. O anları hatırlamış gibi dudakları titrerken bir damla yaş süzüldü yanağına. Yaşlanmak gerçekten iyi gelmiyor olmalıydı. Önceden daha sertti. Gözünden akan yaşı gördüğüm ilk andı. Heybetli bir gövdesi vardı ama omuzlarındaki yükler taşıyacağından daha ağır olmalı ki hafifçe kamburlaşmaya başlamıştı. Bu görüntü içimde bir noktanın sızlamasına neden olmuştu.

Sevdiklerimizin yaşlanması yasaklanmalıydı. Zaman, acımasız bir ressamdı. Onu da babam gibi kendi ellerimle gömmeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum. Ve şu an anlamsız bir şekilde bana söylediğinden daha fazlasını sakladığını hissediyordum. Heybetli bir adamdı. Omuzları sadece bu yükle eğilmiş olamazdı.

Derin bir nefesi dudaklarımdan zorla bırakıp yeniden Kadife’nin olduğu kapıya yöneldim. Ona bakarak saatleri geçirebilirdim ama aniden telefonuma gelen mesaj sesiyle irkilmiştim. *Ondandı.*

Geldim.

Fazla net ve sert bir mesajdı. Bu gece derdinin ne olduğunu çözebilmiş değildim. Bir saat önce aramış, *ben gelene kadar oradan ayrılma*, demişti. Buraya gelecekti. Emindim. Mesajın sertliği umurumda değildi. Hep öyleydi. Bugün şanslı günümdeydim. Hem o geliyordu hem de Kralşan beni dinleyip Adriel ve adamlarını arkamdan çekmişti. Beni dinlemesi şaşırtıcıydı ama minnet sebebim değildi. Haftalar sonra ilk defa bu akşam pesimde birileri olmadan kendi eski arabamla buraya gelebilmiştim. Özgür değildim ama bu öyle bir kapandı ki en ufak genişleme derin bir nefes almama neden oluyordu.

Neşeli bir kıpırtı bütün bedenimde gezindi. Nicedir ben çağırmadan geliyordu. *Sen bana gelme, ben sana gelirim*, demişti ve sözünün hakkını veriyordu. “Gitmem lazım, Kadife. Bizimki gelmiş,” derken mırıltım son derece sessizdi. Gizli bir sırrı sadece ona söylüyordum.

Bana bakmadan yattığı yerde soludu. Kulakları ileri geri sallanmıştı. Bu, *bizimkinin* kim olduğunu bildiği anlamına geliyordu.

“Aynen. O, kızım,” diye onaylayıp koşar adım ilerledim. Tanımlayamadığım bir şey vardı arada. O da inkâr etmiyordu. O zaman *benimki* oluyordu işte. Aksini istiyorsa kapısından kovmaya devam etmeliydi.

Topuğumun biri, tahta zeminin arasındaki boşluklara takılmıştı. Sendeledim ama durmadım. Etrafı kontrol ederek eski eve koştum. Işığı yanmıyordu. Gelmeden haber vermiş olabilir miydi? Belki de hâlâ duvarın dibindeydi. Kafam karışmıştı ama en güvenli yol evde beklemektir. Sakının altını kaldırdım. Anahtar yoktu. Kafam daha da karıştı. Evde olmalıydı. O zaman neden ışık yanmıyordu?

Coşkun duygular yüzünden sıfırlanan mantığımın sesini bu noktada duyabildim. Cemil baba buradaydı. Onu görmüş olmalıydı. Kızıyordum ama aslında her şeyde benden daha dikkatliydi. Arkamı bir kere daha kontrol ettikten sonra kapıyı sessizce açtım.

Amacım zaten içeri girmekti. Bunun için bir adım atmıştım ama gerisi benim iradem dışındaydı. Bir el aniden bileğimden kavrayıp kapıdan içeri çekti. Topukluların üzerinde olduğum için düşecek gibi oldum ama gövdesine çarpığım sıcaklık buna engel oldu. Bir kolu aniden belimden kavradı. Kollarım anın şaşkınlığıyla iki yanıma düşerken, çantam da kolumdan sıyrılarak yere düşmüştü. Ben de düşmemek için ellerimle kollarına tutunmak zorunda kaldım.

Korkmadım, ürkmedim. Bu sıcaklığı ve kokuyu artık nerede hissedersen hissedeyim tanırdım. Ama, “Timur...” derken şaşkın bir sersemlik içindeydim.

Işığı açmamıştı fakat dışarıdan net bir şekilde vuran ayın ışığı ortamı aydınlatmaya yetiyordu. Keskin kahvelerde ilk defa gördüğüm bir şey vardı. İlkel bir vahşilikle parlıyor gibiydi. Her zamanki kadar dingin ve sakin değildi. Deniz yoktu, ateş vardı. Roller değişmiş gibiydik.

Beni aniden içeri çekmesinin ve şu an fazlasıyla yakınımda olmasının etkisiyle hafifçe yutkundum. “Ne oldu?” diye sordum zorla.

Yüzüme doğru eğildi. En yüksek topuklularımın üzerinde olduğum için şanslıydık. “Tek bir şey soracağım,” diye mırıldanırken gözlerindeki ifadenin aynısı sesini de ele geçirmiş gibiydi. “Tek bir cevap vereceksin.”

Gerçekten bayılabiliyordum. Amacı neydi? Geri gidecek bir adım yerim yoktu. Sırtım kapıya yaslıydı. Söylediğim onca şeyden sonra utanç içinde olmalıydım ama şu an öyle bir bakıyordu ki daha da ileriye gitmeme neden olacak gibiydi. Beni buna teşvik ediyordu.

“Ahuzar mısın yoksa Ahu musun?” derken dudakları daha da yakınımdaydı.

Kesik bir nefesi zorla verdim. O an fark ettim ki eli hâlâ belimdeydi. Avuçiçini sırtıma bastırıp kapıya yaslı bedenimi kendine yasladı. “Söyle!” dediğinde sesinde tereddüte yer yoktu.

“Ahu...” diye mırıldanırken, içmeden sarhoş olmuş gibiydim. Bir konuda haklıydı. Bu iş buradan hiçbir şekilde dönmezdi. Ne olmuştu, bilmiyorum ama aklımı başımdan almaya ant içmiş gibiydi. Tek bir kelimesi bunu yapmaya yeterdi oysa.

Dişlerini sıkıyor olmalıydı. Çenesi seğirmişti. “Ahu’sun,” diyerek söylediğimi onayladı.

Keskin kahveler bu kadar yakinken başka bir seçenek bırakmıyordu. O varken Ahuzar’ın dikenlerine yer yoktu. “Ahu’yum,” diye onayladım.

Daha da yaklaştı dudakları. Bir hamle daha yapsa beni bu azaptan kurtaracak gibiydi ama inatla yapmıyor, ilk hamleyi benden bekliyor gibi duruyordu. “Ahu’sun. Sadece bana...” diye dudaklarıma doğru mırıldandı.

Dudaklarının ince teni üst dudağıma hafifçe değdiğinde içli bir nefesi kesik kesik bırakmadan edemedim. Aniden içine düştüğüm andan kaçmama fırsat vermiyordu ki kaçmak gibi bir düşüncem de yoktu.

“Sadece sana...” diyerek bu dediğini de onayladım.

Başını hızla sallayarak onayladı. Dediğimin dışında bir seçenek kabul etmeyecek gibiydi. Bir eli hafifçe yanağımda gezindi. Çenemden kavradı ve gözlerimi daha net görebilmek adına başımı geri yasladı. Nefesi ve kokuyla sersemlemişken midemde kaynayan hissin bacaklarımdaki gücü azalttığını hissediyordum. Düşmemek için ceketinin kollarına daha sıkı tutundum.

“Az önce ne oldu, biliyor musun?” diye soludu dudaklarıma doğru. Konuştukça dudaklarımız birbirine değecek gibi oluyor, içim titriyordu. Bakışlarımı keskin kahvelerden koparmadım. “Az daha Kralşan’ın kafasına sıkacaktım!” diye solurken bu defa öfkeli gibiydi. “Mantığımı sikip attın! Bütün düzenimi altüst ettin! Bana bunu sen yaptın.”

Tutulup kalan biri değildim ama o an dilime olan şey tam olarak buydu. Üzerimdeki etkisi inanılır gibi değildi.

“*Git*, dedim ama gitmedin,” diye öfkeyle mırıldanmaya devam etti. “*Dur*, dedim ama durmadın. *Güvenme*, dedim ama inat ettin. *Bana böyle bakma*, desem de tam olarak böyle bakmaya devam ettin.”

Nasıl baktığımı bilmiyordum ama aksi elimde değildi ki zaten. “Timur,” diyecek oldum.

Belimdeki eli daha da sıkı kavradı bedenimi. Tek hamlede kendine daha da çekip arada hiçbir mesafe bırakmadı. “Şimdi yaktığın ateşi söndür, Ahu!” dedi.

Ve her şey bir anda oldu. O, hayatıma bir anda girdi. Bomba bir anda patladı. Kan bir anda her yanıma yayıldı. Yıllar bir anda geçti, o bir anda yeniden karşıma çıktı. Her şey bir anda oldu.

Dudaklarım bir anda dudaklarını buldu. Minik mesafeyi kapatmamak için direnen oydu ama ben onun kadar iradeli değildim. Ruhu bir anda en sert şekilde ruhuma çarptı. Kalbimin ortasında nicedir bekleyen bir kayanın aniden paramparça olduğunu hissettiğim bir andı. Tozun toprağın arasında kaldım. O ise asla bocalamadı. Ateşi yakan bendim ama harlayan o oldu. Ben narin bir dokunuşla dudaklarına ilerlemiştim ama onunkiler sertçe örtünmüştü dudaklarımin üzerine. Ani ama bir o kadar da baş döndürücü bir hamleydi. Şaşırmalı, ne yapacağımı bilememeliydim ama olmadı. Aksine yabancıysa olduğum bir duygu daha ilk defa o an belirdi içimde: *Tutku!*

Her şey olması gereken yerdeydi. Aitlik hissi ilk defa bütün iliklerimdeydi. Bu zamana kadar hiçbir şeyi *tamamen benim*, diyerek sevmemiştim. Ama o her şeyiyle benimdi. Onu ben bulmuştum. Onu ben görmüştüm.

Onu ben yıllarca saklamıştım. Onu ben sevmiştim. Boynum, öpüşüne onun gibi karşılık vermek için daha da geri düştü. Ellerim kollarından ayrılıp yanaklarına uzandı. Dudaklarına en cüretkâr darbelerle karşılık verip geri durmadım.

Bir noktada nefeslerimiz birbirine karıştı. İki elini birden belimde hissettim. Sıkıca kavradı. Ayaklarım yerden kesilirken birkaç saniye için nefes almak için ayrılmak zorunda kalmıştık. Gözlerimi açmıştım ama kısa bir andı. Aniden sol yanımızda kalan televizyon ünitesinin ucunda otururken buldum kendimi. Yerden fazlasıyla yüksek, ahşap, eski bir üni-teydi. Alt kısmında iki bölümden oluşan minik dolaplar vardı. Ama şu an bunların bir önemi yoktu.

Kollarımı boynuna dolamam için yeterli bir mesafeydi. Dudakları aynı hırsla yeniden dudaklarımla buluştuğunda bacaklarımı iki yana açarak ona yer açtım. Ellerimi gömleğinin açık yakalarında gezdirip omuzlarına doladım. Nicedir bu omuzların gerçek olup olmadığını merak ediyordum. *Gerçektir.* Daha sıkı çektim kendime. Dardı eteğim ama yırtmacı derindi. Bacaklarımı iki yana açmamın etkisiyle baldırlarıma kadar çıktığını hissedebiliyordum.

Dudakları ve dil darbeleri yeterince başımı döndürmüyormuş gibi ellerini aniden bacaklarımda hissettim. Avuçiçini, oturduğum yerden taşan kalçalarıma bastırıp dudaklarıma doğru kesik bir nefes verdi. Aynı ritimde hareket eden dudaklarımız durmadı ama yavaşladı. Arsız bir cesaret buldum o an kendimde. Bu da ilkti. Artık yara izi kalan avuçiçimi ensesine bastırdım. Kısa kesim saçlarını ve boynunu parmak uçlarımla okşadım. Onun elleri ise bacaklarımdan dışında yavaşça ilerleyip yeniden belimi kavramıştı.

Öpüşmek diyemezdik sadece buna. Bir şeyler patlamış gibiydi. Benim kalbime ektiğim dikenler, onun ise diline bağlı taşlar erimiş gibiydi. Benim göğsüm körük gibi yanıp sönüyordu. O ise ilk defa nefes nefese kalmıştı. Dudaklarımız ayrıldığında alınlarımız birbirine değdi. Gözlerimi zorla araladım. Keskin kahveler artık daha da keskindi.

“Tam olarak burada...” diye solurken bir elim yavaşça yanağında geziniyordu. Parmak ucum benden bağımsız bir şekilde çenesindeki derin çukuru buldu. “Bu işi buradan nasıl döndüreceğimizi sormuştun. Hatırlıyor musun?”

“Ne dediysem siktir et!” derken oldukça netti. “Bütün kâinat beni sikse de bu iş buradan dönmez!”

“Düzgün kon-” diyecek oldum. Dudakları yeniden dudaklarımın üzerine kapanınca konuşacak hiçbir şey kalmadı. Karşılığını ise misliyle aldı. Ardından yüzümü, geniş ama bir o kadar da nahif avcuna alıp başımı hafifçe geriye attı. Dudağıma minik bir öpücük bıraktıktan sonra öpüşleri boynuma ilerledi. Kulağımın altından başlayıp boynuma kadar inen yaranın üzerinde ağır ağır gezindi sıcak nefesi.

Bir mumun içindeki ip gibiydim. Yanıyor ama kendi bağıma eriyordum. Hayatımda ilk defa hissettiğim bir histi. Hep sızlardı o yara ama o avuçiçini bastırıldığından beri acısı azalmıştı. Şimdi ise ne yara ne iz kalmış gibiydi. Yaramı ilk gören oydu. Yaramdan ilk öpen de o oldu. Elleri kısa ceketimin zaten açık bıraktığı sırtımda, parmakları ceketin izin verdiği ölçüde dövme içinde yayılmış yara izlerindeydi.

Hiçbir yara geçmez, hiçbirinin acısı dinmez sanıyordum. Yanılmıştım. Hiçbir zaman sevilmez, diken gibi batmaya, bıçak gibi kesmeye devam ederim sanmıştım. Yine yanılmıştım. Sevgi vardı yaramda gezinen dudaklarında. Ben üzerine hafifçe dokunsam dahi acıyordu ama o öptükçe acısı hafifliyordu. Heybetine rağmen incitmiyordu dokunuşları. Gövdemdeki dikenler de umurunda değil gibiydi. Kolları bedenimi sıkıca kendine çekiyordu. Dudaklarımdan dökülecek keskin kelimeleri az önce tuzla buz etmişti zaten. Etkisi inanılır gibi değildi.

Dudağı boynumdaki yaranın en ucundayken, “Timur,” diye mırıldandım. Hayat solur gibi dökülmüştü adı dudaklarımdan. Bir elim geniş omzuna dolanırken diğeriyle yanağında gezindim. Alnını boyun girintime yerleştirdiğini hissediyordum. Derin bir soluk çekti içine. Kalbimde patlayan duygu devasaydı. Asırlardır tutmuşum da şu an zincirlerini kırıp dışarıya çıkmış gibiydi. Coşkunca akıyordu kanımda.

Yanağındaki elim, ensesindeki kısa saçlara uzandı. Yanağımı boynumda soluklanan başına yaslayıp kolumu geniş omuzlarına daha sıkı doladım. Zamanın durmasını isteyeceğim bir andı. Yalnızlıkla örülen duvarlar kırılmazdı. Ama yalnızlığı yalnızlığıma eş gibiydi. Dinginliği öfkeme, deniz kokusu içimde köpüren ateşlere denkti. Yakmıştı ama hâlâ denizdi. İçim kaynıyordu ama kokusuna vuran her bir alevim sinip kalıyordu.

Ahu'ydum işte. Ahuzar bunların hiçbirisi değildi.

Kısa bir an için yüzünü sakladığı boynumdan çekmedi. Soluklanır gibiydi. Güçlüydü kolları. Yüksek bir kale, hiçbir kurşunu geçirmeyecek bir sur gibiydi. O an için sınırsız bir zaman dilimi boyunca burada kalabilirdim. O sessiz kalırken ben deli gibi çarpan kalbimi zapt etmekle ve

kesik nefeslerimi toplamaya çalışmakla meşguldüm. Ne olduysa birden olmuştu. Zaten ona dair ne varsa birden oluyordu.

“Yaptığın şeyi beğendin mi?” diyen homurtusunu duydum. Yüzünü hâlâ boyun girintimden çıkarmamıştı. Çıkarmaya da pek niyeti yok gibiydi.

Yalan yok, çok beğenmiştim. Ama illa bir suçlu aranacaksa tek değildim. Yanağım kulağına yaslıyken ensesindeki elimle aynı noktayı okşamaya devam ettim. Nefesimi toparlayabilmiş değildim.

“Ben bir şey yapmadım.”

“Öylece durman yetiyor, dedim.”

Gülmüştüm ister istemez. “Bakmasaydın,” dedim.

Başını boynumdan yavaşça çekti. Yaramın üzerinde belli belirsiz gezindi dudakları. “İmkânsızdı,” diye mırıldandığını duydum ama uğuldayan kulaklarımın bir şeyleri seçmesi zordu. Başını boynumdan tamamen çekip gözlerime odaklanmıştı. Ay ışığının parlattığı kahvelerle bu denli yüz göz olmak yüreğimin daha da sıkışmasına neden oluyordu. Hele de birkaç saniye önce yaşananlardan sonra. “Neydi senin şu kural?” diye soludu dudaklarıma doğru. “Üç mü?”

Kesik bir nefesi titreyerek bıraktım. Kesinlikle üç kuralı uygulanmıyordu. Üçü geçerse ise katları. Yani altı, dokuz... Bir daha öpmeye bahane arıyor gibiydi. Oysa şu an ne dese yapardım. O varsa sınır yoktu. Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken zorla yutkundum. Bu sefer kendinde gibiydi. Usulca yaklaştı. Minik bir öpücük bıraktı alt dudağıma. “İmkânsızdı,” diye mırıldandı ama kendi kendine konuşur gibiydi. “İmkânsızdı.”

Üst dudağıma da aynı narin ama bir o kadar da kışkırtıcı öpücüğü bıraktı. Dudaklarımızın yeniden buluşmasına ramak kalmışken camın önünden geçen bir silüetle içimdeki duygu karmaşasına bir de panik eklendi. “Ahuzar,” dedi Cemil babanın sesi.

Sırası değil, Cemil baba! Değil!

İrademi zorlayıp kendimi geri çekmeye çalıştım. Zordu. Bir milim uzaklaşmıştım. “Gitmen lazım!” diye soludum hâlâ nefes nefeseyken.

Cemil baba bir daha, “Ahuzar!” dediğinde panik ve adrenalin birbirine karıştı.

O ise hâlâ son derece sakindi.

Ellerimi omuzlarına attım. “Cemil baba geliyor!” derken oturduğum kısımdan inmek için hafifçe ileri kaymıştım ama bacaklarımın arasında hâlâ onun bedeni vardı.

“Cevap vermezsen gider,” deme genişliğini gösterdi. Aniden ellerini yeniden bacaklarımda hissettim. “Minik bir ricam var,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Sersemlemiş, üstüne bir de paniklemiş bir haldeydim. Cevap veremedim. Yaptığım tek şey yutkunarak gözlerine bakmak oldu. Parmakları baldırlarımda gezinirken, titrek bir nefes dudaklarımdan dökülüp dudaklarına çarptı. “Karışmak haddim değil,” diye mırıldandı sakince. “Ne yapacağını bilirsin ama en azından o şerefsizinin yanında...” Dudağımın kenarına minik bir öpücük daha bıraktı. “Şu etekleri giyme, Ahu. Olur mu?”

Emir yoktu sesinde, zorlama yoktu. Yine o anlamsız sakinleştirici tonu kullanıyordu. Bununla bana her şeyi yaptırabilirdi. Tehlikeliydi. Dudaklarım aralandı ama kelimeler dökülmedi. Ne dediği hakkında şu an bir fikrim yoktu.

“Ahuzar!” dedi yeniden Cemil baba. “Evde mi acaba?” diye söylenmesini duyduğumda panik baskın geldi.

“So- Sonra...” dedim belki de hayatımda ilk kez kekeleyerek. “Sonra konuşuruz!” Zorla toparladım gücümü. Aşağı inmek için hareketlendim. Sırtımdaki elleri belimden kavrayıp beni kendine çekti. Aniden ayaklarım yere değdi. “Git!” dedim ellerimi omuzlarından çekerken. “Benim odamın camından çık!” Onu koridora doğru iteleyip kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Ama kolları bedenimden ayrıldığı an sağa doğru yalpalamayı beklemiyordum.

“Neredeydi bu evin anahtarı?” diyen Cemil babanın sesi geliyordu. Camın önündeki gölgesi aşağıya eğildi. Saksının altında anahtar arıyor olmalıydı.

Topukluların üzerinde sendelediğimi görünce bir eli yeniden kolumdan yakaladı. Bir kaşı havalandı.

İyi misin?

Değildim. Başım dönüyor, kalbim mideme devasa bir baskı uyuluyordu. Elimi dönen başıma atarken paniğim de büyüyordu. “Başımı döndürdün,” dedim alık bir panikle. Kolumu tutan elinden sıyrılıp onu yine odamın olduğu koridora doğru itelemeye çalıştım. “Çık, git artık şuradan!”

İtiraz etmeden geriledi ama dudaklarındaki yarım gülüş görülmeyecek gibi değildi. Hoşuna gitmiş olmalıydı. Odanın soluk karanlığının içinde gerilerken siyah gömleğinin yakalarını dikleştirdi. Netliği öyle bir boyuttu ki kırdığında paramparça ediyor, sevdiğinde akıl namına bir şey bırakmıyordu. Arası yoktu. Ya öldürüyor ya yaşıtıyordu. Rahatlığı ise çok ayrı bir boyuttu.

“Gitsene be adam!” diye en sonunda kısık sesli bir öfkeyle yükseldim.

Çarpık gülüşü büyürken, önüne dönüp, koridorda salınarak ilerledi. Hayret etmemek elde değildi ama zamanım yoktu. Eteğimi aşağıya doğru çektişirdim. Saçlarımı geri savurdum. Parmaklarım dudaklarıma gidene kadar ellerimin titrediğinin dahi farkında değildim. Az önce yaşanan şeyin benim hayal gücümün bir ürünü olmadığını söylemek ister gibi varlığıyla sızlıyorlardı. Elimi dudaklarımdan üzerinden çekmeden kapıya koştum. Tam Cemil baba açacakken, ben açıp karşısına dikildim.

Beni beklemiyor olmalı ki elini kapının kolundan çekip bir adım geriledi. Boş boş göz kırptırdı. “Kızım, madem içeridesin de neden ses vermiyorsun?” diye hafifçe yükseldi.

Parmaklarımı dudaklarımdan üzerinden çekmedim. Kalbim tam olarak o noktada atıyordu. “Tuvaletteydim,” diye aklıma ilk gelen yalanı salıdım.

Göz ucuyla evin içine baktı.

“Işığı niye yakmıyorsun?”

“Acelem vardı,” dedim aynı hızla. Kapıyı tamamen açıp geriledim. Artık yerlere atmayacağım diye kendime sözler verdiğim çantam tam olarak ayaklarımdan dibindeydi zira az önce bu noktada kendisinden vazgeçmişim. “Çantamı bile yere fırlatmışım, bak,” diye homurdanırken, yere eğilip aldım. Dışarı çıkıp kapıyı çektim.

Şükür ki inanmıştı. Yanda kalan kendi evine doğru ilerliyordu.

“Kapıyı kilitle, anahtarı aynı yere bırak. Sonra gel de bana bir kahve yap, içelim.”

Elimi dudaklarımdan çekmeye pek niyetim yoktu ama aynı saniyelerde alık bir bakışla kalakaldım. Anahtar neredeydi? O açmıştı. Nereye bırakmıştı? Kapıyı açıp yeniden içeri girdim. Onun gibi düşündüm. Muazzam bir üşengeçlik içindeydi. Açıp hemen koltuğun üzerine savurmuş olabilirdi. Bakışlarımı kapının yanında kalan koltuğa çevirdim. Anahtarlar ay ışığı altında parlıyordu. Zor ama aslında işte bu kadar basit bir adamdı. Bazen onun gibi düşünmek işte bu kadar basit oluyordu. Aceleci

hareketlerle anahtarı alıp kapıyı kilitledim. Anahtarı saksının altına bıraktığımda, Cemil baba kendi evinin önünde beni bekliyordu.

“Kahve sonraya sözüm olsun, Cemil baba,” dedim aceleyle ilerlerken. “Kenan, Hülya Kralşan’ı Biricik’in önünde öldürdü. Evde tek kalmaya korkuyor. Yanına gitmem lazım.”

Oldukça normal bir şeymiş gibi söylediğim bu şey karşısında bakışları kurşun yemiş gibi sendeledi.

“Ne? Ne yaptı?”

Şu an anlatacak durumda değildim. “Yarın akşam geldiğimde anlatırım,” dedim. “Kadife sana emanet.”

“Kızım, bir dur,” diyecek oldu.

Duramazdım. İçim kaynıyordu. Dudaklarıma bakarsa ne olduğunu anlayacak gibi saçma düşüncelere sahiptim. Çantam kucağımda koşar adım ilerlerken, “Görüşürüz!” diye bağırdım sadece. Çantamı kucağımdan ağzıma doğru kaldırıp iki kolumla sarıldım. Kalbim göğüs kafesimi delecekmiş gibi atarken artık emin olduğum tek bir şey vardı. Göğsüme ektiği gül tomurcuğu bütün güzelliğiyle açmıştı. Her bir kırmızı yaprağında o vardı. Ben ise artık o gülün etrafından ayrılmamaya ant içmiş, biçare bir bülbüldüm.

Günün ilk ışıkları doğuyor, İstanbul karanlığından sıyrılıyordu. Kralşan’ın dün gece çıkıp gözden kaybolduğu merdivenlerin en ucunda bekliyordu Timur. Uyumamış, gece boyu gözünü kırpmamıştı ama başı ağrı-mıyordu. Aksine derin bir rahatlama içindeydi. Alevlerin içinde kalmıştı saatler önce. Tek bir yangından daha sağ çıkamayacağını düşünmekte haksız değildi. Buna *sağ çıkmak*, denmezdi. Mantiğı ve idrak yeteneği aynı anda yanmıştı. Geriye kalan kordan bir kalpti. Ama ilk defa bu denli canlı hissediyordu göğüs kafesini.

Hiçbir savaş kuralında *kaçmak* yazmazdı. Tıpkı Timur’un da kitabında yazmadığı gibi. Yanan artık sadece iki yakası değil, bütün göğüs kafesiydi. *Sevda geldiğinde sana yer kalmaz, koçari*, derdi nenesi çok küçükken. Dinlemiyormuş gibi yapardı anlattığı çoğu şeyi ama aslında her bir kelimesini dinlerdi. Sevdiği son kişiydi nene ama belli etmeye korkardı. Sevgisini *ölüm*, diye ezberletmişlerdi. O da çareyi, bu duyguyu

içinin en kuytularına atıp üzerine bin kilit vurmakta bulmuştu. Belki de bundandı şimdi böyle saf bir ateşle yanması. El değmemiş, kimseye sunulmamış bir sevgiydi. Timur'u dahi yakıyordu. Avuçlarına sığdıramıyor, göğüs kafesinden taşıyordu.

Saatlerdir aynı hisle kavruluyordu. Beyni durmuş durumdaydı ama emin olduğu tek bir şey vardı. Ahu ateş değil, kör bir alevdi. İmkânı olsa o boynun kokusunda yaşar, o dudaklardan saatlerce kopmazdı. Şu an dahi bunun isteği içindeydi ama ışıyan günle birlikte iradesini yeniden eline almıştı. Mantığı her zamanki gibi yerli yerindeydi.

On dakika sonra merdivenlerin ucunda görünen Kenan'a değdi bakışları. Dünkü gri takımını değiştirmişti. Krem rengi, şık bir takım giymişti. Merdivenleri inip Timur'un yanına geldiğinde yüzü gülüyordu.

"Günaydın, Tulpar," dedi. Sessiz kaldı Timur. Alışmıştı artık Kenan bu hallerine. "Nasıl?" derken hızla ilerliyorlardı. "Dün geceyi iyi değerlendirdin mi?"

Timur net bir şekilde, "Fazlasıyla iyi, efendim," diye cevap verdi.

Kenan gülerek, "Güzel," dedi. "Dimitri'nin uçağı akşam kalkacak. O zamana kadar burada dinlenecek. Mekândaki çocuklara söyle, hizmette kusur etmesinler. Siktir olup gitsin artık." Kapıdan çıktıklarında Kralşan güneş gözlüklerini takmıştı.

Başıyla onayladı Timur. Kenan'ın kapısını kapatıp sürücü koltuğuna kuruldu. Şirket yoluna girdiklerinde, Kralşan arkada kısa bir telefon görüşmesi yapmıştı. Telefonu kapadığında, "Güne keyifli başlıyoruz," diyerek doğruldu. "Şirkete gitmiyoruz, Tulpar. Şu köşe başındaki pastanede dur da simit alalım." Timur'un aynadaki bakışları ona döndüğünde ise keyifle "İrmak, ablalarına gitmek istiyormuş," dedi. "Kardeşim nereye, ben oraya. Ahuzar'a sür."

Derin bir nefes verdi Timur. Keyfi birkaç saniye içinde böyle kaçabiliyordu. Ama denileni yaptı. Pastaneden sıcak simit aldı. Bir de patatesli poğaç. Radyoya gittiği bir gün masasının üzerinde görmüştü. Dikkat ettiğinin bile farkında değildi ama etmiş olmalıydı. Bunu bile yeni fark ediyordu. Tıpkı ona dair her detayı hiç zorlanmadan aklına kazıdığını da şu an fark ettiği gibi.

Hep olduğu gibi sessizce kahvaltı masasını hazırlamaya çalışıyordum ama bir hayli zordu. Dudaklarımdan mırıltı şeklinde dökülen sessiz şarkılar vardı. Ne söylediğime dair benim bile fikrim yoktu. Yüreğimde kaynayan duygular gibi şarkılar da coşkulu ama benden bağımsızdı. Dün geceyi nasıl sağ çıkardığıma dair ise hiçbir fikrim yoktu.

Uyumamıştım ama bir o kadar da uyumuştum. Midemdeki kelebekler kendini duvardan duvara vuruyor, her darbede dalmak üzere olduğum uykumdan uyanıyordum. Uyursam her şeyin bir rüya olduğuna sonucuna varmaktan korkuyordum. Bu düşüncelerle sabahı sabah etmiştim. Hiçbir şey rüya ya da benim hayal gücüm değildi. Vardığım tek düşünce buydu.

Dudaklarımın arasında mırıldandığım neşeli şarkıların sesi artarken ağzıma doğradığım salatalıklardan bir parça atıp elimde tabakla arkamı döndüm. Niyetim tabağı hazırladığım masaya bırakmaktı. Kapının önünde dikilmiş, sarı pijamalarıyla beni izleyen Biricik'i görmeyi beklemiyordum. Normalde asla bu saatte uyanmazdı. Ben işe gitmeden, kahvaltısını hazırlayıp bırakırdım. Kalkınca yemeğini yer, masayı da o toplardı.

"Biricik..." dedim şaşkın sabah neşemle. "Neden uyandın sen? Erken daha." Tabağı masaya bıraktım. "Ben mi ses yaptım?"

Dün gece de birkaç kere uykusundan sıçrayarak uyanmış, *abla*, diyerek beni yanına çağırmişti. Bir süre bu şoku atlatamayacak gibiydi ama tahmin ettiğimin aksine benden uzaklaşmamış, aksine bana daha da yakınlaşmıştı.

Bakışları masayla yüzüm arasında gidip geldi. "Sen kimsin ve her sabah şu masayı söylenerek hazırlayan ablama ne yaptın?" dedi. Dağınık tipiyle ayaklarını sürüyerek masaya ilerledi.

Güldüm. "Sana iyilik yaramıyor. Farkında mısın?" Ona doğru ilerleyip, masaya oturmadan omuzlarından kavradım. "Gidip yüzünü yıka."

Hâlâ uykuluydu. Oflayarak geriledi.

"Bir sabah da şu ritüeli atla, kadın!"

"O zaman ben gittikten sonra uyanıp yeseydin."

Kapıdan çıkarken hâlâ söyleniyordu.

"Bağıra bağıra şarkı söylüyorsun! Nasıl uyuyabilirim?"

Arkasından hayretle baktım.

"Bağırmadım!"

Çok derinlerden az önce söylediğim şarkıyı söyleyen sesi yükseldi. *“Sevgilim, sen şarap isen ben de testinim! Vay vay vay! Aşkın zehir olsa bile doldur, içeyim! Vay vay vay!”* Sonra da lavaboya girdi çünkü kapının sesi duyulmuştu.

Dişlerimi dudağıma geçirdim. Gerçekten bazı şeyleri abartıyor olabilirdim. Kendi kendime söylenmeye başladığım noktada kapı çalmıştı. Ekmek istememiştim ve saat birinin gelmesi için bir hayli erkendi. Islak ellerimi havluya silip mutfak çıkışına yöneldim. Sakin adımlarla kapıya ilerleyip açtım ama gördüğüm görüntü anında geri kapama isteği uyan- dıracak türdendi.

Kenan’la Irmak karşımda duruyordu. Arkalarında ise bütün heybetiyle o vardı.

Beklenmedik bir kadroydu. Birkaç saniye anlamsızca bakiştık. Gergin sessizliği bölen Kenan, “Sevgilim, günaydın!” dedi. Kollarını iki yana açarak bana doğru ilerliyordu ama gerilediğim için başarısız oldu. Umu- runda değildi. Salınarak salona ilerledi ve kendini koltuğa bıraktı.

Arkasında kalan Irmak onun kadar neşeli değildi. Çekingen bakışlarla bana bakıyor, kapının önünde dikiliyordu. Aynı saniyelerde lavabodan çıkan Biricik de salonda gördüklerine şaşkınlıkla bakıyordu. Bakışları 'koltuğumuzda oturan Kenan’a değdiğinde bariz bir şekilde irkildi.

Kenan her zamanki gevşekliğiyle, “Günaydın, Biricik,” dedi. Koltukta arkasını dönüp bize bakmaya çalıştı. “Kardeşim, ablalarını görmek iste- diğini söyledi. Kıramadım. Sabah kahvaltısına gelelim dedik.” Bakışları bana döndü. “Hazırlıksız mı yakaladık, bebeğim? İstersen Biricik hazır- lansın, dışarıda yiyelim.”

En boş bakışımla baktım kendisine.

Irmak aynı saniyelerde, “Ben gelmek istedim,” diye mırıldandı. “Size yani. Erken oldu, kusura bakmayın.”

Annesi öldükten sonra ilk karşılaşmamızdı. Bir hayli yorgun ve bitkin duruyordu. Daimi şık takımlarının, ağır makyajının ve topuklu ayak- kabılarının içinde değildi. Sıradan bir kot pantolon ve pembe, salaş bir gömlek giymişti. Spor ayakkabıyla yere daha sağlam basıyordu. Ben onun bir şekilde kardeşim olduğunu biliyordum. Bu gerçeği özümsemiştim ama Biricik ve onun için bu yeni bir duyguydu. İkisinin bakışları birbi- rine değdi. Biricik tepkisiz bakarken Irmak yutkunmuştu.

Biricik'in bakışları bana değdi. Abisinin nasıl biri olduğundan, Irmak'ın haberinin olmadığını ona anlatmıştım. Bunun tedirginliğini yaşıyor gibiydi. Gergince parmaklarını çekiştiriyordu.

"İçeri gel," dedim Irmak'a. Kenara çekilip yolu açtım.

Çekingen bir tavırla içeri süzüldü. Bu noktada *ona* değdi bakışlarım. Daha doğrusu değemedi. Dünden sonra biraz utanıyor olabilirdim. O ise yine oldukça profesyoneldi. Yüzünde zerre mimik oynamazken içeri doğru ilerledi. Kenan önüne dönmüş, evin her bir köşesini incelerken o, elindeki poşeti bana uzattı. Gözlerine bakarken hızla atan kalbimin etkisiyle bayılabilirdim. Bu yüzden önüme bakarak elindeki poşeti aldım ama kısa bir anda birbirine eğen tenlerimiz benim için kıvılcım etkisindeydi.

Hızla geriledim. Öfkeme sığınıp, "Bu ne şimdi?" dedim Kenan'a doğru ilerleyip.

Koltuğa yayılmıştı. "Ee, dedim ya?" dedi. "Kahvaltı!"

Onun elime tutuşturduğu poşetin içinde ne olduğuna bakmadan Kenan'ın yanına bıraktım. Kafasına atmak vardı ama kardeşlerimin önünde sinir krizi geçirmek istemiyordum.

"Irmak buraya istediği zaman gelebilir ama sen gelemezsin."

"Ahuzar abla," diyecek oldu Irmak.

Ters bakışlarım ona döndü. Yanında beliren Biricik hızla bir elinden kavramış, onu kendine çekmişti. "Sen karışma, Irmak," dedi sakince. Önceden olsa ateş kusar, *burada ne olduğunu bana anlat*, diye dakikalarca bağırırdı oysa. Küçük kardeşim tek bir gecede büyümüş gibiydi.

"Ama..." diye mırıldanan Irmak'ı mutfığa çekti. "Konuşmak için gelmedin mi? Gel, mutfakta konuşalım biz." Bir abla gibi Irmak'ın elinden kavradı. Hatta tam olarak benim gibi. "Gel," dedi aynı sakinlikle. İkisi mutfak kapısından girip, gözden kaybolurken bakışlarım girdikleri kapıda asılı kaldı. Ben ikisini de fazla hafife almış olmalıydım. Şımarık sanmıştım Irmak'ı. Aksine nahif bir kalbi vardı. *Bencil*, derdim Biricik'e. Aksine benim yüküm hafiflesin diye bütün acısını geri atıyordu.

Genzimin saçma bir şekilde yanmaya başladığını hissettim. Bu duygu Kenan konuşana kadar sürdü.

"Vay be! Kan çekiyor sanırım. Nasıl da hemen kaynaştılar," dediğinde gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim.

"Dediğim gibi bu eve Irmak girebilir ama sen değil." İşaretparmağım kapıya döndü. "Çık, git şuradan."

Güldü. “Sabah neşene bayılıyorum,” dedi.

Göz devirdim. Hemen arkasında Timur vardı ama bakamıyordum. Gözümü alan sadece oydu oysa. Çıldırılmamak elde değildi. Dün gecedен sonra daha makul bir karşılaşma bekliyordum ama Kralşan varken imkânsızdı. Adam her taşın altındaydı.

“Ne yani? O kadar geldim, gerçekten bir kahve bile yapmadan mı göndereceksin beni?” Bakışları etrafı yokladı. “Bu arada, en son evine ne zaman gelmiştim?” Gözleri kısıldı. “Ben hiç unutmam. İlk karşılaşmamızdı. *Bir muhabir seni araştırıyor*, demişlerdi. *Kafasına sıkın*, demiştim ama sonra aramızdaki o kutsal bağı öğrenmiştim. Seni kendi gözlerimle görmek için tam olarak yine bu şekilde içeri girip aynı koltuğa oturmuştum.” Oldukça neşeliydi. “Gerçekten hatırlamıyor musun o günü, hayatım? Ben unutamıyorum.”

“Hatırlıyorum,” dedim dişlerimin arasından. “O gün de dosyaları almak için uyuyan Biricik’in kafasına silah doğrultmuştun. Nasıl unuta bilirim?”

Yüzü ekşidi.

“Hoş bir karşılaşma olmamış tabii ama beni bilirsin. İşimi garantiye almayı severim.”

“Siktir git, evimden!”

Gülerek koltuktan kalktı. İspanyol paça bir pantolon ve bordo, salaş bir gömlek giymiştim. Bakışları yine her yanımda gezindi. Yavaşça önüme dikildi.

“Kardeşime iyi bak. Akşama evde olsun, olur mu? Merak ederim.”

Dişlerimi sıktım. İfadem gülüşünü büyüttü. Omuzlarıma dökülen saçlarıma uzanacakken hızla geriledim. Kapının önüne gidip sertçe açtım.

“Defol!”

Ellerini cebine atıp, salınarak ilerledi.

“Bağırma, bebeğim. Kızları korkutacaksın.”

Yine göz devirdim. Tahammül sınıırımı fazlasıyla zorluyordu.

“Tulpar, Irmak’a gittiğimizi söyle,” dedi tam kapıdan çıkarken. “Geleceği zaman haber versin.” Kapıdan çıkarken, hâlâ bana bakıp sırtıtmakla meşguldü. “Görüşürüz, bebeğim.”

Ters bir bakışla karşılık verdim.

Keyifle sağ köşede kalan asansör tarafına ilerledi. Aynı dakikalarda Timur da girdiği mutfaktan çıkmış, bana doğru ilerliyordu. Kapıdan

uzaklaşıp arkasına saklandım. Bir amacı yoktu. Ona daha çok bakmak istedim sadece. Bir an için kalbimin yine göğüs kafesimi zorladığını hissettirdim. Kenan'ın asansör beklediği nokta bu kısma kör kalıyordu ki kapı hafifçe aralıktı. Tam arkasıdaydım. Dışarıdan bakan biri için görünmezdim ama panik ve heyecan yine elimin kolumun birbirine girmesine neden oluyordu. Keskin kahveler pürdikkat bendeydi. Emindim, dün akşam rüya falan olamazdı. Önceden bu denli keskin bakmıyordu. Ya da bakıyor ama ben göremiyordum.

Önce kapının arkasında kalan bana yaklaştı. "Simitle poğaçayı ye. O değil, ben aldım," diye sessizce mırıldandı. Eğilip başımın üzerine minik ama etkisi büyük olan bir öpücük bıraktı. Bayılabildim. Panikle göğsüne minik bir tokat atıp uzaklaştırmaya çalıştım ama çoktan uzaklaşmıştı zaten. Paniğim ise pek umurunda değil gibiydi. *Yine*. Elini kapının kolundaki elimin üzerine atıp sarmaladı. Sıcacıktı. *Yine*.

Az önceki öfkem yine sönüp gitti. Arkasında ben yokmuşum gibi kapıyı iyice açtı. Olduğum yerde daha da sindim. Parmakları hafifçe elimi okşadı. Varlığı her yerde bir şekilde kendini belli ediyordu. Kapıdan çıkıp benden önce kapadı. Uzaklaşan adım seslerini duydum. Sonra ise asansörün açılıp kapanma sesini. Bir şekilde bir şey yaşıyorduk aramızda. İnanılır gibi değildi. Ben burada bayılacak gibiyken o yıllardır böyle bir ilişkinin içindeymişiz gibi sakindi.

Elimi yüreğime atıp mutfak tarafına kısa bir bakış attım. Kızların mırıltıları geliyordu. Dün gecenin üzerine bir de bu eklenince bayılmamak elde değildi. Bu kadar adrenalin bana fazlaydı. Derin bir nefes vererek kendime gelmeye çalıştım. Onu aklımdan atmak zordu ama ana tutunmak tek çareydi. İçeride, kardeş olduklarını yeni öğrenen iki kardeşim vardı. Buna odaklanmam daha iyiydi.

O yöne ilerledim. Mutfığa girmeden hemen önce koltuğa savurduğum poşeti de almıştım. Simit ve patatesli poğaçayı almıştı. Severdim. Onun bunu nereden bildiğini bilmiyordum ama Kralşan'a rağmen şu an huzursuz hissetmemem mucizevi bir şeydi. Mutfığa ilerledim. Karşılıklı oturmuşlardı.

Beni gördüğünde dikleşmişti Irmak. "Beraber kahvaltı yapmak istedim," diye mırıldandı. "Tek değil."

Biricik'e baktım. Irmak'a da bir tabak çıkarmıştı. Üçümüzün bardağında da sıcak, dumanı tüten çaylar vardı. Bazı şeyleri bana demeden içinde özümsemeye çalışır gibiydi.

Simit ve poğaçaları dilimlemek için tezgâha ilerledim.

“Sorun olmadığını söyledim, Irmak,” dedi Biricik. “Her gelişini bir nedene bağlamak zorunda değilsin. Artık sağlam nedenlerimiz olduğunu düşünüyorum. Değil mi abla?”

Simitleri kesmeye devam ettim. Arada laf sokmadan duramıyordu. Kestiğim kısımları geniş bir tabağa alıp, masanın bir ucuna bırakmadan önce Biricik’in tabağına iki parça simit bırakmıştım. Irmak’ın göz ucuyla baktığını gördüğümde iki dilim de onun tabağına bıraktım.

“Başlayalım o zaman. İşe geç kalıyorum.”

“Alış bu hallerine, Irmak,” dedi Biricik. “Ablamız işkoliktir.”

Yorgun bir şekilde gülmüştü Irmak. Üzülmeden edemiyordum bu haline. Ne olursa olsun annesi ölmüştü. Bizim değil, onun annesi. Acının boyutu yarıştırılmayacak en son şeydi. Bize iyi bir anne olamadı diye onun da yasma kıyamazdım. Gülmeye çalıştım.

“İstedğin zaman buraya gelebilirsin, Irmak. Kapım sana daima açık. Kasılma, gerilme. Rahat ol ve kahvaltını yap, olur mu?”

Bakışları bendeydi. “Ben biraz düşündüm de...” dedi. “Abim seni en başından beri bu gerçeği bildiği için mi rahatsız ediyordu, Ahuzar abla?”

Biricik’le aynı anda birbirimize baktık. *Irmak gerçeği bilmiyor*, dedim diye susmuştu büyük ihtimal.

“Öğrendiğinde hiç şaşırmadı çünkü,” diye devam etti. “Kızmadı da. Ben de düşündüm ki...”

“Boş ver bunları,” derken buldum kendimi. Ağzıma bir parça simit atıp çayımdan büyük bir yudum aldım. “Artık geçmişi boş verelim. Olan olmuş, bildiklerimizle geleceğe bakalım.” Masadan kalktım. “Yedikten sonra mutfağı topla, Biric-” diyecekken duraksadım. “Toplayın,” dedim onun yerine. “Evi de çok dağınık bırakmayın. İşten geldiğimde tek bir dağınıklık görürsem bu evi size yalatırım.” Her zamanki gibi Biricik’in şakağına derin bir öpücük bıraktım. Sessizce önüne bakan Irmak’a ilerledim. Bir yanıma ona asla kıyamıyordu.

Çünkü o kadına değil, aslında bana benziyordu. Ben de böyle çekingen durur ama bakışlarımla sevgi aranırdım. Buruk bir şekilde bakmıştı Biricik’le bana. Yine kıyamadı bir parçam. İlerleyip onun da saçlarına derin bir öpücük bıraktım. Omzunu ovuşturdum. “Dikkat edin. Ocağı da açık bırakmayın,” derken koşar adım evin çıkışına ilerlemiştim.

Irmak'ın, elini öptüğüm noktaya atıp alık bir gülüşle arkamdan baktığının farkındaydım ama duraksamadım.

“Sevgisine hemen aldanma, sinirlenince ağzına eder,” diyen Biricik'i duydum. Bunu da umursamadım. Topuklu ayakkabılarımı giyip çantamı aldım. Bugün içimde beliren umut ilk defa bu denli netti. Cehennemin ortasında değilmiş gibi sırtarak, apartmandan çıkıp minik arabama doğru ilerledim. Binerken iki büküm olmamı bile özlemiştim. Koltuğa kurulduğumda ilk işim az önce varlığıyla tutulan dilimden dökülmeyenleri mesajla ona yazmak oldu.

Timur beklediği noktada omuzlarını dikleştirirken telefonuna düşen bir mesaj sesi vardı. Ceketinin cebinden çıkarıp göz ucuyla baktı. On-
dandı. *Ahu'dan*. Dudağında oluşmaya hazır bekleyen bir tebessüm vardı. Zar zor engel oldu. Mesaj netti.

Günaydın. Poğaça için teşekkürler. Küçük bir ricam var.

Kalbi, ifadesinin aksine sıcacıkken büyük bir sakinlikle mesajı cevapladı. Attığı tek şey soru işaretiydi. Cevap yine hızla geldi.

O kadın kahve getirirse lütfen içme. Olur mu?

Aynı saniyelerde, “Günaydın!” diyerek her sabah olduğu gibi elinde kahve bardağıyla yanında belirmişti Sibel. Bardağı Timur'un burnuna dayadı. Bu defa elinde çay vardı. “Kahve sevmiyorsun,” dedi mutlu mesut. “O zaman çay?”

Telefonu yeniden cebine atarken ifadesizdi Timur. Göz ucuyla Sibel'e bıkkın bir bakış atıp yeniden önüne döndü. Cevap vermeye üşendi. Kadın vazgeçecek gibi değildi. Bir denemesinin daha düz duvara kafa atmaktan farksız olduğunu anlayan Sibel, dudak büzerek geriledi. Gün her zamanki düzeninde akıp gitti. Kralşan toplantılarına katıldı. Hülya Kralşan'ı öldürdükten sonra ilk defa malikâneye gitti. Eve girerken dudaklarındaki keyifli tebessümü görmüştü Timur. İlk defa böyle bir keyifle bu evden içeri giriyordu Kralşan. Can almaktan memnundu.

Birkaç saat sonra kendi evindeydi Timur. Uykusu vardı ama burada değil, dün hissettiği kokuda uyumak istiyordu. Delilikti aklından geçenler. Sevda denen bu batağa düşen arkadaşlarıyla dalga geçmemişti ama neyi, neden yaptıklarını da anlayamamıştı. Şimdi anlıyordu. Bir amacı

yoktu. Ateşe düşen yanardı. *Neden yandım*, diyemezdi. Sevdaya düşen de yanıyordu.

Timur'un göğüs kafesi yanıyordu. Yanına gitmek, ateş olmasına rağmen bir o kadar utangaç hallerini, hafifçe kızaran yanaklarını, parmak uçlarıyla oynadığı küpelerini izlemek istiyordu ama radyoda olduğuna emindi. Gece programının olduğu gündü.

Ceketini koltuğun üzerine savurdu. Aynı saniyelerde kapı hızla açılmıştı. Gelenin kim olduğuna bakma gereksinimi duymuyordu artık. Cihan'dı. Çalışma için gelmişti. Dün akşam başı fazlasıyla dumanlı olduğu için eve dahi gelememişti ama bu çocuğa da verdiği bir söz vardı. Kıyamıyordu. Dayak yemenin âcizliği yıllarca üzerinden kalkmadığı için kan kussa dahi durmamış, dövüşmeye, eğitime devam etmişti. Üzerinde tek bir güçsüzlüğe tahammülü yoktu.

Belki küçükken de bu kadar güçlü olsaydı değiştiremediği acılara gücü yeter, eli uzanırdı. Babanın ona kalkan eline karşı savunmasızca durmazdı mesela. O zaman ablası da onu korumak zorunda kalmazdı. Önüne atlamazdı. Siper olmazdı. O merdivenden aşağıya düşerken Timur ablasını tutardı. Bir adım dahi geri sendelemesine izin vermezdi. Ama bazı acılar hep aynı düzlüğe çıkardı. Timur büyümüştü ama ablası hâlâ o merdivenin ucunda ölüydü.

Cihan *çalışmaya gidelim mi*, diye sorduğunda bu yüzden ses etmedi. Her zaman çalıştıkları küçük depoya geldiler. Küçük boks ringine çıktılar ama Timur'un bir gözü sürekli saatteydi. On olduğunu gördüğünde ona yumruklar atmaya çalışan Cihan'ın yüzüne avcunu yaslayıp geri fırlattı. "Bir dur, lan!" dedi sakince.

Aldığı tek darbeye yere düşen Cihan ter içindeydi. Nefesini toplamaya çalışıyordu.

Timur cebinden telefonunu çıkarıp radyoyu dinlemek için ringin en köşesine, yere bıraktı. Yeniden Cihan'a döndü. "Sesini çıkarırsan dilini si-kerim," dedi.

Yerden ekşimiş bir yüzle toparlandı Cihan. "Tulpar abi, bokunu yiyeyim, o zaman ara verelim," dedi. "Geberttin beni. Bugün ne bu hırs?"

Ahu'ya gitmek istiyor ama gidemiyordu. Canı sıkkındı. Bu saçma bir bağımlılık olabilirdi. Cihan'ı ıslak bir köpek yavrusu gibi ensesinden kavrayıp yerden kaldırdı. Dinlenmesine fırsat vermeden çalıştırmaya devam etti. Ama beş dakika sonra radyodan bir ses yükseldiğinde ilk defa çevik ve hızlı adımları durmuştu.

“İyi akşamlar! Ben, Ahu!” dedi içinde bin bir kuş varmış gibi neşeyle şakıyan ses.

Göğüs kafesine bir darbe yedi Timur. Gerçek bir darbeydi. Cihan ilk defa karşısındaki adama darbe indirmişti. Bu darbe Timur’u yerinden dahi oynatmazdı ama radyodaki ses sersemleştirmişti onu. Bir adım geriledi.

Cihan büyük bir şaşkınlıkla, “Oha!” dedi. Yumruğunda demir varmış gibi büyük bir hayranlıkla eline baktı. “Oha, Tulpar abi! Hissettin mi yumruğumu? Seni bile gerilettiler. Gördün m-”

Gerisi gelmedi.

Timur kendi kendine yükselen çocuğun yanağına elini bastırıp geri iteledi. “Sessiz ol, lan,” derken çalışma pek umurunda değildi. “Ben gelene kadar öğrettiklerimi tekrar et.” Yerdeki telefonu alıp boks alanından çıktı. Geride kalan Cihan ise suratına aldığı tek darbeye yere yıkılmıştı ama hâlâ hayran bir şekilde yumruğuna bakıyordu.

“Ahuzar abla bile kendi programını bu kadar dikkatle dinlemiyordur, Tulpar abim,” derken hâlâ kendi yumruğunu hayranlıkla süzüyordu.

Sessiz kaldı Timur. Köşeden bir havlu alıp, ensesindeki teri silerken Ahu neşeyle konuşmaya devam ediyordu.

“Merhaba, İbrahim.”

“Merhaba, Ahuzar. Bugün yüzünde ayrı bir ışık var. Hayırdır?”

Belli belirsiz bir nefes verdi Timur. O ışığı kendisi görmeliydi oysa.

“İyiyim,” dedi Ahu’nun neşeli sesi. “Bugün güzel bir gündü.”

“Fark ettim. Gün boyu herkese sıırıttın,” dedi. Minik bir kıkırtı yükselmişti Ahu’dan. “Tam olarak böyle işte!” dedi İbrahim. Üstüne bir de gülme efekti vermişti ama Timur şu an bu efekte de sinirliydi çünkü Ahu’nun gülme sesini bastırmıştı.

“Biricik denen kız eve döndü mü abi?” dedi Cihan. Kendi kendine Timur’un öğrettiği şeyleri tekrar ediyordu. Timur ters bir bakış attığında dudaklarına hayali bir fermuar çekip sustu.

“Dedim ya...” dedi Ahu. “Bugün güzel bir gün.”

“Bir anlamı var mı?”

“Bir şeyi de merak etme, itın oğlu,” diye homurdandı Timur.

Yine gülmüştü Ahu.

“Bana özel.”

“Bu neymiş böyle?” dedi İbrahim. “İthaf ettiğin şarkılar özel, Ahu özel, mutluluğun özel! Bizimle hiçbirini paylaşmıyorsun. Haksız mıyım sayın seyirciler? Bu kız önceden böyle değildi. Bir haller oldu buna.”

Timur’un daha en başından mest olduğu ama kendine uzun bir süre itiraf edemediği ses, “Bazı şeyler paylaşılmaz, İbrahim,” dedi. “Sadece kişiye özel kalmalı. Kalp gibi mesela. İthaf ettiğim şarkılar ve mutluluğum da bana özel. Neyse. Uzatmadan şarkılarımıza başlayalım.”

Ona değil, yayına hızlı bir mesaj yazıp görmesini bekledi Timur. Yine tek bir gül emojisiyle atmıştı. Anlayacağını biliyordu.

“Neyle başlıyoruz?” dedi İbrahim.

“Özlem Tek-” diyecek oldu Ahu ama mesajı gördüğünden olsa gerek duraksamıştı.

İbrahim şaşkın bir şekilde, “Yine neye gülüyorsun?” dediğinde Timur da dişlerini hafifçe dudağına geçirmişti. O gülüşü İbrahim lavuğunun görmesi kesinlikle haksızlıktı. Çillerin serpildiği yanaklarının hafifçe kızardığına emindi. Görmeliydi. Belki şu an her şeyi siktir edip, kanala giderek gizli bir köşeye çekilmeliydi.

Mantık oğlum, dedi her zamanki ses. *Mantık*. Şu aralar mantığından pek eser yoktu oysa.

“Daha ilk dakikadan istek parçamız var,” dedi Ahu. “O zaman bu defa yayına benim seçtiğim şarkıyla değil, sizin istediklerinizle başlayalım. Keyifli dinlemeler, efendim. Mabel Matiz, *Ahu*, diyecek.”

Şarkı inceden yükselmeye başladığında Timur derin bir nefes vererek omuzlarını gevşetmişti. Telefonuna ondan düşen bir mesaj vardı.

Üstüme alınıyorum.

Timur’un dudaklarında çarpık bir gülüş belirdi. Hızlı bir cevap yazdı.

Başka Ahu mu var?

Cevap gecikmedi.

Belki vardır?

Cevabı netti.

Benim için yok.

Şarkı hafifçe aralarında süzülüyordu.

Yandı gönül gördüm en ahı, gözleri göz değil ahı, şaştı dalımda çiçeğim heyhat, ben yoruldum yaz günahı...

Tamam. Sus. Yayını sunamıyorum. Dikkatimi dağıtıyorsun.

İşine gelirdi. İbrahim lavuğuyla daha az muhatap olurdu. Hafif bir te-
bessümle mesaja cevap verme niyetindeydi. Yıllarca anlamsız gördüğü sevda
denen şeyin yaptırdığı şey inanılır gibi değildi ama yapıyordu işte. Başkası
arasa telefonu cebinden çıkarıp açmaya dahi üşenirdi ama şimdi bir radyo
programının dakikasını sayıyor, tek bir kişiden mesaj bekliyordu. Bir mesaj
daha düştü Ahu'dan.

***Programdan sonra Kadife'yi görmek için çiftliğe geçeceğim. Çay ya-
payım mı?***

Bir mesaj daha...

Demli, sevdiğin gibi.

İçi titremeye devam ediyordu. *Yanıma gel*, diyordu. Kaçabilirdi. Duygu-
larını kabul etmeyebilirdi. Hatta dünden sonra Timur, suratına okkalı bir
tokat bile beklemişti ama bulduğu şey daha da harlanan duygular olmuştu.
Karşısındaki kadın ondan daha netti. Yakmıyor, kör ateşlerin içine atıyordu.
Onun çağırdığı her yere Timur koşulsuzca giderdi. Tam ayağa kalkmış, bu
mesaja cevap verecekken aniden önünde beliren bir bedenle duraksadı. On
yaşlarında bir sokak çocuğuydu.

Kıyafetleri pis ve yırtıktı, yüzü derin is lekeleriyle doluydu. Timur'un
koluna çarptı. Bakışları yerdeyken, "Kusura bakma, abi," diyerek geriledi
ama Timur'un avuç içine sıkıştırdığı küçük bir kâğıt vardı. Aynı hızı ve ses-
sizliğiyle alanın çıkışına yöneldi ve koşarak dışarı çıktı. İki taraftan da ka-
pısı olan, herkese açık bir alandı. Giren çıkanı sorgulamazdı Timur. Lakin
bu defa kaşları çatılmıştı. Bakışlarını çocuktan çekip elinin içindeki kâğıda
baktı. Sakızdı. Paketi açtı. Fal kısmında tek bir mekânın adresi vardı.

Kardelen Oto Yıkama.

Bir kaşı havalandı. Mukbil'i her aradığında çıkan kadın, *Kardelen Oto Yı-
kama*, diyordu. Mukbil bu defa aramamış, mekân adresini vererek buluşmak
istemişti. Kaşları çatılırken ifadesi sorgulayan bir hal aldı zira adresin altına
düşülen kısa bir not vardı.

Hemen gel!

Mukbil onu ilk defa bu şekilde çağırıyordu. Ciddi bir mesele olmalıydı.
Sorgulayan ifadesi daha da derinleşirken pistte kendi kendine yumruk atan
Cihan'a göz ucuyla baktı. *Evine dön*, demedi. "Eve dön, Cihan," dedi sadece.
"Beni bekleme. Geç gelirim."

Köşedeki askıdan siyah kapüşonlusunu alıp üzerine geçirdi. Başını ka-
patıp yüzünü sakladı. Bileğindeki siyah bilekliğe değdi gözleri. Uğur getire-
ceğini söylemişti. Oysa içinde büyük bir huzursuzluk vardı. Gerçekten uğur

getirmesini umdu. Cihan'ın isyanını umursamadan, eski, yıkık harabeden çıkıp İstanbul'un karanlığına karıştı. Evine uğrayıp gizli çekmecedan silahını aldı. Bir taksiye binip yazılan adrese geldiğinde sokağın başında indi. Kalanını yürüyerek tamamladı ve gerçekten de **Kardelen Oto Yıkama** yazan bir binanın önünde durdu.

Demir, büyük bir kapı vardı önünde. Kapüşonunu başından çıkarmadan etrafı yokladı. Kimsenin olmadığına emin olduğunda kapıyı vurmak için havalanan eli kapının aniden açılmasıyla durmuştu. Açan kimse yoktu. Otomatik bir şekilde açılmıştı. Sorgulamadan, içeri süzülüp ardında kalan kapıyı kapadı. Uzun, karanlık bir holde ilerledi. Halıların ve ıslak zeminin içinden geçti. Görünürde kimse yoktu. Bakışları merakla etrafta gezinirken aniden sol yanında kalan düz duvarın kıpırdadığını hissetti. Bir kapı varmış gibi aralanmıştı. Tedbirli bir sakinlikle duvarı itip içeri süzülürken daha aydınlık bir araya çıkmıştı. Demir merdiven aşağıya doğru iniyordu. Yürümeye devam etti ve en sonunda en aydınlık alana çıktı.

Büyük alanın her köşesi bilgisayarlarla ve çeşitli teknolojik ürünlerle donatılmıştı. Karanlık ve basıktı ama bilgisayar ekranlarından çıkan ışık az da olsa alanı aydınlatmaya yetiyordu. Merdivenleri ağır ağır inen Timur'un bir eli belindeki silahta, bakışları etraftaydı.

"Yerinde olsam elimi o silahtan çekerim çünkü duyduğuma göre siz Bordo Bereliler bir saniye içinde birini alnının ortasından vurabiliyormusunuz," diyen erkek sesini duyduğunda bakışlarını karşısına çevirdi. En büyük ekrana sahip bilgisayarın önünde döner bir koltuk vardı. Aniden yüzünü döndüğünde koltukta oturan kişi Timur için yabancı ama bir o kadar da tanıdıktı.

"Üsteğmen Töngge," dedi Mukbil'in sesi. "Gerçekten elini o silahtan çek. Gördüğün üzere, ölmek için çok gencim."

Haklıydı. Sesinden daha büyük bir adam olduğunu düşünmüştü ama Timur'un karşısında şu an yirmili yaşlarda genç bir delikanlı vardı. Fazlasıyla kiloluydu. Öyle ki oturduğu koltuğu tamamen kaplıyor, giydiği dar turuncu tişörtün altından göbeği taşıyordu. Kızıl saçları dağınıktı. Küpe takıyordu ve uzun sayılabilecek sakalı ucundan bağlıydı. Kolunun birini kaplayan dövmenin ne olduğunu şu anlık çözebilmiş değildi Timur.

"Mukbil?" dedi sorgulayan bir sesle.

Yüzü ışıldamıştı karşısındaki adamın.

"Töngge!"

Elini belindeki silahtan çekti. “Burası ne, amına koyayım?” dedi. “Mahzen mi?”

Sesli bir kahkahayla cevap vermişti Mukbil. “En çok seninle yüz yüze görüşmek istiyordum. Değiyor.” Timur ona doğru ilerlediğinde, şişman yüzünde küçük kalan gözleri hayretle aralanmıştı. “Adamım, senin boy şaka mı? Fotoğraflardan daha irisin!”

Cevap vermedi Timur. Ağır ağır odanın ortasına ilerledi. Bakışları Mukbil’in etrafını saran ekranlardaki görüntülerdeydi. En ortadaki ekranda büyük harflerle operasyonun adı yazıyordu: **KIZILGERDAN**. Altında Kenan’ın fotoğrafı vardı. Etrafında ise öldürdüğü mafya babaları ve yok ettiği aileleri.

“Bir şey yemek ya da içmek ister misin?” dedi Mukbil.

Uzatmadı Timur. “Neden çağırdın?” diye sordu.

Yerinden kıpırdamadı Mukbil. “*İstiyorsan gidip kendin al*, diyecektim zaten,” dedi ve sol köşeyi işaret etti. “Şu köşede.”

Sessiz kaldı Timur. Ekranı bakmaya devam ediyordu. Gördüğü her görüntü operasyon için bildiği detaylardı. *Bir şey hariç*. Sol köşede kalan ekranda bir kadın vardı. Şu uzaklıktan dahi kim olduğunu seçeceği tek kadın Ahu’ydu. Ekranda öyle yazmıyordu ama. *Ahuzar Soykamer*, diye yazıyordu. Gözleri kısılrken adımları o yöne ilerledi. Ahuzar’ın olduğu ekranın hemen yanındaki ekranda yüzleri görünmeyen yedi siluet vardı. Üzerinde tek bir isim yazılıydı: **KURUL**.

Bakışları daha da çatıldı. “Bu ne?” dedi Mukbil’e göz ucuyla bakarken.

Koltuğu ileri çekme derdindeydi Mukbil ama kilosu yüzünden zorlanıyordu.

“*Uzatma*, diyorsun, ha? En sevdiğim özelliğin işte bu, Töngü. Seni bu görev için izlerken de bu yönüne tav olmuşum.”

Timur’un bakışı tamamen Mukbil’e döndü. “Beni mi izlediniz?” dedi.

Mukbil dünyanın en normal konusundan bahseder gibi hemen, “Tabii,” dedi. “Kızılgerdan Operasyonu’na alınacak herkes altı ay öncesinden incelenmeye başlandı. Seni ilk boy ve yapı olarak Tulpar denen adama benzediğin için seçmişlerdi ama fazla umursamaz olduğunu söyleyip iptal etmek istediler. Bu görev için daha dikkatli biri lazımdı. Teoman Doğu’yu ikna edip, Hayri Albay’a giderek seni canlı görmesini isteyen bendim. Seni görünce fikrinin değişeceğine emin oldum ki öyle de oldu.” İşaretparmağını Timur’a doğru kaldırdı. “Takındığın maskenin farkındayım. İstedğin zaman yapacaklarının sınırının olmadığını biliyorum. Güçlü ve zeki bir adamsın

ama saklamayı tercih ediyorsun.” Sessiz kaldı Timur. Kısa bir an bakiştılar. Mukbil kollarını iki yana açarak, “Ee?” dedi. “Şaşırmadın mı?”

Oldukça sakindi Timur. “Detaylarla ilgilenmiyorum,” dedi. “Sonuca gel.”

Parmaklarını şaklatmıştı Mukbil. “İşte, bahsettiğim tam olarak bu! Şu netliğe bakar mısın? Kralşan’ın içine en iyi sen sızabilirdin ki beni yanıltmadın. Kimsenin çözemediğini çözdün, Töngel!” Oldukça heyecanlıydı. Koltuğunu çekerek ilerledi. Hantal görüntüsünün aksine klavye üzerinde gezinen parmakları hızlıydı. Timur’un önündeki **KURUL** yazan ekran Mukbil’in de önünde belirdi. “Bak!” dedi Mukbil heyecanla. “Bahsettiğin Kurul. Hayali bir yapılanma. Bu zamana kadar sadece şehir efsanesi olduğu konuşuluyordu ama en başından beri gerçek olduklarını savundum. Kralşan’ın babasını yok etmek istemesinin sebebi de buydu bana göre. Mahir Kralşan bu Kurul’a bulaşmak istemedi. Kenan ise...” Parmaklarını silah yaptı ve hayali bir şekilde kafasına dayayıp sıktı. “Bam!”

Sessizce dinliyordu Timur.

Mukbil devam ederek, “Babasını saf dışı bıraktı,” dedi. “İmparatorluğun başına geçti ve Kurul’a girdi.” Ekranda beliren beş kişi vardı artık. İki Timur için oldukça tanıdık olan Dimitri ve Kenan’dı. Diğerlerini tanıımıyordu. “Bunlar senin bahsettiğin patlamanın olduğu gün Beyrut’ta olan beş ayrı ülkenin, en büyük mafya liderleri. Hepsinin o gün orada olması asla tesadüf olamaz ki Japonya’nın lideri senin de dediğin gibi gerçekten o gün ölmüş. Adamın cesedini ülkeden zorla çıkarmışlar. Koskoca Yakuza ölecek ve yanında getirdiği adamlar sessizce geri dönecek, öyle mi? İmkânsız! Kesinlikle savaş çıkardı. Onları susturan şey daha güçlü bir kuvvet olmalı ki bu da yine...” Parmaklarını ekrana doğru salladı. “Kurul denen şeye çıkıyor.”

“Kim bu Kurul?” diye sordu Timur.

Başını dalgın bir şekilde iki yana salladı Mukbil. “Bilmiyorum. Hiç kimse bilmiyor. Ama senin de dediğin gibi uluslararası bir topluluk olduğuna eminim. Belki İspanyol kartelleri, belki de Amerika. Hiçbir fikrim yok. Çünkü adamlara dair yazılı hiçbir şey yok. Görünmezler, bilinmezler. Bilinen tek şey yedi kişi oldukları. Seçtikleri beş yeraltı liderini kendi alanlarında daha da güçlendirirken aslında kendi damarlarını besliyorlar. Yine şehir efsanelerine göre her beş yılda bir toplanıyorlar. Şehir efsaneleriyle hareket etmek zor ama bundan beş yıl önce de Nijer’de olduklarına adım gibi eminim. 20 Ağustos’ta bir askeri uçak yanlışlıkla Nijer’de bir köyü bombalıyor. Otuz yedi ölü, yirmiden fazla yaralı.” Parmağını ekrana yasladı. Patlamanın olduğu köyün fotoğrafı vardı. “20 Ağustos,” diye tekrarladı. “Beyrut

Limanı da bu olaydan tam beş yıl sonra 20 Ağustos'ta patladı. Adamların buluştuğu gün bu. Üstelik bir şekilde yakalanmamak için buluştukları yerde karışıklık çıkarıyorlar. Sonra kimse onları görmeden kaçıyorlar.”

Hâlâ sakindi Timur. “Bunlar her kimse Kralşan da Dimitri de fazlasıyla korkuyor,” demekle yetindi.

“Korkarlar tabii!” diye yükseldi Mukbil. “Adamların şakası yok! Kurdukları bir düzen var. Düzene uymayanı anında yok ederler. Tahminim, Yuma Kato isyan ettiği için öldürüldü.” Ekranı Yuma Kato’nun cesedinin fotoğrafı düştü. “Bak,” dedi Mukbil. “Alnından tek kurşunla vurulmuş. Tam ortadan. Vuran el titrememiş bile ve mesafe oldukça yakın. Yuma Kato’nun on yıldır o Kurul’da olduğu söyleniyor. Ondan sonra girip lider olan Kralşan’a itaat etmek istemedi belki de.”

“Kurul hakkında bu kadar şey biliyorsanız neden Kralşan’ın da orada olduğunu bulamadınız?”

“Delil yoktu çünkü!” diye yükseldi Mukbil. “Ta ki senin dediklerine kadar. Hem Kurul’un hâlâ bir şehir efsanesi olduğu var sayılıyor. Devlet var olmayan bir güçle savaşamaz. Ama Kralşan’ın ülke içinde bu kadar at koşturmasının da başka bir izahı olamazdı.”

Timur’un içindeki huzursuzluk büyürken bakışlarını Ahu’nun fotoğrafına çevirdi. O neden oradaydı?

“Ve o kadın!” dedi Mukbil heyecanla. “Ahuzar Soykamer. Dememe gerek yok, artık sen de tanırsın.”

“Neden burada?” dedi sadece.

“O da izleniyor,” dedi Mukbil. “Hatta o patlamadan önce izlenmeye alınmıştı. Kralşan dosyası açıldığı an yakın olduklarını izlemeye başladık. Sık sık Ahuzar denen o kadını görüyor ya da yanına çağırıyordu. Başta sevgilisi sandık ama sonra fark edildi ki manyak adam, kadına takık.”

“En başından izlendiğini neden bana söylemediniz?”

“Gerekli görülmedi,” dedi Mukbil. “Kralşan’ın takıntısı gibi görünüyordu. Hep bir noktayı kaçırdık. Ama sen o noktayı buldun! *Patlamanın olduğu gün Kralşan’ın nereye gittiğine bak*, dedin. Baktım.” Sandalyesiyle birlikte köşeye doğru ilerleyip kâğıt yığınının arasından bir dosya çıkardı. Kâğıttaki bir noktaya parmağını dayadı. “Kadın patlamada yaralanmış. Kralşan ise kaçmak yerine hastaneye, yanına gitmiş.”

İlk defa bulunduğu konumdan hareket etti Timur. Mukbil’e ilerleyip elindeki dosyayı aldı. Kamera kayıtlarına yansıyan kişi Kenan, Fiko ve tanımadığı bir adamdı. Önlerindeki sedyede, kanlar içinde ilerleyen kişiyi

gördüğünde yüreğinin orta yerine keskin bir acının dolduğunu hissetti. O gün bıraktığı kadın vardı sedyede. Kanlar içindeki yüzünü ayırmak zordu ama Timur tek bir parmağından hatta o zaman bile parmaklarında olan bordo ojesinden onu tanımıştı. Boynundaki yarada onun kamuflaj desenli bandanası vardı.

“İşte, düğüm burada tıkanıyor,” dedi Mukbil ellerini başının iki yanına atarak. “Yine şehir efsanelerinden ilerleyecek olursak Kurul, üyelere saklaması için bir şey veriyormuş. Belki bir silah ya da bir şifre, belki de yerlerini içeren bir harita. Asla bilinmiyor. Bunu alan kişi de karşılık olarak Kurul’a bir şey sunuyormuş. Bir para, kefil ya da bir güç. Bunu da bilen yok. Bir de bu kadın var. Patlama olmuş. Belli ki bu patlama hemen kaçıp gitmeleri için bir paravan. Kaçmak yerine bu kadının yanına neden gitsin ki? O kadar mı âşık?”

Elindeki kâğıttaydı bakışları. “Sik sik konuşma,” dedi ters bir şekilde.

“Katılıyorum. Çok sik bir düşünce,” diye onayladı Mukbil. “Bütün istihbarat, adamın kadını sevmediği, takıntılı olduğu konusunda hemfikir. Zaten bunun bu zamana kadar Hülya Kralşan’la alakalı olduğunu düşünüp aile meselesi diye bulaşmıyorduk. Ama duydum ki Kralşan, Hülya’yı kendi elleriyle öldürmüş.” Ellerini iki yana açtı. “Amaç ne? O zaman bu Ahuzar denen kadını elinde tutmasının sebebi ne? Boşluklar dolmuyor.” Bakışlarını Timur’a çevirdi. “Anlıyor musun?”

Haddinden fazlasını anlıyordu Timur. Göğüs kafesine değen korku ilk defa bu kadar netti. “Bu kim?” dedi. Elindeki fotoğrafta yüzü görünmeyen diğer adama parmağının ucunu yasladı.

Önce boş boş baktı Mukbil. Sonra ise önündeki cipsinden ağzına tırkarken, “Önemli biri değil,” dedi. “Beyrutlu bir sokak dövmeçisi diye biliniyor ama aslında kiralık araç pazarlayan bir adam. Kralşan kaçmak için ondan araba kiralamış.”

Taşlar tek tek yerine otururken zihninin derin bir çukura yuvarlandığını hissediyordu. O patlama anına döndü. Her şey yeniden toza dumana karışırken aradan sadece Ahuzar’ı seçti. Başında yeşil bandanası, üzerinde beyaz tişörtü ve elinde kamerasıyla gülümseyerek ona bakıyordu. Liman patladı. Ahu toz bulutunun arasında kayboldu. Zihninde yuvarlanan taşlar birbirine karışırken bütün siyahlıkların arasında Kralşan belirdi. Her zamanki gibi sinsice gülerken bir eli Ahu’ya uzanmaya çalışıyordu.

O ölürse ben de ölürüm, demişti bir defasında. *O benim sunduğum kefil*, demişti bir diğerinde. Öfke kusuyordu Ahu. Gülerek izliyordu. Nedenini soruyordu Ahu? *Neden peşimdesin?* Yine gülüyordu Kenan.

Çünkü hayatlarımız birbirine bağlı, Ahuzar.

O benim geride bırakamayacağım kadar kıymetli bir savaş ganimeti, Tulpar.

“Bu arada Kralşan’ın sevkiyatını ihbar eden haini bulduk,” dedi Mukbil. Verdiği ismi de duydu ama uğuldayan kulakları ve zihni, şu an başka bir gerçeği algılayacak durumda değildi.

Eksik bir taş vardı Timur’un zihninde. Bütün bedeni ömründe ilk defa hissettiği bir ateşle kavrulurken o taş da yerine oturdu. Acı verici bir darbeydi. Bir gözü belli belirsiz seğirirken, bunca yıldır silah tutarken dahi titremeyen elinin titrediğini hissediyordu.

Şifreyi nereye sakladın, diye sormuştu Dimitri.

Olabilecek en güvenli yere, diye cevaplamıştı Kenan.

Üzerinde bulunduğu satranç tahtası orta yerinden çatlayıp, kırılırken bütün taşlar büyük oluktan aşağıya yuvarlandı. Sadece bir vezir, bir at kaldı. Piyon olması için yalvardığı kadın büyük oluğun ortasında kalakaldı. Bir şeyler daha anlatıyordu Mukbil ama duymadı, duyamadı. Kulakları uğulduyordu. “Siktir,” dedi. Tek bir kelime dökülmüştü dudaklarından.

“Ne?” diyen Mukbil cips yemenin derdindeydi.

“Siktir!” derken Timur’un sesi artık daha ciddi ve sertti. “Yolunu sikeyim senin, kansız pezevenk! Siktir!”

“Ne oldu?” dedi Mukbil. Duraksamıştı.

Zihninde oturttuğu parçalar büyük bir korkuyla Timur’un dudaklarından döküldü. “Şifre kadında,” diye mırıldanırken bakışları önündeki boşluktaydı. “Şifre Ahu’da. Kefil...” Başını ağır ağır sağa sola sallarken elini alnına attı. “Kefil... Siktir! *Sunduğum kefil...* Siktir!”

En ağır gerçeği sesli dile getiremedi ama biliyordu. İlk gördüğü andan beri hissediyordu. Sırtındaki dövmenin anlamını sormuştu. Sadece atı ve pusulayı anlatmıştı. Pusulayı sarmalayan desenlerden bahsetmemişti. Güneyi gösteren, uçtan başlayarak içe doğru dönen rakamlar ve karışık, minik harfler vardı. Miniktiler ve dövmenin içinde eriyip gidiyorlardı. Dikkatli bakmayan biri asla anlamazdı bile ama Timur o dövmenin her bir detayını ilk gördüğü an hafızasına kazımişti. Kralşan bir sokak dövmecisiyle Ahu’nun yanına gitmişti. O günden sonra Ahu’nun peşini asla bırakmamıştı. Bir hastane yatağına kelepçelemiş, elinden kaçıp gitmesin diye sevdiği hayatlarla tehdit etmişti.

O piyon değildi. Satranç tahtasının ta kendisiydi.

Sırtında gezinen soğuk ürpertinin ense köküne baskı yaparak bütün damarlarında gezindiğini hissediyordu. Sorular soran, ne dediğini anlamaya

alışan Mukbil'i duymuyordu. Kalbinin orta yerinde asırlar sonra büyüyen bir gül vardı. Öyle ihtişamlıydı ki koparmaya kendinin dahi gücü yetmiyordu. *Savaşın ortasında kalan sen olursan bütün kuralları baştan yazarım*, demişti. Kalbi savaşın orta yerindeydi.

Telefonuna bir mesaj sesi düşünce irkildi. İsimsiz ama kim olduğunu bildiği bir kişidendi. Gözleri mesajın üzerinde gezindi. Tek bir mesajdı ama asıl savaşın bu gece başlayacağını gür, ayak sesleriydi. Bu savaş aslında kalbinin savaşıydı. Ya sağ çıkacaktı ya da bir kere daha sevgisi ölüm olacak, sunduğu kişi yok olup gidecekti.

Eskilerin iyi savaşçıları önce yenilmezliği sağlar, ondan sonra düşmanın yenilebilirliğine bakardı, der Sun Zi. Baş edilemezlik kendimize, baş edilebilirlik düşmana bağlıdır. Yenemeyen savunur, yenecek olan hücum eder. Yetersizsen savun, fazlan varsa saldır. İyi savunma yapan, dokuz yerin altında saklanır. İyi saldırı yapan, dokuz göğün üzerinde hareket eder. Böylece kendini korurken tam bir zafer kazanabilir.

Boş deponun orta yerindeki sandalyede bağlı olan adamın yüzü, aldığı darbelerden tanınmayacak bir haldeydi. Ona doğru ağır adımlarla ilerleyen Yakup Öz'ün sağ elinde, başı aslan şeklinde olan bir baston vardı. Eskilerin iyi savaşçı dedikleri, sessizce gelen ama zaferi kolay kazandı. Hep bu doğrultuda yaşamıştı. İyi savaşmanın şöhreti olmazdı. Eskiler bunu çok iyi bilirdi. Bu zamana kadar sessiz kalışı ona yapılanı unuttuğundan değildi. Güç topluyordu. Yılanı büyüten oysa başını ezen de o olacaktı.

Hülya'nın cenazesine görünmeden gitmiş, eski yakın dostu Mahir'in gözlerinin içine bakmıştı. Bu zamana kadar onun hatırı için Kenan'a tolerans göstermişti ama içi asla soğumuyordu. *Oğlun bir şeytan*, demişti. Mahir ise usulca parmaklarını sıkırmıştı. *Şeytan yok edilmeli*, demişti. Mahir parmaklarını daha büyük bir güçle sıkırmıştı. Niyeti onun gibi can almaktı. Ama bir ucu Tumturaklı'ya, diğer ucu Mahir'e çıkıyordu. Ne Ahuzar'ı ne de Irmak'ı öldürürdü. Delikanlılığa sığmazdı. O zaman yılanın kendisini yok edecekti.

Deponun ortasında kalan adamın önüne geldiğinde, başındaki çuvalı tutup hızla çekti. Aldığı darbelerden yüzü tanınmayacak halde olan adama göz ucuyla baktı. Elleri oturduğu sandalyenin arkasına doğru kalın bir iple bağlanmıştı ama bu halde olmasa bile hareket edecek halde değildi Fiko.

Çekik ve kana bulandığı için açamadığı gözlerini zorla aralamaya çalıştı. İnleyerek baktı karşısındaki adama.

Yakup Öz tek bir baş hareketiyle gölgeler içinde bekleyen adamın çıkmasını işaret etti. Siyahlar içindeki adam ifadesizdi. Elindeki büyük çantayı köşedeki masanın üzerine bıraktı. Yakup Öz masanın yanında kalan sandalyeye ağır ağır kurulurken, adam çantayı açıp masanın üzerine serdi. İlk kerpeteni seçti Yakup. “Bununla başla,” dedi.

Adam emrine uydu. Kerpeteni alıp Fiko’ya doğru ilerledi. Çenesini kavrayıp Yakup’a çevirdi.

Soğukkanlı bir sesle, “Duydum ki Kenan’ın sevkiyatını sen ihbar etmişsin,” dedi Yakup Öz. “En iyi adamı olduğumu sanıyordum. Şaşırtıyorsun, Fiko.”

Sadece inleyebildi Fiko. Aldığı darbeler ağırdı. Irmak’ın saklandığı dağ evine baskın yapıp onu kaçırmıştı Yakup Öz ama Irmak’a elini dahi sürmemişti. Hatta bir saat önce kendi eliyle Kralşan malikânesinin önüne bırakmıştı.

“Neden?” dedi Yakup. “Neden patronuna ihanet ettin?”

“Etmedim,” diyebilirdi sadece. “Bir şey yapmadım!”

“Teorik olarak doğru,” dedi Yakup. “Limandaki sevkiyatı sen söylemedin. Ama aldığım bilgi kesin. İlk sevkiyatı polise ihbar eden sendin. Sebep ne? Sıkıldın mı patronundan? Hayırdır?” Sessiz kaldı Fiko. “İtiraf et,” dedi Yakup.

Etmedi. Sessiz kalmaya devam etti.

Göz ucuyla emir verdi Yakup. Fiko’nun arkasında kalan adam önüne geldi. Elini kavradı ve hiç zorlanmadan, kerpetenin ucunu sol elinin başparmağına takıp çekti. Fiko’nun kopan tırnağı yere düşerken boş depoda acılı feryadı yankılanmıştı. Adam diğer tırnağa geçti. Tek hamlede çekip onu da diğer yana fırlattı. Acı dayanılmazdı. Fiko’nun kana bulanık yüzünün her zerresinde bu hissediliyordu.

“İtiraf et,” diye tekrarladı Yakup. “Kenan’a ihanet ettiğini itiraf et!”

Etmedi Fiko. Dişlerini sıkarak acıya direndi. Tırnakları tek tek çekilmeye devam ettikçe acı katmerleniyordu. Diğer eline geçildiğini hissettiğinde daha fazla dayanamadı. Acıyla inleyerek, “Yaptım!” dedi. “Ben yaptım! Ben yaptım! Dur!”

Yakup elini kaldırdı. Adam durdu. Fiko ise nefes nefese kalmıştı.

“Neden?” dedi Yakup.

“Asıl hain Tulpar denen o adam!” diye kan dolu tükürükleriyle soludu Fiko. “Patron gerçek yüzünü anlasın diye yaptım. Suç ona kalacaktı ama

bir şekilde işin içinden sıyrıldı. O Ahuzar denen kaltak da o adamla işbirliği içinde. Kırk kere dedim patrona ama beni dinlemedi! Doğruyu söylediğimi kanıtlamak istedim!”

Sakince dinliyordu Yakup. “İhanet edenin o değil de sen olduğunun farkında mısın Fiko?” dedi. “Kenan şu an onun değil, senin bana çalıştığını düşünüyor.”

“O da anlayacak!” diye yükseldi Fiko. “Eninde sonunda anlayacak! Patronun gözünü kör etti ama gerçek yüzü eninde sonunda ortaya çıkacak!”

Umutsuzca dinliyordu Yakup. “Kenan sevkiyatı senin ihbar ettiğini öğrendi. Ben seni aldırmaya gelmeden önce kafana sıkması için birkaç adam göndermişti. Seni neden o izbe dağ evine attı sanıyorsun? Gerçekten Irmak’ı korumak için mi?” Sandalyede geri yaslandı. “Hayır, Fiko. Sessizce öldürülüp ormana gömülmen için oraya gönderildin.” Sessizce baktı Fiko. “Çünkü onun kara kutususun,” dedi Yakup. “Düşmanı olmanı istemeyeceği kadar çok şey biliyorsun. Üstüne üstlük bir de ihanet ettin. Tulpar değil, sen ihanet ettin. Sence seni yaşatır mı?”

Bakışları belli belirsiz titredi Fiko’nun. Malikâneden uzaklaştırılması, patronun aniden soğuyan tavırları onu da şüphelendirmiş ama kendi kurntusunu sanmıştı.

“Seni zerre düşünmeyen bir adam için fazla sadakat duygusu içindesin,” dedi Yakup. “Şu an seni bırakırım. Ama buradan çıktığın an Kenan kafana sıkar. *Yapamam*, deme. *Saklanırım*, deme. İsterse cehennemin dibinde bile seni bulur. Patronunu benden daha iyi tanıyorsun.”

Hâlâ sessizdi Fiko.

Bundan cesaret alan Yakup, “Konuş,” dedi net bir şekilde. “Bana Kralşan’ı yerle bir edecek bir bilgi ver. Vereceğin şey ne kadar değerli olursa hayatın da benim için o kadar kıymetli olur. Seni koruyacak tek kişi benim, biliyorsun.”

Şakağına doğru ağır bir kan damlası süzüldü. “Konuştuktan sonra gizli gizli yaşamının anlamı ne?” dedi.

Dudak büzdü Yakup. “Git ve öl o zaman,” dedi. “Ama emin ol, bu normal bir ölüm olmaz. Ben bir elinin tırnaklarını söktüm. Kenan seni lime lime eder. Yıllarca yanında çalıştığın adamı sana anlatmama gerek var mı?”

Bakışları titremişti Fiko’nun. Kralşan’ın affının olmayacağını biliyordu. Yıllarca ona çalışmıştı ama Tulpar denen adam anında ondan daha kıdemli bir noktaya gelmişti. Üstüne üstlük onun ihanet ettiğini kanıtlamak isterken kendi mi ölecekti? İçindeki kırılmış gurur ve ihanete uğramışlık hissi baskın

geldi. Bunca yıldır tek bir adam için çalışmıştı, gözüne girmek için elinden geleni yapmıştı ama hakaretten başka bir şey duymamıştı. *En iyi kararlar, üzerine hiç düşünmeden alınan kararlar*, derdi Kenan Kralşan. Fiko da patronundan öğrendiğini yaptı.

“Kurul...” dedi dudaklarının arasından. “Gizli bir Kurul’a üye. Duyulduğu an Kurul kafasına sıkar.”

Göz devirdi Yakup.

“Uluslararası bir Kurul’da olduğunu masadaki herkes biliyor. Neden itaat ettiğimizi sanıyorsun? Gerçekten Kenan’dan korktuğumuz için mi? Komik olma. Bana adamakıllı bir bilgi sun!” Birkaç dakika için sessiz kaldı Fiko. “Kenan bu halini görse ağlayarak kafana sıkardı,” dedi Yakup dalga geçen bir sakinlikle. “Ne büyük minnet ama!” Bastonunu yere vurdu. “Çalıştığın adam şeytanın ta kendisi, Fiko! Biliyorsun, değil mi? Kendi babasma acı-mamış adam, sana mı acıyacak? Lime lime edilmek istiyorsan hiç durma.” Fiko’nun başında bekleyen adama kısa bir baş hareketi yaptı. Adam Fiko’nun bağlı ellerini ve ayaklarını açtı. “Şu an çıkıp gitmekte özgürsün,” dedi Yakup Öz.

Gidemedi Fiko. O kapıdan çıktığı an Kralşan’ın ona bir hayat sunmaya-cağının farkındaydı. İhanetini öğrendiği halde bu kadar hayatta kalması bile mucizeydi. İşkenceyle öldürecekti Kralşan. Emindi. Patronunu tanıyordu. O yüzden o dağ evine göndermişti. Ölüm düşüncesini ağırdan zihnine so-karak acı çektirmek istiyordu ve başarılıydı da. Kralşan bunu hep yapardı. Zorla yutkundu.

“Bir şey saklı,” dedi titreyen bir sesle.

Oturduğu sandalyeden ağır ağır toparlandı Yakup Öz. Tek kaşı hava-landı. Bir eli bastonunun başındaki aslanı sıkıca kavramıştı.

“Ne?”

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Fiko titreyerek. “Sadece Beyrut’ta ol-duğunu biliyorum. Ama ne olduğunu yemin ederim, bilmiyorum. Kurul için önemli bir şey. Beyrut’ta olduğu duyulursa Kralşan’ı saklayamadığı için infaz ederler. Sadece bunu biliyorum. Bir de...”

“Bir de?”

“Ahuzar denen o kadın... Onunla bir alakası var ama ne olduğunu yemin ederim, bilmiyorum. Beyrut Limanı patladığı gün Kurul’la buluş-muştu. Sonra liman patladı. Şehirden çıkamadık. Ahuzar denen kadın da oradaydı. Ağır yaralanmıştı. Şehirden kaçabilirdik ama yapmadı. Onun ya-nına gitti. *Benim yaşamam için o yaşamalı*, dedi. Aldı, Türkiye’ye getirdi.

En iyi doktorları başına topladı. Kadın ölmesin diye her şeyi yaptı ama...” Daha da doğruldu Yakup Öz. Fiko ise titriyordu. “*Ama öldürmem için önce yaşatmam gerek*, dedi. Kurul’la bir alakası var mı bilmiyorum ama o kadın ölürse Kralşan ölür. Sadece bunu biliyorum. O yüzden her şeyiyle koruyor gibi. Zamanı geldiğinde kendi öldürmek için saklıyor sanki.”

Birkaç dakika kıpırdayamadı Yakup Öz. “Kaydı durdur,” dedi adama. Fiko’yu çeken kayıt durdu. Büyük bir karar verdi Yakup. Kenan’ı kendisi öldürmeyecekti. Girmek için herkesi kana buladığı Kurul’un önüne atacaktı. Madem bu gerçeklerin bilinmesi Kenan’ın topuğuna sıkamak demekti, tam olarak bunu yapacaktı. Kanla elde edilen güç, kan kurudukça küçülürdü. Şeytanla yapılan pazarlıklar cehennemde biterdi. Kralşan’ı da zamanında yok etmeye çalıştıkları, ezdikleri, ailesini katlettikleri cehenneme gönderecekti.

Kenan Kralşan’ın en tepeye çıkmak için bastığı her hayata intikam için bir yem atacaktı. Kanla gelen, kanla silinecekti. Tumturaklı’ya bir söz vermişti. Sadece Ahuzar denen kadının hayatını koruyacaktı. Sözünün arkasındaydı.

“Kaydın Ahuzar denen kadınla ilgili yerini sil. Geri kalanını şu an masada olan, Kenan yüzünden ailesi ölen herkese gönder,” dedi siyahlar içindeki adama.

Adam bir baş selamıyla geri çekilirken, sandalyesine yaslanarak gerindi. Kralşan’ı yok etmek isteyen ama elinde koz olmayan herkesin eline en büyük kozu veriyordu. Çünkü büyük savaşlar tam olarak böyle kazanılırdı. Sürpriz manevralar zaferi belirlerdi. Gizli bilgi Kenan’ın tüm düşmanlarına yayılacak, hepsi aynı anda saldırdığında Kurul’a bilgi gidecekti. Beyrut’ta sakladığı neydi, bilmiyordu. Umurunda da değildi. Sadece kanında boğulan ve mezarı ateşe verilen eşinin intikamını düşünüyordu.

Anlatılanlar eğer gerçekse yılanı elini dahi sürmeden başını ezecekti. Artık tek yapması gereken bu gecenin sabahını beklemektir. Çünkü Kurul’un var olup olmadığını en nihayetinde hepsi bu gecenin sabahında öğrenecekti.

6. BÖLÜM

*“Kolaydır inanmak kadar inanmamak da.
İster sal kendini dünyaya ister kal yanımda.
Her şeyden öte, öyle sevdim ki ben seni,
Yoluna haş koymak diyoruz
Biz barbarlar buna.”*

-Birhan Keskin

Parlak siyah ayakkabılarının geniş ve loş koridorda çıkardığı sesler eşliğinde ilerliyordu Teoman Doğu. Üzerinde her zamanki lacivert takım elbisesi vardı ama ilk defa kravat takmamıştı. Bakışları kolundaki saate takıldı. Gece yarısına tam on dakika vardı. Huzurlu uykusundan uyanmasına neden olacak kritik bir telefon almıştı. Onu hiç kimse bu saatte buraya getiremezdi. *Tek bir konu hariç.*

Hedefi olan kapıyı açtığı anda, heyecanla parlayan bakışları etrafta gezindi. Bilgisayarlarla donatılmış ofisin dört köşesinde çalışan dört kişi vardı. Hepsinin önünde ayrı bilgisayar yığını varken tam karşılarında kalan duvarda büyük bir ekran duruyordu. Ekranda gördüğü yüze baskarken dişlerini dudağına geçirdi. Kenan Kralşan siyah takım elbisesinin içindeydi. Yıllardır peşindeydi ama ilk defa bu denli zafere yaklaştığını hissediyordu.

“Çabuk Mukbil’i bağlayın!”

Dördünün parmakları da klavye üzerinde hızla gezindi. “Hazır, efendim,” dedi en öndeki kadın.

Büyük ekranda Mukbil belirdi. “Başkan’ım!” dedi telaşlı sesi. “Başkan’ım, sesim geliyor mu?”

“Geliyor. Çabuk anlat!” dedi. Artık zaman kaybına tahammülü yoktu.

“Töngge çözdü,” dedi Mukbil hızla. “Sana o adamda iş var, demiştim. Yemin ediyorum, adam kimsenin çözemediğini çözdü!”

Teoman Doğu'nun bakışlarından belli belirsiz bir gurur geçti. En başından farklı olduğunun farkındaydı. Tereddüt edişi sanılanın aksine rahatlığından değil, sertliğindendi. Ama Töngge fazlasıyla yanıltıyordu. İnce ince sızmıştı Kralşan'ın inine. *Sert oynarım*, demişti ama aksine büyük bir sabırla en ince detaya kadar öğrenmişti. Gerçek bir savaşçı gibi savaşmıştı. Girdiği ortama adapte olmuş, su gibi izini asla belli etmemişti.

“Anlat!” dedi heyecanla.

Ekrandaki Mukbil de bir hayli heyecanlıydı. “Kurul denen şey gerçek!” dedi. “Size defalarca var olduklarını söyledim.”

Yüzünü ekşitti.

“Uzatma, Mukbil. Anlat!”

“Tam da size anlattığım gibi. Kurul var. Kralşan ülkedeki gücünü elde etmek için bu Kurul'a bir şekilde girmiş. Bu kadar at koşturmasının, herkesin ona itaat etmesinin sebebi kesinlikle bu.” Dikkatle dinliyordu Teoman Doğu. Mukbil devam etti. “Birkaç gün önce Timur bana bir şeyden bahsetti. Beyrut patlamasının olduğu gün Kralşan ve şu meşhur dostu Rus mafyası Dimitri Volodin de oradaymış. Töngge de görev için aynı bölgedeymiş. Japon bir Yakuza'nın öldürüldüğünü söyledi. Araştırdım, doğru. O gün beş ayrı ülkenin en büyük yeraltı liderleri Beyrut'a giriş yapmış. Türkiye'den Kenan Kralşan, Arnavutluk'tan Blarta Balla, Meksika karteli Andres Fernando Jovan, Japon Yakuza Yuma Kato ve İtalyan Domenico Russo. Hepsinin aynı gün, aynı yerde olması kesinlikle tesadüf değil!”

Devam etmesi için elini salladı.

“Hepsi o gün, Kurul toplantısı için oradaydı. Size defalarca bu Kurul'un sakladığı bir şey olduğunu ve bunu verdikleri kişiden bir bedel istediklerini söyledim. Timur'un öğrendiği şey de tam olarak bu! Ahuzar denen kadını yıllarca takıntılı olduğu için izledik ama yanıldık, Başkan'ım! Kralşan kefil olarak kadını Kurul'a sunmuş. Timur kendi kulaklarıyla duymuş. Yetmezmiş gibi...”

Ekrandan bir an için kayboldu. Yeniden görüldüğünde elinde bir fotoğraf vardı. Sedyede kanlar içinde yatan Ahuzar denen kadındı. Başında ilerleyen üç adamdan ikisini tanıyordu Teoman. Kralşan ve sadık köpeği Fiko'ydu.

“Yıllardır kaçırdığımız nokta bu. Beyrut patlaması! O gün Ahuzar denen kadın da oradaydı. Zaten biliyorsunuz. Biz yine takıntılı olduğunu düşünerek Kralşan'ın oraya gittiğini düşündük ama yanıldık.” Köşedeki

üçüncü adamı işaret etti. “Bu sadece kaçak araba kiralayan biri değil. Beyrutlu bir sokak dövmecisi. Kenan, kadının yanına bu adamla gitmiş ve aldığım raporlara göre kadını saatlerce özel bir odaya kapatıp içeriye kimseyi aldırılmamış.”

Kaşları çatılmıştı. “Yani?” dedi.

“Kadının sırtında büyük bir dövme var. At mı yoksa pusula mı her neyse!” diye yükseldi Mukbil. “Şifre kadında, Başkan’ım! Kralşan kadını kefil olarak Kurul’a sunmuş. Yetmemiş, verilen şifreyi de sırtına işletmiş!”

Kolay kolay şaşırmazdı Teoman. Yaşı büyük, tecrübeleri yaşından da büyüktü ama bu defa iki kaşının arasında beliren derin bir şaşkınlık izi vardı.

“Ne yapmış? Ne?”

“İnan bu kadarını ben de beklemiyordum, Başkan’ım,” diye soludu Mukbil. “Ve bu gece, harekete geçmemiz gereken gece. Daha fazla köşeden izleyemeyiz çünkü Kurul denen şey gerçekse bu gece ortaya çıkacak.”

Öne doğru heyecanlı bir adım atıp, “Nasıl?” dedi.

“Kralşan’ın en sağlam adamı Fiko ona ihanet etmiş. Kenan’ın bir Kurul’a üye olduğunu ve bu Kurul’un Beyrut’ta bir şey sakladığını Yakup Öz’e ötmüş.”

Birkaç saniye içinde Fiko’nun görüntüleri ekrana düştü. Kanlar içindeyken bir sandalyede oturuyordu.

“Sadece Beyrut’ta olduğunu biliyorum. Ama ne olduğunu yemin ederim, bilmiyorum. Kurul için önemli bir şey. Beyrut’ta olduğu duyulursa Kralşan’ı saklayamadığı için infaz ederler. Sadece bunu biliyorum. Bir de...”

Görüntü gitti. Yerinde yeniden Mukbil belirdi. “Yakup Öz, Kralşan’ın bütün düşmanlarına yaklaşık bir saat önce bunu göndermiş. Ve hepsi aynı anda saldırıya geçmiş. Beyrut’u didik didik ediyorlar. Kralşan istemese dahi ihanet etti. Kurul denen şey gerçekse bu gece kesinlikle Kenan’ı arayacak. Şifreyi geri isteyecek ya da başka bir şey.” Başını heyecanla iki yana salladı. “Bilmiyorum, emin değilim. Ama Kralşan, Ahuzar denen kadını yem diye önlerine atacak. Buna eminim!”

Teoman Doğu elini alnına atıp sıkıntıyla ovuşturdu. Kralşan’ın neye bulaştığıyla ilgili zerre fikri yoktu. Kurul denen şey dünyanın en büyük yeraltı liderlerini bir araya toplayan bir yapılanmaydı. Acımaz, merhamet

etmezlerdi. Şehir efsanelerinden elbette Teoman'ın da haberi vardı. Hep şehir efsanesi olarak kalmasını ummuştu.

“Kadını bana getirin!” dedi en net şekilde. “Operasyondaki herkese önceliğin kadın olduğunu bildirin. Gizli görevdeki herkesi sahaya sürün. Onu bana en güvenli şekilde getirin. Bütün birimlere de haber verin. Kırmızı bülteni devreye sokun.” Bakışları keskinleşti. Ekranın köşesinde kalan Kralşan'ın fotoğrafına her zamanki ifadesizliğiyle değil, derin bir öfke ve hırsıyla baktı. “Bu gece Kralşan için yıkım olacak. Kızılgerdan Operasyonu, asıl şimdi başlıyor.”

Kenan Kralşan ve Dimitri Volodin, geniş alanın orta yerindeki özel jete doğru ilerlerken bir hayli keyifliydi. Bütün işler bitmiş, mallar alınmış, paralar verilmişti. Çıkan pürüzlere aldırmadan eğlenmiş, her seneki gibi bir alışverişi daha tamamlamışlardı. Gece en zifiri tonundayken etraftaki koruma ordusuyla ilerliyorlardı.

“Ben kendim dönerdim,” dedi Dimitri. Hafif rüzgâr kürkünün yakasını geri açmıştı. Parmağıyla Kralşan'ın özel jetini işaret etti. “Bizi fazla şımartıyorsun, Kralşan.”

Hafif tebessüm eden Kenan, “Türkler için misafir kıymetlidir,” dedi.

Keyifli bir kahkaha attı Dimitri. Jetin önüne geldiklerinde ikisi de aynı anda durdu. Bakışlarını birbirlerine çevirirken her ikisinin de koruma ordusu kendi arkasına geçmişti. Dimitri'nin adamları en az kendi kadar iri, Kenan'ın adamları ise bir o kadar gözü karaydı.

Dimitri arka ekibi ilk defa bu kadar kalabalık gördüğü için, “Tayfan yeni mi?” dedi. “Senin şu dev adam nerede?” Göz ucuyla Tulpar'ı aradı.

Güldü Kenan.

“Çok sevdiysen sana vereyim. Yanında götür.”

“Hayır, demem,” dedi Dimitri büyük bir memnuniyetle. “Sağlam adama benziyor.”

İfadesizdi Kenan. Beyninde dönen tilkiler vardı. Hiçbirinin kuyruğu henüz birbirine değmiyordu. Yıllardır en sadık adamı olarak bildiği Fiko'nun ona karşı büyük bir ihanet içinde olduğunu birkaç gün önce öğrenmişti. Sevkiyatı ihbar eden oydu. Şaşırmış ama bir o kadar da tepkisiz kalmıştı. Kaçmaması ve Kenan'ın bildiğinden şüphelenmemesi

adına ölüm emrini sessizce vermişti. Irmak'ı koruma bahanesiyle önce kendinden uzaklaştırmış, daha sonra dağ evine göndermişti. Şu saatlerde öldürülmüş olmalıydı. Emri bu yöndeydi.

Ve en güvendiği adamı, düşmanı Yakup Öz'e çalışırken diğerlerine güvenmek de artık zordu. Fiko defalarca Tulpar'ın bir ihanet içinde olabileceğini söylemişti. Önceden kıskandığını düşünerek ciddiye almamıştı ama artık içinde beliren şüphe tohumları vardı. Fiko salak olabilirdi ama sadık bir adamdı. O dahi ihanet ettiyse artık kimseye güvenemezdi. Bugünden sonra zihnindeki herkes yakın denetimindeydi.

“Sağlam mı yoksa değil mi göreceğiz,” dedi sadece. Dimitri'nin omzuna hafifçe vurdu. “Seneye görüşürüz, dostum.”

“Zevkle,” derken Dimitri de Kenan'ın omzuna hafifçe vurmuştu. Aynı saniyelerde Adriel sol köşeden koşarak alanın içine doğru ilerliyordu.

“Patron!” diye bağırdı. “Patron!”

Kenan'ın bakışları o yöne döndü. Adriel yine siyahlar içindeydi ama ifadesinde bariz bir panik vardı. Onu buraya çağırmamıştı. Neden geldiğini sorgularken iki kaşının arası derinleşti.

Yanma geldiğinde soluklanmadan elindeki telefonu Kenan'a uzattı. “Sorun var,” dedi sadece.

Kaşları çatıldı. Karşısındaki Dimitri'ye göz ucuyla baktı. Adriel'i koldundan kavrayıp, yana çekerken Dimitri, “Yine mi sorun, Kralşan?” dedi.

Sövmemek için dişlerini sıkıp yüzüne zoraki bir gülümsemeye kondu. “Sorun yok,” dedi sadece. Adriel'i birkaç adım ilerletti. Arkasını döndüğü an yüzündeki tebessüm de silinmişti. “Yine ne var?” dedi dişlerini sıkarak.

Adriel yine elindeki telefonu uzatıp, “Yakup Öz masadaki herkese bu videoyu göndermiş,” dedi.

Göz ucuyla baktı telefona. Ters bir tavırla Adriel'in elinden alıp videoyu başlattı. Fiko belirdi ekranda. Karanlık bir alanın ortasına bırakılan tek bir sandalyeye oturtulmuştu. Bütün bedeni ve yüzü kan içindeydi. Tırnaklarının söküldüğünü görüyordu ama kayıтта ondan başka kimse yoktu. Kaşları daha da çatıldı. Bu gece öldürülmesi gerekiyordu. Fazla şey biliyordu. İşkence yaparak öldürmeyi dahi göze alamayacak kadar çok hem de. Aniden, habersizce öldürmeliydi onu. Bu doğrultuda emir vermişti.

Karşısına bakıyordu Fiko. “Bir şey saklı,” dedi aniden.

“Ne?” dedi karşısındaki kişi. Yakup Öz’ün sesiydi. Kenan, bu sesi her yerde tanırdı. Çatık kaşları havalandı. Kayıt devam etti.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedi kan ter içindeki Fiko. “Sadece Beyrut’ta olduğunu biliyorum. Ama ne olduğunu yemin ederim, bilmiyorum. Kurul için önemli bir şey. Beyrut’ta olduğu duyulursa Kralşan’ı saklayamadığı için infaz ederler. Sadece bunu biliyorum. Bir de...”

Kayıt aniden kesildi. Görüntü gitti. Bir kaşı seğirirken sol şakağında gezinen sağlam bir ağırlı darbesinin ayak izlerini hissediyordu Kenan. Bir daha açtı kaydı. Baştan izledi. Kaçırdığı bir detay olup, olmadığını kontrol ederken hafifçe yutkundu. “Yakup ne yaptı dedin?” diye mırıldandı yanındaki Adriel’e. Bakışlarında ve sesinde hissedilir bir soğukluk vardı.

“Masadaki herkese bu videoyu gönderip *size Kralşan’ı* yıkacak silahı veriyorum, demiş. Masadaki herkes ayaklanmış durumda. Size saldırmak için üyeler gizliden gizliye adamlarını topluyor. *Kralşan’ı ilk kim yıkarsa yerine o geçer*, diye bahis bile açmışlar!”

Derin bir nefes verdi. Dişlerini sıkarken çenesi seğirdi. İhanetini öğrendiği dakika Fiko’nun kafasına sıkmamak, şu hayattaki en büyük hatası olarak kalacaktı. Sinirine hâkim olmaya çalışıyordu ama başına vuran ağırlı öyle şiddetliydi ki oldukça zorlanıyordu. Gözlerini kapatıp başını gözleri kadar karanlık olan gökyüzüne kaldırdı. Derin bir nefesi içine çekerken bir saniye bekledi. Olayları zihninde sıraya koydu. Beyrut’ta saklanan silahın duyulması Kurul’a *iharet* demekti. Kurul’a ihanet ise ölüm.

Gerilen omuzlarını gevşetti. Gözlerini açtığı anda elindeki telefonu şiddetle önündeki boş alana savurmuştu. “Bana Fiko’yu bul!” diye soludu yanındaki Adriel’e.

“Yakup Öz korumaya almıştır,” dedi Adriel.

“Zerre sikimde değil!” diye yükseldi Kenan. “Bana Fiko’yu bul! Tulpar’a da haber et, hemen buraya ge-” diyecekken, kendi telefonu çalınca duraksadı. Ceketinin cebinden çıkarıp ekrana baktığı saniyelerde Dimitri’nin de telefonu çalmıştı. Ona bakmadı. Ekrandaki yabancı numaraya odaklandı. Ensesinden soğuk bir ürperti daha geçti. Bu kadar hızlı haber almış olmaları imkânsızdı ama Kurul’un her yerde gözü ve kulağı vardı. En büyük hatayı onları hafife alarak yapmıştı ama henüz farkında dahi değildi. Egosu öyle büyüktü ki elde ettiği gücün sonsuza kadar süreceğini sanıyordu.

Yutkunarak aramayı cevapladı. “Hello, Kralşan!” diyen adamın sesiyle gözlerini kapatıp hafifçe yutkundu. Arayan siyahiydi, *Kurul’un başı*. Amerikan aksanma sahip bir İngilizcesi vardı. “İşler nasıl gidiyor?”

Hafifçe yutkunup, “Efendim...” dedi.

“Birkaç dakika önce Türkiye’den bir haber geldi. Senin Beyrut’ta bir silah sakladığına dair dedikodular dönüyormuş ve bu da önemli kişilerin kulağına gitmiş.” Ses duraksadı. Bir şey içiyormuş gibi derin bir soluk alıp verdikten sonra devam etti. “Hatta yine az önce öğrendim ki düşmanın olan başka yeraltı liderleri Beyrutlu çetelerle iletişime geçip sakladığın şeyi araştırmaya başlamış.”

Gözlerini kapatıp burnundan soluk verdi. Masadaki herkes can korkusuyla itaat ediyordu. İlk fırsatta kuyusunu kazacaklarına emindi. Şaşırmamıştı ama bu şekilde olmasını da hazmedemiyordu.

“Efendim, açıklayabilirim. Bir yanlış an-”

Siyahinin sert ama tok sesi devamını getirmesine izin vermedi. “İhanet ettin, Kralşan!” dedi en net şekilde.

“Etmedim!” diye yükseldi. “Sadece bir yanlış anlaşılma. Bana zaman verirsiniz her şeyi halledebilirim!”

“İhanet ettin!” diye directti ses. “Kırk sekiz saatin var. Silahın koordinatlarını ve kasa şifresini teslim et. Sonra ise ihanetinin bedelini sun!”

“Efendim...” dedi. Hayatında ilk defa konuşurken zorlandı.

Siyahinin baskın sesi gerisini getirmesine yine izin vermedi.

“Kefilini *kendi ellerinle* öldürüp onu bize sunmazsan ölecek olan sen olursun, Kralşan! Kurul ihaneti kabul etmez! Tek hata hakkınız dahi olmadığınızı defalarca söyledim. Yaşamak istiyorsan bedelleri öde! Kefili sun, şifreyi yok etmemiz için bize ver!”

Cevap veremedi telefon yüzüne kapandığında elindeki telefonu sinirle sıkıştırdığını fark etmişti. Dudakları ve çenesi seğirdi. Arkasındaki Dimitri’nin, “Aman Tanrı’m!” diyen sesini duyduğunda öfke dolu bakışlarını ona çevirdi. Telefona bakarken belli belirsiz bir şaşkınlık içindeydi Dimitri. Bakışlarını Kenan’a çevirdi. “Dostum,” dedi sadece. “Sen ne yaptın?” Sesinde bariz bir panik vardı. Zira Kurul’da bütün eylemler bütünseldi.

Lider hata yaparsa herkes cezalandırılırdı.

“Sus!” dedi Kenan en sert şekilde. Adriel’e döndü. Siyah gözbebeklerinin içinde kaynayan derin bir öfke vardı. O, Kenan Kralşan’dı. Bu

imparatorluğu kolay kurmamıştı. O Kurul'a girmek için kendi babasının kafasına dahi kendi elleriyle sıkmış, ülkeyi kan gölüne bulayarak istediği yere ulaşmıştı. Elinden bu kadar kolay gitmesine izin veremezdi.

"Kefilin nerede?" derken hızla Kenan'a ilerlemişti Dimitri. Kefil sunulmazsa ölen sadece Kenan değil, hepsi olacaktı. "Nerede o gösterdiğin kadın? Git, sun! Şifreyi ver. Sustur şunları!"

Dimitri'nin bile ilk kez duyduğu bir sesle, "Kes sesini!" diye yükseldi Kenan. Alnının ortasında şiddetle atan bir damar vardı.

Fiko, en güvendiği adamı olan Tulpar'ın, Ahuzar'la işbirliği içinde olduğunu söylemiş ama Kenan ciddiye almadığı için ona ihanet etmişti. İlk ihaneti kıskançlık yüzünden intikam almak içindi ama yaptığı salaklığın farkında bile değildi.

Kenan'ın gözbebekleri yuvalarında hızla döndü. Elini ceketinin cebine atıp hızla eski Roma parasını aldı. Parmaklarının arasında döndürürken bütün ihtimalleri zihninde hızla taradı. O, Kralşan'dı. Her zaman, herkesten gizlediği bir planı daha olur ama bunu kendine bile sesli söylemezdi.

"Ne yapıyorsun? Halletsene şu işi!" diye yükselen Dimitri'ye bakmadı. Elindeki parayı parmaklarının arasında hızla gezdirirken zihninde bir plan daha yaptı. Bu defa kendi de dahil hiç kimseye o planı sunmadı. Bakışları Adriel'e takıldı. Bu gece kimin ihanet edip etmeyeceğini, kimin yüzünün gerçek olup olmadığını anlamanın sadece tek bir yolu vardı.

Keskin ve öfke dolu bakışlarını Adriel'e çevirirken dudaklarından sadece tek bir cümle döküldü: "Tulpar'a söyle, bana Ahuzar'ı getirsin."

Adriel sorgulamadan, uzaklaşırken bir numarayı daha aradı. Kimsenin bilmediği en gizli taşıydı. Sakladığı plan, yedek canıydı. Bu geceye dair bütün hamlelerini bu taştan duyduklarıyla yapacaktı.

Büyük gerçekler büyük yıkımları ve felaketleri ardı sıra getirirdi. Timur'un gerçekleri hep büyüktü. Sayısız felaketten geçmişti. Kayıpları yeri dolmayacak kadar büyüktü. Yaşadığı bütün acıyı, hakareti, aşağılanmayı, sevgiyi, öfkeyi ve nefreti etrafına kalkan yapıp sessizliğe bürünmüştü. Dünyası ilk defa başına yıkılmıyordu. Ama ilk defa başına yıkılan dünyanın enkazının altında kaldığını hissediyordu. Her şeyin altından bir

şekilde kalkmıştı ama bu defa göğüs kafesi sıkışıyor, ona nefes aldırmiyordu.

Telefonu kulağına götürüp son on dakikadır aradığı ama kimsenin açmadığı numarayı tekrar aradı. Adımları ilk defa sakin ve bıkkın değil, hızlı ve telaşlıydı. Ağır bir gerçeğin altında kalmıştı. *Kralşan'ın elindeki gücü bul ve bana getir*, demişti Teoman Doğu. Bulmuştu ama nasıl vereceğini bilmiyordu. Kralşan'ın elindeki güç, kalbiydi.

Kurul denen şeyin varlığına emindi ama parçaları bir türlü yerine oturtamamıştı. Artık gerçek bütün çıplaklığıyla ortadaydı. Kurul, dünyadaki büyük mafya liderlerini yöneten daha büyük bir yapılanmaydı. Beş ülkeden oluşuyordu. Biri de Türkiye'den Kralşan'dı. Timur kimsenin ondan korkmadığını ama çekindiğini fark etmiş, yadırgamıştı. Artık sebebini anlıyordu. Korktukları Kralşan değil, Kurul'du.

Bütün parçalar hızla yerine otururken her bir detay Timur'a daha da ağır geliyordu. Galeri saldırısının olduğu gün Ahu'nun giydiği sırtı açık elbiseye değil, sadece sırtına odaklanmıştı Kenan. Timur sapkın düşünceler içinde olduğunu düşünüp kendince yumruklarını sıkmıştı ama yanılmıştı. Kralşan herkesle oynuyordu. Onu bitirecek gerçeği herkesin önüne sunmuş ama kimse görmemişti. Şifre o dövmedeydi. Timur'un parmakları dövmenin üzerinde ağır ağır gezinmişti. Yara izleri uzun çizgiler şeklindeydi ama dövmeden belli olmuyordu. Pusulanın içine işlenmiş küçük harfler ve sayılar daha kabarıktı. O an bunu düşünmemişti.

Bir taş daha yerine oturdu. *Kurul bir şey veriyor, alan kişi de bir şey sunuyor*, demişti Mukbil. Kenan, Dimitri varken, Ahu'yu yanına çağırıp *o benim sunduğum kefil*, demişti. Şifre de kefil de oydu. Bütün oyun onun üzerinde kuruluydu. Ona *bu savaştan sağ çıkaracağım tek kişi sensin*, demişti ama şu an ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Tam bu gerçekleri sindirmeye çalıştığı an birinden bir mesaj daha almıştı.

Hain, Fiko'ydu. Sevkiyatı o ihbar etmişti. Kurul da Kralşan'ı aramış, kefil ve şifreyi istemişti. Gelen mesaj netti.

Kralşan, Ahuzar'ı getirmeni istiyor. Hemen!

Koşar adım ilerlerken Ahu'yu bir daha aradı. Açmadı. "Siksinler!" diye homurdanarak gelen mesaja bir daha baktı. Elini kısa saçlarına atıp sıkıntıyla ovuşturdu. Durumu sadece Mukbil'e açıklayabilmişti. Ağzı açık bir şekilde dinlemişti Mukbil. O koşarak, Kardelen Oto Yıkama'dan çıkarken bütün haberlerin Teoman Doğu'ya gittiğine emindi. Polis, asker ve MİT

bu gece aynı amaç için seferber olup Kenan Kralşan'ı bitirecekti. Ama biten şeyin sadece Kenan olmayacağının farkındaydı.

Hayatım ona bağlı, demişti. Tıpkı onun hayatı gibi.

O benim en değerli savaş ganimetim.

O ölürse ben de ölürüm, Tulpar.

Telefonu cebine attı. Var gücüyle koşarak ilerledi. Yüreği ilk defa derin bir korkuyla göğüs kafesine vuruyordu. *Bu savaştan seni canlı çıkaracağım,* demişti ama savaşın orta yerinde bile değildi. Savaş oydu. *Piyon ol,* demişti. Bu oyunda bir taş bile değildi. Bütün oyunun üzerine kurulduğu zemindi. Eve vardığında merdivenleri koşarak, üçer üçer atlayarak çıktı. Demir merdivenler kırılacak raddede sallanırken sesler yüzünden Cihan kapıyı açmış, şaşkınlıkla ona bakmıştı.

“Abi! İyi misin? Ne oldu?”

Cevap vermedi. Cihan'ı geri itip koşar adım odadan içeri girdi. Üzerindeki tişörtü ve eşofmanı tek hamlede sıyrıp köşeye attı ve siyah takım elbiseyi üzerine geçirdi.

İlk defa onu bu denli hızlı hareket ederken gören Cihan şaşkıındı. “Tulpar abim...” diyen sesi belli belirsizdi. “Ne oldu?”

Çekmeceyi açtı Timur. Beline ikinci yedek silahını da taktı. Cebine bir avuç yedek mermi attı. İhtiyacı olacağını hissediyordu. Kenan onu da anlamış, gizli kimliğini çözmüş olabilirdi. Fiko'nun ne ötüp ötmediğinden emin değildi. Çözmediyse dahi bu geceden sonra çözecekti. Bir yedek şarjör daha attı cebine. Bu tamamen Kenan içindi.

İçindeki öfke ilk defa bu denli keskindi. Bu gece Tulpar değil, Töngge olarak savaşacağı geceydi. İnce detayları sikerlerdi. Her zaman bildiği yoldan gidecek, sert oynayacaktı. “Buradan ayrıl. Kendi evine git,” derken hızlı adımları kapıya ilerliyordu. “Biri kapına gelirse sakın açma. Ben gelene kadar evinden çıkma. Işıkları da kapa, öyle otur.”

“Abi, ne oldu?” diye peşinden koştu Cihan. Umursamadı. Kapıyı şiddetle açıp aynı telaşlı adımlarla evden çıktı.

Gelen mesajda Ahuzar'ı alıp Kenan'a götürmesi isteniyordu. Onu asla yem etmeyecekti. Kralşan'ın hayatı zerre umurunda değildi. Şu an düşündüğü tek şey bir canı hayatta tutmaktı. Merdivenleri aşıp yola çıktığında var gücüyle koştu. Evin arka sokağına yeni, gizli bir araç göndereceğini söylemişti Mukbil. Oraya vardığında bakışları söylediği plakayı aradı. En

köşeye çekilmiş siyah Range Rover'ı gördüğünde acele adımları o yöne ilerledi.

Düşmanını tanıyordu. Timur'un bir ihanet içinde olup olmadığını anlamak için Ahu'yu almaya başka birilerini daha göndereceğine emindi. Sezgileri onu bu zamana kadar asla yanıltmamıştı. Arabayı çalıştırıp, ilerlerken hâlâ Ahu'yu arıyordu ama bir türlü ulaşamıyordu. En son çiftliğe gideceğini, onu bekleyeceğini söylemişti. Şu an belki de demli bir çay yapmış, onu bekliyordu. Sıkıntı dolu bir nefes verdi.

Defalarca *benden ne istiyor*, diye omzunda ağlamıştı. *Bilmiyorum*, demişti Timur. Artık biliyor ama gerçeğin ağırlığını kaldıramıyordu. *Mucizemsin, umudumsun*, demişti. *Batarsan birlikte batar, yenersen birlikte yeneriz*, demişti. *Beni bu kapandan çıkar*, diye umutla gözlerine bakmıştı. Nefesinin kalbinin üzerinde sıkışıp kaldığını hissetti Timur. Kralşan öldüğünde bitecek sanıyordu. Şimdi ne olacaktı? Ayaklarındaki zinciri Kralşan kendi canına bağlamıştı. Onu bu kapandan nasıl çıkaracaktı?

"Amına koyduğumun oğlu!" diye öfkeyle kükrerken bir eli direksiyonu yumrukladı. "Kadının hayatına ne yaptın, zürriyetini siktiğimin şerefsizi? Ne yaptın ona, sik kafalı orospu çocuğu?"

Aklı ve mantığı durmuştu. Uyuşmuş bir durumdayken düşündüğü tek şey Ahu'ya herkesten önce ulaşmaktı. Sakin olmak ilk defa zordu. Kralşan ona çalışmadığını, aslında bir ajan olduğunu anlamasa dahi bu gecenin sabahında her şey açığa çıkacaktı. Gün bütün gerçeklerle beraber aydınlanacaktı. Bu gece Tulpar'ın son, Timur'un ise bu savaşta ilk gecesi idi. Artık savaşmak için bir amacı vardı.

İlk defa ölmek için değil, yaşatmak için savaşacaktı. Bütün savaş kurallarını yıkıp tek bir prensip uygulayacaktı: *Tönge prensibi*.

Issız bir ormanda, derin bir sessizliğin ortasıydım. Karanlığın içinden doğan bir aydınlık vardı. Ya da aydınlık, karanlığın içinden doğuyordu. Bakışlarımı karanlık ışığın nereden geldiğini anlamak için etrafımda gezdirdim. Issız ormanın belli belirsiz görüntüsü vardı önümde. Ağaçların yeşilliğini kesik ışıktan görebiliyordum. Ayaklarımın altındaki zeminin ıslaklığıyla irkilmem de aynı saniyelerde olmuştu.

Yalınayaktım. Islak çimlere basıyordum. Elimizi yüzüme siper edip, bakışlarımı gökyüzüne çevirecekken başımın üstünden geçen bir şeyle irkildim.

Minik bir ıgık kaçtı dudaklarımdan. Ellerimi saçlarıma atıp, bakışlarımı başımın üzerinden uçup giden şeye çevirdim. Ne olduğunu bilmiyordum, karanlığın içinde kaybolmuştu ama neşe içinde öten sesi çok derinlerden kulağıma doluyordu. Bunun bir b  b  l olduğunu görmediğim halde hissediyor hatta garip bir şekilde biliyordum.

Bir daha uçu tu başımın üzerinden. Saçlarımdan sıyrılıp geçti ama bu sefer tepkisiz kalmış, üzerine bir de keyifle gülmüştüm. Beni sevmesini sevmiştim. Ellerimi saçlarımdan ge tirip karanlığın içinde onun gittiğı yöne ilerlemeye meylettiğim an, karanlığın biraz daha sıyrılıp aydınlığın arttığını hissettim. B  b  l  n neşeli sesi aniden sustu. Yerine uğursuz bir baykuş sesi duyuldu. Sonra iki baykuş,   , daha sonra ise bir s  r  ... Ses kulaklarımı yırtacak bir noktaya geldiğinde ellerimi kulaklarıma kapadım. Bakışlarım ise ilk defa karanlığın aydınlığına, yani gökyüzüne döndü.

Ay güneşle birleşiyor, güneş tutuluyordu. Belki de tutulma bitmiş, ay güneşten ayrılıyordu. İkisinin birleştiğı noktadan kan kırmızı bir aydınlık sızıyordu dünyaya. Yüreğimin orta yerine gelip kurulan huzursuzluk hissinin göğüs kafesimi sıkıştırdığını hissediyordum. Bir elim kulağımdan düşüp göğüs kafesimi avuçladı. Baykuş ıgıkları artıyor, ay güneşin önünden sıyrıldık a kan kırmızı daha da koyulaşıyordu. Artan baykuş sesinin arasından tek bir sesi seçti kulaklarım.

“Ahu...” diyordu onun sesi. Timur’du bu.

Olduğum yerde dikleştım. Bakışlarım etrafımda gezindi. Kızıl aydınlık etrafı aydınlatmaya başladığında artık her şey daha da netti. Ayağımın altındaki şey ıslak  imler değıl, kan güçlüydü. Etrafımı sarmalayan şeyler ağ a lar değıl, büyük bir hiçlik ve tanımadığım insanların cesetleriydi.  ocuk, genç, yaşlı, erkek ve kadın... Kiminin gözü açıktı kiminin yüzü yaralıydı. Kimi kan kusmuş kimi paramparçaydı. Hepsi ayağımın dibinde, etrafımdaydı. Onlardan akan kan g  l  n  n ortasında dikilen ise sadece bendim.

Tanıdık bir andı. Beyrut’tu burası. Patlama olduğı gün etrafımdaki ceset yığını da böyleydi. Oysa ben de onların içinde olmalı, bu kana kanımı katmalıydım. Hepsi  l  yken bir tek ben diriydim. Belki de o gün hepsiyle beraber  lmeliydim.

“Ahu...” dedi sesi yine çok derinlerden. “ lmeyeceksin. Diren!”

O gün de böyle söylemişti. Beni yıllarca hayatta tutan, o andan çıkaran tek cümleydi. “Timur...” derken sesim belli belirsizdi.

Baykuşlar büyük bir uğursuzlukla ötüyordu. Bakışlarım etrafımda onu aradı. Kan g  l  n  n içinde ilerlemeye çalıştım ama ayağımın altındaki

cesetlerle zordu. Bir adım atmıştım ki onu gördüm. Tam karşımdaydı. Kızıl güneşin altında, bütün heybetiyle dikiliyordu. Üzerinde takım elbisesi değil, o günkü askeri kamuflajı vardı. Yeşil...

Tulpar değil, Timur Töngé'yd.

Güneş yakın, demişti babam. Oysa bu güneş kan kırmızıydı. Tutunduğun umudu takip et, onun da arkasında yeşilliklerle dolu bir hayat var, diye de eklemişti. Şu an karşımda dikilen tek yeşil Timur'du. Boynunda tüfeği asılıydı, yüzü o günkü gibi is ve çamur içindeydi. Elini hafifçe bana doğru kaldırdı. Tozluymuştu parmakları. Sessiz bir kelimesi vardı.

Bana gel...

Gitmek istedim. Tüm benliğim bu düşüncenin isteğiyle sancıldı. Ayağımın altındaki kana ve cesetlere aldırmandan ona ilerlemek için bir adım attım. Kaçmak için cesaret bulamamıştım ama ona gitmek için buldum. Elimi ona uzatarak yaklaştım. Parmağının ucuna dokunsam dahi güven geri gelirdi.

Adım atmam zorlaştığında, "Sen de gel," dedim çaresizce.

Yüzü ifadesizdi ama gözlerinde derin bir sevgi ve ızdırabın izleri vardı. İkisi aynı anda canına okuyordu sanki. Konuşmadı. Her zamanki gibi sessiz kaldı. Boynu belli belirsiz büküldü. Dilinden dökülmeyenler gözlerinden gözlerime aktı.

Ben gelemiyorum. Ne olur, sen bana gel...

Gittim. Gözlerindeki acı canımı yakıyordu. Beni bu cehennemden çıkaran, zaten paramparça olmuşken kalan parçalarımı korumak için gövdesini bana siper eden oydu. Ondan başka gidecek yön bilmiyordu ayaklarım. Zorla attığım her adımda biraz daha yaklaştık. Ellerimizin arasında bir karıştan az bir mesafe kaldığında uğursuz baykuş seslerinin arasından bir el silah sesi yükseldi. Bütün sesler sustu. Baykuşlar kanat çırparak uçtu.

Acı yoktu. His yoktu. Sadece derin bir hissizlik vardı. Ona uzanan elim geri düştü. Bakışlarımı ise ondan zorla koparıp gövdeme çevirdim. O günkü kıyafetler vardı üzerimde. Asker yeşili bir pantolon ve beyaz tişört... Tişörtün karın boşluğuma gelen kısmında bir kurşun izi vardı. Vurulmuştum. Ama ne acı vardı ne de his.

Bakışlarım ona doğru kalktı. Eli hâlâ bana uzanıyordu. Bir milim dahi kıpırdamamıştı yerinden. Tek fark göğüs kafesini kaplayan kanlardı. Kırmızılık, yeşil üniformasının üzerinde hızla dağılıyordu. Tam kalbinin üzerinden...

Vurulan bendim ama o kanıyordu.

Hiçbir yara izi yoktu oysa ama kan o kadar büyük bir hızla yayılıyordu ki göğüs kafesine, ürpermek imkânsızdı. Bakışlarım titrerken elim kurşunun isabet ettiği karnıma sarıldı. İnceden yayılan bir sızı vardı ama hâlâ kan yoktu. Bakışlarımı ondan asla koparmadım. Boşta kalan elim yeniden ona uzanmak istedi ama aradaki uzun mesafeyi kapatmışken şu kısacık mesafe kapanacak gibi değildi. O da bana uzanmak için direniyordu. Alnından akan bir ter, çenesi boyunca süzülüp gamzesine takılarak düştü. Göğüs kafesinden yayılan kana karıştı.

“Öleceksin! Git,” dediğimi duydum ama elim bir yandan da ona uzanma derdindeydi. Git, diyor ama gitmesini istemiyordum.

Keskin kahveler her zaman olduğu gibi yine netliğine bürünmüştü. Sessiz bir cevap daha verdi. Başını hızla iki yana salladı. Ay güneşin önünden çekilmeye devam ediyor, aydınlık sarı bir kızılığa bürünüyordu. Dişlerini sıkarak ileri doğru bir hamle yaptı. Eli avuççıma değdi, benim tutunmama fırsat vermeden sıkıca kavradı. Kendine çekecekti. Bu defa ben onu tutamadım. O beni sıkıca tuttu, bırakmadı. Aniden silah bir el daha patladı. Kurşun yine bana geldi. Sırtımda hissettim acısını. Ama bütün korkum sadece onaydı. Göğüs kafesini kaplayan kan büyüyordu.

Karanlık aydınlığı yuttu. Tüm ışıklar söndü. Güneş kızıl bir kana dönüştü. Yeri ve göğü kendi rengine bulayıp ikimizin üzerine düştü. Eli hâlâ elimin içinde, sıkıca beni tutuyordu ama ne ben ona gidebildim ne o bana gelebildi. Az önce kaybolan bülbül belirdi aramızda. Birbirine kenetli ellerimizin üzerine kondu. Ayaklarının değdiği yerden yerdeki kan gölüne bir damla kan daha düştü. Kan gölü yeni açan bir gül gibi dalgalandı. Yaram bana, korkum onaydı.

“Timur!” diyen feryadım karanlığın içinde yitip gitti. “Timur!”

Kendi sesime irkilerek yaslandığım yerden doğruldum. “Tim-” diyecek oldum ama kelimeler dudaklarımın arasında solmuştu.

Gözlerimi açtığım ilk an nerede olduğumu algılayamamıştım ama birkaç saniye sonra her şey daha netti. Çiftlikteydim. Demli bir çay koymuştum ama saatlerdir onu bekleme rağmen gelmemişti. Ben ise koltukta onu beklerken uyuyakalmış olmalıydım. Olduğum yerde geri yaslanarak uyuduğum için sırtım ağrımaya başlamıştı. Ekşimiş bir yüzle elimi belime atıp duruşumu dikleştirdim.

Elim şakaklarıma gitti. Çok sık rüya görmezdim ama gördüğüm şeyler doğrultusunda bazı şeyler yaşırdım. Altıncı his bazen oldukça belaydı. Mesela şu an üzerimde büyük bir huzursuzluk vardı. Gözlerimi kapatıp

birkaç saniye boyunca zihnimi toparlamaya çalıştım. Saçma bir rüyaydı. Ama bir o kadar da huzursuzdu. Bakışlarım kolumdaki saate takıldı. On iki buçuğa geliyordu.

Bir buçuk saattir beklediğimi fark ettiğimde ağrılarla ekşimiş yüzüm, hayal kırıklığına evrildi. Son mesajıma *gelirim* ya da *gelmem*, diye cevap vermemişti. Belki de gelmeyecekti. Belki de ben boşuna bekliyordum. Bakışlarım çaprazımda kalan televizyon ünitesine ve kapıya takıldı. Dün gece burada yaşananlar hayal olamayacak kadar gerçekti oysa. İçimde yıllardır asla susmayan, gördüğü her sevgi kırıntısını kemiren bir kurt vardı. Yine beynimi istila etmiş gibiydi.

Belki de anlık bir gafletle yaptı, diye mırıldandı. Yine çok sevgiye boğdun. Severken abarttın.

Omuzlarım hafifçe düşerken uyku sersemi bir halde elimi saçlarıma attım. Aynı saniyelerde fark ettiğim bir detay daha vardı. Cemil baba burada olduğumu görmesin diye ışığı dahi açmamıştım ama şu an ışık açıktı. Düşen omuzlarım dikleşti. Mutfaktan gelen minik tıkırtıları duyduğumda ise bütün uykum dağılmıştı. Belki de gelen oydu. Uyuyorum diye uyandırmamış, sessizce mutfağa geçmişti.

Düşüncesi dahi beynimdeki kurdu susturmaya yetmişti. Öyle yoğun şeyler hissettiriyordu ki netliğinden her daim başım dönüyordu. Sağı solu belli olmayan bir adamdı ama kararsız olmadığına emindim. Hissettiği şeylerde son derece netti. Dün gece dudaklarımın üzerindeki dudakları ve tenimin üzerindeki elleri de fazlasıyla netti. İnkâr edemeyeceği kadar net hem de. Burada olabileceğinin neşesiyle doldu göğüs kafesim.

Onu beklerken topuklu ayakkabılarımı çıkarmıştım. Yanında savaş zırhına ihtiyacım yoktu. Bir sığınaktı. Orada düşmanların hiçbiri bizi göremezdi. Yalınayak ayağa kalktım ama önümdeki topuklularıma takılınca sendeledim. Umursamadım. Üzerlerinden atlayarak mutfağa yöneldim. “Tim-” diyecektim ama hole döndüğüm an mutfak kapısından çıkan kişi duraksamama neden olmuştu.

“Biricik?” dedim büyük bir şaşkınlıkla. “Senin burada ne işin var?”

Kaşları çatıldı.

“Asıl senin burada ne işin var, abla. Defalarca aradım ama açmadın. Merak ettim. Cemil babadan burada olduğunu öğrenince seni almaya geldim.”

Bakışlarım arkasına takıldı. Ocağın altını kapamış, çayı dökmüş, demlikleri yıkayıp her zaman istediğim gibi köşeye ters çevirmişti. “Çayı

neden döktün?” diye sızlanışım benden bağımsız dökülmüştü dudaklarımdan. Belki de gelmiş, Biricik’i fark edip geri gitmişti. Zaten Kralşan her şeye yeterince musallattı, bir de dış faktörlerle mi uğraşacaktık?

“Kaynaya kaynaya altında su kalmamış,” dedi. “Biraz daha gelmesem demlik yanacaktı.” Koluma girip beni de kendisiyle birlikte ilerletti. “Her şeyi istediğin gibi toparladım. Gelmeden önce Kadife’yi de gördüm. Selamsız geçmedim yani merak etme.” Yeniden salona gelmiştik. “Hadi, gidelim,” dedi bu noktada.

Elimi alnıma attım. Rüya yüzünden göğüs kafesimdeki anlamsız huzursuzluk hissiyle başım ağrıyarak uyanmıştım. Şu an yaşananlar da hiç yardımcı olmuyordu. Biricik’in gerçekleri öğrendiği andan sonra yüzüme asla bakmayacağını düşünmüştüm ama o inatla beni yanıltmaya devam ediyor, daha çok bana sarılıyordu. *Senden başka kimsem yok*, derdi hep. Üstünkörü söylediğini sanırdım. Yine yanılmıştım. Tam olarak öyle bakıyordu.

“Tamam, bir saniye,” diyerek kafamı toparlamaya çalıştım. Adımlarım koltuğun üzerindeki telefonuma ilerledi. “Beni biri aradı mı?”

“Hayır,” dedi. “Ama *Timur*, diye sayıklıyordun? O kim?” Kolumdan ayrılmıştı. Mutfağın ışığını kapamış, arkamdan ilerliyordu.

Cevap vermedim. Topuklularımı giyip, tam kapıdan çıkmak üzereyken telefonumu aldım. Arayıp aramadığına bakmakla meşguldüm. Yaklaşık on kere aradığını gördüğümde dudaklarım hafifçe aralandı. Telefonumu radyo programından sonra sesliye almayı unutmuştum. Ama o da asla bu kadar aramazdı. *Üşenirdi*. Bir kere arayıp bırakırdı. İfadem daha da karışık bir hal alırken mesaj kısmına girdim. Ondan gelen mesajlar vardı.

Neredesin?

Hâlâ çiftlikte misin?

Sakın oradan çıkma! Saklan ve beni bekle!

Ahu! Aç şu içine sıçtığımın telefonunu!

SİKERLER!

Saklan, derken? Artık çok geçti. Kolay kolay yükselmeyecek biriydi o ama mesajlarında ve aramalarında yüksek bir gerilim vardı. Huzursuzluk daha da büyüdü.

“Sen neden buradasın?” diyen Biricik, kapının önünde beni bekliyordu.

Onu şu an arasam dahi yanımda Biricik varken konuşamazdım. Hâlâ çiftlikte olduğuma ama şu an eve gitmem gerektiğine dair bir mesaj attım. Çantamı alırken bir mesaj daha yazma derdindeydim.

Ne oldu? İyi misin sen?

Biricik kolumdan tutup evden dışarı çekti.

“Hadisene abla!”

Gergindim. Hem de fazlasıyla. “Bir dakika, Biricik!” diye çıkışmadan edememiştim. Kolumu elinden kurtarıp, önünden ilerleyerek evden çıktım. Attığım mesaja dönmesini beklerken dişlerim dudaklarımı kemi-riyordu. Arkamdaki Biricik’in beni kınayan sesini duydum.

“Bir de bana ergen olduğumu söylersin. şu hallerine bak! Liseliler gibi mesajlaşıyorsun. Kim o?”

Umursamadım. Hâlâ mesaj yoktu. Belki de Biricik’i Cemil babaya gönderip gizlice aramalıyđım. Arkamdan kapıyı kapatıp kilitlediğini duydum. Söylenmeye devam ediyordu. Bir mesaj daha yazmak için klavye üzerinde gezinen parmaklarımı bir his durdurdu. Aniden belirmişti. Te-lefona eğilen başımın üzerinde, bastırılan demir bir metalin soğukluğu vardı. Bir beden belirdi önümde. Görüş alanıma önce ayakları girdi, daha sonra ise siyah, dar pantolonun içindeki bacakları. Başımın üzerindeki metalin ne olduğunu biliyordum. Pek çok kere kendisiyle burun buruna gelmiştim.

Arkamdaki Biricik’in, “Abla!” diyen korku dolu sesini duydum.

Oysa ben bir o kadar sakindim. Yaptığım ilk şey telefonun ekranını kapamak oldu. Bakışlarımı usulca yerden kalırdım. Soğuk metal artık tam burnumun ucundaydı. Onu tutan el ise Adriel’den başkası değildi. Şaşırmamış ama bocalamıştım. Bu zamana kadar bana silah çeken asla o olmamıştı. Bunu ya Fiko ya da Kenan yapardı. O hep en köşeden izlerdi.

“Selam,” dedi ifadesizce. Kızıl saçlarına değen rüzgâr omuzlarına düşen birkaç tutamı hafifçe geri savurdu.

Bakışlarım arkasına takıldı. Takım elbiseli altı adam daha vardı. Hepsi silahlarını bana doğrultmuştu. İşte bu, içimde belirmeye başlayan korku için yeterliydi. Kaşlarım çatılırken bocalayışımın etkisiyle bir adım geri-ledim.

Biricik koşarak yanıma gelmiş olmalıydı. Gerileyen adımlarım onun bedenine çarpmıştı. Kollarımı iki yana açarak onu arkama aldım. “Abla!”

diye bağırarak önüme geçme derdindeydi. İzin vermedim. Asla izin vermezdim. Vermeyecektim de.

Zihnimde bütün olasılıkları tarttım. Bana çekilen bu silahlara dair hiçbir neden bulamadım. Kralşan canı istedikçe eğlenirdi. Belki de yine bu anlardan birindeydik. Kestirmek zordu ama bunu hiç bu kadar açık yapmazdı. Kaşlarım en net şekilde çatıldı. Bakışlarımı Adriel'den ve bana kalkan silahından koparmadım. "Sorun ne?" diyen sesim, paniğimi belli etmemek adına düzdü.

Çenesini yukarı dikti.

"Kardeşini bırak. Bizimle geliyorsun. Kralşan seni istiyor."

"Abla!" diyerek koluma sarıldı Biricik. *Bırakmam*, dercesine sıkıca tutuyordu.

Gözlerine bakmadım. Korktuğuna emindim. O korkarsa ben de korkardım. Şu an bastırmam gereken tek duygu buydu.

"Bu şova ne gerek var? İsteddiği her an gidiyorum zaten."

Başı robotik bir ritimle sola eğildi. "Bu gece böyle getirilmeni istedi," dedi.

Cevap vermedim. Sadece yutkunabildim. Biricik'in korkuyla inip kalkan göğüs kafesini ve kolumu sıkıca tutan ellerini hissediyor, bırakmakta zorlanıyordum. Elindeki silahı bırakmadan bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Daha da yaklaşacağı an önümde beliren siyahlar içindeki bir gövde bütün görüntüyü silip attı. Deniz kokusu aniden yüzüme çarptı. Geniş omuzları tek beni değil, Biricik'i dahi arkasına alıp karşımızda kalan bütün silahları önümüzden sildi.

Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Düşündüğüm tek şey Biricik'i korumak oldu. Kollarımı tutan ellerinden sıyrılıp onu eve doğru ittim.

"Eve gir, kapıyı kilitle!"

Kabul etmedi. Başını iki yana sallayarak tekrar koluma sarıldı.

"Asla!"

Timur'un yüzünü göremiyordum ama elinde tuttuğu silahın hedefi Adriel'di. Nefes nefese kalmıştı. Koşmuş gibiydi. Omuzları hızla inip kalkıyor, verdiği nefes bu noktadan dahi duyuluyordu. Bir şey olmuştu. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama bu gece herkese kesinlikle bir şey olmuştu. İkisi de Kenan'ın adamıyken birbirlerine silah çekmeleri imkânsızdı. Kimliğinin açığa çıktığı düşüncesi bütün ürpertisiyle üzerime çöktü.

“Biricik, eve gir!” diye direttim. Kolundan itelemeye çalıştım. “Yalvarıyorum, eve gir!”

Başını iki yana salladı. Benden uzaklaşmaya asla niyeti yoktu. Korku ve huzursuzluk ise artık en görkemli şekilde her yerdeydi.

“*Kralşan senin getirmeni istiyor*, demedin mi?” dedi Timur net ve sert bir sesle. “Senin burada ne işin var?”

Geniş omuzlarının köşesinden Adriel’in yüzünü görebiliyordum. En az onun kadar ifadesizdi. İkisi de silahlarını birbirine çekmişken panik halinde olan sadece bendim. “Sana güvenmiyor,” dedi Adriel.

“Sana güveniyor mu?” dedi Timur.

“Ne yapıp yapmayacağını kontrol etmek için beni gönderdiğine göre bence fazlasıyla güveniyor.”

“Gerçekten o mu gönderdi?”

Başı sola eğildi.

“Sence?”

Timur kısa bir an için sessiz kaldı. “Peki, ne yapacağını gerçekten biliyor mu?” dedi.

Yarım ağız gülümsedi Adriel. Tehlikeli bir gülüştü. “Fiko hain çıktı,” dedi. “Bizi Yakup Öz’e sattı.”

“Duydum,” dedi Timur sakince. “Sen duydun mu?”

Adriel’in tehlikeli gülüşü derinleşti. Neden bahsettiklerine dair zerre fikrim yoktu ama ikisi birbirini anlıyor gibiydi. Aralarında çok ayrı bir dil vardı. Ben anlamamıştım ama Adriel anladı. “Duydum,” deyip çenesini yukarı dikti.

Timur konuşmadı. Hiçbir ses çıkarmadan Adriel’e bakmaya devam ediyor ama önümden de bir adım ayrılmıyordu. Adımları yere öyle sert basmıştı ki o an ben bile bulunduğum konumdan hareket edip arkasından çıkmaya cesaret edemedim. Belirsizlik beni en ürküten şeydi. Ve şu an büyük bir belirsizliğin içindeydim.

“Patron için birimiz daha hain, Tulpar,” dedi Adriel. “Sence kim?”

Yine sessiz kaldı. Bakışlarını göremesem de omuzlarından bile ifadesini okurdum. İki kaşının arasında beliren derin bir oyuk olduğuna emindim. Edilen muhabbet ise bedenimi büsbütün ürpertmeye yetmişti. Tutduğum umut dalının kırılıp elimde kaldığını hissettim. Yüksek bir binanın en üst katından sırtüstü düşmekle eşdeğer bir yıkımdı. Açığa

çıkamazdı. Tek umudumdu. *Son umudumdu*. Bu olamazdı! Panik nefesimi kısıtlarken kesik bir nefesi zorla dudaklarımdan bıraktım.

Adriel ise kendi sorusunu kendi cevaplayıp, “Bence artık ikimiz de,” dedi.

Ver her şey aniden oldu. Adriel hızla arkasını döndü. Timur’a yönelttiği silahının ucu artık arkasındaki Kralşan adamları içindi. Üç saniye içinde üç kurşun sıktı. Üç adamı da ne olduğunu anlayamadan alnından vurdu. Kalan üç kişiyi ise aynı saniyelerde Timur’un silahından çıkan kurşunlar vurmuştu. Biricik’in dudaklarından minik bir çığlık kaçtı. Ben bile ne olduğunu bilemezken onun anlaması bir hayli güçtü. Paniğim ise şaşkınlığa dönüşmüş durumdaydı. Yüzünü göğsüme saklayan Biricik’e sarılırken korkuyla ikisine bakmaktan başka bir şey yapamadım.

“Kadını istiyor!” dedi Adriel hızla. Tehlikeli ifadesinden sıyrılmıştı. Onda ilk defa panik görüyordum. “Kurul denen yerden aradılar. *Kefili sun, şifreyi ver*, diyorlar!”

“Sikerler Kurul’unu!” dedi Timur. Silahını beline takarken bakışlarını en nihayetinde bana çevirdi. “Gözü kesen gelip alsın elimden!” dedi en net şekilde.

Gözleri gözlerime değdiği her an korku silinirdi ama bu defa silinmedi. Belirsizlik müthişti. Şu an ise ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. “N- Ne oluyor?” derken korkudan kekelemiştim. Kralşan’a bile kafa turtardım ama göğüs kafesimdeki huzursuzluk ilk defa bu kadar büyüktü. Ezildiğimi hissediyordum.

“Senden de şüpheleniyor,” dedi Adriel hızla. Yanından geçip bana doğru ilerledi. “Fiko salağı kulağına birkaç şey üflemiş. Seni önüne atmış. Hain olup olmadığını anlamak için kadını senden istedi. Şu an kurduğu her şey bir oyun olabilir. Asla riske atamayız.” Kolumdan kavradı ama bakışları Timur’daydı. “Onu güvenli alana ben götürürüm. Sen Kralşan’ı hallet.”

Sessiz kaldı ama ifadesi yoğun küfürle doluydu. Bakışlarını bilerek bana deşdirmemeye çalışıyor gibiydi. “Kimseye vermem!” diye dişlerinin arasından soludu. “Madem açığa çıkıyorum, gerisini kendim hallederim.” Adriel’in kavradığı kolumdan kavrayıp kendine çekti. Benimle birlikte Biricik’i de ilerletti.

Soru sormak, ne olduğunu anlamak için kıvranıyordum ama beynim durmuş gibiydi. Ne olduğunu dahi idrak edemiyordum. Çekiştirmesine uyararak ben de Biricik’i çekmekten başka bir şey yapamadım.

Adriel, “Timur, dur!” diye haykırdığında büsbütün ürperdim.

Farkındalık bir tokat gibi yüzüme çarptı. Birbirlerini tam anlamıyla tanıyorlardı. Bakışlarım önümüzde beliren Adriel’e kilitlendi. Bu zamana kadar beni hiç incitmemişti. Kralşan’ın yanında olmasına rağmen bana asla nefretle bakmamıştı. Ondan hiçbir zaman kötü bir enerji almadığımı hisseder ama bir şekilde Kenan’ın adamı diye bu hissi kendime konduramazdım. Geçmişten bir anı düştü aklıma.

İhbar etmiştim *Kralşan’ı*. *Yine karanlık odaya kapatıp, Biricik’in alnına dayadığı silahla tehdit ederek susturmuştu beni. Saatlerce aç ve susuz kaldığım o karanlık odada bütün yemekleri reddetmiştim. En sonunda açlıktan bayıldığımda, yüzümde gezinen eller vardı ama o an seçmek zordu. Ama ses netti.*

“Üzülüyorum sana,” diyordu Adriel’in sesi. “Neden buradasın ki?”

Bana acıdığını düşünmüştüm o zamanlar. Üzerine asla düşünmemiştim. Kralşan ve adamlarının acımasına dahi tahammülüm yoktu. Ama şu an gerçek, en ağır şekilde üzerime bırakılmıştı. Farkındalık ise bir o kadar yoğun. Onun yanından kaçıp sık sık Timur’un yanına gitmiştim. Anlamadığımı sanıyordum. Yanılmışım. Bilerek bırakıyordu beni. Kralşan’ın adamı falan değildi. O da gizli görevdeydi. Şaşkınlık dolu bakışlarım yüzüne odaklandı.

Bana değil, tamamen Timur’a odaklanmıştı. Hızla diğer kolundan kavradı. “Vaktimiz yok!” diye çıkıştı. “Sen gözünde şüphelisin ama ben hâlâ değilim. Seni takip eder ama beni etmez. Kadını bana ver. En güvenli yol bu.”

Neye vaktimiz yoktu?

“Ne diyorsunuz siz?” diye çıkıştım.

Yine kimse beni umursamadı. Daha büyük sorunları var gibiydi.

Timur da sesini yükseltip, “Şu saatten sonra güvenli hiçbir yol yok!” diye çıkıştı. Sesinde ilk defa duyduğum bir öfke vardı. Dingin su değildi. Köpüren, fırtınalı bir denizdi. “Bilmiyormuş gibi konuşma!” dedi. “Kurul kefil sun, dediyse sunacağı kişi o!”

“Her şeyin farkındayım! Ama seninle olması demek, Kralşan’ın eline geçmesi demek. *Güven testindesin*, diyorum. İhanet ettiğini anladığı an saldıracağı ilk hedef sen olacaksın. Kralşan kadını alırsa her şey biter!”

Başını iki yana salladı. “Tam anlamıyla güvende olduğuna emin olmadan asla bırakmam!” dedi. Yeniden kararlılıkla ilerledi. Çekiştirdiği

ben ve Biricik anlamsızca uyum sağlıyorduk ona. Şu durumda Biricik'ten bir farkım yoktu. Gerçekten anlamıyordum. Ama *Kurul kefil sun, dedi*, demişti Adriel. Bir ok gibi beynime ve kalbime batmıştı. Dimitri'yle tanıştırdığı gün bana bakarak söylediği tek bir cümle mih gibi aklıma kazınmıştı ama üzerine düşünmeye korktuğum için irdelememiştim.

O benim sunduğum kefil.

Önüne geçti Adriel. “Şu an seninle güvende değil!” diye yükseldi. “*Açığa çıkmak üzeresin*, diyorum, anlamıyor musun?” Hızla kolumdan kavradı ve kendine çekti. Bakışları Timur'daydı. “Aptallık etme. Neden böyle yaptığını biliyorum ama inan, hiç sırası değil. Kadını güvende tutacak tek kişi benim.”

Kısa bir an bakıştılar. İkisinin de kaşları çatıktı. İfadeleri, belli etmeye çalıştıkları bir telaşla doluydu. Burnundan soluyan bir nefes verdi Timur. Ağzının içinde kısa ama ağır bir küfür mırıldandı. Ne dediğini seçmek zordu. Bakışlarını dakikalar sonra ilk defa net bir şekilde bana çevirdi. Kolumu bıraktı ama uzaklaşmadı. Adriel'i umursamadan yüzümü iki avcunun arasına aldı. İfadesi sert ama gözleri sadece benim görebileceğim bir şekilde endişe doluydu.

“Adriel'le git,” dedi net bir şekilde. “Bizden biri, korkma. Seni güvenli bir yere götürecekt. Ne derse yap. Sorgulama.” Ne yapacağımı bilir gibi tek tek açıklayarak her bir sözüyle güven aşıliyordu. Dediği her şeyi yapardım. Biliyordu.

“Neden?” dedim düz çıkarmaya çalıştığım bir sesle. “Ne oluyor?”

Cevap veremedi. Bakışlarından belli belirsiz bir titreme geçti. Alnıma derin bir öpücük bırakıp geriledi. Son kez öper gibi derin bir nefes çekmişti içine. Dudakları alnımdayken bir eli başımın arkasına destek veriyor, daha çok kendine çekiyordu. Her teması içimde kelebek etkisi uyandırırđı ama bu ürpermeme neden olmuştu.

Geri çekildiğinde, “Sen?” diyebildim sadece.

Cevap vermedi. Gözlerinde derin bir karanlık vardı. Keskin kahveler artık en koyu halindeydi. Beni Adriel'e doğru iterken Biricik'i kendine çekti.

Buna ikimiz de direndik. Ellerimiz ayrılmadı. “Abla!” diye bağırdı Biricik. “Ne oluyor? Durun!”

Bakışlarımı Timur'a çevirip, “Onsuz gitmem!” dedim.

“Seninle güvende değil. Bu gece hedef sensin. Kardeşin için en güvenli yer, senden en uzak yer,” dedi Adriel. Kolumdan aceleyle çekti. “*Vakit yok*, diyorum. Çabuk!”

Bırakmadım. Neden bahsettiklerini asla anlamıyordum. Biricik’in bakışları ise sadece bendeydi. Ağlamaya başlamıştı. Yaşlar panik ve korkuyla gözlerinden akıyordu.

“Benimle,” dedi Timur’un güven dolu sesi. Sessiz bir kelimesi daha vardı. *En güvenli yere saklayacağım.*

“Ablamı istiyorum!” diye çıkıştı Biricik. Güçlü ellerinden kurtulmak için direndi ama Timur bırakmadı. “Bırak.”

Ne olduğunu bilmiyordum ama Timur’un boş yere bunu yapmayacağına emindim. Benim için her zaman en güvenli olanı seçerdi. Sorgulamaya vakit olmadığının da farkındaydım. Benim için güven oydu, Biricik için ise ben. Ahu nasıl sadece onu dinliorsa kardeşim de bir tek beni dinlerdi. Sorgulamayışım, Timur’a olan güvenimle kardeşimi ona emanet edişim bundandı. Rüyamda karnıma denk gelen yerin şu anda sızladığını hissediyordum. Ne olduğunu hâlâ çözememiştim ama belki de sağ çıkmayacağım bir yere gidiyordum. Güneş bu gecenin sabahına doğmayacak gibi hissediyordum.

Ya da doğacak ama kan kırmızı olacaktı.

Adriel’in elinden hızla sıyrıldım. Biricik’e ilerledim. Ellerim hızla yüzünü kavradı. “Ona güven,” dedim tereddüt etmeden. “Ne derse yap. Nereye götürürse git ve beni bekle. Tamam mı?”

Ağlayışı şiddetlendi.

“Abla...”

Adriel yeniden bileğimden kavrayıp, çekince gerisini getiremedim. Gerilemek zorunda kaldım. Timur’a değdi bakışlarım. Her şeyi kardeşim için yapıyor, her zorluğa onun için katlanıyordum. Bunu en iyi bilen oydu. *Merak etme*, der gibi başını hafifçe aşağı eğerken Biricik’i kolunun altına çekti. Orada ona hiçbir şey olmayacağına emindim.

Önüme dönüp Adriel’in koşturmacasına uymaya çalıştım ama toprak zeminde topuklularla koşmak zordu. Timur’un Biricik’in elini kavrayıp onu aceleyle arka tarafa çektiğini gördüm. İkisi de köşeyi dönüp gözden kayboldu. Aynı saniyelerde çiftliğin diğer yanında, elinde silahıyla bize doğru koşan Cemil babayı gördüm. Silah seslerini duymuş olmalıydı. Adriel’in beni çektiğini gördüğünde, “Ahuzar!” diye kükredi. Onu düşman sanıyordu. Silahını havaya kaldırıp bir kere ateşledi. Çiftlikteki

bütün atlar aynı anda kişnedi ama Adriel durmadı. Hızla koşup beni de koşturmaya devam etti.

Arkamdan, "Ahuzar!" diyen Cemil babanın sesi yükseldi.

"Merak eder. Dur, açıklayayım!" dedim ama ne açıklayacağımı bile bilmiyordum.

"Zaman yok," dedi sadece. Bakışlarım arkaya döndü. Artık koşmuyordu Cemil baba. Öne doğru eğilmişti. Bir eli dizindeyken silah tutan eli kalbinin üzerindeydi. İki büküm oldu aniden. Uzaktı ama yere düştüğü an netti. Kalp rahatsızlığı vardı. Belli etmezdi ama hastaydı.

"Cemil baba!" diyerek ona doğru koşmaya yeltendim. Adriel belimden kavrayarak durdurdu. "Ambulansı ara!" diye bağırarak Adriel'in kollarından sıyrılmaya çalıştım. "Kalbi var! Ölecek adam! Bırak!"

İzin vermedi. Güçlü kollarının arasından kurtulmam zordu. Mengene gibi sarılmış bir halde arabaya çekti. Etrafta biri varmış gibi tedirgindi bakışları. Çırpınışlarımı umursamadan, arabadan içeri sokup kapıyı sertçe üzerime kapadı. Diğer yana koştu. Öyle hızlı ve profesyonel hareket ediyordu ki takip edemiyordum. Toprak zeminde yoğun toz bulutu bırakarak geriledi araba. Benim bakışlarım ise hâlâ çiftlikteki Cemil babadaydı. Bu noktadan görmem imkânsızdı oysa.

Hızla yola çıktık. Titreyen ellerim pantolonumun cebinden telefonumu kavradı. Cemil baba için 112'yi arama derdindeyken Adriel aniden telefonu elimden aldı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Feryadımı umursamadan, camı açıp telefonumu dışarı savurdu. Aynı dakikalarda cebinden kendi telefonunu çıkarıp onu da dışarı savurdu ama önüme uzanıp, gizli gözü açarak yeni bir telefon çıkarmıştı. Birkaç tuşa basıp telefonu kulağına götürdü. "Güvende, benimle," dedi ciddiyetle. "Geliyoruz, efendim." Karşı tarafı dinledi. "Anladım, peki." Bir daha dinledi. "Tumturaklı için çiftliğe ambulans lazım." Yine dinledi. "Anlaşıldı."

Tumturaklı adını dahi biliyordu. Şaşkın, sinirli ve korkmuş bir haldeydim. Telefonu kapadı ama bu defa da ben sinirlerime hâkim olabilecek gibi değildim. Telefonu kulağından uzaklaştırmasına fırsat bırakmadan elinden kavradım. Ön cama savurup paramparça edeceğimin farkındaydı. Beni tanıyordu. Anında bileğimden kavradı.

"Ne yapıyorsun? Dur!"

Artık her şey son noktadaydı. "Bana ne olduğunu açıklayın!" diye solumdum. Öfke ve kızgınlıkla dökülmüştü her bir kelime dudaklarımdan.

“Ver řu telefonu! Öfke kusmanın sırası değil. Ben senin dűřmanın değilim. Sakinleř,” diyerek elime uzandı. Alıp cebine sıkıştırdı.

Dudaklarımı dişlerken, bir elimi sağlarımaya geçirip geri iteledim.

“Sen de mi askersin?”

Başını iki yana salladı.

“MIT.”

“Neden söylemedin?”

“Neden söyleyeyim?”

Sinirlerim son noktadaydı.

“Yıllardır elinde çırpınıyorum. Kaç kere polise gittiğimi gördün! Neden hiç yardım etmedin?”

“Benim görevim Kralşan’dı. Sen değil!”

“O zaman şu an burada ne işim var?”

“İnan ki anlatacak kelimem yok,” diyerek durumu özetledi. Başını iki yana sallarken yüzü ilk defa ifadesiz değildi. şaşkın, endişeli ve panikti. “İnanamıyorum. Yıllarca bunu nasıl anlamam?” Ellerini direksiyona vurdu. “İnanamıyorum.”

“Neyi?” diyerek en sonunda zıvanadan çıktım. “Neyi ya, neyi?” Ön torpido gözüne art arda iki yumruk attım. Öfkem içimde kaynamaya başlamıştı.

Öfkeme alışkındı. Derin bir nefes alıp yutkundu. Bakışları yoldaydı. “Kralşan bu gece seni infaz edecek,” dedi.

Bakışlarım ona döndü. İfadem altüst olmuş bir haldeydi. Her gün öldürüyordu zaten. Neden bahsediyorlardı? “İnfaz mı?” dedim şokla karışık.

Başını iki yana salladı. “Her şey sende!” diye bağırdı. Bana kısa bir bakış atıp yeniden önüne döndü. “Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama Tulpar çözdü. Kurul denen şey geręek. Hatta bu gece iletişime geçtiler ama konumlarını tespit etmek imkânsız. Adamlar sır gibi.”

“Bana ne Kurul’dan! Bana ne Kralşan’dan! Gidip tutuklayın o zaman!”

“*Her şey sende*, diyorum!” diye tekrarlayarak benden daha yüksek bir sesle bağırdı. Bana kısa bir bakış attı. Ateş dolu gözlerimi gördüğünde derin bir nefes vererek kendini sakinleştirdi. Yakarsam canına okurdum. Tersime gidilmemesi gerektiğini biliyordu. Kafam atarsa şu kapıyı açıp kendimi dışarı dahi atardım.

“Sana yemin ederim ki nasıl anlatacağımı bilemiyorum,” dedi daha sakın bir şekilde. “Gideceğimiz yerde detaylıca açıklarlar, eminim. Lütfen sakınleş.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Sığınağa.”

“Nerede?”

Sessiz kaldı.

“Kemerini tak.”

Dediğini yaptım ama nefes alamıyordum. Göğsüm sıkıştıyordu. Kenan’ın yıllarca peşimde olmasını Hülya denen o kadından başka bir şeye bağlayamıyordum. Bir anlamı yoktu! *Her şey sende...* Bu lafın altından nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini de bilemiyordum. Aylardır Timur’un sırrını saklamak için uğraşmışken yakalanmak üzere olduğunu duymuştum. Üstüne üstlük yıllarca düşman olarak bildiğim kadının aslında bir Türk ajanı olarak Kralşan’ın yanına sızdığını öğreniyordum. Şimdi de *her şey sende*, diyorlardı. Beynim sızlıyordu.

“Korkma,” dedi aniden. “Herkes seni canı pahasına koruyacak.”

Korkumu her zamanki gibi öfkemin arkasında sakladım. Ters bakışlarım ona döndü. “Ne zaman bir şeyden korktuğumu gördün?” dedim.

İfadesizce önüne bakmaya devam etti.

Önüme düşen saçlarımı geri atıp kuruyan dudaklarımı ıslattım. Elim sıkışan göğüs kafesimle gerdanımda gezindi. Parmaklarım yarama ulaştı. Zihnime üst üste dolan anılar vardı. Hepsi de Kralşan’a aitti. *Sunduğum kefil*, diyordu benim için.

Bırak gideyim, diyordum.

Asla, diyordu. *Hayatlarımız birbirine bağlı. Sen ölürsen ben de ölürüm, Ahuzar.*

Algılayamıyordum ama bir şeyler zihnimin derinliklerinde patlıyordu. Acı verdiği için üzerine düşünmediğim her şey aynı anda üzerime çullandı.

Bir hastane odasıdaydım. Bedenim alçılıydı ve askılar içindeydi. Gözlerimi araladığımda görüntü bulanık ama ses netti.

“O bana canlı lazım,” diyordu Kenan. “Ne yaparsanız yapın, yeter ki onu yaşatın.”

“Elimizden geleni yapıyoruz,” diyen ses aylarca yüzünü görmek zorunda kaldığım Doktor Alp Kasım’a aitti. Tanıyordum.

“Daha fazlasını yapın o zaman!” diye şiddetle bağırıyordu Kenan. “Ben onu öldürmeden ölemez. Duydunuz mu beni?”

Bir şeylerin devrilip kırılma sesi geliyordu kulağıma. Sonrası yine derin bir karanlık ve acıydı. Bedenimdeki acı beni düzenli aralıklarla bayıltıyor, bilincimi benden alıp çok uzaklara götürüyordu. O zamanları düşünmek aynı acının bedenimde gezinmesini hissetmeme neden olduğu için düşünmezdim. Öyle de olmuştu. O andaki gibi sızlamıştı bedenim.

“Ne yaptı bana?” diyen sesim artık öfke dolu bir vahşetle dudaklarımdan dökülmüştü. “Ne yaptı bana? Söyle.”

Derin bir nefes daha verdi Adriel. “Bu nasıl açıklanır...” Başını iki yana salladı. “Ben de bilmiyorum ama...” Duraksadı. Bana kısa bir bakışla baktı. Acımişti yine. O üzgün ifadesi yerli yerindeydi. Yıllarca Kenan’ın elindeki çaresizliği izlerken de ara ara bana böyle baktığını yakalardım. “Kurul denen şey...” dedi yeniden önüne döndüğünde. “Gerçek.” Yutkundu. Başını bazı şeyleri kabullenmek istemiyor gibi iki yana salladı. “Kralşan Kurul’a girmek için bir bedel sunmuş.”

Kaşları daha da çatıldı.

“Ne bedeli?”

“Bir can,” dedi. Bakışları önündeyken aniden bana döndü. “Senin canın.”

Ayaklarımın altındaki zeminin sallandığını, sırtımdan sıcak bir ürpertinin geçtiğini hissettim. Algılayamadım. Yüzümde nasıl karmaşık bir ifade gördüyse başını iki yana sallayarak önüne döndü. “Bir de şifre,” dedi. “Kurul bir şey saklıyor. Şifresini Kralşan’a vermiş. Beyrut’ta olduğuna eminiz. Fiko’nun ihanet görüntüleri de bu doğrultuda. Beyrut’ta bulunan bir kasaya bir şey sakladığını söyledi. Şifresi ise...” Yeniden bana baktı.

“Ne?” diyen sesim belirsizlik dolu bir öfkeyle titremişti.

“Sende,” dedi tek nefeste. “Sırtındaki dövmede.”

Artık ayağımın altında bir zemin dahi yoktu. Bakışları titredi. Büyük, karanlık bir bulut karabasan misali üzerime çöktü. Düşmemek için yıllarca tırnaklarımı batırdığım duvarlar artık paramparçaydı. Kan revan içinde kalan sadece tırnaklarım değildi. En dipteki bendim. Neden peşimi bırakmadığını sorardım. Cevap vermeden gülerdi. Hiçbir zaman *annen yüzünden*, dememişti. Bu çıkarımı yapan bendim. O buna daima gülmüştü. *Uğurumsun*, demişti. *Olmaman gereken yerde olduğun için bana şans getiren bir uğursun*, Ahuzar.

Kesik bir anı daha beynimi sızlatarak çatlaklardan taşıtı.

Yaralarımı temizleyen Biricik'in eli dövmemin üzerinde geziniyordu.

"Dövmem hep yara izi," diyordu pusulanın etrafına dokunurken. "Artık figürleri seçmek imkânsız. Hele de pusula. Her şey birbirine girmiş, abla. Saçma sapan sayılar var sanki. İnşallah yaraların geçince bu da eskisi gibi olur. Ben dövmeni çok seviyorum." Yüzüme doğru eğiliyordu. "Büyüyünce ben de aynısından yaptırabilir miyim?"

Üzölmüşüm o an. Dövmem benim de kendimde en çok sevdiğim şeydi. Yara izlerinin onu da kaplaması ağır gelmişti. O günden sonra elimden geldiğinde sırtı açık giymemiş, aynada kendi sırtıma dahi bakmamıştım. Önceden uzun uzun izlemeyi, fotoğrafını çekirtmeyi sevdiğim büyük dövmemi de savaş muhabiri Ahuzar ve kamerasıyla birlikte gömmüşüm. Bütün bunları o patlama gününde bırakıp, büyük bir enkazdan bambaşka bir kadın olarak çıkmıştım. Vücudumda yara izi çoktu. Sırtımda, karnımda, kalçalarımda ve göğsümdede...

Hepsi az çok geçmişti ama bir tek onun dokunduğu geçmemişti. Yüzüm acıyor sanırlardı. Ama aslında benim en çok sırtımdaki yaralar acırdı. Geçmeyen iz değil, silinen iz sızlardı.

Bir anı daha düştü zihnime. Daha önce anımsamadığım, şu an üzerine düşünmeyi seçtiğim için zihnimi kaplayan bir anıydı.

Hastanede, aydınlık bir odadaydım ama kıpırdamam imkânsızdı. Etrafımda yavaş atan kalbimin sesi ve sayısız makinenin ağır ritmi vardı. Koku boğuktu. Genzim sızlıyor, gözlerim yanıyordu.

Doktor, "Beline platin yerleştirmemiz gerek," diyordu.

"Olmaz," diyordu Kenan. "Başka bir yolunu bulun. Sırtına dokunamazsınız."

"Başka yolu yok. Acil ameliyata almak zorundayız. Yoksa bu hasarla daha fazla direnemez. Ölüür."

Kısa bir sessizlik belirmişti. Bedenimdeki acıların yoğunluğuyla kulaklarımın uğuldadığını, bu sessizliğin bu sebeple olduğunu sanmıştım ama yanlışmıştım. Birkaç saniye sonra Kenan'ın uğursuz sesini duymuştum. Kısararak zorla araladığım gözlerim, varlığını başucumda sezdi. Her zamanki gibi bütün karanlığıyla yanımda belirmişti. Elini alnıma atıp saçlarımı geriye doğru ittiğini hissettim. Cevap vermek, elini geri itmek istedim ama yapamadım.

"Ben izin vermeden ölemezsin," derken bakışları bendeydi ama benim gözlerim yavaşça kapanmış, yeniden derin bir karanlık etrafımı sarmalamıştı. Ağzıma takılan şeyin boğazımı yaktığını hissediyordum. Bedenimdeki acılar öyle çoktu ki Kenan'a odaklanamıyordum bile. "Dövmenin hiçbir köşesine zarar gelmemeli," dediğini çok derinlerden duymuştum. "Her ne yaparsanız bir milimini dahi bozmadan yapın." Sesi giderek uzaklaşıyordu. "Doktor, varını yoğunu ortaya koy, olur mu? O ölürse seni daha ameliyathaneden çıkmadan yok ederim."

Ağır bir tokattı. Dindirilemez öfkem sendelemişti. Gözbebeklerim titredi. Kucağımdaki ellerim de titrer diye düşünmüştüm ama olmadı. Donmuş gibiydim. Gerçek ağır bir yükü. Hele de her biri sizin omuzlarınıza bırakıldıysa...

"Ülke içinde neden bu kadar güçlü diye araştırıyorduk," diyen Adriel'in sesi çok derinlerden geliyordu. "Sebebi Kurul denen toplulukmuş. Onlar sayesinde bu kadar rahat at koşturuyor. Bu yapılanmaya girebilmek için de seni öne sürmüş. O yüzden yıllardır peşini bırakmıyor. Kurul'a ihanet ederse kefil sunması gerek ki bu gece o ihanet ayyuka çıktı. Kurul gözümün önünde aradı. Seni istiyorlar, Ahuzar! Yaşamak istiyorsan kefil sun ve şifreyi geri ver, dediler."

Bakışlarımı boşluktan ona çevirdim. Bağırıp çağırmam, öfke kusman lazımdı belki de ama hiçbirini yapamadım. Öyle büyük bir şoktu ki hissizleşiyordum. Dudaklarım cevap vermek için aralandı ama hiçbir şey diyemedim. Göğüs kafesim sıkışıyordu. Derin bir nefesi zorla toparladım. Elimi göğsüme atıp titrek bir nefes verdim.

"İyi misin?" dedi. Duymadım. Göğüs kafesim patlamak üzereydi. "Merak etme," dedi bu noktada. Bir elini bacağımda hissettim. "Artık devlet koruması altındasın. Sana zarar ver-"

Gerisi gelmedi. Önce Adriel'in sol yanından vuran bir ışık hüzmesi gördüm. Bir araba onun tarafından hızla bize doğru geliyordu ve durmamıştı. Her şey saniyeler içinde oldu. Gelen araba Adriel'in tarafından bize şiddetle çarptı. Dudaklarımdan keskin bir çığlık kaçarken ellerimi başıma sardım. Adriel'in tarafındaki cam tuzla buz olmuşken o beni korumaya ve aynı zamanda direksiyonu kontrol etmeye çalışıyordu. Olmadı. Araç bizi önüne katıp hızla sürüklemeye devam etti. Savrulan arabanın etkisiyle alnımı ön torpido gözüne vurdum. Canım acıdı ama daha büyük korkularım vardı. Araba art arda iki takla attı. Her şey altüst oldu. Çıkan ses kulak tırmalıyordu.

Bir şeye çarptığımızda durmuştuk ama sesler susmamıştı. Art arda silah sesleri patladı. Bakışlarımı Adriel'e çevirdim. Kanlar içindeki alnı direksiyona yaslanmıştı. Belime dolan ağrıyla inledim ama durmadım. "Adriel..." diyen sesim kısıktı. Etrafa bakındım ama başım dönüyordu. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki hazmedemiyor, algılamakta zorlanıyordum.

Arabadan çıkan yoğun bir duman kümesi etrafımızı sarmalamıştı. Emniyet kemeri göğsümü sıkıyordu. Dudaklarımdan kesik kesik öksürükler dökülürken açmak için arandım. Zar zor açtığımda ise ilk Adriel'e dönmeye çalıştım ama zordu. Eklemlerim sızlıyor, başım dönüyordu.

Başını zor olsa da kaldırdı Adriel. Yüzünden akan kanlar kızıl saçlarına karışmışken birkaç dakika ne olduğunu algılamak ister gibi etrafa bakındı. Ağır yara almış gibiydi. "Kaç," dedi dudakları sadece. Gerisi gelmedi. Saçları gibi kızıla boyanmış gözlerinde yavaş yavaş sönen ışık, korku sebebidir. Bir süre sonra bilinci kapandı.

Panik devasaydı. Ama kaçmama fırsat kalmamıştı. Arabanın benim tarafımdaki kapısı açıldı. Siyah, takım elbiseli bir adam karşımda belirerek kolumdan kavradı. Her şey yine birkaç saniye içinde oldu. Az önce bilincinin gittiğini düşündüğüm Adriel aniden gözlerini açtı. Bir elini göğsüme atıp, beni geri iterken diğer elinde tuttuğu silahı adama doğru üç el ateşledi. Adam ne olduğunu anlamadan arabanın önüne yığılırken Adriel kendi yönündeki cama döndü. Gelen iki kişiye daha art arda ateş etti.

Arabayı çalıştırmayı denedi. Olmadı. Adrenalin, panik ve acı aynı anda bedenimdeydi. Ağzının içinde minik bir küfür daha mırıldanırken, "Ben diyene kadar sakın arabadan çıkma!" dedi. Ağır aksak hareketlerle kapıyı açıp dışarı çıktı ama çıktığı saniye bir kurşun sesi daha duyuldu. Kapının önünde öylece kaldığını gördüm.

"Adriel!" diye bağırdım.

Tepki vermedi. Önce elindeki silah düştü. Sonra ise bedeninin yavaşça aracın önüne çöktüğünü gördüm. Ve aynı saniyelerde karşımda duran Kenan Kralşan'a baktım. Arkasında sayısız siyah araç ve takım elbiseli adam vardı. Büyük bir ordunun önünde dikilir gibi dikiliyordu. Bu gece yenildiği, en ağır darbeyi aldığı ilk andı ama bunu kabullenmek istemediğini belirtmek ister gibi bütün gücüyle gelmişti.

Tek bir şey istiyordu: Beni!

"Yazık oldu," dedi Adriel'e bakarken. "En iyi adamım olduğunu sanıyordum." Derin bir nefes verdi. "Bir ihanet daha..."

Her bir zerrem korkuyla ürperdi. Arabanın etrafından duman bulutu yükselmeye devam ederken her bir adımı daha da yaklaşıyordu. Beynim öğrendiklerimin şokunu atlatamadan yaşadığım bu anların adrenaliyle zonkluyordu. *Kralşan seni infaz edecek...* Adriel'in bu cümlesi kafamın içinde susmak bilmezken titreyen ellerle kapının koluna uzandım. Kaçmak imkânsızdı, biliyordum. Ama denemekten başka şansım yoktu. O gittiği an güven de gitmişti. *Oysa burada olsa...*

Derin bir nefes vererek korkumu dizginlemeye çalıştım. Arabadan çıkmak için kapıyı açtım ama dışarı adımımı attığım an ayakta durmakta zorlanmıştım. Başıma ağır bir darbe almış olmalıydım. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Düşecek gibi oldum ama direndim. Bana doğru geldiğini gördüğümde adımlarım geriledi. Bir bedene çarptım. Kurtulmak için var gücümle çabaladım ama o an için yapamadım. Çarptığım beden, burnuma keskin ve geniz yakan kokusuyla bir bez kapatmaya çalışıyordu.

Karşımdaki tek kişi ise Kralşan'dı. Ben çırpınarak, kurtulmaya çalışırken her zamanki gibi zevkle izliyordu. Koku genzime batıp bütün bedenimi uyuşturmaya başladığında kollarım direnmeyi bıraktı. Güçsüzce iki yanıma düşerken Kenan tarafından tutulduğumu biliyordum. Kucağında olduğumu hissettiğimde buna da direnmek istedim ama koku her zerremi uyuşturmuş gibiydi.

"Kenan Bey, polis geliyor!" dedi bir ses.

"Çabuk araçlara," dedi Kenan.

Çırpınmaya takatim kalmamıştı. Onun kucağındaydım ve ilerliyorduk. Gözlerimi zorla araladığımda, az önce içinden çıktığım enkazdan uzaklaştığımızı gördüm. Araba parçalanmış bir haldeydi. Kanlar içindeki Adriel yerde yatıyordu. Araca binmeden hemen önce polis ve siren seslerinin arttığını duydum.

"Ayla!" diye çok derinlerden gelen ses oldukça tanıdıktı ama inanmam güçtü. Cengo'nun sesine benziyordu. Belki de hayaldi. Zihnim karma-karışık. Siren ve silah sesleri birbirine karıştı. Büyük bir uğultu kümesi beni arasına aldı. Hepsinin altında kaldım. En son duyduğum şey yine Kralşan'ın uğursuz sesi oldu.

"Ahuzar... Sevgilim..." Elini saçımda hissediyor ama uzaklaştıramıyordum. "Sonunda o gün geldi. Seni azat edeceğim. Esaretin kutsal bir görev uğruna bitecek, merak etme."

Hızlı adımlarla ilerlerken Timur'un bakışları etraftaydı. Bu gece her şey gün yüzüne çıkacak, hesaplar ortaya dökülecekti. Satranç tahtası yerle bir olmuş, bütün piyonlar etrafa dağılmıştı. Ucunu tuttuğu gerçeğin böyle bir noktaya çıkacağını asla tahmin edememişti. Yıllarca kimseye göstermediği sevgisi çiçeklenmiş ve yine ölüm getirmişti.

Hayır, ölüm onun sevgisinden de önce o kadının üzerine işlenmişti.

Bütün düşünceler ve gerçekler allak bullak olmuşken sadece tek bir şey düşünüyordu: Kralşan'ı gebertmek! Mantiğını öne almaya çalıştıkça aynı gerçeğe çıkıyordu. Şerefsiz, Ahu'yu yem diye öne atmıştı. Şerefsiz, Ahu'yu kendi canının önüne siper diye almıştı! Yediremiyor, kabullenemiyor, öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

Bunca saattir onu aramamış, yanına çağırmamıştı. Ondan şüphelendiğine artık emindi. O zaman Kralşan'a kendisi gidecekti. Kurul'un önüne ne attığı henüz bilinmiyordu. Beyrut'ta ne olduğunu öğrenmenin tek yolu Ahu'nun sırtındaki şifreyi çözmekti. Gerçeği söylediğinde bütün istihbarat aynı anda ayağa kalkmış, kırmızı bültenle bütün timlere Kralşan'ı bulma emri verilmişti. Ama şifreyi çözdüğü an Fiko'nun ihanet etmesi beklenmedik bir hamleydi.

Bir noktada iyiydi. Kurul denen şeyin gerçek olduğuna emindiler. Ama ucunun Ahu'ya çıkan kısmını bir türlü sindiremiyordu Timur.

Biricik'i arabadan çıkarıp kolundan kavradı. Yol boyunca ağlamıştı. Timur'un aklı ise sadece Ahu'daydı. Normal şartlarda elini asla bırakmazdı ama sözkonusu kardeşiydi. Onun güvende olduğunu bilmeden adım dahi atmayacağına emindi. Kardeşini yaşatmaya söz vermişti. Yapacaktı. Bir abla için bunun ne denli kıymetli olduğunu biliyordu. Kendi ablası da onu korumak için canından olmamış mıydı? Ahu'nun da benzer duyguları yaşamasına izin vermeyecekti. Onu o fotoğraf çerçevesinin içine koymamıştı. Yaşayacaktı. Ağlayan Biricik'i umursamadan dar sokakta ilerletti.

"Nereye?" dedi Biricik. Cevap vermedi. "Ablama ne oldu?" dedi Biricik. Yine cevap vermedi.

Ara sokaklardan geçip تنها bir yola girdiler. On adım sonra demir bir kapının önünde durdular. Kapıyı şiddetle vurdu Timur. Cihan parlayan gri mavilikleri ve dağınık saçlarıyla karşılarında duruyordu. Bakışları ağlayan, dağılmış haldeki Biricik ve Tulpar abisi arasında gidip geldi. Birkaç saniye boyunca şokunun sürmesini isterdi ama Timur izin vermedi. Hızla Biricik'i içeri itti. Şu an Biricik için en güvenli yer burasıydı. Bu gecenin

sonunda, onun için Teoman Doğu'dan yardım isteyecekti. Şu an önceliklerinin Ahu olduğunu biliyordu.

“Kızı sakla,” dedi sadece. “Benden haber gelene kadar sakın buradan çıkarma.” Bakışları Biricik'e döndü. “Buradan çıkma. Cihan ne derse dinle.”

İçini çekerek ağlıyordu Biricik. Burnu ve gözleri kırmızı, sarı saçları dağınıktı. Timur gerileyecekken kolundan yakaladı. “Bekle,” derken sesinde sayısız cam kırığı vardı. “Ablam... Ablama ne oldu? Ne olur, bir şey söyle.”

Timur'un konuşmayı sevmeyişi konuşacak kelimesi olmayışından değildi. Konuşursa söyleyeceği kelimelerin ağırlığındandı. Konuşsa yer yerinden oynardı. Ama ağır acıların sesi olmazdı. Kolunu kavrayan ürkek ele baktı. O da Âdem abisinin koluna tutunurken belki de böyle görünüyordu. Hem kendine hem geçmişe hem de karşısındaki küçük kıza içi sızladı. Elini geri itmedi.

“İyi olacak,” dedi sadece. Elini kaldırıp Biricik'in kolunu kavramış elinin üzerine bıraktı. “Sana söz. Ablanı sana sağ getireceğim.”

Bu, içten içe kendine verdiği en büyük sözdü. Kolundaki el usulca düştüğünde ileri atılmasına engel olan bu defa Cihan'dı. Evden çıkıp yalınayak önünü kesti.

“Tulpar abi! Ne oldu?”

Timur'un bakışları en karanlık halindeydi. “Dediğimi yap,” dedi sadece. “Benden haber gelene kadar kızı sakın buradan çıkarma. Şüpheli birini gördüğün an sakla.”

Cihan'ın şaşkın bakışlarını arkasında bırakıp hızlı adımlarla ilerledi. Sokağın köşesine geldiğinde kısa bir an için arkasına baktı. Cihan depoya girmiş, yanan ışıkları dahi söndürmüştü. Şimdilik Biricik'in burada güvende olduğuna emindi. Adımları arka kısımda bıraktığı araca ilerledi. Binip süratle anayola çıktı. Telefonunu kontrol etti. Kenan hâlâ aramamıştı.

“Belasını siktiğimin orospu çocuğu!” diye solurken çalan telefonuyla duraksadı. Arayan Mukbil'di. Açtığında duyduğu ses telaşlıydı.

“Biri operasyonu Kralşan'a sızdırmış! Peşinde olduğumuzu biliyor!”

Bakışları sekteye uğradı.

“Ne diyorsun, lan?”

“Biri her şeyi adama ötüyor! Kralşan, Adriel’in de hain olduğunu anlamış. Adriel’i bilmesi imkânsız. İstihbaratta bile adı sadece bu gece anıldı. O hep Teoman Bey’in gizli taşı olarak görevdeydi. Adının geçtiği anda da Kenan kadına saldırdı. Adriel ağır yaralı. Kralşan kadını alıp kaçtı!”

Öfkenin alnına amansız bir darbe indirdiğini hissediyordu. Güvenli yer diye bırakmıştı. Gözünün seğirdiğini, kalbinin teklediğini hissediyordu. “Ne demek *kadını alıp kaçtı*, lan?” diye yükseldi.

“Kralşan’ı fazla hafife aldık. Biz nasıl onun inine adam soktuysak o da aynısını bize yapmış olmalı. Kızılgerdan Operasyonu bildirildiği an haber aldı. Şu saatten sonra operasyonun güvenliği için tüm birimler denetim altında. Benim dışımda kimseyi arama!”

“Sikerim operasyonunu da hainini de!” diye yükseldi. “Bana Ahu’yu bul, Mukbil! Bana Kralşan’ı bul!”

“Deniyoruz.”

Bir noktada duraksadı. Savaş kurallarından bahsediyordu Kenan’a.

Kendini ve düşmanını tanıyorsan yüz tane savaşın sonucundan dahi şüphe duyma. Kendini tanıyorsan ama düşmanını tanıımıyorsan her kazandığın zafer için bir yenilgi yaşayacaksın.

Kendini de düşmanını da çok iyi tanıyordu Timur. Yenilmeyecekti. Öunu asla kabul etmeyecekti.

“Seni aramadı mı?” dedi Mukbil’in sesi. “Adam sandığımızdan da tedbirli çıktı. Kendine gizlice bir ordu kurmuş. Ama Teoman Doğu’dan kesin emir var. Bu gece hiçbir yere kaçamaz. Ülkedeki her kamera elimin altında. Bütün kolluk kuvvetleri özel göreve çağırıldı. Cehennemin dibine gitse de bulacağız.”

Mesele bulunması değildi. Kendi canını kurtarmak için her an Ahu’yu yok edebilirdi. Düşüncesi bile kalbinin orta yerine ağır bir ağrının dolmasına neden oldu. Ömründe ilk kez hissettiği bir çaresizlikti. “Bana Adriel’in yaralandığı yerin konumunu at,” dedi sadece ve telefonu Mukbil’in yüzüne kapadı. Birkaç saniye sonra konum geldiğinde hızla o yöne sürdü.

Düşmanını tanıyordu. Kenan zeki bir adamdı. Fiko en güvendiği idi. Onun ihanetinden sonra kimseye güvenmediğine emindi. Gizli tuttuğu ordusunu tam olarak bu noktada açığa çıkarmıştı. Etrafında güvenecek hiç kimse kalmadığı anda gizli kozlarını ortaya koyuyordu.

İçinde ilk defa beliren büyük bir kaybetme korkusu vardı. Nasıl baş edeceğine dair ise hiçbir fikri yoktu. Arabayı hızla atılan konuma sürdü.

Bütün trafik kurallarını çiğneyerek ilerledi. On dakika sonra oraya vardığında büyük bir polis kalabalığı ve parçalanmış bir arabayla karşılaştı. Arabadan inip hızlı adımlarla o yöne ilerledi. Kalbindeki korkuyu ifadesine yansıtılamaya çalıştı ama zordu.

Aracın önünde yoğun bir kan gölü vardı. *Adriel vuruldu*, denmişti. Kenan'ın Ahu'ya bu noktada bir şey yapmayacağına emindi. Bakışları arkada kalan ambulansa takıldı. Önünde büyük bir polis kalabalığı vardı. Sırtını gördüğü bir adam inatla ambulandan içeri girmeye çalışıyordu. İçeride müdahale ettikleri Adriel olmalıydı.

Bakışları yeniden önüne döndü. Bütün sesleri susturdu. Her zamanki gibi zihnini derin bir sessizliğe gömerek düşündü. Yolun ortasına dikildi. Bakışları üç yol ayrımında gidip geldi. Bu yollardan birinin nereye çıktığını çok iyi biliyordu. Birkaç hafta önce Kenan ve Fiko'yla büyük bir depoya gitmişlerdi. Depo patlamasından sonra Kenan'ın ona ihanet edenleri infaz ettiği bir depoydu ama aslında ülkedeki büyük yeraltı mafyalarının toplandığı büyük masa buradaydı. Aynı düşünce döndü zihninde.

Düşmanı tanıyorum. Seni tanıyorum, Kralşan.

Üçüncü yol ayrımına takıldı bakışları. O depoya bu yoldan gidiliyordu. Başı usulca sağa eğildi. Adımları geriledi. Yeniden arabasına ilerledi. İçeride Kralşan ajanı varsa hiç kimseye güvenemezdi. Şu saatten sonra güveneceği tek kişi kendisiydi. Bir daha onu başka birine emanet etmeyecek, gözünün önünden ayırmayacaktı. Arabayı çalıştırıp süratle son yol kavşağına daldı ve Mukbil'i aradı.

"Ekipleri benim konumuma gönder," dedikten sonra aramayı kapadı ama aynı saniyelerde telefonuna bir arama daha düşmüştü. Ekranda yazan ismi gördüğünde dakikalardır tuttuğu sinirinin yeniden ense köküne ağır bir darbe indirdiğini hissetti. Arayan, Kenan Kralşan'dı. Aramayı cevapladığında ömrü boyunca nefret edeceği o sesi duydu.

"Tulpar," diyordu Kenan'ın coşkulu sesi. "Nasılsın?"

Açığa çıktığına emindi. Gömleğinin bir yakasını gevşetti. "Orospu çocuğu!" diye soludu telefona.

Kenan küçük bir kahkaha atarak, "Kırıcısın," dedi. "Adriel'den hatta Fiko'dan bile ihaneti beklerdim ama senden beklemezdim oysa. Yalan yok, şaşırttın beni. Fiko senin için çok güvenme, dediğinde hakkını yemişim. İnan, en güvenilir adamımı senin uğruna hiç ettiğim için pişmanım."

Dişlerinin arasından bir küfür daha savurdu Timur.

“Oysa son ana kadar sana bir şans verdim. Emrime itaat ederek, Ahu-zar’ı alıp bana getir diye bekledim.” Derin bir nefes vermişti. “Etrafının hainlerle çevrili olması çok zor. Bu gece kalbim çok sızlıyor.”

Dişlerinin arasından kesik, öfke dolu bir nefes verdi Timur. Araç hızlandı. İbre son noktaya vurdu.

“Bu geceden sonra bir süre buralarda yokum,” dedi Kenan. “Hain de olsan seninle çalışmak keyifliydi. İnan, sadece bu yüzden aradım. İşini hakkıyla yapana saygım sonsuz. Kaliteli bir haindin. Beni bile inandırdın.” Kısa bir sessizlik oldu. “Ahuzar, uyandın mı sevgilim?”

Bu cümlesi Timur’un üzerinde ağır bir bomba etkisi yaratmıştı.

“Hele bir dokun!” dedi en net şekilde. “Seni sike sike gebertip ibret için Boğaz Köprüsü’nün ortasına asarım, Kralşan! Hele bir dokun ona!”

Gülmüştü Kenan. “Keşke ihanet etmeseydin be, Tulpar. Bu gece en çok sana ihtiyacım vardı. Yokluğun o kadar belli ki... Ama her şeyi çözdüyseniz olacak olanı da artık biliyor olman lazım.” Kısa bir sessizlik daha oldu. “Yaşamam için o ölmeli.”

Arkadan Ahu’nun belli belirsiz sesini duydu Timur. Ne dediğini seçmek zordu ama duyduğu ses göğüs kafesinin titremesine yetti. Karşısındaki adamın affı olmayacağını biliyordu. Yanında olduğu bunca zaman boyunca onun için yapacağı en net çıkarım buydu. *Kralşan tam bir psikopattı.*

“İzninle,” dedi. “Şimdi kapamam lazım. Fazla vaktim yok. Seni tanımak büyük bir keyifti.”

“Lan, senin be-” diyecek oldu Timur ama telefon çoktan kapanmıştı.

Dişlerini sıktı. Daha da hızlandı. Asıl savaş yeni başlıyordu. Kralşan farkında değildi ama uyuyan bir canavarı uyandırmıştı. Bunun da farkında değildi. Bir kere daha kaybetmeyecekti Timur. Bir kere daha ona sunulan sevginin ölüm getirmesine izin vermeyecekti. Artık küçük değildi. Kolları uzundu. Bir ölüm daha görmeye ise gücü yoktu. Hele de ablasının ardından kalbinde açan tek *gül* ilk defa bu kadar canlıyken. Gaza daha da yüklenirken yanında sadece gözünün önündeki karanlık perde, kalbine verdiği en büyük söz vardı.

Sana söz, Ahu. Her yeri kana bulasam dahi bu cehennemden canlı çıkaracağım tek kişi sensin.

Umut, hayat korkunç bir yer olmaya başladığında, insanı bu korkudan sıyırın güçtür, derdi babam. Her zamanki gibi haklıydı. Şu yaşıma kadar bu düşünceye tutunarak büyümüştüm. Ama bütün umudumun tuzla buz olduğunu hissettiğim ilk an buydu. Anne denen kadın gittiğinde yıkılmamıştım. Babam öldüğünde yıkılmamıştım. Kralşan tarafından amansız bir kapana hapsedildiğimde de yıkılmamıştım. Kadife'nin bacaklarından vurulması bile beni yıkmamıştı ama hayatıma dair öğrendiğim bu gerçekler ağırdı.

Ahuzar'ın bu savaşta ne olduğunu sorardım sık sık. Çok derinlerden bir ses *eninde sonunda ölecek bir piyon,* derdi. Susturur, inanmazdım. İnanmak istemezdim.

Gözlerimin üzerindeki ağırlık azalmaya başlıyordu. Gözlerimi açmalı, yaşadığım dünyaya bakmalıydım ama istemiyordum. Kendime dair hatırladığım son anılar öyle can yakıcıydı ki gözlerimi açmadan birkaç saniye boyunca hepsinin rüya olmasını umdum. Son bir umut kırıntısına sımsıkı tutundum. Ama gözlerimi ağır ağır araladığımda hepsi söndü. Tutunduğum o dal da kırılıp gitti.

Gözüme ilk değen şey demir çatı oldu. Başımı sola çevirmek istedim ama ağır bir ağrı hissedince, inleyerek elimi alnıma attım. Ağrılara sızlanmanın sırası değildi. Duyduğum ses beni ayıltmaya yetmişti.

"Ahuzar, uyandın mı sevgilim?" dedi Kenan.

Bakışlarım onu aradı. Birkaç saniye boyunca ne olduğunu algılamaya çalıştım. Son yaşadıklarımı hatırladığım an yattığım yerden doğrulmaya çalıştım. Belimdeki platine dolan ağrı yoğundu ama umursamadım. Ekşimiş bir ifadeyle toparlandım. Büyük, boş bir alandaydım. Bir depoydu. Geniş, yuvarlak bir masanın üzerinde olduğumu fark ettiğimde paniğim daha da büyüdü. Hızla toparlanıp aşağıya indim. Yere değen topuklarımın üzerindeki adımlarım sendelemişti. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. En son hatırladığım şey ise takla atan bir araba ve kanlar içindeki Adriel'di.

Masanın en ucundaki kırmızı, büyük koltuğa oturmuştu Kenan. Her zamanki mazoşistliği üzerindeydi. Sendeleme adımlarımı masanın köşesine tutunarak sabitlemeye çalıştım. Telefonla konuştuğunu fark ettiğimde başımı iki yana sallayarak kendime gelmeye çalıştım. Öğrendiğim her gerçek ağırdı: Kurul, kefil ve şifre.

Her şey...

Acımı ve korkumu geri atacak tek şey olan öfkeme sığındım. Bütün acılarıma rağmen içimde büyük bir ateş yaktım. Ateşin ortasına kendimi attım. Bu saatten sonra öleceksem bile kendi kendimi yakarak öldürdüm. *Yanarak değil.*

“Ne yaptın bana?” diye solurken zorla açık tutmaya çalıştığım gözlerimden öfke sızıyordu.

Oturduğu koltuğun hemen yanında ayaklı bir *tripot* vardı. Kameranın kayıttı olduğuna dair kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Telefonunu sakince gri ceketinin cebine attı. Derin bir nefes verdi. “Üzücü bir akşam,” diyerek oturduğu yerden yavaşça kalktı.

Adımlarım geriledi. Sadece ikimiz vardık. Oysa arkasında hep o olurdu. Ona bakıp güvenle dolardım. *Yaşayacaksın, diren*, demişti en büyük acılarımın arasında. Bu sözüne yıllarca tutunmuştum. Sesi değil de bedeni geldiğinde konuşmamıştı ama gölgesi dahi güvendi. İhtiyacım vardı. *Adriel’in yanı güvenli*, demişti ama o yokken hiçbir yer güvenli değildi. Neredeydi?

“Kaçma,” dedi Kenan. “Kaçma, Ahuzar. Benden kaçman imkânsız, biliyorsun.”

Dönen başıma rağmen öfkem şiddetle içimde patladı. Hiçbir zaman kaçmamıştım. Şimdi neden ayaklarım geri gidiyordu ki? İzin vermedim. İki adım gerileyen adımlarımı durdurdum. Nefret dolu bakışlarımın hedefi yine oydu.

Güldü bu hareketime. “Aynen böyle,” dedi. “Her zamanki Ahuzar ol, kaçma.”

Dişlerimi sıktım. Bunun etkisiyle çenem ve yüzüm titredi. Nefretim boyutu hacmimden fazlaydı.

“Sana, bana ne yaptığını sordum!”

Adımları yavaşladı. Aramızda iki adım kalmıştı. Ellerini pantolonunun iki cebine atarken öyle sakindi ki sözde bu gece yıkılmıştı ama asla umurunda değil gibiydi. “Başımın belada olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” dedi gülerek. “Adriel, Kralşan krallığının yıkıldığını falan mı söyledi sana?” Bu kez küçük bir kahkaha attı. “Ne büyük aptallık! Sözde yanıma ajan olarak girmişler ama beni hiç tanımamışlar. Her zaman yedek bir planım olduğunu unutmuş gibiler.”

Öfkeli bakışlarla cevap verdim.

Gölüşü büyüdü. “Oysa sen beni çok iyi tanırsın,” dedi. “Değil mi sevgilim?”

Aynı bakışım sürüyordu. Nefret, öfke ve kin doluydum. Bu ifadem onu her zaman tatmin ederdi ama bu gece etmedi.

“Bakma öyle,” dedi yalandan bir üzüntüyle. “Beni üzüyorsun.” Aynı bakışı sürdürdüğümde derin bir nefes verdi. “Tamam, sana her şeyi en başından anlatacağım. Bunu hak ediyorsun, bebeğim.” Bir adım daha yaklaştı. “Bir konuda hep haklıydın. Yıllar önce, seninle ilk karşılaştığımızda peşine takılmamın sebebi annendi. Onu gerçeğiyle rahatsız etmek istedim. Sonra fark ettim ki umurunda bile değilsiniz.” Elini, omuzlarıma dökülen saçlarıma uzattı. “Ama seninle olmak çok eğlenceliydi. Bağımlılık gibiydin. Bırakamadım. Öfken öyle hoştu ki...” Elini geri ittim. Umursamadan dudaklarını dişledi. “Bunu kaybedeceğim için çok üzgünüm şimdi,” diyen sesi kendi kendine mırıldanır gibiydi. Cevap vermeden bakmam hoşuna gitmemişti. “Neden sessizsin? Böyle olman hiç keyifli değil.” Yüzünü ekşitirken eli alnıma uzandı. Sızlayan yarama dokunmaya çalıştı. “Çok mu acıyor? Özür dilerim, bebeğim ama seni almak için mecburdum.”

Yine elini geri ittim. “Dokunma!” Midemdeki bulantı dayanılmazdı.

Gülerek geriledi. “Ha şöyle! Kendine gel biraz. Neyse. Eşsiz hikâyemize devam ediyorum. Sonra mucizevi bir şekilde yollarımız Beyrut’ta denk düştü. İnan, orada olduğunu asla bilmiyordum. Büyük bir toplantı için oradaydım.” Ellerini iki yana açtı. “Devasa bir Kurul. Hayal ettiğinin de ötesinde bir güç, Ahuzar.”

Güç arzusu gözünü döndürmüştü gibiydi. Ondan hiçbir zaman korkmazdım ama bu hali tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu. İhtirasla yanıyordu gözbebekleri. Kana doymamış gibiydi. Ne kadar kan dökerse döksün yetinmeyecek, bir o kadarını da içecek bir haldeydi.

“Ve ben... Kurul’a girdim,” diye devam etti. “Dünyanın en güçlülerinin kabul edildiği o topluluğa giren ilk Türk mafya lideriyim.” Parmakları kendini işaret etti. “Ben başardım, Ahuzar.” Bütün dünya ayaklarının altındaymış gibi bir egoyla doluydu. Oysa başardığı tek şey boğazına kadar battığı bir kan gölü oluşturmaktı. “Bu topluluk nasıl bir güç, biliyor musun bebeğim?” Dudaklarını dişlerken gözleri kısa bir an için kapandı. Başı geriye düştü. “Muhteşem. Aklının alabileceğinden de ötede. Bak, bütün ülke ayaklarımın altında.” Yeniden bana baktı. “Ben en zirvedeyim. Öl, dediğim ölür ve *yaşa*, dediğim yaşar.”

Gözlerindeki hırs, kelimelere dökebileceğimden daha fazlaydı. Ona bir *canavar*, demek bile yetersizdi. Şeytanın ta kendisiydi.

“Ama bunun bir bedeli var,” diye devam etti. Parmağını kaldırdı. “Kurul seçtiği lidere, büyük bir silahı sakladıkları yerin koordinatlarını ve şifresini verir. Seçilen lider o şifreyi ve koordinatları beş yıl korumalıdır.” Dudak büzdü. “Çok sikten bir kural ama işte...” Göz devirdi. “Neyse. Seni bu detaylarla boğmayacağım. Kurul o gün Beyrut’ta toplanmıştı. Şifre bana verildiğinde... Bam! Liman patladı.” Gözlerini kocaman açtı. “Şifre öylece elimde kaldı. Senin ağır yaralandığını duydum. Şifreyi de bir yere saklamam gerekiyordu. Ben de düşündüm ki neden sen olmayasın.”

Hayret dolu bir nida döküldü dudaklarımdan. Peki, neden bendim? Bu kadar mı ucuzdu hayatım? Gözlerimden geçen hayal kırıklığı ona değil, hayataydı. Bu zamana kadar hiçbir şeyi çok istememiştim. Azla yetinir, halime şükrederdim. İhtiyacım olanı alır, fazlasına el uzatmaz, başkasının hakkını yemekten kaçınırdım. Hayal kurarken bile uçsuz bucaksız olmazdı. Ben bu hayatı küçücük yaşamıştım. Şimdi bu kadar büyük bir bedel niyeydi?

“Aynı anda orada olmamızın başka izahı yoktu, Ahuzar,” dedi. Birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapadı. “Sen benim için gönderildin. O gün şifreyi saklamam için sen bana geldin.”

Elleri yüzüme uzanıp yanaklarımı kavradı. Avuçlarının içine hapsetti. Şaşkınlık dolu bir öfkeyle bakıyordum yüzüne. “Dokunma!” diye bağırarak uzaklaşmaya çalıştım ama elleri öyle sıkıydı ki bırakmadı.

“Sen bir amaç için oradaydın. Anlıyor musun? Sen benim yaşamam için oradaydın!”

Bütün gücümle göğsüne bir yumruk atarak onu ittim. Kısa bir an sessiz kaldık. Benim göğsüm sinirle, onun göğsü ise heyecanla inip kalkıyordu. Öfkeli olmam lazımdı ama değildim. Anlamsızca kırgındım. Can yakıcıydı. Öfkemin gözümü kör etmesini tercih ederdim oysa.

“Gerçekten dövmeme mi sakladın?” diye sordum en sonunda. Söylediğim cümle ağırdı. İnanmakta güçlük çekiyordum. İçimdeki saçma kırgınlık sesime de yansımak istemişti ama engel olmuşum. Hâlâ Ahuzar’dım. Cayır cayır yanmama rağmen ifadem ve sesim buz gibiydi.

Güldü. Hayatımı bir kumar masasının ortasına atmamış gibi büyük bir keyifle güldü. “Zekice, değil mi? Kimse çözemez sanıyordum ama yanlışmışım.” Sırtını masaya yaslariken bir eli sıkıntıyla alnını kaşıdı. “Şu an canım o kadar sıkın ki...” Bunu kendi kendine söylemiş gibiydi. Birkaç

saniye sonra zifiri karanlık gözlerinin hedefi yine bendim. Belindeki silahı çıkardı. Arkasını dönüp masanın üzerine bıraktı. “Fiko salağı Yakup Öz’e her şeyi ötmüş. Kurul’un kritik olan üç kuralı vardır,” derken parmağını kaldırdı. “Birincisi, Kurul gizli kalmalı.” Diğer parmağını da kaldırdı. “İkincisi, verilen şifre saklanmalı.” Diğer parmağını da kaldırdı. “Üçüncüsü, ihanetin bedeli olarak sunulan kefil, ihanet eden tarafından öldürülmeli.”

Bakışlarım silah ve onun arasında gidip geldi. O ise yavaşça yeniden silaha uzandı. “Ve şöyle bir durum var, Ahuzar,” dedi sıkıntılı bir sesle. “Benim olası ihanetimin bedeli olarak sunduğum kefil de sensin, bebeğim.”

Adriel’den duymuştum gerçeği ama ondan duymak ağır geldi. Bu kadar kolay mıydı hayatımı bir kumar masasına atmak? Kimdi Ahuzar? Neydi? Annem yüzünden bu kapanda olmak bile bu kadar canımı yakmamıştı. *Bu savaştan canlı çıkaracağım tek kişi sensin*, diyen Timur da çaresiz kalırdı. Gerçek ağırdı. Bu savaşta ölmesi gereken tek kişi bendim.

“Şimdi...” dedi daha sert bir sesle. Bir eli silahı yeniden kavradı. “Kurul ihanetin bedelini istiyor. Son bir şansım var, Ahuzar. Onlara istediği kefil sunmazsam her şeyimi alırlar. Anlıyorsun, değil mi?” Silahının ucu kameraya döndü. “Seni kendi ellerimle öldürmeli ve bunu onlara kanıtlamalıyım. Sonra da bedenini onlara götürüp şifreyi teslim etmeliyim. Gerçekten anlıyorsun, değil mi?”

Bu ürpermekten de öte bir histi. Korkmam lazımdı ama korkmadım. Kaçmam lazımdı ama kaçamadım. Hissettiğim tek şey derin bir belirsizlikti. Bunca zaman çaresizce elinden kurtulacak gücü aramıştım. En büyük umuduma bile *eğer onu yok edecek şey bensem hiç düşünme, üzerime basıp geç*, demiştim. Sonunda o ölecekse kendi kafama sıkardım. Tüm bunları öylesine söylememiştim. Ama gerçekleşeceğini de hiç düşünmemiştim. Şimdi sözden öteye geçirip kabullenmek acıydı.

Acı bir kabulleniş çöktü üzerime. Derin bir hissizlik duvarına çarpmak gibiydi bu. “O yüzden tedavim boyunca başımda bekledin,” diye mırıldandım.

Yalandan bir üzüntüyle başını aşağı yukarı salladı. “Ölmek için çok gençtin, bebeğim,” dedi. “Hem dediğim gibi. Bizim hayatlarımız o andan sonra birbirine bağlıydı.”

Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu. “O yüzden Yakup Öz’den korudun,” dedim.

Dudağının kenarında şeytani bir gülüş belirdi. Silahı yeniden masanın üzerine bıraktı. “Senin, benim iradem dışında ölmen demek, benim de ölmem demek, Ahuzar. Tekrar ediyorum. Hayatlarımız birbirine bağlı.” Bakışlarında siyahtan daha karanlık bir renk belirdi. Oysa en karanlık renk siyah sanırdım. Hayır, en karanlık onun gözleriydi. “Seni sadece ben öldürebilirim. Hayatımın kefilisensin, Ahuzar. Kurduğum imparatorluğu ayakta tutan sensin. Şimdi sen ölmezsen ben ölürüm.”

Daha fazla ayakta durabilecek gibi değildim. Gerçek öyle ağırdı ki sendeledim. Nefesimi zorla toparladım. Ahuzar ah edip inleyen değildi. Ahuzar ateşler üzerinde yürüyen de değildi. Ahuzar değersiz bir hayat parçasıydı. Bir paravandı. En nihayetinde ölecek olandı. Ahuzar aslında kocaman bir hiçti.

Ağlamam lazımdı ama ağlayamadım. O düştü aklıma. Timur, şunca yıllık ömrümde tek kalp çarpıntım. Biricik, bütün sevgim. Kadife, kalbim. Hepsini bu cehennemden çıkaracak olan şey benim ölmem miydi? İçine düştüğüm, yıllarca çıkmak için çırpındığım kapanın tek çıkışı o kapanı kendi kanıma bulamam mıydı? Aylarca *sen benim tek umudumsun*, diye onu da bu batağa çekmiştim. Asıl onu kurtaracak olan ben miydim?

Derin bir hüznün hissettim göğsümde. Ağlayabilsem ağlardım ama öfke ateşi izin vermedi. Genzimin bu öfke ateşiyle sızlamaya başladığını hissettiğim bir anda dışarıdan art arda silah sesleri yükseldi. Kenan’ın bakışları birkaç saniye için alanın kapı girişine döndü. Kaşları çatıldı. Silah sesleri arttı. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Silah değil de bir patlama sesi duyulduğunda irkilmedim bile. Oysa ani sesler beni hep korkuturdu.

Daha korkunç gerçeklerimin olduğunu bilmeden hemen önce...

Ben değil ama Kenan bocalamıştı. Arkasını bana dönüp kapıya doğru bir adım attığında bunun son şansım olduğunun farkındaydım. Dışardan birkaç adamın çığlık sesi yükseldi. Yine art arda silahlar patladı. Bir şeyler düşüyor ya da alanın duvarlarına vuruluyor gibiydi. Ama asıl darbe kapıdan değil, alanın çatı kısmından geldi. Demir çatı üzerimize yıkılmak ister gibi sallandı. Biri ya da birileri üzerinde koşuyor gibiydi. Kenan’ın bakışları tavana kalkmıştı. Kaşları çatık bir şekilde sorguluyordu.

“Dışarıdakiler!” diye bağırdı.

Kimseden ses gelmedi. Geldiyse de duyulmadı zira çatıdan gelen sesler son noktadaydı. Bütün alan başımıza yıkılacak gibiydi. Çatının sağ köşesine ağır bir darbe indiğini gördüm. Tozlar ve topraklar yere düşüyor, ses artıyordu.

Kenan o yöne doğru bir adım daha attı. “Dışarıdakiler!” diyen sesi bu defa öfke ve sinir doluydu. Saatlerdir her zamanki kontrollü tavrını sürdürmeye çalışıyordu ama aslında ilk defa bu kadar zordaydı. Bu her halinden belli oluyordu. Katilimi tanıyordum.

Bulanan mideme ve dönen başıma rağmen son bir cesaret buldum kendimde. Geri dönüp silahını masanın üzerinden almak isteyen Kenan’dan önce davrandım. Koşarak o yöne ilerledim ama Kenan ne yapacağını anlamıştı. Yakın olan oydu. Hızlı davrandı. Silahı benden önce kavradı. Alıp üç adım geriledi.

“Yavaş!” dedi harfleri uzatarak. “O kadar da uzun boylu değil, sevgilim!”

Öfkem son noktadaydı. “Seni geberteceğim!” diye soludum. “Hayatımı mahvettin!” Büyük bir nefret patlıyordu içimde. “Hayatımı mahvettin!” Masanın önündeki sandalyelerden birini kavrayıp ona savurdum. Yana çekilerek kurtuldu ama kurduğu kamera düzeni yerle bir olmuştu.

Oysa silahı elime geçirdiğim an ona değil, kendime sıkacaktım. Onun ölmesini sağlayacak olan buysa şu an tereddüt etmezdim. Elimi onun karnına değil, kendi kanıma bulardım. Kalbime sıkar, ölüp giderdim. Kurul deneyen şey de onu öldüreceği için bu savaşı bitirirdim. Yok olmam tek çözümse olurdu. Bir an bile pişmanlık duymazdım bundan.

Fakat başaramadım. Bir hamleyle daha silahı uzaklaştırdı. Son şansım da uçup gitti. Çatının köşesine bir darbe daha indi. Büyük bir tahta parçası toz bulutuyla birlikte yere düştü.

Kenan bir daha, “Dışarıdakiler!” diye bağırdı ama bu defa sesi son derece yüksekti. Alnının ortasında bir damar şiddetle atıyordu.

Aynı dakikalarda ise *onu* gördüm. Timur, Tulpar, Timur Töngge, o... Umudum, mucizem, kalbim, ilk kalp çarpıntım ve heyecanım...

Her zamanki heybetiyle çatının delinen kısmından bir hışımla aşağıya atlamıştı. Atladığı bölgede demir tırabzanlar vardı. Zorlanmadan, iki ayağının üzerine düşerken, yine zerre düşünmeden iki eliyle kavradığı silahını bize doğru kaldırdı. Yüzünde ilk defa gördüğüm bir ifade vardı. Sol yanağını ve ellerini kanlar kaplamıştı. Silahın kabzasından yere damlayan kan taneleri bu noktadan dahi netti. Bir savaştan çıkmış gibiydi. Az önce dışarıdan gelen seslerin nedeni o olmalıydı. Hatta kesinlikle oydu.

Hayatımın sonunda bile onu gördüğüm anda göğüs kafesimdeki ağırlığın hafiflediğini hissetmem, mucizeden başka bir şey olamazdı. Derin bir nefesi dakikalar sonra dudaklarımdan bıraktım. Canım yanıyordu.

Öğrendiğim her şey ağırdı. Her yükün altından kalkarım sanıyordum ama bu hacmimden fazlaydı. Hayatım bir kumar masasının üzerine hiç düşünülmeden bırakılmıştı.

Anne olacak kadın yüzünden hayatımın değersiz olduğunu ezberleyerek büyümüştüm. Bu gerçeği yok saymak için direnmişim. Öfke kusmuş, dikenlere bürünmüştüm. Varlığımı bir şekilde belli etmek için diken olup batmayı seçmişim. Bir tek o sakladığım beni görmüştü. Öfkemden kaçmamıştı. *Yanması gerekiyorsa yak*, demiş ve olduğum gibi kabul etmişti. Canım acıdı diye can yakmıştı. Öfkem kızgın bir demirdi ama başımı okşadığınız an erirdim. Kendi dibime çökerdim. Kimse anlamamıştı. *Ondan başka...*

Ama şu an gözlerine bakarken yine canım yanıyordu. Acı bir kabulleniş daha üzerime çöktü. Benim bir hayatım yoktu. Aslında Ahuzar hiç yoktu. Ahu? Ahu olarak yaşayamaz mıydım? Onun bir şansı olamaz mıydı?

Kenan onu gördüğü anda “Tulpar!” diye bağırdı. Burnundan solur gibiydi. Timur silahını ve bakışlarını Kenan’dan çekmeden köşedeki demir merdivenlere ilerledi. “Neden kapıdan gelmedin?” dedi Kenan alay eder gibi.

“Kapıda, kurduğun ordunun ceset yığını var!” diyen sesi vahşilik doluydu.

Herkesi, her şeyi parçalayacak gibiydi. Merdivenleri bitirip bizimle aynı zemine geldi. Silahını Kenan’dan bir an bile çekmeden ilerliyordu. Bakışlarını ise arkasında kalan bana asla değdirmiyordu. Gözlerimiz değdiği an yüzündeki ifade silinecek gibiydi. Bundan korkuyor olmalıydı.

Kenan buna gülmemişti. Ona dönen silaha şaşırmamıştı ama bakışlarında beliren yalandan bir üzüntü vardı.

“Tek mi geldin? Nerede arkandakiler?”

Cevap vermedi. Parmaklarından birkaç damla kan yere süzülürken bir adım daha attı. Dişlerini sıkıyordu. Kasılan çenesinden belliydi. Bu gece son olmalıydı. Savaş bitmeliydi. Aylarca o beni kurtaracak sanmışım. Büyük yanılgıydı. Asıl onu kurtaracak olan bendim. Derin bir acının kederini duymam lazımdı ama olmadı. Ağır bir hüznün vardı üzerimde; yaşayamadığım her şeye ve onun şu kısa sürede yaşattığı her şeye.

“Bu arada, gerçek adın ne?” derken Kenan da silahını ağır ağır Timur’a doğru kaldırmıştı. “Öğrenmek için çok uğraştım ama seni sır gibi saklıyorlar. Herkes için kıymetli olmalısın.” Gözünü ondan ayırdığı an

acımayacağını biliyordu. “Tulpar da hainmiş, biliyor musun hayatım?” dedi arkasında kalan bana. “Gerçi Fiko’ya inanmadım ama dediği her şey çıktı. İkinizin işbirliği içinde olduğunu söylemişti. Doğru mu gerçekten?”

Cevap vermedim. Onu izlemekle meşguldüm. Bu sırrı çözenin o olduğunu söylemişlerdi. Üzgün müydü? Benim içimde ona karşı dizginleyemediğim bir sevgi vardı. Kimine göre aşk, bana göre mucizeydi. O da öyle hissediyor muydu? Şu anda sadece bunu bilmek istiyordum. Ölümüm, Biricik ve Defne dışında kimseyi üzmezdi. Peki, o üzülür müydü?

“Sessizliğe bakılırsa doğru,” dedi Kenan. “Yazık oldu. Ahuzar neyse de sana gerçekten güvenmiştim, Tulpar.”

Çenesi kasıldı. “Sana en önemli savaş kuralından bahsedeyim, Kralşan,” dedi. Sesinde de en az gözleri kadar ağır bir nefret vardı. “*Asla kimseye güvenme.*”

Kenan’ın ifadesi keskinleşti. İkisi de silahlarını birbirine çekmişken aralarında beliren nefret ve düşmanlığın elektriği sarmıştı her yanı. “Beni yıkamazsınız!” dedi Kenan. “Ben Kenan Kralşan’ım. Asla yenilmem.”

“Henüz seninle tam anlamıyla tanışmadık,” dedi Timur ağır ağır. “Sadece sen kendini tanıttın. Ben değil.” Silahını sıkıca kavramışken bir adım daha attı.

Kenan’ın dudaklarında keyifli bir gülüş belirdi. “Kim olduğunu bilmiyorum ama dostum olarak kalmaya devam etmeni isterdim. Güçlü olanı gördün. Benim yanımda kalmalıydın. Düşmanım olman...” Başını iki yana salladı. “Büyük aptallık.”

İkisi de hesaplaşıyor gibiydi. Öfkeli gözlerini birbirlerinden koparmıyorlardı. Silahı önce kimin çekeceğinin yarışındaydılar. İkisi de aynı anda ateşleyebilirdi. Biri sıkıldığı an diğeri asla geri kalmazdı. Tam bu esnada kapılar açıldı ve dört takım elbiseli adam, ellerinde silahlarla içeri girdi. Yaralıydılar ama durmadılar. Onlar Timur’un etrafını sarmak için koşarken daha fazla tepkisiz kalamadım.

Beyrut’taki zamana giden zihnim boşluğa yuvarlandı. Öleceksem ona bir yaşam şansı sunarak ölürdüm. Kralşan’a *seni elimi kana bulamadan öldüreceğim*, demiştim. Öyle yapacaktım. Elimi değil, her zerremi kana bulayacaktım. Silahların hedefi oydu. İzin vermedim. Madem bu savaş ben ölünce bitecekti, ben de görevimi yapacaktım.

Kapıdan gelen adamlar ateş etmeye başladığında kaçmadım. Adımlarım benden bağımsızca ilerledi. Her şey yine aniden oldu. Bomba

aniden patladı. O aniden geldi. Dudakları aniden dudaklarımı buldu. Ruhu ruhuma değdi. Silah seslerine siren sesleri karıştı.

“Abi, polis geli-” dedi adamlardan biri. Gerisi gelmedi. Timur adamı tek kurşunla alnından vurdu. Diğer kurşun sıktığı adam da kapının önüne düşerken hiç tereddüt etmiyor, kurşunlar ona gelmeyecekmiş gibi dimdik duruyordu.

Kalan iki kişi de Timur’a doğru ateş etti. Aynı anda sıkılan o kadar çok kurşun vardı ki hangisinin kimden geldiğini göremedim. Timur onları da tek bir kurşunla yere devirdiğinde önce Kenan’ın panikleyen yüzünü gördüm, daha sonra da Timur’la aynı anda birbirlerine doğrulttukları silahları. Büyük bir nefreti aynı anda kustular. İkisi de tetiğe aynı anda bastı. Büyük alanda iki ayrı silahtan çıkan kurşunların sesi yankılandı.

Timur’un silahından çıkan kurşun Kralşan’ın omzuna geldi. İstese öldürebilirdi ama belli ki aldığı emir canlı yakalanmasıydı. Kenan sendele-yerek, gerilerken onun silahından çıkan kurşunun Timur’a değmesine izin vermedim. Hep o benim hayatım için kendi gövdesini siper edip önümde durmuştu. Bu sefer ben onunla şeytan arasındaki duvar oldum. Şeytanın at-tığı kurşun aniden önüne atladığım bedenime saplandı. Gülden akan kanın bu defa değdiği sadece bülbülün kanadı değildi. Bülbül baştan aşağı kana bulanmıştı.

Derin bir hissizlik olur sanmıştım ama olmadı. Kulaklarıma ağır bir uğultu doldu. Dipsiz bir uçurumdan düşer gibi bedenim boşlukta sallandı. Tam da rüyamdaki gibiydi her şey. *Kan kırmızı*. Karnımdaki ince sızı usul usul kendini belli etmeye başladığında kulaklarımdaki uğultu büyüdü. Ge-rileyen adımlarım arkamda kalan heybetli bedenine çarptı. Karşımda ise Kenan Kralşan vardı.

Bunu o da beklemiyor olmalıydı. Gözlerinde beliren ifade bu defa ka-ranlık değil, şaşkınlıktı. Eli yara alan sol omzundayken adımları geriledi. Siren sesleri artıyor, kulaklarımdaki uğultuya karışıyordu. Silahını bir kere daha bana kaldırdığını gördüm. Ama sıkmayı beceremedi. Adımları aceleyle yalpalayarak geriledi. Artan siren seslerini duydukça yakalanmaktan korku-yordu.

“Ahu!” dedi Timur’un sesi. Uğultu denizinin içinde seçebildiğim en net sestti. Çünkü seslenmiyor, bağıırıyordu.

Kenan bana doğrulttuğu silahı sıkamadı ama arkamda kalan beden bir kolunu bana dolarken ona art arda kurşunlarını sıktığını gördüm. Bir kurşun daha Kenan’ın bacağına isabet etti. Sendeledi ama durmadı,

düşmedi. Bacağını tutarak koşmaya devam etti. Görüntü bulanıklaşıyordu. Daha fazla ayakta duramadım. Sırtımı yasladığım, bedenimi tutan kuvvetin bile beni taşıyamayacağını hissediyordum.

Ve düştüm.

Beni bırakıp Kenan'ın peşinden gideceğini sandım ama yapmadı. Yere düşen bedenimin soğuk zemine değmesine izin vermedi. O da benimle birlikte yere çöktü. Başım kolunun üzerindeydi. Sıkıca göğsüne çekti. Ona baktım. Çenesindeki gamzeye, keskin kahvelerine ve güven veren kokusuna. O ise son kurşununa kadar art arda Kenan'ın kaçtığı yöne sıkmaya devam etti. Artık kurşun kalmadığında dudaklarından bir küfür döküldü ama duymadım. Seçemiyordum.

“Siktir!” diyerek elindeki boş silahı yana savurdu.

Ve saatler sonra gözleri gözlerime değdi. Derin bir nefes aldım. Göğsüme aldığım nefesin acısı battı. Karnımdaki acı büyüyordu. Keskin kahvelerdeki vahşiliklerin bana bakarken dağıldığını gördüm. Yerine çaresiz bir ifade kuruldu. İçimi acıtmıştı bu ifade. “Ahu...” dedi. Bu ses de canımı yakmıştı. Eli yüzüme uzandı. Büyük elleri yine şefkatle yüzümde gezindi. “Ahu...” Ellerindeki kanın yüzüme değen ılıkliğini hissettim. O da bunu görmüş gibi elini hızla yanağımdan geri çekti. Bir eline baktı bir de yüzüme. Başı çaresizce sola büküldü.

Şakağıma doğru ağır ağır bir yaş süzüldü. Kenan, *seni öldürmem ve bunu kanıtlamam lazım*, demişti. Öldürmüştü ama kanıtlayamazdı. Şifre sende, bedenini onlara vermem lazım, demişti. Bedenim en güvenli kollardaydı. Beni onlara veremezdi. Burası ölmek için en güvenli yerd. Artık ölsem bile beni buradan kimse alamazdı. Biliyordum. Bırakmazdı. Yaşadığını hissettiren bir ölüm, yaşamadığını hissettiğin bir hayattan daha iyiydi belki de. Belki de hayatım hep belkiler üzerine kuruluydu. Belki de bir hayatım hiç yoktu.

Ama şu an onun gözlerine bakarken hissettim. *Yaşadığımı, öldüğümü, kalbimi...* Gözlerinden büyük bir sevgi parçası kopup yüreğime çarptı. Canı yanıyordu. Soruma bilmeden yanıt veriyordu. Ölürsem üzülür gibiydi.

Çaresiz bir ışık vardı keskin kahvelerde. “Yapma bana bunu. Ne olur, yapma,” dediğini duydum.

“Sana can borcumu...” diyebilirdim zorla. “Ödedim.”

İlk böyle başlamamış mıydık? *Sana bir can borcum var, ne olursa olsun ödeyeceğim*, demiştim. Ödüyordum. Kralşan için artık sondu. Bu geceden sonra polisler peşinde olacaktı. Polis değilse bile anlattığı Kurul peşini

bırakmayacaktı. *Daha kutsal bir amaç için hayattasın*, deyip dururdu. O zaman ölümüm de öyle olmalıydı. Öldüğümde Kralşan değil, o yaşamalıydı.

Ama o bunu kabul etmedi. Başını hızla iki yana salladı. “Bana can borcunu ödemek istiyorsan yaşa!” diye soludu. Kollarını bedenime dolayarak dikkatle yerden kaldırdı. O gün de böyle yapmıştı. Bütün kemiklerim kırılmıştı ama o taşırken hiçbir yerim acımamıştı. Yine öyle oldu. Acı tarifsizdi ama hissizlik büyüyordu. Başımı göğsüne yasladım. Kokusuna saklandım. Ahu oldum. Küçükçük kaldım. “Ölürsen ölürüm, Ahu,” diyen sesini duydum. Yine çaresiz gibiydi. “Yalvarırım bana bunu yapma.” Hızla ilerlerken saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. “Canın, canım... Canın, benim canım... Yalvarırım, sen de bana bunu yapma!”

Gerisini seçemedim. Kollarında huzur ve güven vardı. Karanlık alandan çıktığımızı fark ettim. Dışarısı savaş alanı gibiydi. Siyah bir araba patlamış, yanıyordu. Ateş gecenin içinde parlıyor, etrafı saran cesetleri belli belirsiz aydınlatıyordu. Birkaç dakika önce dışarıdan gelen seslerin kaynağı o olmalıydı. Saklandığım bu gövde.

Her yanı kana bulasam dahi bu savaştan canlı çıkaracağım tek kişi sensin, demişti. Her yeri kana bulamıştı. Ama ben neden canımı hissetmiyordum. Koşarak ilerliyor gibiydi ama kolları öyle sıkı dolanmıştı ki sarsılmıyordum. “Timur...” diye mırıldandım. Alnıma derin bir öpücük bırakarak varlığını belli etti. “Biricik?” dedim.

“Güvende,” dedi. “İkiniz de iyi olacaksınız.”

Yalandı belki ama inanmak istedim. Gözlerim ağır ağır kapanırken siren sesleri daha da yaklaşıyordu. Kendimi deniz kokusuna bıraktım. Dev bir dalganın yüzüme vurup beni geri savurduğunu hissettim. Boşlukta yuvarlandım. Gerisi yoktu. Bu bir ölüm müydü bilmiyordum ama hissettiğim son şey kokusu ve saçlarımdaki nefesi oldu. Uykum hafıftı. Her tehlikeye karşı hep tetikte olabilmek içindi bu alışkanlığım. Ama bu gövdede güven vardı. Ölsem dahi beni güvenle gömerdi. Biliyordum.

“Gül ek...” dediğimi duydum belli belirsiz. *Mezarıma*, diyemedim. Gül oydu benim gözümde. Bir güle dilemişim onu. Bülbül gibi biçare bir şekilde öterek etrafında gezinmişim. Dikenleri kanatlarıma batmıştı ama umursamamıştım. “Gül ek,” dediğimi duydum yeniden.

Sesim uğultuların arasında yitip gitti. Bülbülün kanatları artık paramparçaydı. Gülün dibine düştü. Ölümü yuttu, yaşamı kustu. Gerçekti, yalan oldu. Sırlardan ibaret olan Ahuzar, önce Ahu, daha sonra ise bir avuç sır oldu.

Korkuyordu Timur. Acı çekiyordu. Kalbi göğüs kafesine dar geliyor, nefes almakta ilk defa bu denli zorlanıyordu.

Kucağındaki beden artık konuşmuyordu. Gözlerini açmıyor, ona bakmıyordu. Kolları güçsüzce yanına, başı Timur'un göğsünün üzerindeydi. Yine o merdivenlerin başındaydı Timur. Biri daha aşağıya yuvarlanmış, kanlar içinde kollarına düşmüştü. Korku ilk defa bu denli dikenli tellerle batıyordu her yerine.

Kralşan kaçmıştı. Ama aldığı yaralar ağırdı. Ahu'yu Kurul'a sunamamıştı. Sunmaması için Ahu kendi canını öne atmıştı. Bir can daha, o yaşasın diye kanlar içindeyken asıl katliam Timur'un göğsünün orta yerindeydi.

Arkasında bıraktığı kan gölünü umursamadan arabaya ilerledi. Kollarındaki bedeni dikkatle arka tarafa yerleştirdi. Yüzüne dolan saçları geri itmek istedi ama elleri kanlıydı. Yapamadı. Hızla üzerinden ceketini çıkardı. Ahu'nun karnından akan oluk gibi kanın üzerine bastırdı. "Ne olur, yaşa," diyen sesinden çaresizlik akıyordu. Bu sesi kendi dahi kendinde ilk defa duyuyordu. "Ne olur, yaşa."

Başı bir an için çaresizce önüne düştü ama fazla zamanı yoktu, farkındaydı. Mukbil, Kenan'ın ajanlarının olabileceğini söylemişti. Onu bir kere başkasına emanet etmişti. Artık asla gözünün önünden ayırmayacaktı. Başkasına emanet edemezdi. Bu savaşın ortasında bırakamazdı. Kendi yok olsa dahi onu buradan çıkaracaktı. Elleri geri çekilirken kapıyı hızla kapadı.

Sürücü koltuğuna geçtiğinde alnından ve yanağından süzülen kanları elinin tersiyle sildi. Yaklaşan siren seslerini umursamadan, arabayı çalıştırıp, tozu toprağa katarak ilerledi. Polislerin içinde de Kralşan'ın adamı olabilirdi. Mukbil dışında kimseye güvenemezdi.

Sevgin ölüm, dedi yıllardır susmayan lanetli ses. Sonra ise babanın sesini duydu.

Ellerin kanlı. Lanetlisin sen. Seni yaşatmak isteyen herkes ölecek. Duydun mu beni? Seni seven herkes ölecek. Sen ölmediğin sürece elinin değdiği herkes ölecek.

Başı histerik bir hızla sola eğildi. Sesi susturmaya çalıştı ama yıllar sonra ilk defa bu denli net ve gürdü.

Onu da sen öldürdün, dedi aynı ses. *Anneni de ablanı da sen öldürdün. Onu da sen öldürdün.*

Bir eli direksiyondayken diğeri elini hızla kulağına vurdu. Polis sirenlerini geride bırakmıştı. “Sus!” dedi hiddetle. Bir darbe daha indirdi önce kulağına, daha sonra başına. “Sus! Sus! Sus!”

Susmadı.

Elinin değdiği her yer kan! Sen ölümden başka hiçbir şey getirmezsın!

Dişlerini sıktı. Yaralı bir kurt gibi olduğu yerde inlerken aynadan arka koltukta yatan bedene baktı. Yıllardır sakladığı sevgisini ilk kez sunmuştu. Artık o da kanlar içindeydi. Nefesi boğazında düğüm olup kaldı. Ve Timur yıllar sonra ilk defa büyük bir hiddetle bağırdı. Hep sakindi. Ama bu defa elleri önündeki direksiyona art arda darbeler indirdi. Sesi hiç çıkmazdı. Ama bu defa boğazı patlayana kadar bağırdı. Öfke, içinde kaynayan bir ateş değil, Karadeniz’in en coşkun fırtınasıydı. Ateş sönerdi. Ama dev bir dalgayı hiçbir kuvvet durduramazdı.

Telefonu çıkardı. Mukbil’in aradığını gördüğünde umursamadı. Bu mesele artık Mukbil’den çıkmıştı. Aramayı reddetti. Bir tuşuna uzun uzun bastı. *Başın gerçekten belaya girerse ara*, demişti Teoman Doğu. Şu an bundan daha kritik bir durum göremiyordu. Arama tek seferde cevaplandı.

“Töngge,” diyen sesi tanıyordu Timur. Bu aylar önce görüştüğü adamdı. Kızılgerdan Operasyonu’nun lideriydi Teoman Doğu. “Neredesin sen?”

Uzatmadan, konuya girip, “Kralşan’ı vurdum ama kaçtı,” dedi.

“Duydum. *O bana canlı lazım*, demiştim. Ne yapıyorsun sen?”

Adamın sesinde keskin bir öfke vardı.

“*Yöntemlerine karışmam*, dedin!” diye soludu Timur. “Dua et, kafasına sıkmadım!”

Sıkıntılı bir nefes vermişti Teoman Doğu.

“Kadın nerede?”

“Yanımda,” dedi en net şekilde. Bakışları keskinleşti. “Ama amına koyduğumun Kralşan’ı onu vurdu!”

“Öldü mü?” diyen sesi titrekti. Herkesin son kozu Ahu’ydu. Biliyor, bunun için kalbi daha da acıyordu. O bir koz olmamalıydı. Hayatı böyle olmamalıydı!

“Asla!” dedi tek nefeste. “Yaşayacak. İçerideki Kralşan adamlarını bulun, Teoman Bey! O zamana kadar siz de dahil kadını hiç kimseye vermiyorum! Anladınız mı beni? *Adriel’e* güven, dediniz ama olanı gördük! Artık güvenliğinden emin olmadığım hiçbir yere bırakmam onu!”

Kısa bir sessizlik oldu. “Tam olarak bunu yap, Tönce,” dedi Teoman Doğu. Sesi oldukça kararlıydı. “Kadını sakla ve ben seni bulana kadar o yerden asla çıkma. Şu andan sonra elindeki o telefonu imha et. Gittiğin yeri bana dahi söyleme. Sadece Hayri Albay’a bildir. Elimizde kalan son koz o kadın. Eğer Kralşan’ı kaçırsak o kadın için geri döneceğine eminim. Yaşamak için o kadına mecbur. Yoksa Kurul peşini asla bırakmaz. Onu al ve bu şehirden çık. Sakla! Ve ben size ulaşana kadar geri dönme.”

Elinin tersiyle gözüne dolan kanları sildi Timur. Bakışları aynadan arkasına takıldı. Gitgide soluyordu Ahu’nun teni. “Ağır yaralı,” dedi güçlü çıkarmaya çalıştığı bir sesle.

“Hayri’yi ara. Her şeyden haberi var. Seni güvenli bir alana yönlendirecek,” dedi. “Ben yeniden güvenli bir tim kurana kadar sakın hiçbirimizle iletişime geçme. Saklandığın yeri kimseye söyleme. Bu gece Türkiye’nin neresine gidersen git, bütün kamera kayıtlarından silineceksin. Sen saklanana kadar kimsenin seni bulmasına izin vermeyeceğim. Benim bile. Kadını yaşat ve o sırtındaki dövmeyle bana gönder. O şifreye ihtiyacımız var.”

Sessizce yutkundu Timur.

“Sana güveniyorum, Tönce,” dedi Teoman Doğu. “Onu yerle bir edecek gücü elime ver, dedim. Hakkıyla yerine getirdin. Kralşan köşeye sıkıştı. Kaçsa bile saldıracak, eminim. Kadın hayatta olduğu sürece peşini bırakmaz. Onu bize o kadın getirecek.”

“Yem olarak mı kullanacaksınız yani?” dediğinde kelimeler zehir gibi dudaklarından dökülmüştü ama onu tanımayan biri bunu bilemezdi.

Kralşan da yem olarak ortaya atmıştı. Şimdi de onlar mı yem olarak kullanılacaktı? Göğsü sızlıyordu Timur’un. Yüreğini bağladığı can herkes için bu kadar değersiz miydi? Neden bütün taşlar onun üzerinden oynanmak zorundaydı? İlk defa derin bir bencillik hissediyordu. Saklamak, kendisiyle beraber görünmez yapmak istiyordu onu. Yıllar sonra sadece tek bir dilek dilemiş, *piyon ol*, demişti. Değildi. Savaşın kendisiydi. Şimdi nasıl kurtaracaktı?

“Başka seçenek yok!” diye soludu Teoman Doğu. “O kadın artık vatan millet meselesi, Tönce. Kralşan’ı kontrol edecek tek güç o! Dövmenin fotoğrafını bize gönder ve kadını sakla. Kızılgerdan Operasyonu’nda son görevin bu. Kralşan sizi bulana kadar saklan!”

Yine sessizdi Timur.

“Son elim sensin, Timur,” dedi Teoman Doğu. “Son kozum sensin. Görevi bu noktaya getiren sensin. Son noktayı koyan da sen ol. Artık Tulpar

olarak değil, Üsteğmen Timur Töngge gibi savaş. Hiçbir yöntemine karışmıyorum. Sana benden tam yetki. İstersen bu işin sonunda bana Kralşan'ın cesedini getir, hiç fark etmez. Yeter ki o adamı bana getir!"

Arama bitti. Derin bir nefes vererek başını kısa bir an için öne eğdi Timur. Kafasını ve düşüncelerini toparlayamıyordu ama vaktinin olmadığı farkındaydı. Arkaya bir kere daha baktı. Kalbi kan gölünün içindeydi. Camı açtı. Elindeki telefonu dışarı savurdu. Diğer cebinden yedek telefonu çıkardı. Ezbere bildiği Hayri Albay'ın numarasını tuşlayıp aradı. Saatten, geç olup olmadığından haberi yoktu. Umurunda da değildi. Arama üçüncü çalışta açıldı.

"Efendim," dedi Hayri Albay'ın güçlü ama bir o kadar da yaşlı sesi.

Timur'un içine düştüğü cehennem öyle derindi ki geçmişinden tek bir ses duyması dahi kesik bir nefes vermesine neden olmuştu. Severdi Hayri Albay'ı ama her zamanki gibi belli etmezdi. Yıllarca komutanlığını yapmış, hiçbir askerini diğerinden ayırmamıştı. "Komutan'ım..." dedi sadece.

Sessizlik kısa sürdü.

"Töngge."

"Yardımaınıza ihtiyacım var."

Şaşırmamıştı Hayri Albay. Teoman Doğu bahsetmiş olmalıydı. "Mesaj atacağım yere git," dedi sadece.

Arama bitti. Birkaç saniye sonra gelen mesaja doğru son sürat ilerledi Timur. Arkasında bıraktığı savaş alanı umurunda değildi. Bir ölümden daha sağ çıkamaz, bir ölümü daha kaldıramazdı. Gözleri sık sık arkaya takılıyordu. Kesik kesik nefesler alıp veriyordu Ahu. Bu bile yeterdi Timur'a. Hayattaydı. *Yetinirdi.*

Son sürat ilerlemeye devam ederken dakikalar sonra İstanbul'un dışı sayılabilecek bir alana, تنها bir mahalleye girdi. Adresteki binanın önünde durdu. Üç katlı apartmanın zemin kat ışıkları loş bir sarıyı andırır şekilde yanıyordu. Arabadan indi. Arka koltukta yatan bedene uzandı. Kucağına alıp sarmaladı. İnlemişti Ahu. Kendine daha çok çekip saçlarına derin bir öpücük bıraktı. Işığı yanan daireye ilerleyip kapıyı ayağıyla tekmeledi. Bekletmeden açıldı kapı. Orta yaşlarda, zayıf, çelimsiz bir adam çıktı. Yeşil tişörtü eskimiş, saçları dökülmüştü. Gözkapakları kapanmak üzereydi. Yarım bir şekilde açmıştı kapıyı.

"Kim gönderdi?" diyen sesi kısıktı.

"Kızılgerdan," dedi sadece.

Kapı tamamen açıldı. Adam kenara çekildiğinde Timur içeri girdi. Bir ev beklemişti ama burası küçük bir hastane gibiydi. Üç ayrı odada sağlık ekipmanları vardı. “Beni takip et,” dedi adam. Soldaki odaya ilerledi. Ortada hastane yeşili bir sedye, etrafında ekipmanlar ve sedyenin üzerinde büyük bir ışık vardı.

“Kadını sedyeye bırak.”

Denileni yaptı Timur. Kucağındaki canı incitmemeye dikkat ederek sedyenin üzerine bıraktı. Her zaman kırmızı olan dudakları solmuş, göz altları morarmıştı. Çok sık gülmezdi. Ama gülünce dudaklarının kenarlarında güller açardı. Öyle gelirdi Timur’a. Artık yüzünde hiçbir ifade yoktu. Alnından akan terlerin saçlarını yüzüne yapıştırdığını gördüğünde ellerindeki kana aldırmadan yüzündeki tutamları geri iteledi. Alnındaki teri avcuna sildi.

Karnındaki yaraya bakıyordu adam. Elini Ahu’nun alnından çekmeden izledi Timur. “Dua edelim de organlara zarar vermemiş olsun,” dedi adam. Geriledi. “Üzerindekileri çıkar.” Arka kısımda kalan alana ilerledi. Timur’un elleri Ahu’nun gömleğine uzandı. Düğmeleri hızla açtı. Karnının sol köşesine denk gelen yarayı gördüğünde yine içi titredi ama sessiz kaldı. Her acı gibi bunu da yuttu. Üzerine adamın uzattığı yeşil örtüyü örttü. İncitmemeye çalışarak örtünün altından sutyenini de çıkardı.

Adam ameliyat için gerekli kıyafetleri giymişti. Sedyeye ilerledi. “Dışarıda bekle,” dedi ama duymadı bile Timur. Bulunduğu noktadan bir adım dahi atmadı. Saniyeler geçti, dakikalar geçti, saatler geçti. Timur elini Ahu’nun alnından çekmedi. Yarasını nasıl kestiklerini izledi. İçinden çıkan kurşuna baktı. Şunca yıllık ömründe kalbine almaya niyetlendiği ilk canın acısını canlı canlı izledi. Akan kanım gördü. Sonra dikilen yarasını. Alnındaki teri silip saçını okşamaktan başka bir şey yapamadı. Ama elini bir saniye olsun üzerinden çekmedi.

Laneti bir kere daha gelip yanı başına kuruldu. İçindeki öfke yeniden kabuğuna çekildi. Yine dingin bir deniz oldu. Kendi acısıyla değil, hep sevdiklerinin acısıyla yoğruldu. Bir gecede yeni bir Timur doğdu. Eski Timur yaşatmak için kaçırdı. Ama o kaçmadı. Bu defa yaşatmak için kaldı. Kalbi elindeydi. Bırakamadı. Bir karar daha aldı. Laneti kıramıyorsa o da bu lanede gömülürdü.

Saatler sonra ameliyat bitti. Bulunduğu noktadan bir an dahi kıpırdamayan Timur’a şaşkın bakışlarla bakıyordu adam. “Korkma, kadını öldürecek değilim,” dedi.

Cevap vermedi. Bakışları boşlukta, eli hâlâ Ahu'nun alnındaydı. Terlerini siliyor, saçlarını geri tarıyordu. Oysa ellerinde kan vardı. Saçlarına ve yüzüne bulaşmıştı. Ama artık her şey için çok geçti. Kan, değdiği yerden en zor silinen izdi.

Adam, "Kurşun hayati organlara denk gelmemiş," dedi. "Ama ne zaman uyanır, bilmiyorum. Bekleyeceğiz. Gidip biraz uyu. Sabaha ne olacağını göreceğiz."

"Sabahı bekleyemem," diyen Timur'un sesi her zamanki gibi netti. "Gitmemiz lazım."

"Bu halde gidemez," dedi adam. Timur cevap vermedi. Sadece yandan en ters bakışıyla baktı. "Kadın için diyorum. Yarası taze. Dinlenmeli."

Vakit yoktu. Burada hiçbir yer onun için güvenli değildi. Net bir şekilde, "İlaç ve pansuman malzemesi ver," dedi.

Adam kararlı olduğunu anlamıştı. Zorlamadı. Başını iki yana sallayarak geriledi. "Bekle," diyerek odadan çıktı.

Elini saatler sonra destek aldığı alından çekti Timur. Üzerindeki yeşil örtüyü çekip aldı. Üst çıplaklığına gözlerini değdirmeydi. Kolundan kavrayıp bedenini hafifçe diğer yöne döndürdü. Sırtı ve büyük dövme artık tam karşısındaydı. Sedyenin önünde hafifçe eğildi. Hareketlenmenin etkisiyle Ahu'nun inlediğini fark ettiğinde omzuna minik bir öpücük bıraktı. Ağlamazdı Timur. Şu yaşına kadar gözünden düşen son damla ablası içindi. İçinde büyük bir mezarlık vardı. Gözyaşlarını da oraya gömdü sanırdı ama kalbi ağrıyordu. Genzine ağır bir sızı doldu. Yine ağlayamadı ama bu sızı dahi ömründe ilkti.

Dövmenin pusula kısmındaki rakamlarla yazılara ilk gördüğünde de takılmış ama umursamamıştı. İhtişamlı bir dövmeydi. Büyüsüne kapılmıştı. Atın başı dik, kuşlar özgür, çiçekler güzeldi. Bir eli hâlâ Ahu'yu omzundan tutarken diğeri dövmeye uzandı. Parmak ucuyla gezindi üzerinde. Her yerinde yara izleri vardı. Rakamların üzerine geldiğinde ise genzindeki sızı büyüdü.

Ne yaptı sana böyle, Ahu, diyecek oldu. Yuttu. *Ne yapacağız şimdi,* diyecek oldu. Yuttu. Hepsini yine genzinde sessiz bir yumruk haline getirip yuttu.

Bilseydi o patlamanın olduğu gün onu şeytanın kollarına kendi eliyle bırakmazdı. Bilseydi... Ah, bilseydi...

Cebinden telefonunu çıkardı. Dövmenin fotoğrafını çekti. Daha fazla bakamadı. Yine sırtüstü bıraktı. Köşedeki kanlar içinde kalan gömleğine

değil, onun yanındaki kendi ceketine uzandı. Alıp çıplak göğsüne ve gövdesine örttü. Bakışlarını ise bir saniye olsun yüzünden ayırmadı. Önce serumu aldı. Sonra yavaşça sedyeden kucakladı. Aynı saniyelerde adam içeri girmişti. Elinde tuttuğu bir poşet dolusu ilacı nasıl kullanacağından bahsediyordu.

Dinledi ama gözlerini adama asla değdirmeydi. Kızardıklarına emindi. Acısını göstermezdi. Yüzünü kucağındaki bedenin saçlarına gömüp, ilerlerken *hâlâ hayatta*, diye tekrarlardı. *Hâlâ yaşıyor. Hâlâ seninle, Timur.*

Adam kapıyı açıp önden dışarı çıktı. Etrafı kontrol ettikten sonra ona çıkması için bir işaret verdi. Günün ağarmaya başladığını o an fark etti Timur. Karanlığının uçlarını yakarak gelen kızılıklar vardı. Çıkıp arabaya ilerledi. Ceketinin Ahu'nun gövdesinden ayrılmamasına dikkat ederek arka koltuğa yatırdı. Yeniden üzerini örttü. Serum, kapının üzerindeki tutunma yerine sabitleyip geriledi.

Topuklu ayakkabılarının hâlâ ayağında olduğunu o an fark etmişti. *Savaş zırhım*, diyordu bunlar için. Artık ihtiyacı yoktu. Ayakkabıları usulca çıkardı Timur. Ayaklarının kırmızı izler ve şişliklerle dolu olduğunu fark ettiğinde avuçları belli belirsiz kızarıklıkların üzerinde gezindi. Hafifçe ovuşturdu. Elinden gelen sadece buydu. Ayakkabıları arabaya almadı. Ağzına sıçacaktı belki ama umurunda değildi. Artık bu savaşta zırh kuşanmasına gerek yoktu. Timur her şeyiyle onun için savaşacaktı.

Kapıyı kapadığında adam yine karşısındaydı. Elindeki poşeti uzatıp, "Sık sık pansuman yap," dedi. "Gerekli her şey burada var. Ateşi çıkar-"

Poşeti elinden aldı Timur. Ne yapması gerektiğini biliyordu. "Eyvallah," dedi sadece. Arabanın ön kısmına ilerlerken adamdan duyduğu bir ses onu duraksatmıştı.

"Ona âşıksın."

Kapının koluna uzanan eli durdu. İfadeden yoksun bakışlarını adama çevirdi. Cevap vermeden baktı.

"Hayri, bir görev için getirdiğini söylemişti ama sen bu kadına âşıksın. Hatta aşktan da öte. Sevdalanmışsın."

Hiçbirini inkâr etmedi. "Yani?" dedi sadece. Sesi yorgundu ama omuzları hâlâ dikti.

"*Sevdanın mayası delilikle yoğrulmuştur*, derler," dedi. "Karasevdaya düşenin gözü kararır, dağları bile delermiş." Başı arabayı işaret etti. "İş bana kadar geldiğine göre kadının başı sağlam belada. Gücün yetecek mi sevdanı korumaya? Yoksa söyle Hayri'ye, başkasına versin görevi. Elinle gömmeye sevgisini."

Timur'un sessizliğı kısa sürdü. "Gücümüz yetmezse yolunda ölürüz," dedi en net şekilde. "O gömülürse biz de yanına gömülürüz."

Adamın dudaklarında beliren yarım bir gülüş vardı. "Eyvallah," dedi sadece. "Dikkatli olun."

Cevap vermedi Timur. Sadece başını aşağı yukarı sallayarak arabaya bindi. Arkasına hiçbir zaman bakmamıştı. Yine bakmadı. Arabayı çalıştırıp gecenin kızıllığına doğru ilerledi. Geride bıraktığı bir çift topuklu ayakkabı oldu. *Bu gece gideceğın her yer silinecek*, demişti Teoman Doğu. Gideceğı sadece tek bir yer vardı. Sonra bu şehri terk edecekti. Hedefine ilerlerken ara sokaklardan geçti. Arabayı تنها bir köşeye bırakıp araçtan indi ama ilerlemedi. Ahu'nun baş kısmına denk gelen kapıyı açıp, elini alnına koyarak ateşine baktı. Yüzüne renk gelmeye, dudakları yeniden eski halini almaya başlamıştı. Gerdanına kadar sıyrılan ceketini yeniden üzerine çekti. Alnına derin bir öpücük bıraktı.

Kimseyle konuşmaz, uzun uzun cümleler kurmazdı. Ama o Ahu'ydu. *Umutum*, demişti ona. *Mucizem*, demişti. Kalbini açmış, öfke ateşinin arasından taze bir gül sunmuştu. Acısına dokunmuş ama can yakmamış, aksine yaşadığını hissettirmişti. Duymayacağını biliyordu ama bu defa susmadı. "Hemen geliyorum," diye mırıldandı dudakları alnındayken.

Konuşan hep o olurdu ama bu defa cevap gelmedi. Geri çekildi. Dikkatlice kapıyı kapadı. Bakışları etraftayken ara sokaklarda ilerledi. Birkaç dakika sonra yeniden Cihan'ın depoya benzer küçük evindeydi. Kapıyı sessizce vurdu. Duyulmayacağını düşünmüştü ama kapı anında açılmıştı.

"Abi!" diyen Cihan'ın sesi onu gördüğü için bir hayli mutlu çıkmıştı. Hatta bununla yetinmemiş, kollarını iki yana açarak karşısındaki adama sarılmıştı.

Geri itmedi Timur. Bakışları içeriye takıldı. Köşedeki eski koltuğun üzerine kıvrılmış, uyuyordu Biricik. Üzerine koyu kahve bir battaniye almıştı. Saçları dağınık, ifadesi solgundu. Sessiz bir tel daha koptu Timur'un içinden. Onu ablasından ayırmak zorundaydı. Yan yana olmaları daha büyük bir riskti. Sıkıca tutulan bir eli bırakmak zorunda olmanın nasıl bir boşluğa neden olduğunu biliyor, yaşadığı acıyı yaşatmaktan kaçtıkça içine düşünüyordu.

İlk defa tepki verdi. Bir eli Cihan'ın sırtına dolandı. Belli belirsiz sıvazladı. Bunu asla beklemiyordu Cihan. Yaslandığı gövdeden ayrıldı ama tutunduğı kolları bırakmadı. Bedenindeki kanlarda gezindi gözleri. Yüzünün bir yanı, boynu ve elleri kan içindeydi.

“Abi...” dedi titreyen bir sesle. “Ne oldu sana?”

Cevap vermedi. “Eve git,” dedi. “Masanın üzerinde bir vazo, bir oje, kanatlı bir at resmi olan kolye var. Bir de yatağımın başucundaki şiir kitabı. Dördünü de alıp bana getir.”

Sorgulamadı Cihan. “Temiz kıyafet de getireyim mi abi?” dedi.

Başını aşağı yukarı sallayarak, “Fazladan iki tişört getir,” dedi.

Onaylayarak koşar adım ilerledi Cihan. Timur’un bakışları yeniden Biricik’e takıldı. Adımları ağır ağır içeriye yöneldi. Başına gelene kadar durmadı. Çok benzemiyordu ablasıyla. Benzeyen tek yerleri yüz hatları ve yanaklarındaki çillerdi. Duygusuz değildi Timur. Aksine içinde asla iyileşmeyen bir çocuk vardı. Sesini uzun zaman önce susturmuştu ama şu an Biricik’e bakan oydu.

O da ablasını kaybettiği günlerde, bulduğu her köşede böyle kıvrılarak uyumuştı. *Tokum*, demişti ama açtı. Üşümüyorum, demişti ama üşüyordu. Şimşekten korkmam, demişti ama korkuyordu. Parmak ucuyla Biricik’in üzerindeki battaniyeye uzanıp omuzlarını örttü.

Ablanı sana getireceğim, dedi içinden. Özle ama hayatta olduğunu bil. Sana söz, *onu sana getireceğim*.

İçini çekerek ağlamış, bu şekilde uyuyakalmış olmalıydı. Bir kere daha içini çekti. Timur’un omuzlarına örttüğü battaniyeye daha sıkı sarıldı. Dışarıdan yükselen ayak seslerini duyduğunda Timur’un adımları geriledi. Kapının tam önünde Cihan’la burun buruna geldi. Elinde küçük bir bavul, kolunun altında ise vazo vardı. Uzanıp ikisini de aldı. Bu vazo olmadan hiçbir yere gidemezdi.

“Ne oldu, abi?” dedi Cihan hevesle. “İyi misin? Kız gece boyu konuşmadan ağladı. Ne olduğunu anlamadım. Sana bakmaya gelecektim ama *yanından ayrılma*, dedin diye bırakmaya da korktum. Ne oldu, Tulpar abi? Ha? Neler oldu?”

İleri birkaç adım atmıştı ki peşinden ayrılmayan Cihan yüzünden durdu. Bakışları önündeydi. Vazoyu, bavulu tutan kolunun altına sıkıştırdı. Boşta kalan eliyle cebinden bir sigara çıkardı ve yaktı. Saatlerdir içmeye fırsat bulamamıştı. Aklına da gelmemişti ama şu an düşüncelerini bulandırması gereken bir andı.

“Kızı sakla,” dedi. “Ben birilerini gönderene kadar sakın kimseye gösterme. Benden haber gelmedikçe de gelen kimseye inanma.” Büyük bir dumani havaya üfledi.

Bir adım atmıştı ki Cihan, “Tulpar abi,” dediğinde duraksadı. Göz ucuyla baktı arkasında kalan Cihan’a.

“Tulpar değilim,” dedi. “Timur Töngge’yim. Üsteğmen Timur Töngge.”

Şaşırmamıştı Cihan. Bakışlarında ve ifadesinde değişen hiçbir şey yoktu. “Adının ve işinin bir önemi yok, abi.” Sesinde güven vardı. “Benim abimsin. Adının önündeki unvanın da bir önemi yok.”

Sigarasından bir nefes daha üfledi Timur. Karşısındaki çocuğun yüreği görüldüğünden daha büyüktü. En başından beri onu geri itemeyişinin sebebi de buydu.

Derin bir hüznün belirmişti Cihan’ın yüzünde. “Gidiyor musun abi?” dedi Timur’a doğru bir adım atıp. Yeniden önünde belirmişti. Sigarasını dudaklarına götürürken başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Cihan’ın yüzündeki hüznün artmıştı. “Geri geleceksin ama değil mi?”

“Bilmiyorum,” dediğinde karşısındaki gencin bakışlarındaki titreyişi görmüştü Timur.

“Gelirsin, abi,” dedi Cihan hevesle. “Sana söz. Ne dersen yapacağım. Biricik’i de gözüm gibi saklayacağım.” Gülümsemeye çalıştı. “Geldiğinde gurur duyacaksın benimle.” Timur’un biten sigarasını hızla parmaklarının arasından aldı. Yere değil, çöpe atacağını artık ezbere biliyordu Cihan. Birkaç adım geride kalan çöpe koştu. Atıp yeniden Timur’un karşısına dikildi. “Böyle bıraktığın yerde bekleyeceğim seni. Söz.”

Bir kere daha sevgisini sunmaya korkuyordu Timur. Ölüm çıkmaz bir kapandı. Bütün kapıları ona çıkıyordu. Herkes ölüyor, bir Timur yaşıyordu. *Tepkisiz kal*, dedi mantığı. Ama kalbi dayanamadı. İkisi arasında yine derin bir savaştayken elini Cihan’ın omzuna uzattı. Bir abi gibi sıvazladı. Küçük bir sevgi göstergesiydi. Hepsini sunamadı.

Ama tek bir dokunuş Cihan’ın dudaklarının büzülmesine, yanağına doğru bir gözyaşının daha süzülmesine yetmişti. Kollarını hızla yeniden Timur’a doladı. “Gel, tamam mı abi?” dedi.

Bu yolun sonunun nereye gittiğini bilmiyordu Timur. Kalbi yaşarsa yaşardı, bundan emindi. Kalbi yok olduğu an o da yitip gidecekti. Belli belirsiz sıvazladı Cihan’ın sırtını. Birkaç saniye boyunca göğsünde ağlamasına izin verdi. Daha gençti. Gözyaşları canlıydı. Bazen gözyaşları zamanla kururdu. Ayrıldıklarında bakışları gözlerindeydi. Konuşmadı. Sadece bir kere daha omzunu bir abi gibi sıvazlayıp, Cihan’ın yanından geçip gitti.

Geride kalan Cihan yaşlı gözlerini koluna silerken burnunu çekiyor, yaşlarına yenisi ekleniyordu. “Evini bozdurmayacağım,” diye seslendi

arkasından. “Gerekirse sen dönene kadar kirasını ben ödeyeceğim. Beni fazla borca sokmadan dön, abi!”

Arkasına bakmadan ilerledi Timur. Dudaklarında buruk bir tebessüm belirmesini isterdi ama yorgundu. Şafak daha da kızışmış, karanlık bir gecenin sabahı kan kırmızıya boyanarak aydınlanmıştı. Kızıl aydınlık bütün şehrin üzerine çökmeye başlamışken arabaya ilerledi. Bıraktığı noktadaydı. Elindekileri yan koltuğa bırakıp sürücü kısmına geçti. Bakışları ilk olarak arkaya takıldı. Bıraktığı gibi derin bir uykudaydı Ahu. Lakin terlemişti. Geriye dönüp alnını ve yanağını yine avuçlarıyla sildi.

Acısını kendine almayı denedi. Bunu bütün kalbiyle diledi. Başaramadı. Yeniden önüne dönüp sessizce yola koyuldu. Nereye gideceğini bilemeden ilerledi. Yollar uzadıkça uzadı. Güneş doğdu, kızılık yerini aydınlığa bıraktı. Zihninde bütün ihtimalleri taradı. Savaş bitmemiş, yeni başlamıştı. Vatanı için savaşmış ama sevdası için yeni bir savaş başlatmıştı. İlk saldırının kazananı yoktu. Tüm şartlar artık eşitti.

Sessizce geldiği şehirden, sessizce çıktı. Kimsesiz geldiği şehirden, bütün benliğini sarmalayan bir ruhu koruma arzusuyla ayrıldı. İstanbul’u geride bıraktı. Güneşin ufukta doğduğu noktaya ilerledi. Birkaç şehri daha arkasında bıraktığında bir yol ayrımının ucunda durdu. Bakışları tabeladaydı. Ya güneye gidecekti ya da kuzeye. Ahu’nun dövmesindeki yön güneydi. *Herkesin gittiği yönden gitmediğim için böyle yaptırdım, demişti. Benim için kuzey, ben nereye gidersem orası.*

Derin bir nefes verirken yol ayrımının ucunda kalan bir köşede durdu. Üzerindeki kanlı gömleği çıkarıp yanına savurdu. Bavuldan siyah bir tişört alıp üzerine geçirdi. Gri olanı alıp araçtan çıktı. Arkaya ilerledi. Hâlâ derin bir uykudaydı Ahu. İfadesinde büyük bir savaştan çıkmamış gibi derin bir huzur vardı. İri bedenine ve ellerine rağmen yavaş hareketlerle bedenini kavrayıp hafifçe kaldırdı. Üzerindeki ceket sıyrıldı ama Timur gövdesine yaslayarak çıplak tenini görmesine engel oldu. Dikkatle tişörtünü giydirdi. Sırtına dökülen saçlarını hafifçe okşayıp yeniden aynı noktaya yatırdı. Biten serumunu yeniledi. Pansumanım yaptı.

Ağırdı hareketleri. Büyük bir yol ayrımının ortasındaydı. Geçmişi ve herkesi gömmüştü. Kaçmış, saklanmıştı. Heybetli bedenine rağmen görünmez olmayı denemiş, yıllarca kaçtığı o şehre adım atmamıştı. Gövdesinin saklanamayacak kadar büyük olduğunu anladığında *baba* denen adamın istediği gibi sessizliğe bürünmüştü. Her yıkım o şehirdeydi.

Ama şu an mühim olan o değildi. Geleceği koruyacak tek yer geçmişti. Aklına başka bir yol gelmiyordu. Bir karar verdi. İlk defa mantığı ve kalbi

aynı noktada buluşmuştu. İçinde beliren hiçbir itiraz sesi yoktu. Derin bir nefes vererek geri çekileceği an Ahu'nun, gözlerini belli belirsiz araladığını gördü. Yeşilin her tonu yorgun ve solgundu. Ama verdiği kararı onaylar gibi bakıyordu.

Memleket gibi bin bir ton yeşil...

“Timur...” dedi zorla.

Cevap olarak elini kavradı Timur. Avcunda haftalar boyu geçmek bilmemiş, şimdi ise derin izi kalmış bir yara izi vardı. O yaraya derin bir öpücük bıraktı.

Zorla açık tutuyordu gözlerini. “Ne oldu?” Kelimeler yuvarlanıp gidiyor, gözleri kapanıyordu.

“Savaş,” dedi Timur.

“Kralşan?”

Cevap vermedi.

Kapanmıştı gözleri. Gitmişti bütün yeşillikler. Ama susmamıştı. “Neredeyiz?” Parmakları Timur'un elini sıkamak istiyor ama güç bulamıyor gibiydi. “Nereye gidiyoruz?”

Kısa bir an duraksadı Timur. Bakışları solgun yüzünde gezindi. “Memlekete,” dedi en sonunda.

Gözlerini aralamaya çalışmıştı. Yeşillikler belli belirsiz görünüp yeniden kaybolmuştu. Kaçan hızlı kovalanırdı. Geçmiş, geleceğin aynasıydı. Sevgi hâlâ diri olduğu zaman tüm vazgeçişler birer yürek isyanıydı. Timur sessiz bir isyanla terk etmişti o şehri. Sevgisi kadar acısı da diriydi. Ama hepsini yuttu. Onu yaşatmak zorundaydı. Başka bir yol ayrımı yoktu.

Gözlerini açamadan, “Memleket neresi?” diye mırıldanan Ahu'nun avcunun içine bir öpücük daha bıraktı. Ve yıllar sonra o şehrin adını andı.

“Rize.”

Yeniden sürücü koltuğuna kuruldu. Yönünü ise güneye değil, kuzeye, Karadeniz'e çevirdi. Savaşın bir defteri kapandı. Saldıran bütün taraflar kendi köşelerine çekilirken Timur yeni defterin ilk sayfasını her zamanki gibi yine sessizce yazdı.

Düzenleme

Ny.ozlem

7. BÖLÜM

*Yaslan göğsüme sevdiğim,
Benim gönlüm gök gibidir.
Açık deniz gibidir.
Pas tutmaz benim içim,
Yeryüzü gibidir, toprak gibidir.
Sen ki bulut gibisin,
Ay gibisin güneş gibi bazan...”
-Erdem Beyazıt*

“Töngge, annem yemek göndermiş. Gel.”

Kantinin sesinden sıyrıldı Timur. Aradan sadece ona seslenen bu sesi seçti. Başını okuduğu kitaptan ağır ağır kaldırdı. Yakın arkadaşı Murathan'ın elinde poşetlerle ona doğru ilerlediğini gördüğünde elindeki kitabı usulca masanın üzerine bıraktı.

Kemal Tahir'den Devlet Ana'yı okuyordu.

Askeri lisede oldukları bu süreçte sıra arkadaşıydı Murathan Karakurt. Timur bundan asla şikâyetçi değildi. Az konuşmasına rağmen garip bir şekilde duruşuyla fazlasıyla bağırarak bir gençti Murathan. Mütemediyen gergin ve sinirliydi. Kehribar gözlerinin içinde hep bir ateş yanar, her an herkese parlayabilirdi. Ama seviyordu bu yönünü. Gereksiz konuşmaz, her derdinde Timur daha demeden yanında olurdu. İzin günlerinde Timur'un gizlice katıldığı sokak kavgalarında yanında beliren de Murathan'dı, yaralı taşıma eğitimlerinde iri diye kimse Timur'u seçmezken, koluna girip var gücüyle taşıyan da.

Oysa Timur herkese olduğu gibi ona da hiçbir yakınlık göstermemişti. Askeri lisenin ilk gününde, sırasında otururken Murathan kapıdan içeri girmiş, ters bakışlarla kısa bir an sınıfı süzdükten sonra gelip sessizce onun yanına oturmuştu. Yine bir tanışma merasimi içine gireceğini düşünen Timur buna

engel olmak için başını önündeki kitaplara yaslayıp hoca gelene kadar uymayı seçmişti. Murathan ise o konuşana kadar hiçbir şey söylememişti.

Bu durum bir hafta boyunca devam etmişti. Bir haftanın sonunda ilk konuşan Murathan olmuştu ama yine oldukça makuldü. "Bari nereli olduğunu söyle, lan?" demişti.

İstemsizce tebessüm etmişti Timur. O andan sonra ise bir tek onun sorularını cevaplamıştı. Sonrası ne olurdu, bilmiyordu ama şimdilik okul bitene kadar onun yanında oturacağına emindi.

Poşetin içinden büyük bir kutu çıkarmıştı Murathan. Aralarına bıraktı. Şeffaf kapaktan gördüğü kadarıyla mantıya benziyordu. Murathan yeniden poşetin içinde arandı. Bir kutu daha çıkarıp Timur'un önüne bıraktı.

"Sana da lahana dolması göndermiş."

Önüne bırakılan kutuya göz ucuyla baktı Timur.

"Lahana değil, karalahana."

"Ne fark edecek, oğlum?"

"Fark eder ki söylüyoruz, ulan!"

Kibar bir terslik içindeydi Murathan. "Sus da şunları zıkkımlan." Önüne plastik bir çatal fırlattı. "Bekir Yüzbaşı görürse ağzımıza sıçar. Gelmeden yiyelim."

Murathan'ın, elindeki plastik kaşığı peçeteyle silmesine umutsuz bir şekilde bakıyordu Timur. İyi, hoş çocuktuk ama biraz fazla temizdi. Biraz da takıntılı. Takınca tam takıyordu. Buna bir eşya, kişi ve mekân da dahildi. Birinden nefret ettiğinde o kişinin emdiği sütü burnundan getirme noktasına gelebiliyordu. Ama nefreti ve siniri gibi sevgisi de tamdı. İçindeki sevgi ve şefkati görebiliyordu Timur. Kim sevgi kim nefretle büyümüş, bakışlarından anlayabilirdi. Murathan'ın babasının şehit düştüğünü biliyordu. Eksikti bir yanı belki. Ama buna rağmen sevgiyle büyüyen bir çocuktuk. Bunu tüm sinirli ve öfkeli hallerine rağmen gözlerinde görebiliyordu.

Sevdiği şeylere dokunulmasına asla izin vermezdi. Yaralanan, düşen, bir derdi olan herkese bir komutanmış misali ilk o koşardı. Masalarının üzerindeki hiçbir kitap yamuk duramazdı mesela. Başkasına asla tahammül edemezken Timur'un arkasını da dağınıklığını da toplayan hep oydu. Ama bazen can sıkıcı olabiliyordu. Dik dik bakmaya devam etti.

"Ne?" dedi Murathan bu bakışa karşı.

"Sikilesi bir huyun var."

Umursamamıştı Murathan. "Sen kendi huyuna bak, oğlum. Sanki çok normalmişsin gibi." Önündeki kutuyu açıp temizlediği kaşıkla mantıyı yemeye başlamıştı. Her lokmada dudakları keyifle kıvrılıyordu. Derin bir oh çekti. "Nasıl özlemişim annemin yemeklerini var ya!"

Tepkisiz kaldı Timur. Murathan'ın annesi Neslişah teyze her seferinde ona da yemek gönderiyordu. Kadına saygı duyuyor, gördüğü her yerde elini öperek bu saygıyı göstermeye çalışıyordu. Kendi çocuğundan ayırmamaya çalışıyordu sözde ama Timur için hiçbir yakınlık, duvarlarını yıkmaya yeterli değildi. Yalnız görüntüsünün Neslişah teyzenin yüreğini sızlattığını biliyordu. Belki de bunun için Murathan'a ne gönderirse asla onu da ayırmıyordu. Acıyordu belki de. Çok da umurunda değildi. İsteyen istediğini düşünebilirdi.

Kutuyu açtı. Dolmadan bir çatal aldı. Lezzetliydi ama memlekette yedikleri gibi değildi. Yapraklarının yetiştiği toprak başkaydı. Toprak, tadı değiştirirdi. Ablasının ve nenenin yaptığı dolmaların tadı hâlâ damağında daydı. Bozmak istemedi. Çatalı yavaşça bıraktı. "Ne?" dedi ağzı mantı dolu Murathan. "Sevmedin mi? Annemin eli lezzetlidir. Kötü olması imkânsız."

"Saçmalama," dedi kısaca. "Neslişah teyzeye laf yok. Sonra yerim. Şimdi iştahım yok."

Sen bilirsin, diyerek omuz silkti Murathan. Kendi yemeğine devam etti. Bu huyunu da seviyordu. Hiçbir şeye zorlamıyordu onu. Birkaç dakika sonra kafeteryadan içeri koşar adım başka bir öğrenci girdi. "Töngе, ziyaretçin var. Girişten çağırıyorlar," diye bağırmış, diğer köşedeki arkadaşlarının yanına ilerlemişti.

Ağzına bir kaşık dolusu mantı götürmeye hazırlanan Murathan öylece kaldı. Minik bir sessizlik aralarına kuruldu. "Sana mı?" dedi Murathan. Tepkilerine her zaman hâkim olan, ne düşündüğünü asla belli etmeyen bir gençti ama bu defa istemsizce sesi şaşkın çıkmıştı. Zira yan yana oldukları bunca yıl boyunca Timur'a bir kere bile ziyaretçi gelmemiş, Timur da bir kere bile izne çıkmamıştı. Rizeli olduğunu, bir de nenesiyle büyüdüğünü bilirdi Murathan. Kendisi hakkında başka da bir şey söylememişti Timur.

"Nenen mi?" dedi Murathan. Bunca zaman hiç gelmemişti ama aklına da başka seçenek gelmemişti.

Sessiz kaldı Timur. Onun gelmesi imkânsızdı. Köyden çıkmazdı. Kimin geldiğini tahmin edebiliyordu. Altı yıl sandığından daha yavaş geçmiş ama en nihayetinde bitmişti. Onun da bu süreyi bitirdiği an buraya geleceğini, onu bulacağını biliyordu. Ağır, derin bir nefes vererek oturduğu yerden kalktı.

Kolay kolay meraklanmamasına rağmen, "Kim, lan?" diye ısrarla soran Murathan'a göz ucuyla baktı. Yine sessiz kaldı.

"Benden habersiz sevgili mi yaptın?" dedi Murathan.

"Sik sik konuşma," dedi. Yine ifadesiz ama netti.

"Ee, kim o zaman?"

"Susarsan gidip bakacağım."

Yüzü ekşidi Murathan'ın. "Tönges," dedi. Ne var, der gibi kafa salladı Timur. "Asıl senin sikilesi bir huyun var."

Dudakları yavaşça kıvrıldı. Minik bir tebessümdü. Adımları ise aynı ağırlıkla kapıya ilerliyordu. Koridorda ilerlerken içinde hiçbir duygu yoktu. Memleketten çıkıp bu askeri liseye geldiği gün hepsini ezmişti. Uzun koridorun bitimindeki kapının önünde durduğunda, karşısında kalan bahçenin sol köşesinde dikilen bedeni hemen tanımıştı. Göğüs kafesinde beliren burukluk hissine engel olamadı. Bedeni on sekiz, akli yaşından bir hayli büyüktü. Ama kalbi hâlâ dokuz yaşındaydı.

Oydu. Âdem abisi gelmişti.

Onu en son gördüğü an mız gibi zihnine kazınmıştı. Sonra düşünürüz kutusundan önce yaşanan hiçbir şeyi o kutuya atamıyordu Timur. Âdem abisi de bunlardan biriydi. Göğsünde beliren burukluk ılık bir sevgiyle harmanlanmıştı. Şu an dahi bunu hissediyordu. Severdi o Âdem abisini. Başını okşar, elinden tutardı. Etrafındaki nefrete inat, sevgi sunardı. Yaralarını sarar, ablasını severdi. Hep yanında olacak sanırdı. Bir gün ansızın gittiğini öğrenmeden önceydi tüm bunlar.

Kalbindeki sevginin hâlâ diri olduğunu fark ettiğinde hafifçe yutkundu. Sevgi onun için kısa bir kelimedenden ibaretti: Ölüm. Belli belirsiz yutkundu. Âdem'in bakışları yerdeydi. Karadeniz kadar hırçın maviler aniden onu bulduğunda ise yıllardır kendini bu ana hazırlamasına rağmen içinde bir noktanın sızladığını hissetti.

Küçük Timur, elini bıraktığı için Âdem abisine kırgındı. Genç Timur ise bu kırgınlığın sevgiyi öldürmediğinin farkındaydı. En son onu gördüğünde yüz hatları daha oturmamış bir gençti. Şimdi ise karşısında bir adam vardı. Sarı saçlarındaki aklar artmıştı. Yüzünün kemikleri keskinleşmiş, burun kemiği ön plana çıkmıştı. Artık Timur genç, Âdem kocaman bir adamdı.

Hep gülerek bakardı ama yıllar ifadesini sertleştirmiş gibiydi. Daha ifadesizdi. Ama onu gördüğü anda ifadesindeki yumuşamayı hissetmişti Timur. Oysa yanlarından geçen başka öğrenciler olsa da Âdem sadece ona bakıyordu.

İç i ezildi Timur'un. Ondan bir hayat çalmış gibi hissediyordu. Bir aşk ve bir çocuk almıştı. O olmasa şu an çok farklı bir hayat yaşıyor olabilirdi. Ne babayı vururdu ne de hapse girerdi. Baba haklıydı. Onu yaşatmak isteyen herkes zarardan başka bir şey görmüyordu.

Öne doğru bir adım atıp merdivenleri indi. Şimdi en iyi bildiği şeyi yapacak, yaşatmak için duvarlarının arasına saklanacaktı. Kırgınsın, dedi içinden bir ses.

Susturdu.

Senin kimseye kırılmaya hakkın yok, Timur. Onları bu hale getiren senin sevgin. Senin kimseden bir şey istemeye hakkın yok.

Her adımında Âdem'in yüzündeki ifadenin biraz daha yumuşadığını görüyordu. Dokuz yaşında kalan Timur'un iç i ezilmeye devam etti. Ama o yangından sağ çıkan Timur ifadesizliğini bozmadı. Baş i hep yerde olur, görünmez olmak için kimsenin gözüne bakmazdı. Şimdi ise ona büyüdüğünü ispat etmek ister gibi dimdik yürüyordu. Görünmez olmak için fazla büyük olduğunu öğreneli de çok oluyordu. Tek kalkanı sessizliğiydi.

Aralarında üç adım kala durdu. Âdem'in mavi gözlerinin bir deniz gibi dalgalandığını, dolduğunu gördüğünde küçük Timur daha baskın geldi. Genzini yakarak yutkundu. İfadesizliğini korumaya devam etti. Bedeni herkesten iriydi ama henüz on sekiz yaşındaydı. Yaşından çok acısı vardı ama kalbi de dokuz yaşında kalmıştı. O zaman Timur bu hayatta kaç yıl yaşamıştı?

Âdem'in bakışları gözlerinden kopup bedeninde gezindi. Üniformasına gururla baktı. Ayaklarından başlayıp her zerresinde gezindi gözleri. Ne kadar büyüdüğünü gördükçe dudakları titredi. En son derin mavilerden bir yaş yanağına doğru süzüldü.

"Timur," dedi. "Oğlum."

Genzindeki sızı arttı ama boğazını parçalayarak onu da yuttu Timur. Sesi değişmiş, dedi içinden. Artık daha kalın, daha sert ama hâlâ o. Sıcacık.

Düşüncelerinin aksine tepkisizliğini korudu.

Bir adım attı Âdem. Timur'un aralarında bıraktığı mesafeyi kapadı. Hapiste olduğu süre boyunca yazdığı her mektup Timur'un eline geçmişti ama o hiçbirine cevap vermemişti. Okumuş, yatağının altına saklamıştı. Onu ölümden kurtarmaya çalışıyordu. Varlığı can almamış hiç kimse bu çaresizliği bilemezdi.

"Timur," dedi adam yeniden. "Benim, Âdem abin."

Bakışları titredi. Bunu hissettiğinde anında gözlerini kaçırdı. Başını yere eğdi. "Tanıdım," dedi kısaca.

Elini kavradı Âdem. Diğer eli yanağına düşen yaşı siliyordu. Dayanamadı. Kollarını açıp karşısındaki gence sıkıca sarıldı. En son bıraktığında boyu kolunun altındaydı. Şimdi ise onu geçmişti. Âdem'in içinde yıllardır ona karşı bitmek bilmeyen bir vicdan yükü vardı. Kadir Töngé'yi vururken her şeyin biteceğini, Timur'a yeni bir hayat vereceğini sanmıştı.

Hapiste olduğu günlerde her şeyi uzun uzun düşünme vakti olmuştu. Yüreği yanan bir genç olarak girmişti o hapishaneye. Yandığı ateşle yüreğini pişirmiş bir adam olarak çıkmıştı. Güldeste diye diye dağlamıştı yüreğini. Her bir anıyı nakış gibi yüreğine ve zihnine işlemişti. Güldeste'nin gül çehresinin fotoğrafı olmadan bir gece dahi uykuya dalmamış, o varken okumadığı bütün kitapları okumuştur. Sevdiği kelimelerin altını çizmiş, aynı kelimeleri defalarca okumuştur.

Güldeste'nin hafızasında kalan anılarına dahi ihanet etmemişti Âdem. Her bir anıyı bir inci gibi saklamıştı. Âdem artık hiçlik ve yokluk bile değildi. Âdem'di. Sadece yaşayan bir Âdem.

Yaptığı hatayı artık çok iyi anlıyordu. Ona bir hayat sunmak için bunu yapmıştı ama arkasında bıraktığı çocuğun hayatı oydu. Daha da sıkı sarıldı. Ama Timur'un kolları ona dolanmamış hatta bir milim bile oynamamıştı. Tanıyordu onu Âdem. Elinde büyümüşü. Kırıldığında nasıl baktığını, saklanmak istediğinde gözlerini kaçırdığını, zorlandığı anlarda yumruklarını sıkıldığını bilirdi.

Sarıldığı bedenden ayrılırken bakışları ellerine kaydı. Parmaklarının yumruk halinde olduğunu gördüğünde içindeki umut büyüdü. Donuk ve tepkisiz duruyordu ama hâlâ onun oğlu olduğuna emindi. Güldeste'nin eli değmişti Timur'a. Yüreğine ilk sevgi tohumlarını o ekmişti. Büyütmüş, sevmiş, yıllarca göğsünde uyutmuş ve saklamıştı. Ninnilerle başını okşamış, zifri karanlığın içinde yeşertmişti kalbini. Onun elinin değdiği yerde gülden başka bir şey bitmezdi. Ablasının kokusu sinmişti Timur'a. İstese dahi bunu değiştiremez, içindeki Güldeste'yi yok edemezdi.

Büyüdükçe Kadir Töngé'ye daha çok benzemişti ama siması hâlâ ablasıydı. Yüzüne baktıkça hasret kaldığı yüzün ateşiyle bir kere daha yandı. Yanağına büyük bir yaş daha süzüldü. "Büyümüşsün," derken elleri hâlâ Timur'un kollarını sıkıca tutuyordu.

Yumruklarını daha da sıkı Timur. Sessiz kaldı. Bakışlarını gözlerine değdirmeydi. Başını küçük Timur gibi yerden kaldırmadı.

İçinden bir parça koptu Âdem'in. Sessizliğinin bir duvar olduğunu, tek sığınağı olduğunu biliyordu. O sessizliğin ardına geçebilen nadir kişilerdendi. Şimdi yine dışarı atılmış, önüne sert bir duvar çekilmiş gibi hissediyordu. "Konuşmayacak mısın benimle?" derken boynu bükük, sesi çatallıydı.

Sessiz kaldı Timur. Ağır ağır yutkundu. Bakışlarını yerden yine kaldırmadı.

Ne kadar büyürse büyüsün hâlâ o küçük çocuk olduğunu görebiliyordu Âdem. Görünmez olmak için susuyor, göz teması kurmuyordu. Başını eğerek o Timur'un gözlerine bakmaya çalıştı. "Timur," dedi yalvaran bir tonla. "Yapma böyle."

Timur'un bakışları aniden yerden kalktı. "Bir şey yapmıyorum," dedi donuk bir sesle. Birkaç saniye gözleri birbirine değdi. Âdem'in dolu dolu, üzgün bakışlarını gördüğünde titreyen dudaklarına engel olamadı Timur. Daha fazla direnç gösteremiyordu. "Git, Âdem abi," dedi sadece. Onu tutan ellerden hızla sıyrıldı. Arkasını dönüp üç koca adımla uzaklaşmıştı ki duyduğu cümleyle adımları yavaşladı.

"Özür dilerim," dedi Âdem. Sesindeki üzüntü ve mahcubiyet Timur'un sırtını delip yine göğsüne vurmuştu. "Seni geride bırakmadım," dedi. "Aksine sen daha iyi bir hayat yaşa diye yaptım. Hataydı. Biliyorum, kızgınsın bana ama inan ki seni geride bırakmadım, Timur."

Yüzünü dönmedi Timur. Sevgisi göğsüne ağır bir darbe indirdi ama kendini tuttu. Mesele geride bırakmak değildi. Anlamıyorlardı. Laneti diriydi. Bir ölüm daha kaldıramazdı. Cevap vermedi. İleri doğru bir adım daha atıp uzaklaştı. Sevgisini bir taşın ucuna bağlayıp içindeki denizin en dibine attı.

Onu tanıyor, zorlamaması gerektiğini biliyordu Âdem. "Şimdi gidiyorum," diye bağırdı. "Madem istemiyorsun, bir daha gelmeyeceğim."

Timur durdu.

"Ama tekrar Rize'ye geldiğin günü, bana geldin sayarım, Timur." Âdem'in sesi gür ve kararlıydı. "O andan sonra kovan da gitmem. Elini bir daha bırakırsam Karadeniz beni alıp yutsun. Sesim çıkmaz. Bunu da böyle bil!"

Yine yüzünü dönmedi Timur. "Gelmeyeceğim," dedi sadece. "Bekleme. Oraya bir daha dönmem."

"Geleceksin," dedi Âdem'in gür ve baskın sesi. "Ablan seni bırakmaz. Sen de ona arkayı dönemezsin. Bana kız, bağır, küs ama ablanı geride bırakamazsın."

Arkasını dönmeden ilerlemeye devam etmişti Timur. Sadece yumruklarını sıkıldığını görmüştü Âdem. Dudağını ısırarak kanattığını, o kanı yuttuğunu görmemişti. Ablasına arkasını dönmese ne çıkardı? Geride kalan bir avuç topraktı. Onu seven herkesi toprağı okşayarak seviyordu Timur. Bu yüzden sertti toprak. Hava ve ateş can verirdi. Ama toprak aldığı hayatlar kadar sertti. Âdem abisine de bunun olmasını istemiyordu. Gömdüğü canlar kadar sertleşiyordu. Daha fazlasına gücü yoktu.

Tam merdivenlerin önüne geldiğinde, "Sen dönene kadar Güldeste'yi yaşatacağım," diye bağırdı. "Kimsenin onu unutmasına izin vermeyeceğim. Sen de sakın unutma!"

Yine durmadı Timur. Hatta adımları daha da hızlandı. Koşarak girdi askeriye. İlk defa bir şeyden bu denli hızlı kaçıyordu çünkü göğsündeki sevginin baskısı artıyordu. Ablası gibi kokuyordu abisi. Sarılmak istiyordu. Unutmak imkânsızdı. Ablasını özlemekten yüreği çatlayacaktı ama onu da sessizliğine gömüyordu. Her zaman ağır ve sakin olan adımları bu defa telaşlı ve hızlıydı. Sevgisinden kaçtı. Yaşatmak için arkasına bile bakmadı.

Oysa kalın bir duvarın değil, ince bir zarın arkasındaydı sevgisi. Âdem biraz daha zorlasa çatlardı. Bunu bildiği için daha da hızlı kaçtı. Arkasına asla bakmadı. Binadan içeri girdiğinde adımları yavaşladı. Başını yerden kaldırdığında, karşısında büyük bir Türk bayrağı ve hemen yanında ona bakan Atatürk'ün portresi vardı. Bayrağa bakıyordu Atatürk. Dişlerini sıkarak genzine dolan yumruyu yuttu Timur. Sıkıldığı yumrukları avuç içine battı.

"Sadece bayrağını sev." Dişlerini sıkarak mırıldanıyordu. "Vatan için öl." Bakışlarındaki bütün duyguları yuttu. Yüzündeki her zerre titrerken çatık kaşları gözlerini gölgeledi. Yeniden Timur Töngü oldu. Kalın duvarlarının arkasına sindi. Daha fazla öldürmemek için asker olmayı seçmişti. Madem ölümdü, o zaman hakkını verecekti. Lanetini vatanına el uzatanların üzerine kusacaktı. "Sadece bayrağını sev," diye tekrar ederken bayrağa ve Ata'sına doğru sert adımlarla ilerliyordu. "Vatan için öl."

Kendine dair sesli mırıldandığı son nasihat bu oldu. Yeniden sessizliğini üzerine giydi. Murathan'ın yanına döndüğünde masanın üzerinde bıraktığı, az önce yemediği karalahana dolmasının kutusunu açtı. Dolmaları hızla, art arda ağzına sıkıştırdı. Çiğneyemedi, zorlandı ama durmadı. Bunları yemek içindeki memleketi yok edecek, unutturacaksa hiç durmaz, yapardı.

"Ne oldu, lan? Kimmiş gelen?" diyen Murathan'a cevap vermedi.

Dolmaları art arda yemeye devam etti. Ablası da yapardı. Elinin değdiği her şey gibi karalahana dolması da güzel olurdu. Özlemişti Timur. Tadı hâlâ damağındaydı. Unutmak için yedi. Nenesi de yapardı. Onun yaptıkları da memleket kadar güzel olurdu. Unutmak için yemeye devam etti Timur. Murathan daha fazla bir şey sormadı. Timur ise bütün dolmaları yutamayacak hatta nefes alamayacak hale gelene kadar ağzına sokuşturmaya devam etti. En sonunda hepsini yuttu.

Ama kursağında hâlâ aynı memleketin tadı vardı.

Kargaşa düzenden, korku cesaretten, zayıflık güçten doğardı. Teoman Doğu'nun bütün ömrünü, hayatını ve yaşamını adadığı görevini yaparken hissettiği buydu. Vatan hafife alınmayacak bir konuydu. Devlet ise kırmızı çizgisiydi. Bu prensipten yıllarca çıkmamıştı. Çıkmayacaktı da. Vatan söz konusu ise kendini dahi ezip geçerci. Huysuz bir ifadeyle loş ışıkların yanıp söndüğü hastane koridorunda ilerliyordu. Ardından ilerleyen, herkesten gizli tuttuğu dört adamı daha vardı.

Kızılgerdan Operasyonu, görünenin aksine derin bir operasyondur. Yıllarca büyük bir gizlilikle yürütmüş, belli başlı kişiler dışında kimseye bilgi vermemişti. Operasyona dair hiçbir belgeyi kayıtlara geçirmemişler, gizli tutmuşlardı. Görevde yüzeysel olarak bilinen iki ajanı vardı: Tulpar ve Adriel. Bu zamana kadar onların bile adı anılmamıştı. Anıldığı anda ise açığa çıkmışlardı. İçeride bir köstebek vardı. Şaşırmamıştı. Kralşan'ın eli uzundu: Yıllardır onu ele geçirememelerinin ve operasyonu bu kadar gizli yürütmelerinin sebebi de tam olarak buydu.

Ve Teoman Doğu, o köstebeğin kim olduğunu bulmadan asla rahat etmeyecekti.

Gün doğmuştu ama İstanbul kanlı bir sabaha uyanmıştı. Savaş karanlıkta başlar, aydınlıkta son bulurdu. Ama bu savaş hem aydınlıkta hem karanlıkta sürecekti. Kralşan kaçmış olsa da suçlarından sıyrılmazdı. Hakkında çıkan arama emri sonrasında sabahın ilk ışıklarıyla şirketi, malikânesi ve sahip olduğu bütün evler aranmıştı ama yoktu. Kurul denen şey resmi bir yapılanma olmadığı için kesin kanıtlarla konuşamıyor, bu durum canını daha da sıkmasına neden oluyordu.

Ama Kralşan'm köşeye sıkışmış bir halde olduğuna emindi Teoman Doğu. Yaralandığını biliyordu. Kendine gelene kadar saklanacak, daha

sonra yeni bir planla gelecekti. Durmayacağına emindi. Ve tam o anda onu köşeye sıkışmış bir yılan gibi yakalayacak, başını büyük bir zevkle üzerine basarak ezecekti.

Ellerinde olan tek şey Ahuzar denen kadının sırtındaki dövme idi. Gönderilen fotoğraftaki dövme yi analiz etmesi için Mukbil'e göndermişti ama hâlâ cevap gelmemişti. Teoman Doğu fazlasıyla gergindi. Tek bir hataya daha tahammülü olmayan bir savaştaydı. Savaş meydanına sonradan gelenler kaybederdi. Bunu biliyordu. O yüzden en başından beri bu savaş meydanındaydı. Geri çekilmeye ise asla niyeti yoktu.

Hedefi olan kapının önüne geldiğinde duraksamadan kapıyı açtı. Arkasında ilerleyen iki kadın, iki erkek ajana göz ucuyla baktı. Dördü Kızılgerdan Operasyonu'nda olan ama bu zamana kadar geride kalıp saklanan, sahaya inmeyen ajanlardı.

"Biriniz kapıda beklesin. Diğerleri hastane içine dağılsın. Kralşan'ın adamı var mı diye kontrol edin."

En köşede dikilen sarışın adam başıyla onayladı. Yeşil gözleri kemikli yüz hatlarının üzerine kalemle çizilmiş gibiydi. Dudakları biçimli, ifadesi bütün stresten ve sinirden arınmış gibi dingindi. Kızılgerdan Operasyonu'ndaki gizli ajanlardan biriydi. Bu göreve alındıkları andan itibaren kimse gerçek adını kullanmamış, herkes meslekleriyle kodlanmıştı. Ona *Doktor* derlerdi. Kralşan'a ait bir hastanede çalışıyordu. Ailenin sağlık kontrollerini o yapar, Mahir Kralşan'la ilgilenirdi.

Hemen yanındaki esmer kadının ifadesi her zamanki gibi samimi ve gülekti. Sarı, beline kadar inen uzun saçları esmer teniyle tatlı bir zıtlık içindeydi. Bal rengi gözleri ise yüzüne ayrı bir güzellik katıyordu. Biçimli vücudunu ve kıvrımlı hatlarını belli etmek adına daima dar giyerdi. Yine öyle bir kıyafet içindeydi. Dar bir pantolon ve bedenini sarmalayan koyu mor bir gömlek giymişti. Bakışlarında daima parlayan bir cilve olurdu. Ona *Şef* derlerdi. Kralşan'ın en çok sevdiği sahildeki restoranın şefliğini yapıyordu.

Onun yanındaki adamın ifadesi sert, yüzü ve burnu bir hayli büyüktü. Bedenindeki kasların fazlalığı yüzünden kollarını bedenine tam anlamıyla değdiremeden yürümesi gerekiyordu. Sol kaşında ve dudağının sol köşesinin üzerinde derin bir kesik vardı. *Kasap* olarak bilinirdi. Kralşan Holding'in girişinde bekleyen güvenliklerden biriydi.

En sondaki kadın ise orta yaşlardaydı. Zarif bir kadındı. Omuzlarına dökülen gür, koyu kahve saçları ve sivri bir burnu vardı. Alnına değen

kâkülleri yuvarlak yüzüne daha da yumuşak bir hava katıyordu. Kahve gözleri her yere sakince bakardı. Daima akıl verir, orta yolu bulurdu. *Terzi* diye bilinirdi. Hülya Kralşan'ın bütün özel tasarım kıyafetleri onun elinden geçerdi.

Kızılgerdan Operasyonu'nun gizli taşlarıydı dördü de. Yıllarca Kralşan ailesini izlemiş, günlük rapor halinde Mukbil'e sunmuşlardı. Ama artık gizlenecek bir şey kalmamıştı. Kenan Kralşan açıkça bir savaş ilan etmişti. Siperlerinde saklanan herkes için sahaya inme vaktiydi.

"Ben kalırım, efendim," dedi Doktor. Göz ucuyla diğerlerine baktı. Başıyla minik bir harekette bulunarak gitmelerini belirtti.

Teoman Doğu kapıdan içeri girmeden hemen önce, "Biriniz Ayla'ya bakın," dedi.

"O iş bende," dedi Terzi. Her zamanki ağırlığıyla koridorun sol yanına doğru ilerledi. Doktor kapıda beklerken Şef ve Kasap da tam tersi yönle ilerleyerek hastanenin içine dağıldı.

Odadan içeri giren Teoman Doğu derin bir nefes verdi. Siyah ayakkabılarının parlak fayanslarda çıkardığı gıcırtilarla odanın ortasındaki hasta yatağında yatan adama ilerledi. Etrafını sarmalayan cihazlardan çıkan sesler odanın duvarlarında yankılanıyordu. Yatakta yatan adam onu gördüğünde hafifçe hareketlendi. Elini kaldırıp ağzına takılı solunum cihazını çıkardı.

"Sen kimsin?" diyen sesi yorgunluk doluydu.

Köşedeki sandalyeyi adamın başucuna çekip, sandalyeye kurulurken, "Teoman Doğu," dedi. Ceketinin uçlarını düzelterip bacak bacak üzerine attı.

Zorla soludu yaşlı adam. Gözleri kapanıyordu. "MİT'ten," dedi sadece.

Başını aşağı yukarı salladı Teoman. "Aynen," diye mırıldandı. "Seninle tanışmak bugüne kısmetmiş, Tumturaklı."

Cevap verecek durumda değildi Tumturaklı. Gözlerini zorla açık tutuyor, derin derin soluyordu. Dün gördükleri hasta kalbine ağır gelmişti. Toparlanamıyordu.

"Bir zamanlar devlete çalışan biri olduğumu biliyorum. Vatansever bir adamsın," dedi Teoman Doğu. "Ama duydum ki Mahir Kralşan ve Yakup Öz'le de arandan su sızmazmış."

Yine cevap veremedi. Derin derin solurken zorla aralık tuttuğu bakışları karşısındaki adamdaydı. Nice cenk meydanından çıkan kalbi dün geceyi kaldıramamıştı. Kızını alıp götürdüklerini görmüş, silah sesleri duymuştu ama artık yaşlıydı. Güçsüzlüğü altında eziliyordu. “Kızım...” diyebilirdi sadece. “Kızlarım... Ahuzar, Biricik...”

İleri doğru eğildi Teoman. “Tam olarak bana bundan bahsetmen lazım, Tumturaklı!” dedi. “Neden o kızları o kadar çok sahiplendin? Onda saklı olan şeyi biliyor muydun?”

Nefesini toparlamakta zorlandı. “Kimde?” dedi sadece. “Ne saklı?” Bakışlarını koparıp başını iki yana salladı. “Kralşan, Ahuzar’ı aldı. Kızlarım...”

Karşısındaki adamın bir şey bilmediğine emindi Teoman. Ama Yakup Öz’ün, Kenan’ın düşmanlarına gönderdiği videonun devamını izlemişti. Fiko her şeyin Ahuzar denen kadında olduğunu söylemişti ama Yakup Öz bunu yaymamış, üstüne videodan kesmişti. Duyulursa masadakiler Beyrut’a saldırmak yerine dün gece o kadına saldırırdı. Kenan’ı öldürecek her hamleyi gözü kapalı yapan Yakup Öz neden Ahuzar’ı saklamıştı, merak ediyordu Teoman. Üstelik haftalar önce o da Ahuzar’ı öldürmek için uğraşıyordu. Bu değişimin sebebi neydi?

Yaşlı adamın konuşamayacak bir halde olduğunu fark ettiğinde daha fazla uzatmadı. “Mahir Kralşan’ı tanıyorsun,” dedi. “Peki, ya oğlunun, *kızım*, dediğin kadına ne yaptığını da biliyor musun?”

Kesik kesik nefesler alıp, verirken bakışlarını yeniden yanındaki adama çevirdi.

Daha da eğildi Teoman. Dirseklerini bacaklarına yaslayıp ellerini sırtına birbirine kenetledi. Kurul’un Kenan’a verdiği, onun ise sakladığı şeyi öğrendiğinden beri sinirini yenemiyor, sakinliğini koruyamıyordu.

“Çok önemli bir bilgiyi, Ahuzar denen kadının sırtındaki dövmeyle saklamış.”

Tumturaklı’nın bakışlarındaki şok ve vahşet görülmeyecek gibi değildi. Etrafını sarmalayan cihazlardaki değerleri yükselmiş, kalp ritmi artmıştı. “Ne yapmış? Ne?” dedi zorla.

Teoman öfkeyle dudaklarını dişledi.

“Sadece bununla kalsa iyi. *Kızım*, dediğin kadını bir de bu Kurul’a kefil diye sunmuş. Olası ihanetinin bedeli diye kadının canını onlara vermiş.”

Bunu duyan yaşlı adamın yüzündeki vahşet ifadesi artmıştı. Artan kalp sesini umursamadan yerinden toparlanmaya çalıştı. “Kızım, ne-” Gerisi gelmedi. Elini kalbinin üzerine atarak tekrar geri devrildi. Göğüs kafesi yanıyordu.

“Doktor!” diye bağırdı Teoman.

Kapının dışında bekleyen Doktor içeri girdi. Alnına düşen sarı tutamları geri iterken, Teoman’ın emir vermesine gerek duymadan Tumturaklı’ya ilerledi. Değerlerini kontrol edip serumunu ayarladı. Gerekli tüm müdahaleleri yaptı. Kalp ritmi düzene girene kadar başından ayrılmadı. Kendini toparlayan Tumturaklı, “Nerede?” dedi birkaç dakika sonra. “Dün onu götürdü. Kızım, nerede?”

Uzun sayılabilecek bir an baktı Teoman. “İlyas Soykamer’e can borcunu ödemek için babalık yaptığını duydum,” dedi. “Hülya Kralşan’la Mahir’in tanışmasına sen sebep olmuşsun. Doğru mu?”

Geçmişe dair ne varsa pişmandı Tumturaklı. Gözleri ağır ağır kapandı. Hülya’nın Mahir’e kaçacağını bilseydi onu o eve göndermezdi. İlyas’ı ölüm yataklarına düşürmezdi. İyi bir adamdı İlyas Soykamer. Ama büyük bir kusuru vardı. Karısını kızlarından daha çok severdi. İhanetin ağırlığı babalık duygusuna baskın gelmişti. Onun yarım bıraktığı babalığı tamamlamak içinse Tumturaklı çırpınıyordu. Vicdanını temizlemenin başka bir yolu yoktu.

“Doğru,” dedi sadece.

“O yüzden mi o kızlara yıllarca baktın? Vicdanını temizlemek için mi?”

Sessiz kaldı. Yaşlılık nedeniyle büzüşen şakaklarına süzülen bir yaş vardı.

“Fazla yorulmaması lazım, Başkan’ım,” dedi Doktor.

Derin bir nefes verirken gözlerini kapadı Teoman. Birkaç saniye sonra açtığında içinde yanan öfke değil, merhametti. İçten içe o kadın adına üzgündü. Bu zamana kadar Kralşan’ın kafayı taktığı kadın olarak gözetim altındaydı. Savaşın orta yerinde olmasını beklemiyordu. Bu denli bir şey beklemiyordu!

“Kızlarım nerede?” dedi Tumturaklı yeniden. “Kralşan ona ne yaptı?”

Gerçeği söyleyemedi. Şu an için oldukça riskliydi. “Öldürmek istedi ama yapamadı,” derken sesi daha yumuşaktı. “Merak etme, hayatta.”

“Nerede?”

“Güvenli bir yere saklandı,” dedi sadece. “Kızını gerçekten seviyorsan o ortaya çıkana kadar sakın onu arama, Tumturaklı. Sadece bizden haber bekle ve yine işbirliği içinde ol.”

Yutkundu. Kurumuş dudakları büzüştü. “Ne için?” dedi.

Kenan’ı yok etmek için artık bütün düşmanlarını bir araya toplama-
lıydı. Ve Kenan’ın düşmanları arasında şüphesiz en güçlü isim, onu bir
gecede yerle bir eden kişi Yakup Öz’dü.

“Dün gece Kralşan’a karşı bir hamlede bulundu. Sana detaylardan
bahsedemem ama şu kadarını söyleyeyim, büyük bir savaş başlattı. Ama
sadece Ahuzar’a dokunmadı. Neden? Yakup Öz’le bir anlaşman mı var?”

Bakışları tavandayken başını aşağı yukarı salladı. “Var,” dedi zorla.
“Kenan’a zarar vermek için Ahuzar’ı öldürecekti. *Kızıma dokunma, ben
de intikamını alayım*, dedim.”

Kaşları çatıldı.

“Ne intikamı?”

“Ölen karısının.”

“Ne yaptın?”

“Ben yapmadım. Tulpar yaptı.”

Kaşları çatıldı Teoman’ın. Bakışlarını Tumturaklı’nın başında dikilen
Doktor’a çevirdi. “Neyden bahsediyor bu?” dedi.

Olayı herkes gibi Doktor da biliyordu ama Tulpar kısmından haberi
yoktu. Kısa bir an için o da bocaladı.

“Bana geldi,” diye devam etti Tumturaklı. Bakışlarını yeniden Te-
oman’a çevirdi. “Onun gerçek Tulpar olmadığından haberim vardı.
Bilmem ve onu saklamam için siz kulağıma bilgi uçurdunuz, biliyorum.”

Tam olarak öyleydi. Devam etmesi için başını salladı Teoman.

“Yakup ölen karısının intikamını almak için Ahuzar’ı öldürecekti.
Onun canını korumam için Tulpar beni Yakup Öz’e gönderdi. *Kadına
dokunmayın, ben de intikamını alayım*, dedi. Aldı da. Sevkiyatını patlatıp
galerisini yaktı.”

İzni dışında gelişen hiçbir şeyden hoşlanmazdı Teoman. Doktor’un
bakışları, Başkan’ın yüzünde bir gerginlik aradı ama yoktu. Aksine öğren-
diği bilgiden memnun gibi çenesi yukarı dikilmişti. Tam olarak öğren-
meye geldiği şey de buydu zaten: Yakup Öz’ün saklandığı yer! Gerisiyle
ilgilenmiyordu. O adama ihtiyacı vardı. Hayır, ona değil. Sakladığı Fi-
ko’ya ihtiyacı vardı.

“Yakup Öz’ün yerini biliyorsun yani öyle mi?” dedi. Sessiz kaldı Tumturaklı. “Biliyorsan söyle,” diye directti. “Artık bu vatan millet meselesi, Tumturaklı. Kızını yaşatmak istiyorsan beni de Yakup Öz’e götürmen lazım.”

Bakışları titremişti. “Ahuzar’a ne oldu? Doğruyu söyleyin bana. Ne yaptı kızıma?” Yerinden kalkmak için hareketlendiğinde Doktor elini omzuna bastırarak engelledi. Kalp ritmi yeniden artmıştı.

“Hayatta ve iyi,” dedi Teoman sadece. “Bunu bil, yeter.”

“Ne olduğunu söylemezsen Yakup’un yerini söylemem.”

Bakışlarındaki kararlılığı görebiliyordu. Sıkıntılı bir ifadeyle burundan soludu. “Kenan Kralşan, uluslararası bir yeraltı topluluğuna üye olmuş,” dedi. “Kendilerine *Kurul* diyen bir yapılanma. Bir şey saklıyorlar. Bir silah ya da güç. Bilmiyoruz. Bilen kişi o Fiko denen adam. O ise Yakup Öz’ün koruması altında.”

“Sakladığı şeyin şifresi mi Ahuzar’da?” dedi Tumturaklı zorla. Az önce anlatılmasına rağmen bu acı gerçeği yeni idrak edebiliyordu.

Teoman başıyla onaylarken ifadesizdi.

Cemil’in gözlerindeki vahşet ifadesi büyüdü. Baş yastıkta geri düşerken elini yeniden sıkışan kalbinin üzerine attı. Nefesi tıkanmış, daha fazla konuşacak gücü kendinde bulamamıştı. Her şey fazlasıyla ağırdı. Onları yıllarca kendi kızı bilip korumuştı. Kenan’ın ona Hülya yüzünden takıntılı olduğunu düşünmüştü. Gerçekler yüksek bir dağın en tepesinden yuvarlanan bir taş yığını gibiydi. Tumturaklı’nın hasta ve yorgun kalbi kaldırmıyordu. Kalp sesi daha da düzensiz bir hale geldiğinde Doktor müdahale etmeden yapamadı.

“Daha fazla devam edemez, efendim,” dedi. “Dinlenmesi için fırsat verin. Yarın tekrar geliriz.”

Tumturaklı’nın yorgun gözleri kapanıyordu. Teoman sıkıntılı bir yüzle sandalyeyi geri iterek ayaklandı. Tam geri dönecekken bitkin bir el, bileğinden kavramıştı. “Bekle,” dedi zorla. “Söylemeden ölemem, bekle.” Nefesini kısa bir an için toparlayamadı. “Bekle.”

Bekledi Teoman Doğu. Hevesle ve büyük bir heyecanla not etti Tumturaklı’nın mecalsiz dudaklarından çıkan kelimeleri. Sonra yorgunlukla gözleri kapandığında, dinlenmesi için odadan çıktılar. Sessiz koridoru Doktor’la birlikte adımladılar.

“Başkan’ım,” diye mırıldandı Doktor. Yeşil gözleri sürekli etraftaydı. Kralşan’a dair bir iz arıyordu. Onlar gibi onun da her yerde gözü olabiliirdi. Doktor, her zaman dikkatli ve kendinden emindi. Zengin bir ailenin en küçük çocuğu olduğunu kimse bilmezdi. Şımarık oluşu yüzünden babası kartlarının limitlerini kestiğinde onun kendine yalvaracağını düşünmüştü ama yanılmıştı. Zekâsı yabana atılacak gibi değildi. Devlet onu hem doktor hem de vatanı adına çalışması için eğitmişti. Babasına ise bir daha minnet etmemişti.

“Söyle,” dedi Teoman sadece.

Kendince büyük bir sorundan bahsedip, “Tulpar, yani Timur Töngge,” dedi. “Kadına âşık.”

“Yani?” dedi Teoman. Her şeyin farkındaydı.

“Kadını ona emanet etmemiz ne kadar doğru? Gönderdiği dövmedeki şifreler hâlâ çözülemedi. Şifrenin tam anlamını bilen tek kişi ise Kralşan. Kralşan ise kadının peşinde. Âşık bir adamın bu göreve devam etmesi ne kadar mantıklı. Kenan Kralşan bize canlı lazım.”

“Hayır,” dedi Teoman anında. Adımları durdu. Yönünü Doktor’a çevirdi. “Kenan bana artık canlı lazım değil. Ölü ya da diri, hiç fark etmez. Bana elindeki güç lazım. Onun da ne olduğunu biliyoruz. Töngge’ye gelince...” Verdiği nefesle omuzları kabardı. Ellerini siyah kumaş pantolonunun cebine sıkıştırdı. “Bu dünyada, bir adamın sadece kim için yapacaklarının bir sınırı yoktur, biliyor musun Doktor?” Doktor cevap vermedi ama yeşil gözlerinde beliren soru işaretleri vardı. “Sevdiği kadın,” dedi Teoman. “Âşık bir adamın bu dünyada yapamayacağı hiçbir şey yoktur. O kadın bize canlı lazım. Ve onu her şeyden ve herkesten koruyacak tek kişi ise Töngge. Bunu canı pahasına yapacak, eminim. Sen veya bir başkası bunu görev bilinciyle yapar ama o yüreğiyle yapacak. Yüreğin bileğini kimse bükemez. Kenan ise o kadını er ya da geç almaya gidecek. İşte o gün ben de onun ya ölüsünü ya dirisini alacağım.”

“Kurul?” dedi Doktor. “Onlara nasıl ulaşacağız? Sakladıkları şeyin ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz.”

Yeniden önüne döndü Teoman Doğu. Hastane koridorunun en ucundaki açık odanın duvarında bir Atatürk portresi vardı. En sevdiğiydi üstelik. Mavi gözler umutla, mavi gökyüzüne bakıyordu. “Yakup Öz’ü bulun,” diye mırıldandı. “Fiko’yu alıp bana getirin. O adam anlattığından katbekat fazlasını biliyor.”

“Kurul denen şey Kenan’ın şifreyi yakalattığını öğrendiyse şu an çoktan sakladıkları şeyin yerini değiştirmiş olabilir.”

Her türlü ihtimalin farkındaydı Teoman. İlerlemeye devam etti. “Beyrut’un her köşesini karış karış izleyin. En ufak yabancı bir hareketi bildirin.” Hafifçe geriye doğru baktı. “Kenan, Fiko’yu öldürmek için eninde sonunda gelecek. Tumturaklı’nın dediği yere bakın. Önce Fiko’yu bulun.”

Doktor sessizce onaylayıp, ardı sıra ilerlerken onun zihninde dolaşan tilkilerin kuyrukları birbirine değmiyordu. Kenan kaçmıştı ama Kurul’un onu bulacağına emindi. Şifreyi istediklerinde kadını veremedi diye belki de kafasına sıkacaklardı. İşine gelirdi ama Teoman bunu istemiyordu. Kralşan’ı tanıyordu. Ona ihanet eden herkesi öldürmeden ölmeyeceğine emindi. Önce Fiko’yu öldürecek, daha sonra Ahuzar’ı aramaya başlayacaktı. Tek başına yok olmayacak, onu dibe çekenleri de kendisiyle beraber yok etmek isteyecekti.

Teoman’ın elinde iki koz vardı: Ya Fiko’yu öldürmeye geldiğinde onu yakalayacak ya da Ahuzar’ı bulduğunda bu işi toptan bitirecekti. Ama o şeytanı kendi elleriyle gömmek dışında hiçbir şey istemiyordu. Lakin bir anlık öfkeyle savaşa girmeyecek kadar uzun bir süredir vatani için savaşıyordu. Hesabını iyi yapmalı, avantajı yoksa saldırıya geçmemeliydi. Hazırlıksız olanı hazırlıklı bekleyen yenerdi. Teoman Doğu artık bu savaştaki her hamleye hazırlıklıydı.

Asla kaybetmeyecekti. Bundan emindi.

Süregelen bir fotoğraf dizisiydi hayat, anlar ve anılardan ibaretti. Ucu tutulmayan bir halattı yaşam, doğanlar ve ölenlerden oluşan. Akıp giden bir nehirdi zaman, elimizde kalanlar ve yitip gidenler varken. Artık neydi elimde kalan? Hayatta mıydım? Bu fotoğraf dizisinde daha fazla yerim var mıydı?

Hissettiğim tek şey derin bir sızıydı. Başımda, bacaklarımda, kollarımda, belimde ama en çok da göğüs kafesimin altında ve karın boşluğumda. Gözlerim ağır ağır aralandı. Karanlıktı her yer. Bir arabanın ön panelini seçti gözlerim. Arabanın ışıkları gece içinde parlarken önünde dikilen adam oydu. Sırtı bana dönüktü. Başının üzerinden çıkan dumanlar sigara içtiğinin göstergesiydi.

Direnemedim. Gözlerim yeniden kapandı. Karanlığın içine yuvarlandım. Zamansız bir zamanın içine düştüm. Yeniden kendime geldiğimde bir rüyanın içindeydim. Acı devasaydı ama gerçeklik ve rüyayı ayırabiliyordum. Dışarıda sigara içen gölgesi gerçektir. Şu an bulunduğum yer ise bir rüya. Oysa rüyaları hiç sevmezdim. Ne görürsem çıkardı. Ne hissedersen başıma gelirdi. Babam İlyas Soykamer, *kalbinin temizliğinden*, derdi bu durumun sebebine. *Kalbin o kadar temiz ki bir su gibi hayatına değecek her şeyi önceden sana yansıtıyor.*

Oysa ben de kör olmak, hissederek değil de yaşayarak öğrenmek isterdim. Hisler yaşamdan daha ağırdı. Yakıyor ve batıyordu. Ama kalbim buna hiçbir zaman el vermemişti. Hisler yaşamın önündeydi. Şu an bedenimdeki acıya rağmen hissettiğim şey huzursuzluk değil, derin bir sıcaklık ve güvendi. Bedenimin sallandığını hissettim ama rüya ve gerçeklik arasındaki araftan kopamadım. Gözlerimi araladım ama gerçekliğe değil, rüyaya.

Gözlerime değen yeşillikler rüyamda dahi irkilmeme neden olmuştu. En son gördüğüm rüya o an aklıma düşmüştü. Karanlık ve kan vardı. Tedirgin bakışlarım ayak dibime eğildi. Kan korkusuyla irkildim ama yoktu. Her rüyada olduğu gibi yine yalınayaktım. Çünkü Ahuzar aslında en çok böyle yürümeyi severdi ama kimse bilmezdi.

Çimler vardı ayaklarımın altında. Etrafımı sarmalayan yeşilliğin gözalcı tonlarından sadece biriydi. Göğüs kafesim onun güven veren deniz kokusunu aradı. Kendisi yoktu ama his yerli yerindeydi. Bu hissi göğüs kafesime ekmiş gibiydi. Artık o yokken de varlığı benimleydi. Büyük bir dağın en tepesindeydim belki. Ya da büyük bir ormanın. Ağaçlar rüzgârla salınıyordu ama hissettiğim hiçbir şey yoktu. Rüzgâr varsa ben de hissetmeliydim ama hiçbir his yoktu.

İleriye doğru adım atarken korkmadım. Nereye gittiğimi düşünmedim. Hayatımın önü ve arkası yoktu artık. Tıpkı nereye gittiğimin bir öneminin olmayışı gibi. Çimlere basan ayaklarım da onları hissetmiyordu. Sadece vardım. Hepsi bu kadardı. Varlığımın içinde kayıptım. O an düşündüğüm tek şey buydu. Korkmadan ilerledim. Onu aradım ama adını anmadım. Belki de andım ama ben duymadım. Rüya benimdi ama bütün duygular hissizlikten ibaretti. Böyle bir yeşillikte kuşlar öterdi mesela. Yoktu. Rüzgârın uğultusu duyulurdu. Yoktu. Boşluktan başka hiçbir şey yoktu.

Nereye gittiğimi bilmeden ilerledim. Bakışlarım ileride duran bir bedene takıldı. Yeşilliklerin ucunda bir tepe vardı. Tepenin en ucunda ise bir kadın.

Bu noktadan seçmek zordu. Görebildiğim tek şey bana dönük sırtı, omuzlarından dökülen kumral uzun saçları ve üzerindeki beyaz elbiseydi. Minik çiçekler vardı sanki elbisenin üzerinde. Kanda açan çiçekler gibi kırmızıydılar.

Adımlarım korkusuzca o yöne ilerledi. Ona yaklaştığım her bir adımda kulaklarıma uğultu dolmaya başladı. Önce sesler, daha sonra hisler geri geldi. Kuşlar ötmüyordu ama rüzgâr ağır bir uğultuyla esiyordu. Daha da yaklaştım. Elbisesindeki kırmızı çiçekler belirginleşti. Bir kadın değildi. Genç bir kızdı. İnce bedeni ve zarif elleri vardı. Tepedeki uçurumun ucunda dikilirken korkmuyor, aksine yüzüne vurup saçlarını geri savuran rüzgâra karşı büyük bir memnuniyetle dikiliyordu.

Aramızda on adımdan daha az kaldığı anda durmak zorunda kaldım çünkü rüzgâr şiddetliydi. Öyle ki bedenimi bile geri savuruyordu. İnadım galip geldi. Ayaklarımı yere bastırarak rüzgâra direndim. O ise bundan hiç etkilenmiyormuş gibi kollarını iki yana açtı.

“İn oradan!” diye bağırdım zorla. Ellerim yüzümü, rüzgârın getirdiği kum ve taş parçalarına karşı koruyordu. “Düşeceksin. Geri gel.”

Gelmedi. Ama beni duydu. Bakışlarını hafifçe yana doğru çevirdi. Sol omzundan baktı yüzüme ama ben ona bakamadım. Rüzgâr yüzünden gözüme dolduğunu hissettiğim kum taneleriyle gözlerim kapanmıştı. Tek gördüğüm çenesindeki derin gamze ve dudaklarındaki tebessüm oldu. Belki bu da bir yanılsamaydı. Ayıramadım. Rüzgâra daha fazla direnemedim. Üç adım gerilerken ellerim yanan gözlerimdeydi.

“Teşekkür ederim,” dediğini duydum sadece. “Onu bana getirdiğin için...”

Su gibiydi sesi. Zarif ama yankılı. Kulak tırmalayan rüzgâr sesinin içinden sıyrılmayı dahi başaracak bir güzellikteydi. Cevap vermek, elimi yüzünden çekip ona bakmak istedim ama yapamadım. Yüzünü göremedim. Öne doğru eğilerek iki büklüm oldum. Sesler gibi bedenimdeki acılar da artık yerli yerindeydi. Karın boşluğum sızlıyor, belim ağrıyordu. Gözlerim belki de kumdan değil, bedenimdeki acıdan sızlıyordu, seçemedim.

Omzumda bir el hissettim. İki büklümdüm ama kim olduğuna bakmak için doğrulmayı denedim. Başaramadım. Dizlerim de yere vurdu. Ellerim yerdeki çimlere değdi. Ayaklarını gördüm sadece. O da benim gibi yalınayaktı. Sonra beyaz elbisesinin ucunu gördüm. Kırmızı çiçekler etek uçlarına yayılmıştı. Başımı kaldırıp yüzüne bakmak için direndim ama olmadı. Acı bütün bedenime yayılıyordu. Ayağa kalkamadım. Ona bakamadım. Yanan

gözpınarlarımla iki büklüm bir halde acı çekmekten başka hiçbir şey yapamadım.

Sırtımı sıvazladı. Ağır değildi eli, şefkatliydi. Acımı hafifletmek için sırtımda gezinen eli o an daha acı bir gerçeği anımsamama neden oldu. Ben sırtıma yaşam işlediğimi sanırdım. Ama benim tenime işlenen ölümdü.

“Sök onu oradan!” diye inlediğimi duydum. “Al onu sırtımdan!”

Durmadı. Belki de beni duymadı. Eli şefkatle aynı noktayı okşamaya devam etti. Sevmemeliydi oysa beni. Şefkat de duymamalıydı acıma da. Ama git, diyemedim. Bırak, diyemedim. Eli öyle hafifti ki değdiği yerdeki acı geçiyordu. Dur, yaramı okşama, dibime eririm, diyemedim. İki büklüm olduğum yerde kaldım. Büyük bir şefkatle sırtımı okşadı. Gözlerimdeki karanlık beni daha da içine çekti. Siyah zifire bulandı. Parmaklarımı yerdeki çime ve toprağa geçirdim. Yana doğru düşecektim. İzin vermedi. Başım göğsüne düştü. Sırtımdaki elini bu defa saçlarımda hissettim.

Çok derinlerden sesi geldi kulağıma. Elleri saçımı ve sırtımı aynı anda okşarken bir şarkı söylüyordu. Bilmediğim bir lisandı ama kalbimi acıtmıştı. Ne dediğini de ayırmak zordu ama ninninin melodisi öyle derindi ki bütün acımın arasında nefesimi dahi yavaş almaya çalışarak onu dinledim. Acımı anlıyor gibiydi. Sesi de elleri de.

“Nana...” diyordu zarif bir ezgiyle. “Çkimda komoxti nana...”

Gerisini seçemedim. Gözlerimdeki karanlığın içine düştüm. Önce elleri kayboldu, daha sonra varlığı, en son da sesi. Rüyadan sıyrılıp gerçekliğin içine düştüğümde de sırtımda gezinen eller vardı ama daha büyüktü. Güçlü bir kol etrafımı sarmalamıştı, sıcak bir gövdenin içine çekilmiş gibiydim. Kısa bir bocalamanın ardından kokusu burnuma vurduğunda rüyadan bütünüyle sıyrıldım. Onun yanımdaydım.

Timur’un.

Gözlerimi aralamaya çalıştım. Başardım ama karın boşluğumdaki sızı öyle derindi ki inlemeden edemedim. Gözüme ilk değen çenesindeki gamze oldu. Kapanmak üzere olan bakışlarım etrafta gezindi. Bir arabadaydık. Ama o ön kısımda değildi. Arkada, benim yanımdaydı. Yatıyordum ama başım dizlerindeydi. En uca oturmuş, bir elini sıkıca omzuma dolamıştı. Nerede olduğumu, ne olduğunu o an için idrak etmem bir hayli zordu. Her şey bulanık bir gölün dibini izlemeye benziyordu. Silah sesleri vardı ama seçemiyordum. Kanlar vardı ama kimindi, bilmiyordum.

Başını geriye doğru atmıştı. Gözleri kapalıydı ama uyuyup uyumadığını ifadesinden anlamak zordu. Başının yanındaki tutunma kısmına asılı bir serum gördüm. Ucundaki kablo, benim koluma geliyordu. Zihnim bunu dahi seçemeyecek bir yorgunluk içindeydi.

Timur, demek istedim ama yapamadım. İnledim sadece. Ateşin bedenimde gezindiğini, dudaklarımın bu ateşle patlamak ister gibi sızladığını ve derisinin inceldiğini hissediyordum.

Tek bir iniltimle gözleri açıldı. Çenesini dikleştirip bakışlarını dizlerindeki başıma eğdi. Yorgun görünüyordu. Uyuduğunda gözlerinde beliren mahmurluğu ve hafif şişliği biliyordum. Hayır, şu an hiç uyumuşa benzemiyordu. Keskin kahvelerin içinde beliren ip gibi kırmızı çizgiler ve göz altlarında morluklar vardı.

“Ahu,” dedi anında. O an için şiir gibi geldi sesi kulağıma.

Ben Ahu’yum, demek istedim ama yapamadım. *Ahuzar değil, Ahu. Ahuzar öldü, Ahu.*

Minik bir inilti daha dökülmüştü dudaklarımdan. Omzumu kavrayan elini alnımda ve yanaklarımda hissettim. Gözlerim yeniden kapandı. Her yerim yanıyor ve titriyordu.

“Ateşin var,” dediğini duydum çok derinlerden. “Ahu, beni duyuyor musun? Ahu!”

Duyuyordum ama cevap veremedim. Elleri yüzümde gezindi. Bilincim ise yine ellerimden kayıp gitti. Sadece bana seslenen sesini duydum. Karanlık büyüdü. Benliğimi de yuttu. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra gözlerimi yeniden araladım. Kokusu etrafımdaydı. Kucağındaydım ama onu görmüyordum. Yüzüme ve bedenime bir şey örtmüş gibiydi. Bu defa arabada değildik. Yürüyordu ama kucağındaki beni hiç sarsmıyordu. Gözlerimi kapatıp sıcaklığına daha da sokuldum.

Bir kapı gıcırtısı duydum. Sonra ise açılıp kapanma sesini.

“Hoş geldiniz,” demişti yaşlı bir adamın sesi. “Buyurun.”

“Kalacak yer lazım,” dedi Timur. Sesi yabancılaşmıştı. Bana sunduğu kadar nahif değildi.

“Saat gecenin ikisi, delikanlı. Benim bütün odalarım dolu. Bu saatte buralarda kalacak yer bulman zor. Şehrin içine girmen lazım.”

“O kadar uzaklaşmam,” dedi en net şekilde. “Acil kalacak yer lazım.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Hastan mı var?” dedi adam. Sessiz kaldı. “Neyin oluyor?”

Kısa bir an yine sessizlik oldu. “Karım,” dedi Timur en sonunda.

“Neyi var?”

Derin bir nefes verdiğini duydum. Sıkıldığında bunu yapıyordu. “Kallacak yerin var mı yoksa yok mu?” dedi kısıadan.

Minik bir tereddütün ardından, “Bekle,” dedi adam. “Biri bu saatlerde çıkacaktı. Oda boş mu diye bakıp geliyorum.”

Her zamanki gibi sessiz kaldı. Adamın uzaklaşan adım seslerini duyabiliyordum. Kolları daha sıkı kavradı bedenimi. Dudaklarını alev gibi yanan tenimde, saçlarımın üzerinde hissettim. “Diren,” dediğini duydum. “Biraz daha dayan.”

Hep *yaşayacaksın, diren*, diyordu. *Ölmeyeceksin, diren*. Ondan başka kimse bunun için çabalamıyordu. Sonra da gelip *bana güvenme*, diyordu. İmkânı var mıydı? Yoktu.

Çabalıyordum ama ateş bedenimi ele geçirmiş gibiydi. Parmak uçlarım dahi patlayacakmış gibi yanıyordu. Nefesini bir süre saçlarımdan çekmedi.

“Geldim,” diyen adamın sesi geldi derinlerden. Nefesi saçlarımdan ayrıldı. “Çıkmış ama oda temiz değil. Beklersen yarım saate halleder-”

“Gerek yok,” dedi. “Gerekli şeyleri ver, ben hallederim.”

“Kimliğin lazım,” dedi adam.

Bacaklarımdın altındaki elinde tuttuğu bir şey olmalıydı. Alt bedenim havalandığını hissettim. Elindeki şey her neyse bir zemine koymasının sesi geldi. “Çantayı aç, en üste,” dedi.

Bir fermuarın açılma sesi geldi. “Selim Tüzer,” dedi adam.

Timur sessiz kaldı. Selim Tüzer kimdi? Belki de oydu. Ayırmak yine zordu.

“Eşinin kimliğini de alabilir miyim?” dedi adam.

“Ne gerek var,” dedi en net şekilde. “*Karım*, dedim ya işte. Veriyor musun şu odayı yoksa vermiyor musun?”

Yine sessizlik belirdi. En son anahtarın zemine bırakılan metal sesi yükseldi.

“İkinci kat, 202 numara.”

Bacaklarımdın yeniden havalandığını hissettim. Önce başka bir şeyi, daha sonra ise anahtarı aldı sanki ama sesler karıştı. İlerledi ama adımları ağır ve sakindi. Birkaç dakika sonra başka bir kapının açıldığını

duydum. Belki de birkaç dakika değil, daha çok zaman geçmişti. Bu kadar hızlı ikinci kata çıkmasına imkân yoktu ama zaman algımı yitirmiştim. Kapının kapanma sesini duyduğumda yüzümün üzerine örttüğü şey her neyse geri sıyrılmış gibiydi. Karanlığın içinde ışığı hissettim. Gözlerimi zorla araladım. Başım kalbinin üzerine yaslıydı. Onun başında ise siyah bir şapka vardı. Gözüme ilk değen yine çenesindeki çukurdu.

Bakışları bana değdi. Aynı saniyelerde bedenimi dikkatle yatağa bırakmıştı. Kapanmak isteyen gözlerimi zorla açık tutmaya çalışıyor, ne olduğunu kavramak için zihnimde aranıyordum. Çok derinlerden duyduğum Kralşan'ın sesi uğursuzluk doluydu.

Benim yaşamam için sen ölmelisin, Ahuzar.

Şifreyi bir yere saklamam gerekiyordu. Ben de düşündüm ki neden sen olmayasın?

Ve şöyle bir şey var, Ahuzar. Benim olası ihanetimin bedeli olarak sunduğum kefil de sensin.

Sen benim için gönderildin. O gün şifreyi saklamam için sen bana gönderildin.

Karın boşluğumdaki acı kalbime battı. Sızı devasaydı. Bütün bunların sebebinin tenimde gezinen ateş olmasını diledim. İlk defa bir ateş beni yakıp kül etsin istedim. Bu gerçeikle yaşamaktansa silinip gitmek istedim. Ama tam o an *buna izin vermem*, der gibi o belirdi karşımda. En son ona atılan kurşunun önüne atladığımı anımsadım. Hayattaydı.

Hayatta ve yanımda.

Beni geride bırakır sanıyordum. Bırakmamıştı. Ahuzar değersiz bir hayat parçasıydı. Ama Ahu'nun tek bir kişide de olsa anlamı vardı. Ahuzar artık ölüydü. Hayata tutunmaya çalışan Ahu'ydu.

Kapı çaldığında, gözlerimi açtığımı görmeden gerilemişti. Geniş bir odaydı. O, girişe doğru kaybolurken benim bakışlarım tavana dikildi. Sarı ışık dönüyor, birken üç, daha sonra dört oluyordu. Gözlerimin içinin bile ateşle kavrulduğunu hissediyordum.

“Temiz çarşaf ve havlu,” dedi adam. “Eşinin doktora ihtiyacı var mı? Bayağı kötü görünüyor. Yoksa arayalım ge-”

“Gerek yok,” dedi sadece. “Yemek var mı? İlaç içmesi lazım.”

“Mutfağa bir bakayım,” dedi yaşlı adam. “Çorba olacaktı.”

“Eyvallah.”

Kapının kapanma sesi geldi. Bana yaklaşan adımlarını duyduğumda başımı yeniden ona çevirmeyi denedim. Belimdeki platinler sert bir odun parçası gibi batıyordu. Uzun süre hareketsiz kalamazdım. Ama uzun süre de hareket edemezdim. Her şekilde ağrıyorlardı. Beni ayakta tutan ayak bağı gibiydiler.

“Timur,” diyen mırıltımı duydu.

Başındaki şapkayı yatağın diğer ucuna savurdu. Üzerinde siyah bir tişört vardı. Bana doğru ilerlerken yüzündeki endişe ve korkuyu görebiliyordum. Elini alnıma attı. Saçlarımı geri itelerken ateşimi avuçlarıyla kontrol etti. Terliydim. Bunun da farkındaydım. Şakaklarımdan süzülen ıslaklıklar vardı. “Siktir!” dedi en sonunda. “Ahu!” Sesi güven veriyordu. Yüzümü avuçlarının içine aldı. “Bana güveniyorsun, değil mi?”

Kesik kesik soludum. Konuşamadım. Sadece başımı aşağı yukarı salladım.

Güzel, dercesine başını salladı.

“Ateşini düşürmemiz lazım. Üzerini çıkarmam gerek. Tamam mı?”

Tepki veremedim. Yine minik bir baş hareketiyle onayladım. Ellerini yüzümden çekmişti. Yerdeki çantayı açtı. İçinden bir poşet ve serum çıkardı. Kolumda hâlâ damar yoluna bağlı bir serum olduğunu o an fark etmiştim. Hızlı ama dikkatli bir şekilde serumu kolumdan çıkardı.

“Biricik?” dedim. “Biricik, nerede?”

“Güvende.”

“Neredeyiz?”

Parmaklarını karnımda hissettim. Yaraya değmeden pantolonumun düğmelerini açtı. Kumaş bacaklarımdan sıyrılıp gitti. Tepki veremedim. Zihnimde hiçbir tehlike sinyali çılmadı. *Güven* demekti o. Ondan ne acı gelirdi ne yara. Kırdığı kalbi geri almak için bile her yeri ateşe veren bir adamdı. Sızlayan bedenimle ne yapacağını beklemekten başka bir şey yapmadım.

“Yolda,” dediğinde pantolonumu yere savurmuştu.

“Nereye gidiyoruz?”

Kendi üzerindeki tişörtü çıkarıp diğer köşeye savurdu. Bedenindeki morluklar ve çürükler öyle derindi ki bu halde olmama rağmen her birini seçtim. Sırtını ve omuzlarını kaplayan kan lekeleri kurumuştı. Bir savaştan çıkmış gibiydi. O an bir gerçeği daha hatırladım. Biz zaten bir savaştan çıkmıştık.

İlerleyip gözden kayboldu ama sorumu da, “Memlekete,” diye cevapladı. Banyoya gitmiş olmalıydı. Suyun açılma sesi geldi. Birkaç saniye sonra yeniden yanımdaydı.

“Memleket neresi?” dedim.

Bedenimi yavaşça kucaklayıp yataktan kaldırdı. Üzerimde gri bir tişört vardı. Bunu da yeni fark ediyordum. “Anlaşılan sadece içince aklın sıfırlanmıyor,” dedi. Anlamamıştım. Umursamadım da. Daha önce sorup sormadığımı hatırlamıyordum. Başımı gövdesine yasladım. “Rize,” dedi sadece. “Rize’ye gidiyoruz, Ahu.”

Kucağında benimle banyoya girdi. O an hemen karşımda kalan aynadan ikimizi gördüm. Heybetli gövdesinin üzerinde küçük kalıyordum ama oraya ait gibiydim. Şu anda dahi içimi kıpır kıpır edecek bir detaydı ama umutsuzluk her zerreme yayılmış gibiydi. Kalbim sızlayarak kıpırdandı. Bacaklarım ve kollarım kan içindeydi. Alnımın bir köşesinde derin, büyük bir morluk vardı. Saçlarımdaki kan izleri kurumuştur belki ama kokusu keskindi. Genzim sızladı o an. Anlamsız bir duygu patlaması göğsümün üzerinde patladı.

Ölmek değil, deli gibi yaşamak istiyordum. Burada, tam da bu gövdede. Ama hiçlik duygusu bataklık gibiydi. Değersiz bir hayat parçası olan Ahuzar’ı içine çekiyordu. Ben hayatım için yıllarca mücadele etmişim. Gaddar bir annenin elinden sıyrılmış, daha da gaddar bir adamın eline düşmüştüm. Kaçtığım kişiler ise kendi hayatlarını kurtarmak için hep benim hayatımı öne sürmüştü. Annem yaşamak için benim ölüm emrimi vermişti. Kenan yaşamak için hayatımı bir kumar masasına düşünmeden koymuştu.

Ahuzar herkes için ölmesi gereken biriydi.

Şakağıma doğru bir damlanın süzüldüğünü hissettim ama onun görmesini istemedim. Alnımı çıplak göğsüne yaslariken bedenim ateşin etkisiyle sızlıyordu. En çok dövmemi severdim oysa. Atları, pusulaları, kuşları ve çiçekleri. En sevdiğim şeyler ölümüne bulanmıştı. Artık istediğim tek şey o dövmenin sırtımdan kazınmasıydı.

Gövdesine daha sıkı sarmaladı beni. Herkesin ölmemi istediği şu dünyada, yaşam dolu bir öpücük daha bıraktı saçlarımda arasına. Oysa saçlarımda da kurumuş kanlar vardı. Umursamadı. “Üşürsen buradayım,” dedi sadece.

Aniden bedenime değen soğuk suyla irkildim. Bedenimi kaldırıp kucağından inmek istedim ama izin vermedi. Daha sıkı sarmaladı. Üşüdüm

ama dediği gibi buradaydı. Gözlerimi akan su yüzünden zorla araladım. Beni kucağında sıkı sıkı tutarken suyun altında dikiliyordu. Bedenimde gezen ateş sönmedi ama tenimin üzerinde gezinen sıcaklık yerini keskin bir titremeye bıraktı.

Minik bir çığlık kaçmıştı dudaklarımdan ama titreyen dişlerimin arasından zorla duyulmuştu. Bırakmadı. Dudaklarını ise başımın üzerinden çekmedi. Soğuk su bir süre sonra acı vermemeye başladı. Tenim hissizleşiyordu. Belki de onun sıcaklığı buna engel oluyordu. Gözlerimi kapamadan hemen önce elim sağ omzunu kaplayan derin morluğa uzandı. Büyük bir çürüktü ama umursuyor gibi değildi. Elim omzuna dolandı. Sonra ise boynuna. Bırakmazdı, biliyordum ama Ahu da olsam her zaman tutunacak bir yere ihtiyacım vardı. Yıkılamazdım.

Gözlerim kapandı. Soğuk suyun tenimde bıraktığı his bir süre sonra hissizliğe dönüştü. Ne kadar öyle kaldığımızı bilmeden bekledim. Zaman yine zamansızdı. “Timur,” dedim.

“Ahu,” dedi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Memleket,” diye cevapladığında aynı soruyu az önce sorduğumu algılayabildim.

“Ha, Rize,” diye homurdandım.

“Ya, Rize,” diye cevapladı.

Su aniden kapandı. İşte bu noktada üşüyecek oldum. Ama izin vermedi. Kucağında benimle birlikte duştan çıktı. Bedenimi kısa bir an için lavabonun yanındaki taşa oturttu. Başım dönüyor, ağrıyor, karnımdaki yara sızlıyordu. Geri devrilecek olan bedenime izin vermedi. Kollarımdan yakalayıp yüzümü yeniden avuçlarının içine aldı. “Bana bak,” dedi dingin sesi. “Aç gözünü. Bana bak.”

Kendimi buna zorladım. Tenimde ve gözlerimde gezinen ateş hafiflemiş ama yerine başka bir ağırlık çöreklenmişti. Öne düşen başımı avuçlarının arasına sabitledi. Yüzü yüzümün hemen dibindeydi. Kirpik uçlarından süzülen su damlalarına baktım. Onun keskin kahveleri ise yüzümün her yerinde hızla geziniyordu. Endişeliydi. Görebiliyordum.

“Üzerindeki tişörtü çıkarıp havlu saracağım,” diye açıkladı.

Cevap verecek halde değildim. Sadece başımı aşağı yukarı salladım. Belimdeki ağrı kurşun yarasıyla denkti. Bütün kemiklerim kırıldığında, bir hastane yatağında tek başıma yatarken de bu acılarla yaşamak zorunda

kalmıştım. Doktorlar hep yaşamamın bir mucize olduğunu söyleyip dururdu. Kenan Kralşan ise *benim sayemde hayattasın*, diye övünürdü. Bu cümle bütün kemiklerimin kırılmasıyla eşti.

Üzerimdeki ıslak gri tişörtü dikkatle çıkardı. Bakışları yüzümdeydi. Tişörtü yana savurduğunda karşısında tamamen çıplak kaldım ama bakışlarını yine yüzümden koparmamıştı. Omuzlarıma dökülen ıslak saçlarımı sırtıma itelerken daha fazla dik duramadım. Belimdeki ağrı bıçak gibi kesiyordu. Alnım omzuna düştü. İki büklüm olduğumda da karnımdaki yara sızladı. Elleri omzuma dökülen saçlarımdaki suyu sıkıyordu.

“Belim,” diyebildim.

Havluya giden eli duraksadı. Bir eli sırtıma uzandı. Tereddüt etti ama durmadı. Islak tenimin üzerinden ağır ağır belimi ovuşturdu. İç çekişim anlamsızdı ama her yanıma acıyordu. O zaman da böyle yaslanacağım bir omuz olsa şeytanın eline düşmezdim oysa. Eli böyle sırtımda olsa oraya ölümün işlenmesine izin vermezdi.

Belimi ve sırtımı ovuşturan eli hafifçe sırtıma doğru ilerledi. Dövmenin pusula kısmına geldiğinde duraksadı. Yara izleri belirsizdi ama dokunan hissedirdi. Hissetti. Ama yara izlerinde değil, pusulanın içinde gezindi parmakları. Derin bir nefes verdiğini duydum. Yanağını, omzuna düşen başıma yasladı.

“Silin onu oradan,” diye mırıldandım. Sesimde ince bir acı vardı. Bir de minik, belli belirsiz bir yalvarma. “Alın onu sırtımdan.”

Kendime dair en sevdiğim tek şey dövmemdi ama artık omuzlarıma ve sırtıma yükten başka bir şey değildi. Sessiz kaldı ama avuçiçi dolu dolu bir cevap verdi. Dövmeye bastırdı elini. Benim *ölüm*, dediğim yeri okşadı. Alışkın değildim acımın sıvazlanmasına. O patlamadan sağ çıktığımda kendi acımı kendim sarmıştım. Canım acıdıkça can yakmam bundandı.

Genzimi sızlatıyordu bu ilgisi. Mahrum kalınan şeyler iğne batması gibiydi ama elde edildiğinde bıçak gibi derin bir keşiğe neden oluyordu.

Bir şeylerden kaçtığımızın farkındaydım. Kralşan yakalanamadıysa ondan mı kaçıyorduk? Yakalandıysa kimden kaçıyorduk? Polise gitmemiz gerekmez miydi? Hepsini sormak istedim ama dilim dönmedi.

Eli sırtımı ve belimi kısa bir an daha sıvazlayıp üzerimden ayrıldı. Yandaki havluya uzandı. Alıp hızla başıma ve bedenime doladı ama büyük havluya âdeta bir bebek kundaklar gibi sarmalamıştı beni. Üst çıplaklığım kapandığında yeniden kucağına aldı. Banyodan çıktık. Usulca yatağa bıraktığında bilincimin ucunu kısa bir an için tutamadım. Gözlerim

kapandı. Kendime geldiğimde, başucumda oturuyordu. Eli alnımda ve yanaklarımda gezindi. Ateşimi kontrol ediyordu. Hafiflediğini ben bile hissediyordum. Gözlerim ve dudaklarım artık sızlamıyordu. Bilincim ise artık eskisi kadar puslu değildi.

Bedenimi yeniden kendine doğru kaldırdı. Havlu üzerimden kayıp gitti ama gözleri yüzümdeydi. Üzerime siyah bir tişört geçirirken tüm kontrolü ona bırakmıştım. Saçlarımla ıslaklığını aynı havlunun ucuna alıp yeniden yatağa bıraktı ama yanımdan gitmedi. Tişörtü göğüs altıma kadar sıyırdı. Islak bandajı söküp başucuma hangi ara çıkardığını bilmediğim tentürdiyot ve pamukla yaraya pansuman yapmaya başlamıştı. Karşısında göğüs çıplaklığımla kaldığımda anlamsızca utandım.

Ama onun bakışları sadece yaradaydı. Başka hiçbir yerime değmiyordu keskin kahveler. Utandığım aslında bedenimdeki yara izleriydi. Sol bacağımın iç kısmındaki büyük iz en az yüzümdeki kadar belirgindi. Kurşun yarasının olduğu yerden de hafifçe uzanan bir iz vardı. En çoğu sırtımdaydı. Patlamada geri savrulduğum ve bir duvara çarptığım için en çok yarayı sırtımdan almıştım. Doktor, *önüne siper olan bir kuvvet, yüzünü ve bedeninin ön kısmını alacağı darbelerden korumuş*, demişti.

Kimse bilmiyordu ama duvara vurup yere düştükten sonra önümde beliren, acı içindeki bedenime daha fazla zarar gelmesini engelleyen oydu. Bu benim kendime sakladığım tek bencil sırdı.

Sormadı hiçbir yarayı. Belki de benim haberim yokken yine pansuman yapmıştı bu yaraya. Üzerimdeki kıyafet başkaydı. O değiştirmiş olmalıydı. Ben göstermeden görmüştü her bir yaramı.

“Kenan...” diye mırıldandım. “Nerede?” Zihnim bulanıklıktan sıyrılıyordu.

Yarayı temizleyen elleri durmadı. “Bilmiyorum,” dedi sadece.

Onu kolundan ve bacağından vurduğunu hatırlıyordum. “Vuruldu ama değil mi?” diyerek onaylatmak istedim. Sessizce başını aşağı yukarı salladı. Yakalansaydı söylerdi. Sessizliği bir cevaptı. Zorlu bir nefes verdim. “Kaçtı, değil mi?” Yine sessiz kaldı. Bandajı kapatıyordu. Aklıma gelen ilk şey, “Kenan’dan mı kaçırıyorsun beni?” demek oldu.

Bandajı tamamen kapatıp, “Herkesten,” dedi en net şekilde. Yorgun kahveler gözlerimi buldu.

Genzim sızlıyordu. Ağlamaktan nefret ederdim ama her şey ağırdı. Yalnızlık, değersizlik ve ölüm. Her şey. Savaş dediği şey sırtımda oynanıyordu. Dile getiremedim çünkü gücüm yoktu. Ağlamak istedim ama onu

da yapamadım. Uykum geliyordu. Ellerini yeniden yüzümde hissettim. “Uyuma,” diyen sesi yumuşacıktı. “Yemek yemen lazım.”

Farkındaydım. Açlıktan midem bulanıyordu ama gözümü açamıyordum. Elleri yüzümden ayrıldı. Koluma yeni bir serum taktığını hissederken uykunun girdabına çekiliyordum. Seruma iğneyle bir ilaç sıktı. Başucumdaki bir yere tutuşturdu ama bakmadım. Umurumda değildi. Kapının çaldığını duydum. Yanımdan ayrılıp kapıya ilerledi. Gözlerim kapandı.

Birkaç saniye sonra, “Bir kâse çorba kalmış, delikanlı. Yeter mi?” dedi adamın sesi.

Cevap vermedi ama kapının kapanma sesi gelmişti. Yeniden başucuma oturduğunu hissettiğimde gözlerimi araladım. Komodinin üzerine bıraktığı bir tepsinin içinde çorba, kaşık ve ekmek vardı. Eli yine saçımdaydı.

“Canın acıyor, biliyorum ama birazcık gayret et. Olur mu?”

Ne zaman bu ses tonunu kullansa *hayır*, deme ihtimalimi sıfırlıyordu. Toparlanmak istedim. Anladı. Kollarımın altından kavrayıp, yardım ederken yastıkla sırtımı destekledi. Geri çekilirken, yanağı yanağıma değince anlamsızca yine içimde bir noktanın kıpırdadığını hissettim. Şu haldeyken bile üzerimdeki etkisi inanılmazdı. Başını geri çekti ama uzaklaşmadı. Onu izlediğimi fark etmişti. Aramızda bir karış bile yokken gözleri yüzümde gezindi.

Yüzüne uzun uzun bakmak isterdim ama başımı dik, gözlerimi açık tutamıyordum. Seruma enjekte ettiği ilaç ağır gelmiş olmalıydı. Belki de yaşananlardı ağır gelen. İstemiyordum artık bu dünya için mücadele etmeyi. Öfke de ateş de kaynamıyordu içimde. Sönmüştü kendime dair bildiğim ne varsa.

Tepsiyi kendi dizlerinin üzerine aldı. Kendisine yemek dahi yapmayan, benim yaptığım yemeği bile *önüme getirirsen yerim yoksa almaya üşenirim*, diyen adam kaşığa doldurduğu, dumanı tüten mercimek çorbasına hafifçe üfledi. Soğuduğuna emin olduktan sonra dudaklarıma doğru ilerletti.

Buna da alışkın değildim. Garip bir histi. Canımı yakıyordu şefkat. Geçmiş anılar paçalarımın düşmeyen dikenli bir ot gibiydi. Hasta olduğum bir an vardı küçüklüğümde. Ateşler içinde yatıyordum. Babam çiftlik sahibi tarafından birkaç günlüğüne başka şehre gönderilmişti. Yanımda kalan anneydi. Yataktan kalkamıyor, nefes dahi zor alıyordum. Bir tepsi yemek bırakıyordu önüme.

Kalk, ye şunu, diyordu dik dik. *İşten kaçmak için numara yapma.*

Yiyememiştim.

Bedenimin çektiği acıya ağlamadım, hayatımın kısmetsizliğine ağlamadım, kurşun yarama bile ağlamadım ama âcizliğime yine ağladım. Dudaklarıma yaklaştırdığı çorbayı boğazım yanarak yutmuştum. Yanan genzimi gizlemek adına zor da olsa elimi kaldırıp yeniden çorbaya giden elini kavradım.

“Kendim yerim.”

Umursamadı bile. Yeniden bir kaşık çorbayı dudaklarıma ilerletti. Bunu da yuttum. Sonra bir kaşık daha, bir kaşık daha... Denizleri aşır küçük bir su birikintisine düşmüş gibiydim. Bu kadar çok şeye ağlamamışken tek bir çorba her şeyin patlama noktası oldu. Hep onun yanında ağlamam ise inanılır gibi değildi. Belki de Ahuzar bile Ahu olmak istiyordu. *Ağlama*, diye bağırmıyordu. Sesi tek bir kurşunla susmuştu.

Gözyaşları oluk oluk yanağıma boşalmaya başladı. Omuzlarım ağlayışımın şiddetiyle inip, kalkarken ağzımdaki çorbayı gözyaşı dolu genzim yüzünden zorla yuttum. Gerçekler birer birer düşüyordu zihnime. Yeniden çorbaya daldırdığı kaşık durdu. Bakışları artık yüzümdeydi.

Tutamıyordum kendimi. Gözyaşları benden bağımsızca dökülüyordu. “Neden uğraşıyorsun ki?” dedim zorla. “Herkes ölmemi istiyorken sen neden bu kadar uğraşıyorsun?” Yanağıma büyük bir yaş daha süzüldü. “Hayatımın ne önemi var ki?”

Yorgundum. Elimden gelse ağlamazdım ama engel olamıyordum. Tek başımayken taş gibi olan iradem o varken tuzla buz oluyordu. Verdiği güven, etrafıma kurduğum bütün duvarların yıkılmasına neden oluyordu. Bir insanın başka bir insana bu denli bir güven vermesi de suç sayılmalıydı.

Bir elimi alnıma atıp yüzümü saklamaya çalıştım. Daha fazla yemek de istemiyordum. Yaslandığım yerde kıpırdanarak yeniden yatmaya çalıştım. Zordu. Yaram fazlasıyla zorlanmıştı ama başarmıştım da. Yatıp ağır ağır ona arkamı döndüm. Güçlü bir kadın olarak biliyordu beni. Gururum bunun yıkılmasına el vermiyordu. Ahuzar ölse dahi ektiği dikenler diriydi.

“Şifreyi çoktan almışsınızdır,” diye mırıldandım sessizce ağlarken. Sesimi ben dahi zor duyuyordum. “Daha niye koruyorsun ki? Ben ölürsem ölecek. Daha niye yaşıyorsunuz ki?”

Hayatım üzerine oynadığı kumar, kaldırabileceğimden daha fazlasıydı. Tehlikede olanın hep Biricik olduğunu sanırdım. Oysa o sadece beni elinde tutmak için kullandığı bir maşaydı. Yan döndüğüm için yaram sızlıyordu ama zihnimdeki acı daha büyüktü. Beden acımın onu bastırması için direndim. Bu zamana kadar dikenlerimle gezmemin nedeni buydu işte. Gülü dikenine rağmen kırarsanız solardı. İlk defa bu denli kırılmıştım hayata. *Soluyordum.*

Tepsiyi kenara bıraktığını hissettim. Hiçbir şey söylemeden yatağın ucundan kalktı. Banyoya gittiğini adım seslerinden anlıyordum. Teselli vereceği bir şey yoktu. Ne diyecekti ki? Hiçbir şey bu hissi bastıramazdı. Ne olduğunu, geride tam olarak ne bıraktığımızı, neden Rize'ye gittiğimizi bile sorgulayamıyordum. Büyük gerçekler detayları bastırıyordu. Kenan Kralşan'ı bir psikopat sanırdım. Değildi.

Şeytanın ta kendisiydi.

Gözlerimi kapatarak, her şeyden kopup gitmek istedim. Gözlerini kapasam da ötesini başaramadım. Yorgun bedenim hem ağlıyor hem uyumak istiyordu. Bu arafta çırpınırken başucumda aniden onu hissettim. Heybetli bedeni yatağa oturduğunda çıkan gıcırta sesleriyle gözümü açtım. Üzerinde hâlâ bir şey yokken altına siyah bir eşofman giymişti. Ağlamam hafiflemiş ama yerini derin iç çekişlere bırakmıştı. Omzundaki yara benim içindi. Hâlâ kapanmamıştı. Benim de karnımdaki yara onun içindi. Hâlâ kanıyordu.

Her şey normal bir döngüdeymiş gibi bedenini yanıma bıraktı. Her gece beraber aynı yatağa yatıyormuşuz gibi bir de yüzünü bana doğru dönüp daha da yaklaştı. Saçlarım hâlâ ıslaktı. Gözlerinden gözlerime her zamanki güven duygusu aktı. Herkese gösterdiği gibi değildi. Hatta ilk defa bana gösterdiği gibi bile değildi. Daha yorgun duruyordu bakışları. Yorgunluktan kızaran gözlerinin en az benim kadar teselli edilmeye ihtiyacı var gibiydi. Oysa yaralanan da ölümün eşiğinde olan da bendim.

Geniş omuzlarının arkasına saklanabilirdim. Yüzüme düşen gölgesinin verdiği his anlatabileceğim türden değildi. Eli saçlarıma uzandı. Islak saçlarımı sırtıma doğru iteledi. Her dokunuşu dudaklarımın daha da titremesine neden oluyordu. Yaşlara yenisi ekleniyordu. Durmadı. Parmak uçları yavaşça yaşları sildi. Yine dingin bir deniz, kıyısında soluklanacak bir sahildi.

Ölürsem üzülür mü, diye düşünmüştüm. Üzülürdü. Hiçbir ihtimal değil ama bu yakmıştı canımı. Geçmişten söylediği bir söz düştü aklıma. *Ben ölümden başka bir şey getirmem, Ahu,* demişti.

İçimi çektim. “*Ben ölümden başka bir şey getirmem,* demiştin bana, hatırlıyor musun?” dedim. Kahve gözleri, içine taş atılan bir kuyu gibi dalgalandı. “Belki de yanıldın. Ölüm getiren belki de benimdir.” Gözyaşlarım anlamsızca arttı. “Bak, sen hep kurtarıyorsun. Ben ise hep ölümün ucundayım. Belki de o patlamada beni hiç kurtarmamalydın. Yakup Öz’ün elinden de almamalydın. O kurşunun önüne de atlamamalydın.”

O zaman Kenan ölmüş olurdu. Kendisinin elinden olmayan ölümüm de -Kurul onu öldüreceği için- bir işe yarar, hayatım daha kutsal bir amaç uğruna biterdi.

Boynumdaki yaraya ilerledi parmak uçları. Hafifçe gezindi üzerinde. Gözlerini ise gözlerimden koparmadı. “*Ben ölümüm,* dediğimde sen bana ne dedin?” diye sordu.

“*Sen varsan ölüm olmaz,*” diye mırıldandım.

“Olmaz,” diye onayladı. “Olmayacak.” Son cümleyi kendi kendine mırıldanır gibi söylemişti. Başını hafifçe aşağı eğdi. Yaramın üzerinde gezinmeye devam etti parmakları. O yarayı kendimde kusur olarak görmemiştim ama sevmiyordum da. Bunu bilircesine ilgiyle geziniyordu yaranın üzerinde. “Umudunu ve öfkeni yeniden kuşan.”

İç çekip, “Peki, ya yorulduysam?” dedim.

“Bana yaslan,” dedi tek nefeste.

Yaslanamadım. Dudaklarım büküldü. Bakışlarımı belki de ilk defa gözlerinden kaçırıp beyaz çarşafa odaklandım. Gözpınarımdan süzülen bir yaş daha burnumun ucundan sıyrılıp gitti. İlk defa ayağa kalkamayacak gibiydim.

Ne olacaktı şimdi? Bilincim yeni yeni kendine geliyordu. Ne kadar saklayabilirdi ki beni? O söylemiyordu ama ben bazı şeyleri anlayabiliyordum. *Rize’ye gidiyoruz,* diyordu. Kenan’dan saklayacaktı beni. Belki de kaçmıştı Kenan. Peşime düşecekti. Karabasan gibiydi. Hayatta olduğum sürece peşimi bırakmayacağına emindim. Onu da bu bataklığa çekmeye hakkım var mıydı?

Minik bir iç çekiş döküldü dudaklarımdan. Geçmişe, bugüne ve geleceğe... Olmuşa, olacak olana ve olmayana yandı içim.

Aniden bir elini bacaklarımın arasına geçirip kalçamdan kavradı. Yine beklenmedik bir hamleydi. Zaten hayatımda beklenmedik ne varsa ona aitti. Ani bir hamleyle kendine çekti bedenimi. Yüzünü ise yüzüme yaklaştırdı. Gözlerim yeniden keskin kahvelerini buldu. Üzerimdeki tişörtün çok da bir şeyleri örttüğünü sanmıyordum ama kendime bile bakacak durumda değildim. Bacaklarımın arasından sıyrıldı eli. Belime dolanıp ilerledi. Avuçiçi yeniden sırtımdaki ölümün üzerinde durdu. Çekinip utanmam lazımdı bu yakınlıktan ama hiçbirisi olmadı. Aitlik hissi yine arsızca her yerdeydi.

Dudaklarıma doğru, “*Bana yaslan*, dedim sana, Ahu,” derken her kelimeyi o kadar net ve baskın söylemişti ki itiraz etme şansı tanımıyordu.

Oysa bu kelimeyi ona ilk kuran bendim. Geri itmemişti ama *tamam* da dememişti. Ben ona gitmiştim. O olduğu yerde kalmıştı. Bu defa gelen oydu. Ama artık ben, eski ben değil gibiydim. *Bunun için gelmedin. Bir görevin var ve bunu yapmalısın*, diyecek oldum ama yuttum. Artık görevinin orta yerindeki bomba bendim. Yorgun ve bitkindim.

“Seni de yorarsam ne olacak?”

Sessiz kaldı. Ama keskin kahvelerden akan yığınla duygu vardı. İlk defa bu kadar netti. Her zaman donuk ve umursamazca bakardı ama bu gece o da yorgun gibiydi. Artık nefret ettiğim dövmemi sevmemi ister gibi üzerinde geziniyordu parmakları. Dikenlerimden kaçmadığı gibi lanetimden de kaçmıyordu.

“Sana uzun uzun kendimi anlatamam,” dedi ağır ağır. “O kadar çok cümlem yok. Çünkü bir hayatım yok. Az yer, az konuşur, az uyurum. Çay içer, kitap okurum. Sadece ülkem için savaşıp, öleceğim günü beklerim. Ama sonra...” Yutkunur gibi oldu. “Sen göğsüme bir şey yaptın, Ahu. Küçük bir umudu, yaşadığımı hissettiren tek hissi verdin. Seni kırdım, paramparça ettim belki. Ona rağmen beni bırakmadın. Güvenini bir an dahi eksiltmedin. Şimdi bırak, bana koşulsuzca sunduğun umut ve güvenin hakkını vereyim.”

Yine büküldü dudaklarım. Az konuşuyordu ama kimse de benimle böyle konuşmuyordu. Başkası dese dik dik bakacağım her kelime ondan gelince çığ gibi üzerime devriliyordu. Hep ben konuşurdum, o susardı. Bu gece her şey tam tersiydi.

“Bakma öyle,” dedi bu defa. Minik bir üzüntü vardı sesinde. Belki de kıyamıyordu. Ya da ben uyduruyordum. Ayırmak şu an zordu. “İsterse

bütün dünya ölmeni istesin, Ahu. Ben yaşamayı istiyorum, yetmez mi? Benim için yaşa. Değmez mi?”

Bakakaldım sadece. Çok cümlesi yoktu belki ama söylediği her cümle tıkabasa doluydu. Bu zamana kadar ona umutla bağlanan bendim. Şimdi ise benim ona verdiğim her şeyi geri sunuyor gibiydi. Umursamaz görünüyor. Çoğu şeyi unuttuğunu ve üzerine düşünmediğini sanırdım ama yine yanıltıyordu. Onu yavaş yavaş tanımak, sert bir kabuğun içindeki inciye ulaşmaktan farksızdı. Tulpar nasıl bir adamdı, bilemem ama Timur en büyük kalp çarpıntım olmaya devam ediyordu.

İçime ektiği umut fideleri dün gece öldü sanıyordum ama hâlâ diriymiş. Çünkü onları Ahuzar değil, Ahu sulamıştı. Ahuzar yitip gidendi. Geri kalan sadece Ahu’ydu. Artık sadece *Timur’un Ahu’su*.

Gözümünden burnuma düşen bir yaşa eşdeğer olarak, “Değer,” diye mırıldandım.

Bütün dünya ölmemi isterken onun için yaşamaya değerdi. Gözleri gözlerime böyle bakarken başka bir seçenek sunmuyordu. Dayanamadım. Ateşim başıma vurmuş olabilirdi. Yakın olan yüzüne daha da yaklaştım. Serum takılı kolum ve yaram sızlıyordu ama umursamadım. Elimi yüzüne, dudaklarımı ise dudaklarına yaslardım. Dinlenmek için başka ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yorgundum, uykum ve ağrım vardı. Yapmak istediğim tek şey ise biraz soluklanmaktı.

Bütün değersizliklerimin içinde beni tutan tek eldi. Çaresizce yine tutnasını bekledim.

Tuttu.

Aramızda nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. İtiraf edilenler değil, eyleme dökülenler aşikârdı. Onun kelimeleri az, benim hislerim çoktu. Azı anlatmaya cümleler, çoğu anlatmaya kelimeler yetmezdi. Belki de bu yüzden her şeyi konuşmadan yaşıyorduk. Kelimelerin ötesinde, bütün cümlelerin büyüünde. Sessiz ama derin. *Konuşmaya halim yok, sessizliğimden anla*, diyordu. Anlıyordum. O da beni anladı. İçimden geçen her şeyi okuyup dudaklarının üzerindeki dudaklarıma anında karşılık verdi.

Gözümünden süzülen bir damlanın tuzlu tadı aramızdaydı. Bu defa ikimiz de hoyrat değildik. Çünkü ikimiz de yorgunduk. Bir ateşi söndürmek için değil, dinlenmek için buradaydık. Nereye varacağını bilmediğim bir yolda ilerlerken bildiğim tek şey oydu. Elim yanağında gezinip ensesine uzandı. Onun eli ise hâlâ sırtımdaki ölümdeydi. Dövmenin üzerine kendi varlığını işliyor gibiydi. Dudakları ise sessiz kelimelerini ağır

ağır ruhuma işledi. Böyle anlarda da bambaşka biriydi. Sert ve heybetli duruşunun aksine kırmadan sevmeye çalışıyordu. Ama dingin hali ve deniz kokusunun aksine ateş gibi yakıyordu.

Dudakları ve dili bedenimdeki onca acının arasında midemi çiçeklendirmeye yetmişti. Yorgundum ama içimdeki bütün gücü onda soluklanmak için harcadım. Dudaklarımızın birbiri üzerinde gezinen darbeleri yavaşladığında kesik bir nefes vererek hafifçe geriledim. Elim hâlâ yanağındaydı. Onun eli ise sırtımdan kalçama, oradan ise bacağıma ilerledi. Yavaştı dokunuşları. Gözlerindeki kırmızılıklar ise artmıştı.

Bir bacağıma kavrayıp kendi bacaklarının üzerine attı. Eli yeniden belime değdi. Başını boyun girintime, tam yaranın olduğu kısma sokup derin bir nefes verdi. İlk öpüşmemizden sonra da bunu yapmıştı. O yarıya yaslanmak istiyordu hep. Konuşmadı ama yine netti. Yorgundu. Dinlenmek istiyordu. Sessiz kaldım. Söyleyecek çok da bir şeyim yoktu zaten. Zihnimi hâlâ toparlayamıyordum. Nereye gittiğimi, ne yapacağımı dahi bilmiyordum. O *gidiyoruz*, dedi diye gidiyordum.

Eli ağrıyan belimi ovuşturuyordu. Seruma kattığı ilaçlar hızla etki etmiş olmalıydı ki uyku bastırıyor, karnımdaki yara uyuşmaya, ağrı azalmaya başlıyordu. Başını boyun girintimden çıkarmadı. Hatta kıpırdamadı bile. Bilincimin elimden kayıp gittiği arada hâlâ aynı noktada olup, olmadığını anlamak için korkuyla gözlerimi açıp onu kontrol etmem gerekmişti. Bu kadar iriyken varlığını bu denli saklaması inanılmazdı. Hâlâ belimi ovuşturduğunu da o an fark etmiştim. Tenim varlığına alışmış gibiydi.

Yüzü hâlâ boyun girintimde, bedenlerimiz aynı konumdaydı. Ne o kıpırdamıştı ne de ben. Sözde nefes alıyordu ama nefesi dahi öyle sessizdi ki boynuma değmiyordu. Her uykuma tedirginlikle daldardım. Ama bu defa ne önünü düşündüm ne arkasını. Çünkü ne önüm vardı ne de arkam.

“Biricik,” dedim sadece bilincim kayıp gitmeden önce. “Merak eder. Aramam lazım.”

“Şu an olmaz,” diyen sesi boğuk ve uykuluydu. “Sonra. Daha sonra.”

Cevap verecek kelimeleri bulamadım. Ne bir rüya belirdi önümde ne de uyumadan önce zihnimde dönen her zamanki düşünceler. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra belimdeki elinin durduğunu hissettim. İlk defa derin bir nefes aldı. Verdiği nefes boynumdaki yaraya değdi. Belimin üzerindeki kolu ağırlaştı. Artık o da uyumuş, ilk defa

bütün duvarlarını indirmişti. Karanlık beni içine çekerken bedenimdeki onca acıya rağmen direnip ona tutundum.

Çıktığım bu yol nereye gidiyordu, bilmiyordum. Bildiğim tek şeyi yaptım. Hatta en iyi bildiğim şeyi. Ona güvendim. *Sadece ona.*

Camın önündeki yansımasına değil, arkasında kalan bedene bakmayı tercih ediyordu Cengo. Yoğun bakım alanından yükselen sesleri duyuyor, hastanenin geniz yakan kokusunu içine çekmemeye çalışıyor ama zorlanıyordu. Camın diğer tarafında kalan kişiye baktı. Herkes için Adriel, onun için Ayla'ydı. Kızıl saçları ateşten kopan bir parça gibi beyaz hastane yastığına yayılmışken teni de en az üzerindeki örtü kadar beyazdı. Bedenine kablolar, ağzına solunum cihazı bağlanmıştı. Dün gece başlayan savaşın ilk cephesi kapanmıştı ama ağır yaralanan sadece Ayla olmuştu.

Cengiz'in bir okyanus gibi lacivert gözleri her zaman muzipçe bakardı ama bu defa içinde dönen derin bir endişe vardı. Küçüklükten kalan bir alışkanlıkla başparmağının tırnağını dişlerinin arasına götürmüş, farkında olmadan kemirmeye başlamıştı. Vatanı için yapamayacağı şey yoktu. Ama karşısında yatan kadın da canından bir parçaydı.

Aniden bir ses, "Durum ne?" dediğinde bakışlarını sol yanına çevirdi. Gelen Terzi'ydi. Omuzlarına dökülen gür, koyu kahve saçlarını geri savururken her zamanki sakın bakışları Cengo'daydı. Otuzlu yaşlarının sonunda, akıllı bir kadındı Terzi. Sahada değildi ama görev boyunca en mantıklı kararları hep o almıştı. Teoman Doğu'dan sonra sözü geçen tek kişiydi. Herkes sorgusuzca bu kadını dinlerdi. Bir sebebi yoktu. Anlamsız bir şekilde dinletiyordu kendini.

Yeniden Ayla'ya baktı Cengiz. Tırnağını kemirdiğini fark ettiğinde dudaklarından geri çekti. "Stabil." Terzi'ye dönerek, "Kralşan'dan haber var mı?" dediğinde sessiz bir öfkenin esiriydi.

Dünyanın en normal şeyini söyler gibi, "Kaçtı," dedi Terzi. "Ama Teoman Bey, Fiko için geri geleceğini düşünüyor. Kenan'dan önce Yakup Öz'ün onu sakladığı yeri öğrenmeye çalışıyor."

"Öğrendi mi?"

Dudak büzdü Terzi. Koyu kahve tonlarındaki ruju dudağını daima olduğundan daha dolgun gösterirdi.

“Bilmem. *Gidiyoruz*, derse öğrenmiştir. Tumturaklı denen adamın yanına gitti. Onun bildiğini düşünüyor.” Birkaç dakika sessiz kaldılar. “Bu kadar zamandır o kadının yanındaydın,” dedi Terzi en sonunda. “Nasıl dövmeden haberin olmadı? Senin ve Adriel’in o kadar yakinken çözemediğini Tulpar nasıl çözdü?” Başını iki yana salladı. “Aklım almıyor.”

“İnan, benim de almıyor,” dedi. Bu göreve alman ilk ajanlardandı Cengiz Duman. Asıl mesleği gerçekten de muhabirlikti ama devlet için çalışırdı. Kızılgerdan Operasyonu’ndaki herkes gibi o da bu göreve gizlice alınmıştı. Bundan dört yıl önce bir dosyayı önüne bırakarak onu bu göreve almıştı Teoman Doğu. Oldukça gizli bir operasyondur ve el altından yürütülüyordu. Çünkü Kralşan’ın eli her yerdeydi. Teoman Doğu, Kenan’ın etrafına gizli adamlarını yerleştirirken yakınındakileri de gözetim altında tutmayı ihmal etmemişti.

Terzi, Hülya Kralşan’ı yakından takip ederdi. Şef dedikleri diğer kadın Irmak’ı. Kasap, Kralşan Holding’e girip çıkan herkesi. Doktor ise Mahir Kralşan’ı.

Cengo’ya düşen, Ahuzar Soykamer denen bir kadını yakından takip etmektir. Kenan bu kadına anlamsızca takıktır. Ufak bir açık değildi aradıkları. Kenan Kralşan’a müebbet yedirtecek, kurduğu imparatorluğu yerle bir edecek şeylere ihtiyaçları vardı. Bunun için Teoman Doğu her deliğe sızmıştı.

Ahuzar’a muhabir kimliğiyle yaklaşmıştı Cengo. Ama kurduğu arkadaşlığın zamanla derin bir bağa dönüştüğünü hissediyordu. Onu gerçekten arkadaş olarak görüyordu. İyi bir kadındır. Cesur ve dikbaşlıydı. Sözünün eriydi. Gerekirse masaya yumruğunu vuruyor hatta o masayı yerle bir etmesini biliyordu. Ve bu kapanda olması için hiçbir neden yokken buradaydı. Yıllarca izlemişti onu Cengo. Muhabirliğe dönmesi için yalvarmasının sebebi de buydu. Radyodayken takip etmek zordu.

Ama Ahuzar inatla dönmemişti. O patlamanın sadece ruhunda iz bıraktığını sanıyordu. Aynı patlamada o da yaralanmıştı. Ağır bir yaşanmışlıktır. Onun da hayatında değişikliklere neden olmuştu. Mesela o patlama olmasaydı Ayla şu an içeride, bu halde olmayacaktı. Geçmişe dair pişmanlıkları artıyordu.

“Dövmesini doğru düzgün hiç görmedim ki,” diye çıkıştı. Yeniden Terzi’ye döndü. “Görsem bile kimin aklına gelir bu, Terzi? Kurul’a üye olabileceği seçeneğini hepimiz tahmin ettik ama kimse ihtimal vermedi. Yalan mı?”

Sessiz kaldı Terzi. “İhtimal vermediğimizden değil. Kanıt yoktu. Ama artık var.” Bakışlarını Ayla’ya çevirdi. “Ahuzar denen o kadın her şeyiyle o Kurul’un kanıtı!”

Dişlerini sıktı Cengo. Bu denli büyük bir belanın içinde olduğunu asla kestiremezdi. Bir yanı arkadaşı olarak gördüğü bu kadına karşı derin bir üzüntü içindeydi. “Tulpar onu nereye götürdü?” diye sorarken sesi kısıktı.

Başını iki yana salladı Terzi. Omuzlarına dökülen saçları dalgalandı.

“Bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Teoman Doğu’dan kesin emir var. O söyleyene kadar kimse yerini bilmeyecekmiş.”

“Gerçekten saklayabilecek mi?”

Sessiz kaldı Terzi. Sonra, “Kralşan, Fiko’yu öldürmeye gittiğinde yakalayamazsak son şansımız o kadın,” dedi. “Bir şekilde peşine düşecek.”

“Şifre?” dedi Cengo.

“Tulpar fotoğraf attı. Mukbil çözmeye çalışıyor.”

Sessizliğe büründüler.

Birkaç dakika sonra Cengo, “Ya bizden önce bulursa?” dedi. “Bizim yerlerini bilip onları korumamız gerekmez mi?”

İfadesizce önüne bakıyordu Terzi. “İçeride bir köstebek var.” Bakışları Ayla’nın kalp ritmini takip ediyordu. “Dün geceki operasyonun başarısız olma sebebi o. Biri attığımız her adımı Kralşan’a ötüyor. Teoman Doğu kim olduğunu bulana kadar herkes köşesine çekilecek.” Gözlerini Cengo’ya çevirdi. “Ayla ve sen bir süre sahada yoksunuz. Dinlenin. Artık saha görevi bizde.”

“Ahuzar,” dedi kısık bir sesle. “Ona ne olacak?”

Terzi’nin ifadesi karmakarışık. “Bilmiyorum,” dedi sadece. “Böyle bir şeyi hiçbirimiz beklemiyorduk. Teoman Doğu bile şok oldu. Tulpar, Kenan’ı vurmuş. Yaralı ama kaçtı. Bir süre saklanıp sonra yeni hamlesini yapacaktır. O zamana kadar her şeye hazırlık olmamız lazım.” Cengo’nun yeniden Ayla’ya bakarak tırnaklarını kemirdiğini gördüğünde dostça omzuna dokundu. “Bu kadar endişelenme. İyi olacak.”

“Nasıl endişelenmeyeyim?” diyen sesi isyan doluydu. “Orada yatan benim karım!” Koyu mavilerin içinde patlayan şimşekler görülmeyecek gibi değildi. En ters bakışını attı. “Benim yüzümden bu görevde. Benim yüzümden şu an burada. Endişelenmeyip ne yapacağım?”

Yeniden cama dönüp kendi aksine değil, içerideki kadına odaklandı. Sekiz yıldır evliydim. Ayla ve Cengiz Duman gerçek isimleriydi. Ama herkes Adriel ve Cengo olarak bilirdi onları. Cengiz bu göreve ilk alındığında Adriel sahada bile değildi. Dinlenmek için geçerli gerekçeleri vardı. Ama görev dışı gelişen ve bütün hesaplamaların dışına çıkılmasına neden olan şey Beyrut'taki o patlama olmuştu. Cengo ağır yaralanmıştı. Aylarca hastanelerde yattığı acı bir süreçti.

Hastane kokusundan o günden sonra nefret etmişti. Kendine geldiği anda Ahuzar'ın muhabirliği bıraktığı haberiyle görevden çekilmesi istenmişti ama inatla kabul etmemişti. Bu görevde sonuna kadar gidecekti. Bilmediği şey patlama sonrası bir ay, bilinci kapalı bir şekilde yaşam mücadelesi verirken eşi Ayla'nın onun yerine göreve alındığı ve Kenan'ın yanına sızmayı başardığıydı.

Onun yüzünden bu göreve girdiğini biliyordu. Hastanede başında beklediği anlarda sık sık başucunda uyukluyor, elini asla bırakmıyordu. Yarım bıraktığı işi tamamlayacağını söylüyordu. Oysa Ayla'nın o sıra düşünmesi gereken şey görev değil, bir yaşındaki kızları Peri olmalıydı.

Cengiz kendine geldiğinde her şey için çok geçti. Ayla görevdeydi. Hem de Kralşan'ın en yakın adamı olarak. Minik kızları Peri ise annelerine emanetti. Bir yanı ona hak verirken diğer yanı anlamsız bir öfkeyle dolmuştu. Onun yarım bıraktığı işi tamamlamak için şeytanın inine bu denli girmemeliydi. Peri zaten aylarca babasız kalmışken bir de annesiz kalmamalıydı.

Ama Ayla'nın içindeki hırs ve inadı biliyordu Cengiz. Sevdiği kadını tanıyordu. Bu görevden sonuna kadar çekilmeyeceğine emindi. Kızlarıyla ilgilenme işi artık tamamen Cengo'daydı. Ayla geceleri gizli gizli gelip minik kızını emziriyor, sıkıca bağrına basıp gidiyordu. Bazı geceler üçü birbirine sokularak uyurdu ama hiçbir sabah yanlarında Ayla'yla uyanmazlardı. Aile hayatlarını gizli yaşamak zorundaydılar.

Yıllar böyle geçerken Adriel görevde daha da ilerlemişti. Cengo ise muhabirliğe devam ederek Ahuzar'ı uzaktan izliyordu. Dört buçuk yaşındaki kızı Peri, annesini sadece geceleri görüyordu. Ayla her gece gizlice kızının yanına süzülür, bir masal okurdu. Hiçbir zaman kızından vazgeçmemişti. Aksine kızına daha güvenli bir hayat sunmak için kendinden vazgeçmişti.

“İyi olacak,” dedi Terzi yeniden. “Siz bu görev için fazlasıyla fedakârlık yaptınız, Cengo. Dedğim gibi. Biraz dinlenin. Artık Kızılgerdan Operasyonu bizde.”

Cevap vermedi. Camın ardındaki kadına bakmaya devam etti. Sevgisi kelimelerin de ötesindeydi. Onun için oradaydı. Yaptığı fedakârlığın farkındaydı ve yıllardır bu yükün altında eziliyordu. O patlama olmasa Ayla, Kenan Kralşan’a böyle bilenmeyecekti. Onun yüzünden burada olduğunu biliyor, bunun vicdan yüküyle eziliyordu. O patlama olmasa Ahuzar da bu durumda olmayacaktı. Onu bir görev olarak değil, gerçek bir dost olarak izlemişti. Bugün üzüntüsü herkes içindi.

Cebindeki telefonun çaldığını hissetti. Titreşimdeydi. Terzi bir baş selamıyla uzaklaşırken cebinden telefonunu çıkardı. Görüntülü aramayı başlatan kişiyi gördüğünde arkasında kalan cama kısa bir bakış atıp uzaklaştı. Dün gece kaybetme korkusuyla çok ağlamıştı. İfadesini toparlamaya çalıştı. Derin bir nefesle ifadesini düzeltip aramayı cevapladı. Minik ekranda beliren kızına gülümseyerek bakmaya çalıştı.

“Peri,” derken sesini her zamanki neşesinde çıkarmaya çalışmıştı.

“Baba!” dedi Peri’nin neşeli sesi. Gerçek bir peri kızı gibiydi. Uzun kızıl saçlarını ve beyaz tenini annesinden, koyu mavi gözlerini ise babasından almıştı. Her zaman gülerdi. Ilımlı ve sakin bir çocuktu. Bebekliği de çocukluğu da yormamıştı. “Neredesin?” dedi.

“İş,” dedi Cengo. “İşteyim, babacığım. Babaanneyi üzmüyorsun, değil mi?”

Peri başını uslu uslu iki yana sallayıp, “Hayır,” dedi. “Üzmedim.”

“Aferin benim peri kızıma.”

“Dün gece annem neden gelmedi?” dedi Peri aniden. “Masalımı okumadı.”

Zorla yutkundu Cengo.

“İşi vardı. O yüzden.”

“Bugün gelecek mi?”

Cevap veremedi. Doktorlar hiçbir şey söylemiyordu. Tek söylenen *stabil* kelimesiydi. Delirmek üzereydi ama her zamanki maskesini kuşandı. Yaptığı en iyi şey hiçbir duygusunu ve gerçekliğini yansıtmamaktı. Gülümseyişini gören kimse içindeki üzüntüyü tahmin edemezdi. Minik Peri de edemedi.

“Bu gece ben okuyayım, olur mu? Hem annen biraz bizi kışkansın.”

Gülmüştü Peri. Aniden başka bir konuya geçip köşedeki bebeğini ve legolardan yaptığı evi göstermişti. Bebeğinin kıyafetini nasıl değiştirdiğini babasına anlatırken Cengo büyük bir ilgiyle dinliyordu. Kulağı telefondaki kızının sesinde, bakışları ise karşısındaki camın arkasında kalan eşindeydi. Artık yüzlerine takmaları gereken bir maske yoktu. Cengo o patlamada, Adriel ise dün gecede kalmıştı.

Ayla, Cengiz ve Peri.

Üçünün dünyası aslında sadece bu kadardı.

Halının içindeki on birinci halkayı saydı Biricik. On ikiye geçti. Sonra on üç. Daha sonra on beş. Tamı tamına atmış beş halka vardı. Biliyordu. Saatlerdir aynı noktaya bakarak sayıyordu. Zaman iç içe geçmişti, akrep ve yelkovan zihninde derin bir savaştaydı. Anlam veremediği şeyler bir kurt misali zihnini kemiriyordu. Duymak istediği tek bir ses vardı. Duymadan, iyi olduğunu öğrenmeden kalbinin üzerindeki ağırlık kalkmıyacaktı.

Hayatını başka bir hayata bağlayan canlar sadece o bağ koptuğunda değil, inceldiğinde de kanardı. Biricik'in ruhu saatlerdir kanıyordu. Annesi yoktu. Babası ise silik hatıralardan ibaretti. Gözünü açtığı an ablasını görmüştü. Sadece onun elini tutup göğsünde uyumuştı. Bir tek onu dinlerdi. *Anne* diye de *baba* diye de ona sarılmıştı. Bütün hayatının elinden alındığını hissettiği bu saatlerde kıpırdamadan oturmaktan ve aynı noktaya bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Ablası yokken hayat yoktu. Zaman yoktu. Ahuzar yoksa Biricik yoktu.

"Biricik," diyen Cihan'ın sesini duydu. Hâlâ aynı depodaydılar. Depo bile diyemiyordu Biricik buraya. Eski bir baraka gibiydi. Açık mavi duvarları eskimiş, boyaları dökülmüştü. Küf ve rutubet kokuyordu. Eski, kahverengi iki koltuk karşı karşıya atılmıştı. Karşısındaki minik ünitenin üzerinde ise küçük, eski bir televizyon vardı. Giriş kapısı televizyonun hemen yanındaydı. Sol tarafta kalan kısımda ne olduğuyla ilgilenmiyordu. Mutfak, tuvalet ve banyo vardı belki de. Cihan denen çocuk o kısma gitmiş ve dakikalardır oradan çıkmamıştı.

Cevap vermedi Biricik. Aynı noktaya bakmaya devam etti. Ellerini küçük bir çocuk gibi iki yandan basenlerinin altına sıkıştırmıştı. Boş bakışları halıdayken ileri geri sallanmaya devam ediyordu. Bu zamana kadar

ablası olmadan tek bir gün dahi geçirmemişti. Ne yapacaktı? Ona kızginken dahi kıyamamıştı. Şimdi ise hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Ne yapacaktı? Kısa sürede öğrendiği, yaşadığı her şey ağırdı.

“Biricik,” dedi Cihan yeniden.

Tepki vermedi.

“Kız, kime diyorum?” diye çıkışarak odanın girişinde belirmişti Cihan. “Biricik değil miydi senin adın?”

Yine tepki vermedi. Aynı noktaya bakmaya devam ederken gözünden yanağına süzülen yaşın o bile farkında değildi. Ama Cihan görmüştü. Dünden beri aralıksız ağlıyordu. Uykusunda bile ağlamıştı. Ne diyeceğini bilemeyen Cihan izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Hâlâ aynı durumda olduğunu gördüğünde omuzları hafifçe çöktü.

“Biraz daha ağlarsan barakamı su basacak.” Biricik’in bakışları donukken yanağına bir damla yaş daha süzüldü. “Kahvaltılık bir şeyler hazırladım,” dedi Cihan. “Gel, yiyelim.” Karşı taraftan yine bir tepki alamadığında derin bir nefes verdi. Geri döndü. Dar holde ilerleyip mutfığa girdi. “Bir ergen bakıcılığı kalmıştı yapmadığımız,” diye homurdanarak köşedeki eğri tepsiyi aldı. Baraka küçüktü ama mutfığı büyüktü. Köşedeki kırmızı masanın üzerine yerleştirdiği kahvaltılıkları aldı. Tek tek tepsinin üzerine bıraktı. “Ulan, Tulpar abi. Ne işler açtın başı-” Duraksadı. “Tulpar değil, Timur abi.” Kendi kendine başını sallayarak onayladı. “Timur abi.”

Biricik dün ne olduğunu anlatmıştı. Kenan denen adam hakkında bildiklerini, Ahuzar ablaya yaptıklarını ve en son çiftlikte olanları biliyordu. Taşlar birer birer yerine oturmuştu. Tulpar bir görev için buradaydı. Kralşan sevkiyatını patlattıkları geceyi de sorgulamamıştı ama artık o da yerine oturan taşlardan biriydi. Dün ne olduğunu bilmiyordu. Abi bildiği adamı kanlar içinde gördüğünde yaşadığı korku diğer her şeyi sıfırlamıştı. Gideceğini anladığı anda yüreğinde oluşan sızı ise ince bir kâğıt kesigi gibiydi. Belli olmuyor ama çok acıyordu.

Yine de umudunu kaybetmiş değildi. Abi bildiği adam ona bir görev vermişti. Hakkıyla yerine getirecekti. Evini ve bıraktığı her şeyi koruyacaktı. Bunlardan başka tutunacak dalı yoktu. Tepsiyi tezgâhın üzerine bırakıp bardaklara çay doldurdu. “Timur...” diye tekrarladı kendi kendine. “Adı bile heybetli abimin. Tulpar da iyiydi şimdi, Allah var ama Timur Töngge.” Çayı keyifle ocağa bıraktı. “Hem de Üsteğmen Timur Töngge. Daha bir büyüdü gözümde. Abim be!”

Abisi geri dönecekti. O gelene kadar emanetine gözü gibi bakacak, onu asla utandırmayacaktı. Tulpar gitmişti ama Timur geri gelecekti. Cihan buna bütün kalbiyle inanıyordu. Elinde tepsiyle mutfaktan çıkıp odaya ilerledi. Koltuğa yaklaştı. Tepsiyi aralarına bırakıp Biricik'in karşısına oturdu.

Tepki vermeden aynı noktaya bakan Biricik'e odaklandı. Birkaç dakika bekledi. "Pişt," dedi. "Kahvaltıyı ayağına getirdik, kızım. Dön de iki lokma bir şey ye."

Biricik'in yanağına bir yaş daha süzüldü. "Tulpar denen adamı ara." Saatler sonra dudaklarından dökülen tek cümle bu olmuştu. Sesi solup gitmiş bir çiçek gibiydi. "Ablamla konuşmak istiyorum."

"Gerekirse o arar," dedi Cihan. Çayı önüne bıraktı. "Soğutma çayını, hadi."

Daha fazla dayanamadı Biricik. "Benim ablam yok!" diye âdeta kükredi. Gözleri kızarmış, yanaklarındaki çiller daha da belirgin bir hale gelmişti. "Kayıp! Başına silah dayayıp götürdüler. İyi mi yoksa değil mi bilmiyorum. Sen bana *çayını iç*, diyorsun!"

Onun aksine Cihan oldukça sakindi. Ağzına bir salatalık atmak üzereyken, durup bu yükselişi dinledi. "Tamam da niye bağıırıyorsun ki?" dedi birkaç saniye sonra. "Anladık. Ablan yok. Dünden beri aynı şeyi diyorsun zaten. Mal değiliz. Bir kere söyleyince anlıyoruz."

Öfkeli bir nefes vererek önüne döndü Biricik. Yanağına değen yaş hızla sildi ama yenisi ekleniyordu.

"En son ablandan kaçmış, seni bulmaması için ağlıyordun. Şimdi ise *ablam yok*, diye ağlıyorsun." Ağzına bir salatalık daha attı. "Sağlam ayar-sızlardansın, belli."

"Boş konuşma."

"Sen de boş boş ağlama," dedi Cihan en umursamaz şekilde. "Yeter, içimi çıkardın be kızım. Ölmedi Ahuzar abla. Hayatta. Kırk kere dedik."

"Ama yok!" diye yeniden yükseldi Biricik. Bakışlarını karşısındaki dağınık saçlı gence çevirdi. Bulanık mavi gözleri anlamsızca parlıyordu.

Ofladı Cihan. "Yine ergenleşiyorsun bak," dedi.

"Konuşma o zaman. İşine bak."

"İşim sensin," diyerek net bir cevap verdi Cihan. Biricik'in ona dönen yorgun, ters bakışlarını umursamadı. "Hiç bakma öyle. Abimden kesin

talimat var. O birini gönderene kadar seni saklamak zorundayım. Buradan çıkamayız.”

Omuzları düştü Biricik'in. Deli gibi bağırarak, buradan dışarı çıkıp Kenan denen o adamın yakasına yapışmak istiyordu ama ablası o adama güvenmesini, ne derse yapmasını söylemişti. Tehlikeli bir durumun içinde olduğunun farkındaydı. Adamın yıllardır ablasını elinde tutması, Kadife'yi vurması ve Hülya Kralşan'ı öldürmesi onun için yeterince ağır gerçeklerdi. Adım atmak istiyor ama korkuyordu. *Ben ne dersem onu yap*, demişti ablası. Bu sözden bir adım ileri gidemiyordu.

Çaresizce çöktü omuzları. Bir ağlama nöbetinin daha eşiğindeydi. Dirseklerini bacaklarına yaslayıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Dün gece ablasını hiç bırakmamalıydı. Bunun pişmanlığıyla kavruluyor, artan gözyaşlarıyla omuzları hızla inip kalkıyordu. Gerçek, yalandan daha ağır bir yükü. Ama en ağır yük, bilinmezlik içinde yüzmekti. İçini çeke çeke ağladı.

Bunu beklemiyordu Cihan. Ağzına attığı tereyağlı ekmekle birkaç saniye bakakaldı. “Biricik,” dedi daha sakın bir sesle. “Yapma ama kızım böyle.”

Tam olarak *öyle yapmaya* devam etti Biricik.

“Benim de abim gitti,” dedi Cihan aniden. “Tek ailem dün gördüğün o adamdı. Ama yok, gitti. Ben ağlıyor muyum?” Oysa genzi sızlıyordu. Dudakları büzülecek gibi olduğunda zorla toparladı. “Ablan sana *güçlü dur*, dediyse sözünü tut ve onu bekle. Geri döndüğünde yetiştirdiği kızla gurur duysun. Döndüğünde seni yatak döşek hasta, açlıktan nefesi kokmuş bir halde mi bulmasını istiyorsun?”

Biricik'in yaşlı gözleri avuçları arasından ona döndü. Artık dik değil, üzgün bakıyordu. “Hani bir ailen yoktu?” dedi.

“Yoktu,” dedi Cihan. “Ama sonra o geldi. Elimden tuttu, kapısını açtı, bana dövüşmeyi, kendi gibi olmayı öğretti. Ailem oldu. Şimdi abimin sözünü dinleyip seni saklayacağım.” Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. “Ablan sana ne dedi, bilmiyorum ama Ahuzar abla mantıklı kadındır. Her ne dediyse sen de onu dinle.”

İçini çekti Biricik. *O adamı dinle, nereye götürürse git, ne derse yap*, demişti. Elinde ablasına dair kalan son sözler bunlardı. Oysa bilse her bir sözünü daha çok dinlerdi.

“Abin...” dedi. “Güvenilir bir adam mı?”

“*Abim*, diyorum, kızım. Güvenmediğim adama *abim*, der miyim?” Önüne bir dilim ekmek bıraktı. “Salak salak sorular sormayı bırak. İki lokma bir şey ye, beynin açılsın.”

Burnunu çekti Biricik. “Sensin salak,” dedi.

“Lan, tamam. Benim salak,” dedi Cihan. “Allah aşkına, sus da şu yemeği ye artık.”

Omzunu kaldırıp indirdi.

“Aç değilim.”

Bu cevabın Cihan’daki karşılığı derin, bıkkınlık dolu bir nefes olmuştu. “Yorma beni, kızım,” dedi. “O zaman ben de ağlayayım, hadi. Bakalım kim kimi susturacak?” Sessiz kaldı Biricik. Cihan’ın bıkkın ifadesi ise yavaş yavaş ilgiye dönüştü. “Başına gelen her şeyi dünyanın sonu gelmiş gibi yaşamayı ne zaman bırakacaksın, Biricik? Dün sen bana *ablam yıllarca o adamla savaştım*, demedin mi? Dedin. Kadın ona rağmen nasıl dimdikti. Bir de senin şu haline bak! Tamam, olan oldu. Ağlayıp sızlanmanın sana yararı ne? Madem ablanı bu kadar seviyorsun, şu durumda nasıl davranmanı isteyeceğini düşün. Öyle davran.”

Cümlesi bittiğinde umursamaz görünmeye çalışarak ağzına bir dilim domates attı.

“Neden saklanmamız gerekiyor?” diye sızlandı Biricik.

“Belli ki hayatın tehlikede,” dedi Cihan. Ciddileşti. “Bak, dün gece sokaklardan aldığım bilgiye göre devlet, Kralşan denen o adama karşı bir savaş başlatmış. Ne olduğunu bilmiyorum ama ortada dönen büyük bir şey var. Sabah haberlerde gördüm. Kralşan Holding’in bütün mal varlığı incelemeye alınmış. Kralşan ise ortada yok. Belli ki senin ablan ve benim abim de bir şekilde bu savaşın içinde. Savaşta ilk ne yaparsın?” Sessizce dinliyordu Biricik. “En değerlini saklarsın,” diye kendi sorusunu cevapladı Cihan. “Farkında değil misin? Onlar ilk bizi sakladı. Bize *saklanın*, dedilerse öyle yapmak zorundayız. Dediklerinin dışına çıkmamız, onlara zarardan başka bir şey vermez.”

Dudakları büküldü Biricik’in. “Hayatta mı yoksa değil mi onu bile bilmiyorum,” dedi.

Ahuzar ve Timur arasındaki şeyin farkındaydı Cihan. Kadın hayatta olmasa abisi gitmezdi. Bırakmazdı. Adı gibi emindi. İkisi yan yanaydı. “Hayatta,” dedi bu düşüncenin güvencesiyle. “Merak etme.”

“Senin abin...” dedi Biricik. “Böyle mi yapmanı isterdi?”

Umursamazca kahvaltısını yapmaya devam etti. “Aynen,” diyerek abisi gibi kısa ve net bir cevap verdi. Uzanıp Biricik’in önündeki çayı aldı. “Soğumuş, yenisini doldurup geliyorum.” Sakin adımlarla mutfığa ilerledi. Çayı doldurup, geri döndüğünde Biricik’i küçük bir ekmek parçasını kemirirken gördü.

“Ha şöyle,” dedi harfleri uzatarak. Önüne sıcak çayı bırakıp tekrar aynı yere oturdu. Balı önüne iteledi. “Şu baldan da ye. Çok pahalıydı. Hepsini yeni aldım.” İşaretparmağını yüzüne doğru kaldırdı. “Senin için aldım, ha. Adamakıllı ye.”

“Çok sağ ol,” diye ağzının içinde mırıldandı Biricik. “Aşırı misafirperversin.”

“İdare et. Gelen ilk misafirim sensin.”

Bakışlarını yeniden karşısındaki gence çevirdi Biricik. Onu hâlâ tanımıyor, güvenip güvenmeme konusunda çekiniyordu. Ama bakışlarında hiçbir kötülük yok gibiydi. Hem ablası onun için *iyi biri*, demişti. O hissederci. Ablası ne dediyse çıkardı. *Yapma*, dediğini yaptığında zarar gören Biricik olurdu. Sinirliydi ama sevgiyle sarmalardı. Tersti ama kalbi bir yaz sabahı kadar ılıktı. Yine genzi yandı Biricik’in. Ablasını istiyordu. O olmadan nasıl yaşayacağını bilmiyordu.

Yanağına bir yaş daha süzüldü ama bu defa tepkisiz kalmadı. Cihan’ın hızla yemek yediğini gördüğünde o da yemeklere uzandı. Ballı ekmeği yerken genzi daha da sızladı. Gözündeki yaşlar durmadı ama yemeye devam etti. Ablası yemek yemesini isterdi.

“İyidir, değil mi?” dedi çatallı çıkan sesiyle. Ağzındaki lokmayı zor yuttu. Boğazından geçmeyen her bir lokma için kendini zorladı. “O adam bir şey yapmamıştır ablama, değil mi?”

Üzüntüsünü belli etmemeye çalışıyordu Cihan ama imkânı olsa karşısındaki genç kız gibi saatlerce ağlardı. “Abim izin vermez,” dedi tek nefeste. “Ablan sana söylememiş sanırım ama onların ikisi-”

“Farkındayım,” dedi Biricik yorgun bir edayla. “Aralarında normal bir ilişki yok.”

Dün gece çiftlikten ayrılmadan önce Tulpar denen adamın ablasının elini nasıl sıkı tutup kendine çektiğini, yanından ayırmak istemediğini ve alnından öptüğünü görmüştü. O an bunu düşünecek vakti olmamıştı ama artık önünde her şeyi uzun uzun düşünecek bir zaman dilimi vardı. Ablası ondan yine bir şey saklamıştı ama bu defa kırgın değildi. Bazı şeyleri anlayabiliyordu. Hayatının bu kadar zor olduğunu bilse sırtını

sıvazlardı. Ondan yemek beklemez, kendi yapardı. Bağırılmaz, sözünden çıkmazdı. Pişmanlık, kalbi kemiren bir kurttan farksızdı.

Hep büyümek isterdi. Ablası hayatla önüne öyle kalın bir duvar ör-müştü ki büyümenin bu kadar acı verici olacağını bilememişti. O duvar önünden aniden yok olduğunda anlıyordu gerçekleri. Onun yerine bütün acıları yutan ablasıydı.

“Öyle,” diye onayladı Cihan. *Seviyorlar*, diyemedi. Bu eksik kalacak gibiydi. “Birbirleri için değerliler,” diyebilirdi. “Sen bilmezsın ama abim vurulduğunda Ahuzar abla sabaha kadar başında bekledi. Yaralarını sardı. Abla saldırıya uğradığında ise abim onu kurtardı. Yan yana oldukları sürece iyi olacaklarına eminim.”

“Ya ablam abinin yanında değilse?”

Cevap için bir saniye bile beklemedi Cihan. “O zaman abim gitmezdi,” dedi. Biricik’in dolu dolu gözlerine daha fazla bakamadı. Bakışlarını so-fraya eğip ortamın kasvetini dağıtmaya çalıştı. “Zeytinden de ye. Onu da yeni aldım. Çok para, kızım. Buzdolabı eski. Doğru düzgün bir şeyi sak-lamıyor. Adamakıllı ye şunları da bitsinler. Valla hepsi çöpe gidecek, ha.”

“Susar mısın artık?” diye terslenirken burnunu çekiyor, yanakların-daki yaşları silmeye çalışıyordu Biricik. “Ne yiyip yemeyeceğimi de so-racak değilim.”

Yüzünü ekşitti Cihan. “Ergen ergen konuşma yine,” dedi. “İyilik de yaramıyor.”

“Şu ergen lafına da bir son ver! Asıl sensin ergen. Salak salak konuşı-yorsun.”

“En azından ben salak salak konuşuyorum. Sen salak salak ağlıyorsun, kızım. Salak salak konuşmak mı daha salak yoksa salak salak ağlamak mı?”

“Ha ha ha,” dedi Biricik zerre gülmeden. “Aman ne büyük laf sokma. Aferin, Einstein.”

Umursamıyordu Cihan. Sokaklar insana acımazdı. Yediği dayanın, hakaretin ve küfürlerin yanında ona terslenen genç bir kız çok da zor-lamıyordu. Hatta aksine eğleniyordu. “Zeytin ye, zeytin,” dedi yeniden. “Bal da al.”

Göz devirdi Biricik. Ama dediklerini de yaptı. Baldan yedi, zeytinlerin hepsini bitirdi. Yaklaşık on dakika ikisi de konuşmadı. Cihan kaçamak bakışlarla ağlayıp ağlamadığını kontrol etti ama Biricik başını önünden

asla kaldırmadı. Kahvaltı bittiğinde tepsiyi alıp mutfağa yönelecek olan gence ilk kez adıyla seslenip, “Cihan,” dedi. Puslu maviler hemen ona dönmüştü. “Evime de gidemem mi?” diye sorarken sesi üzgün ve mahcuptu. “Almam gereken eşyalar var.”

Başını iki yana salladı Cihan. Bu riski alamazdı. “Şu an olmaz,” dedi. “Birkaç gün sonra hallederiz.”

Sessizce onayladı Biricik. Cihan yeniden mutfağa yöneldiğinde kol-
tuğun aynı köşesine kıvrıldı. Bakışlarını boşluktan çekmeden haliya baktı. Bütün korkusunu yutmayı denedi. Karşısına ablasının hayalini aldı. Göğsüne sinip koluna sarıldı. Özlemenin ne demek olduğunu çok bilmezdi. Aldığı nefes göğsüne battığında, özlemin ne demek olduğunu da öğrendi. Artık kocamandı.

Dudaklarına hapsettiği nefesi içine çektiği dumanla aynı anda havaya bıraktı Timur. Önünde oluşan bulanık şekiller, karşısındaki tabelayı silmeye yetmiyordu. Mavi tabelanın üzerindeki yazı bütün heybetiyle on adım uzağındaydı. Bir nefes daha çekti sigarasından.

RİZE.

Bu şehre bir daha adım atmayacağına dair kendisine söz vermişti. Ama yeşilin her tonuna bakarken dudaklarından dökülen her bir nefeste memleket özlemi vardı. Arada aklına düşerdi Rize. Ama *sonra düşünürüz kutusuna* atmak daha cazip gelirdi. Artık sonra düşüneceği hiçbir şey kalmamıştı. Her şey karşısında, yüzleşmesi için onu bekliyordu.

Değişmiş gibiydi. Henüz girişinden öteye ilerleyememişti ama şu haliyle bile bıraktığından farklıydı. Lakin tenine vuran güneş aynıydı. Yüzünde gezinen ılık rüzgârı, nemi ve kokuyu ezbere biliyordu. Timur memleketini severdi. *Şayet içine gömdükleri olmasaydı.*

Sona yaklaşan sigarasından bir nefes daha çekip üfledi. Gün yeni doğuyor, mavi tabelanın arkasında parlıyordu. Burada güneş kan kırmızı değildi. Yeşilin her tonunun üzerine vuran en göзалıcı şeffaflığındaydı. Gözleri kapandı. *Kaçmak, anlık çözüm getirir,* dedi içinden. Sessiz karanlığına doğru yine sessizce mırıldandı. *Yüzleşmek en büyük cesarettir. Onun için. Kalbin ve sevdan için.*

Bir nefes daha üflediğinde gözlerini açmıştı. Keskin kahveler yıllar sonra memleketinin yeşillerine boyandı. Kahvenin yeşile ne çok yakıştığı aşikârdı. Tıpkı denize de en çok yeşilin yakıştığı gibi. Biten sigarasını yere atmadı. Arabanın ön kısmına yaslanmıştı. Bedenini ileri atarak doğruldu. Gözleri arabanın içine odaklandı. Oradaydı. Arka koltukta uyuyordu. İki gündür yoldaydılar. Yaralı olduğu için onu yormadan ilerlemeye çalışıyor, sık sık mola veriyordu.

Hayır. Kaçtığın yere dönmekten korkuyorsun, dedi içinden bir ses.

Derin bir nefes alıp göğsünü kabarttı. Sesi susturdu. Bu şehirden çıktığında küçüktü. Hiçbir şeyi koruyamamıştı. Ama artık küçük değildi. Korku duygusunu ise uzun bir zaman önce kaybetmişti. Kaybettiği her şeyin inadına onu burada yaşatacaktı. Bütün ruhunu gömdüğü topraklarda yeni bir duygu yeşertecekti.

Sevda.

Arabaya ilerledi. Kokusunun onu rahatsız ettiğini bildiği için sigara içeceği zamanlarda durup arabadan iniyordu. Yol boyunca da fazla içmemişti zaten. Aklına gelmemişti. İki günde dört paket bitirirdi ama henüz bir paketi bile bitirememişti. Kapıyı açıp koltuğa kuruldu. Sigara izmaritini ön kısımdaki çöp bölümüne attı. Bakışları yeniden arkasına takıldı. Huzur içinde uyuyordu Ahu. Yorgun ve bitkindi ama artık daha iyiydi. Yüzüne renk gelmiş, yanaklarındaki çiller belirginleşmişti. Dudakları her zamanki kırmızılığında değildi ama toparlıyordu.

Bir eli ona uzandı. Yanağına dokunup ateşini kontrol etti. Bir sorun olmadığını anladığında yeniden önüne döndü. İçine düştüğü değersizlik hissi Timur'un canını yakıyordu. Ölmeyi isteyecek kadar kendinden vazgeçmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Onu kimse bu hissin ucundan tutup çıkarmamıştı.

Ahu hariç.

İçine ektiği umut fidesi, Timur'dan habersiz büyüyüp her zerresini ele geçirmiş gibiydi. Derinlerden gelen ses *ölümsün*, demekten vazgeçmiyordu ama artık karşısında sessizlik değil, yeni bir ses vardı.

Sen varsan ölüm olmaz, Timur.

Arabayı çalıştırdı ve yıllar önce arkasına bakmadan terk ettiği şehre girdi. Onu saklayacak en iyi yer burasıydı. Teoman Doğu, Kenan tarafından hâlâ kimliğinin bilinmediğini söylemişti. Onu Tulpar olarak arayacak ve bulamayacaktı. Şehir içinde saklanmaktansa yaylaya çıkmak daha mantıklı geliyordu. Bu şehirden kaçalı uzun zaman olmuştu. Hem

belki de herkes onu unutmuştu. Tanıyanı çıkmazdı. Bir düşmanı, iki de bekleyeni vardı. Biri ininde biri de şehirdeydi. Diğerisi ise en yüksek tepelerdeydi. Yıllar önceki ses yeniden kulaklarında yankılandı.

Şimdi gidiyorum. Madem istemiyorsun, bir daha gelmeyeceğim. Ama tekrar Rize'ye geldiğin günü bana geldin sayarım, Timur. O andan sonra kousan da gitmem. Elini bir daha bırakırsam Karadeniz beni alıp yutsun. Sesim çıkmaz. Bunu da böyle bil.

Gelmeyeceğim, demişti Timur. Bekleme. Oraya asla dönmem.

Geleceksin, demişti Âdem. Ablan seni bırakmaz. Sen de ona arkasını dö-nemezsin. Bana kız, bağır, küs ama ablanı geride bırakma, Timur.

Sözünü çiğniyordu Timur. *Dönmeyeceğim*, demişti ama dönüyordu. Âdem bunca yıl sözünü tutmuştu. Yanına gelmemişti. *Git*, demişti Timur. Ablası gibi onu da sevgisiyle yok etmemek için kendinden uzaklaştırmıştı. Sevgisini içine gömmüştü. Ama kazanan Âdem olmuştu. Sevdiklerini yaşatmak için kaçtığı şehre, daha büyük bir sevgiyi yaşatmak için dönüyordu. Hâlâ onu beklediğini biliyordu.

Derin bir nefes verdi. Şehrin içine girmeden yayla yoluna sapmaktı niyeti ama tanıdık bir sokağın ucuna geldiğinde yavaşladı. Bu yolun ucunun nereye çıktığını biliyordu. Yollar değişmişti ama köşedeki eski bakkal hâlâ aynı yerindeydi. Zihnindeki hali daha canlıydı. Artık renkler soluklaşmıştı. Zaman kimseye karşı adaletli değildi. Renklere bile.

Niyeti bu sokağa uğramadan, geçip gitmekti ama yapamadı. Direksiyonu o yöne kırdı. Sabahın ilk ışıkları Rize'nin üzerine yeni yeni doğarken sokaklar boş ve ıssızdı. Yollar genişlemiş, binalar daha güzel bir yapıda dekore edilmişti. Ama eskiye dair anılar birer birer Timur'un aklına batıyordu. İleride yol ayrımından içeri girdiğinde on beş adım sonra bir okul vardı mesela. Biliyordu. Okulun karşısından dümdüz ilerlediğinde ise iki eve çıkıyordu yol. Biri yanmıştı. Diğerinin ne durumda olduğunu bilmiyordu.

O yola girmedi Timur. Buraya gelmesi bile mucizeyken o yola girmesi sonra düşünürüz kutusunu yerle bir etmekten başka bir işe yaramazdı. Dümdüz ilerledi. Ezbere bildiği bir ara sokağa daldı. Geniş toprak yolda ilerledi. Hedefine ulaştığında yavaşça durdu. Birkaç dakika için arabadan inmeye cesaret edemedi. Ama bu topraklara adım attıysa onlara gitmeden başka bir yere gidemezdi. Giderken de gelirken de en son buradaydı. Timur'un tüm hayatı bu mezarlıktı.

Arka koltukta uyuyan kadına baktı. Bir eli öne doğru düşmüştü. Yaralı olan eliydi. Kavrayıp yaraya derin bir öpücük bıraktı. Gözlerini kapatıp dudaklarına değen tenden içine bir tutam güç çekti. Bu hissi kaybetmeden arabadan indi. Başındaki siyah şapkayı arabanın içine savurup kapıyı kapadı. Ağır adımlarla mezarlığa ilerledi. Sessizdi mezarlık. *Timur gibi. Çünkü ölüler konuşmazdı. Timur gibi.*

Ezbere gidiyordu adımları. Tüm şehir değişmişti ama mezarlık hâlâ aynıydı. Yaşam, değişim getirirdi. Ölüm ise yaşamın bittiği yerde başlıyordu, durgun ve sabit. Timur'un adımları da en az mezarlık kadar sessizdi. Hedefine ulaştığında adımları yavaşladı. Üç mezar vardı yan yana. Bıraktığında başlarında eski bir tahta vardı. Şimdi ise üç mezar da mermerle kaplanmıştı.

Bir adım attı. Bir ismi okudu: *Şehrazat Töngö.*

Bir adım attı. Diğer ismi okudu: *Güldeste Yılmaz.*

Bir adım daha attı. En küçük mezarın üzerini okudu: *Bebek Yılmaz.*

En son bıraktığında iki mezar vardı oysa. Üçüncü minik mezarı kimin yaptırdığını tahmin etmekte zorlanmıyordu. İlerlemeye devam etti. Ablasının mezarının başına geldiğinde her zamanki gibi başı önündeydi. Annesinin fotoğrafına bakmadığı gibi mezarına da bakamıyordu. Zihninde anneye dair derin bir boşluk vardı. Bunca yıldır bir kere bile fotoğrafına bakmamıştı. Ne zaman niyetlense Kadir Töngö'nin uğursuz sesi boğazına dolanmıştı.

Seni doğurmak için öldü.

Nenenin ve ablasının anlattığı kadarıyla biliyordu annesini. *Güzel bir kadın*, derlerdi. Şüphesi yoktu. Ama başını yerden kaldırıp ona bakmaya cesareti de yoktu. Ablasının mezarına vuran gölgesine baktı. En son boyu bu kadar uzun, omuzları bu kadar geniş değildi. Artık gölgesi dahi mezarın üzerinden aşıyordu. Güldeste'nin oğlu büyümüştü.

Eski değildi mezar. Aksine daima bakımı yapılıyormuş gibi temizdi. Mermerlerin üzerinde tek bir toprak bile yoktu. Üzerindeki toprak ise rengârenk çiçeklerle bezenmişti. Âdem'in son sözünü hatırladı.

Sen geri dönene kadar Güldeste'yi yaşatacağım. Kimsenin onu unutmamasına izin vermeyeceğim. Sen de sakın unutma.

Kısa bir an için ne yapacağını bilemedi Timur. Ellerini pantolonuna sürttü. Önünde bağladı ama sabit durmayı yine başaramadı. Usulca mezarın önünde eğildi. Dizi yere vurmuş değildi ama bu üç mezarın önünde dizleri yere vurdu. Başını önünden kaldırmadı.

Genzine dolan sızı boğazına bıçak dayanmış gibi sızlatıyordu. Yutkunmakta zorlandı. Elini mezara uzatıp çiçeklerin arasından ablasının toprağına dokunduğunda ise genzindeki sızı canına okuyacak dereceye gelmişti.

Ellerin kanlı, dedi ses. Dokunma.

Gözleri kapanırken başı usulca sola büküldü. Kanlı elleriyle dokunsa ne çıkardı? Giden çoktan gitmişti. Gözlerini sızlatan yaşı zorla geri itledi. En son bu mezarda dokuz yaşında ağlamıştı. Toprak da acısı da sıcağı. Artık toprak soğuktu. Acısı ise hâlâ sıcak. Gözlerini açtığında kanlı dedikleri elleriyle ablasının mezarındaki toprağı okşadı.

“Ablam,” dedi. “Ben geldim.” Rüzgâra karışıp gitmişti sesi. Rize’nin ılık havası Timur’un yüzüne çarptı. “Merak etme,” derken eli hâlâ soğuk toprağın üzerindeydi. “Yalnız değilim. Onunla geldim.”

Daha fazla gücü kalmadığını hissediyordu. Biraz daha burada kalırsa mezarın yanına kıvrılma isteğini bastıramayacak gibiydi. Bu şehirden ayrılana kadar her hafta bu mezara gelmiş, yanına kıvrılarak uyumuştı. Bazen kendi uyanıp geri dönerdi. Bazen ise nene yayladan sadece onun için gelir, onu burada bulurdu. Alıp yeniden yaylaya götürürdü. Büyüktü artık. Bu araya saklanıp uyuyamazdı. Sıgmadı. Avcunu dayadığı mezardan güç alıp yeniden ayağa kalktı. Yana doğru bir adım atmadan önce mezar taşını bir koluyla kavradı. Köşesine, *Güldeste* yazan kısma derin bir öpücük bıraktı dudakları.

Ablası onu bir adam gibi görmeliydi. Çocuk gibi değil. Bunun için dimdik durdu. Yanan genzini yok saydı. Onun uğruna can veren nefeslere arkasını dönüp her bir adımını onlar için attı. Mezarlığın çıkışına geldiğinde kulübenin içinde uyuklayan bir adam olduğunu gördü. Mezarlık bekçisiydi. Adam gözlerini açmış, ona bakmaya başlamıştı.

Bu yaşlı adamı da tanıyordu Timur. En son bıraktığında mezarlıkla ilgilenen adam buydu. Yaşlanmış, siyah saçlarına aklar düşmüştü. Ama bıyıkları, kırmızı yanakları ve sivri burnu hâlâ aynıydı. Adını hatırlayamadı. Üzerine de düşünmedi. Sakin adımlarla mezarlıktan çıkıp yeniden arabaya yöneldi. Tozlu yolda büyük, kahverengi bir bulut bırakarak uzaklaştı.

Arkasında kalan adamın bakışları ise bu süreç boyunca ondaydı. Araba uzaklaşırken arkasından bakıyordu. Yıllardır bu mezarlığı bekliyordu Naci. Rize’deki herkesi tanırdı. Az önce gördüğü adamın bakışlarını tanıyor ama nereden tanıdığını çıkaramıyordu. Yaşlı zihnini yoklamaya

devam ederken oturduğu koltuktan zorla toparlandı. Göbeğini kaldırmakta zorlanıyordu. Kırılmaya yüz tutmuş koltuğun yanlarına ellerini bastırarak ayağa kalktı.

“Ula, ula, ula!” diye söyleniyordu bir yandan da. Ağrıyan bacaklarını ovalayarak kulübeden çıktı. Arabanın köşeyi dönüp gözden kaybolduğunu gördü. Yaşlı gözlerini kısıp az önce gördüğü silueti tekrar hatırlamaya çalıştı. Bakışları kolundaki saate takıldı. Henüz sabahın altısı bile olmamıştı.

“Ula, ha bu saate ne bok yiy buraya?” diye söylenerek yeniden kulübeye ilerliyordu ki durdu. Bakışları mezarlığın en ucuna, az önceki adamın geldiği yöne takıldı. Yaşlıydı ama gözleri iyi görüyordu. En köşedeki mezarların isimlerini gördüğünde, ucu birbirine denk düşmeyen parçaların zihninde birleştiğini hissetti.

Adamın çenesindeki derin gamzeyi, keskin bakışlarını ve boyunu anımsadı. Yıllar önce buraya her hafta gelen o çocuğu hatırlıyordu. Bakışlarında hep bir hüznün olurdu. Boyu uzun ama çelimsizdi. Kumral saçları gürdü. Yüzüne dökülür, gözlerini herkesten saklardı. Ama çenesindeki derin gamzeyi saklamaya gücü yetmezdi. O çocuğu eski Rize’nin bütün yerlileri tanırdı.

“Zehiroğlu,” diye mırıldandı tatlı şivesiyle. Şaşkın bakışları arabanın gittiği yola döndü. “Ula, Zehiroğlu. Ula...” Şaşkınlıkla soludu. “Döndü. Vallaha da döndü!”

Ağrıyan bacaklarına rağmen kulübenin merdivenlerini hızla inip mezarlığın çıkışına koşar adım ilerledi. Göbeğini götürmekte zorlanıyor ama durmuyordu. Sağa sola yalpalayıp, toprak zeminde tozlar kaldırarak ilerledi. Dudakları sadece tek bir cümle haykırıyordu:

“Zehiroğlu döndü! Kalk ula, Rize! Kalk ula, Âdem! Zehiroğlu Rize’ye geri döndü!”

Bir yerden düşer gibi olduğumu hissediyordum. İrkilerek uyandım ama gözlerimi açamadım. Bir şeyler etrafımda dönüyor gibiydi. Zihnimin sallandığını sandım ama gerçeklik arttıkça asıl sallanan şeyin bedenim olduğunu anlamıştım. Hayatta kalma, ne olduğunu anlama dürtüsüyle gözlerimi araladım. Günlerdir gördüğüm araba tavanıyla karşılaştığımda, nerede olduğuma dair minik de olsa içimde beliren korku silinmişti.

Arabanın içindeydik. Zihnim karmaşadan sıyrıldı. Haftalardır yoldaymışız gibi geliyordu. Zaman algım sıfırlanmıştı. Kesintisiz uyuduğum tek uyku dün geceye aitti. Kolları fazlasıyla güvenliydi. Sabah uyandığımda yine arabada, yoldaydık ama o da dinlenmiş olmalı ki gözlerindeki kızarıklıklar kaybolmuştu. İlaçlar yüzünden yeniden uyumak zorunda kalmıştım. Ağır bir yük vardı sanki üzerimde. Gözümü açmakta zorlanıyordum.

Arabanın içinde derinlerden gelen bir müzik sesi vardı. Karadeniz yöresine ait melodiler inceden kulaklarımı doldurduğunda bakışlarım onu aradı.

Bu sevdaluk olur mi?

Sensiz hiç yaşanur mi?

Seni görmeden geçen,

Gün günden sayılır mi?

Uyandığımı fark etmediği için pürdikkat aracı kullanmaya devam ediyordu. Geniş omuzlarını ve başını gördüğümde derin bir nefes vererek gerilen bedenimi rahatlattım. Ama araba şiddetli bir şekilde sağa sola sallandığında dudaklarımdan minik bir inilti dökülmesine engel olamamıştım. Yaram sızlıyordu.

“Timur,” diye mırıldandım. Bir dağa tırmanıyor olmalıydık. Bu kadar sallantının başka izahı olamazdı.

Bakışları göz ucuyla bana dönüp yeniden yola odaklandı. “Geldik,” dedi sadece. Ve araba aniden durdu. Sarsıntı bu defa daha şiddetliydi ama önümde kalan koltuğa tutunarak toparlandım. Radyo aniden sustu. Sürekli sırtüstü yattığım için sırtıma batan ağrı artık bir hayli keskindi. Hafifçe inlediğimde, “Bekle,” dedi.

Dediğini yaptım. Başımın altında ceketı vardı. Günlerdir yaptığım gibi kendimi kokusuna bıraktım. Arabadan inmişti ama hemen bana yönelmedi. Kapının önünde dikildiğini gördüm. Bakışlarını karşısına dikip göremediğim bir noktaya baktı. İçine derin bir nefes çekiyormuş gibi omuzları genişlenip söndü. Birkaç saniye sonra bana yönelmişti. Ona daha fazla yük olmak istemiyordum. Bu vakte kadar yere bir kere dahi basmama izin vermemiş, hep kucağında taşımıştı.

Çünkü ayakkabımız yok, Ahu.

Bu düşünceyle bir aydınlanma yaşadım. Daha önce bunu hiç düşünmemiştim çünkü daha derin sorunlarım vardı. Ayakkabılarım neredeydi?

Ağrı ve acıya rağmen toparlanmaya çalıştım. Oturur bir konuma gelip, bacaklarımı sarkıtacakken, kapıyı açıp içeri eğildi. Kollarını bacaklarıma ve belime dolayıp, kucağına alırken düşmemek için kollarımı boynuna dolamıştım. Dışarıya çıktığımız ilk an etrafa bakamamıştım. Aydınlık, *hayır, yeşillik* fazla gelmişti. Yüzümü göğsüne saklayarak sızlayan gözlerimi kapadım. Kısa bir andı. Merak baskın geldi. Yeniden gözlerimi aralayıp bu defa daha net bir şekilde etrafıma baktım.

Gördüğüm şeyi kelimelere dökemezdim. Hayranlığa karışan şaşkınlıkla aralandı dudaklarım. *Rize'ye gidiyoruz*, demişti. Şu an Rize'deysek böyle bir yerine geleceğimi düşünmediğimi gönül rahatlığıyla söyleyebilirdim. Heybetli dağların en zirvesinde gibiydik. Yeşilin her bir tonuyla sarmalanmışken ayaklarınızın altında diğer küçük dağların zirveleri vardı. Hepsinin başı dumanlıydı. Biz ise en zirvede, bulutların bile üzerindeydik.

Dudaklarım hafifçe aralandı. Günler sonra ilk defa içimde bir yaşam ışığının uyandığını hissettim. Güneş yeşilliklerin ve bulutların arasından doğuyordu. Ayağımızın altındaki dağların tepelerini saran bulutlardan zorla kopardım bakışlarımı. Görebildiğim kadarıyla etrafa bakındım. Yeşilliklerle sarmalanmış bir patika yolun en ucundaydık. Karşıda bir köy var gibiydi. Yeşilliklerin arasında görünen tek tük evler vardı çünkü. Babamın sözü o an aklıma düşmüştü.

Tutunduğun umudu bırakma, Ahuzar. Onun arkasında hayat var. Uçsuz bucaksız yeşillikler var.

Tutunduğum umudu bırakmadım. Aksine kollarımı daha da sıkı boynuna doladım. “Neredeyiz?” diyen sesim gördüğüm şeylere karşı hayranlık doluydu.

“Memleket,” dedi.

“Rize,” diye onaylatma ihtiyacı hissettim.

“Rize,” diye onayladı. Beni yere bırakmadan ilerlemeye başladı.

Bakışlarım etraftaydı. Gördüğüm her detayı ezberlemek istiyordum ama zayıf bir hafızayla zordu. Bu yüzden fotoğraf çekmeyi küçüklüğümünden beri çok seviyordum. Bu görüntüler bir süre sonra hafızamdan silinecekti. Her şey bunun yaşanmasını istemeyeceğim kadar güzeldi.

“Burada mı büyüdü?” dedim. Ona dair merakım artıyordu. Kendine dair hiçbir şey anlatmamışken bundan daha doğal bir merak olamazdı.

“Sayılır,” dedi.

“Evine mi gidiyoruz? Annenle baban ne der? Ayıp olur.”

Bakışlarım, üzerimdeki tişörtlere takıldı. Onun olduğu için fazlasıyla büyük ve uzundu ama yine de bugün için uygun bir kombin değildi. Onun ailesiyle böyle tanışmayı hayal etmemiştim. Aslında ben onun ailesiyle tanışmayı hayal etmemiştim. Tişörtün ucunu dizlerime kadar çekmeye çalıştım. Ellerim anlamsızca omuzlarıma dökülen saçlarıma gitti. Günlerdir kendimde değildim. Saçlarım tarak, suratım makyaj yüzü görmemişti. Gerçekten bu şey bugün, böyle bir karmaşanın içine düşmüşken mi olmalıydı?

“Niye buraya geldik ki?” diye sızlandım. “Ya ailen de tehlikeye girerse? Hem ne diyeceksin? *Bu kadının peşinde mafya vardı, ben de kaçırdım*, diyemezsin ya! Benim çocuğum bana bunu dese alnına kurşun sıkırım!”

Dudağını saçlarımin üzerinde hissettim. Öpmemişti. Sadece oradaydı işte.

“Tam buraya göresin işte. Ne güzel.”

“Konumuz bu değil,” diye çıkışmaya çalıştım ama sesim yorgundu. “Cidden, neden buraya geldik?”

Hâlâ oldukça sakindi. “Panikleyip uzun uzun konuşmaya başladığına göre iyileştin,” dedi.

Haklı olabilirdi ama iyileşmemiştim. Hemen iyileşecek gibi de değildim. Patika yol bitmişti. Etrafı ağaçlarla çevrili yeşil bir alana çıktık. Doğru tahmin etmişim. Burası yeşilliklerin arasına saklanmış bir köydü. Minik evler, etrafımızı sarmalayan dağlar boyunca serpiştirilmişti. Her biri ait olduğu köşede ayrı güzel duruyordu. Köy meydanına giriş yapmış olmalıydık. Hem de dağdan yuvarlanan bir taş misali hızla.

Küçük bir bakkal, çay ocağı ve fırın yan yanaydı. Hepsinin kapısı açıktı. Saat erkendi. Bütün dükkânlar açıktı ama görünen sadece kahvenin önündeki iki adamdı. Birbirlerine tıpatıp benzeyen bu iki genç adamın önlerinde dumanı tüten çayları vardı. Toprak ve yeşillik kokusu ciğerlerimi doldururken onun deniz kokusunu da arada buldum. Aslında memleketi gibi kokuyordu.

Birbirine benzeyen genç adamlar bir şeyler konuşuyordu. Umursamadı Timur. Kucağında benimle dimdik bir şekilde ilerledi. Ama aniden bize dönen bakışlar son derece netti.

İki adam aynı anda bize odaklandı. Sarı saçları, mavi gözleri ve sivri burunlarıyla nerede görsem *bu kesin Laz*, diyeceğim tiplerdi. Ve bu kadar benzemelerin tek bir izahı, ikiz olmaları olabilirdi. İkisi de dudaklarına aynı anda götürdükleri çay bardağıyla öylece kaldılar. Bakkalın içinden

uzun, zayıf bir adam çıktı. Elinde tuttuğu ufak bir topaç vardı. İleri savurdu ama şaşkınlıkla bize bakarken geriye geldiğini göremediği için topaç alnına çarptı. Acıyan alnını ovuşturup, bakışlarını bizden koparmadan topacı yere savurdu. Fırındaki adam da o an gözüme takılmıştı. Minik cam tezgâha sıralanmış ekmekleri aralamış, aralarından aynı şaşkınlıkla bize bakıyordu.

Anlamsız bir tedirginlikle bulunduğum gövdeye daha da sindim.

“Bize bakıyorlar.”

“Çünkü önlerinden geçiyoruz,” dedi. Mantıklı ve netti, evet.

Bakışlardaki şok görülmeyecek gibi değildi. Küçük bir köye, Almanya’dan gelen yabancı gelin gibi hissetmem ise bir hayli anlamsızdı. Ama haklılardı. Bir adam, üzerinde bol bir tişört olan, alnı mor, saçları dağınık, ayakları çıplak bir kadını benim de köy meydanımda böyle taşısa ben de tam olarak böyle bakardım.

Birbirine tıpatıp benzeyen adamlardan birinin diğerine, “Ula, İlhami...” dediğini duydum.

İlerlemiştik ama başımı hafif geri atınca hâlâ onları görebiliyordum. Aynı ifadeyle bakmaya devam ediyorlardı. Çay bardaklarının konumu bile değişmemişti. Dudaklarının birkaç milim ucundaydı bardak ve şaşkındılar.

“Efendim, Rahmani,” dedi diğeri.

“Benim çördüğümü sen de çördün mi?”

“He,” dedi İlhami. “Çöriyum oni.”

Fırındaki tombalak adam bile ekmeklerin arasından bakmayı bırakıp dışarı çıkmıştı. Bakışlarım bakkalın üzerindeki eve takıldı. Camda beyaz yazmalı bir kadın vardı. Ağzına sardığı yazmasıyla bize bakıyordu. Muhafazakâr bir ortama, oldukça seküler bir giriş yapmış olabilirdik. Karşıdan gelen iki kadın vardı. Sırtlarında ipe omuzlarına sabitledikleri büyük bir ot yığını taşıyorlardı. Birinin belinde o her yerde görülen meşhur Karadeniz peştamalı vardı. Yanlarından geçtik. Timur onlara da bakmadı ama ikisi de durup diğer herkes gibi bize bakmıştı. İnsanlarla göz göze gelen hep bendim. İlerlediğimizde hâlâ arkamızdan bakıyorlardı.

“Ayakkabılarım nerede?” dedim anlamsız bir panikle. “İndir beni, yürüyeyim.”

“Attım,” dedi.

Şok içinde baktım.

“Ne yaptın? Ne?”

“Attım,” diye yineledi.

“Onu anladık,” diye çıkıştım. “Ne diye atıyorsun?”

“O hengâmede ayakkabılarını mı düşünecektim?” dedi sakince.

Haklı olabilirdi ama üzerimizdeki gözler, içinden çıktığımız savaşı bilemezdi. En son hangi ayakkabımı giydiğimi, ne kadara almış olduğumu dahi hatırlamıyordum. Hayat beni bunlardan en acı şekilde ayırmıştı. Düşünmem gereken daha derin dertlerim vardı ama yine de ayakkabılarım olmalıydı.

Yanımızdan geçen başı yazmalı bir kadının, “Zehiroğlu,” dediğini duydum. Kırmızı yanakları, şaşkın ifadesini daha da tatlılaştırıyordu. Muhabirlik yıllarım boyunca her yere gidip her türlü insanla iç içe olduğum için adapte olmakta zorlanmazdım ama henüz kendime gelememişken yediğim kültür şoku inanılmazdı.

Timur kadına bakmadan ilerlemeye devam etti. Kadının arkasının dönüp az önce geçtiğimiz alana doğru hızlı adımlarla ilerlediğini gördüm.

“Ula, Zehiroğlu geldi. Çördünüz mi?”

Boş boş baktım. Sonra yine ona odaklanıp, “Zehiroğlu kim?” diye sordum.

“Ben,” dedi sadece.

Kaşlarım daha da çatıldı.

“Sen Timur Töngge değil misin?”

“Öyleyim.”

“Ee, o zaman?”

Patika yolun sol tarafına saptı. Yüksek bir bayıra kucağında benimle çıkmaya başladı. “Herkes için Timur Töngge’yim,” dedi. “Rize için Zehiroğlu.”

Ona dair ne kadar az şey bildiğim gerçeği şiddetle yüzüme çarpmıştı. Sadece adını biliyordum. Bir de çayı demli içtiğini ve kitap okumayı sevdiğini. Bu iki bilgiyle kalbimi bu noktaya getirmesi inanılmazdı ama acıtmıştı. Hep o beni dinlemiş, hayatımı izlemişti. Kimsenin bilmediği gerçeklerimi biliyordu. *Bana yaslan*, derken neden yaslanacak bir yer aradığımı biliyordu. Ama benim ona dair bildiğim şeyler herkesin bileceği şeylerdi. *Bana yaslan*, demeye yetmezdi. Kırıcı bir gerçektir.

“Ailenle mi yaşıyorsun?” diye sorma istediğime engel olamadım. Sormazsam anlatmazdı.

“Hayır,” dedi. “Nenemle.”

“Ailen nerede?”

“Anne öldü. Baba hakkında bir fikrim yok.”

Sesinde duyguya yer yoktu. Zaten dikkatimi çeken bu değildi. Anne ve baba. *Annem* ve *babam* değildi. Aitlik eki yoktu. Ben de o kadına anne derdim. *Annem*, değil. Aitlik eki benim için de yoktu. Sessiz kalan bu defa bendim. Dişlerimi dudağıma geçirerek sustum.

Yokuş bitmiş, düzlüğe gelmiştik. Bir ev vardı karşımızda. Çıktığımız noktaya bakacak olursak minik bir tepenin üzerinde gibiydi. İki katlı gibi görünüyordu. Küçük değil, aksine büyük ve heybetli görünüyordu. Alt kısımları taş, üst kısımları tahtayla kaplıydı. Ne olursa olsun yıkılmayacak gibi sağlam görünüyordu. Üstelik köyün tam ortasında sayılırdı. Etrafıma baktığımda, aşağıda kalan kısımlarda ve karşı dağlarda evler görünüyordu.

“Nene biraz terstir,” dedi eve doğru ilerlerken. “Kişisel algılama. Herkesten nefret eder.”

“Bana birini anımsattı.”

Kucağında olduğum süre boyunca gözlerini ilk kez üzerimde hissedince bakışlarımı ona kaldırdım. Umursamaz bir bıkkınlıkla bakıyordu.

“Emin ol, ben yanında sıfır kalırım.”

“Akkadın!” diye bağırdı biri. Sesi aradı gözlerim. Karşı dağdan geliyor gibiydi. “Akkadın!” diye tekrar bağırdı. “Zehiroğlu geldi. Çık hele kapuya! Timur geri geldi!”

Boş boş göz kırptırdım. Amaç neydi? Niye karşı dağdan bağıırıyordu. Zaten kadın şimdi bizi görecekti.

“Kim o bağırın?”

Cevap vermedi.

“Akkadın kim?”

“Birazdan görürsün,” dedi sadece.

Evin kapısının önüne gelmiştik. Demir işlemeli kapıya ayağıyla iki kere vurdu. *Bir kere daha vur da üç olsun*, deme isteğimi dilimi ısırarak yuttum. Artık hiçbir totem çok da mühim gelmiyordu. Ama yine de üç kere vursa daha güzel olabilirdi. Geriliyordum. Dişlerimi dudağıma geçirirken göz ucuyla çehresine baktım. Aynı anda o da bakışlarını bana eğimişti. Dudaklarımı kemirmeye devam ettim. Üç kere vurmalıydı işte. Geriliyordum.

Göz devirse de beni etkileyecek bir şekilde derdimi anlamıştı. Kapıya bir tekme daha attı. Üçlemenin rahatlığını yaşayamadan demir kapı hızla açıldı. Yaşlı ama dimdik duran bir kadın vardı karşımızda. Saçlarını ense-sinde minik bir topuz yapmıştı. Siyahlar daha belirgin gibiydi ama dikkat çeken iki şeyi vardı: Alnına dökülen kâkülündeki yoğun aklar ve çenesin-deki derin çukur.

Koyu kahve gözleri derin, kaşları çatıktı. Yaşlılığı gözlerini çukur-laştırmış, derisini acımadan buruşturmuştu. Sol elinde bir çubuk vardı. Baston niyetine kullanıyordu belki de. Mavi bir penye ve bol bir siyah pantolon giymişti. Yaşlı bir kadındı ama hiç televizyondaki tatlı Kara-deniz nenelerine benzemiyordu. Daha çok asil duruyordu. Kaşları bile beyazlamıştı ama yaşlılığına inat saçları siyahtı. Ön kısımdaki o beyaz tutam ayrı bir güzellik katıyordu sanki çehresine. Kısa bir kadın değildi. Hatta buradan bakınca benimle aynı boyda olabilirdi.

Garip, ters, sert ama güzeldi. Farklı bir his bırakıyordu insanda. Göğ-sümde huzursuzluk aradım. Yoktu.

Sinirli ifadesi Timur'u gördüğünde ağır ağır dağıldı. Yerine büyük bir tebessüm kuruldu. Koşarak kapıya gelmiş gibi nefes nefese kalmıştı. Derin soluklar alıp veriyordu. "Koçari!" derken kelimeler dudaklarından ağır bir şarkı söyler gibi dökülmüştü. Dudaklarındaki tebessüm derin-leşti. Sarılmak için kollarını iki yana açmaya niyetlendiği anda ise bakış-larımız kesişti.

Durdu. Bakıştık. O da ben de aynı şaşkınlıkla göz kırptırdık. Te-bessümü gözle görülür bir şekilde soldu. Bakışlarını birkaç saniye sonra benden koparıp bulduğumuz konuma şaşkınlıkla baktı. Kucağında olduğum sürece bu bakış gayet mantıklıydı. Şaşkın gözleri en son yine Timur'u buldu.

Timur'un derin bir nefes verdiğini, ağır ağır kavislenip sönen göğüs kafesinden anlamıştım. Gergin bakışma birkaç saniye sonra yerini daha da gergin bir ana bıraktı. Kadının yüzündeki şaşkınlık bir saniye içinde öfkeye bulandı.

Adının Akkadın olduğunu öğrendiğim nene, "Boh yiyenin uşağı!" diye çıkıştı. Kollarını sarılmak için iki yana açmış gibiydi ama sonuç farklı oldu. Elindeki çubuğu bize doğru kaldırdığında vuracağına ihtimal vermemiştim ama yanılmıştım. Timur başına geleceği bildiği için hemen arkasını dönmüştü. Nenenin çubuk darbesi omzuna indi. "Fişki yiyenin uşağı!" diye daha da yükseldi kadın.

Bu sefer şaşırın bendim. Kocaman olmuş gözlerle bulunduğum gövdeye sindim. Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Akkadın, “İtin şıçtuğu!” diye sırtına bir darbe daha indirirken çok da umursuyor gibi görünmüyordu. “Kız mı kaçırdın ula sen?” derken bir darbe daha indirmişti. Hıncını alamıyordu. Timur iki adım gerilemişken, çubuğu yana savurup bu defa elleriyle Timur’un sırtına darbeler indirmeye başladı.

Ben panik ve şaşkınlıkla bakıyordum ama Timur hâlâ bir hayli sakin. Kucağında benle birlikte dayak yiyordu oysa ama alışkın gibiydi. “Nene, bir dur,” dedi aynı sakinlikle. Üç adım geriledi. Darbelerden sıyrılıp önünü döndü. Artık Akkadın karşımızdaydı. Öfkeyle yanıyordu gözleri. Bu öfkeyi nerede görsem tanırdım.

“Ne duracağım, ula!” diye çıkıştı kadın. Şivesi hem var hem de yok gibiydi. Anlamsız bir histi ama okumuş, görgülü bir kadına benziyordu. “Gidip geldin, o deyyus baban gibi kız mı kaçırıp getirdin kapıma?”

Sessiz kaldı Timur. Kendini ve durumu açıklama gereksinimi duymuyor gibiydi. Kadının gözlerinde dönen alev korkutucu değildi ama çekindiğimi inkâr edemeyecektim.

“Bunun için mi büyüttüm ben seni?” diye çıkıştı. “Gittin de o köpeğe mi benzedin? *Senin kanın benim*, dedim!” Elini sertçe göğsüne vurdu. “Sana *Zehiroğlu*, dedim. Sen gidip o deyyusun kanını mı seçtin?”

“Nene,” dedi sadece.

“Yok senin nenen,” diye çıkıştı kadın. “Deyyus, deyyus! Sıçalar bacağuna!” diye homurdanarak, yere eğilip çubuğunu aldı. Kapıdan içeri girip yeniden bize döndü. “Defol, git kapımdan! Evime, barkıma sokmam seni! De hayde!”

Ve demir kapı aniden şiddetle yüzümüze kapandı. Gerçekten kapandı. Üstüne bir de iki kere kilitlediğinin sesi duyuldu.

Boş boş baktım. O ise hâlâ sessizdi. *Baban gibi kız mı kaçırdın*, dediğine göre annesiyle babasının hoş bir mazisi yoktu. Belki de daha başka bir hikâyesi vardı. Bilemezdim. O an için sormaya çekindim. Ortam yeterince gergindi. “Anlaşılan insanlığa karşı olan nefretine sen de dahilsin,” diye mırıldandım.

“Beş dakika beklememiz lazım,” derken hâlâ sakin. “Siniri geçince kapıyı açar.”

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım.

“Az önce dayak yedin, farkında mısın?”

Biraz ileride duran, büyük kütüğe doğru ilerledi. Cevap vermeyişi bir *evet* sayılıyordu. Belki o da ailesiyle ilk tanışmamın böyle olmasının utancı içindeydi. Oysa hiçbir şeyimiz normal olmadığı için bu durum bana anormal gelmiyordu.

“Kucağından ineyim,” diye bir öneri sundum. Sesimde minik bir mahcubiyet vardı. Ben de onun ailesinden birinin karşısına bu şekilde çıkmak istemezdim ama işte, ayakkabılarım... Gerçekten, ayakkabılarım... “Belki siniri daha çabuk geçer,” diye devam ettim.

Yine cevap vermedi. Sessizliği ve eylemleri gerekli cevabı veriyordu. Büyük odun parçasının üzerine oturuyordu. Beni ise kucağından bırakmamaya ant içmiş gibiydi. Yine ayaklarımı yere değdirmedi. Bacaklarının üzerine oturttu.

“Bırak, yanında oturayım,” dediğimde boynundaki kollarımı çözmüş, toparlanmaya çalışıyordum. “Kadın kızmakta haklı.”

Bırakmadı. Belimdeki eli bedenimi geri çekti. Bakışları evin üst katındaki penceresindeydi. “Bekle,” dedi sadece.

Beklemedim. Sakinliği yine bana fazlaydı. “Timur, saçmalama,” diye direndim. “İnat etmenin anlamı yok.” Ellerim oturduğu büyük odun parçasının ucunu işaret ediyordu. “Şurada bekleyeyim ben. Sen git, güzelce konuş kadınla.”

Hâlâ sakindi. Hatta cevap verme gereksinimi bile duymadan camın aynı noktasına bakmaya devam ediyordu. Bakışlarım onun baktığı noktaya, evin ikinci katma odaklandı. Akkadın buğulu camın arkasından en ters bakışlarıyla bize bakıyordu. Gözlerimi Timur’a çevirdim. O da aynı şekilde ona bakıyordu. Ses ve kelime yoktu ama aralarındaki sert bakışma hissedilmeyecek gibi değildi. İkisi de inat ediyordu. O *bırak*, Timur ise *bırakmıyorum*, der gibiydi.

Gerilmemek imkânsızdı.

“Timur, gerçekten bırak,” derken kucağından kalkmak için bütün gücümle hareket ettim. Onu zor durumda bırakmak istemiyordum. Zaten içine düştüğüm durumu hâlâ kabullenemiyordum. *Yük değilsin*, diyordu ama ben ömrüm boyunca herkese o kadar yüktüm ki alışamıyordum.

Bırakmadı. Belimdeki eli sıkılaştı. Üstüne diğer eli de bacaklarımı kavradı. “Bekle,” diyen sesi bu defa daha netti. Bakışları hâlâ Akkadın’daydı. “Şimdi kabullenmezse bir daha asla kabullenmez. Bekle.”

Sesindeki baskın ton yüzünden istemsizce olduğum yere sindim. Bakışlarım Akkadın’a döndü. Adı gibiydi. Bilgili ve asil görünüyordu.

Kaşlarını ne kadar çok çattıysa arasındaki oyuk bu noktadan bile belliydi. Timur'daki gözlerini bana çevirdi. Bir başkası çekinip gözlerini kaçırabilirdi belki ama ben yapmadım. Vicdansız bir anneyle büyümüştüm. Bu bakışlara karşı zırhım sağlamdı. Timur'a ayak uydurdum. Bakışlarımı Akkadın'dan çekmedim.

Timur'un, "Ne yapıyorsun?" dediğini duydum.

Baktığı noktaya bakmamı ima ediyordu. O beni kendi savaşımında tek bırakmamıştı. Ben de onu bırakamazdım. Onun kadar net olup, "Dik dik bakmamız süreci hızlandıracaksa daha hızlı kabullenmesini sağlıyorum," dedim.

Duraksayışı kısa bir an içindi. Çenesini başımın üzerinde hissettim. Belimdeki eli sıkılaştı. Akkadın çenesini yukarı dikti. Rize'nin dağlarına çöken sis öyle anıydı ki ilk defa bir yağmur bulutunun üzerimi bu kadar hızlı sarmaladığını gördüm. Aydınlık aniden gölgelere büründü. Yağmur geleceğine dair hiçbir işaret vermemişti. Aniden üzerimize boşaldı.

"Sinirinin beş dakikaya geçeceğine emin miyiz?"

"Eminim." Birkaç saniye sonra, "Belki altı olur," diye ekledi. "Buna emin değilim."

Yağmur benden çok onu ıslatıyordu ama sonuç olarak ikimiz de ıslanıyorduk. Kısa bir an için gözlerimi yüzüme vuran yağmur taneleri yüzünden açamadım. Akkadın hâlâ aynı noktadaydı. Yeniden uyku bastırıyor, yaram inceden sızlamaya başlıyordu. Ama bulunduğum konumda rahattım. Öyle kaldım. Zamanı doldurmayı denedim. Gergindim. Bunun için ise her zamanki sorularıma sığındım.

"Anneannen mi yoksa babaannen mi?"

"Anneanne."

"Adı gerçekten de Akkadın mı?"

"Evet."

"Annenin adı ne?"

Kısa bir an duraksayıp, "Şehrazat," dedi.

Şehrazat... Güzel bir isimdi. Ne sebeple öldüğünü, ne kadar olduğunu sormadım. İncitirdi belki. Göze alamadım. Daha çok şey öğrenme derdindeydim.

"Babanın adı ne?"

"Boş ver," dedi sadece.

Babasıyla ilgili bir şey olduğu netti. Az önce anneannesi de *baban olacak o deyyus gibi kız mı kaçırdın*, diyerek kapıyı yüzümüze kapadığı için parçaları birleştirmek zor olmuyordu. O an onu da hayatını da deli gibi merak ettim. Sessizliği ve hüznü onunla bütünleşmiş gibiydi ama onu tanıdıkça anlıyordum ki aslında sessiz değildi. Sadece öyle olmayı tercih ediyordu. *Kelimem yok*, diyordu ama söylediği her cümlenin etkisi inanılmazdı. İnsanın içine işliyordu. Hüzün ise karakterinde değildi. Kalbindeydi.

“Tek çocuk musun?” dedim. “Kardeşlerin var mı?”

Buna hemen cevap vermedi. Sessizliği bir dakikadan uzun sürünce başımı geri atıp yüzüne odaklanmak istedim ama yağmur damlaları izin vermedi. Hâlâ aynı noktaya, Akkadın’a bakıyordu. İnat ediyor ve hakkını fazlasıyla veriyordu. Bu kadar inat olduğunu da bilmiyordum. Ona dair yeni bir bilgiyi de heybeme ekledim.

Sorumu kısık bir sesle, “Eskiden değildim,” diye cevapladı. “Artık öyleyim.”

Yağmur hafiflemeye başladı. Yüzündeki damlalar çenesindeki çukura değmeden yüzünden sıyrılmıyordu. Bence onlar da oraya tutunmak istiyordu. Cevap veremedim bu söylediğine. *Öldü*, dememiş ama bunu hissettirmişti. Ya da bana öyle gelmişti. Acısını dürtmeye cesaret edemedim. Bakışlarımı yüzünden koparıp Akkadın’a baktığımda artık camda değildi. Aynı dakikalarda evin demir kapısı şiddetli bir gürültüyle açıldı. Akkadın yeniden karşımızdaydı.

İfadesi aynı sertlikteydi. Hiçbir şey söylemedi. Bir bana bir de Timur’a baktı. Yağmur şiddetini azaltmış ama hâlâ varlığını koruyordu. Üşümüştüm. Hafifçe titrememe engel olamadım. Bir elimin Timur’un yakasını sıkıca tuttuğunu ise o an fark ediyordum. Çenesi dimdik bir şekilde geriledi Akkadın. Kapıdan uzaklaştı ama kapamadı. Açık bıraktı.

“Yaşlanmış,” dediğini duydum Timur’un. “Artık sekiz dakikada sakinleşiyor.”

Gazabına fazlasıyla uğramış gibiydi. Belki de benim sinirime karşı bu kadar sakin oluşunun, *yanması gerekiyorsa yak*, demesinin sebebi buydu. Daha büyük bir sinirle mücadele ederek büyümüş gibi görünüyordu.

Kucağında benimle birlikte ayağa kalktı. Kollarımı yeniden boynuna doladım. “Beni sevmedi,” diye homurdandım. “Başka yere gitme şansımız var mı?” Gözüme evin alt kısmındaki çay tarlası takıldı. “Şu an çaylıkta bile kalabilirim.”

“Aksine,” dedi. “Bu kapıyı bana değil, sana açtı.”

Ve kucağında benimle o kapıdan içeri girdi. Başı dik, adımları ağır ve kendinden emindi. Bu zamana kadar yaşadığım evrenimden kopup başka bir dünyaya gelmiş gibiydim. Boynuna dolanmış kollarım daha da sıkılaştı. Bundan önce yaşadığım hiçbir evrende bu denli bir huzur yoktu. Yine bu yaşıma kadar en iyi bildiğim şeyi yaptım. Ona güvendim. Cehennemini geride bırakıp yeşilin her tonuna bezenmiş bir dünyanın içine sorgusuzca daldım.

Büyük zaferler zorlu yollardan sonra kazanılır. Bu söze hiçbir zaman inanmamıştı Kenan Kralşan. Büyük bir zafere en kolay yoldan gitmek varken zor yolu seçmek salaklıktan başka bir şey değildi. Her zaman zekâsına güvenmiş, bu doğrultuda hareket etmişti ama ilk defa yanılmıştı. Kolay yolla gelen zafer, zorlu şartlar altında sönüp gidiyordu. Ama o hâlâ Kenan Kralşan’dı. Yenilgi kabul edilemezdi.

Büyük bir evin ihtişamlı salonundaydı. Son derece modern dizayn edilmişti. Kralşan’ın kaçarak bir ine saklandığını düşünenler yanılmaya devam edebilirdi. Onun her zaman yedek bir planı vardı. Bu ev de kimsenin bilmediği gizli mülküydü. Yattığı koltuktan ağır ağır toparlandı. Bacağına ve koluna aldığı kurşunları çıkarmışlardı ama acısı, içindeki öfke ve intikam ateşi kadar diriye. Kendine geldiği anda yaptığı ilk şey Irmak’ı saklamak olmuştu. Ama hiçbir şey kontrolünde değildi. Elindeki kuklaların ipinin kaçtığını hissediyordu. Bu durum gerginliğini daha da artırıyordu.

Güvendiği herkesin tek gecede hain çıkması gerçeğini bir süre daha sindirecek gibi durmuyordu. Özellikle Tulpar’ın ihaneti en beklenmedik yerden gelmişti. Kurduğu bütün düzen tek bir gecede yerle bir olmuştu. Canı fazlasıyla sıkındı ama patlayacak hiçbir nokta da göremiyordu. Ahuzar kayıptı. İçerideki köstebeğinin dahi nereye gittiğini bilmiyordu.

Bakışları masanın üzerinde titreyen telefonuna takıldı. Dimitri ve Kurul’un diğer üyeleri saatlerdir arıyordu ama hiçbirine dönmüyordu. Herkes can derdindeydi. Şifre teslim edilmezse Kurul hepsini öldürecekti. Hatalar bütünseldi. Arama bittiğinde dişlerini sıkarak soludu.

Adriel komada, Fiko da Yakup Öz’ün yanındaydı. Tulpar aklına geldiğinde duraksadı. Dişlerini sıkarak, doğrulup masanın üzerindeki ağır

kesicilere uzandı. Köstebeğin verdiği bilgiye göre şifrenin Ahuzar'da olduğunu o çözmüştü. Tulpar olarak bildiği o adamın yeri kesinlikle cehen-nemin en dibi olacaktı. İlacı içip elindeki su bardağını odanın bir köşe-sine sertçe savurdu. Kaos en nefret ettiği şeydi. Kurduğu düzenin dışına çıkılmasından nefret ederdi. Şimdi ise ortada hiçbir düzen kalmamıştı. Ağrıyan şakaklarını ovuşturdu.

Kurul, *kırk sekiz saat içinde şifreyi ver, kefilini sun*, demişti. Hiçbirini ya-pamamış, üstelik elinden kaçırmıştı. Niyeti Ahuzar'ı öldürmektir. Vurmak değil. Vurduysa dahi bunu kanıtlamalıydı. Kurul kanıtsız gelen hiçbir şeyi kabul etmezdi. Ama silahından çıkan kurşun Tulpar'ı hedeflemişken Ahuzar'ın onun önüne atlamasını beklemiyordu. Kolay kolay şaşırmazdı ama bu şaşırtmaya yetecek bir hamleydi. Onu yaşatan oydu. Öldüren de o olmalıydı.

Kurul'un verdiği sürenin dolmasına saatler kalmışken gerginlikle boy-nunu ovuşturdu. Onları hafife almanın yükü altında eziliyor ama bir yandan da bunu asla kabul etmiyordu. Egosu izin vermiyordu. Eli pan-tonunun cebine gitti. Roma parasını çıkarıp, parmaklarının arasında hızla döndürürken ayağa kalktı. Şimdi ne olacaktı? Bakışları tedirginlikle etrafında gezindi. Belki de Kurul şu an burayı bulmuştu. Bu kadar kolay mı ölecekti?

Ölümüne kalkan olsun diye onu yaşatıp yıllarca korumuştur. Ölmesi gereken Ahuzar'dı.

Duraksadı. *Hayır*, dedi içindeki şeytan. *İlk ölmesi gereken Fiko. Sana ihanet etti. Öleceksen bile önce sana ihanet edenleri öldür. Sonra Ahuzar'la Tulpar'ı öldür.*

Yoklar, diye cevapladı iç sesi. *Kaçtılar. Buradan çıkamam. Çıkmadan bulamam.*

Hedef şaşırt, dedi şeytan. *Tulpar ne demişti? Düşmanını tanı. Seni tanı-dıklarını düşünüyorlar. İlk kime saldıracaksın?*

Fiko...

Şimdi değil, dedi şeytan. *Beklenmedik yerden vur. Onları bulamıyorsan en sevdiğin şeyi yap. Sevdiklerini yok et.*

Zihnini yokladı Kenan. Üç isimle karşılaştı: Biricik, Defne ve Fi-ko'nun kimsesiz annesi.

Aynen öyle, dedi şeytan. *Madem ölüyoruz, herkesi yok et! Biz öldükten sonra yaşayanlar kimin umurunda!*

Başı histerik bir şekilde sola eğildi. Tam olarak bunu yapacaktı. Ama içindeki öfke Fiko'yu geri atamadı. Anlattığından daha çok şey bildiğinin farkındaydı. Peşindekiler ona ulaşmadan o bulmalıydı. Öfkeyle kıvrılırken yaralı bacağının üzerinde durmak için kendini zorladı. Odanın girişinde beliren siyah takım elbiseli elemana döndü.

“Yeni bilgi var, patron,” diyerek ilerliyordu.

Kenan'ın parmaklarının arasındaki para durdu. Bakışlarını ona çevirdi. Tam önüne gelmiş, elinde tuttuğu dosyayı ona uzatıyordu. Herkesten gizli tuttuğu elemanlarından biriydi. Bir ihtimal için onları gizli tutuyordu. Hiçbir zaman o ihtimalin gerçekleşmeyeceğini düşünmüştü ama yine yanılmıştı. Yenilgiyi kabul etmek ise onun gözünde zehirli bir içkiyi içmekten farksızdı. Asla kabullenemiyordu.

Yaralı kolu omzunda askıdayken, diğeriyle dosyayı alıp açtı. İçinden çıkan fotoğrafların üzerinde birkaç saniye gezindi siyah gözleri. “Ne bu?” deme gereksinimi hissetti.

İki fotoğrafta da Ahuzar ve Tulpar vardı. Birinde yan yana sahilde oturuyorlardı. Diğerinde ikisi de arabanın önündeydi. Elleri cebinde olan Tulpar Ahuzar'a, Ahuzar ise ona bakıyordu. Bu fotoğrafta haddinden fazla oyalandı Kenan'ın gözleri. İlk bakışta normal gelebilirdi ama farklıydı bir şeyler. Mesela o Ahuzar'ı hiç gülerken görmemişti. Ama bu fotoğrafta Tulpar'a gülüyordu. Yüzünde ayrı bir ışık vardı. Bunu da onda ilk defa görüyordu.

İçindeki şeytanın sesi kendini bildiği andan beri susmuyordu. Yine oradaydı. Kulağına bir nefes üfledi. Kenan'ın bakışları fotoğrafta daha çok oyalandı. Anlamsız bir dürtü hissetti içinde. Onun nefretinden, gözlerindeki öfkesinden beslenir, bundan zevk alırdı. Çünkü onu kendisine benzetirdi. Gözleri her daim yakacak gibi alevler içindeydi. Ama burada ne gözlerinde ateş vardı ne de ifadesinde nefret. Herkese ifadesizce baktığını sanırdı ama karşısındaki adama başka bir hisle bakıyordu.

Dudağındaki derin gülüşe takıldıkça takıldı Kenan. Ensesinde gezinen soğuk ürpertinin sırtında gezindiğini hissediyordu. Yaralı bacağını yüzünden daha fazla ayakta duramadı. Yeniden koltuğa oturdu.

“İçeriden gelen bilgiye göre operasyon gizliye alınmış. Artık üstlere bilgi vermiyorlar. Yani bilgi akışı kısıtlı. Sadece bunu gönderdi. O geceden sonra ikisi de aynı anda kayboldu. Birlikte olduklarını düşünüyor.”

Dişlerini sıktı Kenan. Belki de bu zamana kadar içinde olduğu tek ihanet gördükleri değildi. Biraz da görmediklerine odaklanması gerekiyordu.

“Tulpar’ın gerçek adı ne?”

“Bilmiyor,” dedi adam. “Hiç kimse bilmiyor. Görevde dosyası bile yokmuş. Hiçbir kayıta geçmemişler. Sır gibi saklanıyor.”

“Bulun o zaman,” derken bir hayli sakindi. “Bana bu ikisini bulun!” dediğinde sakinliğini daha fazla koruyamadı. Önündeki sehpanın üzerindeki sürahiyi kavrayıp odanın duvarına savurdu. “Cehennemin dibine girseler dahi çıkarın.” Bacağını umursamadan, ayağa kalkıp yeni elemanın yakasını tek eliyle kavradı. “Anladınız mı beni?” diye soludu. “Bana ikisini de bulun!”

Tepkisizdi eleman. Yuvarlak yüzünün üzerindeki kavisli burnu yumuşak olabilecek ifadesine sertlik katıyor, kahve gözleri büyük bir boşlukla bakıyordu. “İlgileneceğim,” derken kendinden bir hayli emindi. “O zamana kadar size yeni bir bilgi daha getirdim.”

Elini yakasından çekti Kenan. Belki de bu zamana kadar güvendiği adamlar yerine en başından buna güvenmeliydi. “Ne var?” dedi ters ters.

“Fiko’yu buldum,” dedi adam. “Emir verdiğiniz an işi biter.”

Sızlayan bacağı yüzünden bir adım topallamış, gerileyerek karşısındaki adama bakmıştı Kenan. “Yakup Öz o kadar kolay bulunmasına izin vermez,” dedi.

“İşi bitti,” dedi adam. “Neden vermesin ki?” Kenan şüpheyle baktığında çenesini yukarı dikmişti. Kendinden son derece emin görünüyordu.

Kendini yeniden koltuğa bıraktı Kenan. Peşindekilerin Fiko’nun peşine düşeceğine, daha fazlasını öğrenmek için kıvranacağına emindi. Ahuzar ve Tulpar’ı yakalayana kadar içindeki öfkeyi akıtacağı birine ihtiyacı vardı. Onları bulana kadar önüne gelen herkesi yakacaktı.

“Bana getirin,” dedi sadece.

Adam başıyla onaylayarak geriledi. “Bekle,” dedi Kenan tam kapıdan çıkarken. Durup yeniden Kenan’a döndü. “Adın ne senin?”

“Tarık, efendim.”

“Güzel,” dedi Kenan. “Sen de ihanet edeceksen bir günün var, Tarık.” Kendini yeniden koltuğa bıraktı. “Ne yapacaksan bugün yap. Eğer yaşarsam ve ihanetini yakalarsam seni dişlerimle parçalarım!” Önündeki sehpanın diğer ucundaki içki şişesine uzandı. Her zaman kibarlığını

koruyarak bardakta içerdı ama bu defa umursamadı. Şıseyi olduğu gibi kafasına dikti. “Şimdi çık,” dedi büyük yudumu yuttuğunda.

Tarık hiçbir şey söylemeden çıktı. Kenan Kralşan ise içki şişesinin dibine vurdu. İçtikçe içti. Kafasında yeni bir plan kurarken önünde en güvendiğı adama, Tulpar’a gülen Ahuzar vardı. Fotoğrafı gözlerine daha da yaklaştırdı. O kadını tanıyordu. Bu gülüş sıradan, herkese sunduğı bir gülüş değildi. İçinde kaynayan nefret ve öfkeye bir duygu daha eklendiğini hissetti. Kıskançlık ateşi kaynadı. Şeytanın sesini dahi susturdu. Ahuzar onundu. O yaşatmıştı. Ama her an *ölümün* nefesi ensesinde olmalıydı. O zaman neden bir başkasına gülerken gözleri *hayat* doluydu?

Saatler sonra içkinin sonuna geldiğinde zihninin kapısına dayanan üç şey vardı: Hırs, nefret ve intikam. Üçünü de gerçekleştirecek; onları öldürüp kaçmanın bir yolunu bulacak ve intikamını alacaktı.

8. BÖLÜM

*“Arza hacet yok, halim sana ayandır.
Dile gerek yok, sessizliğim sana beyandır.
Söze lüzum yok, susuşum sana kelamdır.
Kelama ihtiyaç yok, aşk sana figandır.”*
-Şems-i Tebrîzî

Yağan yağmura aldırmadan önündeki dik yamacı tırmanmaya devam ediyordu Timur. Yağmur taneleri çehresinden süzülüp yerdeki yeşilliklere karışıyor, Rize’nin gökyüzünü kaplayan karabulutlar her zamanki gibi şiddetle öfke kusuyordu. Sert iklimlerin yağmuru da insanı da sert olurdu. Bu yüzden yağmura ve gürültülü şimşeklere rağmen Timur’un durmadan ilerlediği. On iki yaşında olmasına rağmen adımları bedeni gibi büyüktü. Yokuşu tamamladığında kayalıkların en ucunda durdu.

Burası zirveydi. Yaylanın en ucu, dağların en tepesiydi.

Bulutlar ve köy ayağının altındaydı. En sevdiği şeydi bu tepeye çıkıp kayanın üzerinden memleketine bakmak. Aşağıdayken her yeri göremiyordu. Ama bu tepenin üzerine dikildiğinde uçsuz bucaksız yeşillikler her yanındaydı.

Şimşek bir daha çaktı. Gökyüzünün grisi bir lanet gibi değil, hayranlık veren bir şekilde Rize’nin etrafını sarmalamaya başlıyordu. Yağmur şiddetlendi. Öyle ki Timur gözünü dahi açamıyordu ama içindeki öfke diriydi. Toprak kokusu genzini yaktı. Kimseyle konuşmaz, görünmez olmak için bakışlarını yerden kaldırmazdı. Bir anne, abla ve bebek vermişti toprağa. Belki de Rize’nin toprağının kokusu bu yüzden bu kadar genzini yakıyordu.

Nene onu bu köye getirdiğinden beri o ne derse yapmış, sözünden asla çıkmamıştı. Severdi nenesini. Gündüz kızsı bile gece başını okşadığını bilirdi. İki eli kanda da olsa Timur’un önüne sıcak yemek getirirdi. Çoraplarını Timur demeden diker, kıyafetlerini Timur dağıttıkça toplardı. Kızardı.

Arada şamarı da patlatırdı ama cehennemden çıkan biri için bu sadece minik bir kıvılcımdı. Can yakmıyordu.

Ama özlüyordu. Ablası ve Âdem abisinin yerine kimseyi koyamıyordu. Fakat vicdan azabı küçük yaşta omuzlarına atılmış bir yük gibiydi. Belki de Timur'un omuzları o yüzden bu kadar genişti. Rabbi'm dağına göre kar verir, derdi nene. Oysa Timur ne dağdı ne de yaşadıkları güneş çıktığında eriyip gidecek bir kar.

Çıktığı kayanın tepesinden Rize'ye bakarken bakışları kimseye göstermediği kadar dikti. Artık büyüyor, bazı şeyleri küçük Timur kadar kolay hazmedemiyordu. Nene onu yanına aldığından beri babayı pek sık görmüyordu ama Kadir Töngge ara sıra yanına uğrayıp uğursuzluğunu yaymaktan geri durmuyordu. Artık Rize'deki herkes için itibarlı bir öğretmen değil, bir ayyaştı. Kadir Töngge diye bir şey kalmamıştı. O da artık bunu saklama gereksinimi duymadan içiyordu. Topal bacağı, elindeki içki şişesi ve dağılmış saçlarıyla artık tamamen bir ayyaştı.

Bazen Timur, ablasının mezarına gittiğinde yanında belirirdi. Bazen okul çıkışı görürdü onu. Köy okulunun karşısındaki duvara yaslanmış, elinde içki şişesiyle ona bakardı. Neden korktuğu için köyün içine giremezdi ama Timur'u ne zaman tek yakalasa bir veba gibi peşine takılırdı. Ses etmiyordu Timur. Edemiyordu. Kendinden nefret etmesine neden olacak kadar korkuyordu o adamdan. Yediği dayaklar, hakaretler ve lanet zihninden çıkmıyordu.

Bugün de onu okul çıkışında görmüştü. Korkuyor ve buna engel olamıyordu. Kalbi göğüs kafesine deli gibi vurmaya başladığında Kadir Töngge görmeden okulun içine girmiş, arka camdan atlayarak uzaklaşmıştı. Nefret ediyordu kendinden on iki yaşındaki Timur. Çünkü o adamdan korkmak istemiyordu. Kaçmak istemiyordu. Gözlerini ona diktiğinde titreyen bacaklarından da nefret ediyordu, ona her baktığında gözünün önünde beliren ablasının son anından da.

İçinden bir ses öl, diyordu. Yaşama. Herkes seni korurken öldü. Baba haklı. Lanetlisin. Öl!

Ama küçük bir parça yaşamak istiyordu. Baba ona baktığında titremek değil, dimdik bakmak istiyordu gözlerine. Yakasına yapışmak, ablamı benden sen aldın, demek istiyordu. Âdem abisi kadar cesur olacağını düşünürdü ama olamıyordu. Görünmez olmak, saklanmak istiyordu ama bedeni her geçen gün biraz daha büyüyordu. Sessizliğe gömülmek istiyordu ama zihnindeki sesler susmuyordu. Büyüdükçe her şey daha iyi olacak sanırdı. Oysa büyüdükçe yüreğindeki acı ve omuzlarındaki yüklerin farkındalığı da artıyordu.

Babadan kaçıp gelmişti buraya. Ona korkup bağıramadığı için yumruklarını sıkmişti ve tırnakları avuççıklarına batmıştı. Bir şimşek daha büyük bir gürültüyle göğü delip yere ulaştı. Timur ise var gücüyle yağmura ve şimşeklere doğru bağırdı. Burada onu kimse duyamazdı. Yağmur arttı. Gök bir daha gürlledi. Karadeniz delirmiş gibi dalgalarını kıyıya vururken Timur bir kere daha var gücüyle bağırdı. İçinde tuttuğu öfke korkuyla eşti. Oysa korkuyu kendinden silip atmak istiyordu.

Çevresindeki herkese nadir sunduğu sesini var gücüyle Karadeniz'in dağlarına ve dalgalarına sundu. Boğazında ve alnında iki kalın damar belirene kadar bağırdı. İçindeki korkuyu yok etmek istiyordu. Madem saklanamıyordu, o halde bu dağlar kadar dik ve güçlü durmak istiyordu. Ablasının onu korumak için yitip gittiği bu dünyada korkuyla değil, onun yetiştirdiği bir evlat gibi dimdik durmak istiyordu.

Ama yapamıyordu.

Gözünün önüne babanın yüzü geldiği an kayanın ucundaki adımları geriledi. Boğazı acıdı. Eli boynunu sarmalarken dizlerinin üzerine çöktü. Her şeyi yutan bu Karadeniz bir tek Timur'a mı dardı?

Öfkeyle düştüğü yere, kayaya sert iki yumruk attı. Elleri kanlı ise bu elleri de ezmek istiyordu. "Korkma!" dedi üst üste. "Korkma! Korkma!"

Yine babanın sesi kulaklarında yankılandı.

Senin adını ben verdim. Ölüm getiren demek. Doğduğunda bile ellerinde kan vardı. Hâlâ öylesin. Ellerin kanlı.

Yeri yumruklamayı bıraktı. Ellерinin üzeri artık yaralı ve kanlıydı. Olduğu yere çöktü. Omuzları düştü. Gök son bir defa daha gürlledi. Yağmur Timur'un ellerinin üzerindeki kanı silip götürdü ama temizlemeye yetmedi. Birkaç dakika sonra aniden durmuştu yağmur. Hep böyle olurdu memlekette. Aniden en şiddetli yağmurlar yağar, yine aniden dururdu.

Yağmur durmuş olsa da Timur çöktüğü yerden kalkmadı. Sırılsıklam olmuş mavi önlüğünün yakasını ve önünü açıp, üzerinden çıkararak yanına savurdu. Bir pantolon ve gri atletle Rize'nin zirvesinde, sislerin arasında kaldı. Soğuktu. Üşüyordu. Titremeye başladı ama umursamadı. Gür kumral saçları alnına yapışmıştı. Her bir telinden su damlıyordu. Titrerken bacaklarını kendine çekti. Kollarını bacaklarına dolayıp alnını dizlerine yasladı. Sessizdi burası. Tüm seslerden ve insanlardan uzaktı.

Bir tek ablasının sesi vardı kulaklarında. Ona Lazca ninniler söylüyor, başını okşuyordu. Okul çıkışı eve ıslanmış bir şekilde geldiğinde hemen üzerine değiştiremiyor, kucağına alıp hasta olmasın diye ısıtıyordu. Şimdi hasta

olacaktı Timur. Nene bakacaktı ama ablası gibi olmayacaktı. Hem neneyi de yormak istemiyordu. Elinde kalan tek kişi oydu. O da giderse ne yapacaktı?

Yine korktu. Kollarını bedenine sıkıca doladı. Başını dizlerinden kaldırmadan ileri geri sallandı. Dağların zirvelerinden bir atmacanın gür sesi yankılandı. Kanat çırpışı Timur'un kulağının dibinden geldiğinde başını kaldırıp karanlığından sıyrıldı. Dağ ve sisin arasından ona doğru uçan bir atmaca vardı. Kaçmadı. Korkmadı. Kim için geldiğini biliyordu. Bakışları arkasına döndü.

Yokuşun ucunda ona doğru ilerleyen bir adam vardı. Atmaca Timur'un başının üzerinden geçti. Kanatlarını süzerek yokuşa yöneldi. Gelen genç adam durup kolunu ileri uzattığında atmaca koluna kondu. Gülmüştü adam. Neşeli kahkahasını buradan bile duymuştu Timur. Atmaca Resul, derlerdi bu adama. Buraların delisiydi. Yaylalarda gezip dururdu. Nenenin anlattığına göre annesi ve babası da özel bireylerdi. Kendi hallerinde yaşayıp giderlerdi. Annesi Resul'e hamile kaldığında bütün köy çocuğun annesiyle babasına benzeyeceğini düşünmüştü ama Resul sağlıklı bir bebek olarak dünyaya gelmişti.

O iki yaşındayken babası aniden ölmüştü. Annenin gücü ve aklı tek başına Resul'e bakmaya yetmemişti. Geçirdiği ateşli hastalıktan sonra Resul bu hale gelmişti. Bir süre sonra annesi de ölmüştü. Köylerde, yaylalarda gezdi Resul. Kuran-ı Kerim'i ezbere bilir, kendi kendine dualar mırıldanırdı. Zirvelerde atmaca bakar, zamanı geldiğinde onları yeniden doğaya salardı. Yirmi beşinde ya var ya yoktu. Ayağından kara lastiğini, belinden keçi tüyünden örme kemerini, üzerinden ona büyük gelen siyah ceketini çıkarmazdı. Çenesi ve burnu sivriydi. Gözleri ise masmavi bakardı bu dünyaya. Öyle ki Timur bu denli açık renkli bir maviyi sadece onun gözlerinde görmüştü.

Herkes korkardı ondan. Okulun önüne geldiğinde çocuklar Atmaca Resul geldi, diyerek kaçardı. Bir tek Timur kaçmaz, korkmazdı. Cebinden çıkarıp verdiği şekerleri alır, elinden tutup diğer çocuklar dalga geçmesin diye okulun önünden uzaklaştırırdı. Kolundaki atmacayla ona geldiğini gördüğünde ifadesizdi Timur. Yeniden önüne döndü. Keskin kahvelerini yeşile boyadı.

"Zehiroğlu! Zehiroğlu!" diyerek geliyordu Atmaca Resul.

Ses etmedi. Neneyle kalmaya başladığı günden beri herkes ona böyle sesleniyordu. Ne olduğu umurunda değildi. Töngge olmak da Zehiroğlu olmak da ilgisini çekmiyordu. Nenenin anlattığına göre dedeleri buraların en zengini, en kültürlüsü ve en saygı gören adamıydı. Soyları yıllarca Rize'de dilden dile anılırdı. Sözleri geçer, lafları dinlenirdi. Herkes Zehiroğlu'yla iş yapmak ya

da onlara gelin gelmek isterdi. Parmakla gösterilirlerdi. Ama o soydan geriye bir tek Timur kalmıştı. Fakat bunlarla da ilgilenmiyordu Timur.

Resul'ün, "Bakmay bağa. Bakmay bağa!" diye diye panikleyen sesini duydu.

Her şeyi iki kere tekrarlardı. Kıyamadı. Başını çevirip göz ucuyla baktı.

Güldü Resul. "Bakay bağa. Bakay bağa." Kolundaki atmaca bir ağacın dalına konmuş gibiydi. Dimdik duruyordu. Resul onunla birlikte Timur'un yanına geldi. Yokuş bitip kayalığın üzerine dikildiğinde, açık mavilerin içinde alışılmış neşe vardı. Kolundaki atmacayı Timur'a doğru uzattı. "Dedum oğa, Zehiroğlı nereyedur? Dedum oğa Zehiroğlı nereyedur? Dedi bağa en tepededur! Dedi bağa en tepededur."

Konuşmadı Timur. Gözlerini yeniden önüne çevirdi.

Atmaca Resul ise susmamaya yemin etmiş gibiydi. Timur'un ifadesini gördüğünde gülen yüzü hafifçe soldu. Kolundaki atmacasıyla birlikte kendi etrafında bir tur döndü.

"Noldi? Noldi?"

Yine sessiz kaldı Timur. Yeniden görünmez olmak istiyordu. Başını dizlerine yaslayıp gözlerini kapadı.

"Saklanamaz!" dediğini duydu Resul'ün. Atmaca yırtıcı bir ses çıkararak ötmüştü. "Saklanamaz!" dedi Resul yeniden. "İnna Allahe ya'lemu gaybe semavati vel ard vallahi basirun bima ta'melüne."³ Timur'un bakışları yeniden ona döndü. Gözüne dolan gür saçlarını başını hafifçe yana sallayarak geri attı. Resul etrafında dönmeye devam etti. "Allah yerun ve göğün içini bilir. Allah seni görür. Saklanamaz! Allah görür. O her kulunu görür. Saklanamaz."

İfadesizdi Timur. Genzi sızladı ama yok saydı. Yeniden önüne döndü.

Birkaç saniye sonra, "Âdem, Zehiroğlı'na meçtup çönderdi," dedi Resul. Burnuna beyaz bir zarfı dayadı. "Alsun oni, dedi. Okusun oni, dedi." Timur'un başına tünemiş, kolundaki atmacayla ileri geri sallanıp duruyordu. Ona uzatılan zarfı aldı Timur. Açmadı. Her zamanki gibi evde okuyacak, daha sonra yatağının altına saklayacaktı. Kızgın değildi Âdem abisine. Kırgındı belki de ama ayıramıyordu. Bir ukde vardı içinde sadece. Ne olduğunu seçemiyordu.

"Açmayaca misun? Açmayaca misun?" dedi Resul.

³Hucurat suresi. (18. ayet)

Başını iki yana salladı. Zarfı köşedeki okul çantasının üzerine bıraktı. Kitaplarının ıslandığına emindi. Nene canına okuyacaktı ama umursamadı.

Resul'ün masumiyet dolu mavi bakışları Timur'un yüzünde geziniyordu. "Âdem uzulecek. Âdem uzulecek," dedi üzgün üzgün.

Cevap vermedi Timur. Yanağının içini ısırdı. O da üzülüyordu. Ağzına dolan kanını yine sessizce yuttu. Bir süre konuşmadı. Resul kolundaki atmacaya saçma sapan şeyler anlatırken dinledi. Yanından on adım ayrılmış, kayanın diğer ucunda kendi kendine gülüp kolundaki kuşla dönüyordu. Onu izledi Timur. Kolay değildi delirmek. Ama öyle olmak belki de daha iyiydi. O zaman hiçbir korkusu kalmazdı.

Bedeni iri olmasına rağmen hâlâ çocuk olan sesiyle, "Atmaca Resul," dedi.

Resul ve kolundaki atmacanın bakışları aynı anda ona döndü. Hevesle güldü Resul. Her çocuk ondan kaçarken bir tek bu iri çocuk ondan kaçmıyordu. Temiz kalbi görür, hissederci. O yüzden o da ondan kaçmıyordu. Temizdi bu çocuğun yüreği. Hevesle Timur'un yanına ilerledi. Dizlerinin üzerine oturup aynı hevesle yüzüne baktı. Ne derse dinlerdi.

"Söylesun Zehiroğlu. Söylesun Zehiroğlu."

"Korkuyor musun hiç?"

Resul'ün başı sağa eğildi. Atmaca artık omzundaydı.

"Neden korkacağım da?"

"İnsanlardan."

Düşündü Resul. Birkaç saniye sonra mavinin en açık tonu olan gözleri irileşti. Alt damağında iki dişi yoktu. Dilini o araya sıkıştırdı. "Korkmam," dedi. "Allah var. Allah var." Duraksadı. "Sen korkar misun?"

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı.

"Korkarım."

Bunu kabul etmedi Resul. Başını hızla iki yana salladı. "Zehiroğlu korkmaz," dedi. "Zehiroğlu korkmaz."

"Kim ki Zehiroğlu? Timur'um ben." Bakışları yeniden önüne döndü. "Korkmamam gereken her şeyden korkuyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldılar. Resul'ün omzundaki atmaca havalandı. Başlarının üzerinde birkaç dakika dönüp yeniden onlara ilerledi. Ama bu sefer Resul'e değil, Timur'un omzuna kondu. İrkildi Timur ama duruşunu bozmadı. Kıpırdamadan bekledi. Göz ucuyla yanındaki adama baktı. Gü-lüyordu Resul. Üstüne bir de el çırpı.

"Korkmadi, Zehiroğlu. Korkmadi, Zehiroğlu."

“Kuştan niye korkayım?” diye mırıldanırken önüne döndü Timur. Atmacanın tırnaklarının çıplak omzunu acıttığını hissettiğinde yüzü ekşidi. Atmaca ise yeniden havalandı. Başlarının üzerinde bir tur daha döndü ve yeniden Resul’ün koluna tünedi.

“Korki da kuştur. Korki da kuştur,” dedi Resul. Ayaklanıp yeniden kendi etrafında döndü. “Uçur gitsun. Uçur gitsun.”

“Nasıl uçuracağım?”

Resul kendi etrafında dönmeye devam ediyordu. Yönünü bayıra çevirdi. Timur’dan uzaklaşıyordu. “Yere bakma, arşa bak. Yere bakma, arşa bak,” diyordu bir yandan da. “Korki baş eğdirur, mertluk dik olur. Korki baş eğdirur, mertluk dik olur.”

Oysa Timur hep yere bakar, gözlerini saklamak için gür saçlarını dahi kesmez, alnına dökerdi. Baba ne zaman karşısına çıksa gözlerine bakamaz, dik duramaz, adımları gerilerdi. Resul bundan mı bahsediyordu? Çocuktuk. Anlamadı. Ama akli yaşından daha da büyüktü. Kendince bir çıkarım yaptı. Zirveden indiğinde ıslanan üstü ve defterleri için neneden azar, küfür ve iki dal sopa yedi. Umursamadı. O gecenin sabahında kumral gür saçları artık daha kısa, başı ise dikti. Babayı gördüğünde başını yere eğmedi. Korktu ama yuttu. Bu duyguyu omzundaki bir kuşa çevirdi. Tıpkı sevgisi gibi onu da uçurumdan aşağıya saldı.

Yeni başlangıçların heyecan ve mutluluk getirdiği söylenirdi. Bazı hikâyelerin ise başka şehirlere gidildiğinde veyahut olduğumuz şehre başka biri geldiğinde başladığı söylenirdi. Benim hikâyem araftı. Şu an içinde bulunduğumuz durum yeni bir başlangıç mıydı bilmiyordum. Ama olduğum şehre gelen yabancı oydu. Bu hikâyeyi ilk o başlatmıştı. Şimdi de ben onun olduğu şehre geliyor, bu hikâyeyi devam ettiriyordum.

Kollarım bu duygunun güvencesiyle boynuna daha da sıkı dolandı. Akkadın bize kapıyı açmıştı. Neyin içine düştüğümüzü bilmeden, yine sadece ona güvenerek ilerliyordum. Evden içeri girdiğimizde gözüme çarpan ilk detay hemen karşıımızdaki tahta merdivenler olmuştu. Akkadın’ın ayağının ucu göründü ve kayboldu. Timur kucağında benimle içeri girdi. Kapıyı ayağıyla kapadı. Benim bakışlarım hâlâ etraftaydı.

Giriş, geniş sayılabilecek bir alandı. Sol köşede kalan iki tahta kapı vardı. Merdivenin başladığı noktanın sağında ise açık bir kapı. Etnik

desenli iki halı yan yana atılmış, camların önlerine saksılarla rengârenk çiçekler dizilmişti. Dışarıdan soğuk ve renksiz görünen bir evdi ama içi aydınlıktı. Kucağında benimle merdivenlere ilerledi. Kapısı açık kısmın mutfak olduğunu göz ucuyla gördüm. Çok inceleyemeden devam etmiştik.

Yukarı çıktığımızda daha büyük bir aydınlıkla karşılaştım. Geniş bir salondtu. Camlar dışarıdan baktığımızda da büyük görünmüştü ama bu noktadan daha da büyüktü ve karşımızda kalan bütün duvarları kaplıyordu. Dışarıdan küçük diyeceğim bir evdi ama içi hiç de öyle değildi. Camların önüne boylu boyunca uzanan bir sedir yapılmıştı. Yine etnik desenli yastıklar her yerine özenle yerleştirilmişti. Köşeyi tamamen kaplayan bir kütüphane vardı. Camların karşısında kalan duvarda ise üç ayrı kapı görmüştüm. Aralarında kalan boşluktaki duvara bir tüfek asılmıştı. Temiz, düzenli, ferah ve huzurlu görünüyordu her şey. İçimi karartacak, huzursuzlanmama neden olacak hiçbir his yoktu göğüs kafesimin üzerinde.

Ta ki Akkadın'dan yükselen bir sese kadar.

“İndir şunu yere, ula. Ayakları yok mu?”

Bakışlarım ona döndü. Elindeki değnekle kütüphanenin önünde dikiliyordu. Kaşları çatık, başı dikti. Okumuş, kültürlü bir kadına benzediğini düşünmüştüm. Ortam yanıltmamıştı. Ama utanç daha fazlaydı. Haklıydı kadın. Durum ne olursa olsun onun ailesinden biriyle tanışıyordum. *Bu şekilde olmamalıydı* kısmını artık geçmiştik. Elimizde olan kısmı kurtarabildiğimiz kadar kurtarmalıydık.

Ellerimi hızla boynundan çektim. İnmek için hareketlendim ama Timur yine bırakmadı. Bakışları nenesindeydi. Akkadın da aynı şekilde ona bakarken bulunduğum gövdeye sindim. Yine mi bakışma yarışması yapacaktık? Bu işin sonu bu şekilde gelmezdi.

“Şu, değil,” dedi Timur sakince. Bu noktada kucağında benimle sedire ilerledi. Yine ayaklarımın üzerinde durmama izin vermedi. Yavaşça sedirin üzerine bıraktı. “Adı var,” derken bakışlarını bana değdirmekten ellerini bedenimden çekmiş ve doğrulmuştu. Heybeti yüzünden başımı geri atarak baktım. Bir yandan da Akkadın'ı kontrol ediyordum. Hâlâ oldukça tersti.

“Âdetsiz töresiz alıp geldiğine göre adının sanının önemi yok!” diye çıkıştı Akkadın.

Kadın sinir krizi geçirecek gibiyken Timur yine olağan sakinliği içindeydi. “Tanıştırmaya getirdik işte,” dedi.

Akkadın’ın bakışları bana döndü. “Adın ne?” dedi ters ters.

“Ahuza-” diyecek oldum. Duraksadım. Ahuzar’ın yitip giden, herkes için değersiz bir hayat parçası olduğunu anımsadım. Bir kıymık gibi batan bir acıydı. Gececek gibi de değildi. Ama Ahu, biri için yaşamayı değerli bulandı. “Ahu,” diye toparladım kelimeleri. Ayağa kalkmam gerekiyordu. Kendimi saygısızlık yapıyormuş gibi hissediyordum. Bir aileyle büyümemiştim, sıkı sıkıya bağlı olduğum değerler de yoktu ama yine de saygı nedir, bilirdim. Bulduğum ortama uyum sağlamam gerekiyordu. Muhabirlik yıllarımda bunu fazlasıyla tecrübe etmiştim.

Ayağa kalktım. Karnımdaki yara sızladığında elim o noktaya gitti. Yüzüm ekşidi. Saatlerdir hareketsiz kalan bacaklarım körelmiş gibiydi. Kısa bir an ayakta durmakta zorlandım. Geriler gibi olduğumda elim önce Timur’un kolunu yakaladı. Ayakta durma girişimimi bitiren şey yine o oldu. Tutduğum kolundaki elime diğer elini sarmaladı. Parmaklarım elinin altında anında yok olup gitti. Elimini kavrayıp yeniden sedire oturmam için yönlendirdi. Kendi ise son derece rahat ve profesyonel bir şekilde yanıma oturdu.

Bakışlarım Akkadın’a döndü. Siniri hayrete dönüşmüş gibiydi. Şaşkın bir sinirle bizi izliyordu. “Lan, deyyus!” diye çıkıştı. “Hem kız kaçırdın hem de huyunu suyunu mu değiştirdin o gâvur ellerinde?” Hızla bize doğru ilerledi. Yaşlılığından beklenmeyecek bir atıklıkla elindeki çubuğu yeniden Timur’un omzuna indirdiğinde istemsizce irkilerek kendimi diğer yana çekmiştim. “Âdetini töreni ne çabuk unuttun, ula? Boh yiyen seni!” derken bir darbe daha indirmeye yeltendi.

İçim bunu kabul etmedi. Adam geldi geleli dayak yiyordu. “Dur! Vurma artık, dur!” derken aniden Akkadın’ın yukarı kalkın elini iki elimle kavramıştım. Yaram acıdı ama umursamadım. Bakışları bana döndü. Bunu da beklemiyor olmalıydı. Şaşkın ve sinirliydi. “Vurmayın adama artık, yeter,” derken bakışlarım onunki kadar dikti. Madem nene bu dilden anlıyordu, öyle karşılık verirdim. Zaten bu hayatta en iyi yaptığım şey buydu.

Dik dik bakmak.

“Beni kaçırmadı,” diye devam ettim. “Ben ona kaçtım.” Ama bunu söylerken karşımdaki duvarda kalan tüfekte kısa bir an bakıştık. Nenenin sağı solu belli olmuyordu.

Söylediğim cümle inanılır gibi değildi. Yüzümü ekşitmem gerekirdi ama söyleyen bendim. İnsanın başına *yapmam*, dediği her şey gelebiliyordu.

Akkadın'ın gözlerinden bir sinir daha geçti. Hızla elini geri çekip bir adım geriledi. "İyi boh yedun!" dedişi bu defa banaydı. "Kime, nereye gittiğini biliyor musun da kaçtın? Aklın yok mu senin? Anan baban nerede?"

Şivesi bir var bir yoktu. Ama sinirlendiğinde daha baskındı. Bunu, onu tanıdığım bu kısacık arada bile en net şekilde söyleyebilirdim.

"Annem babam yok," derken sesim dümdüzdü. Babamın yokluğu hep sızlardı ama anne büyük bir boşluktu. Boşlukları duygusuz bakışlarla tamamlamayı öğreneli bir hayli zaman oluyordu. Bakışlarımı yanımdaki adama değdirmedim ama onun gözlerinin bende olduğunu hissedebiliyordum. "Ayrıca tekrar ediyorum," dedim Akkadın'ın dik bakışlarından ürkmeyen. "Kendi tercihimle onun yanındaydım. Kimse beni kaçırmadı."

Kısa bir an gözlerimde oyalandı. Bir şey aradı ama öfkesi öyle yoğundu ki geri plandaki duygusunu seçemedim. Öfke dolu bakışlarını benden Timur'a çevirdi. Beni umursamadan çubuğun ucuyla Timur'un koluna bir darbe daha indirdi. "Kalk, ula!" dedi sadece. "Münafık!"

Bakışlarım Timur'a döndü. Adam kız kaçırmamış gibi rahattı ve haklıydı. Gerçekten de kaçırmamıştı. Bıkkın bir ifadeyle yanımdan kalktı. Aramıza üç kişi girecek şekilde yana ilerleyip yeniden sedire oturdu. Bakışları nenesindeydi.

"Oldu mu?"

Burnundan soludu Akkadın. Dudağının bir köşesi seğirdi.

"Kim bu?"

Benden bahsediyordu. Kendimi içten içe alkışladım. *Aferin, Ahu. Tabii ki senden bahsediyor, üstün zekâ. Burada, köy meydanına kucakta giriş yapan başka kadın yok.*

Benimki en boş vermiş şekilde, "Dedi işte," dedi. "Ahu."

"Timur!" diye yükseldi Akkadın. Elindeki değneği şiddetle yere vurdu.

"Karım," dedi Timur aniden.

Asıl kurşunu tam da o an yemiş olabilirdim. Kocaman olmuş gözlerle kendisine döndüm. Ben daha kendi içimde *biz neyiz* sorusunu tam çözüme kavuşturamadığım için *sevgilim mi yoksa değil mi* ikileminde yüzerken adamın atladığı seviye yüreğimin orta yerine bomba misali düşmüştü. *Karım* mı? Duygularıma Akkadın tercüman oldu.

“Karın mı?”

Yıllarca *net erkek severim*, diye ortalıkta gezinmişken bu kadar netinin payıma düşeceğini tahmin bile edemezdim. Evrene gönderdiğim her mesaj dönüşte yüzüme bir tokat atmışken kabul olan şeyin bu olması inanılır gibi değildi. Kalbim tekledi. Göğüs kafesim karıncalanırken yarama ince bir sızı battı. Şaşkındım ama öyle itiraz etmeyen bir şekilde söylemişti ki genç bir kız gibi heyecanlanmama engel olamamıştım. Adam giriş, gelişmeyi hiçe sayıp sonuca koşuyor ve bunu yaparken asla taviz vermiyordu.

Öyle olmanı istediği *için söylemedi*, dedi içimdeki karanlık. *Burada kalabilmeniz için ailesine mantıklı bir yalan söylemesi lazım. Üzerine alınma.*

Heyecanım ağır bir darbe yedi. Ama bakışlarımdaki şok azalmadı. Göz kırpıştırarak bakmaya devam ettim. Aynı ifade Akkadın'ın yüzüne de yayılmıştı. Onun gözleri ise ikimizin arasında gidip geldi. “Karım...” diye tekrarladı.

Akkadın'ın ifadesine daha keskin bir sinir kuruldu. “Karın, ha?” Onaylatmak için son şans sunuyor gibiydi.

“Evet.” Harflerin üzerine basa basa konuştu Timur. “Karım.”

Deme şunu adam! Deme!

Gözlerim daha da büyüdü. İtiraz etmek için dilimin ucuna gelen kelimeleri dişlerimi dudağıma geçirerek durdurdum. Bir bildiği vardır düşüncesine tutunmak zorundaydım. Nenenin bakışları bana döndü. *Evet, kocam*, dememi falan bekliyordu sanırım ama diyemedim. En alık halimle göz kırpıştırırdım. En az nene kadar ben de hazırlıksız yakalanmıştım.

Ama Akkadın zekiydi. “Çıkarın ula nikâh cüzdanını!” dedi.

Çıkaramadık. Ne çıkaracaktık ki zaten? Açıklama bile yapamıyordum kadına. Ne diyecektik? *Nene, peşimde ülkenin en manyak mafyası var. Sırtıma da çok önemli bir şifre saklamışlar. Torunun da beni canı pahasına onlardan kaçırıyor.* Ben bile henüz neden saklandığımızı anlayamamıştım. Kaçtığımıza göre Kenan yakalanmamıştı. O zaman devlet korumasında olmam gerekmez miydi? Neden beni bırakmıyordu?

Değer veriyor, diyordu içimde yeni yeni baş gösteren bir ses.

Ama yıllardır en baskın şekilde varlığını koruyan ses çünkü görevisin, *Ahuzar*, diyerek onu hemen susturuyordu.

Bulunduğum ve benimle birlikte bu bataklığa çektiğim hayatların üzüntüsü yeniden üzerime çullanıyordu ki Timur derin bir şekilde ofladı. “Uzatma işte, nene,” dedi bıkkın bıkkın. “Sevdim, aldım, getirdim. Bitti!”

Yine şok içinde kaldım. Hep konuşmasını isterdim ama *konusmaması daha mı hayırlıydı acaba*, diye düşünmeden edemiyordum şu an. *Aldım, getirdim*, dediği kısma değil de *sevdim*, dediği kısma takılmam ise kendime daha da şaşırmama neden oluyordu. Verdiği bir ilaç bende kafa yapmış olabilir miydi?

“O zaman şimdi de alıp siktir git!” diyen Akkadın’la daha büyük bir şok yedim. İkisi de netti. Hem de fazlasıyla. Küfür, kendilerine bir aile mirası olabilirdi.

Göz devirip, “Nene,” dedi sadece. Sesi uyarı doluydu.

Bir şey diyecek oldu Akkadın ama bakışları bana değince yuttu. Elindeki değneği bana doğru kaldırınca istemsizce ellerimi yüzüme doğru kaldırdım. Özür dilerim ama vuracak sanmıştım. Sağı solu belli olmuyordu. Ama çubuk burnumun ucunda kaldı. “Ya bana şimdi olanı biteni olduğu gibi anlatırsınız ya da şu dakika bu kapıdan çıkar, giderdiniz!” Bakışlarını Timur’a dikti. “Koçarı!” dedi uyarı dolu sesi. “Senin karşında uşak yok! Sen beni unuttuysan ben hatırlatmasını bilirim.” Bir elini sertçe göğsüne vurdu. “Benim ben! Zehiroğlu Akkadın.”

Bakışlarımı Timur’a çevirdim. Gerçeği bir şekilde söylememiz gerektiğini hissediyordum ama sözünü ezmek de istemiyordum. Beni buraya getiren oydu. Planı dışında yanlış bir şey söyleyip zor durumda bırakmak olmazdı. Dişlerimi sıkıca dudağıma bastırıp belki de hayatımda ilk defa kendimi susmaya zorladım. Zordu çünkü açıklama yapmasını beklediğim adam konuşmaktan nefret ediyordu.

Timur derin bir nefes verdi. Göz ucuyla bakabildim. Zorda bırakmış gibi hissediyordum ki gayet yerinde bir histi. Gerçekten zorda bırakmıştım. Adam geldiğinden beri dayak yiyordu. Her zamanki gibi uzatmadan, “Saklanmamız lazım,” dedi en net şekilde. “Onu burada saklamam lazım.”

Kısa bir an sessiz kaldı Akkadın. “Kimden?” dedi.

“Herkesten.”

Gözümü ondan alamadım. Ama o inatla nenesine bakıyordu. Aralarındaki bakışma merasimi bir inatlaşma töreni gibiydi. Sürekli bunu yapıyorlardı.

Akkadın bu cevapla çenesini yukarı dikip, “O zaman karın değil,” dedi.

Yine şok edici bir cevap geldi Timur’dan. “Henüz değil,” dedi.

Ben yüreğime bir kurşun daha yerken Akkadın’ın bakışlarını yüzümde hissettim. İstemsizce ifademi toparlamak zorunda kaldım. Bakışlarımı kaçırmadım. Saçının ön kısmındaki aklar, diğer siyahlıkların üzerinde öyle zıt duruyordu ki garip bir gözalıcılığı vardı. Gözleri bir süre yüzümde, boynumdaki yarada, alnımdaki morlukta, üzerimdeki tişörtte, çıplak ayaklarımda ve dağınık olduklarına emin olduğum saçlarımda oyalandı. Sözüünü esirgemeyen biriydim ama karşımdaki kadın onun ailesinden biri olduğunda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Saygısızlık yapmak istemiyordum.

“Sakın bağa *bu kızı bu haldeyken kucağımda köy meydanından geçirdim*, deme, koçari.”

Koçari, Timur olmalıydı. Daha önce duyduğum yöresel bir söz olduğu için biliyordum. *Delikanlı*, demekti. Doğal olarak bakışlarım Timur’a döndü. Kendileri beni tam olarak o şekilde getirdiği için bir hayli sessizdi. Akkadın torununu tanıyor olmalıydı. Birkaç saniye içinde ifadesi yeniden sertleşti. “Koyayım o akluna, fişkı yiyenin uşağı!” dedi.

Timur hâlâ bir hayli umursamazdı. *Bir panikle, be adam!* İşin teori kısmı bir yana dursun, biz cidden kaçmıştık. *Bir elin ayağın birbirine dolaşsın, be adam!*

Dolaşmadı ama. “Bitti mi azarın?” dedi sakince.

Akkadın’ın gözlerinde yine alevler parlamıştı. “Ne diyeceğiz şimdi millete? Onu da düşündün mü? Ben kimseye *Zehiroğlu’nun son kanı, düğünsüz derneksiz kız alıp geldi*, dedirtmem! O baban olacak deyyu-” dedi ama gerisi gelmedi. Daha doğrusu getiremedi. İlk defa sözü bölündü.

“Nene!” diyen Timur’un sesi bu defa keskin ve netti. Kaşlarının altından en ciddi ifadesiyle bakıyordu.

Babasının kız kaçırıldığı gerçeği artık zihnimde netti. Nene kimseyi sevmiyor ama Timur’un babasını daha da çok sevmiyor gibiydi. Timur’a da babasının ismini sorduğumda *boş ver*, demişti. Ailesine dair bu bilgiyi de sessizce zihnime kazıdım.

Ters ters baktı Akkadın. Yine bakıştılar. Geriyordu beni bu merasimleri.

“Sonra konuşalım,” derken daha sakindi Timur. “Şimdi dinlenmesi lazım.” Oturduğu yerden kalkıp yeniden bana ilerledi. Elini uzattı. Netliği ciddi manada yüreğime indirecekti. Bakışlarım Akkadın’a kaydı. Ayıp olmasın diye elini tutmayacaktım ama Timur’un şimdi kabullenmezse bir daha asla kabullenmez, demesi baskın geldi. Benim için ailesine kafa tutuyordu. Ben de onunla direnmeliydim. Elini zerre düşünmeden, beklemeyen kavradım. Oturduğum yerden de kalkma niyetindeydim ama Akkadın’ın elindeki değnek ellerimizin üzerine inince, minik bir çığlık atarak elimi geri çekmek zorunda kaldım. Bana değil, yine Timur’a denk gelmişti.

“Nene!” diyen Timur bu defa ciddi ama bir o kadar da tatlı bir sinir içindeydi.

“Sıçalar nenene!” diye yükseldi. “Sen gâvur ellerinde dura dura atanı, izini unutmuşsun! Hem kızı nikâhsız alıp buraya getirdin hem de gözümün önünde ha böyle saçmalayacaksın, he!” Timur’u omzundan kavrayıp merdivenlere doğru iteledi. “Çık, cuma namazına git! De hayde! Kim bilir alnın en son ne zaman secde gördü, gâvur! Hayde!”

İkiletmedi Timur. Bıkkınca ilerlerken, “Bugün çarşamba, nene,” diye minik bir hatırlatma yapmayı ihmal etmedi.

“Git cumaya kadar camide bekle o zaman, boh yiyen!” dedi Akkadın. Cevap hızlı gelmişti. “Defol, git gözümün önünden. Akşama kadar gelme yoksa sıçacağım o bacağuna! Koysunlar o olmayan akluna.”

İki metre adamdı ama nenesi yerin dibine sokmayı çok güzel beceriyordu. Etkilenmemek elde değildi. Bakışları bana değdi. Normal şartlarda asla gitmezdi ama nenesinin kovmasından ziyade o da gitmek istiyor gibiydi. Ama tedirgindi. Yalnız bırakmak istemiyordu beni. Nenesi bir daha itelediğinde yerinden zerre oynamamıştı. *Gitme*, desem kalırdı, biliyordum. Ama belki de özel bir işi vardı.

Başımı ağır ağır aşağıya eğdim. *Hallederim*.

Anladı. Nenesi bir kere daha itelediğinde yerinden kıpırdayıp merdivenin ucuna geldi. “Dinlenmesi lazım,” dedi benim adıma. “Ben bir çarşıya inip geleceğim. Soru sorup bunaltma. Ne merak ediyorsan ben anlatırım.”

“Kime ne soracağımı sana soracak değilim, koçari!” diye yükseldi Akkadın. Elinin tersiyle yeniden kovaladı. “De hayde! Git, köy meydanında bir daha görün. Soranlara bana dediğin gibi *karım*, de. Kulağıma bir tane *Zehiroğlu kız kaçırması*, diye laf gelirse burayı sana dar ederim, bil.”

Merdivenlere yönelip, “Eve bir şey lazım mı?” diye sordu.

“Poh lazım!” diye bir cevap aldı.

Gerekli cevabı alan Timur sustu. Bir kez daha bakışlarımız buluştu. Tedirgindim. Gitmesini istemiyordum ama *dur*, diyemedim. Buraya getirerek benim için yeterince risk almıştı. Gururum daha fazlasına el vermiyordu. *Tek başına halledebilirsin*, diyen yanımda yıllardır öyle sivriydi ki susturamıyordum. İyi olduğuma inansın diye gülümsemeye çalıştım. Oysa belim ve yaram yeniden sızlamaya başlamıştı. Ayaklarım üşüyordu. Soğuktu yayla.

Tebessümüne takıldı. Nenesini umursamadan bana doğru, “Bir saate dönerim,” dedi. “Merak etme.”

Akkadın’ın yine en ters bakışını attığını gördüm.

“Tamam,” diyebilirdim sadece. “Bekliyorum.”

Gözlerinden gözlerime her zamanki güven hissi aktı. Daha ben ona *biz şimdi neyiz*, diye soramamışken, onu tanıyan herkes tarafından *karısı* olarak anılacağımı bilmek, hem garip hem hoştu. Ama anlıyordum. Muhafazakâr bir bölgeydi ve Timur bu bölgeye kucağında benimle giriş yapmıştı. Anladığım kadarıyla Zehiroğlu ismi önemliydi. Dedikodunun önüne geçmeleri gerekiyordu. Timur merdivenlerden inerken çıkan gıcırta sesleri gerginlik vericiydi. Ama asıl gerginliği dış kapının kapanma sesini duyduğumda yaşadım.

O gittiği an güven gitmişti. Ama huzursuzluk yoktu. Akkadın’la gözlerimiz kesişti. Timur’dan öğrendiğim şekilde baktım ona. Aynı bakışla karşılık verdi. “Nerelisin sen?” dedi birkaç saniye sonra.

“İstanbul.”

Çenesini yukarı dikti. Aldığı cevaptan memnun olmamıştı. Yüzü ekşidi. “*Ben kaçtım*, dedin.” Sesi iğneleyiciydi. “Neden kaçtın? Nereye kaçtın? Bundan haberin var mı peki? Ya kucağında geldiğin o adam buna değmeyecek biriye?”

“Öyle olsa gelmezdim,” dedim hiç düşünmeden.

Tek kaşı havalandı. “Kendinden o kadar eminsin yani,” dedi.

“Kendimden değil, ondan eminim,” derken, derin bir nefes alıp dikleşmeye çalıştım. “Ben küçük değilim, Akkadın Hanım. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilecek yaştayım. Kocaya kaçmış falan da değilim. Sadece...” Duraksadım. “Böyle olması gerekti,” diye toparlayabildim.

Kısa bir an ters bakışlarıyla süzdü beni. Bakışları yeniden dizlerimin üzerinde biten onun tişörtüne ve bacaklarıma takıldı. İstemsizce tişörtün eteklerini çekiştirmek zorunda kaldım. Yüzü daha da ekşidi. “Köy meydana da seni bu halde mi geçirdi?” İnanamıyor olmalıydı ki inatla aynı şeyi soruyordu.

Dudağımı dişlemek zorunda kaldım.

Akkadın ise elini yüreğinin üzerine atıp sertçe iki kere vurdu. “İndirecek yüreğume! Poh yiyen! İndirecek yüreğume!” Odanın ortasında ileri geri gidip geldi. Bir şeyler düşünüyor gibiydi ama ifadesi öyle sertti ki konuşmadan izlemek zorunda kaldım. Kendimden de bir hayli hâkimdim bu ifadeye. En iyisinin sessiz kalmak olduğunu biliyordum.

Aniden bana döndü. Bir şey diyecek oldu ama yuttu. Öfkeyle yeniden önüne döndü. Bir tur daha attı odada. Daha fazla dayanamadım. Kendimi açıklamam gerekiyormuş gibi hissediyordum. “Akkadın Hanım...” diyecek oldum. Gerisini getiremememe müsaade etmedi.

Öfkeli bakışları bana döndü. “En baştan söylüyorum. Madem buradasın, benim ocağımdasın...” dedi tane tane. “Ben ne dersem o, bunu böyle bil! Lafımın üstüne laf istemem. Sözümün üstüne söz ettirmem. Edepsizlik hiç istemem.” Elindeki sopayı sertçe yere vurdu. Alnına döken beyaz tutamlardan bir parçaya takıldı bakışlarım. Sinirli, yaşlı ama hâlâ güzel bir kadındı. Gençliği daha da güzel olmalıydı. Timur’un anesini o an daha çok merak ettim. Öldü, demişti ama belki de onun da çenesinde bu gamzeden vardı. Bu dokunuş hepsine miras kalmış gibiydi.

Söylediği şeylere karşı aynı bakışımla bakmaya devam ettim. Öfke kontrol sorunum adına söz veremiyordum. Edepli bir gelin olamayabilirdim. Gelin olma sürecim de hızlı olduğu için uyum sağlamak zordu.

Cevabımı beklemedi. Hızla arkasını döndü ve ileride kalan odalara ilerledi. Ortada kalan kapıdan içeri girip tahta kapıyı sertçe kapadı. Kapanan kapıyla birkaç dakika bakıştık. Acıkmıştım ve yaram sızlıyordu. Karnım guruldadığında elimi göbeğime doladım. Şu an sırası değildi. Farkındaydım. İçine düştüğüm evde yabancılıkla gezindi gözlerim. Alışmam bir hayli zaman alacak gibiydi.

Bacaklarımı sedire doğru çekip cama döndüm. Kafamdaki sorular her geçen saniye artıyordu. Şimdi ne olacaktı? Kralşan’a ne olmuştu? Şifre ne olacaktı? Biricik nasıldı? Ahuzar kimdi?

Hiçbirine yine cevap alamadım. İlaçlar zihnimi bulandırmaya devam ediyordu. Kalkıp evi inceleyebilirdim ama çekindim. Tuvalete gitmem

gerekiyordu ama ona bile çekindim. Yerini bilmiyordum. Bulmak için her odayı açmam gerekiyordu ki bunu istemiyordum. Tek kız kardeşiyle yaşayan bir insandım. Çok misafirim gelmez, biz de Defne dışında bir yere gitmezdik. İçine düştüğüm her şey yabancıydı. Tanıdık bir tek o vardı.

Başımı cama yaslayıp dışarıya bakmayı tercih ettim. *Git, sorun yok*, demiştim ama yalandı. Şu an her şey sorundu. O varken düşünmüyordum ama o gittiği an bütün her şey karabasan gibi üzerime çöküyordu. Gelene kadar burada onu beklemekten başka çarem yoktu. Belki o zamana kadar nene de sakinleşirdi. Gerçi Timur'u dinleyip çok soru sormaması bile mucizeydi. Bu konuda kendisine hep müteşekkirecektim.

Her şey fazlasıyla can sıkıcıyken güzel olan tek şey manzaraydı. Yeşilin her tonunu ilk defa bu kadar canlı bir şekilde görüyordum. Yüksek dağların içine saklanmış gibiydik. Ona benziyordu memleketi. Başının kadar yükseklerde ve dumanlıydı. Sessiz duruyordu ama güvenliydi. Kokusu da ona benziyordu. Burada her şey o gibiydi. Aşağıdaki çaylığın içinde koşturan iki çocuğa takıldı bakışlarım. Evin önünde büyük sayılabilecek bir bahçe vardı. Domatesleri, biberleri ve çubuklara sarılı fasulyeleri seçebilmişim. Sol köşedeki patika yoldan bir köpek salına salına ilerliyordu. Timur'u da çıktığımız yolu en ucunda gördüm.

Dimdikti. Başının üzerinden çıkan duman, evden çıkar çıkmaz sigara yaktığını, şu an dudaklarının arasında o sigarayla ilerlediğini gösteriyordu. O an fark ettim ki kokusundan rahatsız olduğumu söylediğimden beri benim yanımda sigara içerken görmemiştim onu. Gülüşüm derinleşirken gözlerimi açık tutmak zorlaştı. İlaçlar hâlâ uykumu getiriyordu.

Başımı cama yaslayıp yeşillikler arasında gözden kaybolana kadar onu izledim. Gözümü kapadım. Açtığımda burada olacaktı, biliyordum. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra saçlarımda bir el hissettim. Okşamıyor, bedenimi başka bir yöne yıkmaya çalışıyordu. Direnmek istedim ama başım yumuşak zeminle birleşince vazgeçtim. Yorgundum.

"Cıvıl cıvıl alıp gelmiş ha buraya, gıt akıllı," diye Akkadın'ın ters ters homurdandığını duydum. "Donacak kızın kızı bacağı." Uyuşan bacaklarımı uzatmak istedim ama karnımdaki yara sızlayınca istemsizce inledim. Tişörtün ucu açıldı sandım. Karnıma bakıyordu. Durdurmak istedim ama uyku daha ağırdı. Timur'un acilen bu ilaçları bana vermeyi bırakması gerekiyordu. Kuş kadar hafifti uykum ama günlerdir kendime gelemiyordum.

“Uy, nenem,” diye mırıldandığını duydum. “Kurşun yarası var. Uy, nenem!” Tişört yeniden bedenime bırakıldı. “Ne boh yedin sen, koçarı? Hangi cehennemden alıp getirdin bu kuşu?”

Üzerime sıcak bir battaniye örtüldüğünde sıkıca kavrayıp sokuldum. Üşüyordum. Soğuktu burası. Battaniyenin uçlarını sırtıma doğru daha da sıkıştırdığını hissettim. Ama bu benim hayalim de olabilirdi. Ayırmak yine zordu. Bilincim elimden kayıp giderken bu sıcaklığa sokulmaktan başka bir şey yapamadım.

Timur’un adımları yavaş, omuzları dik ama bakışları ilk defa donuk ve boş değildi. Her bir köşede eskiye dair aradığı izleri buluyordu. Çaylığın içinden geçen patika yol hiç değişmemişti mesela. Arkada kalan ahırdan hâlâ nenenin ineklerinin sesi geliyordu. Köy meydanındaki dükkânların görüntüsü değişmişti ama işleten kişiler aynıydı. Evler eskimiş ama anıları canlıydı. Yeni yüzler de vardı ama çoğu kişiyi tanıyor, hatırlıyordu. Hep siyah beyaz izlediği bir filmi renkli izlemekten farkı yoktu bunların.

Korkmuştu buraya gelirken. Bir daha gelmeyeceğine yemin ederek çıkmış ve bu yemini sevdası için yutarak geri gelmişti. İçinin acıyacağını, eski anılarla ve gömdüğü duygularla sarmalanacağını düşünmüştü ama şu an hissettiği tek his özlemimdi.

Yeşilin her bir tonunda gezindi bakışları. Ciğerlerine derin toprak ve yeşillik kokusunu çekerken dudaklarında oluşan minik bir tebessüm vardı. Belli belirsiz ama derin bir ifadeydi. Timur burayı özlemişti. Toprak kokusunu daha çok hissetmek adına elindeki sigarayı yanından geçtiği büyük çöp kutusuna attı. Bitmemişti daha ama umursamadı. Buradan gittiği an sigaraya başlamıştı. Burnundaki memleket kokusunu kırmaya çalışıyordu. Şu an anlıyordu ki nafileydi.

Geniş yoldan ayrılıp bayırdan aşağı ilerledi. Dar patikadan ve ağaçların arasından geçip köy meydanına inen patikaya indi. İneklerin boynundaki çan seslerini ve birbirine dağdan dağa, evden eve bağırان insanların seslerini duyuyordu. Yabancılik çekmedi. Köy meydanına ineceği an başının üzerinde bir kuşun döndüğünü hissetti. Bakışları gökyüzüne döndü.

Bu bir atmacaydı. Başının üzerinde yuvarlak şekiller çizerek dönüyor, var gücüyle ötüyordu. Timur’un tebessümü bu defa tüm yüzüne yayıldı. “Döndüm, Resul,” dedi sadece. “Döndüm.”

Atmaca bir daha öttü. İki tur daha attı. Timur'la birlikte ilerledi. Köy meydanına adım attığında ise bir kere daha öttü ve yeniden yeşil dağların içine dalıp gözden kayboldu.

Meydana geldiğinde ortam sabahki kadar sakin değildi. Kahvenin içi ve önü artık doluydu. Yaşlı, genç ve orta yaşlı adamlar önlerinde dumanı tüten çayları varken uğultu şeklinde birbirleriyle konuşuyordu. İçerideki televizyonda Rizespor'un maçlarından biri dönüyordu. Maçı izleyen adamların hafifçe yükseldiğini duyabiliyordu Timur. Bu da değişmemişti.

Kahvedeki bazı yüzler de tanıdıktı. Yaşlanmıştı bazıları ama Timur çoğunu hatırlıyordu. Fırıncı Mail amca değişmemişti. İsmail'di adı ama herkes ona Mail demeyi tercih ederdi. Anlamsız bir kısaltmaydı. Bakkalcı Naci amca da değişmemişti. Ama kıraathaneyi işleten Ahmet amcayı görememişti. Onun yerine kıraathane önünde sabah da burada çay içen iki genç vardı.

İlhami ve Rahmani.

Onları da hatırlıyordu. Aynı yaşıydılar. Amca çocuklarıydılar ama birbirlerine çok benzerlerdi. İkisinin de sivri yüzü, uzun burnu, mavi gözleri ve sarı saçları vardı. Okula Timur'la birlikte giderlerdi ama Timur her zamanki sessizliği içinde olduğu için konuşmazdı. Sadece dinlerdi. Bu ikili okul boyunca asla ayrılmamıştı. Şu an yan yana olduklarına göre bu durum hiç değişmemiş olmalıydı.

Timur meydana adım attığı an bütün uğultu sustu. Bakışlar ona döndü. Bugünün gündeminde olduklarını biliyordu. Umursamadı. Hepsi minik bir baş selamı vererek geçme niyetindeydi ama olmadı.

“Ula, Timur!” diyerek ilk ileri atılan Rahmani oldu. “Gardaşım benum!”

Arkasından koşan İlhami'ydi. Rahmani'yi kenara itip Timur'a ilerlemişti. “Asul benum gardaşım. Çekil, ula.” Kollarını iki yana açıp sıkıca Timur'a doladığında Timur tepkisizdi. Yüzü ekşimişti ama ifadesi donuk değil, sıcaktı.

“İlhami misin yoksa Rahmani mi?” diye mırıldandı sadece. İkisini hâlâ ayırmakta zorluk çekiyordu.

Geri çekildi İlhami. Derin bir tebessümle bakarken Rahmani onu kenara itmiş, bu defa da o sıkıca sarılmıştı. Buna da tepkisiz kaldı Timur. Ama geri de itmedi. Anlamsızdı. İkisini doğru düzgün hatırlamıyordu bile ama anlaşılan o buralarda sandığı gibi çabuk unutulmamıştı.

“Ula, benum ben!” dedi ondan ilk ayrılan. “İlhami.”

Rahmani de kollarını ayırdıktan sonra sırttı geniş geniş. “He, ben de Rahmani,” dedi. “Bildun mi?”

Göz devirdi İlhami. “Ula, got kafa. Bilmese kim olduğumuzu sorar mı?” Sırttı. Kollarını iki yana açtı. “Zehiroğlu’na bak be! Essahtan zehir olmuşsun, he! Cılız, uzun, çiçiliye -solucana- benzeyen bir şeydun. Bu endam ne du da?”

Sessizdi Timur. Başını hafifçe sağa eğdi. *Eyvallah*, der gibiydi. O an onları birbirinden nasıl ayırdığını anımsadı. İlhami’nin dudağının ve kaşının üzerinde benler vardı. Siması ise daha yuvarlaktı. Ve burunları farklıydı. Birininki sağa, birininki sola doğru yamuktu ama şu an hangisinin hangi yöne ait olduğunu hatırlayamıyordu. Ek olarak, İlhami küçükken biraz saftı.

“Albay olmuşsun diyler, he?” dedi İlhami. “Essah midur?”

Anlaşılan İlhami hâlâ biraz saftı.

Yüzü ekşidi Rahmani’nin. “Yok, İlhami. Genelkurmay paşkani olmuştur.” Sıkıca kolundan kavradı. “Ula, iki saattir ben sağa ne anlatayrum?”

Boştu İlhami’nin bakışları. “Ne anlataysun?” dedi.

Umutsuzdu Rahmani. “Finduk kada aklunla nasi yoraysın beni var ya, İlhami. Anlatamam sağa.” Yandan kafasına silleyi çaktı. “Got kafa. Şu an soracağın soru ha bu mu sence?”

Boş boş bakmaya devam ediyordu İlhami.

“Ne soracaduk?”

Kısa bir sessizlik çöktü ortama. Timur’un bakışları kahve önünde onlara bakan herkes arasında gidip geldi. Laf arıyorlardı. Saçmaydı ama bunu bile özlediğini hissediyordu. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm varken ilerledi. “Bedenim değişti, huyum değil,” dedi kısıdan. Kısa bir mesaj veriyordu.

Susun!

Susmadılar. Rahmani ve İlhami anında peşine takılmıştı. Biri bir yanına, diğeri diğer tarafına tünedi. “Aca essah albay misun?” dedi İlhami.

Duruma Rahmani el attı. Ensesinden sıkıca kavradı. “Sus, İlhami.” Timur yaylanın çıkışına, arabaya ilerlerken hâlâ peşindeydiler. “Zehiroğlu,” dedi Rahmani. “Bak ha bu yana.” Yine yanındaydılar. “Sabah seni gördük.”

“Olabilir,” derken netti Timur.

Onayladı İlhami.

“Ben de gördüm.”

“Ula, ben gördüysem zati sen de göreceşun,” dedi Rahmani.

“Ben gördüysem de sen göreceşun,” dedi İlhami.

“La, ben de oni diyrim zaten. Sen gördüyşen ben de göreceğum, da!”

Ciddileşti İlhami. “Bah şimçi,” dedi. “Benum gördüğümü sen da görmüş olursan o zaman ne oliy, Rahmani?”

Durup düşündü Rahmani. “Ne oliy, ula?” diyen bakışları boştu.

Sırıttı İlhami. “İkimiz de görmüş oliruz, da!” dedi.

Sinirlendi Rahmani. “La, ben de oni diyrim ya, la!” Bakışları patika yolun en ucuna varan Timur’a takıldı. “Ula, adam gitti. Koş, İlhami.”

İkisi aynı anda koştu. Yeniden yanına vardıklarında Timur yağmur yüzünden kayganlaşan çamurlu patikanın en ucundaydı. Yolu uzatmak yerine yine bayır aşağıya ilerledi. İlhami’yle Rahmani ise peşindeydi.

“La, bekle bizu!” diye bağırdı İlhami ya da Rahmani ama dönüp bakmadı Timur.

Eskiden de ayrılmazlardı. Rahmani biraz daha makuldü ama bir araya geldiklerinde toplu bir akıl tutulması yaşayabiliyorlardı. Umursamadan arabaya ilerledi. Şehre inmesi gerekiyordu. Geldiği tüm Rize’ye yayılmadan, merkezden alması gereken şeyleri alıp yeniden yaylaya çıkmalıydı. Bir süre buradan uzaklaşmayı düşünmüyordu.

Ondan kaçırıyorsun, dedi içindeki ses.

İtiraz etmedi. Evet, Âdem’den kaçırıyordu. Bu şehre geldiğini öğrendiği an yanına geleceğine emindi. Elinden geldiğince geciktirmeye çalışırıyordu çünkü ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bayırdan ona doğru inen İlhami’yle Rahmani’yi umursamadan arabaya bindi. Nene köy meydanaındaki dedikoduları susturamadığı için canına okuyacaktı ama bu da umurunda değildi. Uğraşamayacaktı. Arabaya binip çalıştırdı. Çamurlu yolda hızlı bir dönüş yaparak şehir yoluna sürdüğünde, İlhami ve Rahmani elleri dizlerinde, nefes nefese bir şekilde arkasından bakırıyordu.

“Essah albay mi oldu bu, ula?” dedi Rahmani nefes nefese. “Yetişmek imkânsuz, he!”

“Bacağı uzun bacağı,” diye açıklamaya çalışan İlhami de arkadan zorla gelip Rahmani’nin pantolonuna yapışmıştı. Nefesini toparlayamırıyordu. Donu düşecek gibi olduğunda iki eliyle kavradı Rahmani. Arkasını

dönüp İlhami'yi itti. "La, ha bunu pırak. Çötüm mü görünsün? Derdun ne du, ya? Zaten kaçtı adam!"

Ellerini dizlerine attı İlhami. "Akşama gelecek," dedi. "O vakit so-raruk."

"O zamana kadar bekleyemem. Şişerum, da." Bir elini ileri doğru sal-ladı. "Neyiydi yani o kari? Karisi mi?"

"La, koskoca Zehiroğlı," dedi İlhami. "Aknene düğünsüz, derneksüz başunu bağlar mı onun?"

Düşündü Rahmani. "İlk defa doğru konuştun, İlhami." Bakışları şüp-heyle doldu. "Zehiroğlı seksen konuşmaz. Kimden öğreneceğuk biz bu işi, ula?"

İkisi de düşündü. Bir süre sonra bakışları aynı anda birbirine döndü. Yine bakıştılar.

"Benim düşündüğümü sen de düşünüy mısın İlhami?"

Gözlerini kıstı İlhami.

"He. Düşündim oni."

"Ne düşündin?"

"Sen ne düşündin?"

"Senin düşündiğini düşündüm."

"Ben ne düşündim?"

En sonunda patladı Rahmani.

"Ula, ben de oni soriyrum işte, got kafa. Ne düşündin?"

Sırıttı İlhami. "Havva'yı," dedi. İlhami'nin sevdiğinin adıydı Havva. Zarif mi zarif, güzel mi güzeldi. Bir bakardı, İlhami'nin az kalan aklını da başından alıp giderdi.

Rahmani'nin parmakları burun direğine sarıldı. "Ha bu kızı sağa vermemekte o kada haklılar ki." İleri iteledi. "Yürü, Aknene'nin evinun oraya çıkalum. Belki bir şeyler buluruk."

"Ben gelmem. Aknene çötümüze sıkar."

Biliyor ama merakını engelleyemiyordu Rahmani. Buralarda kimse Akkadın'a yan gözle bakmaya, sözünün üstüne söz söylemeye cesaret ede-mezdi. Bir sorun olduğunda akıl almak için ona giderlerdi. Ara buluna-mayan her meseleyi Akkadın çözerdi. Sinirliydi, tersti ama kimse ona saygıda kusur etmezdi. Gerek görülmedikçe kimse kapısını çalmazdı. Çat kapı misafir sevmezdi Akkadın.

“Buldim,” dedi İlhami aniden. “Havva’ya diyeyim. Anasıyla Akne’ye gitsunlar. Ee, kız da oradadır. Sorup öğrenurlar kimun neyi.”

Durdu Rahmani. Bakışlarını İlhami’ye çevirdi. Kısa bir an baktı. “Çok mantuklu gonaştın, ha,” dedi.

Sırıttı İlhami. Arada böyle şeyler yapıyordu. İki kol kola yeniden köyün içine ilerlerken Rize’nin merkezine yakın bir ilçede, büyük bir çay fabrikasının en üst katındaki odasıdaydı Âdem. Geniş odanın bir ucu boylu boyunca camla kaplıydı. Arkada kalan masasında değil, bu camın önüne attığı tekli koltuğunda oturuyordu Âdem. Sandalye ileri geri sallanırken ayaklarının altındaki yeşilliklere karşı durmuş, elinde tuttuğu kitabı dikkatli bakışlarıyla okuyordu.

Bakışları sayfadaki bir cümleye takıldı. Yana uzanıp köşedeki minik sehpanın üzerindeki kalemlikten renkli bir kalem aldı ve takıldığı cümlemin altını çizdi.

Herkesten çok güldü. Belli ki acı çekiyordu.

Devam etmek için yeniden odaklanacakken dışarıdan gelen bir sesle duraksadı. “Âdem Bey!” diye bağıırıyordu çalışanlarından biri. “Âdem Bey!”

Âdem Bey olmuştu artık. Rize’nin en büyük çay şirketlerinden birinin sahibiydi. Dişiyle, tırnağıyla gelmişti buralara. İşsiz, hapisten çıkmış bir genç adamken ağır ağır zirveye tırmanmıştı. Yemini vardı yüreğine. Güldeste’ye yaşatamadığı her bir şeyi yüreğindeki ruhuna yaşıatıyor ve bundan bir an bile vazgeçmiyordu. Ona istediği kıyafetleri alamamıştı ama artık her kıyafeti alacak kadar parası vardı. İsteddiği kitapları alamamıştı ama artık bir kütüphane kuracak kadar itibarı vardı.

Âdem Yılmaz’ı, Rize’de herkes tanırdı. Güçlü, itibarlı ve zengindi. Ama bir o kadar da yaralı, hüznü ve buruktu. Zamanın alıp götürdüklerine gücü de parası da yetmiyordu Âdem’in. Artık elinde her şey vardı. Tek sözüyle olmaz denilen olsa da artık koruyacağı hiç kimse yokken neye yarardı? Bakışları elindeki kitaptan koptu. Kitabı sehpanın üzerine bıraktı. Gözlüklerini çıkarıp kitabın üzerine yerleştirdi.

Lev Tolstoy’dan *Savaş ve Barış*’ı okuyordu.

Bakışları arkasına dönecekken kapı hızla açılmıştı. Çalışanı Remzi odaya sakince girmişti ama arkasından onu iterek içeri dalan mezarcı Naci hiç de sakin değildi. Paldır küldür odadan içeri girdi. Göbeğini toplamakta zorlanıyordu ama durmadı.

“Ula, Âdem!” diye bağırırmaya devam etti.

Arkasında kalan Remzi kolundan tutup toparlamaya çalıştı ama Naci bir hayli heyecanlıydı. Boş boş baktı Âdem.

“Ula, ne oldu?”

Nefesini zorla toparladı. “Geldi,” dedi. “Döndü.”

Kaşları çatıldı.

“La, ne deysın? Adamakıllı de hele, Naci emice. Kim döndü?”

“Zehiroğlı,” dedi Naci tek nefeste. “Zehiroğlı döndü.”

Çatık kaşları havalandı. İfadesine gözle görülür bir yumuşama ve şaşkınlık yayıldı. Oturduğu koltuktan hızla kalktı. Adımları hevesle karşısındaki adama ilerledi. Naci ise aynı heyecanla anlatmaya devam ediyordu.

“Sabah mezarlukta gördüm oni. Yemine billah oydi!”

Âdem’in gözlerinin içinde parlayan umut, cılız bir yaşam ışığı vardı. Bunca yıldır Timur’u -oğlunu- bekliyordu. Son nefesine kadar da bekleyecekti. Sözü vardı. Güldeste’ye *Timur’un elini hep tutacağım*, dediği halde sözünü çiğnemiş, yıllardır bunun vicdan yüküyle yanmıştı. Artık sözünü çiğnemeyecekti. *Rize’ye geldiğin günü bana geldin sayarım*, demişti. Hâlâ bu sözün arkasındaydı.

“Emin misin?” dedi hevesle. “O muydu?”

“He!” dedi Naci anında. “Essah oydi. Başka kimun iki metre boyu var, ula? Gözümlle çördüm oni. Yeminime billah oydi, he!”

Gelir gelmez ablasına gideceğini biliyordu Âdem. İçinde yanan umut ışığı yıllar sonra ilk defa bu kadar canlıydı. Çalışma masasının arkasında, bütün duvarı kaplayan kütüphaneye doğru ilerledi. Her türden kitabı mevcuttu ve Âdem hepsini okumuştı. Sevdiği cümlelerin altını çizmiş, hepsini ezberlemişti. Kütüphaneye ilerledi. Önüne geldiğinde, göz hizasındaki rafın ön kısmındaki çerçeveye uzandı. Güldeste yıllardır tek bir fotoğraf karesinden ona gülüyordu.

En sevdiği fotoğrafıydı. Rüzgâr saçlarına vurmuş, yüzüne dağıtmıştı her bir tutamı. Büyük bir tebessümle bakıyordu. Hemen yanındaki fotoğraf çerçevesinde ise üç kişi vardı. O, Güldeste ve kucaklarındaki Timur. Kimsenin olmadığı nikâh gününde çekilmiş, eski bir fotoğraftı. İki fotoğrafın arkasında kalan rafta yan yana dizili kitaplar vardı. Hepsi de Güldeste’nindi. Aralarından birine takıldı Âdem’in bakışları.

Kürk Mantolu Madonna.

Dudaklarına derin bir tebessüm yayıldı. Eli Güldeste’nin fotoğrafına uzandı. “Sana *buraya geri dönecek*, dedim,” diyen sesi belli belirsizdi.

Güldeste bir fotoğraf karesinden gülmeye devam etti. Âdem ise üzerine düşünmedi, tereddüt etmedi. Timur'un yanına gitmek için odasından çıktı. Artık geçmişe dair pişmanlıklarını değil, bugünü yaşayacaktı.

Ama tam hevesle merdivenleri inerken Naci, "Diyler ki kız kaçurmuş," deyince duraksadı.

"Ne etmiş? Ne?"

"Essahtan geldi mi deyi bizum Tarçikimo Rahmani'yi aradım. Gelmiş ama kucağında bir kariyle."

Âdem'in gülüşü tüm yüzüne yayıldı. "Evlendi mi ula? Oy benim aslanıma!" Belki de karısını, ablası ve nenesiyle tanıştırmaya getirmişti. Detaylar umurunda değildi. Cevabı beklemeden ilerledi. Düşündüğü tek şey, var gücüyle ona sarılmaktı.

Yayla yolunun inişli çıkışlı sert yollarında ilerlemeye çalışıyordu Timur. Sert yollardan ve iklimlerden geçen insanların tabiatı da sert olurdu. Bundandı Karadeniz insanının sert bakışları, ters davranışları ve ani siniri. Ama bütün bu sert dağların arasında yemyeşil ormanlar, rengârenk çiçekler yetişirdi. Tıpkı insanların kalbindeki merhamet gibi.

Sert virajları, dönemeçleri ve çamurlu yolları geçti Timur. Ağır ağır sürdü. Her bir köşeyi, ağaçları, ayağı lastikli, başı keşanlı, beline dolaylık⁴ dolanmış teyzeleri izledi. Konuşurken gülen amçalara, gençlere, çocuklara baktı. Dakikalar sonra merkezdeydi. Değişmişti yollar. Nereye gideceğini bilemedi ama bulmakta da zorlanmadı. Hâlâ küçüktü Rize. Arabayı bir otoparka park etti. Hızlıca geri dönmesi gerektiğinin farkındaydı. Burada iki bekleyeni vardı: *Biri abi, diğeri şeytan.*

İkisiyle de şu an karşılaşmak istemiyordu. Âdem'in yüzüne bakmaya yüzü yoktu. Babanın yüzüne bakmayı ise midesi ve nefreti kaldırmıyordu. Onu en son Harp Akademisi mezuniyetinde görmüştü. Daha doğrusu görmek zorunda kalmıştı. İlk defa o gün içindeki en derin mezarlığın baba denen bu adama ait olduğunu hissetmişti. Zihnindeki her bir ölünün mezarı ıslak ve çiçeklerle kaplıydı. Annenin de ablanın da. Bir tek babanın mezarı kuruydu. Çünkü bir tek onu yaşarken gömmüştü.

⁴Bele bağlanan peştamal.

Başını yerden kaldırmadığı yollarda yıllar sonra omuzları ve başı dik bir şekilde ilerledi. Gözlerini kimseden kaçırmadı. Çocukluğunu gömmüştü bu şehrin her bir köşesine. İçinde bir parça hâlâ sızlıyordu ama umursamadı. *Sonra düşünürüz*, demek istedi ama diyemedi. Hayatına Ahu girdiğinden beri hiçbir şeyi sonra düşünemiyordu. Yine de denedi. Geçmiş önüne almadı.

Ahu'nun ihtiyacı olacak şeyleri almalıydı. Buraya onunla gelip alışveriş yapmasını beklemeyi tercih ederdi ama onu şehir merkezine indiremezdi. Görülmemeliydi. Kendi de dikkat çekmemek için elinde sıkı tuttuğu şapkayı bir süre sonra başına geçirmişti. Eski evin ve okulun gittiği yokuşun önünden ağır ağır ilerledi. O sokağa göz ucuyla dahi bakmadı. Çarşıya girdi. Her şey fazlasıyla değişmişti. Artık daha modern ve bakımlıydı Rize.

Bir mağazadan kendine birkaç pantolon ve tişört aldı. Gözüne kırmızı bir elbise takıldı. Ahu için ilk aldığı elbise bu oldu. Ona kırmızı yakıştırdı. Ne yaptığına dair pek bir fikri yoktu. Kendine dair alışverişi bile mecbur kaldıkça yapardı ama Ahu için elinden geldiğince özenli davrandı. İki takım pijama aldı. Birkaç pantolon ve tişört ekledi. Yeşil bir elbise gördü. Bu da yakıştırdı ona. Dayanamadı, onu da aldı. Mesele iç çamaşırı almaya geldiğinde başındaki şapkayı yüzüne daha da indirdi. Belki de Ahu'yu nenesiyle buraya yollamalıydı.

Zorlandı ama birkaç takım alt çamaşır ve sutyen almayı başardı. Ne aldığına dair bir fikri yoktu. *Ver bir şeyler*, demişti mağazadaki kıza. Bakışları yerde ve dış kapıdaydı. Sutyenin seksen beş kısmından emin değildi. Göz kararı sallamıştı ama olacağını düşünüyordu.

Kadın, "A mı B mi yoksa C mi?" diye sorduğunda aval aval bakmıştı. Hiçbir fikri yoktu.

"A," demişti, Ahu'nun A'sı diyce. Hayatında verdiği en saçma cevap olarak bunu tarihe geçirdi.

Dışarı çıktığında elindeki poşete en boş bakışıyla baktı. İçinden hor-murdanmadan edemedi. *Bu ne, lan? Bir de bunu alfabetik sıraya mı koymuşlar? Bu ne sik bir iş?*

Başını iki yana sallayarak ilerledi. Birkaç mağaza sonra bir ayakkabıcıda durdu. Topuklu ayakkabılarına artık veda etmesi gerekiyordu. Savaş geride kalmış, şimdilik herkes siperlerine saklanmıştı. Nereye kadar bu sessizliğin süreceğini bilemiyordu ama o zamana kadar ayaklarındaki yaralara yenisinin eklenmesine izin vermeyecekti. Kuşandığı savaş zırhı

onun canını yakıyordu. Topuklular olmadan da dimdik durabileceğini ona göstermek istedi Timur.

En rahat spor ayakkabıyı bulmak için hepsini yokladı. Kendi için olsa eline ilk geleni alıp çıkardı ama yapmadı. Bu mağazada aradığını bulamayınca bir diğerine ilerledi. Sonra bir diğerine daha. En sonunda ara bir sokakta, güzel bir çift beyaz spor ayakkabı buldu. Alıp, kasaya ilerlerken bakışları kapının yanında dizili kara lastiklere takıldı. Siyahı da vardı grisi de. Çiçeklisi de vardı rengârenk olanı da.

“Ondan da vereyim mi abi?” dedi genç çocuk. Bakışları en arkada olana takılmıştı. Siyah lastiğin üzerinde küçük küçük kırmızı güller vardı. Genç çocuk bakışlarını takip edip hızla o lastiklere uzandı. “Bundan mı abim?”

Giyip giymeyeceğine emin olamıyordu. İstanbul’da doğup büyümüş birini doğal yaşamın ortasına getirmişti. Üstelik bu kadın marka topuklu ayakkabı ve çanta almak için gırtlığa kadar borca batıyordu. Timur onun kıyafetlerini de her zaman özenli ve şık görmüştü. Belki de alınan hiçbir şeyi beğenmeyecekti. Ama seçeneği yoktu. Tişörtle köy meydanında gezmek istemiyorsa giyecekti. Lastiklerle onu da kovalaması ihtimaldi.

En köşede aynı lastiğin biraz topuklu olanını gördü. “Şu olsun,” dedi göz ucuyla.

“Topuklu olan mı?”

Başını sallayarak onayladı. Topuklu ayakkabı giyemiyorsa topuklu kara lastikle idare edecekti. Diğerleri yaylada çamur olurdu. Ayakkabıların ikisini de alıp, çıkacakken gözüne keşan desenli, kenarları nazar boncuklu çoraplar takıldı. Onlardan da aldı. Şampuan, tarak derken aklına gelebilecek her şeyi iyisinden almaya çalışmıştı.

Elleri poşetlerle dolu bir şekilde geri dönecekken bakışları bir tabelaya takıldı. Mavi levha üzerine yazılı iki kelime ileriye gösteriyordu. Kelimeleri tekrar tekrar okudu. Adımları ise işaret edilen yöne ilerledi. Buna engel olamadı. Birkaç dakika sonra aynı tabeladan bir tane daha gördü. Yine aynı yönü işaret ediyordu. İşaret edilen yönde ilerledikçe o evlere yaklaştığını biliyordu ama durmadı. Adımları, düşünceleri kadar ağırdı. Üç köşe döndü. Düz bir yolda ilerledi ve en sonunda o sokağa çıktı.

Eski evin arka sokağı.

Eskiden burası ağaçlarla kaplı, izbe bir köşeydi. Sahile bakardı. Âdem abisinin ve ablasının sık sık burada buluştuğunu hatırlıyordu Timur. Hatırladığı ağaçlar aynı yerdeydi. Yaşlanmış, dalları kırılmaya yüz tutmuştu

ama yerlerinden bir milim dahi oynamamışlardı. Hepsinin dallarına bağlı rengârenk kumaş parçaları vardı. Değişmeyen tek şey onlardı. Alan genişletilmiş, tatlı bir çay bahçesine çevrilmişti. İnsanlar sahil manzarasına karşı dizilmiş rengârenk masalarda oturmuş, neşeyle çay içiyordu.

Bakışları önce en köşede kalan tek banka takıldı. Âdem'le ablasının hep o bankta oturduğunu hatırlıyordu. Banklar sökülüyordu ama bir tek o bank toprağa mihlanmış gibi oradaydı. İki genç vardı bankta. Birbirine sokulmuş, deniz manzarasını izleyerek bir şeyler konuşuyorlardı. Timur'un bakışlarını hiçbir şey titretmemişti ama çay bahçesinin girişindeki isme bakarken yüreği titredi.

GÜLDESTE ÇAY BAHÇESİ.

Gömdüğü her his bir taş olup yürecindeki Karadeniz'e düştü. Âdem ve Güldeste, yıllar önce iki âşıkken hep burada buluşurdu. Bu bankta oturur, gülerdi. Âdem abisi komiklikler yapar, evde hiç gülmeyen ablasını güldürürdü. Timur o bankın ilerisinde, şu an dallarına rengârenk bezler asılı ağacın dibine çöker, toprağı eşeler gibi yaparken onları dinlerdi.

Ya napacağuk benim sana olan bu aşkımi, Cüldeste, derdi Âdem abisi.

Kıkırdayarak gülerdi ablası. *Son nefesine kadar beni böyle sevebilirsin mesela,* derdi.

Genzi sızladı. Aynı saniyelerde bakışları bir tabelaya daha takıldı. Dağılmış ifadesi daha da dağılırken bu defa o yöne ilerledi. Bu gördüğü bir çay bahçesinden daha da fazlasıydı. Eğer gerçekse tüm bunları yaptıranın o olduğuna emin olacaktı. Adımları bu defa sakın değil, hızlıydı. Dik bir yokuşu yorulmadan, duraksamadan çıktı. Yokuşun ucuna geldiğinde ise adımları da bakışları da donup kaldı.

Yara geçmezdi. Sadece kabuk bağlardı. *Gececek,* derlerdi. Yalandı. İzi kalırdı. *O da geçecek,* derlerdi. Yalandı. Bir kere yüreğe işleyen hiçbir iz silinmezdi. Büyük bir bina vardı Timur'un önünde. Bu bir kütüphaneydi. Tatlı bir gül pambesine boyanmış, zarifçe sokağın ucunda dikiliyordu. Onu durdurup göğsüne sayısız iğnenin batmasına neden olan bu değildi. Girişindeki tabelada yazan isimdi.

GÜLDESTE YILMAZ KÜTÜPHANESİ.

Ağlayabilse ağlardı ama her bir yaş diken olup yine göğsüne batmıştı. Buranın onu yaralayacağını biliyor ama bu denli bir darbe beklemiyordu. Âdem'i en son yıllar önce görmüştü. *Git,* demişti. Gitmişti abisi. Oysa bir kere daha sıkıca sarılsa Timur'un buzları çözülürdü. Cesaret edememişti belki de. Anlıyordu onu Timur. Soğukluğundan herkes kaçardı.

Ama kızmıyordu ona Âdem. Hiçbir zaman kızmamıştı. Timur ise küçüklüğünde ona kırgın, ergenliğinde kızgındı. Artık büyümüş ve ona hak verir olmuştu. Bu defa da onun Âdem'in yüzüne bakmaya cesareti yoktu.

O gün Timur'un arkasından kurduğu tek cümle hafızasında tapta-zeydi. *Sen geri gelene kadar onu kimseye unutturmayacağım*, demişti.

Zihninde yankılanan ses bu defa arkasından yankılandı. Ama artık daha gür, daha keskin, daha kendinden emindi.

"Sana, *sen bize geri gelene kadar onu kimseye unutturmayacağım*, demiştim," dedi Âdem.

Timur'un başı usulca geri döndü. Ve yıllar sonra baba bildiği tek adamı, Âdem'i gördü. Daha da yaşlanmıştı. Artık sarı saçları bembeyazdı. Güldeste'nin olmadığı her bir gün için bir tel saça veda etmişti Âdem. Timur bunu bilmedi. Saçlarının aksine kaşları ve artık gür bir şekilde çıkmış sakalları sarıydı. Omuzları genişlemiş, duruşu dikleşmişti. Âdem artık her şeyiyle kocaman bir adamdı. Aynı olan tek şey ise mavi gözle-riydi. Yine bulanık ve dalgalı bakıyorlardı Timur'a.

O ablasının acısından kaçmışken başka bir adam ablasının acısı için tüm şehri onun adıyla mı doldurmuştu? İçi daha da sızladı Timur'un.

İkisi de konuşmadı. Kısa bir an için sessizce bakışmayı seçtiler. Aradan insanlar geçti, neşeli çocuklar geçti. Bir adım atıp yaklaştı Âdem. İçine taş atılan bir göl gibi dalgalanmıştı mavi gözleri. "Unutturmadım," dedi.

Timur arkasına bile bakmadan kaçtığı için karşısındaki adamın ona öfkeyle bakmasını istiyordu. O zaman bir nebze soğurdu içi ama Âdem'in bakışlarında hiçbir öfke yoktu. Her zamanki gibi büyük bir şefkatle ba-kıyordu Timur'a. Küçüklüğünü bildiği, elinde büyümüş çocuğun şu an herkesi geçen boyuna, geniş omuzlarına ve gözlerine derin derin baktı Âdem. Tebessümü dudaklarını bir çizgi haline getirirken gözlerindeki deniz arttı.

Bir adım daha atıp daha da yaklaştı. "Geldin," dedi sadece.

Gelişini bu kadar çabuk duymasını beklemiyordu Timur. Hazırlıksız yakalandığını hissediyordu. Bunca yıl kendisini beklediğine de ablasına olan bu sadakatine de şaşırmıştı. Belki de Âdem abisini tanıdığını sanıyor ama aslında hiç tanımıyordu. Ama bu defa çocuk ve genç Timur gibi ba-kışlarını kaçırmadı. Dimdik baktı.

"Geldim," dedi.

Âdem'in gözlerinde artık olgunlaşmış bir adamın ağırlığı vardı. Aşkıyla yanmış, yarasıyla harlanmıştı. Bakışlarını karşısındaki genç adamdan koparmadı. Dudakları büyük bir gurur ve sevgiyle iki yana kıvrıldı. Daha da yaklaştı Timur'a. Tam önünde durdu. En son gördüğünde omuzları bu kadar dik değildi. Boyu uzundu ama gözlerinde hâlâ o korkan çocuğu görmüştü Âdem. Şu an karşısında gözü kara bir adam vardı.

Ne yapacağını bilemedi Timur. Sarılsa ne tepki vereceğini, konuşsa ne diyeceğini kestiremedi. Sessizliğine sokulmaktan başka bir şey yapamadı. Yakaları düğmeli, beyaz bir gömlek vardı Âdem'in üzerinde. Gür saçları eskiden hep dağınık olur, ablası sürekli düzeltmesini söylerdi. Beyaz saçlarının düzgün taranmış hali içini burktu.

Âdem ise konuşmadı. Hiçbir şeyi kelimelere dökmedi. Sadece daha da yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı. Bakışlarını Timur'un gözlerinden kaçırmadı. Mavilikler daha da doldu, ağırlaştı. Timur yine öylece durdu. O ise usulca kollarını Timur'a doladı. Başını omzuna yasladı.

"Geldin," dedi yine. "Geldin."

Zorla yutkundu Timur. Ellerindeki poşetleri sıktı parmakları. İçinde ölen ama aynı zamanda diri kalmayı başaran bir his vardı. Gerçekten hâlâ bekliyor muydu? Hapisten çıktığında kendine yeni bir hayat kuracağını düşünmüştü. Onun kaçarak, ablasının ise giderek bıraktığı anıları canlı tutmaya mı çalışıyordu hâlâ? Mezarlıkları temiz ve yapılmış bir şekilde gördüğünde bunu hissetmişti ama bu kadarını beklemiyordu.

Elini kaldırıp sarılmak istedi. İçindeki sevginin ölüm olmadığına kendini de inandırmaya çalıştığı son günlerde, kendine dair bildiği ilk sevgi kırıntısına tutunmak istedi Timur ama bu defa da kendinden utandı.

Ama Âdem umursuyor gibi değildi. Kolları Timur'un bedenini bıraktığında, yanağında akıp giden bir yaşın izi vardı. Elleri yukarı uzanıp Timur'un yüzünü kavradı. Büyük bir gurur ve şefkatle baktı her köşesine.

"*Buraya geri döneceksin, demiştim.*"

Sessiz kaldı Timur. Boğazındaki yumruyu yutmaya çalışıyordu. Yuttu da. Onu gördüğüne göre baba da her an bir yerden çıkabilirdi. Tedirgin hissediyordu. O adamı görmeye tahammülü yoktu. Hızla yeniden yaylaya kaçmak istiyordu. Ahu için gelmişti buraya. Bedeni saklayabileceğinden büyüktü. Ama yüzünü onun boynuna saklarsa dünya daha çekilir olabilirdi.

"Neneme geldim," dedi sadece. Sesi sert değildi. Kıyamıyordu ona.

Âdem'in elleri yüzünden çekildi. Kime geldiğini de umursuyor gibi değildi. Uzanıp başından şapkayı çıkardı. "Bir bakayım sana," dedi keyifle. "Nasıl güzel büyümüşsün." Sessiz kaldı Timur. Âdem yine umursamadı. "Karınla gelmişsin, doğru mu?" dedi. "Ula, insan düğününü memleketinde yapmaz mı? Deli misin sen?"

Verdiği sözü tutuyor, Rize'ye döndüğü günü ona geldi sayıyordu. En son gördüğündeki hüznün yoktu üzerinde. Eski Âdem abisi gibi hüznü ama neşeli görünüyordu. Cevap vermedi, veremedi. Ne diyeceğini bilemedi. Âdem de bu halini anlıyormuş gibi susmuyordu.

"Karın nerede? Yaylaya mı çıkardın?"

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Suçluluk hâlâ fazlasıyla baskındı. Ondan bir sevda almışken kendi sevdasıyla karşısına nasıl dikilecekti? Bakışlarını ilk defa yeniden kaçırdı. "Tek kalmasın. Gitmem lazım," dedi sadece. Yana doğru iki adım atıp ilerlediğinde Âdem yine peşine takılmıştı. Soğuk hallerinin kendini saklamak için bir kalkan olduğunu biliyordu. Küçükken de böyleydi. Hâlâ aynıydı.

Yanağındaki ıslaklığı hızla silmişti Âdem. Yüzünde beliren tebessüm belki de yıllar sonra ilk defa bu kadar canlıydı. "Ula, bekle," derken yeniden Timur'un yanındaydı. "Essahtan evlendin mi?"

Cevap vermedi Timur. İlerlemeye çalışıyordu. Adımlarını hızlandırdı. Birkaç adım gerisinde kalan Âdem gülmüştü bu haline.

"Kocaman adam oldun. Hâlâ şu huyundan vazgeçmedin mi?"

Timur'un adımları durdu. Bakışları arkasında kalan adama döndü. Bir kaşı kavislendi. *Hangi huy?*

Bu bakışa da gülmüştü Âdem. "Sessiz kaldığında görünmez olmazsın, oğlum," dedi. Sesinde neşe ve hüznün harmanlanmıştı. "Ben seni hep görürüm."

Timur, kendi için uzun sayılabilecek bir süre baktı abisine. Yine konuşmadı. Çok kelimesi yoktu. Karşısındaki adamın hem ona hem eşine olan sadakati suçluluk duygusunu daha da artırıyordu. Kendi yoluna gitse en azından *hayatına baktı*, der, bir nebze de olsa derin bir nefes verirdi. Ama Âdem geçmişin kanlı canlı kanıtı gibi karşısında dikiliyordu. Kafasındaki sorular ise bir hayli fazlaydı.

Değişmiş görünüyordu. Kıyafetleri önceden özensizdi. Şimdi beyaz bir gömlek ve siyah pantolon içinde oldukça özenli görünüyordu. İşsiz bilirdi ama ablasının adına bir çay bahçesi ve kütüphane yaptırdığına

göre oldukça iyi bir işi olmalıydı. Deli gibi merak etti ama sormadı. Yutru. Yeniden önüne dönüp ilerledi. Belki de yeniden evlenmişti. Bunu da sormak istedi ama yine olmadı.

Oysa arkasında kalan Âdem'in tek düşündüğü onun geri gelmiş olmasıydı. "Gelin kızımın adı ne?" diye bağırdı arkasından. Cevap vermeden ilerlemeye devam etti Timur. Birkaç dakika sonra Âdem yine yanındaydı. "La, sağa dedük, ha!" diye çıkıştı yalandan bir sitemle. "İlla yaylaya çıkaracaksın beni. Söyle işte."

Yapacağına emindi. "Ahu," dedi kısıdan.

Gülmüştü Âdem.

"Adı güzelmiş, kendi de güzeldir. La, bağa bak, *kaçırdı*, diyler. Essah kaçırdın mı kızı?"

Göz ucuyla bakmıştı Timur. Normal muhabbetler açmaya çalıştığıнын farkındaydı. Küçükken de Timur sustukça saçma sapan şeyler anlatırdı. "Aynen," dedi en net şekilde. "Kaçırdım."

"Nenen sıçar bacasına."

"Sıçtı zaten."

"Sizi evden atarsa ba-"

"Atmaz," diyerek lafını böldü Timur. "Nene onun kapısına gelen hiç kimseyi ortada bırakmaz."

Âdem'in adımları yavaşladığında o hızla ilerlemeye devam etmişti. Yüzü belli belirsiz dalgalanmıştı arkada kalan adamın. Haklıydı. O da Timur'u Akkadın'a emanet etmişti. Yıllarca da kimseye laf söyletmeden baktığını, soyunun son sahibi olarak herkese onu gösterdiğini öğrenmişti. Bunun için o yaşlı kadına hep minnettar kalacaktı. Elinden geldiğince bu minnetini de belli ediyordu. Timur hız kesmeden, ilerlerken geniş omuzlarına ve boyuna baktı. Okuldan çıkıp, ona doğru koşarak geldiği günleri anımsadı. Bir evladını daha kucığına alamadan toprağa vermişti ama biri hâlâ diriydi. Sıkıca bağına basmaya devam edecekti.

"*Rize'ye geldiğin günü bana geldin sayarım*, demiştim, hatırlıyor musun?" diye seslendi arkasından. Timur duydu ama ilerledi. Âdem ise susmadı. "Bugünden sonrasını öyle sayıyorum. Gelin kızım ile tanışmaya yaylaya gelirim." Timur sokağın köşesini döndüğünde Âdem hâlâ gülüyordu. "Sözde kazık kadar oldu ama hâlâ bizim Timur işte."

Gülüğü derinleştirdi. Rize'nin nemli havasından bir tutam yüzüne vurup, gülüşüne değerek teninden sıyrıldı. Yüreği geçmişte kalmış bir adamdı. O

zamanlarda da Timur'u duvarlarının arkasından çıkarmak için bir hayli uğraşmıştı. Başarmıştı da. Şimdi de yılmayacak, yine aynısını yapacaktı. Çünkü Güldeste'nin Âdem'i, tuttuğu bir eli asla bırakmazdı.

Rüya ve gerçek arasında kaldığım aradan zihnimi koparan şey dış kapının şiddetle vurulması oldu. Rüya görüp görmediğimi ayırt edemedim. İrkilerek yattığım yerden doğruldum. Gözlerimin içine kum dolmuş gibi sızlıyorlardı. Aniden doğrulduğum için belime keskin bir acı dolmuş ve yaram sızlamıştı. Bunların etkisiyle geri devrilip uyumaya devam edecektim ama başımı çevirdiğimde duvardaki tüfekte bakışınca yapamadım. Bulunduğum yeri algılamak için etkili bir işaretli kendileri.

Hâlâ bir köy evindeydim ve uykudan uyanmaya çalışıyordum. Üzerime örtülen battaniyeyi köşeye ittim. Alt kattan sesler geliyordu.

“Buyur,” demişti birine Akkadın. “Ne var?”

Boğuk birkaç kadın sesi geldi ama ne dediklerini anlayamadım. Çok hızlı ve şiveli konuşuyorlardı. Kapının kapanma sesi geldi. Sonra ise merdivenleri çıkan adım sesleri. Birkaç dakika sonra Akkadın merdivenin ucunda karşımdaydı. Arkasından üç kadının kafalarını uzatıp bana baktığını gördüm. Akkadın'ın zaten çatık olan kaşları bana döndüğünde biraz daha havaya kalktı. İstemsizce oturduğum yerden kalktım.

Akkadın beraberindeki üç kadınla içeriye yöneldi. Herkesin bakışlarının bende olması yeterince gerginlik sebebiydi ama elimden geldiğince başımı dik tutmaya çalıştım. Gelen kadınlardan ikisi kırklı yaşlarında, biri ise genç bir kızdı. Biri bana bakarken başındaki renkli, oyalı yazmayı dudaklarına doğru çekti. Diğerinin bakışları üzerimdeki tişörtte, bacaklarımda ve saçlarımda gezindi. Genç kız daha cana yakındı. Başındaki pullu yazmayı arkasına dolamış, uçlarını tıpkı filmlerdeki Karadeniz kızları gibi tepesinde bağlamıştı. Pullu oyaları parlıyordu.

“Selamünaleyküm,” dedi tatlı tatlı.

Başımınla onayladım. Kendimi piranaların içine atılan küçük bir balık gibi hissetmemin önüne geçemedim. Teyzelerin ikisi beni öyle bir süzüyordu ki istemsizce bakışlarım Akkadın'a döndü. Köşeden bir sandalye çekmiş, karşıma kurulmuştu. O oturunca ben de sedire geri oturdum.

Teyzeler suskundu. Tatlı kız, “Çaya geldik, Aknene,” dedi. Şiveli konuşmuyordu ama her an o tona da kayabilir gibiydi. Çok aradaydı.

Akkadın acımadı.

“*Lafa geldik*, demiyorsunuz da çaya gelmişmiş!”

Akkadın gerçekten de herkesten nefret ediyor olabilirdi. Ama insanlar bir şekilde buna alışmış gibiydi. Bu aksiliğini kimse umursamadı.

“Köy meydanında *Zehiroğlu bir kadınla geri dönmüş*, dediler. Merak ettik.” Genç kızın bakışları bana döndü. “Sen misin o?”

Yani köyün bildiği başka Zehiroğlu yoksa benimdir o.

Dudaklarına yazma sarılı teyze, “Adı nedu?” dedi.

Akkadın göz ucuyla bana baktı. “Ahu,” dedim en hanım hanımcık halimle.

“Ben, Havva,” dedi genç kız. Yanındaki ağzı kapalı kadını işaret etti. “Bu da annem, Sibel.” Diğer yanındaki kadını işaret etti. “Bu da Yeter bacı. Memnun olduk.”

Tebessümle karşılık verdim.

“Ee?” dedi Sibel. “Essahtan gelin mi? Evlenip mi gelmiş torunun? Hemi de senden habersiz, düğünsüz derneksüz.”

“Kaçurmuş diyler, essah mı?” dedi ağzı kapalı kadın.

“Kusura kalma, Yeter bacı, size hesap vermemiz gerektiğini unutmuşuz,” dedi Akkadın ters ters. Çenesini dikleştirdi. Göz ucuyla bana bakıp yeniden kadınlara döndü. “Kimsenin kimseyi kaçırdığı yok. Nikâhı kızın tarafında kıydılar. Düğünü yapmaya buraya geldiler.”

Başımdan aşağıya dökülen kaynar suların sonu gelmiyordu bugün. Ben ne yaşıyordum? Bu hayat, nasıl bir hayattı? Yıllarca Kenan Kralşan denen bir şeytanla mücadele etmiştim, daha sonra sırtımdaki yaşama ölüm işlendiğini ve herkesin bunun peşinde olduğunu öğrenmiştim. Tam yıkılıp, depresyona gireyim derken de aniden evlendiriliyor muydum? *Hem de yüreğime garezi olan adamlar.*

Hepsi aynı anda onaylayan sesler çıkardı. Şaşkınlığım artıyordu.

“Nerelisun?” dedi genç kızın annesi Sibel teyze.

Şaşkın bakışlarım Akkadın’dan ona döndü. “İs- İstanbul,” dedim ama sesim şaşkınlık doluydu. Öyle ki kekelemiştim.

“O kadar da *ben torunuma gâvur illerinden gelin almam*, dedin, Aknene,” diyen genç kızdı. “Adam kucağında getirdi.” Kendi kendine gülüp

keyiflendi. O eğlenmişti ama Akkadın eğlenmemiştir. Kısa bir an burundan soludu.

“Alnına noldi?” dedi Sibel teyze.

Bakışlarımız Akkadın’la kısa bir an kesişti. Ters bakışı yerli yerindeydi. Gerçeği söyleyemeyeceğime göre ona uyum sağlamam gerekiyordu. “Gelirken minik bir kaza geçirdik,” diye aklıma gelen ilk yalanı salladım.

Hepsi başını aşağı yukarı sallayıp onaylayan sesler çıkardı. Bu da akıllarına yatmıştı. Ağzı kapalı kadın yanındakine eğildi. “İstanbul’da ha böyle atletten vistan mi yapup geziyer, ula?” dedi.

“Moda bu, Yeter bacı, moda,” dedi Havva. “Anlatamayırım ki.”

Moda değil, başıma gelen felaketler silsilesinin sonucuydu ama ses etmedim. Kendimi aşırı bakımsız hissetmem gereken bir andı. Ahuzar öyle hissederdi. Ama Ahu şu an hiçbir şey hissetmiyordu. Ne makyajsız yüzüm umurumdaydı ne üzerimdeki onun tişörtü. Belki saçlarımın bu denli dağınık olmasına takılabilirdim. Bu niyetle ellerim saçlarıma gitti. Omzumdan göğüslerime dökülen gür dalgaları düzeltmeye çalıştım. Günlerdir taranmadığı için keçe gibi olmuşlardı. Ama Havva denen kız ışıldayan gözlerle bakıyordu yüzüme.

“Çok güzelsin, abla, maşallah sana,” dedi utana sıkıla.

Gülüşüme engel olamadım.

“Teşekkürler.”

“Anan baban nerededir?” dedi kadınlardan biri.

En dürüst şekilde, “Öldüler,” demeyi tercih ettim.

“Vah vah,” dedi Sibel teyze. “Kimsen yok, he mi?”

Yoktu. Kimseye ihtiyacım da yoktu. Yani öyle sanırdım. Artık bir çift keskin kahveyi görmeyip deniz kokusunu almadığım her an huzursuzluk artıyordu. Ayrıca *vah vah* mı? Bunu babam için diyebilirdim. Anne denen kadın için değil. Annesiz ve babasız olmanın üzülecek bir detay olduğunu da düşünmüyordum. Yeni geldiğim bir yerdi ve hâlâ alışamamıştım. Çıkışıp saygısızlık yapmamak için yine dişlerimi sıktım. Ama Akkadın susmadı.

“Kimsesi olmasa şu an burada olmazdı. Boş beleş konuşmayın. Lafınız sözünüz bittiyse de hayde.” Değneğini merdivenlere doğru uzattı. “Kalkın, gidin!”

“Ee, çay?” dedi Havva masum masum.

Akkadın'dan, "Zıkkım için," diye bir cevap aldılar. "Hem lafa söze gelmişsiniz hem de çay mı içireceğim ula size? Kalkın, gidin evimden!"

Sinirliydi ama insan alınamıyordu. Yani en azından ben alınamıyordum. Garip bir şekilde ısınmıştım Akkadın'a. Kadınlar da bu şekilde pek çok kere kovulmuş olmalı ki onlar da alınmamıştı. En umursamaz şekilde oturmaya devam ediyorlardı.

Aynı saniyelerde aşağıdaki kapının açıldığını duydum. Merdivenlerden çıkan gıcırta fazlaydı. O geliyordu, anlayabiliyordum. Birkaç saniye sonra başı merdivenin ucunda göründü. Olduğum yerde dikleştim. Beni bu dedikodu bataklığından kurtarması gerekiyordu. Merdivenleri bitirip salonun ucuna dikildiğinde tüm bakışlar ona döndü. Elllerinde poşetler vardı. İlk beni buldu gözleri. Sonra ise ifadesizce diğerlerinde gezindi.

"Hay maşallah," diye mırıldandı Havva denen kız. Elini ağzına kapamıştı ama bana yakın olduğu için mırıltısı duyuluyordu. "*Heybetli, yakuşukli*, demişlerdi de inanmamıştım. Ha bu ne du, ya?" En sonunda korumaya çalıştığı şivesi yöresel kanala geçmişti.

Başıyla kısa bir selam verdi. Teyzeler de başıyla onayladı. Akkadın'ın önünden geçip bana ilerledi. Nenenin değneği kıcımıza indirme ihtimalini hiçe saydı. Elindeki bütün poşetleri tek eline toplayıp boşta kalan eliyle elimi kavradı. Bakışlarımı yüzünden çekmiyordum. Yavaşça oturduğum yerden ayaklandım. Artık topuklularım yoktu. Omzunu geçmiyordum. Aşağılarda kalmıştım. Yanında küçük hissettiğim en net an buydu. Her zamanki gibi sessizdi. Kavradığı elimi kendine çekip ileride kalan üç kapıdan en sondakine ilerletti.

Büyük bir şehirde, çok farklı bir kültürde büyümüştüm ama Akkadın'ın sandığının aksine örf ve âdetlerden haberdardım. Timur'un bu girişiminin bu ortam için fazlasıyla fazla olduğunun farkındaydım. Akkadın'a değdi bakışlarım. Dişlerimi sıkıyordu. Kadınlar gittiği an yine bir sopa gösterisi izleyecek olmamız muhtemeldi. Arkada kalan kadınlara bakmaya fırsatım bile olmadı. Odanın kapısını açmış, içeri girmişti ve beni de peşinden içeri çekerek kapıyı kapamıştı.

Kapı kapandığı an bedenine daha da sokuldum. "Ne yapıyorsun?" diye panikledim. *Ne yapmışım*, der gibi baktı. "Bu kadar net olmasan mı? Benlik sorun yok ama nenenden yine dayak yiyecek gibisin."

Yarım ağız güldü. Adam bunu asla umursamıyordu. Benim bakışlarım ise odayı inceliyordu. Büyük bir alandı ama çok eşya yoktu. Köşedeki

yatağın üzerine kalın, mor çiçekli bir yorgan atılmıştı. Karşısında tah-
tadan küçük bir dolap vardı. Onun yanında ise minik bir masa ve san-
dalye.

Elindeki poşetleri yatağın üzerine bırakmak için ilerlerken, ben ol-
dukça paniktim. “Gülme, büyük bir problemimiz var,” dedim. Poşetleri
yatağın üzerine bırakmıştı. Bakışları bana döndü. *Hangisi*, diye sorar gibi
bakıyordu şimdi de. Haklıydı. Diğerlerini bir köşeye bırakıp şu an ki
probleme odaklanmayı tercih ettim. “Nenen herkese *düğün yapacağız*,
diyor!”

Benim aksime yine sakindi.

“Ya ne diyecekti?”

Şaşkınlığım boyut atladı. Öyle ki bir iki saniye konuşamadım.

“*Ya ne diyecekti* mi? *Karısı*, deyip geçseydi ya işte! *Düğün* ne?”

Güldü. Evet, ciddi ciddi güldü. İlk defa dudaklarında bu kadar derin
bir tebessüm görüyor olabilirdim. Daha sık gülmeli ama bunu insanlar
içinde değil, biz yalnızken yapmalıydı. Yeterince dikkat çekiyordu zaten,
ötesine kalbim dayanmazdı.

“Hani bana güveniyordun,” derken, bana dönüp çenesini yukarı dik-
mişti. “Şimdi ne oldu?”

“Hâlâ güveniyorum,” derken ciddiydim.

“O zaman?” dedi eğlenen bir tonla.

“Aynı şey mi?” diye çıkıştım. “Sen *karım*, diyorsun. Nenen *nikâhı kıy-
lar*, *düğün* burada olacak, diyor. Normal bir seyirde mi ilerliyor senc-”
Aniden tişörtümü kavrayıp, hafifçe yukarı kaldırınca, irkilerek tişörte ya-
pıştım. Hızla geri indirdim. “Ne yapıyorsun be?” diye sessizce çıkışmak
zorunda kaldım. Saatler önce karşısında çıplaktım ama zihnimin acıdan
uyuştuğu anlardı. Şu an her şey netti.

Yine gayet sakindi. Söylediğim hiçbir şeyi umursamadan, “Yaran ka-
namış,” dedi. “Pansuman yapmamız lazım.”

Sızlıyordu zaten. İlaçları da o yok diye almamıştım. Ağrı başlıyordu
ama onları içtiğimde sürekli uyuyordum. İstemiyordum içmek. “Ko-
numuz bu değ-” diyecek oldum. Ama bu sefer de kendimi kolunda oturur
halde, kollarımı da refleksle boynuna dolamış bir şekilde buldum. Aniden
kucaklayışıyla bocalamamak imkânsızdı. Bakışlarımı yüzüne çevirdim.
İçli bir nefes vermek zorunda kaldım. “Dert anlatmaya çalışıyorum. Hiç
yardımcı olmadığının farkında mısınız?”

Umursamadı. Tek kolunda benimle ilerideki masaya ilerledi. “Hayır,” dedi. “Yine çok konuşmaya başladın.” Beni masanın üzerine bıraktı. Çok alçak değildi masa. Göz hizasında değildim ama yerden daha yüksek olduğum netti.

“Bu iş böyle olmaz, Timur,” diye mırıldandım. “Zorda bırakıyorum seni. Nenen de sen de benim yüzümden yalan üzerine yalan söylemek zorunda kalıyorsunuz. Kadın sinirden patlamak üzere. Gerçekten olanları, beni neden buraya getirdiğini öğrendiğinde daha da sinirlenecek. Köyde de laf söz olacak, belli.”

Ellerini iki yanımdan masaya yasladı. Ona şans dileyerek verdiğim siyah bileklik hâlâ kolundaydı. Kopmamıştı. Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdığında konuşmak zordu. Kelimeleri toparlayamıyordum. “Bu nenele benim sorunum,” dedi. “Senin değil.”

“*Karım*, dedin!”

“Ya ne diyeyim? Kayınçom mu?”

Göz devirdim.

“Kadın *düğün yapacağız diyor*, diyorum.”

“Bu da nenemin şahsi problemi.”

Sence de biraz hızlı gitmiyor muyuz?

“Gelin ve damat biz oluyoruz, farkında mısın?”

“Milleti oyalamak için demiştir, salla,” dedi geniş geniş.

“Ama...” diyecek oldum.

“Ne o? Evlenmez misin benimle?” deyince cümlemi yuttum. Eğleniyordu paniğimle.

Konumuz bu değildi. “Bir şeyi de ciddiye mi alsan,” dedim çaresizce. Adamın rahatlığı yüzünden ben gerginlik kusacaktım orta yere. “Benim yüzümden herkese yalan söylüyorsunuz.”

“Ahu,” dediğinde sesindeki ton yüzünden kalan kelimelerim de alıp başını gitti. Sesi her geçen gün biraz daha yumuşuyor gibiydi ya da bana öyle geliyordu. Yüzü de yakındı gözleri de dudakları da.

Ahu olduğumu onaylayan bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. Kendimden beklemediğim kadar uysaldım. “Sadece yanımda dur,” dedi bakışlarını gözlerimden koparmadan. “Tam burada, yanımda,” diye devam etti. “Anla artık. Beni zorda bırakacak tek şey gözümün önünden ayrılman.”

Bakışlarım titredi. O ise beklenmedik bir şekilde yüzünü boynuma ilerletti. Yaraya, tenimin üzerine derin bir öpücük bıraktı. Beklenmedik bir hamleydi. Kalbimin hızlanmasına engel olamadım. Sırtımdaki huzursuzluk ve ölüm hâlâ canlıydı. Yaşananlar karabasan gibi tepemdeydi. Bu belayı ona da bulaştırmaktan ölesiye korkuyordum ama çok geç olduğunun da farkındaydım. Artık ikimiz de bu cehennemdeydik. Yüzü boynumdan geri çekilmeden aynı noktayı bir kere daha öptüğünde kalbim hızlanmayı bırak, tekledi.

Cehennem olamayacak kadar ferahtı dudakları. Ben içimde şimdi biz neyiz, diye sorgularken, adam bütün evreleri çoktan aşmış sonuca varmış gibiydi. Başını birkaç saniye geri çekmedi. Yine yüzünü yarama sakladı. İlk defa bu kadar derin güldüğünü görmüştüm ama bir şeye de can sıkı gibiydi. Net bir adamdı ama bir o kadar da çözmesi zordu. Elim ensesindeki saçlara uzandı. Yanağımı ise boynuma gömülü başına bir kedi gibi yasladım.

“Nenen beni boğacak,” dedim.

“Boğacak olsa şimdiye çoktan yapardı. Merak etme, sevdi seni.”

Parmaklarım ensesini belli belirsiz okşadı.

“Bu sevmiş hali mi?”

“Sevmemiş halini görsen şu an hayatta olmazdık.”

Akkadın ürkütücüydü ama korktuğum söylenemezdi. Ateş ateşi yakmazdı. Birkaç saniye sessiz kaldım. Onun ise bulunduğu noktadan ayrılmaya gerçekten niyeti yok gibiydi. Öpmüyordu da sadece yüzü oradaydı işte. Saklıydı boynumda.

“Nereye kadar burada kalacağız?” diye sormama engel olamadım.

“Gittiği yere kadar.”

“Peki, neden buradayız?” Bu noktada boynumdan ağır ağır geri çekildi. Ensesindeki elim yüzüne kaydı. “Bana net ol, Timur,” dedim. Artık tamamen kendimdeydim. Acıdan sıyrılmam, yeniden öfkemi kuşanmam için her şeyi bilmem gerekiyordu. “Neden beni saklıyorsun? Şifreyi çoktan almışsınızdır. Korunacaksam bunu gerekli birimlerin yapması gerekmez mi? Sen neden bu-”

“Kimseye güvenmem,” dedi tek nefeste. “Kralşan’ın eli her yerde. Bizim içimizde bile köstebeği var. Her yerin tam anlamıyla güvenli olduğuna emin olmadan seni kimseye vermem, Ahu.”

Bakışlarım yine titredi. Kenan'ın her yerde eli olduğu için saklıyordu beni. Ya da ikinci ihtimal yüzünden. Bu ihtimalin dilimden dökülmesine engel olamadım. Değersizlik her parçamdaydı. Atamıyordum. Sırtıma işlenmişti. Silemiyordum. *Benim için yaşa*, diyordu. Deniyordum ama yine de bazı şeyleri hemen kabullenemiyordum. Şeytana asla baş eğmediğimi sanıyordum. Oysa şeytan sırtıma öyle bir yük bırakmıştı ki ayakta bile olmadığımı, yıllardır boşuna didindiğimi yeni yeni anlıyordum.

Farkındalık ise her şeyden ağırdı.

“Kaçtı, dedin. Benim için gelecek ama biliyorsun, değil mi?”

Ben ölmezsem o ölecekti. Anlattıkları zihnime kazınmış gibiydi. *Kurul'a kefil olarak seni sundum*, diyordu. *Sırtına bir şifre işledim, seni hayatımın önüne kalkan yaptım*. Bir virüs gibiydi Kenan Kralşan. Takıntılı ve hasta ruhlu bir adamdı. Eğer hayattaysa peşime düşecekti. Öldüyse şayet beni de bir şekilde yaşatmayacaktı. İstemesem dahi tanıyordum onu. O yok olacaksa kimseyi sağ bırakmazdı.

Timur zihnimi okumuş gibi çenesi kasıldı. Başını iki yana salladı.

“Bulamaz.”

Farkındalık daha da arttı. Çakalları yakalamak için kuşları önlerine yem diye atar, kapan kurarlardı. İçinde bulunduğum şeyin başka izahı olamazdı. Yem edilen bir kuştum belki de. “Onun için saklıyorsun, değil mi? Bir yemim ben,” dedim acı bir zehri kusar gibi. “Benim için gelecek. Geldiğinde onu yakalamak için beni-”

Yine sözümün gerisini getirmeme izin vermedi. “Daha önce de dedim,” diye devam etti. “Şimdi de diyorum. Seni kimseye yem etmem, Ahu. Gelirse şayet bu defa sıkıttığım kolu veya bacağı olmaz. Onu yeryüzünden tamamen silerim!”

Elim hâlâ yanağındaydı. Kısa bir an için cevap veremedim. Haftalarca *beni dinle, bana inan, bana umut ol*, diye peşinde koşmuştum. İnatla geri itmişti. Şimdi en dipsiz kuyuda kalan bendim. Ona inanmam için elini uzatıyordu. Hayat garip bir yoldu. Bazen mucizelerle doluydu. Ona *sen benim en büyük mucizemsin*, derken yanılmadığımı şu an gösteriyordu. Hissettirdiği güven ve yuva hissi mucizeden başka bir şey değildi. *Bana verdiğin güvenin hakkını vermeme izin ver*, demişti.

Veriyordu.

Parmaklarım çenesindeki çukura doğru ilerledi. İçine düştüğüm ölüm batağında yaşamı hissettiren tek detaydı. Çekiyordu dudakları kendine. Engel olamıyordum her defasında ona ilerlemeye ama bu defa aniden

açılan kapı buna engel oldu. İkimizin de bakışları aynı anda kapıya döndü. Akkadın elinden ayırmadığı değneği ve çatık kaşlarıyla bize bakıyordu.

Ben de dönüp bize bakmak zorunda kaldım. Elim yüzündeydi, bacaklarım bacaklarının arasında, kolları ise iki yanımda...

Görünen o ki Timur yine dayak yiyecekti.

Düşüncem hızlı bir şekilde gerçekleşti. “Ula, poh yiyen!” diye içeri girdi. Bize doğru gelip Timur’un sırtına elindekini indirmesi kaçınılmaz bir sondu. “Sen iyice arsızlığı ele almışsın. Deyyus!”

Düzenli bu ritüele maruz kalmış olmalı ki Timur’un yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bir darbe daha indirecekken, ben kollarımı araya uzatıp Timur’u yana çekmeye çalıştım. Kıyamıyordum. Omzunda derin bir çürük ve beni korumak için açılan kurşun yarası vardı. “Vurmayın, Akkadın Hanım, vurmayın,” demek zorunda kaldım. “Omzunda yarası var!”

Durdu. Ters bakışları bana döndü.

“Ula, sen onun omzuni nirden biliysin?”

Sessiz kaldım. Bakışlarımı Timur’a çevirdim. Dünya yanmış ama onun yine umurunda olmamıştı. “Yakında düğünümüz varmış ya, nene,” dedi iğneleyen bir tonla. “Bilir o yüzden bileceğini.”

Durmadı Akkadın. Ben irkilerek, ellerimi geri çekerken bir darbe daha indirdi Timur’a ama bu defa nasibini alan kısım kıcı olmuştu.

“Fişkuları yemeden önce düşünecektin onu. Ben sana *soran olursa karım de*, demedim mi ula? Kaçurdu lafı almış, yürümüş her yerde!”

“Kimse sormadı,” diye rahat bir cevap verdi.

“Sorsalar söylerdin ya sanki! Sıçalar o çenenun bağına. Bir boh yedin, bari açıklamasını yap, got kelleli. Sen yapmazsan...” diyerek elini göğsüne vurdu. “Ben yaparım.” Ters bakışları ikimizin arasında gidip geldi. “Şimdi çıkın, ha buradan dışarı. Attırmayın benim kafami.”

Hızla masadan aşağıya süzüldüm. Tam kapıya yönelecekken Timur kolumdan yakaladı. “Birkaç şey aldım sana,” derken bakışları yatağın üzerine işaret ediyordu. “Bir bak.”

Şu an buna nasıl ihtiyacım olduğunu kelimelere dökemeyecektim. Yatağa doğru ilerledim.

Akkadın ise Timur’la yeniden bakışma yarışına girmişti. Aralarındaki bu ritüel inanılmazdı. Başıyla dışarı gelmesini işaret edip çıkışa yöneldi. İkiiletmedi Timur. Ardı sıra ilerledi. Kapıyı kapamadan önce bakışları

bana değdi. Güven veren ifade yine yerli yerindeydi. Tamamen çıktığında tahta kapıyla birkaç saniye bakıştık.

“Getir şu omzuni. Bakayım ne var?” diye bağırdı Akkadın.

Timur’dan ses gelmedi. Akkadın da bağırmadığına göre ara yolu bulmuşlardı.

Karışık değil, karmakarışık hissediyordum. Düşündüğüm tek şey ise Biricik’i aramaktı. *Güvende*, demişti ama içim sesini duymadan rahat etmeyecekti. Bakışlarım cama takıldı. Kararmıştı gökyüzü. Yeşillikler koyu bir siyaha bulanmıştı.

Ona güvenmekten başka çarem yoktu. Geçmişte de şimdide de. Sadece içimde küçük bir kısım yaptığı fedakârlıklar için mahcuptu. *Sevgim ölüm*, demişti ama öyle bir seviyordu ki yaşatıyordu. Farkında bile değildi.

Poşetleri kurcalamaya başladım. Çıkan her şey daha da şaşırmama neden oluyordu. Hepsi tam bedenimdi. *Sutyen bile*. Ve şaşırtıcı şekilde fena sayılmazlardı. Son poşetten çıkan, üzerinde gül işlemeli lastikleri elime aldığımda günler sonra dudaklarımda beliren derin bir tebessüm vardı. Minik topukları gördüğümde bir kıkırtı dökülmüştü dudaklarımdan.

“İnanamıyorum sana, Timur,” dedim istemsizce.

Tatlıydılar. Burada savaş zırhıma gerek yoktu. Topuklu lastikler gayet idealdi. Hele de bana aldığı ilk şeylerin bu olduğu düşünülürse. Açtığım her poşette beni ne kadar iyi gözlemlediğini biraz daha anlıyordum. Kötü ve rasgele seçilmiş değildi hiçbir şey. Özellikle kırmızı elbise en sevdiğim olabilirdi. Ama favorim kesinlikle keşan desenli çoraplar olmuştu. Onları da elime alıp güldüm. Hem de devasa bir gülüşle.

Lüks markalardan alışveriş yaparken bu kadar tatmin olduğumu hiç hatırlamıyordum. Değerliydi hepsi. Şu çorap bile. Üzerimdeki eski kıyafetleri dikkatlice çıkarıp getirdiği iç çamaşırları giydim. Dediği gibi yaram kanamıştı ama umursamadım. Kırmızı elbiseye uzandım. Ön kısmında düğmeleri vardı. Belime tam oturmuş, dizlerimin hemen altında bitmişti. Çıplak ayaklarıma aldığı çorapları geçirdim. Elime tarağı alıp dolabın üzerindeki aynaya ilerledim. Ve günler sonra ilk defa bu kadar canlı bir şekilde kendimle göz göze geldim.

Solmuştu gözlerimin yeşili. Göz altları halkalı, alnım şiş ve mordu. Saçlarım kabarmış, çehrem rengi iki günde çekilmiş gibiydi. Kenan’ın sadece ruhumu yok ettiğini düşünmüştüm. Yanılmıştım. Sırtımdaki dövme daha da ağırlaştı. Ellerim elbisenin üzerinde gezindi. Tarağı

saçlarıma götürdüğümde, genzimde alev gibi yanan bir acı vardı. Günlerdir zihnimden gitmeyen ses yine aynı şiddetle yankılandı.

Ölen Ahuzar, hayatta kalmaya çalışan da Ahu.

Bakışlarım elbiseyle çorapların üzerinde gidip geldi. Bu, Timur'un Ahu'suydu.

Yabancılik hissetmem gerekiyordu bunların içinde belki ama hissetmedim. Bu zamana kadar kendimi hiçbir yere, hiçbir kalbe sığdıramamıştım. Bir tek babama yük değilmişim gibi gelirdi. Sevgiyle bakar, dikenin var demeden saçlarımı okşar, sarılırdı. Düşerdim attan. Gelir dizlerimi öperdi. Annenin içine attığı değersizlik denizinden çıkarmak için elinden geleni yapardı, hissederdim. O öldükten sonra hayata karşı duvarlarımı daha da kalınlaştırmıştım. Her bir sevgi yalan, acıma gelirdi.

Ama bu gelmiyordu. Batmıyordu. *Seviyorum*, demiyordu ama hissettiyordu. Hem de tek bir kelime etmeden. Batmıyor ama içimde bir noktayı eziyordu. Saçlarımı tararken yanağıma doğru bir yaşın süzülmesine engel olamadım. Oysa önceden bu kadar çok da ağlamazdım. İçimdeki buzlar eriyor gibiydi. Neden ağladığıma dair ise hiçbir fikrim yoktu.

Elbise güzel, dedi derinlerden bir ses. Senin için aldı.

Belki de bu yüzdendi. Yaşların artmaya başlayacağını hissettiğimde dişlerimi dudağıma geçirdim. Yıkılmıştı kendime dair her şey ama hâlâ hayattaydım. Bu kadar kolay eğilemezdim. Ahuzar'ın külleri diriye. Yanağımdaki yaşları avuççimle sildim. Getirdiği poşetlerden birinin dibinde gördüğüm minik, kısaçlı tokayı buldum. Kabarık, önüme düşen kısımlarını arkaya tutuşturdum. Solgun ifademi canlandıracak hiçbir şey yoktu. Çilleri saklayamıyordum. Dudaklarımı dişleyerek renk vermeye çalıştım. Yatağın üzerindeki eşyaları katladım. Dolaba yerleştirmeyi düşündüm ama burasının kimin odası olduğunu bilmiyordum.

İfademi biraz toparladığımda burnumu çeke çeke aynadan kendime baktım. Tam diz hizamda biten elbisenin üzerinde gezindi ellerim. Kendime uzun sayılabilecek bir süre baktım. *Yabancılik çektiğimden değil, hoşuma gittiğinden.*

Dışarıdan Akkadın'ın, "Çağur şu kızı. Açlığı vardır. İki lokma bir şey yesin," dediğini duyduğumda bakışlarım aynadan koptu. Mutlu etmişti cümleleri. Kendime çekidüzen vermeye çalışıp kapıya ilerledim. Tam açmak için elim kapının koluna gitmişti ki yine Akkadın'ın sesini duyunca duraksadım. "Karnında kurşun yarasi var."

Sessizlik.

Bakışma yarışmasına girdiklerini anlamak zor olmuyordu.

“Bana doğruları dosdoğru anlat, koçari,” dedi. “Anlat ki ne yapacağımı bileyim.”

“Saklanması lazım,” dedi Timur.

“Onu anladık,” diye çıkıştı. “Ağzından başka söz çıkmıyor zaten. O kurşun yarası niye?”

“Vuruldu.”

Bir şeyin duvara fırlatılma sesi geldi. Kaşık ya da demir bir tabak gibiydi. “Bağa poh poh cevaplar verma, sıçarum o bacağuna!” diye yükseldi. “Eyicene gâvur olmuş senin huyun suyun! Boh didenin uşağı.”

Timur’un fırlatılan şey her neyse kıl payı kurtulup, yılmış bakışlarla baktığını görmeden görmüş kadar olmuşum. Küfredilmesinden aşırı rahatsız olurum ama bu kadına tepki veremiyordum. Küfrediyormuş gibi değildi ama ediyordu. Çok garipti.

“Nene, yeter,” diye homurdandığını duydum. “Kızın yanında da vurup duruyorsun. Kaç yaşımıza geldik. Çocu-” Gerisi gelmedi ama bir şaplak sesi geldi. Kafasına vurma ihtimali yüksekti. “Ula!” diye sızlandığını duydum Timur’un.

“Ne oldu?” dedi ters ters. “Çakan mi bozuldu? Kızı köy meydanında taşırken eyidi ama he! Bağa bak, koçari... İşin aslını adamakıllı anlat.”

Birkaç dakika sessiz kaldı. “Görev,” dedi en sonunda.

“Kalk ula oradan!” dedi nene. “Sevdalanmışsun kıza, maval okuma bağa!”

Kısa bir an daha sessiz kaldılar. Anlamsız bir his kabardı göğsümde, korku mu yoksa heyecan mı seçemedim. *Sadece görev için*, derse yıkılmaz ama kırılırdım.

Hayır, Ahuzar, yıkılırsın.

Demedi ama.

“Öyle,” diyen sesi geldi derinden.

Cehennemin içine düşmemiş, arkama ölümü almamış gibi bir sıcaklık belirdi göğüs kafesimde. Dişlerim dudağımı benden bağımsızca ısıırıyordu. Öyle... Kısa ve net. Tam onluk bir cümleydi. Güzel bir cümleydi. Etkisi *sevdim, aldım, getirdim*, demesi kadar yıkıcıydı.

“Peşinde birileri mi var?” dedi Akkadın.

Sessizlik belirdi.

“Essah kimi kimsesi yok mu?”

Yine sessizlik.

“Nereye kadar saklanacak?”

“Ben güvenliğinden emin olana kadar.”

“Köylü merak eder, koçarı,” diyen sesi daha yumuşaktı. “Tamam, şimdi *karın*, dedik ama peki ya sonra? Konuşacaklar. Dilden dile *Zehiroğlu gelin getirmiş*, diye yayılacak.”

“Yayılsın,” dedi. “Zehiroğlu’nu sadece Rize tanıyor. Bir süre sonra susacaklar.”

“Ee, daha sonra?” dedi nene.

“Sonrasına da sonra bakarız.”

“Sıçalar o inat damara, he! Çağır şu kızı.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Âdem abi,” dedi aniden Timur. “Evlendi mi?”

“Evlenmedi,” dedi nene anında. “Hatta buraların en zengini oldu. Çay şirketi var. Mapustayken bir adamı kurtarmış, daha sonra ortak mı olmuşlar ne. Deyyus, her ay kapıma erzak bırakıyor. Sıkacağım en sonunda götüne, onu istiyor. Minnet borcu varmış bağa.” Kınayan, sinir dolu bir ses döküldü dudaklarından. “Ona sebep baktum sanki sana. Densiz!”

Yine sessiz kaldı Timur. Tahta gıcirtısı duyduğumda kapıya yöneldiğini anladım. Minik bir öksürükle boğazımı temizledim ve kapıyı açtım. Üzerimdeki ölü toprağını atmak için elimden geldiğince dik durmaya çalışıyordum. Kapıyı açtığım an karşımda o belirdi. Bakışlarımız denk düştü. Kısa bir an oyalandı yüzümde. Gözleri elbisemde gezindi. Çoraplara bakarken dudağının kenarının belli belirsiz yana kıvrıldığını görmüştüm. Zevkleriyle eğleniyor olmalıydı.

“Gelin şu sofraya,” diye terslendi Akkadın.

İkiletmeden ilerledim. Yanından geçerken, “Zevklerin harika,” diye mırıldanmayı ihmal etmemiştim.

Dudağının bir ucu yine kıvrıldı.

“Katılıyorum.”

Çok muhabbet etme şansımız yoktu zira Akkadın dik dik bakıyordu. Salonun ortasına kurulmuş bir yer sofrası vardı. Müştemilatta hep bu şekilde yediğimiz için çok da yabancıysı değildim. Yere oturup sofra bezini bacaklarıma çektim. Akkadın’ın dikkatli bakışlarını üzerimde hissediyordum. İstanbullu olduğum için yere oturamayacağımı düşünmesi muhtemeldi. O hemen karşımdayken Timur aramıza oturmuştu. Bakışlarım

sofrada gezindi. Ortadaki demir tabaklarda üç çeşit yemek vardı ama tanıdığım tek şey karalahana dolması olmuştu.

Timur'un ilk ona uzandığını gördüm. Ben de ekmeğe benzeyen bir şeye uzanmıştım. Ama ekmek değil gibiydi. Garip bakışlarla incelerken Timur elimden aldı. "Ondan yeme," dedi. "Nene fındıklı yapar."

Bir darbe daha yedi yüreğim. Fındığa alerjim olduğunu hatırlıyordu. Oysa açıkça hiçbir zaman söylememiştim. Kenan ima etmişti. Oradan duymuş olmalıydı ama o zamanlar canıma okumak, beni kapısından kovmakla meşguldü. Bu detayı aklında tutacağını düşünmemiştim. Gerçi aynı dönemde bordo ojemi de saklayan o değil miydi?

"O ne ki?" dedim.

"Hamsi koli," dedi Akkadın.

Boş boş baktığımı gören Timur, "Hamsili ekmek," diye açıkladı.

Aydınlandım. Akkadın'ın sorgulayan bakışlarını üzerimde hissedince açıklama yapma gereksinimi hissettim.

"Fındığa alerjim var da."

İfadesizdi. Tepkisiz bir şekilde önüne döndü. Birkaç saniye sonra ise kaşığının ucuyla karalahana dolmasının olduğu tabağı bana doğru itelediğini fark ettim. "Bundan ye," dedi aynı ters sesiyle. "Diğer yemeklerde de fındık var."

Dediğini yaptım ama beş taneden fazla yiyememişim. Timur hepsini öyle bir şevkle yiyordu ki o daha çok yesin diye mısır ekmeğini kemirmeyi tercih ettim. Ona dair bir bilgiyi daha zihnime ekledim. Karalahana dolmasını çok seviyor olmalıydı. Birkaç dakika kimse konuşmadı. Herkes yemeğe odaklandı.

Akkadın aniden, "Tek çocuk musun?" dediğinde ağzım ekmekle doluydu. Hızla yutmayı denedim ama mısır ekmeği ağırdı. Çiğnemekte dahi zorlanıyordum.

Lokmayı yutup, "Bir tane kız kardeşim var," demeyi başardım.

"O nerede?"

Bakışlarım Timur'a döndü. İçimdeki bütün huzursuzluğun nedeni tam olarak buydu. *Kardeşim gerçekten neredeydi?* Ağzındaki lokmayı yutup dikleşti Timur. Bir şey söyleyecek oldu ama dışarıdan yükselen sesle tüm dikkatler dağıldı. Bakışlar cama döndü. "Zehiroğli!" diye bağırıyordu bir adam. "Zehiroğli."

Göz devirdi Akkadın.

“Geldi bizim deli. Tam olduk.”

Timur ise beklenmedik bir hızla sofradan ayaklanmıştı. Camın önüne konan bir kuş olduğunu gördüm. Karanlıktı ama seçmek zor değildi. Atmacaya benziyordu. Merak etmiştim. Adam art arda onun buradaki adını bağırırken, ben de sofradan kalkıp peşine takıldım. Uzun bacakları olduğu için Timur çoktan alt kata inmişti.

“Zehiroğlu döndü. Zehiroğlu döndü,” dedi adam. Sesi bir hayli neşeliydi. Son merdivene indiğimde kapıyı açan Timur’u gördüm. Dışarı bir adım attığı anda ise biri kollarını ona dolamıştı. “Döndü, döndü,” diye tekrarladı adam.

Bir kolunu ona doladı Timur. Adımlarım yavaş yavaş ilerledi. Yüzünü tam göremiyordum. Birkaç saniye sonra adam geri çekildi. Karanlıktı. Ev köyün en tepesinde olduğu için etrafında hiçbir ışık yoktu ama evin ışığı kapı önünü az çok aydınlatıyordu. Kırklı yaşlarında gibiydi. Eski kıyafetler içindeydi. Sivri bir yüzü ve çenesi vardı. Ama en göz alan kısmı mavinin en açık tonuna sahip gözleriydi. Hiçbir kötülük görmemiş gibiydi. Pislik bulaşmamış bir deniz kadar berraktı mavilikler. Cam gibi parlıyordu karanlığın içinde.

Timur’un önünde ellerini çırpıp kendi etrafında döndü. “Geldi, geldi,” dedi art arda. “Döndü, döndü.”

Adımlarım daha da ilerledi. Kapının önüne geldiğimde Timur’un arkasındaydım. Aniden adamın omzuna bir kuş kondu. Az önce camın önündeki atmaca da buydu. Ne atmaca garipsedi bu durumu, ne adam ne de Timur. O atmacanın yeri hep orası gibi doğal bir döngü içindeydiler.

“Büyümiş, büyümiş,” dedi Timur’a bakarken. “Noldi sağa? Noldi sağa? Olmuşsun kocaman, olmuşsun kocaman.”

Minik bir tebessüm vardı Timur’un dudaklarında. “Sen de yaşlanmışsın, Atmaca Resul,” dedi.

Omzundaki kuşa bakacak olursak adının önündeki unvan çok şaşırtıcı olmamıştı. Güldü Resul. “Zaman akar, zaman akar.” Bu noktada bakışları Timur’un arkasında kalan bana değdi. Birkaç saniye boyunca bakıştık. Özel bir bireye benziyordu. Timur’un bakışları da bana döndü. Resul denen adam bana doğru iki adım attı. Mavi gözlerini gözlerimden koparmadı.

“Merhaba,” dedim ama bu selamdan çok da emin değildim.

Cevap vermedi. Bakışlarını benden kaçırmadan ilerlemeye devam etti. Tam önüme geldiğinde bakışları yüzümde gezindi. Parmağını alnıma

doğru kaldırdı ama dokunmadı. Bakışlarım Timur'a değdi. O da dikkatle ne yaptığına bakıyordu. İki kaşımın arasını işaret etti. Mavi gözleri bir şey görmüş gibi irileşmişti. Parmağı titreyerek göğsüme doğru indi. Bu defa kalbimi işaret etti.

Resul aniden bakışlarını ona çevirmişti.

"*Karisiyle geldi*, dediler. *Karisiyle geldi*, dediler. O midur? O midur?"

Başını sallayıp sessizce onayladı Timur.

"Kalbi temiz, kalbi temiz," dedi art arda. Bakışları gözlerimde değil, arkamda kalan boşluktaıdı. "Yüreğine denk, yüreğine denk." Adımları ağır ağır geriledi. Kendi etrafında bir daha döndü. Geldiğı yönden koşarak ilerlemeye başladı. "Zehiroğlı gelini, Zehiroğlı gelini. Güzel, güzel, güzel." Karanlık patikada omzunda atmacaıyla uzaklaştı.

Birkaç saniye sessiz kaldık.

"Köyünüzdeki haberlerin yayılma hızı inanılmaz," demek zorunda kaldım. "Yani kaç yıl muhabirlik yaptım, böyle bir şey görmedim."

"O zaman daha hiçbir şey görmemişsin," derken, arkamızda kalan kapıyı kapatıp bana dönmüştü. İçeri girmem için elini belime attı ve merdivenlere yönlendirdi.

"Kimdi o?" dedim. "*Atmaca Resul*, deme."

Arkamda kaldığı için ifadesini göremiyordum. "O zaman verecek cevabım kalmaz," dediğini duydum. "*Ermiş*, derler," dedi hemen ardından. "Yayla yayla gezer, atmaca bakar.

Merdivenler bittiğinde Akkadın çatık kaşlarıyla sofrayı toparlama derindeydi. O büyük sofrayı üzerinde yemeklerle kucakladığında ben de hızla Timur'un önünden ayrıldım. Yerde kalan şeyleri toplama derindeydim ama Timur izin vermedi. Kolumdan kavrayıp durdurdu.

"Eğilme, yaran var."

"Benim de fıtığım var!" diyen Akkadın'ın sesi, alt kattaki mutfağa inen merdivenlerden geldi.

Yüzüm ekşidi.

"Beni sevdiğine emin miyiz? *Hayırsız gelin* konumunda gibiyim."

Yere eğilip sofraya bezini toplamıştı. Kucağıma itelediğinde dudağında imalı bir gülüş vardı. Kaşlarıyla alt katı işaret etti. Sessiz bir cümlesi vardı. *Götür ve hayırlı gelin ol.*

"Çok sağ ol," diye homurdanarak merdivenlere ilerledim. Mutfaka girdiğimde Akkadın buzdolabının önündeydi. Büyük sayılabilecek bir

mutfaktı ama eskiydi. Raflar bile tahtadandı. Kibar olmaya çalıştım. “Yardımcı olacağım bir şey var mı?”

Netti. “Gidip yat.” Buzdolabını sertçe kapadı. “Şimdilik adamakıllı dinlen.” Göz ucuyla baktı. “Yarından sonra göreceğiz marifetlerini.”

Ürkütücü bir bakıştı. Şimdilik, derken? O, musluğa doğru ilerlerken benim adımlarım istemsizce gerilemişti. *Alanımdan çık*, diyordu âdeta. Direnemedim. Yeniden merdivenlere yöneldim. Birkaç saniye sonra nene arkamdaydı. Mutfağı toplamadan ardım sıra gelmişti. Elinde bir kâse vardı ama içinde ne olduğunu göremiyordum. Timur’la beni yalnız bırakmamaya ant içmiş gibiydi. Söylediği bunu onayladı.

“Kıyafetlerini değiştirdiğin oda senin,” dedi bana. “Git uyu, sabah erken kalkacağuk. Burası İstanbul değil.”

Göz ucuyla Timur’a baktım. Onun odası neresiydi? Ama Timur çok başka konuya takılmıştı.

“Ben kalkarım. Ahu’yu bırak, dinlensin.”

“Sen zaten kalkacaksın,” dedi. “Her zamanki gibi baluğa çıkacaksın. Yok öyle yan gelip yatma, koçari. Sen özünü bayağı bir unutmuşsun. Hatırlatmasını bilirim.” Eliyle kovalar gibi yaptı. “Şimdi kalkun gözümün önünden. Hayde!”

Göz ucuyla Timur’a baktım. Oldukça bıkkın duruyordu. “Yaşlandıkça daha da huysuzlaştığının farkında mısın?” derken ağır ağır ayağa kalkmıştı.

Akkadın söylenen şeyin hakkını verdi. Parmakları merdivenlere döndü. “Kapu oraya. Siktur git o zaman!” Timur netti. Bu netliğinin üzerine bir netlik olmadığını sanırdım ama Akkadın zirveyi zorluyordu.

İkisinin arasındaki gerginlik girmek istemeyeceğim türdendi. Yorgun hissediyordum. Adımlarım geriledi. Odama gitme niyetindeydim ama aniden Akkadın’ın varlığını arkamda hissedince, duraksayarak ona döndüm. Elindeki kâseyle peşimden geliyordu.

“Gir odaya,” dedi ters ters. “Bakalım şu yarana.”

Bakışlarım onun arkasında kalan Timur’a değdi. Bütün gün dayak, azar ve küfür yemişti ama güven veren sıcak ifadesi yerli yerindeydi. Başını belli belirsiz aşağı yukarı salladı. Dudaklarında ise yine kesik bir tebessüm vardı. *Güven ona*, diyordu. Verdiği hisse güvendim. Önüme dönüp odadan içeri girdim. Peşimden gelen Akkadın kapıyı kapamıştı. Elindeki değneği kapının kenarına bıraktı. Ben yatağa ilerlerken, o

Çalışma masasının önündeki sandalyeyi alıp bana doğru çekti. Kaşlarının çatıklığı genel ifadesi olmalıydı. Asla düzelmiyordu.

Yatağın üzerindeki poşetleri kenara bıraktım. Timur arabadan ilaç poşetini de getirmişti. Sadece onu aldım. “Ben hallederdim,” dedim.

Sandalyeyi tam önüme bıraktı.

“Aç şu yarayı.”

İkiletme şansı bırakmıyordu. Yatağa oturdum. Elbisenin üst kısmındaki bütün düğmeleri yara yerine kadar açtım. Eliyle *yatağa uzan*, der gibi yapınca bu dediğini de ikiletmedim. Bir şey vardı kadında. Batmıyordu dedikleri. Nefretten değildi siniri. Başka bir duygudandı. Nefretten doğan bir öfkeyi ayırırdım. Yıllarca o duyguyla büyümüşüm.

Attan düşerdim. Dizlerim paramparça bir halde eve giderdim. Anne denen kadın kızmasın diye bütün acıma rağmen ellerimi dudaklarıma bastırarak ağlar, o görmeden, yaramı gizlice temizleyip sarmaya çalışırdım. Bazen başarırdım. Bazen ise yakalanırdım. *Bela oldun sen benim başıma*, derken yarabantlarını avuçiçiyle vurarak dizlerime ve bacaklarıma yapıştırırdı. Canım acırdı. Ağlayacak gibi olurdum. Ama öyle bir bakardı ki bütün acımı dişlerimi sıkarak yutardım.

Akkadın’ın tersliği bu yüzden nefret gibi gelmiyordu. Ya da zihnim hâlâ bulanıktı. Seçemiyordum. Eski Ahuzar derinlere saklanmış gibiydi. Elindeki kâseyi yatağın üzerine bıraktı. Sandalyeden bana doğru eğilip karnımdaki yaraya odaklandı. Kanamış bandajı sökerken anne kadar öfke dolu değildi. Bütün hareketleri aksine acıtmamaya çalışır gibiydi.

“İlaçlar poşette.” Yanımda kalan poşeti uzattım. Aldı ama hâlâ tersti. Ayaklarının dibine attı. İlaçları umursamıyor gibiydi. Getirdiği kâsedeyişil bir karışım vardı. Sanırım çeşitli otları ezmişti. Parmağını o kâseye daldırıp ilaç yerine onu sürmeye başladığında tedirgin bakışlarım onunla yaram arasında gidip geldi.

“Madem benden korkuyorsun, neden yarayı açıyorsun?” dedi.

“Korkmuyorum,” dedim.

Yan yan baktı. Boynumdaki yaraya da göz ucuyla bakmıştı. Ama ne olduğunu sormadı. “O zaman niye tedirginsin?” dedi.

Gerçeği söylemekte bir çekince görmedim. “Benden hoşlanmadınız.” Bu zehirlemek için bir neden olabilirdi.

Yeniden yaraya odaklandı. Yeşil şeyi sürmeye devam etti. “Sen olsan hoşlanır mıydın?” dedi.

Haklıydı. Başım yastığa geri düştü. “Özür dilerim,” diyebilirdim sadece. Kimse torununun böyle bir durum içinde olmasına göz yumamazdı. Suçluluk duygusu sırtımdaki ölüm kadar ağırdı.

Ayaklarının önüne bıraktığı poşete uzandı. İçinden bir bandaj alıp çıkardı. “Sana lafım yok,” dedi aynı sertlikle. “Torunum elinden tutup bu kapıya getirdiyse bir bildiği vardır.” Bandajı canımı acıtmadan yaraya kapadı. Acıtmıyordu. Bakışlarım yüzüne takıldı. Avuçiçi yaramın üzerinden o da bakışlarını bana çevirdi. “Elime düştüğünde yaralı bir aslandı koçari. Baktım, besleyip büyüttüm. Onu ondan daha iyi tanırım. Herkesin elinden tutmaz. Bu kapıya getirdiği ilk kişi sensin,” derken sesi yine sert ama garip bir şekilde nahiflik doluydu. “Sana bu kapıyı açıtıysam bil ki onunla geldin diyedir. Her ne yaparsa yapsın ona güvenim sağlamdır. Ama burada, onun yanında hakkıyla kalıp kalmayacağını seçmek senin elinde. Heybetine bakma. Yüreği yaralı. O yüreği sakın sen de kırma.”

Cevap veremedim. Söylediği her kelime netti ve etkisi ağırdı. Kimsenin elinden tutmayışı da bu kapıya getirdiği ilk kişinin ben oluşu da ve yüreğinin yaralı oluşu da. Belki de birini çok sevmiş ve kaybetmişti. Çözemiordum. Gözlerindeki ve ruhundaki hüznüne ne zaman değsem bakışlarını kaçırıyordu ama nenesi de aynı şeyi söylüyordu. Cevap vermemi beklemedi. Tası alıp oturduğu sandalyeden kalktı.

“Sabah ezanıyla kalkacağız,” diye aynı tersliğine döndü. “Yat, dinlen. İstanbul âdetlerini de burada arama. Ben ne dersem o.” Ağır adımlarla kapıya yöneldi. Yeniden değneğine uzanıp aldı. Odadan çıkıp kapıyı kapadığında neredeyse beş dakika arkasından baktım.

Hayatımın neresinden tutsam elimde kalırken bana kaldı diye şükrettiğim, beni ayakta tutan tek detaydı Timur. Kalbini kırmam demek, kendi kalbimi tuzla buz etmem demekti. Tek bir canım kaldığını hissediyordum. Kalbim bir yıkımdan daha sağ çıkamazdı. Hele de her köşesine bu denli yayılmışken. Oysa onu hangi ara içime bu kadar işlediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Belki o patlamadan sonra sesiyle ayakta dururken ya da belki de onu o kafesin içinde ilk gördüğüm anda.

Yorgundum. Yaram sızlıyor, belim ağrıyordu ama poşetteki ilaçları içmedim. Uyku yapıyor, hislerimi uyuşturuyorlardı. Beni kendime getirecek olan şey hissizlik değil, acıydı. Tanıyordum benliğimi. Ne kadar darbe alırsam o kadar inatlaşırdım hayatla. Ne kadar canım acırsa o kadar o yaranın üzerine basmaya çalışırdım. Son birkaç gündür bu histen eser yoktu. Yine bunu kuşanmalıydım. *Benim için yaşa*, demişti.

Bütün kemiklerim kırıldığında Biricik için ayağa kalkmışım. Bütün ruhum kırıldığında ise onun için ayağa kalkmalıydım. Kendi benliğime işlediğim değersizlik öyle fazlaydı ki kendim için ayağa kalkmayı kendime değer görmüyordum. Ahuzar kimdi ki? *Hiç*. Ama Biricik'in ablasıydı. Timur'un ise Ahu'su. Yanlıştı bu düşünce. Hataydı. Sağlıklı değildi ama insan bazen yıkılmak için bir dağ aradığı gibi ayağa kalkmak için de bir güç arıyordu. Herkese diken olan ben, sevdiklerime tutunarak bu hayata direnirdim. Bilmezlerdi.

Yataktan kalktım. Yeniden poşetleri kurcaladım. İki takım pijama almıştı. Siyah olanı aldım. Altı şort, üstü askılıydı. Benlikti. Yine nokta atışı yapmıştı ama nenesi görürse ne tepki verir, emin olmak zordu. Aldığı şeyleri dolaba yerleştirdim. Çiçekli lastikleri ise masanın üzerine bıraktım. Tatlıydılar. Ellerim yüzümde gezindi. Kulağımın altında minik bir sivilce çıkmıştı. Böyle de nankördü cilt bakımı. Birkaç gün yapmadım diye yüzümü sivilceler basmaya başlamıştı. Temennim devamının gelmesi yönündeydi.

Işığı kapatıp yatağa girdim ama üzerimdeki yorganın içine Akkadın adam öldürüp sarmış olmalıydı. Öyle ağırdı ki altında hareket etmekte zorluk çekiyordum. Ama uykusuzluğun en büyük sebebi fazla karanlık ve dışarıdan gelen yağmurun sesiydi. Şimşek göğü delmek ister gibiydi. Yataktan çıkıp cama baktım. Yağmur ilk defa gördüğüm bir şiddetle yağıyordu. Bardaktan boşanır gibi dedikleri buydu. Bir şimşek daha çaktı. Etraf aydınlandı. Köy aşağıda kalıyordu. Etrafımızdaki dağlarda yanan evlerin ışıkları vardı ama biz karanlıklar içindeydik. Akkadın'ın evinin etrafında tek bir ışık dahi yoktu. Karanlıktan korkmazdım.

Eskiden.

Şu an göğüs kafesimin üzerine oturan bir ağırlık vardı. Bakışlarım karanlığın içinde gezindi. Bir noktaya takıldım. Kenan Kralşan'ın laneti sırtımdaydı. Her an bir yerden çıkacak korkusu ise haddinden fazla yüreğimi yokluyordu. O karanlıktan korkardı. Ama beni en çok karanlığa hapsederdi. Gözlerimi kapatıp karanlığa direnmeye çalışırdım. Sebep olduğu hiçbir karanlık aydınlıkla sonuçlanmamıştı. Patika yolda, karanlığın içinde bir şeylerin hareket etmeye başladığını gördüğümde ürpertim büyüdü. Camın önünden bir adım geriledim. Onun gözleri de böyle zifiriydi. Hiçbir zaman kendisinden korkmamışım ama bana yaptığı şeyi öğrendiğimden beri hazmedemiyordum.

Kötülüğü ve karanlığı sınır tanımıyordu. Ve burayı bulursa tek beni değil, herkesi yok ederdi.

Nefesim dudaklarımdan aceleyle dökülürken camın önünden bir adım daha geriledim. Önceden ona dair içimde bir direnme gücü vardı ama artık ihtimallere dahi tahammülüm yoktu. Göğüs kafesim hızla inip, kalkarken, aklıma gelen ilk şey salondaki tüfeği alıp dışarı koşmak oldu ama karanlık aniden ay ışığıyla aydınlandı. Bu bir köpekti. Havlayarak aşağıya koştu.

Oysa az önce daha uzun boylu olduğuna emindim ama görünürde başka hiçbir şey yoktu. Tuttuğum nefesi zorlukla bıraktım. Cama daha fazla bakamadım. Karanlığa baktıkça bir şeyler buluyor gibiydim. Zihnim karmakarışık.

Gerileyen adımlarım bu defa yatağa ilerlemedi. Sessizce odanın kapısını açıp dışarı süzıldüm. Salon da karanlıktı. Korkmuyordum ama huzursuzluk hissi bir kere kendini belli etmişti. Kolay kolay geçmezdi. Geçmesi için gideceğim tek bir yer vardı. Bakışlarım yanımdaki odaya değdi. Kapısı hafifçe açıktı. Parmak ucunda yürüyüp göz ucuyla içeri baktım. Odanın detaylarını seçmek zordu. Ama camın önündeki yatakta yatan Akkadın'dı. Ay ışığının aydınlattığı kadar görebiliyordum. Normalde başında tülbent yoktu ama uyurken başına bir tülbent dolamıştı ve horluyordu.

Diğer kapıya ilerledim. Burada olmalıydı. Bastığım noktada tahta gıcırdayınca, durup yüzümü ekşittim. Birkaç saniye kıpırdamadım. Timur'un kapısına geldiğimde çok ses çıkarmamaya çalışarak üç kere tıkladım. Ben bile duymamıştım. Onun duyması mucize olurdu. Akkadın'dan bir homurtu daha yükseldi. Ben ise hızla kapıyı açıp odadan içeri süzıldüm. Burası da karanlıktı ama Timur'u bulmak zor olmamıştı. Köşedeki tek kişilik yataktaydı. Uyumamıştı. Baş yastıkta değildi. Sırtı yatak başlığına yaslıyken başını geri atmıştı.

Ben içeri girdiğimde başını dikleştirdi. Gözlerinde ay ışığı parlıyordu. Şaşırmamıştı gelişime. Her zamanki ifadesizliği içindeydi.

"Dışarıda hiç ışık yok," dedim kısık bir sesle. "Karanlıktan korkmam ama..." Duraksadım. *Kralşan laneti peşimde*, diyemedim. "Ayı falan gelir mi buraya?" demeyi tercih ettim.

Bunu beklemiyor olmalıydı. Güldü. Karalığın içinde iki yana kıvrılan dudaklarını seçmiştim. Yatakta duvar kenarına doğru çekildi ama yapılı

bir adamdı. Sadece birkaç milim oynayabilmişti. Sessiz bir cümlesi vardı. *Yanıma gel.*

Gittim. Bu tek kişilik yatak ona küçüktü. Bana verdikleri odadaki yatak daha genişken o neden bunda yatıyordu, anlam veremedim. Odasını da incelemek istedim ama karanlıktı. Yapamadım. Sadece minik adımlarla ona ilerledim.

“Yarın Biricik’i arayabilir miyiz?”

Bu konuda zorlayamıyordum. Tehlikeli olduğunun farkındaydım ama sesini duymaya ihtiyacım vardı.

“Duruma göre bakarız,” dedi.

Ona yaklaştığımda bakışları üzerimdeki pijamada gezindi. Tek kaşı havalandı. “Bunu ben mi almışım?” dedi.

Gülümsedim.

“Dediğim gibi seçimlerin harika ötesi.”

Yanına kıvrıldım. Tam sığamadım. Yatak cidden küçüktü. Aniden kendini ileri itip başını benimle aynı anda yastığa bıraktı. Yan döndü. Sırtı duvara geldi. Bu şekilde ben daha rahattım ama ondan şüpheliydim. Lakin o umursuyor gibi değildi. Ben de rahat konumu bulmak adına ona doğru döndüm. Başını biraz daha aşağıya çekerken eli belime dolanmıştı. Sonra ise baldırına. En son çıplak bacağıma kavradı. Otelde yaptığı şeyin aynısını yaptı. Bir bacağıma kendi bacaklarının üzerine attı.

“Güzel almışım,” dedi. Gözleri gözlerimde, yüzü birkaç milim ötemdeydi. Aynı yastığı paylaştığımız ilk andı. O bilmedi. Ama ben bu detayı da zihnime kazıdım. “Ama nene görmesin. Ağzıma sıçar.”

“Düzgün konuş,” dedim gülerek.

Sessiz kaldı. Bakışları birkaç saniye yüzümde oyalandı. “Nenem ters bir şey dedi mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Demedi. Ama deseydi de bir şey diyemezdim.” Göğsüne sakladığım parmaklarım çenesine uzandı. Parmak uçlarımla çenesinde oyalandım. “Sinirli, ters bir kadın ama seni çok seviyor. Elinde büyümüşsün sanırım. Korumaya çalışıyor, anlıyorum.”

“Beni korumak istiyorsa önce seni koruması gerektiğini bilir.”

Birkaç saniye cevap veremedim. *Onu tanırım. O yüzden bu kapıyı sana açtım,* demişti. Biliyordu Akkadın torununu. Gözlerine bakmayı tercih ettim. Ne zaman böyle yapsa öpesim geliyordu ama bu defa yuttum. Bir şimşek daha çaktı. Ona daha da sokuldum. Garipti. Yadırgamam

gerekiyordu ama hiçbir yakınlığını garipse miyordum. Hep bu gövdede yaşamışım gibiydi her şey.

“Okumuş bir kadın mı? Diğerlerinden farklı duruyor.”

“Emekli öğretmen,” dedi.

Tahmin etmesi zor değildi. Asil ve çevredeki herkesten farklı duruyordu.

“Zehiroğlu ne demek? Neden herkes sana öyle diyor?”

“Boş ver,” demeyi tercih etti. Yine üşengeçliği tutmuştu.

Lafımı esirgemeyip, “Herkes *karım*, diye tanıttığın kadın, hakkında hiçbir şey bilmiyor, farkında mısın?” dedim ters ters.

Çıplak bacağımdaki eli belime ilerledi. Yine aynı şeyi yaptı. İnce kumaşın altına sızıp sırtımdaki dövmenin üzerine avuç içini yasladı. Büyüktü elleri. Tüm ölümü kapatmaya yetmedi ama ağırlığını hafıfletti.

“Herkesin bildiğinden daha fazlasını biliyorsun zaten.”

“Hayır, bilmiyorum,” dedim. “Timur’u anlat.”

Sessizce baktı. Gözlerine ay vuruyor, keskin kahvelerin içinde görmediğim yeni tonları aydınlatıyordu. Bir duygu vardı en derinlerde. Biraz daha zorlarsam belki çıkardı.

“Sadece asker olduğunu biliyorum,” dedim. “Rütben ne? Özel kuvvetlerde misin yoksa başka bir birimde mi? Bilmiyorum, bak. Ne yemek seversin, bilmem. Nelerden nefret edersin, bilmem. Bir şeye alerjin var mı bilmem.”

Çayı demli içtiğini bilirdim. Hastalanınca yanaklarının kızardığını, üşengeç olduğunu, memleketini ve anne adını. Şimdi de nenesini. Oysa o benim ayakkabı numarama kadar biliyordu. Artık inkâr edemezdim ki hiçbir zaman etmemiştim. Ben ona âşıktım. Hem de delicesine. Ne zaman bu hale geldiğimi bilmeden bu hale gelmiştim hem de. Her şeyini bilme arzusu devasaydı.

Elime geldiğinde yaralı bir aslandı, demişti nenesi. Neden? Neden önce neredeydi? Annesi neden ölmüştü mesela. Babasının adını bile söylememişti. Âdem kimdi? Sorular artıyordu.

Yine sessiz kaldı. Öylece bakıyordu gözlerime ama sırtımdaki eli durmuyordu. Parmak uçları dövmenin üzerinde geziniyordu. Silip atmak istiyordum onu ama o en çok onu seviyor gibiydi. Yapmamalıydı bunu bana. O ölümü sevmemeliydi.

“Dur, tahmin edeyim. Kendini anlatmaktan nefret edersin, değil mi?” diyerek gözlerinden geçen sessiz cümleyi tahmin ettim. Parmaklarım yeniden çenesindeki çukuru buldu. “Kendine dair nefret ettiğin ne varsa ilk onları anlat o zaman, Timur,” diye mırıldandım. “Seni sevmeye oralardan başladım.”

Böyleydi Ahuzar. Saklıydı sevgisi ama sunduğu kişiye bütün benliğiyle sunardı. Dikenleri vardı ama başını okşarsanız kırmızı güller açardı. Solacaksa önce kendi dallarını dökerdi. Ahu ise bütün bunları sadece bu adama sunandı.

Yine cevap vermedi. Ama öyle bir baktı ki bu bakışı da ilkti. Dikkatle, derin derin... Konuşmuyordu ama bir sessizlik ancak bu kadar sesli olabilirdi. Bir sürü cümle söylese şu bakış kadar etki etmezdi. Kalbimin orta yerine vurulan bir yumruk etkisiydi. Bana kimse böyle bakmamıştı çünkü. Bir tebessüm belirdi dudaklarında. Büyük değil, küçüktü. Ama oradaydı. Yine sessiz kaldı. Anlatmadı kendini. Onun yerine yastıkta daha da aşağıya kaydı. Başını her zamanki gibi boynumdaki yaraya sakladı.

Belimdeki kolu daha da kendine çekti beni. Yine varlığını belli etmiyordu. İri ama sessizdi. Elim aramızdan sıyrılıp boynuna dolandı. Ensesinde duraksadı. Yıllarca kuş uykusunda uyumama, dalmakta zorluk çekmeme rağmen burada her şey yerli yerindeydi. Eksik parça bu gibiydi. *Varlığı.*

Başı boynumdayken boğuk çıkan bir sesle, “Bir ablam vardı,” dedi. Duraksadı. “Güldeste.”

Ensesindeki kısa saçlarının üzerinde gidip gelen parmaklarım duraksadı. Söylediği bir şeyi anımsadım. Tek çocuk olup olmadığını sormuştum. *Eskiden değildim, artık öyleyim*, demişti. Sessiz kaldım. O da gerisini getirmedi. Zorlamadım. Duvarlarının arkasına bu kadar geçmek bile mucizeydi. Anlatamıyordu işte derdini. Böyle bir adamdı. Bir şekilde kabullenmem lazımdı. Yavaş yavaş döküyordu içindeki taşları. Çok kelimesi olmadığından değildi bu. Anlatacak kelime bulamıyor gibiydi. Bu ismi de aklıma kazıdım.

Annesi Şehrazat, ablası Güldeste.

Sıcaklığı ve ağrıyan belimi ovuşturan eliyle gözlerim ağır ağır kapandı. Yıllarca her gece ve her sabah ağrıyan platinlerimin asıl ihtiyacı olan da bu dokunuşlar olmalıydı. Hafıflıyordu sızı.

“Burada uyursam nenen bizi gebertir.”

“Uyu. Odana götürürüm,” diye homurdandı. Sesi uykulu geliyordu. Bir şimşek daha çaktı. Yağmur şiddetini artırdı. Camlara art arda vurdu. Uykunun içine çektiği karanlık o varken güvenliydi. Alışıyordum buraya. Bu bir felaket miydi bilmiyorum ama tek uyumak istemiyordum. Onunla uyumak istiyordum. Güven veren tek şey oydu.

“Bu saatlerde radyo programım olurdu,” dedim. “Bunu diyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama şimdiden özledim.” Ortalıkta olmadığım için beni işten atmaları mümkündü. Hayatımın bir kırılma noktasında en sevdiğim kameram, şimdi ise sevmediğimi düşündüğüm ama aslında sevdiğim radyom elimden alınmıştı.

“İbrahim lavuğu çok konuşuyordu. Siktir et radyoyu,” diye homurdandı boynumdan.

Kıkırdadım.

“Neden her akşam dinliyordun o zaman?”

“Sen vardın.”

Yine içim ısındı. Ama laf sokmadan duramadım. “*Gözlerini bana değdirme*, deyip radyo programımı kaçırmaman muazzam bir istikrar, Tulpar,” dedim. “Tebrikler.”

“Başıma geleceği bildiğim için *bakma*, dedim,” dedi boğuk sesi. Eli belimin üzerinde gezinmeye devam ediyordu.

“Ne gelmiş başına?”

Sessiz kaldı ama elleri ve dokunuşları *sen*, diyordu. *Sen geldin başıma, Abu.*

“Normalde radyo dinler miydin?”

“Ben kimseyi dinlemem,” dedi net bir şekilde.

Güldüm. Haklıydı. Ben de kendimi dinletene kadar kırk takla atmıştım. Kırılması zor bir inadı vardı.

“Keşke ben muhabirken tanışsaydık,” diyen sesim kısıktı. “O Ahuzar daha hayat doluydu.” *Belki o zaman daha umutlu bir hikâyemiz olurdu*, diyemedim. Yuttum. Bakışlarım karanlığın içinde ayın aydınlattığı tavan daydı. Elim ise hâlâ ensesinde. Minik hareketlerle okşuyordum. “Patlamadan bu kadar korkmasaydım kameram hâlâ benimle olurdu. Önceden her şeyin fotoğrafını çekerdim, biliyor musun Timur? Evler, hayvanlar, insanlar, her şey. Hafızam kötü. Çoğu şeyi hemen unuturum. Yapacağım şeyleri bile unutmuyayım diye elime yazardım. O yüzden her şeyi bir

fotoğraf karesinde saklar, hafızama işlemeye çalışırdım.” Gülümsedim kendi kendime. “En son çektiğim şey sensin. Yüzün yok ama sensin, bil-”

Gerisini getiremedim. Boynuma nefesi vurdu. Genizden minik bir hırıltı çıkardı. Belimdeki kolunun ağırlaştığını hissettim. Başı boynuma daha da sokuldu. Uykuya geçene kadar sessizdi. Ağırlığını asla üzerime vermiyordu. Ama şu an uyumuştı.

“Uyudun mu?” dedim şaşkın şaşkın.

Ses gelmedi.

Radyoyu da bu kafayla dinlediyse çok da dinlediği söylenemezdi. Ses etmedim. Bir şimşek daha çaktı. Yağmur damlaları camı kırmak istiyor gibiydi. Ona sokuldum. Gözlerimi kapadım. Bülbül de ben oldum o an gül de. En çok ona yandım. Bir tek ona uçtum.

Elinde tuttuğu feneri, yanındaki Biricik'in açmaya çalıştığı noktaya tutuyordu Cihan. Ama beş dakikadır bunu yaptığı için artık biraz huzursuzdu. Arkasındaki merdiven boşluğuna baktı. En sonunda, “Kızım, hadisenel!” diye çıkıştı. “Elinde anahtar var, kapıyı açamıyorsun. Ben şimdiye kadar anahtarsız üç kere açmıştım.”

Neden korktuğunu bilmeden korkuyordu Biricik. Titreyen elleriyle evin kapısını açmak zordu. “Susar mısın?” diye o da kısık sesle çıkıştı. “Açmaya çalışıyorum işte. Zor açılıyor bizim kapı.” Yalandı. Gayet kolay açılıp kapanırdı. Şu an elleri birbirine girmiş gibiydi. Eline tutulan fenere döndü. “Ne diye tutuyorsun şunu? Işık var zaten.”

“Sen bir saattir kapıyı açamayınca ışığa ek destek veriyorum.”

Göz devirerek önüne döndü Biricik.

“Aman, yine ne komiksin!”

“İnan ki bunun bir şaka olmasını isterdim, Biricik.” Daha fazla dayanamadı Cihan. “Çekil şuradan,” diyerek Biricik'i yana iteledi. Elindeki feneri onun eline tutuşturdu. “Tutturmuşsun bir *ben yaparım, ben yaparım.*” Homurdanarak kapıyı tek seferde açtı. “Al, bu kadar basit işte ya.”

Biricik bozulmuştu. Ama gururu mühimdi. Çenesini yukarı dikti. “Ben tam açmıştım zaten,” dedi.

“He he, aynen,” diye onayladı Cihan.

Apartman girişinde bir hareketlilik duyduklarında ikisi de hızla içeri girdi. Tulpar abisinden haber gelmemiştir ama Biricik'in üzgün bakışlarına daha fazla dayanamamıştır Cihan. Özel birkaç eşya almak istediğini söyleyip duruyordu. Geceyi bekleyip gizlice buraya gelmişlerdi. Biricik alacağını alacaktı ve geri döneceklerdi. Anlaşma bu yöndeydi.

İçeri girip kapıyı kapadıklarında Biricik aniden ışığı açtı. İlk defa ablası yokken bu eve gelmiyordu ama ilk defa bu kadar soğuktu. Saatlerdir içinde sönmeyen ateşin göğsünü daha çok yaktığını hissetti. Özlem artıyordu. Ve hâlâ bir haber yoktu. Dua etmekten ve Tulpar denen adama güvenmekten başka bir şey yapamıyordu. Üzerinden günlerdir eksilmeyen hüznün, evin her bir köşesine bakarken yeniden canına battı.

Ama Cihan aniden, "Ne yapıyorsun, kızım?" diyerek ışığı kapatınca duygusal düşünceleri ağır bir darbe yedi. Yeniden karanlığa gömüldüler.

Sadece el fenerinin cılız ışığıyla kaldıklarında Biricik boş boş Cihan'a baktı. Tam olarak yanındaydı.

"Çık balkona, havai fişek patlat," dedi Cihan. "Işıktan bulamazlarsa oradan bulsunlar." Hayretle baktı. "Sen bu zekâyla nasıl kazandın o üniversiteyi?"

Ofladı Biricik. Ama haklıydı. Sessiz kalışı bu yüzdendi. "Kusura bakma, unuttum," diye mırıldandı.

Sesindeki mahcubiyeti fark eden Cihan kızgın ifadesini toparlamaya çalıştı. En azından bugün hiç ağlamamıştır. Bunun için kendini oldukça şanslı hissediyordu. Ama abisinin sözünden çıktığı için huzursuzdu. "Tamam, ne alacaksan al hadi. Çabuk çabuk gidelim şuradan," dedi kısık bir sesle. "Üç buçuk atıyorum biri gelecek diye."

"Bu kadar korkuyorsan gelmeseydin."

Omuzları dikleşti Cihan'ın. "Ben mi korkacağım? İmkânsız. Ben hiçbir şeyden korkmam. Sus da yürü, kızım. Salak salak konuşma."

"Sensin salak," dedi Biricik. Elindeki fenerle ilerledi. İlk önce mutfığa yönelmişti. En son ablası çöprü at, demişti. Atmamıştır. Ev kokmaya başlamıştır. Çöp kokusundan değil, pişmanlıktan genzi sızladı. Şu anki yaşamışlıklarıyla ablası yanında olsa bir dediğini iki yapmayacağına yemin edebilirdi. Mutfığa girdi. Balkon kapısının yanındaki çöpe ilerledi.

"Ne yapıyorsun, kızım?" dedi arkasındaki Cihan. Tedirgin bakışları etraftaydı. "Özel bir şeyler almam lazım, dedin. Özel şey çöp mü?"

Biricik'in duygusallığı yeniden darbe yedi. Elindeki feneri tezgâhın üzerine bırakıp parmak ucuyla çöp poşetini düğümledi. "Susar mısın?" dedi. "Ev kokmuş. Ablam gelince böyle mi görsün? Mahveder beni çöpleri atmadım diye." İçindeki umudu bu düşüncelere tutunarak diri tutuyordu. *Ablam gelince, ablam dönünce...*

"Ben alırım onu. Sen git, alacak-" diyecek oldu Cihan ama aniden kapının arkasındaki bir şey ensesine değip, huylandırınca korkuya kapıldı. Karanlıktı. Arkasını döndüğünde kapıya asılı bir beden var sandı. "Ebenin amı!" diye korkuyla irkilerek geriledi. Elini hızla atan kalbinin üzerine atıp kapıdan uzaklaştı. "O ne, lan?"

Günler sonra Biricik'in dudaklarında beliren bir tebessüm vardı. Cihan bunu onda ilk defa görüyordu. "Aynen," dedi Biricik alaylı bir tonla. "Hiçbir şeyden korkmuyorsun, belli."

Çöp poşetini mutfak kapısının önüne bırakırken elindeki feneri alttan yüzüne tuttu Biricik. "Bö!" dedi eğlenerek. "Sen şimdi bundan da korkarsın."

Cihan'ın korku dolu ifadesi sekteye uğradı. Biricik az önce ensesine dokunan şeyin tam önünde duruyordu. Ne olduğunu hâlâ anlamamıştı ama asılan bir ceset olmadığı netti. Dilini üst damağına geçirip karşısındaki kıza uyuz olduğunu belirtti. "Abart, abart. Biraz daha abart," dedi ters ters.

Yüzündeki feneri çekip, kıkırdayarak gerilemişti Biricik. Cihan'ın bakışları ise gülüşünde kalmıştı. Güzeldi ama gülünce daha da güzeldi. Bu kadar güzel gülerken gülmemesi haksızlık gibiydi. Belki de normal hayatında çok sık gülen biriydi. Bilemiyordu Cihan. Onu ne zaman görse bir travmanın eşiğinde oluyor, ya ağlayıp bağıyor ya da kafasına ayakkabı fırlatıyordu. Aklına düşen düşünceyle sendeledi.

Biricik gözden kaybolduğunda, "Dur, tek ilerleme, korkarsın," diyerek peşine takıldı. Kapının önüne gelmişti. Durup ensesine değen şeye dikkatle baktı. Bu, içine poşet sıkıştırılan saçma bir şeydi. Bu anlamsız nesneye minik bir şamar atıp ilerlemeye devam etti. "Bu salak şeyi bu kapıya asmak senin fikrin miydi yoksa Ahuzar ablanın mı? Bence kesinlikle senin."

Işığı ileride kalan odalardan birinde görünce o yöne ilerledi. Feneri yatağın üzerine bırakmıştı Biricik. Kucağına yatağındaki pelüş oyuncaklardan birini almış, öylece dikiliyordu. Ablasının aldığı bir ayıcıktı. Diğer

her şey pembeyken bir bu ayıcık koyu bir kahverengiydi. Bakışları yeniden dalgalandı.

Ama kapıda beliren Cihan bu anı da bölmüştü.

“Sakın bana *pelüş ayımı almaya geldik*, deme! Kendimi boğarım.”

Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi Biricik. Ve en sonunda, “Yeter artık, geri zekâlı!” diye patladı. Elindeki ayıcığı değil ama yatağın üzerinden aldığı pembe bir tavşanı Cihan’a savurdu.

Gelen tavşanı anında yakaladı Cihan. Bu defa gülen oydu. “Sen hâlâ oyuncaklarla mı uyuyorsun, kız? Agucuk gugucuk.” Tavşana da sırıttı. “O kadar ağlamandan anlamalıydım.” Bu defa kafasına fırlatılan pelüş oyuncığa karşı hazırlıksızdı. O, tavşana bakarken Biricik aniden bir tane daha fırlatmıştı. Kafasına denk gelince bocaladı. Bakışları Biricik’e dönmeden hemen önce elindeki tavşanı karşısındaki kıza savurdu. “Oyun mu oynamaya geldik, kızım! Çabuk al, ne alacaksan!”

Ona fırlatılan tavşanı yakaladı Biricik. “O zaman kapa çeneni!” Ters bir bakışla bakarken tavşanı yatağının üzerine savurdu.

Cihan az önce kafasına fırlatılan şeyi yerden aldı. Bu bir kaplumbağaydı. Tatlıydı. Kocaman gözleri vardı. Biricik dolaptan minik bir bavul çıkarmış, içine ilk olarak ablasının aldığı pelüş ayıcığı atmıştı. O, bavulunu hazırlarken Cihan’ın bakışları odada gezindi. Pembe kusabilirdi.

“Pembe dile gelse seni mahkemeye verir, Biricik.”

Bir pantolonu daha bavula attı Biricik.

“Senin barakandan iyi. Emin ol.”

“O baraka bizim hayatımızı kurtarıyor. Biraz kıymet bilir misin?”

“Deniyorum ama zor. Dün gece fare sesleri geliyordu.”

“Ağlayacağına yatıp uyusan duymazdın.”

Göz devirdi Biricik. Kıyafetlerinin ve gerekli eşyalarının sığması için ayıcığı çıkarması gerekiyordu. Çıkardı ama bırakmadı. Bir eline bavulunu aldı, diğer kolunun altına ayıcığını sıkıştırdı. On dokuz yaşındaydı ama hep küçük kalacağını sanırdı. Bu odadan çıktığı an daha da büyüyecekti. Bunu biliyor, güçlü olmak için kendini zorluyordu. Cihan geriledi. O ise tam kapının önüne geldiğinde durdu. Bakışları yeniden odasına döndü. Ablası ilk maaşıyla almıştı bu mobilyaları. Sonra aylarca taksitlerini ödediği için yakınmıştı.

O zamanlar oflayıp *başına kakacaksan almasaydın, abla*, derdi Biricik. Ablası başına minik bir şamar attığında da bozulurdu. *Kıymetimi bil*, derdi Ahuzar.

O zaman da biliyordu kıymetini. Ama artık her duygusu daha fazlaydı. Ağlamamak için dişlerini sıktı. *Ablan gibi dur*, diye defalarca kendine tekrar etti. Hastanede acılar içinde yattığı günlerde dahi onu bir kere ağlarken görmemişti. Aksine Biricik'in yaşlarını silen hep oydu. Omuzlarını dikleştirip ablasının yetiştirdiği bir kız gibi çıktı odasından. Yanda kalan ablasının odasına ilerledi.

“Kız, nereye?” dedi Cihan.

Umursamadan odaya girdi. Kapıyı açtığında ablasının kokusu yüzüne vurdu. Burnunun direği sızladı. Ama bunu da yuttu. Yatağının üzerinde en son giydiği krem rengi tişört vardı. Katlanmıştı. Hızla onu aldı. Burnuna götürdü. Hâlâ ablası gibi kokuyordu. Burnu daha da sızladı. Dudakları titredi ama boğazını yakarak bu ateşi de yuttu.

“Yemin ederim, bayılacağım şuraya. Hadis-” diyecek oldu Cihan.

Gerisini getiremedi. Kapının kilit kısmının zorlandığını belirten bir ses aralarına kuruldu. Biricik bakışlarını Cihan'a çevirdi. Boğazındaki yumruya korku ağır bir yumruk indirdi. Cihan'ın bakışları ise kapıya dönmüştü. Ses arttı. Biri kapıyı açmaya çalışıyordu.

İleri atıldı Cihan. Biricik'in elindeki feneri alıp kapadı. “Yatağın altına gir,” diyerek kolundan çekti. “Çabuk!”

Elindeki bavulu alıp yanındaki dolabı açtı Cihan. Bavulu içine attı. Dolaptaki kıyafetleri çekip odanın ortasına attı. Dolabın içinde kalan bavulun üstüne birkaç parça kıyafet atıp kapadı. Hızla geri dönüp Biricik'i kolundan kavradı.

Korkusu hacminden fazlaydı. Cihan'ın çekiştirmesine uyup yere yattı. Geri geri sürünerek yatağın altına saklandı. Kısık sesli bir panikle, “Sen de gel buraya!” dedi.

Gelmedi Cihan. Yere eğilip bulanık mavileri Biricik'e odakladı. “Güvenli olduğuna emin olana kadar sakın çıkma,” derken sesi az önce poşetlikten korkan çocuk değildi. Sert ve keskindi.

“Cihan, dur. Dur!” diyecek oldu Biricik ama Cihan çoktan önünden ayaklanmıştı. Kapıya doğru ilerleyen ayaklarını gördü. Sonra ise kapının kapandığını. Aynı saniyelerde dış kapının açılma sesi geldi. Elinde kalan ayıcığı ve ablasının tişörtünü dudaklarına bastırdı. Her zerresi titriyordu. Tek bir ses çıkarmamak için nefesini bile korkuyla aldı. Dışarının ışığı

açılmamıştı. Sadece bir fenerin ışığı kapının altından belli belirsiz görünüyordu. Adım sesleri duydu. Titreyişi arttı.

Abla, diye bağırarak ağlamak istedi ama yuttu. Dudaklarını ayıcığa daha da bastırdı. Burası ablasının odasıydı. Burnunda kokusu, elinde onun aldığı bir hediye vardı. Deli gibi korkuyor ve titriyordu ama elinde kalanlara sığındı. Yan odanın kapısının açıldığını duydu. Korkuyla inlediğinde tişörtü dudaklarına daha çok bastırdı. Ayak sesleri yaklaştıkça yaklaştı. Ve aniden odanın kapısı açıldı.

Biricik'in titreyişi arttı. Siyah, parlak bir ayakkabı gördü. Elinde tuttuğu beyaz ışık odayı aydınlatmaya yetmemişti. Ayakkabı ilerledi. Tam önüne geldiğinde durdu. Titreyişine engel olmak için dişlerini sıktı. Burnunu ablasının kokusuna daha da gömdü. Nefes dahi almadı. Parmaklarını ayıcığa geçirdi. Var gücüyle sıktı. Siyah ayakkabılar birkaç saniye sonra yana doğru ilerledi. Dolabın açılıp kapandığını duydu Biricik. Birkaç saniye sonra adımlar yeniden önündeydi.

Bakışları titredi. Korkuyla inleyecekken, dişlerini dudağına geçirip yuttu. Buraya bakmamasını dilemekten başka bir şey yapamıyordu. Adım ilerlemedi. Tam önünde durmaya devam etti. Siyah bir takım elbise giymiş olmalıydı. Siyah kumaş pantolonun paçalarını görüyordu.

Ve aniden dışarıdan bir şeyin kırılma sesi yükseldi. Adımlar bir iki saniye duraksamış, aniden geri dönmüştü. Hızlı adımlarla dışarıya yöneldi. Evin içinde koştuğunu duydu Biricik. Bazı şeyler duydu ama ne olduğunu ayıramayacak durumdaydı. İki ayrı kişi koşuyordu sanki. Kısa bir andı. Bir kapı açılıp kapandı sanki. Aniden sesler sustu. Adım sesini duydu. Ardından bir telefon çaldı.

"Buyurun, efendim," demişti yabancı bir erkek sesi. Siyah ayakkabılı adamın sesi olmalıydı.

Açık kapıdan salon az çok görünüyordu. Bacaklarını gördü Biricik. Koltuğun arkasında dikiliyordu.

"Kimse yok," dedi ses. "Kız burada değil. Ama eve hırsız girmiş sanırım. Balkon kapısı açıktı. Ev biraz dağılmış." Dinledi. "Anladım, Kenan Bey, peki," dedi. Gerisi gelmedi. Aramayı kapamış olmalıydı. Kenan'ın adını duyduğunda gözlerini usulca kapadı Biricik. Gözünden akan yaş bu defa korkudandı. Ablasının tişörtüne ve kokusuna karıştı.

Irmak düştü o an aklına. Sık sık *abim beni sever*, derdi. Temennisi bunun gerçek olmasıydı. O şeytanın elinde kalmasını istemiyordu. Kardeşiydi. Kabul etmesi ağır bir gerçektir ama değiştiremezdi. Kıyamıyordu.

Şu an onu yakalasa başına geleceği tahmin ediyor, ablasının yıllarca bu korkuyla nasıl yaşadığına hayret ediyordu. Ama en baskın duygusu üzüntüydü. Oysa bunca yıl derslerine bu kadar çalışmasının sebebi buydu: Ablasının sırtına yük olmamak, büyüüp ablasına bakmak.

Şimdi üçü de ayrı bir köşedeydi. O da ablası da Irmak da. Hayat üç kız kardeşe de çok farklı yollar çizmişti.

Adımlar uzaklaştı. Dış kapının kapanma sesini duydu Biricik ama korku öyle baskındı ki uyuşmuş gibiydi. Kıpırdayamadı. Öylece kaldı. Elleri ve dişlerini ne denli sıkıştığının farkında değildi. Derin bir sessizlik belirdi evde. Bu sessizlik içinde ne kadar geçtiğini bilmediği bir süre kıpırdamadan kaldı. Çıkamadı dışarı. Cesaret edemedi. Çıkan sesler belki de Cihan'dan gelmişti. Ona bir şey yapmıştı. Deli gibi korktu ama cesaretini toplayamadı. Adamın kapıyı açıp, yeniden içeri girip girmeyeceğine emin olamıyordu.

Beş dakika bekledi. Onun için beş saatti. Aniden yüzüne vuran bir ışıkla irkildi. Çılgılık atmamak için tişörtü dişledi. Ama ışığın ardında ona bakan gözleri gördüğünde verdiği nefes ömründe ilk defa bu kadar hayat doluydu. Cihan, dağınık saçları ve mavi gözleriyle ona bakıyordu. Bir elinde ışık varken diğer elini Biricik'e uzattı.

“Geldim, gel,” dedi sadece. Koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. “Güvendeyiz.”

Titreyen elini ona doğru uzattı Biricik. Sıkıca kavradı. Bu noktada dakikalardır tuttuğu bütün duygular üzerine yığıldı. Altında kaldı, kalmadı. Gözyaşları gözlerinden hızla boşalırken dışarı çıktığı an kollarını sıkıca Cihan'ın boynuna doladı.

“Sana bir şey yaptım,” diye soludu. “Özür dilerim, benim yüzümden sana bir şey oldu sandım. Sen de gittin sandım. Özür dilerim. Özür dilerim.”

Duraksadı Cihan. Bunu beklemiyordu. Odadan çıkmadığını anladığında mutfakta biraz karışıklık çıkarması gerekmişti. Balkon camını açıp aşağı atlamıştı. Ayağını burkmuştu ama durmamış, koşmuş ve adamın dikkatini dağıtmıştı. En iyi bildiği şey buydu. Sokaklar hayatta kalmak için her şeyi öğretirdi. Bir kolunu boynuna sıkıca sarılmış kıza doladı. Utanmıştı ama belli etmemeye çalıştı. Minik dokunuşlarla sırtını okşadı. Korkudan titriyordu. Anlıyor, üzülüyor ama elinden bir şey gelmiyordu. Abisini dinlemediği için pişmandı. Hemen buraya gelmemeleri gerekiyordu. Eğer Biricik'e bir şey olsaydı kendini asla affetmezdi.

“Biraz daha boğazımı sıkarsan senin yüzünden öbür tarafa gideceğim,” diye mırıldanarak utancını gizlemeye çalıştı.

Yavaşça çözüldü Biricik’in kolları. Önünde yere oturmuş, elinde ayıcık ve tişört varken içini çekerek ağlayan kıza baktı Cihan. Hâlâ titriyordu. Tatlıydı.

Minik bir tebessüm belirdi dudaklarında. “Kimmiş korkak, Biriciko!” derken, elinden tutup yerden kaldırmaya çalıştı. “Az önce mutfak balkonundan bir uçmuşum. *Jackie Chan* görse alımdan öperdi. Adamın aklı çıktı be. *Batman* sandı bence beni. Karanlığın içinde havada süzıldüm, aga!”

Burnunu çekmekle meşguldü Biricik. Gözlerini koluyla sildi. “Öldün sandım, salak,” dedi. “Sen ne anlatıyorsun?” Art arda çekti içini.

Bu haline de güldü Cihan. “Beni fazla hafife alıyorsun. Çünkü beni tanımaya çalışmak yerine hep ağlıyorsun.” Elini bırakıp dolaba ilerledi. Az önce Biricik’in hazırladığı bavulu alıp dolabı kapadı. Acele hareketlerle çıkışa yönelirken Biricik’i de ilerletiyordu. “Çabuk çikalım şu evden. Bir daha senin aklına uyarsam kendi yüzüme kendim tükürürüm. Yürü.”

Topalladığını fark etti Biricik. Yine burnunu çekti.

“Ayağın acıyor mu?”

Kapıya gelmişlerdi. Açıp etrafa bakındı Cihan.

“Salak salak sorular sorma. Acıyor tabii. Üçüncü kattan aşağıya atladım. Kırıldıysa o pelüş oyuncaklarının hepsini yakarım, söyleyeyim.”

Kucağındaki ayıcığa ve tişörtlü sarılmaya devam etti Biricik. Bir daha burnunu çekti. “Beni yalnız bırakma, yeter,” dedi. “İstersen hepsini yak, umurumda değil.”

Cihan kapıyı çekerken, arkasından sıyrılıp merdivenlere ilerlemişti. Omuzları düşüktü. Hâlâ ağlamaya devam ediyordu. Söylenen şeyle bo-
calamıştı Cihan. Yine utanmak üzereydi. Bu hale gelmesi için sağlam bir korku yiyeceğini bilse daha önce yapar mıydı? Yapmazdı. İçinde bir nokta eziliyordu. Duygusal bakışlarla bakıyordu ama Biricik’in merdivenlere yöneldiğini gördüğünde ağır bir darbe yedi. Kapıyı çekip kolundan kavradı.

“Kızım, nereye? Salına salına kapıdan çıkmayı düşünmüyorsun herhalde?”

Duraksadı Biricik. Korkudan dağılmış bir haldeydi. Mantıklı düşünemiyordu. Yine burnunu çekti. “Özür dilerim,” derken merdiven boşluğuna yöneldi. “Düşünemedim.”

Bu halini sevmemişti Cihan. Üzüldüğünü hissediyordu. Elinde bavulla peşine takıldı. “Senin bu salaklıkla yalnız yaşamam imkânsız zaten,” dedi. “Refakatçin olarak ablan gelene kadar mecbur yanında durmak zorundayım.”

Yangın merdivenin kapısını açtı Biricik. Ters bir bakışla bakmıştı.

“Sensin salak. Ayrıca refakatçi ne ya? Hasta mıyım ben?”

Öne geçip elindeki feneri merdivenlere doğru açtı Cihan. “Delisin,” dedi.

Yüzü düştü Biricik’in. Önden giden Cihan’ın sırtına minik bir şamar atıp, “Defol, git şuradan,” dedi.

Gülmüştü Cihan. “Az önce öyle demiyordun ama.” Sesini inceltti. “*Sakın beni yalnız bırakma, Cihan. Sensiz yaşayamam, Cihan. Elimi sakın bırakma, Cihan.*”

Çıkışa yaklaşmışlardı. Biricik’in yaşlı gözleri kocaman oldu. “Ben öyle bir şey demedim! Sadece...” Gerisini getiremedi.

“Yav, he he,” dedi Cihan. “Çevir kazı yanmasın. Ama merak etme, dövüşmeyi abimden öğrendim. Tek yumrukla adamın leşini yere sererim.” Bu noktada yangın merdiveninin sonuna gelmişlerdi. Merdivenin ucu tam yerde değildi. Boşlukta kalıyordu. Anahtarı yoktu. Gelirken, Cihan’ın sokak meziyetleriyle kilidi kırıp içeri girmişlerdi. İlk Cihan atladı. Ama ayağının altındaki kediye görmemişti. “Yani merak etme. Cihan seni asla yalnız bira-” diyecek oldu ama gerisi gelmedi.

Bilmeden, ayağının değdiği kedi bağırarak kaçtı. Ona eşdeğer olarak Cihan da bağırdı. Bacaklarının arasında gezinen kediyle irkildi. Birkaç saniye için eli ayağı titredi. Kedi bağırmaya devam ederek, karanlık sokakta koşarken Cihan’ın eli yüreğindeydi.

“Aynen,” dedi son merdivendeki Biricik. “Tek yumrukta adamın leşini yere serersin, eminim. Şu an ikna oldum.” Dudaklarında yarım bir gülüş vardı. Aşağıya atlayıp Cihan’ın yanına dikildi. Ağlamıştı. Korkmuştu. Burnu ve gözleri kırmızı, çilleri belirgindi. Dudaklarında minik bir gülüş, kucağında sıkıca tuttuğu bir ayı ve abla kokusu vardı. Yavaşça karanlık sokakta ilerledi. Yol uzun ve karanlıktı. Ama sokağın en ucunda yanan tek bir ışık vardı.

“Aniden olan şeylerden korkarım,” diye arkasından açıkladı Cihan. “Bunlar karşıma aniden çıktığı için böyle. Yoksa tabii ki bir yumrukta sererim adamı yere. Ayrıca az önce sizin balkondan atlarken çöplerinizi de attım. Teşekkür et!” Biricik’in durmadan, ilerlediğini fark ettiğinde

bavulu alıp peşine takıldı. “Kızım, bir bekle! Senin yüzünden topal kaldık burada ama sen gaza bastın, gidiyorsun.”

Bekledi Biricik. Cihan yanına geldiğinde yine kendini anlatıyordu. Ani şeylerden korktuğunu yoksa bunların onun için hiçbir şey olduğunu, abisinden aldığı özel dövüş derslerini, yumruklarının gücünden ve pazılarının büyüklüğünden bahsedişini dinledi. Korkuyordu ama artık dudaklarında minik bir tebessüm vardı. Bir yaş daha büyümüştü. Yine kimse bilmemişti.

Parmaklarının arasındaki eski Roma parayı hızla çevirmeye devam etti Kenan. Bakışları arabanın siyah camlarındayken içinde beliren hiçbir duygu yoktu. Yok etmek istiyordu. Sadece yok etmek. Yakıp yıkmak. Şayet kendi ölecekse başka hiçbir gözü de açık bırakmama arzusuyla kavruluyordu. Güç onun olamadıysa hiç kimsenin olamazdı. Ama köşeye sıkışmıştı.

Verilen süre dolmuştu. Saklanmaktan başka bir şey yapamıyordu ama onu arayan tek kişi Kurul değildi. Diğer üyeler de peşindeydi. *Eylemler bireysel, hatalar bütünseldir* kuralı gereği Kenan gerekli bedeli ödemediği sürece Kurul diğer bütün üyeleri de öldürecekti. Lider ihanet ederse herkes ölürdü. Bunu bilen üyeler Kenan'ın peşine düşmüştü. Dostu Dimitri dahi peşindeydi. Dostluk bitmişti. Artık herkes kendi canını kurtarma derdindeydi.

Ölmeyecekti. Bir yolunu bulacaktı. Beynindeki çarklar durmuyordu. Yeni plan kurup duruyordu ama önce içindeki intikam bir nebze de olsun sönmeliydi. O, Kenan Kralşan'dı. Bir arabanın içinde, şehrin تنها sokaklarında saklanmayacak, bir yolunu mutlaka bulacaktı. Elindeki bozuk para aniden durdu. Cebinden telefonunu çıkarıp yeni adamı Tarık'ı aradı. Yan kısmında kalan fotoğraf karesine takıldı bakışları. Uzanıp onu da aldı. Saatlerdir bakmaktan vazgeçmemişti. İçindeki intikam ateşini diri tutuyordu.

Ahuzar, ışıldayan bir tebessümle Tulpar'a gülüyordu. Tulpar ise her zamanki gibi donuk değildi. Başka bir derinlik vardı bakışlarında.

Telefon açıldı. “Buyurun, efendim,” dedi Tarık.

“Buldun mu?” dedi. Deli gibi Biricik'i arıyordu. Ama içerideki adamın dediğine göre kız koruma altında değildi. Kimse nerede olduğunu

bilmiyordu. Son çare eve baktırmaktı. Ufaklık belki korkup ablasını evde beklerdi.

“Kimse yok,” dedi Tarık. “Kız burada değil. Ama eve hırsız girmiş sanırım. Balkon kapısı açıktı. Ev biraz dağılmış.”

“Üçüncü hedefe git o zaman. Ben biri hallediyorum.”

“Emredersiniz, Kenan Bey.”

“Kimseye görünme.”

“Peki.”

Aramayı kapadı. Elindeki fotoğrafı ceketinin cebine sokuşturdu. İrmak'ı bulabileceği en güvenli yere saklamıştı ama kendisine hiçbir yer bulamıyordu. Bütün yeraltı peşindeydi. Ama durmayacaktı. İhanete uğramıştı. Herkes gereken bedeli ödeyecekti. Listesinde Adriel de vardı ama öncelikleri farklıydı. İlk hedef Fiko'ydu. Bulmuştu onu Kenan. Yanındaki koltuğun üzerinde duran siyah deri eldivenlerini giydi. Başına siyah bir şapka taktı. Her zamanki takım elbiselerinin içinde değildi. Siyah bir tişört ve pantolon tercih etmişti. Bütün dünya peşindeyken dikkat çekemezdi. Arabadan inip sessiz adımlarla ilerledi.

İkincisi hedefi Biricik'ti. Şimdilik beklemedeydi. Üçüncüsü ise Defne. Bunu kimsenin tahmin etmediğine emindi. Tumturaklı denen adamı öldürmeyecekti. Yaşamı için mücadele etmeyen, zaten ölmeyi bekleyen bir bunağı öldürmenin anlamı neydi? O mücadele istiyordu. Öldürdüğü her can ona hayatı için yalvarsın istiyordu. Gözlerine bakarak *sizi öldüren ben değilim, Ahuzar*, diyecekti. O zaman cebinde taşıdığı o fotoğraftaki gülüş silinecek, öfke yeniden onun olacaktı.

Sokak arasındaki eski apartmandan içeri girdi. Yedinci kata çıktı. Yakup Öz onu saklamak için iyi bir yer seçmişti. Hakkını yiyemezdi. Ama ondan kimse kaçamazdı. Hâlâ onu tam anlamıyla tanımıyorlardı. Şeytanın ayak izi olmazdı. Tıpkı merhametinin olmadığı gibi. Doğru kapı numarasına geldiğinde kapıyı çaldı. Sakindi. Kimse ses vermedi. Bir daha çaldı. Kenara çekilip kapının önünde görünmemeye çalıştı. Bir kere daha çaldığında içeriden yükselen Fiko'nun sesiyle dudaklarına tatmin olmuş bir gülüş yayıldı.

“Kim o?” diyordu.

Sesini kalınlaştırdı Kenan.

“Yakup Öz gönderdi.”

“Neden aramadı?”

Düzenleme

Ny.ozlem

GülüŖü büyüdü Kenan'ın. Bu noktada tamamen kapının önüne geçti. "Zeki adamsın, Fiko," dedi ve ucunda susturucu olan silahla kapının koluna iki el ateŖ edip dağıttı. "Bu kadar zekiyken böyle bir aptallık yapman o kadar üzücü ki..."

Eski tahta kapının delinen kolunu tutup çekti. Kapı aniden açıldı. Odanın içinde korkuyla dikilen Fiko'yu gördü. Adımları geriliyor, gözleri titriyordu. "Pa- Patron," dedi kekeleyerek.

Güldü Kenan. Elinde silahıyla ağır ağır ilerledi. "Selam," diyerek göz kırptı. "Nasılsın, Fiko?"

Titreyerek gerilemeye devam etti Fiko. Kenan ise üzerine doğru ilerlemeye. Bakışları kutudan hallice evde gezindi.

"Bana ihanet edip böyle bir yerde yaşamaya razı geldin, ha. Ne büyük aptallık."

"Patron, ben..."

Kenan gerisini getirmesine izin vermedi. "Canımı öyle çok sıktın, başıma öyle büyük bir bela açtın ki Fiko, bunca Ŗeyden sonra hayatta kalmana izin vereceğimi düşünmen..." Elindeki silahı kaldırıp, zerre düşünmeden ateŖledi. Sessiz kurŖun Fiko'nun göğüs kafesini deldi. Bedeni aniden yere yığıldı. Etrafında beliren kan gölü kanın en koyu haliydi. "Beni daha da örseledi," diye tamamladı kendini Kenan. "Kaç yıldır yan yanaydık. Patronunu hiç mi tanımadın?"

Fiko kesik kesik nefesler verirken mutfağa ilerledi. Silahı bırakıp köşeden bir bıçak aldı. "Mesela beni tanısaydın seni kolay kolay öldürmeyeceğimi de bilirdin," derken arkasını döndü. Fiko sürünerek kapıya ilerlemeye çalışıyordu. Güldü bu haline. İlerledi. Bıçağı art arda sırtına sapladı. İçindeki öfke kaynıyor ve bir nebze bile olsun azalmıyordu.

Darbeler arttı. Hırsıla sapladı. Durmadı. Yavaşlamadı. En sonunda Fiko çırpınmayı bıraktığında ve onun da kolu yorulduğunda durdu. Tam sırtının ortasında bıraktı son darbeyi. Geri çekmedi. İçindeki öfke yine de azalmıŖ değildi. Aksine daha da kaynıyordu. Ayaklarının altında, kan gölünün içinde yatan Fiko son nefesini verirken izledi. Hayatta olması başına beladan başka bir iş açmazdı. Daha fazlasını öğrenmek için peşindekilerin onu bulmaya çalışacağına emindi. Çok önceden ölmeliydi Fiko. Yaşaması bir hataydı. Hatalar telafi edilmeliydi.

Fiko'nun kanlar içinde kalan yüzüne ve yaşam ışığının sönmeye yüz tuttuğu gözlerine baktı. "Başımıza ne geldiyse senin Ŗu dilinden geldi. Biliyorsun bunu, değil mi Fiko'm?" Eldivenli parmak uçları Fiko'nun

çenesinde gezindi. “Oysa ben seni köyünden çıkardım. İş verdim. Yanıma aldım. Şimdi ben senin yaşlı anneni de öldürmek zorundayım.”

Bunu duyunca Fiko’nun bakışları titremişti. “Madem bedel ödediğimiz kısımdayız, o zaman herkes payına düşen bedeli ödemeli, Fiko,” dedi duygusuz bir sesle. “Değil mi?”

Son bir nefes aldı Fiko. Verdi ama yerini dolduramadı. Kenan’ın eli ağzına uzandı. Aralayıp dilini kavradı. Bir eli sırtındaki bıçağı söktü ve aniden Fiko’nun yanağına sapladı. Bıçak diline saplandı. Ucu öbür yanağından çıkarken dili dışarıda kaldı. Son kez acıyla inledi. Damağına kendi kanının tadı değdi. Bu hayatta hatırladığı son şey kan tadı oldu.

Yalandan bir üzüntüyle izledi bu görüntüyü Kenan. “Oysa ben seni çok severdim,” diye mırıldandı. “Ah, ah! Neden hep ihanet edersiniz ki?”

Oysa şeytanın hissettiği tek şey nefretti. Kalan tüm hisler onun gölgesinde şekillenirdi. Fiko’nun son nefesini verdiğinden emin olduğunda yerden ayaklanmış, yeniden mutfak tezgâhına ilerlemişti. Silahını kavradı. Sakince evden çıkıp uzaklaştı. Köşede bekleyen arabasına binerken binanın önünde duran iki araç olduğunu gördü. Karanlık camın arkasındaki gözleri kısıldı. En önde giden Teoman Doğu’ydu.

O adamı tanıyordu. Yıllardır peşinde olduğunu da biliyordu. Yukarıdaki görüntüyü gördüğünde yüz ifadesini izleyerek zevk almak istiyordu ama zordu. Dudaklarında şeytani bir tebessüm belirdi. Yeri göğü yarıp Kenan’ı arasalar dahi bulamayacaklardı. O kadar kolay yok olmayacaktı. Birinci hedef yok edilmişti. İkinci hedefi aramaya devam edecekti. Şimdi önünde üçüncü hedef olan Defne vardı.

“Devam et,” dedi şoföre. Defne’nin adresini verdi. Ellerindeki kanlı eldivenleri çıkarıp yana savurdu. Kendisi yok edilmeden önce herkesi yok edecekti. Özellikle de iki kişiyi öldürmeden durmayacaktı. Cebine uzanıp aynı fotoğrafı yeniden çıkardı. Bakışları keskinleşti.

“Tulpar ve Ahuzar...” diyen sesi nefret ve öfkeden yanıyordu. “Hele de sen, Ahuzar. Sevgilim... İsterseniz yeri yarıp yedi kat dibine girin. Bütün dünya peşimde de olsa sizi bulacağım. Tek başıma öleceğimi hiç sanmıyorum.”

9. BÖLÜM

“Bir zincirin iki halkasıyız seninle, anlıyor musun?

Aynı kadehte karışmış iki içkiyiz.

İki kelimeyiz seninle, birbirini tamamlayan.

Her yerde iki olduğumuz için bir bütün haline geliyoruz durmadan.”

-Ümit Yaşar Oğuzcan

“Yıldırımlar yaratan bir ırkın ahfadıyız,

Tufanları gösteren, tarihlerin yâdiyiz.

Kanla, irfanla kurduk biz bu cumhuriyeti,

Cehennemler kudursa ölmez nigâhbanıyız.

Yaşa, var ol, Harbiye, yıkılmaz satvetinle.

Göklerden gelen bir ses sana ne diyor, dinle:

Türk vatanı üstünde sönmez güneşsin sen,

Kartal yuvalarında, hürdür millet seninle.”

Geniş alanı dolduran genç subaylar, marşı gür sesleriyle söylüyordu. En öndeydi Timur. Yakın arkadaşı Murathan Karakurt'un tam yanında. Yıllar geçmiş, zaman su misali akıp gitmişti. Kuleli Askeri Lisesi'nden sonra harbiyeli olduğunda yanında yine o vardı. Lisenin ilk gününde yanına oturan gençle bu kadar yıl devireceğini ummamıştı ama hayat yine beklemediği yerden vurmuş, ona bir dost vermişti. Seviyordu dostunu. Bunu hiçbir zaman dile getiremeyecek ama kalan ömründe Murathan ne zaman dara düşse ilk koşan o olacak, yan yana silah tuttukları her anda dostunun sırtındaki gözü olacaktı.

Mezuniyet törenindeydiler. Kara Harp Okulu bitmişti. Buradan çıkışta özel kuvvetlere yazılacaklardı. Zorlu eğitimleri yine yan yana aşacaklardı. Ama o an, Harbiye Marşı'nı en gür sesleriyle söylerken ikisi de hâlâ yeni mezun birer genç subaydı. Marş bittiğinde daima olduğu gibi başı dikti

Timur'un. Herkes etrafı saran kalabalıkta ailesini ararken o ifadesizce önüne bakıyordu. Beklediği hiç kimse yoktu.

"Ablalarımı kovma şansım neden yok?" diye homurdandığını duydu yanındaki Murathan'ın.

Karşılarında kalan seyirci kısmında üç kişiye takıldı bakışları. Murathan'ın ailesi oradaydı. Annesi Neslişah, ablaları Gülhan ve Aslıhan. Neslişah teyze her zamanki asilliğiyle oturuyordu. Kızları Aslıhan ve Gülhan ise ayağa kalkmış, var güçleriyle herkesle beraber konuşması biten komutanı alkışlıyordu ama bakışları Murathan'daydı. Gülhan alkışlamayı biraz fazla kaçırıp ısıklık çalmaya yeltendiğinde Aslıhan ellerine sarılmış ve geri itmişti. Sonrası ise kendi aralarında çıkan geleneksel bir kavgaydı.

Murathan derin bir nefes verip başını usulca iki yana sallamıştı.

"Bari şurada kavgaya etmeyin. İnanılır gibi değiller."

Sessiz kaldı Timur. Ayaklarına eğdi bakışlarını. Birkaç saniye duraksadıktan sonra çenesi ve başı yeniden dikti. "Abla güzel bir nimet, Karakurt," dedi. "Kıymetini bil."

Murathan'ın bu söylenene görmeden göz devirdiğini hissetmişti. Aslıhan ablasının, Gülhan ablasının kafasına attığı şamarı kısık gözlerle izliyordu. Gülhan sinir dolu bakışlarla Aslıhan'ın saçına parmaklarını geçirdi. En son annesinin çatık kaşlarıyla dudaklarını oynattığını gördü. Şu noktadan dahi dudaklarını okuyabiliyordu.

Sizi gebertirim.

İşe yaramış olmalı ki ablalarının ikisi de aynı anda birbirine düşman bir bakış atıp ayrıldı. "Ya, ne demezsin," diye dişlerini sıkarak homurdanmaya devam etti Murathan. "Ne büyük nimet."

Sessiz kaldı Timur. Tören devam etti. Konuşmalar yapıldı. Harp okulunu birincilikle bitiren Murathan mezuniyet andını yaptıracaktı. Adı okunduğunda Timur'un yanından ayrılıp en öne ilerledi. Subay kıyafetlerini düzelterip duruşunu dikleştirişini gururla izledi Timur. Bakışları arkadaşının ailesine takıldı. Üç kadın da elleri kalplerinin üzerinde izliyordu Murathan'ı. İfadelerinden taşan yoğun bir sevgi vardı. Birkaç dakika önce kavgaya etmemiş gibi kollarını birbirine dolamışlardı.

Bu dünyaya gelen her çocuk birer aynaydı. Onu büyütenler neyi yansıtırsa özümsediği o olurdu. Murathan sevgiyle büyüyen bir çocuktu. Timur'un bakışları yine yere indi. Dokuz yaşından sonrası yoktu. Ayna paramparçaydı. Komut geldiğinde, aynı anda her bölüğün önündeki uzun masaya ilerlediler.

Önündeki silaha ve Türk bayrağına avcunu bastırdı. Murathan'ın okuduğu yemini tekrar ederken sesi belki de ilk defa bu kadar gürdü.

“Barışta ve savaşta, karada, denizde ve havada, her zaman ve her yerde, milletime ve cumhuriyetime doğrulukla, muhabbetle hizmet, kanunlara, nizamlara ve amirlerime itaat edeceğime ve askerliğin namusunu, Türk sancığının şanını canımdan aziz bilip icabında vatan, cumhuriyet ve vazife uğrunda seve seve hayatımı feda eyleyeceğime namusum üzerine ant içerim.”

Meçlerini kuşandılar. Diplomalарını aldılar. Üçüncü olarak bitirmişti okulu Timur. Bunun için de herhangi bir çaba sarf etmemişti. Törenin sonuna geldiklerinde omuzlarına yasladıkları kılıçlarıyla stadyumun etrafında ilerlediler. Ablalarını gelmesin, diyen Murathan'ın ailesinin önünden geçerken gururla omuzlarını dikleştirdiğini fark edebiliyordu.

Seyirci tarafına bakmıyordu ama tam önünden geçtiği kısmın en arkasında bir silüete takıldı bakışları. Saçının ön kısmında büyük bir ak tutam olan yaşlı bir kadın ona bakıyordu. Nenesi Akkadın'dı.

Beklemiyordu. Gördüğü şeyin gerçek olup olmadığını anlamak için gözlerini kıstı. Görünmemek için en arkaya geçmiş gibiydi. İkisinin de bakışları birbirine denk düştüğünde Akkadın oturduğu yerden kalktı. Gururla bakıyordu torununa. Dudaklarında nadir görülen bir tebessüm vardı. Durmadı Timur. İlerlemeye devam etti. Duramazdı. Ama eli, omzundaki kılıcın kanzasını daha sıkı kavradı. Yayladan şehre bile zorla, sadece onu mezarlıktan almak için inerdi.

Mezuniyeti haber vermemişti. Hazırlıksız yakalandığı bir duyguydu. Yayladaki kıyafetlerinin içinde değildi. Beyaz gömlek ve dizlerinde biten siyah bir etek giymişti. Saçlarındaki ak tutam alnına dökülürken geri kalan kısmını ensesinde küçük bir topuz yapmıştı. Timur onu ilk defa bu denli özenli görüyordu. Tam anlamıyla bir öğretmen gibiydi.

Bocaladı ama şapkası yüzünü kapatıyor, dağılan ifadesini toplamasına yardım ediyordu. Ayakları daha sert bastı yere. Kızardı nenesi. Döver, söverdi ama can yakan ve yakmayan darbeyi seçmeyi çok küçük yaşta öğrenmişti. Nenenin hiçbir darbesi baba kadar acıtmazdı. Sırtına vurduysa gece gizlice gelip sırtını sıvazlardı. Odunla kovaladıysa ilk o odunu sobaya atıp yakardı. O da severdi neneyi. Ama kaybetmemek için bu sevgiyi içinde saklardı.

Yürüyüş bittiğinde alandaki bütün subaylar dört bir yana dağıldı. Hepsi ailesiyle buluşmak için ilerliyordu. Arkasını döndü. Bakışları stadyumda gezindi. Göremedi neneyi. Hayal görmeyecek kadar gerçek yaşıyordu bu hayatı. Gördüğüne emindi. Adımları hızlandı. Stadyumun arkasına doğru giderken

annesine sarılan Murathan'ı gördü. Ablaları da iki yandan kollarını ona dolamıştı. Aralarında kalan Murathan'ın yüzü ekşimişti ama bunun yalan bir ifade olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Gözlerinde büyük bir gurur vardı. Kollarını iki yandan hepsine dolamıştı. Bir aile gibiydiler. Gerçek bir aile.

Murathan'ın da bakışları aynı anda ona takıldı. Saniyelik bir andı. Annesi ve ablaları geri ayrılırken o Timur'u izliyordu.

Hızla önünde döndü. Adımları hızlandı. Büyük alandan çıkıp stadyumun içine girdi. Kalabalık sevmeydi nene. Hâlâ içeride olabilirdi. Koridor boyunca ilerleyip merdivenleri çıkma niyetindeydi ama önüne çıkan bir bedenle duraksadı. Önce nefret ettiği ağır koku çarptı yüzüne. Sonra ise kendi gözleriyle aynı renk olan gözleri gördü.

Bu, Kadir Töng'e'di. Baba.

Bunu da beklemiyordu. Yıllar önce susturduğu küçük Timur'un göğüs kafesine baskı yaptığını hissetti.

Kaç. Saklan.

Direndi. Korkularını nasıl öldüreceğini düşünürdü. Her korku, kalbin orta yerine işlenen bir lekeydi. Kalbine sırtını dönerek bunu yapabileceğini Rize'den çıktığı gün öğrenmişti. Artık sadece Timur'du. Ne küçük Timur ne de Güldeste'nin Timur'u.

Timur.

Adında ölüm olan Timur.

Sevdiği her canı kana bulayan Timur.

Bakışlarını ondan hep kaçırmıştı ama bu defa kaçırmadı. Yıllar sonra ilk defa görüyordu. Rize'den çıktığı günden beri o şehre adım atmamış, oraya ait olan kimseyi görmemişti. Sadece ayda yılda bir neneyle kısa telefon görüşmesi yapardı. Hal hatır sormaktan öteye geçmeyen bu görüşmeler Timur için yeterliydi. Hayatta olduğunu bildiği sürece özlemeye razıydı. Ama babayı gördüğünde göğüs kafesinde hissettiği tek duygu derin bir boşluk oldu. Çünkü yaşarken gömülenlerin mezarı olmazdı. Kalbe gömülenlerin ise acısı.

Yaşlanmıştı Kadir Töng'e. Yıllar şakaklarına kırışıklıklar eklemiş, gür kahve saçlarına aklar düşürmüştü. Büyüdükçe ona benzediği gerçeğiyle ilk defa bu denli canlı yüzleşti Timur. İrkilmesi bundandı. Ona benziyordu. Boyuyla, geniş omuzlarıyla, yüz hatları ve gözleriyle... Koyu kahve bir takım elbise giymişti. Onu en son bıraktığında leş gibi kıyafetlerle sokaklarda gezip içerdi. Burnu daima kırmızı olurdu. Şu an bile sarhoş olduğuna emindi.

Yıllar öncesinden aşına olduğu o keskin koku yüzüne vurdu ama kılık kıyafeti bir zamanlar tarih öğretmeni olan Kadir Töngge gibi özenliydi. Hâlâ topallıyordu. Âdem'in sıkığı kurşun bir bacağını almıştı. Ondan alınanların yanında bir hiçti.

Derin bir sessizlik belirdi aralarında. Korkudan değil, kokudan irkildiği için bir adım geriledi. Kaçırmadı gözlerini. Dik dik baktı babanın gözlerine. Zihnine gömdüğü her şey en güçlü darbeleriyle anıları belirginleştiriyordu. Dayak yiyordu, küfür ve hakaretten başka bir şey duymuyordu. Baba gelecek diye dolaba saklanıyor, ablası gelene kadar çıkmıyordu. Gece tuvalete gitmesi gerektiğinde dahi kendini tutuyor, sabahı bekliyor, ablasının kucağından ayrılmıyordu. Ablası karanlık bir merdivenden yuvarlanıp kırmızı bir gölün içinde boğuluyordu. Kandan çıkan alevler evi yakıyor, baba Timur'un üzerine kapıyı kapatıp gidiyordu.

Cayır cayır yanmıştı. Kendi ateşinde kızdırdığı demirle bütün yaralarını dağlamıştı. Ağzını açmadan karşısındaki adama dik dik bakmasını sağlayan güç buydu: Nefret ve öfke.

Bir adım öne çıktı Kadir Töngge. "Timur," dediğinde ona seslenen tınının hiç değişmediğini fark etti.

Cevap vermedi. Burada ne işi olduğunu merak etmekten başka bir şey düşünemiyordu. Aynı saniyelerde arkadan biri omzuna vurdu. "Töngge," diyen ses Murathan'a aitti. Yanına gelmiş, tebessüm ederek bakıyordu. "Nereye gittin, oğlum? Annem seni bekliyor. İkimize de bir şeyler getirmiş. Gel."

Sessiz kaldı. Babanın bakışlarını Murathan'ın üzerinde hissettiğinde dişlerini belli belirsiz sıkı. "Gelirim şimdi," dedi sadece. Buradan gitmeli, o adamdan uzaklaşmalıydı.

Başıyla onayladı Murathan. Elini omzundan çekmemişti. Bakışlarını karşısındaki adama çevirdi.

"Bu kim?"

Cevap vermedi. Veremedi. Kimdi bu adam?

Hiç kimse.

"Kadir Töngge," diye cevapladı baba. "Timur'un babasıyım."

Kalbi sızlar sanmıştı ama olmadı. En soğuk mezar babaya aitti. İçinde tek bir duygu yoktu. Kolay kolay sinirlenmemesine rağmen zihninde bir nokta sızlamıştı. Dişlerini sıkı. Çenesi gerildi. Alnında bir damar daha belirginleşti. Duraksamıştı Murathan. Bu zamana kadar ona babasından

hiç bahsetmediği için öldüğünü düşünüyor olması muhtemeldi. Ama hızlı toparlanıp elini uzattı.

“Murathan Karakurt.”

Uzatılan eli sıkı baba. Göz ucuyla baktı Timur. Çenesinde bir kas daha gerilirken belli belirsiz dudağının içini ısırdı. “Memnun oldum,” demişti ama ağzından gelen içki kokusunu Murathan’ın fark etmemesi imkânsızdı. Arkadaşını tanırdı. Elleri ayrıldığında, ikisinin de bakışlarını üzerinde hissetti.

“Sen geç, ben birazdan gelirim,” dedi Murathan’a.

Aradaki gerginliği fark eden Murathan itiraz etmeden onayladı.

“Çok bekletme. Annem mantı getirmiş. Sen seversin.”

Cevap vermedi. Başını sallamakla yetindi. Murathan yeniden omzunu dostça sıkıp, gerilerken sessiz kaldı. Gittiğini sanmıştı ama Murathan duyduğu bir ses yüzünden köşeyi döndükten sonra hareket etmeden kalmıştı. Görünmüyordu ama sesleri duyabiliyordu.

“Arkadaşın var, ha,” dedi Kadir Töngce küçümser bir tonla. “İyi bir gence benziyor.” Sessiz kaldı. Dik dik bakmayı sürdürdü. “Ailesiyle de yakınsın demek.” Her zamanki küçümser tebessümü kuruldu dudaklarına. “Bir aileyi daha yok edeceksin yani, ha?”

Duvar dibindeki Murathan için sakın kalmak zor olsa da sessizce dinliyordu. Varlığından kimse haberdar değildi. Timur ise duyduğu cümle karşısında yine ifadesiz kalmayı başarmıştı. Nefrete alışkındı.

Kadir Töngce nefret kusmaya devam etti. Yıllar hiçbir şeyi değiştirmemişti. Hâlâ sarhoş ve öfke doluydu.

“Haberleri var mı lanetinden? Haberleri var mı elinin değdiği her şeyi kana buladığından?”

İfadesizliğini korudu. “Niye buradasın?” dedi sadece.

Güldü baba. “Komutanlarından biri arayıp çağırdı. Dereceye girmişsin. Mezuniyet töreni var, babası olarak gelin, dediler.” Sarhoşluğu yüzünden sağa sendelemiş ama hızla toparlamıştı. “Canım oğlumu böyle bir günde yalnız mı bıraksaydım?” dediğinde iki elini birden Timur’un yakalarına uzatmıştı. Üniformasının tozunu alır gibi yaptı ama bunun yalandan bir sevgi gösterisi olduğunu Timur biliyordu. “Baban olarak burada olmalıydım, değil mi?”

Öfke kusmamak için dumağını dişledi. Kendi kanının metalik tadını yuttu. Konuşsa yerle bir edecekti ama yuttu. Sessiz ol, diyordu zihnindeki ablasının sesi. Sessiz olursak bizi bulamaz. Bir, iki, üç: Tıp!

Ellerini kaldırıp omzundaki elleri iki yana iteledi. Dik dik baktı babasının gözlerine. Baba ve oğuldular ama aralarından akan nefret devasaydı. “İyi. Gösterini yaptın. Şimdi geldiğin gibi geri dön,” dedi duygudan yoksun bir sesle. Hızla arkasını döndü. Bir adım atıp uzaklaşma niyetindeydi ama arkasından söylenen sözle duraksadı.

“Bir cesaret gelmiş sana. Hayırdır?”

Bedenini değil, sadece başını arkaya çevirdi. Dik bakışında artık bariz bir öfke vardı. İçine sakladığı ateş harlanıyordu. Çenesi seğirdi Timur’un. Topallayarak ona yaklaştı baba. Yanından geçip yeniden önüne geldi. “Senin yüzünden nasıl bir hayat yaşıyorum, haberin var mı?” Her zamanki gibi gözlerinin beyaz kısmı kızarmaya başlamıştı. Buraya yıllardır içinde tuttuğu kini kusmaya geldiğine emindi. Öyle ya, Timur onun günah çukuruydu. Kadir Töngge yapar, acısını Timur çekerti. Yıllardır uzakta olduğu için nefret kusacak birini bulamamış olmalıydı.

“Olmalı mı?” dedi sadece.

“İt!” diye yükseldi. “Senin uğursuzluğun yüzünden başıma gelmeyen kalmadı. Âdem denen o adam nefes aldirmıyor! Hayatımı siktin a-”

“Hayatın mı vardı senin?” dedi Timur anında. Âdem abisi sözünü tutuyor, Rize’yi Kadir Töngge’ye dar ediyor olmalıydı ama bu da umurunda değildi. Yandıktan sonra geride kalanlara bakılmazdı. Hayat masal değildi. Kimse Zümrüdüanka misali küllerinden doğmazdı. Ateşe düşen yok olmaya mahkûmdu.

Kadir pis pis güldü. Dengede durmakta zorluk çekti. İleri doğru yalpaladı. İki eliyle Timur’a tutunarak ayakta durmaya çalıştı. Ve Timur’un içindeki öfke en nihayetinde patladı. Bedenine tutunan adamı hızla geri itti. Ayakta duramayacak kadar içtiyse yine kendi pisliğinin içinde yatmalıydı. Gelip ona nefret kusmaya artık hakkı yoktu.

Geri sendeledi Kadir Töngge ama en nihayetinde toparladı. “Bir hayatım yok,” dedi öfkeyle. İşaretparmağını Timur’a doğru kaldırdı. “Çünkü senin varlığın her şeyi sikip attı, uğursuz velet!” Sendeleterek daha da yaklaştı. “Doğdun, karımı aldın.” Parmağını sertçe Timur’un omzuna bastırdı. “Büyüdün, kızımı aldın. Daha da büyüdü, bacağımı, mesleğimi, hayatımı ve tüm itibarımı aldın! Senin varlığın yok etmekten başka bir şey yapmıyor. Şimdi burada yeni bir hayat kuruyorsun, öyle mi? Benim hayatımın içine

etmişken burada mutlu mutlu yaşayacaksın, öyle mi?" Gözleri kısıldı. "Sence ben buna izin verir miyim?"

Bazen hak verirdi ona. Bu zamana kadar sevdiği kim yaşamıştı ki? Anenin yerinde boşluk, ablanın yerinde kan gölü vardı. Ama artık küçük değildi. Yükleri hâlâ omuzlarındaydı ama bu defa başını yere eğmedi. "Ne yapacaksın?" dedi sakince. "Dövecek misin? Sövecek misin? Ne yapacaksın?" Baba sessiz ama öfkeden titreyen gözlerle bakarken ilk defa susmadı. İçindeki çocuğa en azından bunu borçluydu. Ona sahip çıkacak kimse kalmadığı gündən beri kendi hakkını kendinin savunması gerektiğini öğrenmişti. "Ne yapabilirsin, Kadir Töngə? Söyle!"

"Yaşatmam!" dedi baba. "Ben nasıl yaşıyorsam sen de öyle yaşayacaksın. Sürüneceksin. Başını o yastığa huzurla koyamayacaksın. Bir yuva kurmayacak, itibar sahibi olmayacaksın. Her şeyin sorumlusu senken hayatına böyle devam edemezsin." İki elle yeniden yakasına yapıştı. "Ellerinde kanla doğduğun gün seni öldürmeliydim. Öldürdüğün annenle ablanın yanına seni de gömmeliydim. Duydun mu beni? Seni doğduğun gün yok etmeliydim."

Tepkisiz kaldı. Zaten yaşamıyordu. "Etseydin o zaman," dedi duygudan yoksun bir sesle. İlk defa karşılık veriyordu. İçinde korku arandı ama öfkeden başka bir şey bulamadı. "Doğduğum gün öldürseydin. O zaman ben de senin gibi bir adamın günahlarının kamburu olmazdım." Yakasındaki elleri kavrayıp uzaklaştırdı. "Madem elimin değdiği herkes ölüyor, bir daha karşıma çıkma. Yoksa bu defa ellerimdeki kanı bulaştıracağım kişi sen olursun."

Arkasını dönecekken Kadir yeniden kolundan yakaladı.

"Yaşayamazsın! Duydun mu beni? Ben acı çekiyorken benden aldıklarınla mutlu olamazsın! Karımı, kızımı öldürdün! Şimdi bir hayat kuramazsın. Hepsi senin için öldü. Hepsi seni yaşatmak için öldü. Onlar yaşayamıyorsa sen de yaşayamazsın. Bir hayat kuramazsın!"

Sessiz kaldı. Gözlerini kapatıp ağır ağır yutkundu. Artık ona vurmaya gücünün yetmeyeceğinin farkındaydı Kadir Töngə ama kelimelerin ucu sivriydi. Batıyor ve yakıyordu. Bileğindeki karanlık elden zorla sıyrıldı. "Merak etme," dedi kısık bir sesle. "Zaten yaşamıyorum." Hızla arkasını döndü. İki adım atmıştı ki durdu. "Şehit düşersem seni çağıracaklar cenazeme. Sakın ama sakın o törene gelme."

Sessiz bir cümlesi vardı en derinlerinde. Ne ölüne ölüme ne dirin dirime.

Arkasından sendeleyerek düştüğünü duydu ama dönüp bakmadı. İçki kokusundan ve nefretten uzaklaştı. Asıl kıyamet içindeydi, kimse bilmedi. Köşeyi döndüğünde Murathan'la burun buruna geldi. Gittiğini düşünmüştü

ama yanılmıştı. Her şeyi duymuş olmalıydı. Bakışlarındaki ince titreyiştten bunu anlayabiliyordu. Kısa bir an için duraksamıştı ama durmadı. Murathan'ın yanından geçip ilerlemeye devam etti. Yanına geldiğinde sorulara boğacağını düşündü.

Ama Murathan hiçbirini sormamıştı. Sessizce yanında yürüyordu. "Mantı?" dedi sadece.

"İstemem," dedi en net şekilde. "Ailenin yanına git, Karakurt."

"Ailem, sen de gelersen tam olur, Töngge."

Adımları durdu. Bakışlarını Murathan'a çevirdi. "Ben senin aileden bir parça değilim," dedi. Yalandı ama denedi. Uzaklaştırmak istedi. Yine onun lanetiyle sarmalanmıştı. Bu hisse engel olamıyordu.

Umursamamıştı Murathan. Az önce duyduklarından yeterli sonuca varmıştı. Töngge'nin sessizliğinin arkasında hep bir hüznün olduğunu hissedirdi. Yanılmamıştı. "Senin fikrinin bir önemi olduğunu sanmıyorum," dedi. Önüne dönüp, Timur'u umursamadan ilerlemişti. "Şimdi ne yapacaksın?"

Göz devirerek ilerlemek zorunda kaldı.

"İşemeye gideceğim."

"Lan, onu mu dedik? Mezun olduk. Peki, şimdi ne yapacaksın?"

Cevap için düşünmedi.

"Özel kuvvetlere başvuracağım."

Murathan'ın dudaklarında beliren minik bir tebessüm vardı. "Yine benden kurtulamıyorsun desene," dedi.

Durdu.

"Senin orada ne işin var?"

Murathan da durdu.

"O nasıl soru, lan?"

Babası şehit düşmüştü. Ailesine bir acı yeterdi.

"Ailen için yaşamalısın, Karakurt."

"Hayır," dedi Murathan. "Ailemi yaşatmak için savaşmalıyım." Elini bu defa sertçe Timur'un omzuna attı. "Ve sen nerede savaşırısan ben de orada savaşırım." Derin bir tebessüm vardı dudaklarında. Samimi olduğunu biliyordu. Az ama öz severdi Murathan Karakurt. Sevgisini sunmaktan ise asla çekinmezdi. "Hadi, seni bekliyoruz," diyerek ilerletmeye çalıştı onu.

Elini omzundaki elin üzerine attı. Sustuğu her şeyi gördüğü ve sorgulamadığı için minnettardı ama dile getiremedi.

“Sen git. Nenem gelmiş. Onu bulmam lazım.”

Onaylayarak geriledi Murathan. Koridorun çıkışındaki ışığa doğru koşuyordu. Aydınlık bir geleceği vardı. Timur’un adımları geriledi. Koridorun karanlık olan köşesine daldı. Nenesini aramaktan vazgeçti. Alanın dışına çıktı. Adımları omuzlarındaki yükler kadar ağırdı. Sayısız ailenin yanından geçti. Mezunlar sevgililerine, annelerine, babalarına ve kardeşlerine sarılıyordu. Timur hepsinin içinden tek başına sıyrıldı. En arkada boş bir bank gördü. Ona ilerledi. Başındaki şapkayı çıkarıp yanına bıraktı. Bakışlarını boşluğa dikti. Elini şapkanın üzerinden çekmedi. Nereye baktığını bilemeden, boşluğa bakarken arkasından sayısız hayat geçti. O yine iki ölümün arasında hapsolup kaldı. Ne ölebildi ne de yaşadı.

Birkaç dakika sonra başını okşayan bir elle gözleri kapandı. Genzi sızladı. Nenenin eliydi. Tanırdı. Omuzları düşecek gibi oldu ama hızla toparladı. Dağdı o. Yıkılmazdı. Kim yüklemişti ona bu vasfı? Kim dimdik durman gerek, demişti? Kim ağlamayı bile haram etmişti?

Başındaki el kısa saçlarının üzerinde gezinmeye devam ederken zorla yutkundu. Baş hafifçe önüne eğildi. Kucağındaydı elleri. Kanlı elleri. Avuç içlerine baktı. Sarılayım dedi neneye, olmadı. Elini tutayım dedi, yapamadı. Baş önünde beklemekten başka bir şey yapamadı.

“Burada olduğunu bilsem yanına yaklaşmasına izin vermezdim, koçari.”

Duruşunun aksine duygudan yoksun çıkarmaya çalıştığı bir sesle, “Artık çocuk değilim,” dedi. “Korumana ihtiyacım yok.”

Nenenin derin bir nefes verdiğini duydu. Yıllar sonra ilk defa görüyordu ama dönüp bakamadı. Başını yerden kaldırmadı. Saçındaki eller geri çekilmemişti. Sen istemesen de buradayım, der gibi aynı noktada geziniyorlardı. Aynı saniyelerde söylediği şey yüzünden şefkatle okşanan noktaya minik bir tokat yedi.

“Boyun daha da uzamış ama aklın hâlâ hamsi kadar.”

Gülmek istedi ama yapamadı. Anlamsızca bu dayağı özlemişti. Nenenin hiçbir tokadı can yakmazdı. Minik bir tebessüm kondurabilirdi dudaklarına sadece. Baş yine yerden kalkmadı.

“Dönmeyecek misin geri, koçari?” dedi Akkadın.

Sessiz kaldı. Bu onun dilinde cevaptı. Dönmeyecekti. Akkadın torununu tanıyordu. Anlaması gerekeni sessizliğin içinden çekip aldı.

“Öyle olsun,” dedi. “Vatana hayırlı bir evlat oldun ya, o bana da Zehiroğlu adına da yeter. Yerin, yurdun, evin belli. Ne zaman çıkıp gelersen

başım gözüm üstünesin.” Eğilip Timur’un ensesine derin bir öpücük bıraktı. Bunu hep o uyurken yapardı. Timur hisseder ama gözlerini asla açmazdı. Bu defa gözleri açıktı ama yine karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Zorla yutkundu. Alışkın değildi sevgiye. Herkesi iyileştiren şefkat onun canını yakıyordu. Nenenin eli bir kere daha saçlarını okşayıp geri çekilmişti. Sola doğru ilerlediğini fark ettiğinde bakışlarını ona çevirdi.

“Nene.”

Akkadın torununa döndü ama Timur hâlâ tam anlamıyla o yöne bakmıyordu. Sevgi akardı gözlerinden. En azından nene yaşasın istiyordu. Yüzüne değil ama siyah, hafif topuklu ayakkabı giymiş küçük ayaklarına baktı.

“Söyle, koçari.”

Sakın ölme, yaşa, diyemedi. Bakışları en nihayetinde yüzüne ulaştı. Yaşlanmıştı ama hâlâ dinç görünüyordu. Yine de korktu Timur. Zaman acımasız bir ressamdı. “Kendine dikkat et,” diyebilirdi. Sadece birkaç saniye için bakışlarını gözlerine sabitleyebilmişti. Hızla kaçırdı. Yeniden önüne döndü. Başı önüne eğildi.

“Kaldır ula başını yerden,” dedi Akkadın. “Sen o deyyusun oğlu değil, benim oğlumsun! Onun lafına bakıp başını yere egeceksen bir daha Zehiroğlu adını ağzuna alma!”

Sessiz kaldı. Töngesiz olmak da umurunda değildi Zehiroğlu olmak da. Timur olmak istiyordu sadece. Ya da büyük bir boşluk. Silinip gitmek, görünmez olmak ve kaybolmak. Yine de direnmedi. Başını usulca yerden kaldırıp yeniden nenesine baktı. Dimdik bakıyordu Akkadın. Saçının önündeki aklar artmıştı ama hâlâ güzel ve asildi.

“Ben burada kalmayacağım, asker olacağım, dediğinde tamam, dedim! Ben geri gelmeyeceğim, artık görev nereye gönderirse orayı memleketim bilirim, dediğinde ona da tamam, dedim. Ama madem herkese ve her şeye arkanı dönüyorsun, o zaman hakkını ver, koçari. Başını bir daha sakın yere eğme. Namerde bileğini büktürme.”

Sessizce dinliyordu.

“Omzundaki yükler için değil, üzerindeki üniforma için dik duracaksın artık,” diye tamamladı kendini Akkadın.

Dudaklarında nadir görülen bir tebessüm vardı. Gururla bakıyordu Timur’a. Görebiliyordu. Bu da içini acıttı. Ama sevgisini yine gösteremedi. Sessizce başını sallayabildi. Akkadın yeniden önüne döndü. Geldiği gibi ağır adımlarla ilerledi. Arkasından baktı Timur. Annesi yaşasaydı o da mı böyle olurdu yoksa daha neşeli bir kadın mı olurdu merak etti. Ablasının, annesini

anlattığı hikâyeleri hatırlıyordu. Hep güldüğünden bahsetmişti. Kısa bir meraktı. Birkaç saniye içinde karanlığa gömüldü. Yeniden önüne döndü.

Yuttuğu zehri yine en derinlere gömdü. Hiçbir şifa bulamadı. Başını eğmedi. Omuzlarını dikleştirdi. Subay şapkasını takıp oturduğu banktan kalktı. Özel kuvvetlere kaydolurken, zihninde nenenin söylediği cümleler dönüp durdu. Babayı da neneyi de o günden sonra görmedi. Yaşı değişti, üniforması değişti, rütbesi ve beresinin rengi değişti. Değişmeyen tek şey zihnindeki sesler ve omzundaki yükler oldu.

Gerçek ve hayal arasına sıkışıp kalmış bir hayat kimine göre araftı kimine göre ızdırap. Benim için ise rüya. Gerçekliklerim ağırdı. Rüyalarım ise gerçeklerimden daha ağır. Ama hayaldi neticede. Sıkışıp kalmıştım aralarına. Önceden de rüya görürdüm ama bu kadar sık olmazdı. Artık zihnim dipsiz bir çukurda gibiydi. Sallanıyor, boşlukta yuvarlanıyor ve her defasında aynı noktaya düşüyordu.

Uçurumun ucu.

Yine bir rüyadaydım. Bunu biliyor ama engel olamıyordum. Rüzgârın yüzüme vurup saçlarımı geriye savurduğunu hissettim. Bakışlarım ayaklarıma indi. Yüksek bir uçurumun zirvesiydi. Sarp kayalar vardı. Hemen ilerisinde hırçın dalgalarını sert darbelerle kayalara vuran bir deniz... Karadeniz. Rize'deydim.

Önce denizin sesi, daha sonra kokusu geldi. Ben ise onu arıyordum. Deniz kokulu adamı. Sanki rüya olduğunu algılamasam bir adım daha gidip uçurumdan aşağıya düşecektim. Ama her şeyin farkına vardığım an ufak da olsa kendinde olan benliğim hızla kendimi geri çekmemi sağladı. Adımlarım geriledi. Bordo topuklu ayakkabılarımla olduğumu o an fark ettim. Bakışlarım üzerimde gezindi. Siyah bir elbise giymiştim. Kolları, ellerimi dahi kapatıyordu. Büyüktü bana. Benim olamayacak kadar boldu. Bir başkasının kasvetini yüklenmiş gibiydim.

Ne Ahu ne de Ahuzar bu.

Arkamı döndüm. Bakışlarım sadece onu arıyordu. Buralarda olmaydı. Ama ayağımın altındaki sarp kayalarda topuklularla yürümek çok zordu. Sendeledim. Dengemi sağlamak için bir dayanak aradım ama yoktu. Bileğim büküldü ve yere düştüm. Canım acıdı. Bunu bildim ama hissetmedim. Rüya hisler olmazdı. Çok derinlerden bir kuşun sesi

geldi. Yerden kalkmaya çalıştığım sırada ise tam önüme kondu. Bu bir atmacaydı. Timur'un yanında gördüğüm mavi gözlü adamın, atmaca Resul'ün omzundaki kuşa benziyordu.

Yeşil gözlerini bana dikmişti. Gagasının arasında sıkı sıkıya tuttuğu kanlı bir et parçası vardı. Eti önüme attı. İrkildim ama kaçmadım. Bakışlarımı yeniden atmacaya çevirdim. Kahverengi tüylerinin arasındaki yeşil gözleri öyle güzeldi ki bakmamak imkânsızdı. Bir kere daha öttü. Burnu önümdeki et parçasını işaret etti. Ne demek istediğini anlamıyordum.

"Haber geturdi, haber geturdi," diyen Atmaca Resul'ün sesi geldi derinlerden. Kuşun arkasına baktım. Kayaların ucundan koşarak bize doğru geliyordu. Atmaca onu gördüğünde kanlı gagasıyla havalandı ve ona doğru uçtu. Omzuna konduğunda Resul de durmuştu. Kuşa gülerek baktı. Kendi kendine neşeyle kıpırdandı. Hâlâ yerde, önümde kanlı bir et parçasıyla ona baktığımı fark ettiğinde ise gülen ifadesi ağır ağır söndü.

"Kurbanın kani, kurbanın kani," dedi daha telaşlı bir sesle. "Kurbanın parçası, kurbanın parçası."

Bu defa irkildim. Avuçlarımdan destek alarak ayağa kalktım. "Ne demek istiyorsun?" diye bağırdım. "Kim bu? Kurban kim?"

Bir tek kurban vardı benim hayatımda: Ahuzar. Ondan başka hayatı değersiz bir paçavraymış gibi kumar masasına bırakılan yoktu. Timur'la azalan değersizlik hissi o yokken yine yerli yerindeydi. Cevap vermedi. Adımları geriledi. Koşarak, uzaklaşırken bir şeyler daha söylüyordu ama kayalıklara vuran dalga sesleri yüzünden söylediği her cümle boğulup gidiyordu. Seçemiyordum. Peşinden gitmek istedim ama bir adım attığımda ayağımın ucundaki et parçasıyla duraksadım.

Benim miydi bu kanlı parça? Belki de onun sırtıma işlediği ölümden biriydi. Ya da dağılan kalbimden bir parça. Korkuyu kendi benliğimde hissettim ama rüyada yine derin bir hissizlik vardı. Yere eğilip kanlı parçaya daha yakından baktım. Bu bir parmaktı. Kanla kaplı olduğu için boyutunu ve şeklini seçmek zordu.

Kurbanın parçası...

Kendi ellerimi yokladım. Yerli yerindeydi parmaklarım. Timur'un elleri büyük ama zarifti. Kanla kaplı olsa dahi tanırdım. Bu ona ait bir parça değildi. Elimi kanlı parçaya doğru uzattım ama dokunamadan zihnimde hissettiğim bir sallantıyla bilincim boşluğa yuvarlandı. Denizin sesi sustu. Boğuk bir uğultuya dönüştü.

“Kalk!” diyordu Akkadın’ın sert sesi. “Saat kaç oldu, hâlâ uyuyorsun! Kalk!”

Gözlerimi zorla araladım. Gözüme vuran güneş yüzünden elimi yüzüme kapadım. Yattığım yerde yan dönmeye çalıştım ama üzerimdeki yorgan değil, leş olmalıydı. Bu kadar ağır olmasının başka izahı olamazdı ki ayılan zihnime dolan başka düşünceler de vardı. En son Timur’un yanındaydım. Akkadın’a basılma düşüncesi bir şekilde korkunçtu. Bunun korkusuyla üzerimdeki ağır yorganı geri savurup toparlanmaya çalıştım. Timur’un odasında değil, kendi odamda olduğumu fark ettiğimde derin bir nefes verdim. Gece uyanıp beni buraya getirmiş olmalıydı. Güvenimin hakkını veriyordu.

Oysa kollarında uyanmak muazzam bir his olabilirdi. Onunla uykuya dalmak bile kalbimi böyle perişan ediyorsa onunla gözlerimi açtığım bir sabahı hayal etmek, istemsizce içimin kıpırdanmasına neden oluyordu. Her zamanki mükemmel duruşu içinde olmuyordu o zamanlarda. Gözleri ve dudakları şiş, bir gözü daha kısık bakıyordu. Anlamsızdı ama hoştu.

“O ne?” diyen Akkadın’ın sesiyle kendime geldim.

Bakışlarımı başucumda değneğiyle dikilen kadına çevirdim. Yine kaşları çatıktı ama oldukça kendinde görünüyordu. “Hangisi?” dedim.

Ters gözlerinin üzerimdeki siyah ip askılı ve şortlu takımında gezindiğini fark ettim.

“Ha böyle mi uyudun sen gece?”

“Evet,” derken oldukça ciddiydim.

“Tövbe estağfurullah!” diyerek kınadı. “Ala ala bunu mu almış, deyyus! İtler sığa kafasına.” Siniriyle beraber geriledi. “Kalk, şu kışına bacağına düzgün bir şey giy. İşlerimiz var.” Odadan çıkıp kapıyı sertçe kapadı. “Ula, koçari!” diye bağırdığını duydum. “Bohlar yiyeson.” Diğer odanın kapısının açılma sesi geldi. Sıra Timur’da olmalıydı.

Ya sabır çekerek yataktan kalktım. Karşımdaki masanın üzerinde içinde horoz figürü olan eski bir masaüstü saat vardı. Dışarıda da aynı şekilde şiddetle öten bir horoz vardı. Anlamıştık, sabah olmuştu. Herkes dört bir yandan bağırmalı mıydı yani? Saatin daha altı olduğunu gördüğümde ise bıkkınca kendimi yeniden yatağa bıraktım.

“Şaka yapıyor ol, nene.”

Bu saatte yapacak ne işimiz olabilirdi?

Sorgulamak istedim ama fazla vaktim yoktu. Yine kapıma gelebilir, ilk günden edindiğim *hayırsız gelin* imajını daha da artırabilirdi. Oflayarak toparlandım. Yaram diğer günler kadar sızlamıyordu ama varlığı hâlâ yerli yerindeydi. İnce bir sızı şeklinde kendini belli ediyordu. Yataktan çıkıp paytak adımlarla dolaba ilerledim. Dün çıkardığım kırmızı elbiseyi ve keşan desenli çorapları yeniden giydim. Aynadaki aksime değdi bakışlarım. Alnımdaki morluk sarılığa dönmeye başlıyordu. Saçlarım dağılmıştı. Şaşırtıcı olan günlerdir zerre cilt bakımı görmemiş cildimin öncekinden daha parlak görünmesiydi. Belki de Karadeniz havası iyi gelmişti. Yine de makyajsız çıplak gibi hissediyordum.

Ellerim yanaklarımın üzerine gitti. Çillerimi avuçiçimle kapamaya çalıştım. Yersiz bir çabaydı. Odadan sessizce çıktım. Lavabo için alt kata inerken bakışlarım Timur'un odasının kapısında idi. Kapalı olması üzücü bir detaydı. Sessiz adımlarla merdiveni bitirdiğimde Akkadın'ı sırtı dönük bir şekilde mutfakta gördüm. Kahvaltı için bir şeyler hazırlıyordu. Mutfağın karşısında iki kapı vardı. Banyo bunlardan biri olmalıydı. İlk tahta kapıya yöneldim. İteledim ama açılmadı. Kilitli gibiydi. Zorlamadan diğer kapıya geçtim. Elim kapının koluna gitti ama tam açmadan açılmıştı. Bir adım gerilemek istedim ama gördüğüm beden yüzünden bedenim beynimin bu refleksine karşı geldi.

"Timur," dedim kısık bir sesle. Siyah eşofman ve atlet vardı üzerinde. Kolları ve omuzları bangır bangır *ben buradayım*, diyordu. Bakışlarımı yüzüne kaldırmak için başımı geri atmam gerekti. Topuklu ayakkabılarımı onun yanında neden daha çok sevdiğimi şu an anlıyordum. Adamın başı gerçekten tepelerdeydi. "Günaydın," dedim küçük bir tebessümle.

İfadesizdi ama beni gördüğü anda dudağının bir köşesi usulca kıvrıldı. Yüzünü yıkamış ama kurulama zahmetine girmemiş gibiydi. Çenesinin altındaki çukurdan akmaya niyetli bir iki damla vardı. Sakalları ise ilk defa fark ettiğim bir şekilde hafifçe çıkmaya başlıyordu. "Günaydın," dedi kalın, tok sesi.

Tebessümüm derinleşti. Bedenlerimiz fazlasıyla yakındı. Yana çekilmeye niyeti yok gibi duruyordu. Liseli âşıklara dönmem çok anlamsızdı ama içimde öyle bir heyecan belirdi. Gülüşüm büyürken, bakışlarımı gözlerinden koparıp önüme, yani göğsüne odaklandım. Gülüşüm daha da büyüdü. Ama aynı saniyelerde saçlarımda nefesini ve öpücüğünü hissedince kalbim beklenmedik bir şekilde hızlandı. Eriyebilirdim fakat arkamda kalan mutfaktan tıktı sesleri gelince Akkadın'ın varlığıyla irkildim. Hâlâ gülmem, paniklememe engel değildi.

Yüzüne bakıp onu bakışlarımla kınadım. Elimi koluna atıp, yana itelemeye çalışırken bir yandan da arkamda kalan mutfığa bakma derdindeydim. Akkadın tahta raftan demir bir tabak almak için uzanmıştı. Bizi görmüyordu ama bu göremeyeceği anlamına gelmezdi. Yana iteleme çabalarımaya yalı kazığı gibi aynı noktada dikilerek karşılık verdi. Yeniden ona döndüğümde artık tamamen paniklemiş durumdaydım.

“Çekilsene!” dedim kısık bir sesle. “Görecek şimdi.”

Güldü. Buraya geldiğimizden beri daha sık güldüğü kaçınılmaz bir gerçektir. Her seferinde bocalıyor ve şaşırıyordum. Gülünce çehresi tamamen değişiyordu. Böyle güzel gülerken az gülmesi büyük bir haksızlıktı. Hele bu görüntüyü bana bu kadar az sunması daha da büyük bir haksızlıktı.

“Ne o?” dedi hiç sesini kısıma zahmeti göstermeden. “Hiçbir şeyden korkmayan sen, nenemden mi korkuyorsun?”

“Korkmuyorum,” diye diklendim. Sesim hâlâ kısıktı. “Saygı duymaya çalışıyorum. Kadının gözünde yeterince rezil bir konumdayım zaten.” Yine itelemeye çalıştım ama bu sefer de elini kolundaki elimin üzerine sardı. Her zamanki gibi paniğimle eğleniyor, daha da paniklemem için elinden geleni yapıyordu. Üzerine bir de aniden eğilip, dudaklarını boynuma gömerek, yaramın üzerine derin bir öpücük bırakınca yerle bir oldum. Bana kalsa yine erir giderdim ki zaten birkaç saniye için bile olsa bu yaşandı. Paniklemek istedim ama kaçamadım. Gülüşüm büyürken bir elim ona sarılmaya çalışıyordu.

Bu zamana kadar *aşk sarhoşu* denilen kavramın abartılardan ibaret olduğunu düşünmüştüm. Yine yanılmıştım. Hayatımın en zor dönemini yaşadığım son günlerde onun bana gönderilmesi, yaşamam için uzatılan umut dalından başka bir şey olamazdı. *Öleyim*, diyordum. *Benim için yaşa*, diyordu. *Öldürecekler*, diyordum. *Ben varken imkânsız*, diyordu. *Ben ölümden başka bir şey getirmem*. Ama ölümü hep dev bedeniyle arkasına alıyor, bana değmesine izin vermiyordu. *Yaşa*, diyordu. *Yıkılsan bile benim için ayağa kalk*.

Ayaklarının yerden kesilmesi, yüksek bulutlar ve içinde kıpırdanan kelebekler... Aşk sarhoşu olmak, sanırım böyle bir histi.

Gülerek kendisine daha çok sokulmak üzereydim ama arkadan yükselen bir öksürük sesiyle irkildim. Şiddetli bir öksürmeydi. Timur her zamanki gibi asla kaçma girişiminde bulunmazken ben anında kollarının arasından sıyrıldım. Az öncenin aksine bu defa direnmeden bıraktı.

Eğildiği boynumdan gerileyip, dikleşirken bakışları arkamda kalan nene-
sinde olmalıydı ki arkamı dönünce, ben de tam olarak kendisiyle yüz yüze
geldim. Gelmek zorunda kaldım.

Mutfak kapısının önüne dikilmiş, çatık kaşlarıyla bize bakıyordu.
Adımlarım geriledi. “Ben bir şey yapmadım. O yaptı,” demiş bulundum.

Önüme dökülen saçlarımı geriye atarken Timur’un yanından hızla
sıyrıldım. Tepeden tepeden bana bakıp sırtıttığına yemin edebilirdim ama
yüzüne bakmadım. Hayırsız gelin imajım daha da artmış gibiydi. Nor-
malde daha dik dururdum ama utanıyordum Akkadın’dan. Onun aile-
sinden biriydi çünkü. Bu zamana kadar kimseye kendimi farklı gösterme
derdim olmamıştı ama onun tek yakınının gözünde de yanlış bir izlenim
oluşsun istemiyordum. Seviyordu Timur onu. Hatta daha da öte, gözle
görülür bir şekilde saygı duyuyordu.

Kapıyı arkamdan kapadığımda elimi alnıma atıp yüzümü ekşittim.
Güne harika bir başlangıç oluyordu. Dışarıdan, “Sen essah gâvur ol-
muşsun, boh yiyenun uşağı!” diye yükselişini duyduğumda yüzüm daha
da ekşidi. Bir şaplak sesi geldi. Dönüp kapıya baktım. “Arsuz!” derken bir
şaplak sesi daha geldi. Yine dayak yiyor olmalıydı.

“Abartma, nene,” diyen geniş, umursamaz sesi geldi.

“Sıçarum nenene!” diye bir cevap aldı. “Hiç bırakmayacaktım seni o
gâvur ellerine! Ah, kafam! Ah, ha bu ander kafam! Bu boh kafalunun ağ-
zuna niye baktun? Ah, kafam! *Geri dönmüyorum*, dediğin gün kulağından
tutup, çekerek ha buraya geturacedum seni! Hata bende!”

Umursamadan merdivenleri çıkıyor olmalıydı. Gıcirtı sesleri geli-
yordu.

“Çel, ha bu yana. Sofrayı çötür yukarı, ula!” diye daha da yükseldi
Akkadın. Sinir seviyesi arttıkça şive seviyesi artıyordu. “Bir fişkuya yara.”

Yeniden merdivenlerin gıcırdama sesi geldi. Çıktığı kısmı geri dönü-
yordu. “Biraz sakinleşmeye ne dersin, Aknene,” diye bir öneri sundu.

Bela arıyor gibiydi. Başımı umutsuzca iki yana salladım. “Kafasına bir
şey fırlatmazsa şanslı,” diye mırıldandım.

Şanslı değildi. Demir bir şeyin benim olduğum kapıya vurup, yere
düşme sesi gelince doğru çıkan tahminimle derin bir nefes verdim. Ka-
fasına tencere ya da tabak fırlatmış olmalıydı. Bütün tabakların neden
demir olduğunu şu an anlıyordum. Akkadın’ın elinin altına cam vermek,
can sağlığımız için hoş olmazdı. Bu şekilde büyüdüyse sağ çıkması ina-
nilmazdı ama sesi idmanlı olduğunu kanıtlıyordu. Garipse miyordum

Çünkü bir yanımın Akkadın'a benzediğinin farkındaydım. Belki de o da bu yüzden öfkemden asla kaçmamıştı.

Yanması gerekiyorsa yak, Ahu.

Tebessümüm büyüdü. Bir gün sinirimin dahi hoşuma gideceğini söyleseler inanmazdım. En dikenli yanım oydu. O da *kabulüm*, diyordu. Kendi kendime sırtıtmam sürerken bakışlarım lavabo denilen yerde gezindi. Çok da kötü sayılmazdı. Karşımda yan yana iki kapı vardı. İkisini de kontrol ettim. Biri banyo biri de lavaboydu. İhtiyaçlarımı karşılayıp yüzümü yıkadım. Saçlarımı geri savurup, yanaklarımı cimcikleyerek renk katmaya çalıştım. Bugün dünkü kadar pasif durmadan kendimi Akkadın'a gösterme planlarım vardı.

Dışarı çıktığımda mutfakta değildi. Üst kata ilerledim. İkisi de dünkü gibi yer sofrasındaydı. Timur üzerine bordo, bol bir tişört geçirmişti. Sessiz adımlarla yanına yöneldim. Yere oturup sofra bezini dizlerime çektim. Timur domatesle salatalığın olduğu tabağı benim önüme çekti. Sonra da diğer köşedeki balı ve yağı. Akkadın'ın önünde duran üç çay bardağından en açığını alıp önüme bıraktı.

"Hayurdur?" dedi Akkadın sorgulayan bir terslikle. "Her şeyi yığdın karının önüne." *Karının* kısmını şiddetli bir imayla bastırmıştı. "Biz ne yiyeceğiz? Boh mu?"

Haklılık payı yüksekti. Dişlerimi dudağıma geçirerek bakışlarımı Timur'a çevirdim. Yine umurunda değildi. Elindeki mısır ekmeğini ısırdı.

"Sen uzanırsın."

"Karın uzanamıyor mu?" Gerekli kısmı yine fazlasıyla vurgulamıştı. Başıma demir tabak fırlatmasıyla aynı etkideydi.

Çatala iki dilim domates takıp ağzına attı. Nenesinin sinirine karşı muazzam bir boş vermişlikle lokmasını yuttu.

"Onun yarası var."

"Köşelerde fingirdeşirken yarası aklına gelmiyor ama."

"*Karın*, demedin mi?"

Kafasına şaplağı yedi. İkisini de umursamadan ortadaki mıhlamadan yemeye devam eden bakışlarım bile bu tokatla Timur'a dönmüştü. Başı önündeyken nenesine en ters bakışını attı.

Bu sefer umursamayan Akkadın'dı. "Zukkumlan yemeğini, kalkıp git gözümün önünden. Yoksa çekip vuracağım seni, az kaldı."

“Vurup durmasanız mı adama?” demeden edemedim. İçim acıyordu. “Yani tamam, torununuz ama sonuçta kaç yaşına gelmiş, koca adam, değil mi?” Makul ve saygılı olmaya çalışıyordum.

Akkadın’ın sert bakışları bana döndü.

“Deve kadar boyu varken horoz kadar aklu yoksa ne yapacağız gelin hanım? Onu da söyle istersen.”

Yedirecek değildim.

“Yaşından daha fazla aklımın olduğuna emin olabilirsiniz.”

Burnundan küçümser bir ses çıkardı.

“Benim büyüttüğümü bana mı anlatıyorsun sen?”

Duruşumu bozmadım. Dik dik bakmaya devam ettim.

“Estağfurullah, haddim değil. Ama yakını da olsa birinin ona böyle davrandığını görmek hoşuma gitmi-”

Timur kafasına bir şamar daha yediğinde kelimelerim yarım kaldı. Bu şamarı neden yediğini o da anlamamış gibi göz kırptırarak baktı nene-sine. Akkadın hâlâ çatık kaşlarıyla bana bakıyordu.

“Aynen öyle. Haddin değil!”

“Nene!” diye çıkıştı Timur.

“Sus, ula! Anladuk, karın! Davun bassun seni. Zıkkumlanun şu yemeklerinizi de kalkun. Yeter!” Dirseğini dizine dayayıp ağıt yakar gibi alnını avcuna yasladı. Kendince haklıydı.

Şu an susmamın tek nedeni Timur’un daha fazla dayak yiyeceğine emin olmamdı. Sofrayı kafasına geçirme düşüncesi korkutucu bir şekilde gözümün önünde canlandığında dilimi ısırarak sustum. Başka biri olsa asla yapmayacağım şeyleri karşımda bu iki kişi varken yapmam inanılmazdı. İyi yanını inkâr edemezdim. Kötü bir enerji almıyordum. Kızdığım da kendimi savunmak için daima çıkardığım pençelerimi de çıkarmıyordum ama bazen sinir bozucu olduğunu inkâr edemeyecektim.

Sessizliğe büründüm. Herkes yemeğine odaklanmıştı. Ağır ağır yağlı ve ballı ekmeğimi yemeye devam ederken fark ettiğim bir şeyle duraksadım. Tadı çok güzeldi. Hiç yağ ve bal görmemiş değildim ama bu başkaydı. Mıhlama da güzeldi. Hatta fazlasıyla güzeldi.

“Mıhlama çok güzel olmuş, elinize sağlık.”

Huysuz ama makuldü.

“Mıhlama çiviyle duvara olur. Onun adı muhlama.”

Öyle diyorsa öyleydi. Sessizce onayladım. Çaydan bir yudum aldım. Sonra bir yudum daha. Yetmedi, kokladım. Bu başka bir şeydi. Bambaşka bir şey. Hem tadı hem kokusu öyle hoştu ki ömrümün sonuna kadar bu çayı içebilirdim.

Öyle de oldu. Hızla bitirdiğim boş bardakla mazlum bakışlarım Akkadın'daydı zira çay onun yanındaydı. Göz kırıştırdım. Bakışları önündeydi ama ona baktığımı fark ettiğinde ağzındaki lokmayı çiğnerken bana baktı. Avcumun arasındaki boş bardağı fark etti. Ters ama tatlı bir şekilde elini bana uzattı. Bardağı vermem için parmaklarını açıp kapadı.

Tam olarak bundan bahsediyordum. İnsanı sinirlendiriyordu ama aynı zamanda da kıyamıyordu. Tatlıydı. *Tıpkı Timur gibi*. Yeni çayım geldiğinde onu da hızla bitirmiştım. Dördüncü bardaktan sonra durmayacağımı anladığından olsa gerek ayaklanıp, sofrayı kavrayarak merdivenlere yönelmişti.

O sırada bala ekmek banan Timur'u ve elinde beşinci çayıyla kalan beni umursamadı. Adam son lokmasını zorla sofradan kurtarıp ağzına attı. Ben çayı dudaklarıma götürürken kalakaldım. Merdivenlerden aşağı inerken sessizce arkasından baktık.

"Sinirinin sekiz dakikada geçtiğine emin misin?" diye sormadan edemedim.

Derin bir nefes verdi.

"Emin ol, bu en sakın hali."

Bu defa derin bir nefes veren bendim. Bıkkınca baktım kendisine. "Sana bu zamana kadar dediğim bütün *ne değişik adamsın* söylemlerini unut. Seni büyüten kişiye göre oldukça normalsin."

Minik bir tebessüm belirdi dudaklarında. Kendini geri atıp sırtını arkasında kalan sedire yasladı. Çenesi dik, bakışları yine kalbime zarardı. "Çünkü beni büyüten o değil," dedi ağır ağır. "Nenenin yanına geldiğimde büyümem gerektiği kadar büyümüşüm."

Akkadın'ın dün gece söylediği söz düştü aklıma. *Elime düştüğünde yaralı bir aslandı koçarı...*

Kendine dair söylediği şeyler bu denli sınırlıyken bulduğum bilgiye ilgiyle sarılmam kaçınılmazdı. Her şey parça parçaydı. Tamamlamakta zorlanıyordum. Annesi ölmüştü. Babasıyla arası pek iyi değil gibiydi. *Ablam vardı*, demişti. Sadece onun adı geçtiğinde, sesine bariz bir hüzün hâkimdi.

Güldeste...

Güldeste neredeydi? Ölmüş müydü? Yoksa o da yaşarken gömülenlerden miydi? Parçaları birleştiremiyordum çünkü tam ortada, eksik olan daha büyük bir parça var gibiydi. Merak her geçen gün biraz daha artıyordu. Çünkü ona dair hislerim her geçen gün biraz daha büyüyerek kalbimin her bir köşesine yayılıyordu.

“Buraya gelmeden önce neredeydin?” dedim usulca. En önemlisi neden buraya gelmek zorunda kalmıştı?

Sessiz kaldı. Bakışlarının sesi vardı ama okuyamadım. Gözlerinin lisanını bildiğimi sanırdım ama bu defa ne düşündüğünü tahmin edemedim. Tam o an Akkadın, “Gelin!” diye bağırdığında bakışlarımı ondan koparıp merdivenlere baktım.

“*Gelin*, derken ikimizi birden mi çağırıyor yoksa *gelin* olan benden mi bahsediyor?”

Akkadın, “Gelin Hanım!” dedi. “Gel buraya.”

“Yeterli bir cevap.”

Hızla yerden ayaklandım. Bunu yaparken omzundan destek almak zorunda kalmıştım. Elimdeki çay bardağıyla merdivenlere yöneldim.

Arkamdan, “Merdivenlerden yavaş in,” dediğini duydum. Sesinde minik bir endişe vardı.

Kendi kendime tebessüm ederken, “Topuklularım yok. Merak etme,” diye cevapladım. Son basamağı da aşıp mutlu mesut mutfağa yöneldiğim an yüzüme doğru uzatılan bir yoğurt kovasıyla irkildim. Bir adım geri lerken kovaya ve onu tutan Akkadın’a boş boş baktım. Mutfağın kapısında dikiliyordu. Ne yapmamı istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ben ona baktım o bana. Ben göz kırptım, o kaşlarını çatı.

“Al şunu, ardımdan gel,” diyerek beni bu azaptan kurtardı ama hâlâ ne yapacağımıza dair derin düşünceler içindeydim.

Kovayı kucağıma iteledi. İki kolumla sarıldım. Kapıya doğru ilerledi. Girişteki siyah, plastik çizmeleri ayağına geçirdi. Kapının yanındaki askılıktan yeşil bir yazma alıp saçını kapadı. İki ucunu başının üzerinde bağladı. Bakışları bana döndü.

“Gel şöyle.”

Kapının yanında Timur’un bana aldığı, benim masamın üzerine bıraktığım güllü lastik ayakkabılar vardı. Akkadın buraya getirmiş olmalıydı. Masumca göz kırptırarak önüne gittim. Askılıktan bu defa siyah

ama gri, parlak pulları olan bir yazma aldı. “Yaklaş,” dedi ters ters. Yaklaştım. Aynı boyda sayılırdık. Yaşlıydı ama kamburlaşmamıştı. Hâlâ oldukça dinç görünüyordu. Sinirini stresini zerre içinde tutmadığı için yaşlanmıyor olabilirdi.

Pullu yazmayı başıma attı. Saçlarımı geri alıp uçlarını altından geçirdi ve başımın üzerinde bağladı. Bunu yaparken yüzüme değil, kafama bakıyordu ama kısa bir an gözleri gözlerime değdi. Koyu kahve harelerinin içinde bir kıvılcım gibi parlayan turuncu çizgiler vardı. Gözlerimde onun için uzun diyeceğim bir süre oyalandı. Tanıdık bir iz görmüş gibiydi. Garip bir sıcaklığı vardı ellerinin. Başımın üstündeki elinden zerre rahatsız değildim mesela. Gözlerimi kaçırmadan ona baktığımı fark ettiğinde elini başımdan geri çekti. Sıcaklık gitti.

Arkasını dönüp kapıyı açtı.

“Lastiklerini giy, peşimden gel.”

O dışarı çıkarken yüzüme vuran güneşle irkildim. Aynı saniyelerde merdivenlerin ucunda Timur belirdi. Ama beni elimde kova, başımda pullu bir yazmayla görmeyi beklemiyor olmalıydı. Birkaç saniye boyunca göz kırptırarak baktı. Ben başıma geleceği anlamamıştım ama o anlamıştı.

Sıkıntıyla oflarken, “Nene, hayır,” dedi. “Öyle bir şey yapmayacak.”

Kapıdaki Akkadın ters bir bakışla baktı. “Ne oldu, koçarı? Kıyamadın mı karma?” Gerekli kısmı yine fazlasıyla vurgulamıştı. *Anladık, nene. Karısıyız!* Bu kelimeye bu kadar hızlı alışacağımı asla düşünmemiştim ama dünden beri en az kırk kere söylenmişti.

Timur bana doğru ilerledi ama bakışları nenesindeydi.

“O kadar da değil. *Dinlenmesi gerek*, diyorum. Ne yapılacaksa ben yaparım.”

“Kes sesini, sıçarum gırtlığuna!” diye bir cevap aldı. “Sen zaten yapman gerekeni yapacaksın.” Kapının köşesinde olduğunu fark etmediğim baltayı eline aldığı anda irkilerek Timur’un arkasına geçtim. Sağı solu belli olmuyordu. Baltayı ve ipi Timur’un göğsüne yasladı. “Doğru dağa, odina! Yok öyle yeyup, içip, sıcup yatmak. Siz ağa, ben ağa, işleri kim yapa? Hayde!” Arkasını dönüp sol tarafa doğru ilerlemeye başlamıştı. “Gelin Hanım, beni takip et!” diye bağırdı gözden uzaklaşırken.

Ne yapacaktık yani? Çay mı toplayacaktık? Bostan mı ekecektik? Belki de ahır temizlerdik. Bunların hepsi çiftlik hayatından az çok alışkın olduğum şeylerdi. Beni bunlarla korkutamazdı. Derin bir nefes vererek

Timur'un arkasından çıktım. "En kötü ne olabilir ki?" diye kendimi teselli ediyordum. "Hadi, ne derse yapalım."

Minik topuklu lastiklerimi giydim. Fazlasıyla tatlıydılar. Tam kapıdan çıkacakken kolumdan yakaladı. Ona döndüm. Kahveleri, kucağımda sıkı sıkı tuttuğum kovada, başımdaki yazma ve güllü lastiklerimde gezindi. Nenesine bakan ters ifadesi sekteye uğradı. Bir şey diyecek gibi oldu. Dudakları aralanıp kapandı. Gülecek gibiydi ama onu da yapmadı. Sadece baktı. İçimi sımsıcak yapacak kadar yumuşak bir bakıştı.

"Ne?" dedim bu bakışı yüzünden. Elim tedirginlikle başımdaki yazmaya gitti. "Çok mu kötü takmış?" Makyajsızlık yeterince canımı sıkıyordu zaten. Şu an sevindiğim tek şey lastiklerimdeki güllerle kırmızı elbisemin uygun olmasıydı.

"Başını iki yana sallasana," dedi.

Anlamadım ama sorgulamadım. Başımı iki yana salladım.

Tebessüm eder gibi oldu ama minik bir hareketlenmeydi. Yanılıyor olabilirdim. "Biraz daha hızlı," dedi.

Dediğini yapıp biraz daha hızlı salladım. "Amacımız ne?" diyordum bir yandan da.

Elini başımın üzerine atıp hareketlerimi durdurdu. Gözlerimde oya'andı gözleri. Kahve yeşile karıştı. Bu defa dudaklarında beliren tebessüm derindi. "Olmuşsun pullu," diyen mırıltısı efsunlu bir sihir gibi dökülmüştü dudaklarından.

Karadeniz'e bürünmem hoşuna gitmiş olmalıydı. Bende onu Kadife'yle görünce böyle oluyordum. O aklıma geldiği an özlemiyle doldum ama yuttum. Hüznü o an için geriye iteledim. Cilveyle gülümseyip, "Yakışmamış mı?" diye sordum.

Elini başımın üzerinden çekmedi. Ben alttan baktım, o üstten. Cevap olarak dudakları alnıma değdi. Pulun alnıma değdiğini hissettiğim kısma derin bir öpücük bıraktı. Gözlerim istemsizce kapandı. Dudaklarımdaki tebessüm ise büyüdü. Yine sessiz bir cümlesi vardı.

Yakışmamasının imkânı var mı Ahu?

Gülüşüm büyüdü. Daha da kalabilirdim yanında ama yine Akkadın baskını yemek istemiyordum. "Oyalama beni, işim var," derken geriledim. Ne işim olduğunu bile bilmiyordum oysa. Parmak ucumda yükselip çenesinin altına, tam derin çukura minik bir öpücük bırakarak geriledim.

"Gitmene gerek yok," dedi kolumdan kavrayıp. "Bağırır bağırır susar."

“Olmaz,” derken kolumu elinden sıyırdım. “Zaten çat kapı geldim, rahatsız ediyorum kadını. Bir de yan gelip yatamam.”

“Kimseyi rahatsız ettiğin yok, Ahu.”

Gülümseyerek kapıdan çıktım. “Ama yardım etmezsem ben rahatsız olurum,” dedim.

“Dama inek boku temizlemeye gidiyorsun. Haberin olsun.”

Güllü lastiklerim, kırmızı elbisem, keşan desenli çoraplarım ve pullu yazmamla evin önüne çıktım. Ona döndüm. Benim için endişeli görünüyordu. “Ne sanıyorsun sen beni? Çıtkırıldım şehir kızı mı? Hatırlatmak isterim ki çiftlikte büyüdüm.” Gülerken Akkadın’ın gittiği yöne doğru ilerledim. “*Karının* elinden her iş gelir, merak etme.” Akkadın gibi gerekli kısmı vurgulamıştım. Cilveli gülüşüm tüm yüzüme yayıldı.

Bak sen, der gibi bir ifade belirdi yüzünde, hoşuna gitmişti. Dudağının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. Bir günde fazlasıyla tepki alıyordum. Hem de daha günün başındayken. Bugün insanlık için küçük ama ilişkimiz için büyük bir adımdı. Gülerken geriledim. Dudağındaki tebessüme uzun uzun bakabilirdim ama bunun sonucunda Akkadın kovayı kafama geçirirdi.

Evin arkasına ilerledim. Minik, kulübe gibi bir yer vardı. Dam denilen kısım burası olmalıydı. Adımlarımı etrafımı çevreleyen manzara duraksattı. Sabahın erken saatleri olduğu için etrafımızı sarmalayan dağlara beyaz bir duvak gibi sis çökmüştü. Dağların en zirvesine, en gizli köşeye, çok ayrı bir dünya saklanmış gibiydi. Yeşilin bin bir tonu birbiriyle, daha sonra da kahveyle karışıyordu. Gözlerimi kapatıp kelimelerle anlatamayacağım kokuyu içime çektim.

Bin bir çeşit çiçek, yeşillik, toprak, yağmur ve o. *Timur*. Memleketi gibi koktuğunu yeni fark ediyordum. Burasıydı o. Başı bu dağlar kadar yüksekteydi. Hüznü dağları sarmalayan sis kadar bulanık ve ağırdı. Gözleri toprak kadar kahve, elleri bu ormanlar kadar umut doluydu. Etrafımda olduğunda bu dağların arasına saklanmışım gibi kendimi güvende hissediyordum. Burası Timur’un memleketiydi. Timur ise benim memleketim.

Derin bir nefes daha çektim içime. Gözlerimi açtığımda fotoğraf makinem olmadığı için yıllar sonra ilk defa kendime kızdım. Bu eşsiz manzaranın her bir köşesini ölümsüzleştirmek istiyordum. Hafızam zayıftı. Etrafım, unutmaktan ölesiye korktuğum detaylarla doluydu.

Sırtımdaki ölümün sızladığını hissettim. Varlığını belli etti. Unuttuğum her an bunu yapıyor, hayatıma devam etmemem için bir lanetmiş gibi sızlıyordu. İfadem bozguna uğradı. Aklıma gördüklerim değil, geride bıraktıklarım düştü. Biricik, Defne, Kadife ve Cemil baba. Hatta Adriel. Hepsinin iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Hevesle ilerleyen adımlarım aklıma düşen detaylar yüzünden ağırlaştı. Çiçekli, hafif topuklu lastiklere değdi bakışlarım. Yıllarca topuklu üzerinde yürüdükten sonra şu an yalınayak yürüyormuş gibi hissediyordum.

“Yarın sabaha gelirsin inşallah!” diye bağırان Akkadın’ın sesiyle irkildim.

Damın kapısındaaydı. Ellerini beline atmış, beni bekliyordu. Hızlandım. O içeri girerken peşine takıldım. Dışarısı kadar aydınlık bir alan değildi. Sarı ışııkla aydınlatılmıştı. Çok büyük diyemezdim. Sol yanımda iki inek vardı. Biri sarı, diğeri ise siyah beyazdı. Karşısında kalan kısma tahtalardan çit yapılmış, bu kısımdan ayrılmıştı. Orada da minik, kahverengi bir buzağı vardı. İçeri girdiğim anda hepsi yabancı olduğumu hissetmiş gibi bakışlarını bana çevirdi.

Birkaç saniye bakiştık. *Möö*, diyerek gerekli tepkisini dile getiren buzağı oldu. Zayıf ama uzun görünüyordu. İnce bacaklarıyla bulunduğ alanda hoplayarak tahtalara kafa attı. Başını tahtaların üzerinden aşırıp bana bakmaya çalışıyordu ama çok küçüktü. Bu çabaları öyle tatlıydı ki gülmemek elde değildi.

Akkadın, “Bu, Narkız,” deyince bakışlarımı ona çevirdim. Kahverengi ineği gösteriyordu. Parmağı siyah beyaz olana döndü. “Bu, Yıldız.” Adının nereden geldiğini anlamak zor olmuyordu. Beyaz alnının ortasında siyah, yıldızı andıran bir leke vardı. Parmağı buzağıya döndü. “Bu da Narkız’ın yavrusu. Adı, Timur.”

Timur’la bakiştık. Bir daha *möö*, dediğinde gülmemek için dudaklarımı dişledim. Torununa olan sevgisi inanılmazdı. “Torununuzu çok seviyor olmalısınız,” diye mırıldandım gülüşümü saklamadan. “Adını buzağınıza verdiğinize göre...”

Timur inatla tahtalara kafa atmaya devam ediyordu.

“Adı Timur çünkü en az onun kadar got kafalı,” diye net bir cevap verdi.

Timur tahtalara bir kere daha kafa attı. Sonra bir kere daha. Hak vermemek elde değildi. Gülüşüm büyüdü. “Ee, burayı mı temizleyeceğim?” diye sordum. Oysa her yer fazlasıyla temiz görünüyordu.

Hâlâ tersti. “Çok istiyorsan yarın sabah erkenden gelip temizlersin, Gelin Hanım. Şimdi gel şöyle.” Eğilip arkasında kalan tabureyi aldı. Gidip kahve ineğin yanına bıraktı. “Benim fıtığım var. Artık inekleri sen sağacaksın.”

Dam temizlemek bile daha makul olabilirdi. “Pardon?” dedim şaşkınlıkla.

Küçümser ifadesi büyüdü. Kaşlarıyla tabureyi işaret etti. “Görelim marifetlerini, gelin.” Görecek bir şey olmayacağına adı gibi emin görünüyordu.

“Çay toptasaydık?” diye daha olası bir öneri sundum.

“Onu da yapacağız, merak etme,” dedi.

Aynen, meraktan perişan olmuştum. Ben kalakalmışken, duvarın dibindeki tahta kutunun içindeki otları kucaklayıp buzağı Timur’a ilerledi. Hiç de fıtığı var gibi durmuyordu. Asıl benim belimde platin vardı. Bu küçümser hallerine dik bir bakışla karşılık verdim. Ağlayarak gideceğimi falan düşünüyor olmalıydı. Ama beni henüz tanımıyordu.

Derin bir nefes vererek Narkız denen ineğe ilerledim. Kovayı taburenin üzerine bıraktım. Önce ağır ağır karnını okşadım. “Narkız mısın sen?” dedim kısık, nahif bir sesle. Atlara yaklaşımdan önce güvenli biri olduğunuz konusunda onları ikna etmeliydiniz. Bana göre bu kural bütün canlılar için geçerliydi. İrkildi. Başını bana çevirdi. Karnındaki elim alnına ilerledi. Boynunda asılan zilin sesi başı hareket ettikçe her yeri dolduruyordu. “Memnun oldum, Narkız,” dedim kocaman gözlerine bakarken. Artık fazla kıpırdanmıyordu. Gülerек alnını ve karnını okşamaya devam ettim. “Sakin olursan canını acıtmam, tamam mı?”

Dönüp Akkadın’a bakmadım. Eteklerimi toparlayıp tabureye oturdum. Kovayı ineğin altına aldım. Bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. Yalan yok, çok da sevdiğim bir aktivite değildi. Çitliğin aşağısında büyük bir mandıra vardı. Küçükken sık sık çiftlikten kaçır, mandıraya giderdim. Cemil babamın orada hatırı sayılır dostları vardı. Babam öldükten sonra okul olmadığı zamanlarda her şeye yardım ettiğim için mandıraya da birlikte giderdik. Cemil baba çiftlik sahibiyle konuşarak, işlerini hallederken ben inek sağan teyzelerin yanına gider, merakla izlerdim. En sonunda ise merakıma yenik düşerek bana da öğretmelerini istemiştim.

Öğrenmiştim ama çok da hoşlandığım söylenemezdi. Atlar daha makuldü. Özellikle huysuz atım Kadife. Yıllardır inek sağmamıştım. Şu an

yapabilir miydim emin değildim ama Akkadın'ın bakışları üzerimdeyken başka seçeneğim yoktu.

Üçüncü çekişte süt gelirse bu işten sıyrılırız, Ahu. Hadi kızım, göreyim seni.

Bordo ojeli parmaklarım ineğin memelerinde bir hayli zıt dursa da ellerim o kadar çekingen değildi. İki ucu da üç kere çektim. Dördüncü çekişte süt çıkmaya başladığında sevincim görünmeye değerdi ama asil duruşumu bozmadım. Kalkıp Narkız'ın boğazına sarılma isteğiyle tutuşsam da kendimden emin bir şekilde sağmaya devam ettim. Paslanmış ama o kadar da formdan düşmemiştim. Yaram sızladı. Aynı saniyelerde birkaç dakikadır kıpırdamadan, öne eğik durduğum için belim ağrımaya başlayınca dikleşmek zorunda kaldım.

Ot tozu yüzünden kaşınan burnumu elimin tersiyle silerken bakışlarım Akkadın'a takıldı. Elindeki otları buzağı Timur'un önüne bırakmamıştı. Kucakladığı otlarla beraber şaşkın şaşkın beni izliyordu. Timur tahtalara bir kere daha kafa attı. Akkadın ona dönen bakışlarımla irkilerek toparlandı. Yine sert ifadesine büründü. Arkasını dönüp, buzağının olduğu tahta kısmın kapısını açarak içeri girdi. Timur bacaklarına sürtünürken otları önüne bıraktı.

"İnek sağmayı nereden öğrendin?" dedi ağzının içinde.

İleri eğilip sağmaya devam ettim. "Büyük bir çiftlikte büyüdüm. Babam seyisti. Atlara bakar, eğitimleriyle ilgilenirdi. Yanımızda da bir mandıra vardı. Sık sık oraya gider, inek sağan teyzeleri izlerdim. Onlar öğretti." Bir kere daha doğruldum. Platin fıtıktan beterdi. Elim belime gitti. O zamanlar *ne işime yarayacak inek sağmayı bilmek*, diyerek bu hevesimden çabuk soğumuştum. Hayat sürprizlerle doluydu. Belimi kısa bir anlığına ovalayıp sağmaya devam ettim.

"Gençliği de boh ettin," diye söylenme sesi geldi. "Çiftlikte büyümüşsün ama iş yapmamışsın, belli. On dakika inek sağdun, kırk kere beline yapuştun!" Buzağının yanından çıkmış, kapısını kapatıyordu. "Kalk. Gerisini ben yaparım."

"Yorulduğum için değil, belimde platin var. Yoksa yaparım, işten kaçmam ben, Akkadın Hanım."

Kaşları bu defa sorgular bir ifadeye büründü.

"Bu yaşta ne platini?"

Yeniden sağmak için eğildim.

“Bir kaza geçirdim. Vücudumdaki tüm kemikler neredeyse kırıldı. Ama en büyük hasar belimdeydi. Tedavi için platin gerekiyordu.”

Açıklamam tekdüzeydi ama içinde sayısız ızdırap vardı. Geçmiş, pençelerini zihnimden çekmiyordu. Kenan’ın sırtıma işlediği ölüm bu andan sonraydı. Şeytanın eline o kazadan sonra düşmüş, hayatım o kazadan sonra bir canavarın yaşaması için bedel olarak ortaya sürülmüştü. Sırtımdaki platinleri bile onun izniyle yerleştirmişlerdi. Hastane odasında acı içinde inlerken doktora söyledikleri zihnimde canlıydı.

Dövmenin hiçbir köşesine zarar gelmemeli. Her ne yapacaksanız bir milimini dahi bozmadan yapın. Doktor, varını yoğunu ortaya koy, olur mu? O ölürse seni ameliyathaneden çıkmadan yok ederim.

Hayatımı elinde tutmuştu. Doktor *dövme bozulabilir*, deseydi o ameliyatı yaptırmaz, beni o hastane yatağında yıllarca makinelerle yaşatırdı. Sunduğu iki seçenek de azap doluydu. Süt sağan ellerim duraksadı. Hayatın bana sunduğu her ölüme ve yaşama razıydım. Ama bana sunulan bütün seçenekler şeytana aitti. Ya *yaşa ama ruhunu ver* ya da *öl ama ruhunu bedeninde tutmaya devam et*, diyordu. Çünkü ruhum asla önemli değildi. Önemli olan bedenimdi.

Akkadın’ın, “Boynundaki yara da mı o kaza yüzünden?” diyen sesi derinden geldi ama beni kendime getirmeye yetti.

“Evet,” dedim sadece. “O günden.” *Beni o günden kurtaran yine torunundu*, diyemedim. Süt azalmıştı. Artık durmam gerekiyordu. Ayağa kalkıp kovayı aldım. “Bitti,” dedim tebessüm etmeye çalışarak. “Eve mi götürmeliyim?”

Yıldız’ın karnını okşuyordu. Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. “Mutfağa bırak.” Sesi önceki kadar aksi değildi.

Damın çıkışına yöneldim. Beni gören buzağı Timur tahtalara üst üste kafa attı. Kapıdan çıkarken, “Dur, ula sen de,” diye yükseldi Akkadın. “İçerideki öküz bitti, bir de sen başladın. Sus! Anladuk, sen de sevdin. Fışki mi var bu kızda?”

Buzağı Timur bir daha kafa attıysa da duymadım. Elimde süt dolu bir kova, ayağımda çiçekli lastikler, başımda siyah pullu bir oya varken, tebessüm ederek ilerledim. Yaram acıdı, sırtım ağrıdı ama hiçbirisi rahatsız etmedi. Adını koyamadığım, kaynağını bulamadığım bir huzur hissettim. Ölüm hâlâ sırtımdaydı ama burada da bir hayat vardı.

Etrafa bakınmaya devam ediyordum. Bulunduğumuz tepenin aşağısında çaylık vardı. Belki de burası da Akkadın’a aitti. Çaylığın aşağısında

bir ev daha vardı. Balkonunu göremiyordum ama insanların gülme ve çay bardağına vuran kaşıklarının sesleri geliyordu. Muhabirken hayata dair her bir detayı incelemeye bayılırdım. Kralşan kendimin bildiğim ne varsa sömürmüştü. Şu an içimde beliren duygu muhabirlik zamanlarımla aynıydı. Birkaç gün önce ölümün kıyısından dönmüştüm ama şimdi hayatı hiç içime çekmediğim kadar derin soluklarla dolduruyordum. İlerideki patikada gülererek koşan mavi önlüklü çocuklar vardı. Sırtlarındaki çantalara tekme atıyorlardı.

Tebessümüm büyüdü. Yabancılık çekmiyordum. Garipti. Ama tam evin köşesini döneceğim anda karşıma çıkan iki adamla duraksayıp geriledim. Refleks olarak bağıracaktım ama gördüğüm yüzler buram buram *biz buranın yerlisiyiz*, diyordu. Akkadın'a gelmiş olabilirlerdi. Sarı saçları, mavi gözleri ve sivri burunlarıyla ikiz gibi benziyorlardı ama bir o kadar da farklıydılar. Ben bir adım gerilediğimde, ikisi de aynı anda sııttı.

“Yenge!” dedi birisi. Oldukça neşeliydi.

“Ula, ne yengesi, got kafa?” diye çıkıştı diğeri. Bana dönüp o da sııttı. “Gelun Hanum, diyecesun. Değil mi Gelun Hanumcuğum?”

Boş boş göz kırptırdım.

“Şaşurdunuz tabii,” dedi. Kibar olmaya çalışıyordu. “İlhami biraz gaba bir adamdur. Gusuruna bakma! Ben, Rahmani.”

“He!” dedi diğeri hevesle. “Ben de İlhami.”

Rahmani yanındaki adama döndü.

“Ula, dedik oni, da!”

“Ula, ben demedum!”

“Ula, ben dedum ya.”

“Bak şimdi,” dedi İlhami ciddiyetle. “Senun deduğun senundur. Benum dediğim benumdur. Benum dediğumi sen demiş olursan ne olur?”

Ciddiyetle dinliyordu Rahmani.

“Ne olur?”

Sııttı İlhami.

“Sen demiş olursun, da!”

Ama Rahmani bıkmış gibiydi. “Ula, ben de oni diyrim, da. Bileman sus. Koyayum o ak-” Bu noktada bakışları bana döndü. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. “Kusura kalma, Gelun Hanumcuğum. Deduğum gibi İlhami bileman gabadur.”

Tebessüm etmeye çalıştım.

“Sorun değil. Akkadın’a geldiyseniz d-”

“Sağa!” diye yükseldi Rahmani. Şok içinde ona baktığımı görünce sesini alçalttı. “Ne Aknenesi? Sağa geldük, da.” Sırıttı. “O her gün çördüğümüz adam.”

Belli ki dedikoduya gelmişlerdi. Şok ifadem aydınlanmayla toparlandı.

“Bana mı?”

“He, sağa,” dedi İlhami. Ağız arama zahmetine girmedim. “Ace Zehiroğlu’nin essahtan karisi misun?”

Rahmani yanındaki adama en umutsuz bakışıyla bakıyordu.

“Ula, ey ki *ağurdan gidelum*, dedik. Nette sen şimdi?”

En azından dürüsttü. İkisi her an kavga edecek gibi duruyordu. Daha kaç kere bu açıklamayı yapacaktım, bilmiyordum ama bütün köyü kapı kapı gezip *ben Zehiroğlu’nun karısıyım*, diyecek gibiydim. Bu haber yayla için kritik bir önem taşıyor gibiydi.

“Öyleyim,” dedim sadece. Üzerimdeki *onu zor durumda bırakıyorum* duygusundan yavaşça sıyrılıyordum. Sevgilisi olmadan karısı olmam, hayatım için muazzam bir şoktu ama alışması kolaydı. Zira tam olarak öyleymişim gibi davranıyordu. *Zehiroğlu’nun karısı...*

İkisi de merakla bana bakıyordu. İlhami denem adanın kaşında ve dudagının üzerinde benler vardı. Yanındaki adamdan bu şekilde ayrılıyordu. İkisi bana ilgiyle bakarken, aklıma takılan bir soruyu sorup, “Kardeş misiniz?” dedim.

“Yok,” dedi Rahmani. “Emicemin uşağı.”

Onayladı İlhami.

“He, o da benim emicemin uşağı.”

Gözlerim ikisinin arasında gidip geldi. “Çok benziyorsunuz,” dedim.

“Ula, yok!” dedi Rahmani. “Benim burnum sağa doğru.” Elini burnuna attı.

“He,” dedi İlhami. O da elini burnuna attı. “Benimki de sola doğru.”

Onları yamuk burunlarından mı ayırmam isteniyordu? Hem de sabah yediğimi bile aklımda tutamayan bir hafızaya sahipken. Yine de eğlenceli insanlara benziyorlardı. Hissettiğim bir huzursuzluk yoktu. Süt dolu kova avuç içimi acıtmaya başlamıştı. İlerleyip aralarından geçtim. “Tanıştığımıza

memnun oldum, beyler,” dedim kibar bir tebessüm kuşanarak. “Şimdi izninizle.”

İkisi de iki yana çekildi ama evin köşesini dönerken peşime takılmışlardı. “Biz Zehiroğlu’nin ilkokuldan arkadaşlarıyuk,” dedi yanımda beliren Rahmani.

Güldüm.

“Öyle mi? Daha genç görünüyorsunuz.”

“Üç yaş ufağıyuk ama köy okulu, da! Bir, iki, üç, dört, beş... Hepimiz aynı sınıftayduk. Yani beraber okuduk sayılır,” dedi Rahmani. Şaşırtıcı değildi. Çoğu köyde böyle olduğunu muhabirlik yıllarımdan biliyordum. Savaş olan bölgelerde de eğitime devam eden okullar sınıfları birleştiriyordu.

Diğer yanımdaki İlhami elimden süt kovasını aldı. “Çok yakundik, çok,” dedi.

“Ben götürürdüm. Zahmet olmasın.”

“He valla, oldi,” diyerek büyük bir nezaket gösterdi. Kovayı yeniden elime tutuşturdu. “Ağırmış, he.”

Rahmani’den, “La, akluna koyayum,” diye bir cevap aldı. Bu defa kovayı elimden alan oydu. Arkadaşı adına mahcup gidiydi. “Dedum ya, İlhami biraz gabadur.”

Güldüm.

“Sorun değil.”

“Bizim uşak da bileman terstur,” dedi Rahmani. “Ace nasi evlendunuz?”

Dudak büzdüm.

“Bana ters değil.”

“Ee, konuşmay,” dedi İlhami.

Gülüşüm büyüdü.

“Benimle konuşuyor.”

“Ula, ha bunun garezi bize miydi?” dedi Rahmani. “Ağzundan lafi alana kadan münasip bir yerlerimizdeki kıllar ağarurdu.”

Gülüşü bu defa sesliydi. Bu evreye gelebilmek için soğuk yüzüyle kaç kere yüz yüze geldiğimi, buz tuttuğumu, kalbimin paramparça olduğunu bir ben bilirdim. Duvarlarına değen herkes kaçmış olmalıydı. O yüzden beni en başta inatla itmişti. Hayata karşı benim dikenim, onun

ise etrafına ördüğü duvarları vardı. Bir şekilde yaralarımız denk gibiydi. Ben yakarak savaşmayı seçmiştim, o ise yanarak. Ben zehrimi etrafıma akıtmıştım, o ise susarak içine.

“Ahu,” diyen sesi aynı saniyelerde kulaklarımı doldurdu. Evin önünde dikiliyordu. Odun için dağa gideceğini düşünmüştüm ama anlaşılan Akkadın’ı benim kadar dinlemiyordu.

Onu gördüğümde yüzümde oluşan gülücük gerçektir. Canlı, samimi ve umut dolu. Rahmani’nin elindeki süt dolu kovayı alıp hevesli adımlarla ona ilerledim. Çok ilerlememe izin vermemiştir. Benim on adımda adımlayacağım yolu birkaç saniye içinde aşip yanıma geldi. Kovayı elimden aldı.

“Ben sağdım,” dedim hevesle. Sesimde benim bile ilk defa duyduğum çocuksu bir neşe vardı. “Hepsini hem de.”

Etkilenmiş olmalıydı. Yine tebessüm etti.

“Etkilendin, kabul et.”

“Fazlasıyla,” derken, kolunu omzuma atıp kendine çekti. Kolunun altına sakladı. Güven duygusu her yanımdaydı. Onun duvarlarıyla benim dikenlerim arkasındaydık. Burada ikimize de kimse ulaşamazdı. Bizi yalnız biz görür, sesimizi yalnız biz duyardık.

Kolunun altına hapsoldüğüm için onunla birlikte geri döndüm. İlhami’yle Rahmani’ye bakıyordu. “Hayırdır?” dedi. “Ne işiniz var burada?”

İlhami, “Essahtan karun mi bakm-” diyecek oldu ama Rahmani iki eliyle ağzına ve kafasına sarılarak susturdu.

“Bizum kör Niyazigilin Osman emice varidi ya, sen gelmeden bir gün önce Allah rahmet eylesun, öldi.”

Nadir görülecek bir şekilde şaşırdı Timur. Yüzünü görmüyordum ama sesinden anlaşıyordu.

“O hâlâ yaşıyor muydu lan?”

“Ömri bereketliydi rahmetlinin.”

“Lan, ben gittiğimde zaten doksan yaşındaydı.”

Onaylamaya devam etti Rahmani. “İşte, sen düşün nasi bereketliydi.” Ellerini İlhami’nin üzerinden çekip üzerindeki yeşil gömleğe çekidüzen verdi. Sonra ise ekşimiş bir yüzle elinin içindeki tükürükleri İlhami’nin bordo gömleğine sürdü. Bir yandan ise anlatmaya devam ediyordu. “İşte, kendusunun adağı varidi. *Eğer ben ölürsem ağlamayın, kurban kesin, demişti.*”

Güldü İlhami. “Zaten arkasundan da ağlayacak kimse kalmadı. Herkesi gömdi rahmetli. Yani az daha zorlasa Azrail’i bile yanında götürecekti.”

Güldüm ama Osman amcaya ayıp olmasın diye dudaklarımı dişliyordum. Bir elim Timur’un omzumdan sarkıttığı elini kavradı. Parmak uçlarında oyalandım. İnek sağıp hâlâ ellerimi yıkamadığımı fark ettiğimde ise kendi kendimden iğrenerek elimi geri çektim. Önce ellerimi yıkamalıydım. Avcumu kokladım. Burnuma gelen dam kokusuyla yüzüm hafifçe ekşidi.

“Sonuca gel,” dedi Timur bıkkın bıkkın.

Rahmani bir komutandan emir almış gibi hazır ola geçip ellerini önünde bağladı. “Osman emice öldi diye kurban keseceduk, tosun kaçtı. Tutak oni dedik, Midiligilin kör Sileyman’ın götüne çaktı. Adamın bacağı çıktı. Tosun da aşağıdaki tepenun üzerine çıktı, inmiy. Deli de bir tosun, yaklaşıana da çakay. İmam efendi *ace Zehiroğli’na desek gelup yıkar mi tosunı*, dedi.” Hepsini tek nefeste söylediği için derin bir nefes verdi. “Hoh!” dedi rahatlamış bir şekilde. Yanındaki İlhami’ye döndü. “Eksik var mı?”

Başını iki yana salladı.

“Noktasi noktasine doğru, emicemin uşağı.”

İkisi de rahatlamış bir nefes verdi. Bakışlarımı, kolunun altına sindiğim adama çevirdim. “Bir köy dolusu adam, bir tosunu yıkamadınız mı lan?” dedi.

“Daha genç mi kaldı köyde?” dedi Rahmani. “Herkes gitti okumağa!”

“Siz nesiniz?”

İlhami güldü. “Ula, bizum gençliğimizden ne boh olur?” İkisi de aynı anda hunharca gülmeye başladı. Hoşlarına gitmiş olmalıydı. Ben de güldüm ama Timur doğal halindeydi, gülmüyordu.

“Geliyorum,” dedi sadece. Geri döndük ve eve doğru ilerlemeye başladık. Hâlâ kolunun altından çıkarmamıştı beni. Akkadın’a basılmadığımız sürece sorun yoktu. Normal bir çift gibi olduğumuzu hissettiğim ilk andı. Etrafımızda kan yoktu. Silah, nefret, öfke, ölüm korkusu ve yalanlar yoktu. Takınmak zorunda olduğumuz maskeler, onun görevi, benim lanetim çok uzağımızdaydı.

Sadece ikimiz vardık. Evin önüne geldiğimizde kolu omzumdan sıyrıldı. “Sen beni evde bekle,” dedi. “Döndüğümde Biricik’i arama işine bakarız.”

Hevesle ona döndüm.

“Gerçekten mi? Arayacak mıyız?”

Saçıma minik bir öpücük bıraktı. Onun için yeterli bir cevaptı. Evin tahta kapısını açıp, ayakkabılarını çıkararak içeri girdi. Kolu bedenimden ayrıldığında üşümüştüm. Elindeki kovayla mutfığa ilerliyordu.

“Evde kalmasam?” dedim tatlı bir sesle. “Ben de seninle gelsem olmaz mı? Köyü gezmiş olurum biraz. Çok sıkıldım evde.”

Mutfaktan çıktı. “Yaran var, yorulursun,” dedi.

Dimdik durdum. “İyiyim.” İnandırıcı olmak için gülümsedim. “Akka-dın’ın sürdüğü şey her neyse bir gecede acıyı çekip aldı.”

Yeniden karşımda belirip siyah spor ayakkabılarını giydi.

“*Seni sevdi*, demiştim. Yoksa bu geceyi sağ çıkaramazdın.”

Bu yaşansa zerre şaşırırmazdım. Ağzımın içinde, “Yine şanslı olduğum bir sabah,” diye homurdandım.

Kapıyı kapatıp elimi kavradı. “Yanına gelip soru sorarlarsa cevap vermek zorunda değilsin.” dedi. “Sadece yanımda dur, yeter.”

Elimi geri çekmeye çalıştım.

“Ellerim inek kokuyor. Bekle, yıkayıp geleyim.” Eve yöneldim ama elimi bırakmamıştı. Geri çekip ilerledi. Her şey gibi bu da umurunda değildi. Mecburen ona uyum sağlamıştım. “Ee, yıkasaydım,” diye sızlandım. “İneğin memesine dokundum.”

“Bokunu avuçlamadığına göre sorun yok.”

Yüzüm ekşidi.

“İğrençleşme.”

El ele ilerlemeye başladık. Ellerim uzun ve biçimli parmaklarını sıkıca kavradı. Tırnakları manikür yapılmış gibi biçimliydi. Buna her zaman şaşırıracaktım. Bu ellerle silah tutuyor ve savaşıyordu. Ama hiç kana değmiş gibi değillerdi. Normal bir çift gibi hissettiğim ikinci andı. Bu anları üçe ve katlarına tamamlayamadıkça rahat edemezdim.

Dün bu tepeyi kucağında çıkmıştım. Şimdi el ele iniyorduk. Bakış-larımı ayağımdaki lastiklere eğdim. Sürekli onlara bakmak istiyordum. Dudaklarımdaki tebessümü ise sadece ben görüyordum. “Nenen kızar

mı?” dedim aniden. Beni köyde gezdirmeye çok hevesli olduğunu sanmıyordum.

“Salla,” dedi geniş geniş. “Her zaman kızacak bir şey buluyor zaten.”

Tepenin bitiminde, patika yola inmek için aşağıya atlamamız gerekiyordu. Tek hamlede atlayıp bana döndü. Kollarımı ona uzatıp kendimi kucağına bıraktım. Kesinlikle bu nokta en sevdiğim zirveydi. Bir kolunu kalçalarımın altına dolamış, sıkı sıkı tutuyordu. Kollarımı omuzlarına yerleştirdim. Hemen indirmemiş, ilerleyip kucağında benimle bir kısımdan daha aşağıya atlamıştı. Toprak bir yola çıktık. Kucağında benimle toprağa ayak bastığı an önümüzden iki yazmalı teyze geçti. İkisi de yazmalarının ucunu ağzına kapatıp, bize göz ucuyla bakarak ilerlemişti. Aralarında geçecek muhabbeti tahmin etmek zor olmuyordu.

Endişelerimi dile getirmek zorunda kalıp, “Nenen bizi gebertecek,” dedim.

Yere bıraktı ve yeniden elimi avcunun içine hapsetti. Endişelerim onun endişe kategorisine girmiyordu.

“*Karın olduğunu tüm köye söyle*, demişti. Dediğini yapıyorum işte.”

“Sence bunu mu kastetti?”

“Doğru, *düğün yapalım*, demişti.”

“Timur!” Göz ucuyla yüzüne bakmaya çalıştım. Eğleniyordu bu hallerimle. “Biraz panikle be adam! Biraz *ne oluyoruz*, de. Niye her şeye hemen *tamam*, diyorsun sen?”

“*Başka biriyle düğün yapalım*, dediğinde *tamam*, demedim.”

Kaşlarım çatıldı. “*Başka biriyle düğün yapalım*, dedi mi?” Ne demek oluyordu o? Sağa sola bakındım. Günlerdir sönüp giden öfkemin midemde kıpırdanmaya başladığını hissettim. “Bana bak! Sözlün, beşik kertmen falan var mı senin bu köyde? Öyle dizilerdeki gibi biri çıkıp karşıma dikilirse seni mahvederim. Şimdiden söyleyeyim.”

Bu defa gülüşü tüm yüzüne yayılmıştı. Gülerken başını iki yana salladı. “Öyle bir şey olsa götümü keseceğini bildiğim bir kadının elinden tutup buraya getirmem, Ahu,” dedi. “O kadar da sik kafalı değilim.”

Şüphyle süzdüm. En azından canına okuyacağımın farkındaydı. “Düzgün konuş,” diyerek önüme döndüm ama şüphelerim sürüyordu. Aklıma Sekreter Sibel düştü. “Madem artık karınım...” diye yükseldim. “O Sekreter Sibel’le ne yapıyordun sen?”

“Hiçbir şey,” dedi geniş geniş.

“Ne zaman gelsem sana kahve getiriyordu.” Sessiz kaldı. “Hem de üzerinde *Tulpar* yazılı.”

Yine sessiz kaldı. Kıskançlıkla harmanlanan öfkem haddini aşma duygusuyla karıştı. Sevince abartıyordum, her zamanki gibi. Buraya getirmişti çünkü görev için saklaması gerekiyordu. *Karım*, demişti çünkü dedikoduları susturacak bir yalan lazımdı. Kendi içimde yine bir şeyleri abartarak yaşıyordum. Dişlerimi dudağıma geçirdim. “Kusura bakma, fazla ileri gittim,” dedim güçlü çıkarmaya çalıştığım bir sesle ama kırıntı ton sona doğru dudaklarımdan fırr etmişti. Engel olamamıştım. Öksürerek boğazımı temizledim. “Köyün en tepesindeki ev neden sizin?” diyerek başka bir konuya geçmeye çalışıyordum ama aniden durdu.

Elimi bıraktı ve bana dönüp kollarımın altından kavradı. Bir bebek gibi kucakladı. “Ne yapıyorsun?” dememe kalmadan, iki adım ilerleyip arkamızda kalan evin bahçe duvarının üzerine oturttu. Yüksek değildi ama göz hizasına gelmem için yeterli bir alandı. Ellerini iki yanıma yasladı. Kahveleri dikkatle yüzümde geziniyordu.

“Ahu,” dedi müptelası olduğum sesi. “Gidebildiğin kadar ileri git. O hakkı sadece sana tanırım. Sorabildiğin kadar soru sor. Cevapları sadece sana veririm. Ayrıca ben çok lisan bilmem. Bildiğim lisanda da tek bir isim var. Gerisi ilgimi çekmiyor.”

Kalbim bir kuş gibi çırpınırken onun ifadesi her zamanki gibi sakinlik doluydu. Öfke de söndü, kıskançlık ve haddini aşma duygusu da. Hafif kıvrıldı dudağım. Rize gibi bir konumda olmasak soluğu dudaklarında almıştım ama şu an imkânsızdı. Bu arzumu zorla bastırdım. “Hangi isimmiş o?” dedim.

“Ahu,” dedi efsunlu bir kelime mırıldanır gibi. Yazmadan yüzüme döken bir tutam saçı parmak ucuyla geri iteledi. “*Benim Ahu’m*.” Ciddiyle göz kırptı. “Burada bekle. Beş dakikaya geliyorum.”

Tebessümüm büyüdü. Başımı aşağı yukarı sallarken önce gerilemesini, daha sonra ise önüne dönüp patika yoldan aşağıya atiklikle atlamasını izledim.

Benim Ahu’m.

Gülüşüm derinleşti. Arkasından bakarken dişlerimi dudağıma geçirdim. Aitlik hissi ilk defa bu denli diriye. Bu zamana kadar hiçbir şeye körü körüne *benim*, demiş değildim. Bencillik yapacak kadar lüksüm olmamıştı. Bir his ilk defa bu denli sarhoş ediciydi.

Timur’un Ahu’su, Ahu’nun Timur’u.

Ciddi anlamda liseli ergenler gibiydim. Yoksa ellerimi oturduğum duvarla kalçamın altına sıkıştırıp ayaklarımı ileri geri sallamamın başka bir izahı olamazdı. Engel olmadığım sırtışıma zapt etmek için dudaklarımı dişlemeye devam ediyordum. Sersemletiyordu. Bu hissin sınırı ve ucu yoktu. Yaptıramayacağı şey de.

Radyom yanımda olmalıydı. Bütün aşk şarkılarını art arda patlatır, daimi dinleyicim olan Yazgülü Hanım'a içimdeki hislerden bahsedebilirdim. Timur'un ilerlediği kısımda büyük bir düzlük vardı. Ortadaki tosunun etrafını neredeyse on tane adam sarmalamıştı ama hiçbirini yaklaşılmıyordu. Sadece bir kişi tosunun boynuna ip dolamış, çekmeye çalışıyordu. Başaramadı. Tosun yerinden oynamadı. Sinirle adamların üzerine koşunca hepsi dört bir yana kaçtı.

Önüm sıra birkaç kadın ve genç kız yan yana dizilip alanı izlemeye başlamıştı. Evler seyrekti ama olan evdekiler de balkonlara çıkmış, oradan izliyordu. Bu aktivite buralarda ilgiyle izleniyor gibiydi.

Benimki salınarak alana ilerledi. Fark edilir bir noktaya geldiğinde herkesin bakışları aynı anda ona dönmüştü. Sırasıyla hepsiyle el sıkıştı. Yaşlı bir adam sıkıca ona sarıldı. Sadece onun elini öpüp alnına koydu. Görünmez gibi yaşamayı deniyordu ama buralarda da seviliyordu. Rahat bir tavırla tosuna doğru ilerledi. Az önce iple çekmeye çalışan adam bir şeyler anlatıyordu ama ifadesinden, onu dinlemediğini anlayabilecek kadar tanıyordum onu.

Adam konuşmaya devam ederken ilerledi. Dudakları belli belirsiz hareket etti. Yandaki adam ileri koştu. Adamların arkasından başka bir ip alıp Timur'a verdi. Ürkütmemeye çalışarak yaklaşıyordu. İpi tosunun bacaklarına doladı. Bir noktada düğüm atıp sıktı. Sonra ise ipi aniden çekti. Yapılı bir tosundu. Ne olduğunu anlayamadı. Sendeledi ama Timur daha güçlüydü. Ayaklarına doladığı iplerin hepsi dört bir yandan kısıtırırken daha fazla direnemedi. Yere düştü. Can havliyle yeniden ayağa kalkmaya çalıştı ama Timur bedeninin bir kısmını tosunun üzerine attı. Boynuzlarından tutup başını yere bastırdı.

Herkes bu anı bekliyormuş gibi bağırarak ileri koştu. Dört bir yandan etrafını sardılar. Görüşümü kapamışlardı. Artık onu göremiyordum. Bir parçam hayvan için üzgündü. Bir parçam ise kocaman tosunu tekte yıkan beye feci şekilde yükseliyordu.

"Boğaçhan mısın be adam?" diyen sesle bakışlarımı sağıma çevirdim. Tanımadığım bir kızdı. İlgiyle olayı izliyordu. Toparlaktı. Yuvarlak yüzü

ve kırmızı yanakları tatlı simasını tamamlıyordu. Kırmızı bir yazmayı benim gibi takmıştı.

“Abla, gocan olay, git de dadını çıkar,” dedi başka bir ses. Soluma döndüm. Burada da dün laf almak için gelen üçlü kadın tayfadaki genç kız vardı. Neydi adı? Unutmuştum. Ağzına aldığı bir ot parçasını karşıya alık alık bakarken kemiriyordu.

“He valla,” dedi diğeri. “Adama bak, tosunu tekte yıktı, ula. Vay anasını.” Bana döndü. Yuvarlak yüzünde ceylan gibi parlayan büyük, kahve gözleri vardı. Diğer kız gibi yirmili yaşlarında olmalıydı. Gençtiler ama çok da küçük değillerdi. Biricik ve Irmak düştü aklıma. Çok özlemiştim onları. “Yanlış anlama, ablacığım, dünya ahiret abimizdir,” dedi saygıyla. “Ama görüneni de övmeden edemeyeceğim.” İleri doğru eğilip diğer yanımdaki kıza baktı. “Kız, Havva, burada böyle bir gen vardı da bizim niye haberimiz yok?”

Doğru, adı Havva’ydı. “Daha yok ki zaten,” dedi Havva. “Zehiroğlı’nın son kanı kendisi.” Derin, içli bir ah çekti. “Tükenecek başka soy mu yokti be? Azıcuk bizumkiler tükeneydi ya!”

“Eğer bu soy artacaksa kendi sülalemi seve seve feda ederdim. Salak abimin şu haline bak.”

Hangisinin abisi olduğunu anlamak zordu. Timur’u bile göremiyordum. Az önce köşede bekleyen adamların hepsi şu an etrafına toplanmış, büyük bir hengâme ve bağırışlarla tosunu zapt etmeye çalışıyorlardı.

“Tosunun kuyruğunu tutan,” diyerek açıkladı abisini. Bakışlarım söylediği noktaya kaydı. Sabah tanıştığım genç adamlardan biriydi ama birbirlerine fazlasıyla benzedikleri için ayırmak zordu. Diğerleri var güçleriyle uğraşırken o, hayvanın kuyruğunun ucunun ucundaki tüyleri parmak ucuyla tutuyordu. “İnanılmaz birisi,” dedi başını iki yana sallarken.

“Elif!” diye çıkıştı diğer kız. “*Salak*, deme adama! Abin o senin.”

Elif hâlâ dertliydi. Demek İlhami’nin kız kardeşiydi. “Ne oldu?” dedi ilk defa yöresel kanala geçerek. Başını ileri eğip Havva’ya baktı. “Sevda luğuna laf geldi diye zorlandun mi Havva Hanum? İstediyün adam bu. Yaşamağa gerek kalmadan anladırık işte oni sağa.”

“İlhami senin sevgilin mi?” dedim şaşkın şaşkın.

Panikle dikleşti. İşaretparmağını dudağına yasladı. “Sessuz!” Etrafa bakındı. “Duyacak şimdi birisi.”

“Duymayan var mı?” dedi Elif. Bana döndü. Tatlı tatlı gülümserken elini uzattı. “Selamünaleyküm, güzel ablacığım. Ben, Elif. Fizik öğretmeni-
niyim ama atanamadım. Güzel yaylamızda KPSS hazırlığıyla sürünmeye
devam ediyorum.”

Elini kavrayıp Ahuzar diyecek oldum ama yuttum. Bunun yerine,
“Ahu,” derken mutluydum.

“Biliyoruz,” dedi ikisi de aynı anda. “Seni tanımayan mı kaldı Ahu
ablacığım?” dedi Elif imalı bir gülüşle. “Zehiroğlu’nun has gelini.”

Köye iddialı bir giriş yaptığımı inkâr edemeyecektim.

“Çalışıyor musun? İşin ne? Kaç yaşındasın? Nerelisin? Kimsin? Kim-
lerdensin?” diye art arda sordu Elif.

“Kız, nefes al,” dedi Havva.

Elif merak içindeydi. Bakışları sadece bendeydi. Sadece bir sorusunu
cevaplayıp, “Muhabirim,” dedim.

İkisinin de ilgisini çekmişti. “Ne güzel,” dedi Havva hayran bir sesle.
“Ben de hep muhabir olmak istemiştım.”

Elif, “Liseyi zor bitirdin, Havva,” dediğinde gülmeden edememiştım.
Elif de bana bakarak gülüyordu. “Bayıldım sana Ahu abla. Tam Zehiroğ-
lu’na göresin.” Havva’ya eğildi. “O da binbaşı olmuş diyorlar, doğru mu?”

“Ben albay oldu diye duydum,” dedi Havva.

Bu defa gülüşüm sesliydi. “Yok artık, o kadar da değil.” Dedikodu ağı
inanılmazdı.

“Ee, ne o zaman?” dedi Elif.

Cevap veremedim. Gerçekten neydi? Askerdi. Başka bildiğim hiçbir
şey yoktu. Bu Zehiroğlu meselesini de sormak istemiyordum ama Timur
anlatmıyordu. Akkadın’a ise soru sormayı bırak, onunla konuşmak bile
bir hayli zordu. Günler sonra sağlıklı bir şekilde iletişim kurabileceğim
türden insanlara benziyorlardı. “Ne demek bu Zehiroğlu?” diye sor-
mamın nedeni buydu. *Kocam*, dediğin adam hakkında bir şey bilmiyor
musun imajı çizmemek için, “Timur bahsetti ama burada ona hep böyle
seslendiklerini söylememiştı,” dedim.

Hakkında çok az şey bildiğim gerçeği bir kere daha yüzüme çarptı.

“Biz de çok bilmeyiz,” dedi Elif. “*Zehiroğlu*, deyip geçeriz. “

“Bir zamanlar Rize’nin en köklü ailelerinden biriymiş,” diyerek
daha bilgili bir sesle konuştu Havva. “Zehiroğlu sülalesinde herkes
okuyup doktor, mühendis, hemşire oluyormuş. O dönem Rize’de fazla

okuryazarlık olmadığı için bütün şehir onlara çok saygı duyarmış. Zenginlermiş hem. Tarlaları, bağları, bahçeleri öyle çokmuş ki herkes yardım için onların kapısına gidermiş. Artık eski itibarı yok çünkü soyu kurudu. Son erkekleri Aknene'nin eşiymiş. İkisinin yıllarca çocuğu olmamış ama Aknene'nin eşi inatla başka biriyle evlenmemiş." Elif'e doğru eğildi. "Zamanında o da çok güzelmiş, Elif, öyle diyorlar."

Elif huysuzca, "Aman, güzel olsa ne olacak?" dedi. "Sabah yine bizim bostana gelen suyu kendi bostanına çekmiş." Bana döndü. "O nemrut kadınla aynı evde yaşamak nasıl bir his?" Kendi kendine vahşet içinde cevapladı. "Korkunç olmalı."

"Göründüğü kadar kötü değil." Elif yüzünü buruştururken Havva'ya döndüm. "Ee, daha sonra?" Bakışlarım o sıra Timur'a takıldı. Elleri ve dizleri çamur olmuş bir şekilde bütün heybetiyle yerden kalkıp adamların arasından sıyrılmıştı.

"Timur abinin annesi Şehrazat denen bir kadınmış. Annem bahseder, çok güzel bir kadınmış. Buralarda bütün kızlar onun giydiği kıyafetleri giyip saçlarını onun yaptığı gibi yapmaya çalışmış. Çok isteyen varmış ama Timur abinin babasına kaçmış. Aknene de evlatlıktan reddetmiş. Çok geçmeden kocası da ölmüş. Zehiroğlu adı da yavaş yavaş sönmüş. Ama hâlâ herkes sayar, sever. Aknene'nin sözü geçer, ne derse o olur."

Söylenenler parçalarla uyuşuyordu. İlk geldiğimizde *kız mı kaçırdın*, diyerek Timur'a ve bana şiddetle kızmasının nedeni daha netti. *Ben isteyerek kaçtım*, dediğimde şiniri artmıştı. Kızı yüzünden öfkeli olmalıydı. *Annem öldü*, demişti ama nasıl öldüğünü söylememişti. Neden burada, nenesinin yanında olduğunu söylememişti. Sormak istedim ama dilimi ısırarak yuttum. Herkes bizi evli bilirken böyle sorular sormam yersizdi.

Timur'un yokuşu tırmanarak bize doğru geldiğini fark ettim. Bakışlarım ona kilitlendi. Ellerini yıkamıştı ama bordo tişörtü ve pantolonu çamurluydu. Islak ellerini arka ceplerine sürterek bana ilerledi. Annesi böyle köklü bir aileyi bırakıp kaçtığına göre babasını çok sevmişti. O zaman o neden babasının bahsi ne zaman geçse *boş ver*, diyordu?

Yanıma geldiğinde kızlara bakmadan, kim olduklarına dikkat etmeden bana baktı. Yanında küçücük kalan kızlar ağızlarını açmış, başlarını yukarı dikmiş bir şekilde kendisine bakıyordu. Hele de bir altmış boylarında olan Elif.

"Gidelim," dedi sadece. Kollarımın altından kavradı ve tek hamlede kucaklayıp yere indirdi. Arkadan geçen üç yazmalı teyzenin en kınayıcı

bakışlarını attığını gördüğümde göğsündeki ellerimi hızla geri çektim. Dibinden bir adım geriledim. Davranış değişikliğimi anladığında göz ucuyla arkasına baktı. Fark ettiği detay çok da umurunda olmadı. Elimi sıkıca kavrayıp ilerletti. Adımlarım ona uyum sağladı ama bakışlarım arkadaydı.

Elif ve Havva'nın eli yüreğinin üzerindeydi. Kadınlar ise kendi aralarında bir şeyler konuşmaya devam ediyorlardı. Hatta aşağı alanda kalan birkaç adam bile zerre çekinmeden parmakla bizi gösteriyordu. "Asırlar sonra bu köye gelmiş tek yeni kişi ben olabilir miyim?" diye mırıldandım. "Bu uzaylı görmüş bakışlarının başka izahı olamaz."

"Şaşırdıkları sen değilsin, benim." Dik bir yokuştan çıkmaya başladık. Etrafımızı saran büyük bir çay bahçesi vardı. Öyle güzel kokuyordu ki bir elim onun elindeyken diğerini çay fidelerinin başlarına sürttüm. Avuçımdaki yara izi kapanmıştı ama varlığı oradaydı. Fideler yarayı gıdıkladı.

"Niye?" dedim aynı anda.

Netliğini konuşturarak, "Çünkü evlendim," dedi.

"Bu kadar şok edici bir hadise mi?"

"Benim için evet."

Elimi fidelerden çektim.

"Niye? Sen sevemez misin?"

Patika yol bitmişti. Artık yemyeşil çimenlerle, papatyalarla ve rengârenk çiçeklerle bezenmiş bir tepeye çıkıyorduk. Her yer öyle yeşil, öyle güzeldi ki her bir köşeye hayran gözlerle bakmadan duramıyordum. Son soruma cevap vermediği için bakışlarım ona döndü. Önüne bakarak ilerliyordu. Güneş yüzünden yüzüne bakmak zordu. Kısık bakışlarımı yeniden önüme çevirdim.

"Sevemez misin?" diye sorumu tekrarladım. Köy geride kalmıştı ve yokuş gittikçe dikleşiyordu. Islak çimler ayağımın altında kayıyor, ilerlememi zorlaştırıyordu. Bir noktada eliyle birlikte koluna da sarılmak zorunda kaldım.

Bu defa sessiz kalmadı. "Sevmezdim," dedi sakince. "Ama artık öyle bir seçeneğim yok." Sonrasında yine ne olduğumu bilemeden kendimi koluna oturmuş, ellerimi boynuna dolamış bir şekilde buldum. Tek hamlede sıkıca kucaklamıştı. Kendimi oyuncak bebek gibi hissediyordum.

Bu defa itiraz etmedim. *Kendim hallederim, yardıma gerek yok*, dedim. İnsan bazen yaslanacak bir dağ arıyordu. Benim dağım ise sadece

oydu. Birine güvenebilmenin, bu hayatta tek başıma olmadığımı hissetmenin içimde bıraktığı kelebekler ilk defa rengârenkti. Yanağımı başına yasladım.

“Seçme şansın olsa sevmemeyi seçerdin yani?” Bakışlarım karşımadaki ormandaydı. Neden oraya gittiğimizi sorgulamadım. Bir bildiği olmalıydı. Yaşadığımız ana ve ona odaklanmayı tercih ettim. İçimdeki karanlığı yok etmenin tek yolu buydu.

“Bu muhabbet nereye varacak?” diye homurdandı.

“Susmaya devam edersen hiçbir yere.”

“O zaman susmaya devam edeyim.”

Göz devirirken, yanağımı başından kaldırıp dikleştirdim.

“Aman, ne şaşırtıcı.”

Düzlüğe çıkmıştık. Yere bırakacağını umarak ileri atıldım ama bırakmadı. Gözlerimiz denk düştü. Her zamanki gibi konuşmuyor, öylece bakıyordu ama yine ne demek istediğini gözlerinden okuyamadım. “Ne? Ne oldu?” demek zorunda kaldım. Bir elim yanağıma gitti. “Makyajsız çok solgunum, değil mi?”

Benim makyajsız kusurlu saydığım yüzüme dolu dolu bakmaya devam etti. Başını yavaşça iki yana salladı.

“Daha canlısın,” dedi. Bir elim yanağımdayken yüzüne bakmaya devam ettim. “Ve sen, bir seçenek değildin, Ahu,” dedi gözlerini kaçırmadan. “Zorunluluktun.”

Uzun uzun baktım. Rüzgâr esti. Dağların zirvelerinden bir parça yeşillik ve sis koparıp başımın üzerine bıraktı. Sevdasından mı yoksa bir dağın üzerinde olduğumuzdan mı bilemem, başım dumanlandıkça dumanlandı. Yarım bir gülüş belirdi dudaklarımda. “Allah’tan az konuşuyorsun,” dedim. “Çok konuşan halini düşünemiyorum, Timur Töngge.” Üç kelimeyle beni yerle bir ettiyse on kelime etse ayağa kalkamazdım ki bunu bana yapmışlığı da çoktu. Ama o zamanlar kanlı bir savaşın içindeydim. Gardımı düşürmek, yok olmakla eşdeğerdi. Şimdilerde o savaş, yerini dinginliğe bırakmıştı. Artık o vardı. Topuklu ayakkabılarımla yerini o alıyor, *ben savaşıyorum, sen dinlen*, diyordu.

Bir kaşı imayla havalandı. “Yalnız bu çok konuşan halim,” dedi.

Gülüşüm bu defa daha sesliydi. “Şanslıyım, desene,” derken kucağından inmiştim. İlerlediğinde peşine takıldım. Ormanın içine girdik.

“Fazlasıyla.”

Gölüşüm derinleştii. Arkasından gidecektim ama bakışlarım büyük bir ağacın gövdesine ve dallarına takıldı. Gövdesi bir hayli kalındı. Dallarındaki yapraklar ise bir etek gibi etrafına dökölüyordu. Dibinde küçük bir gül fidesi vardı. Henüz açmamışlardı, tomurcuk halindeydiler ama seçebiliyordum. Küçük fidenin etrafını papatyalar sarmalamıştı. Hayranlıkla baktım bu görsele. Makinem olsa çekerdim ama yoktu. Hafızam ise bunu unutamayacak kadar güçlü değildi. Bu ağaç diğerlerinden farklıydı. Dalları bir şelale gibi etrafına dökölüyordu.

Yeniden ona döndüm. Biraz ilerlemişti. Bakışları bir şey arıyor, bir elini ise arkasına atmış, beni arıyordu. Hemen arkasında olduğumu ve elimi kavrayacağını düşünmüş olmalıydı ama avcu boşluğa gitti. Bu noktada hızla arkasını döndü. Bakışları bana değdiğinde ise gerilen omuzları gevşedi. İki saniye içinde kaybolacağını düşünmesi imkânsız bir detaydı ama ifadesi tam olarak öyleydi.

Hayranlıkla baktığım köşeye son bir kere daha baktım ama küçük bir andı. Ona doğru ilerleyip az önce bana uzattığı elini usulca kavradım. “Buradayım,” dedim minik bir tebessümle. Gerideki ağacı ve önündeki çiçek bahçesini işaret ettim. “Şu ağacın adı sakallı kızılağaç. Ona bakıyordum. Çok nadir bulunan bir tür. Rus-Ukrayna savaşı başladığında Rusya’daydım. Orada da görmüş, fotoğrafını çekmiştim. Yapraklarının, damarlarının birleştiği yerde, kırmızı ve sarı damarlar var. O yüzden kızılağaç diyorlarmış.”

Her zamanki gibi dinlemeyi tercih ediyordu. Ama avcundaki elimi sıkıca kavraması yeterli olmuştu. Biraz daha ilerledik. Büyük bir ağaç ve taş yığınının önünde durdu. Elimini bırakıp ilerledi. Ne yaptığına dikkatle bakıyordum. Bakışları etrafı yokladı. Kimsenin olmadığına emin olduğunda taşları toprağın üzerinden yana iteledi ve altta kalan, çim gibi görünen bir kitleyi kavrayıp kaldırdı. Çimler toprak kümesiyle birlikte havalandı. Onu da yana bırakıp çukurdan şeffaf poşete sarılı bir telefon çıkardı. Yeniden ayağa kalktığında telefon elinde ama bakışları bendeydi.

“O zaman bu telefonu o kızıl moruğun altına saklayacağım. Aklında daha iyi kalır.” Yaklaştı. “Kullanman gerekirse bir tuşuna uzun süre bas ve telefonu açan kişiye *Kızılgerdan*, de.”

Olası bir tehlikede bunu yap, diyordu. Ürperdim ama belli etmedim. Dediklerini ciddiyetle dinliyordum.

“Tamam.”

“Önce ben arayıp durumu kontrol edeceğim,” dedi. “Tehlike yoksa o zaman Biricik’i arayacağız, tamam mı?”

Yine karşı koyamayacağım bir ses tonuyla konuşmuştu. *Hayır*, diyemedim ki öyle bir lüksüm de yoktu. Biricik’le konuşabilecek olmanın heyecanıyla başımı aşağı yukarı salladım. İyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Sadece o zaman içimdeki huzursuzluk bir nebze de olsa peşimi bırakabilirdi.

“Burada olduğumuzu bilen var mı?” diye aklımdaki ilk soruyu yönelttim. “Bizimkilerden yani.”

“Henüz değil.”

“Ya bizi burada bulursa? Onu nasıl yakalayacaklar?”

Beynim her ihtimali hızla ölçüp tartmaya çalışıyordu. Yıllarca bir kapandan çıkmak için çırpınmışım. Bir canavarla savaşırken masum kalmak imkânsızdı. Aydınlık kadar karanlık da bulaşıcıydı. Kralşan zehrinin ruhumun damarlarında gizli gizli gezindiğini hissediyordum. Benimsemek istemesem bile o kadar uzun bir süre karanlıkta kalmıştım ki aydınlık gözlerimi ve canımı daha çok yakıyordu.

“Bu sıralar bizi aramaktan daha büyük sorunları olduğuna eminim,” derken sesi ve ifadesi netti.

Dövmedeki şifreyi ve kefilini -yani beni- teslim etmediğinde öleceğini söylemişti. O an aklıma geldiğinde dahi tüylerimin ürpertisine engel olamıyordum. Tüm gerçekler ve yalanlar aynı anda yıkılmış, her birinin altında kalmıştım. Bu defa kırılan kemiklerim değil, kalbimdi. Ama kucaklayıp o cehennemden çıkaran yine aynı kişiydi.

“Onu tanıımıyorsun,” diye direndim. “Ölecekse bunu tek yapmaz. Mutlaka bir planı vardır. Peşimi bu kadar kolay bırakmaz. Burada olmam ailen için risk.”

Telefonun açılmasını beklerken bakışları bendeydi. Umursamaz bir şekilde, “Bir sikim yapamaz,” dedi.

Rahatlığı inanılmazdı. Sinirim kaynamaya başlıyordu.

“Birkaç gün öncesine kadar içinde olduğumuz cehennemi hatırladığına emin misin?”

“Daha kötü cehennemler de gördüm ben, Ahu,” derken de kendinden bir hayli emindi. Bu noktada sesi ve bakışları ciddileşti. Timur değil, askerdi. Zırhını kuşanan bir savaşçı gibi keskindi ifadesi. “Gözü yiyorsa gelsin, Kralşan. Diri diri buraya gömerim!”

Kralşan adı geçtiğinde daha önce hiç olmadığı kadar sinirleniyordu. Hep sakin ve kontrollü halinden şu an eser yoktu. Boynundaki bir damar belirginleşmişti. “Zürriyetini siktiğimin dalaksızı!” diye homurdanırken, telefonu kulağına yaslayıp bakışlarını kaçırdı. “Orospu çocuğu, kansız pezevenk. Tabutunu sikmezsem bana da Töngge demesinler, sik kırığı.”

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. “Timur!” diye yükseldim.

Ne var, der gibi ters ters baktı.

Oldukça ciddiydim.

“Sövmel!”

Telefon hâlâ açılmamıştı. Bir daha arayıp, yeniden kulağına götürürken huysuzca bakıyordu. “İmkânsız. Başka bir şey iste. Şarjörü götüne boşaltmama çok yaklaşmıştı, katıksız şerefsiz.” Telefon açılmadı. Yeniden aradı.

Haklıydı. Ben de sık sık malum kişiye aynı şeyi yapma arzusuyla dolup taşardım. Kollarımı göğsümde bağlarken, “Aranızdan su sız mıyor sanıyordum,” diyerek işi şakaya vurmaya çalıştım.

Ters ters bakmaya devam etti. Yeterli bir bakıştı. O an fark ettim ki Kralşan’ın yanında olduğum anlarda da yüzünde sık sık bu ifade beliriyor, daha sonra yeniden profesyonel haline dönüyordu. Kenan sevilecek bir insan değildi. Nefreti ya bundandı ya da kalbimin ritmini artıran bir diğer sebepten.

Beni koruma içgüdüsü.

Sesli dile getirmedim. Varlığı kalbime büyük bir arsızlık limiti sunuyordu ama alışkanlıkları kırmak zordu. Onun yerine, sadece onun gördüğü bir şekilde derin derin gülümsedim.

“Anladım, Timur, anladım. Lütfen sövme.” Sağ olsun sövmedi. “Kimi arıyorsun?”

“Cihan.”

Umut ışığı zayıftı ama o an yeniden ışıldamaya başlamıştı. Ona daha da yaklaştım.

“Biricik, Cihan’la mı?”

Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı.

Hevesli bakışlarımı yüzüne diktim. Çene altındaki çukurla yüz göz oluyordum ama bakışlarını bana eğince işin içine gözleri de dahil oldu.

“Neden polisle değil de orada? Fazla riskli değil mi?”

“İçeride köstebek var. Kralşan’a bilgi sızdırıyor. Köstebek yakalanana kadar Biricik gizli kalmalı.”

Kralşan bu yüzden o gün kaçmayı başarmıştı. Nasıl onun içine giren köstebekler varsa o da aynısını karşı tarafa yapmıştı. Zeki bir adamdı, her zaman bir planı daha olurdu. İçerideki adamını son raddede ortaya sürdüğüne göre önemli konumda biri olmalıydı. Bunu dile getirecekken en sonunda Cihan telefonu açmıştı. Timur sakinlikle çıkıştı.

“O içine sıçtığımı açmayacaksan niye cebinde, Cihan?”

Karşıdan şiddetli bir, “Tulpar abim!” feryadı yükseldi. “ABİM!”

“Bağırma, lan. Evet, benim,” derken sesi herkese sunduğu gibi sertti. Ama yüzüme uzanıp alnıma dökülen birkaç parça saç tutamını pullu yazmanın içine iteleyişini, yazmanın pullarına ve saçlarıma parmak ucuyla dokunan ellerini bir tek ben görüyordum.

Hevesli bakışım büyüdü. Heybetine daha da sokuldum. Gövdesinin önünde küçüktüm ama gölgesi bile huzur için yeterliydi. “Biricik,” diye dudaklarımı oynattım.

Bir eli hâlâ başımdaki yazmayı düzeltirken, usulca gözlerini kapatıp açtı. *Bekle*, diyordu. Sessizce başımı sallayarak onayladım. Kardeşimin iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Hayata tutunabilmem için varlığını hissetmeliydim. Ellerimi birbirine kenetleyip sabırsızlıkla ovuşturdum. Geriliyordum.

“Durum ne?”

Cihan’ı dinledi. Yaklaştığım için sesi belli belirsiz geliyordu. Kesik de olsa, “Sorun yok, abim,” dediğini duydum. “Dediğin her şeyi yapıyorum.”

“Güzel,” dedi. “Biraz daha onu saklaman lazım. Dediklerimi unutma. Benim gönderdiğim kişi gelene kadar onu kimseye verme. Polise bile.”

“Senin gönderdiğini nasıl anlayacağım, abi?”

“O zaman gelince anlarsın. Şimdi telefonu Biricik’e ver.”

Sesini duyabilmek için nefes bile almadan dinliyordum. “Tamamdır,” dedi Cihan. “Abi!” diye ekledi.

“Söyle,” dedi Timur.

“İyisin, değil mi?”

Aldığı nefesle göğsü kabarıp söndü. Belli etmemeye çalışıyordu ama Cihan’ı seviyordu. Hatta belki de benim Biricik’i özlemem gibi o da Cihan’ı özlemişti. “İyiyim,” derken sesi daha ılımlıydı.

“Ne zaman döneceksin?” diyen sesi bu defa daha yüksek ve duygusaldı. “Özledim be Tulpar abim.”

“Şov yapma, Cihan,” dedi *benimki* ama ifadesi sert değildi. Cihan görmese bile ben görebiliyordum.

Cihan’ın gülme sesi geldi. Bir şey daha söyledi ama bu defa seçemedim. Timur telefonu bana uzattı.

“Fazla vaktimiz yok. Kısa tut, olur mu?”

Hızla onayladım. Bir dakikaya bile razıyım. Telefonu sıkıca kavrayıp kulağıma götürdüğümde kalbimde dörtmala koşan atlılar vardı. “Kim o?” diyordu Biricik’in çok derinlerden gelen sesi. Minik hışırtılardan sonra ürkek sesini duydum. “Efendim?”

Nefesimin tıklandığını hissettim. Ona uzun uzun sarılma fırsatım olmamıştı. Belki de artık onu göremeyecektim. Son defa görmüş ama bunu bilememiştim. Daha sıkı sarılmalı, saçlarını daha çok taramalıyım. Öpmeli, yanımda uyumasına izin vermeli, elimi tutmadan okula gitmediği günlerde hayata alışması için elini bırakmamalıyım. Göğüs kafesimden kopan parçaya bir kelime seçecek olsaydım şayet yürek kırgınlığı derdim.

Sesimi güçlü çıkarmaya çalıştım ama zordu. “Biricik...” derken, her bir harf dudaklarımdan titreyerek dökülmüştü.

Duraksadı. Derin, kesik bir nefes alıp verdiğini duydum. Birkaç saniye sonra ise art arda gelen hıçkırıklarını. Hızla arttı. Nefesine eşdeğer olarak hıçkırıkları da hızlandı. Ağlıyordu.

Bakışlarımı, ağaçların arasından görünen yeşil gökyüzüne çevirip göz yaşlarımı dizginlemeye çalıştım. Abla, anne yarısı demekti. Bizim hiçbir zaman annemiz olmamıştı. Ben onu kalbimden doğurmuştum. O ise benden bir parça olarak büyümüştü. Yeniden, “Biricik,” dediğimde sesimi daha güçlü çıkarmayı başarmıştım. “Ablacığım.”

Hıçkırıkları arttı. “Abla.” Kelimeler dudaklarından zorla dökülüyordu. “Abla.”

Fazla vaktimin olmadığının bilincindeydim ama boğazımdaki yumruğu yutmakta zorlanıyordum. Ağlayamazdım. Onu her şeyin iyi olacağına inandırmalıyım. “İyi misin? Güvende misin?”

“İy- İyiyim.” Hem ağlıyor hem kekeliyor hem de burnunu çekiyordu. “Güvendeyim, beni merak etme. Sen?”

“Merak etme. Ben de iyiyim. Cemil baba nasıl?”

“Cemil babaya ne oldu?”

Gözlerimi kapatıp elimi alnıma attım. En son Cemil babayı kalbini tutarak, fenalaşırken görmüştüm ama Biricik'in bundan haberi yoktu. Yeterince şok yaşamıştı. Daha da panikleme için lafı çevirdim.

"Bir şey olmadı. Genel olarak merak ettim."

"Bilmiyorum." Ağlamaya devam ediyordu. "Hiçbir şey bilmiyorum, abla. Ne oldu? Niye böyleyiz?"

Cevap verebileceğimden daha ağır bir soruydu. *Niye böyleyiz?* Cevap daha da ağırdı.

Sorduğu soruya verecek bir cevabımın olmadığını o da biliyor olmalıydı. Devam etti. "Abla, neredesin? Çok özledim seni." Hıçkırıkları soluksuz bir hal almaya başladı. "Çok özür dilerim. İyi bir kardeş olmadım, seni kızdırdım, üzdüm, sözünü dinlemedim. Çok özür dilerim. Abla, abla..."

Genzimdeki yumru büyüyordu. Yutmakta zorlandım. Gözlerimi kapatıp, dişlerimi dudağıma geçirirken, Timur'a arkamı dönüp iki adım uzaklaştım. Varlığı ve kokusu gücümü kırıyordu. Önümde durursa yine gövdesine sinip ağlardım. Şu an bunu yapamazdım. Her zamanki Ahuzar olmalıydım.

"Sen benim bu hayattaki tek varlığımsın, Biricik. Kardeşim olduğun, abla olarak beni seçtiğin için sana binlerce kez teşekkürler." Zorla yutkunup çenemi yukarı diktim. "Şimdi hatırla bakalım, hayatta çok zorlandığımızda ne yapardık?"

Bir kere daha hıçkırdı.

"Birbirimize sarılırdık. Ama sen yoksun, abla. Ben sensiz nasıl yaşarım, bilmiyorum ki."

"Ben her zaman seninleyim, Biricik." Boğazımdaki yumrunun canımı yakmaya başladığını hissediyordum. "Fazla vaktim yok. Güvende olduğumu bil. Sakın olduğun yerden ayrılma. Cihan'ı dinle ve ona güven. Ağla ama yıkılma."

"Tamam," dedi uslu uslu. "Senin gibi olacağım. Söz."

Başımı iki yana salladım. "Benim gibi değil, kendin gibi ol, Biricik. Hep benim papatya gibi narin kardeşim olarak kal. Seni seviyorum, ablacığım. Seni çok seviyorum. Sakın bunu unutma, tamam mı?" Gücümü toparlamaya çalışırken tırnaklarım avcuma batıyordu. "Şimdi kapamam lazım. Dediklerimi sakın unutma."

Bir çocuk gibi çıkan mahzun sesiyle, "Erken gel, olur mu?" dedi.

İşe gittiğim zamanlarda da hep bunu söylerdi. Saçlarından öper, *denirim*, derdim. *Ben gelene kadar uslu bir kardeş ol. Dışarıdan yemek söyleme, dolaptakileri bitir. Yatağını da topla.*

Artık hiçbirini söyleyemezdim. Kendi dünyamızda kurduğumuz düzen yerle bir olmuştu. Saçlarından da öpemezdim, gece üzerini de örtemezdim. Geri dönüp dönemeyeceğimi, onu yeniden görüp göremeyeceğimi bile bilmiyordum. “Biricik,” diyen sesim günler sonra gerçekten Ahuzar’dı. Sert ve net. “Olur da geri dönemezsem okulunu bitir. Kadife’ye haftada bir git. Yeşil otlardan değil, sarı olanlardan ver. Onları daha çok sever. Huysuzlaşırsa alnını okşa, hemen sakinleşir. Daha da hırçınlaşırsa alnını alnına yasla. Ne dersen dinler. Odamda, başucumdaki komodinin en alt gözünde bir banka kartı var. Şifresi altındaki kâğıtta. Çalışmaya başladığım ilk günden beri senin için para biriktirdim.” Hıçkırıkları şiddetlendi. Boğazıma sayısız tel batıyordu ama susmadım. Son şansım olabiliirdi. “O hesapta ne kadar para varsa senin. Kendin için harca. Cemil babaya iyi bak. İlaçlarını almayı unutur. Ayda bir hatırlat. Aynı çekmece de eski fotoğraf makinem, bir fotoğraf karesi ve yeşil bir fular var.” Bu noktayı arkama ses gitmesin diye sessizce mırıldandım. “Onları şimdi al ve sakla. Geri dönemezsem seni Cihan’a bırakan adama ver.”

“Abla...”

Daha fazla gücüm kalmamıştı. Beni ağlarken hiç görmemişti. Aklında hep güçlü Ahuzar olarak kalmak istiyordum.

“Seni seviyorum. Seni her koşulda, her zaman seviyorum, ablacığım.”

“Abla...” diyen sesi kesik feryatlar şeklindeydi. Hıçkırarak ağlıyor, nefesini toparlayamıyordu.

Güçlülle, “Kendine dikkat et,” dedim.

Telefonu titreyen ellerimle kulağımdan çektim ama kırmızı tuşa basamıyordum. Parmaklarım titriyordu. Ağlamak istemiyordum ama artık imkânsızdı. Gözyaşlarımı saklayacağım hiçbir yer yoktu. Titreyen dudaklarımı ısırdım. Timur’un elini omzumda hissettiğim anda her şey yerle bir oldu. Büyük bir damla yanağımdan süzüldü. Kollarını omuzlarıma dolayarak bana doladı. Sırtımı kendine çekip, bu defa da sırtımdaki ölümü kendi gövdesine yaslayarak sakladı. Çenesini başımın üzerine yasladı.

Hıçkırıkları arttı. Aynı saniyelerde Rize’nin açık gökyüzünü dumanlar sardı. Gözyaşlarıma eş önce bir yağmur tanesi yanağıma düştü, daha sonra ise gökyüzü üzerimize boşandı. O da saklıyordu beni, memleketi de. O da *biz varken ağla*, diyordu, ona benzeyen evi de. Yağmur

yaşlarımı yuttu. O ise kendine çekti. Kollarının ve gövdesinin içinde kayboldum. Kaburgalarının içine sakladı. Benimle birlikte ıslandı. Yine *bana yaslan*, diyordu. O dahi canımı yaktı.

Nasıl kaçacaktım bu ölümden? Nasıl bunu ona da bulaştırmadan kurulacaktım? Sevdiklerimi nasıl koruyacaktım?

Ağladım. Gökyüzünden düşen damlaların şiddeti arttı. *Karadeniz'de sular kadar acılar da derindir*, derlerdi. *Deniz gibi gök de karadır*. Belki de Karadeniz bu defa da benim üzerimdeki ölüme ağlıyordu. Yağmur taneleri ilk bana değil, ona değdiler. Ondan süzülenler bana değdi. Yapa-bildiğim tek şey ağlarken beni içine çeken gövdesine daha da yaslanmak oldu.

Deri eldivenlerini soğukkanlılıkla giydi Kenan Kralşan. Bakışları arabanın siyah camının arkasında kalan küçük apartmandaydı. Defne'nin perde arkasındaki silüetini fark ettiğinde dudağı hafifçe kıvrıldı. Büründüğü siyahlar gözleri kadar karanlıktı. Yan koltuğunda kalan silahı kavrayıp büyük bir sakinlikle ucuna susturucu taktı.

“Durum ne?” dedi sürücü koltuğundaki Tarık’a.

“Ek bir şey yok, Kenan Bey. Sizi aramaya devam ediyorlar. Şirket ve size bağlı olan bütün kurumlar için inceleme kararı alınmış.”

Etkilenmiş bir edayla dudak büzdü. “Eyvah, bittim.” Susturucu taktığı silahı kaldırıp her bir köşesine göz gezdirdi. “Şimdi ne olacak? Kenan Kralşan bitti.” Bakışları ön aynaya odaklandı. Sürücü koltuğundaki yeni adamının koyu kahve gözleri görünüyordu. “Öyle diyorlar, değil mi Tarık?”

“Evet, Kenan Bey.”

“Kurul’dan haber var mı?”

Tarık’ın gözleri arkaya takıldı. “Her yerde sizi arıyorlar. Kurul’daki bütün üyelere haber verilmiş. Sizi getirene liderlik verilecek. Dimitri Volodin, Kralşan malikânesini basıp biraz dağınıklık çıkarmış. Mahir Bey’i hırpalamış.”

Dudakları iki yana kıvrıldı.

“Can dostum, nasıl da sever beni. Diğer üyeler ne yapıyor?”

“Hepsi her yerde sizi arıyor, efendim.”

Dertlerinin kurul liderliği olmadığını biliyordu. Liderin yapacağı bir yanlış bütün üyelerin hayatını tehlikeye atardı. Eğer Kenen Kurul'a teslim olmazsa hepsi ölecekti. İşine gelirdi. Hem liderliği başkasına vermek gibi bir niyeti yoktu. Henüz beş yıl dolmamıştı. Bir yıl altı ay hakkı daha varken neden bundan vazgeçmeliydi ki? Hem de onun hatası olmayan bir nedenden dolayı.

“Ne ahmaklar ama!” dedi. “*Bitti*, denilen yer asıl başlangıçtır. Hayat bunu size hiç mi öğretmedi?”

Bitmeyecekti. Ölümü hiç de sanıldığı kadar kolay olmayacaktı. Ölecekse şayet sadece düşmanlarını değil, bütün dünyayı da kendisiyle beraber yok edecekti. Küçük planları sadece ahmaklar kurardı. O hep bir adım öndeydi. Kurul'un verdiği ölüm emrini feshettirecek, pazarlık masasına oturmalarını sağlayacak bir planı daha vardı. Saklanan silahı, koordinatları ve şifreyi biliyordu. Ahuzar sadece görünen taşıyıcıydı. Hepsi zihnindeydi. Silah Beyrut'ta bir bankanın kasasında saklıydı.

Aynı anda üç kişi bu silahı arıyordu: Kurul, Teoman Doğu ve Kenan Kralşan. Hepsinden önce ulaşan Kenan olmuştu. Zira bu günler için Beyrut'ta sakladığı adamları vardı. Adamları silahı alıp oradan çıktıktan sonra gelen siyahi adamları ve Türk ajanlarını elindeki canlı yayın kamerasından büyük bir keyifle izlemişti.

Teoman Doğu, Ahuzar'ın sırtındaki dövme, şifreyi ve koordinatları sandığından hızlı çözmüştü. Ama hiçbir ölümünden kaçan intikam dolu bir adam kadar tehlikeli ve hızlı değildi. Saklanan silah dört tüp sıvıydı. Bunun için yapılan savaşlar ise inanılacak türden değildi. Korku insani duyguların en yücesiydi. Korkuyla bağlanan itaatler sadakatten daha sağlamdı. Kenan da onu öldürmek isteyen herkesi korkuyla kendine bağlayarak itaat ettirecekti.

Kolundaki saate baktı. Dokuz beş vardı. Tam dokuz olana kadar bakışlarını ekrandan çekmedi. Süre dolduğunda telefonu kavradı ve kadim dostu Dimitri Volodin'i aradı. Arama birkaç saniye içinde cevaplandı.

“Dostum, Dimitri,” dedi Rusça.

Numara yeni olduğu için tanımayan Dimitri birkaç saniye için bocalamıştı.

“Kralşan!”

Gülerek, “Nasılsın?” dedi.

“Neredesin sen? Siksinler seni! Senin yüzünden hepimizin hayatı tehlikede.”

“Sakinleş. Beraber ölüyoruz işte. Fena mı? Dostlar bu günler için değil midir?”

“Siksinler dostunu, Kralşan!” diye kükredi. “Sadece Kurul değil, devlet bile peşinde!”

“Ülkemde popüler olduğumu söylemiştim.”

“Hepimizi bitirdin!”

Göz devirdi.

“Bu kadar korkak olduğunu bilmezdim. Neyse. Sana bir teklifim var. Benim için Kurul’a sunman lazım.”

“Sen benimle maytap mı geçiyorsun? Kurul teklif sunacağın bir yer mi? Ne sanıyorsun sen kendini? Gelip şu siktiğimin adamlarına teslim ol ve kadını ver yoksa hepimizi gebertecekler!”

“Beni dinlersen hiç kimse gebermeden bu işten çıkarız, dostum. Yoksa götünüze giren kurşunlar zerre umurumda değil.” Dimitri’nin soluk alıp verişini sakince dinledi. “Sabaha kadar seni bekleyemem. Çabuk karar ver. Yoksa Blarta’yı arayacağım. Kadın senin düşmanındı, değil mi? Ne kadın ama! Eline vereceğim kozla eminim seni dümdüz eder.”

Arnavutluk yeraltı lideri Blarta Balla’yla Dimitri arasında ezeli bir nefret vardı. Aynı anda Kurul’a girmeyi başardıklarında dahi bu nefret devam etmişti ve hâlâ da ediyordu. İkisi de birbirini yok etmek istiyor ama kurallar gereği birbirlerine zarar veremiyorlardı. Kurul üyeleri arasında savaş, *ölüm* demekti.

“Neden bahsediyorsun sen? Ne kozu?” dedi Dimitri.

“Beni dinlersen dostum...” derken her bir kelimesi şeytani bir nefretle dökülüyordu dudaklarından. “Blarta’yı o Kurul’dan senin için silerim.”

Bu zamana kadar gerçek Kenan Kralşan’la hiç kimse tanışmamıştı. Artık tanışacaklardı. Bu imparatorluğu kolay kurmamıştı. Elinden alınmasına da izin vermeyecekti.

“Sen silinmek üzeresin!” diye çıkıştı Dimitri. “Hâlâ neyden bahsediyorsun? Artık Kralşan falan değilsin, hiçsin.”

Güldü. “Sadece izle, Dimitri Volodin. Sana sunduğum merhamet bu-
raya kadardı.” Telefonu kapadı. Dimitri’nin düşmanı olan Blarta’yı aradı. Akıllı bir kadındı. Dimitri kadar kör olmayacağına emindi. Birkaç saniye sonra kadın telefondaydı.

Cilve dolu sesi, “Alo?” diye cevapladı.

İngilizce karşılık vererek, “Ben, Kenan Kralşan,” dedi.

Blarta birkaç saniye duraksadı. “Kralşan,” diye cilvesini sürdürdü. Sakız çiğniyor gibi kelimeler ağzında dönüyordu. “Ben de seni arıyordum. Ortaya çıkmayı düşünüyor musun? Adamlar hepimizin götüne sıkılmak üzere de.”

Uzatmadı. “Bir teklifim var,” dedi. “Benim için Kurul’a sunman lazım. Beni dinlersen hepimiz kurtuluruz.”

“Bunu neden yapayım?”

“Dimitri Volodin’in kellesini önüne atarım.”

Güldü kadın. “Büyük iddialar,” dedi.

“Şu an Kurul’dan atılmış bir üye değil miyim? Öyleyim. Demek ki Kurul’daki birini öldürebilirim.”

Kadın artık gülmüyordu. Teklif oldukça cazipti. Nefes alıp veriş hızlandı. “Sana neden güveneyim?” dedi.

“Güvenmeyecek olsan telefonu çoktan kapamış, bu aramadan beni bulmaya çalışıyor olurdun. Bu dediğimi deniyorsan da şu an gereksiz bir çaba olduğunu anlamışsındır. Ben istemediğim sürece kimse beni bulamaz.”

Tam olarak bunu yapmaya çalışan Blarta’nın yüzü ekşidi. “Teklifi sun,” dedi tek nefeste.

Dudaklarındaki kendinden emin, şeytani gülüş derinleşti. “Kurul’a, aradıkları kimyasal silahın bende olduğunu söyle. Kasadan aldım.”

“Sen delirmişsin!”

“Bu gece, saat tam on birde Beyrut’un en ıssız köyünün su kuyusuna bu sıvılardan birini dökeceğim. Köy halkından hiç kimse bu sabahı sağ çıkaramayacak. Tam elli altı kişi ölecek. Duyduğuma göre bu küçük sihirli sıvı, bulunduğu çevredeki havayı dahi zehirliyormuş. Sabah olduğunda bu haber önce Beyrut’ta, daha sonra ulusal basında yayılacak. Tüm dünya Beyrut’taki bu köyü konuşacak. Bu kadar insanın aynı anda ölüm nedenini merak edecekler. Havadan ve sudan veriler alıp araştıracaklar. Ve en sonunda bizim sihirli sıvıyı keşfedecekler. *Yeni bir virüs ve hava yoluyla hızla yayılıyor.* Dünya panikleyecek. Durdurmak imkânsız. Yüksek kesimler peşini bırakmayacak. İşin ucu bizim siyahiye çıkacak. FBI, Interpol, MİT ve daha nicesi artık benim değil, Kurul’un peşine düşecek.”

Duraksadığında Blarta’nın, “Sen gerçekten delirmişsin!” diyen şaşkın sesini duydu. “Bunu yapacak mısın?”

“Emin ol, daha fazlasını da yaparım. Kurul’a toplantı talebimi ilet. Benimle pazarlık masasına oturup şartlarımı dinleyecekler. Yoksa ölen tek kişi ben olmam. Kendimle birlikte götürebileceğim herkesi o mezara çekerim.”

Cevap beklemeden telefonu kapadı ve yanına savurdu. Başına siyah bir şapka geçirdi. Kurul teklifini düşünürken yok etmesi gereken biri daha vardı. Sabaha çıkma ihtimali yüzde elli elliyken, arkasında bırakabildiği kadar acı bırakmadan yok olmaya niyeti yoktu.

“Ahuzar ve Tulpar’dan haber var mı?”

“Yok, efendim. İçerideki adamımız da bilmiyor. Teoman Doğu son derece gizli tutuyormuş.”

Canı fazlasıyla sıkılıyordu. “Gerçek adı?” dedi.

“O da bilinmiyor, efendim. Dosyası operasyona işlenmemiş.”

Canı daha da sıkılıyordu. Kapıyı açıp dışarı bir adım atmışken Tarık, “Ama Adriel...” deyince duraksadı. Yeniden ön aynaya baktı. Bakışlarıyla devam etmesini istedi. “Gerçek adı, Ayla Duman. Devlet için çalışan bir istihbarat ajanı. Evli, bir kızı var.”

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. “Bak sen bizim Adriel’e.” Dudağının bir köşesi keyifle kıvrıldı. Olaylar can sıkıcıydı ama detaylarla eğlenebiliyordu. “Kocasını ve kızını bul,” dedikten sonra arabadan inip kapıyı kapadı. Vücudundaki kurşun yaraları hâlâ sızlıyordu. Topallayarak ilerledi. Birkaç dakika sonra Defne’nin dairesinin önündeydi. Kapıyı üç kere tıklattı.

Birkaç saniye sonra, “Kim o?” diyen sesi duyuldu.

Kapının kenarına saklandı. Ses çıkarmadan bekledi. Kapının hafifçe açıldığını fark ettiğinde ise elini kola atıp hızla iteledi. Minik bir çığlık atarak gerileyen kadınla ilk defa karşılaşılıyordu. Keskin yüz hatlarına sahipti. Elmacıkkemikleri belirgindi. Uzun kumral saçları beline kadar dökülüyordu. Sarıya dönük bal rengi gözleri korkuyla irileşmişti.

“Ne oluyor? Sen kimsin?” diye bağırarak hâlâ açık olan kapıya ilerledi ama Kenan izin vermedi. Sağlam koluyla boynundan kavrayıp sırtını kendi bedenine yasladı. Çığlığını avcuna hapsetti ve kapıyı yavaşça kapadı. Elinin altında kıvrınmasını, kollarını arkaya atarak ona darbeler indirmeye çalışmasını umursamadı. Ama Defne aniden elini ısırduğunda irkilerek elini geri çekmek zorunda kaldı.

Defne panikle geri dönüp yeniden kapıya doğru koşma niyetindeydi ama ters yönde kalmıştı. Mecburen salona doğru ilerleyecekken gördüğü suretle adımları olduğu yere çakıldı. Korku gözbebeklerine titreyerek yansdı. “Kra- Kralşan...” diye kekeledi. “Kenan Kralşan.”

Gülümsedi.

“Demek beni tanıyorsun.”

Adımları geriledi. Çenesi korkuyla titriyordu. “Ne işin var burada?” dedi.

O geriledikçe Kenan ilerledi.

“Birini arıyorum. Duydum ki senin için çok önemliymiş.”

Dişlerini sıkarak sessiz kaldı Defne. “Ne dediğini anlamıyorum. Bir şey bilmiyorum.” Yanında kalan konsola ilerleyip kokulu mum yaktığı büyük şamdanı kavradı. “Yaklaşma bana.”

Umursamamıştı Kenan. Bakışları evin dört bir köşesinde gezindi. “Ne kadar da renkli bir ev.” Turuncu ve yeşilin harmanlandığı koltuğa parmak ucuyla dokundu. “Midem bulandı.” Yüzü ekşidi. “Ahuzar’ın bunların hepsinden nefret ettiğine eminim. O bu kadar çok renk sevmez. Nasıl yakın arkadaş olabilirsiniz? Çok şaşırtıcı.”

“Sen onun hakkında fikir belirtecek en son insan bile değilsin!” diye diklendi Defne. İki eliyle şamdanı tutarken gerilemeye devam ediyordu. “Polise gidip seni ihbar ettiğim için buradaysan söyleyim, zerre pişman değilim. Ahuzar’la Biricik’ten günlerdir haber alamıyorum. Ne yaptın onlara?”

Cevap vermedi. İlerleyip konsolun üzerindeki mumları ve çubukları kokladı. “Polise mi gittin? İyi bir arkadaşsın. Tebrikler.” Kokulardan birini sevmişti. Tütsü çubuğunu ileri doğru uzattı. “Ne kokusu bu? Ahuzar gibi kokuyor.”

Cevap veremedi Defne. Şamdanı tutan elleri titriyordu. Kenan çubuğu bir kere daha koklayıp cebine yerleştirdi.

“Aldım bunu, tanışma hediyen sayıyorum.”

Defne yuvarlak şekilde gerilemeye devam etti. Kenan bir sırtlan gibi ilerlerken Defne kuzu misali minik adımlarla uzaklaşıyordu. Birinin gözlerinden nefret diğerinden korku akıyordu. Tam kapı kısmına, yani başladığı noktaya geldiğinde elindeki şamdanı şiddetle karşısındaki adamın kafasına fırlattı. “Yardım edin,” diye bağırarak kapıya koştu ama Kenan ondan daha hızlıydı. Yeniden kolundan kavrayıp geri savurmuştu.

Yere düştü. Birinin sesini duyup gelmesi umuduyla yine bağırdı. Ahuzar her bir detayıyla anlatmıştı bu adamı. Acımasının olmadığını defalarca söylemişti ama bu denli bir öfke Defne için büyük bir şoktu. O şu an bile korkudan ölmek üzereyken Ahuzar yıllarca bununla nasıl baş edebilmişti?

Kenan yerdeki bedenini bacaklarının arasına hapsedip, elini ağzına kapatarak bedenini yere bastırduğında gözünden akan yaşlar hem kendi hem de Ahuzar içindi. *Yalvarırım, yapma*, der gibi mırıltılar çıkardı ama ona bakan siyah gözlerde hiçbir ruh yoktu. “Arkadaşın ne yaptı, biliyor musun Defne? Canımı yaktı, bütün varlığımı elimden aldı ve kaçtı. Ahuzar belki bahsetmiştir. Canım sıkıldığında can sıkmadan duramam.” Son bir çırpınış gösterdi Defne ama nafileydi. Belinden çıkardığı silahı kadının alnına yaslamıştı. “İşte sevgi dediğiniz kavramdan bu yüzden hoşlanmıyorum. En büyük zaaf. Ahuzar seni sevmeseydi hayatına kaldığın yerden devam ediyor olacaktın.”

Defne çaresizce ağlayarak kurtulmayı denedi ama üzerindeki güç devasaydı. Kollarını bile oynatamıyordu. Gördüğü son şeyin karanlık bir çift göz olmaması için gözlerini kapadı. Kenan’ın parmağı tetikteyken akrep ve yelkovanın sesi art arda duyuldu. Aniden salonun camı atılan bir kurşun sesine eşdeğer olarak patladı. Kenan’ın bakışları cama döndü. Perde yüzünden tam görünmüyordu ama birinin ayağıyla kırılan camı daha da kırmaya çalıştığını seçti.

Gelen kişi bir kurşun daha sıktı. Kenan’ın başının üzerinden geçti. *Seni görüyor, ne yaptığını biliyorum*, der gibiydi. Ağzının içinde minik bir küfür mırıldanarak silahı Defne’nin kafasından çekti ve ayağa kalktı. Yerinden kalkarken silahı ateşlemek istedi ama Defne nefes nefese kalmasına rağmen sürünerek gerilemişti. Sıktığı kurşun koltuğun sırtına saplandı.

Teoman Doğu’nun adamı Doktor nihayetinde camı tamamen kırıp içeri dalmıştı. Kenan kapıyı açıp, acıyan bacağına rağmen var gücüyle koşarken Doktor’un bakışları önce yerde ağlayan kadına takıldı. Kenan’ın bir hamle yapacağına adı gibi emindiler. Fiko hamlesini kıl payı kaçırmışlardı. Defne Demirsoy denen kadının *Ahuzar’ın arkadaşıyım*, diyerek polise şikâyeteye geldiğini birkaç saat önce öğrenmiş, her ihtimale karşı gizlice kontrol etmek istemişti. Kralşan birilerine zarar vermeden durmayacaktı. Yanılmamıştı.

Peşinden koştu. Merdivenleri ikişer ikişer atladı. Apartmandan çıktığında hareket eden bir araç aradı ama göremedi. Arka sokağına koştu.

Kimse yoktu. Etrafına bakındı. Bu kadar yakinken kaçırmış olamazdı! Elini sarı saçlarına daldırıp sinirle geri iteledi.

“Allah kahretsin!”

Adımları geriledi. Kısa bir arama yaparak çevredeki polisleri harekete çevirdi. Bölge didik didik aranacaktı. Koşarak yeniden apartmana girdi ve az önceki kapıya koştu. Bıraktığı gibi açıktı. Kadın koltuğun yanına sinmiş, ellerini başının etrafına sarmış bir şekilde ağlıyordu. Aceleci adımları bu defa ona ilerledi. “İyi misin?” diyerek önünde eğildi.

Uzun saçları yüzünü kapamıştı. Ellerini kulaklarına bastırmış, hıçkırarak ağlıyordu.

Ellerini kulaklarından çekti. “Bana bak, Defne,” dedi sakince. “Artık devlet koruması altındasın, korkma. İyi misin? Konuş benimle. Sana zarar verdi mi?”

Dağınık saçlarının arasından titreyen bakışlarla bakabildi. Başını iki yana salladı. “Ahuzar...” dedi. “Ahuzar’a ne yaptı? Öldürdü mü onu? Ne yaptı?” Hıçkırıkları arttı.

Doktor’un bakışları kısa bir an rengârenk evde gezindi. Sonra ise karşıdaki kadında. Kralşan yine dokunduğu her şeyi karanlığa boyamıştı. Bu rengârenk evi bile. Defne gerisini getiremedi. Saçları arasından zorla görünen gözleri kapandı. Bilinci elinden kayıp, giderken bedeni sola doğru devrildi. Yere düşmesine Doktor izin vermedi. Avuçiçi başını yakaladı. Kendine çekip yüzüne dolan saçlarını geri iteledi. Korkmuş olmalıydı. Rengi oldukça solgundu.

Nabzını ve bedeninde başka bir yara ve zarar olup olmadığını hızla kontrol ettikten sonra kucaklayıp apartmandan çıktı. Köşedeki arabasının arka kısmına yatırdı. Sürücü koltuğuna kurulup, torpido gözünün gizli kısmına sakladığı telefonu çıkararak Teoman Doğu’yu aradı. Arama üçüncü çalışta cevaplandı.

“Efendim, Doktor.”

Sesi sinirli geliyordu. Kenan’ı yakalayamadığı her an daha da gerildiğini hepsi görebiliyordu.

Uzatmadı. “Köstebeği nasıl yakalayacağımızı buldum, Teoman Bey.” Bakışları ön aynadan arkadaki kadına takıldı. Eğer köstebek içlerinden biri ise onu götüreceği yere Kenan yeniden gelecekti.

“Nasıl?” dedi Teoman.

“Yanımda, getiriyorum,” dedikten sonra telefonu kapadı. Hedefi, şimdilik en güvenli sığınaktı.

Su damlaları tenimden süzülürken, gözlerimi kapatıp düşün keyfini çıkardığım bir anda değildim. Boş bakışlarla ayaklarıma bakıyordum. Sırlıklam bir şekilde geri döndüğümüzde Akkadın'ın köyde el ele gezdiğimiz için bizi azarlayacağını düşünmüştüm ama bunu yapmamıştı. Nereye gittiğimizi, ne yaptığımızı bile sormamıştı.

Sert ifadesinin aksine, “Dönmüşsünüz çiçiliye, geçin içeri!” diyerek eve almıştı.

Gelir gelmez duşa girmiştim. Yağmur soğuk, Timur'un kolları sıcaktı ama bazı gerçekler de bir hayli ağırdı. Dönüş yolu boyunca elimiz hiç ayrılmamıştı ama ne ben konuşmuştum ne de o. Bazı şeyleri geride bıraktığımı, bırakmak zorunda kaldığımı yeni yeni algılıyordum. Kimdim ben? Muhabir? Abla? Radyo sunucusu? Ahuzar? Ahu?

Kaç tane ben vardı? Kaçma daha veda etmem gerekiyordu? Kaçının daha yasını tutacaktım? Kaç hayatı daha geride bırakıp yeniden inşa etmem gerekiyordu? Payıma düşen kaç yıkım vardı? Peki, Ahuzar hangisiydi?

Başımdan aşağıya boşalan su damlacıklarında oyalandı bakışlarım. Her şey karmakarışık. Başım ağrıyor, zihnim karıncalanıyordu. İlaçların etkisi azalmış, yaramdaki ağrı artmıştı ama hissizlik daha fazlaydı. Derin bir nefes alarak başımı yerden kaldırdım. Amacım dimdik durarak depresif halimden sıyrılmaya çalışmaktı. Çünkü böyle yaparak Timur'u da huzursuz ediyordum. Artık ona acı olmak istemiyordum. Söylemese dahi yeterince yarası vardı. Görebiliyordum. Bir yara da ben olmak istemiyordum.

Yerdeki şampuana uzandım. Timur almıştı. Hep kullandığım değildi ama onunla aynı kokuda başka bir şampuandı. Nasıl başarmıştı, bilmiyorum ama tek tek koklayarak bulmuş olması komik ve bir o kadar da tatlı geliyordu. Köpükleyip, durulamaya devam ederken aniden başımdan akan sıcak su buz gibi bir suya dönüştü. İrkilerek minik bir çığlık attım. Hızla suyun altından uzaklaştım. Kabin kısmından çıkıp, gözlerimi ovalayarak araladım.

Burada milattan önce kalan su ısıtıcısı, şofben dediğimiz şey vardı. Ne olduğunu tabii ki biliyordum. Müştemilatta kalırken bizim de vardı ama sonraları babam değiştirmişti. Hatırladığım tek şey varlığıydı. Duşa girdiğimde kurcalayarak bir şeyler yapmaya çalışmışım ama anlaşılan başarısızdım. Lavabonun üzerine bıraktığım kısa havluya uzanıp vücuduma doladım. Geri dönüp, suyu kapatacakken ayağım kayınca bir çığlık daha attım. Bir mafyadan kaçıp köy banyosunda hiç olursam gerçekten zoruma giderdi.

Sakardım ama reflekslerim kuvvetliydi. Lavabonun kenarına iki elle tutunarak kendimi düşmekten son anda kurtardım ama biri ileride biri geride kalan bacaklarım zordaydı. Zorla toparlandım. Bacağımın kasığa yakın iç kısmı ani hareketim yüzünden sızlamaya başlamıştı.

“Her şey şaka gibi...” diye homurdanırken hâlâ iki elle lavaboyu tutuyordum. Topuklu ayakkabı üzerinde burada dans bile ederdim ama kendi ayaklarımın ayarı asla yoktu.

Kapı çaldı. “Ahu,” dedi Timur. “İyi misin? Ne oldu?”

Çıglıklarımı duymuş olmalıydı. İleri bir adım atıp kapıyı açmak istedim ama yer muazzam derecede kaygandı. Yeniden lavaboya yapıştım. Suyu da kapatamamıştım.

“Ahu?”

“Bir şey yok. İyiyim ama...”

“Ne ama?”

Yine ilerlemek istedim. Bu defa devasa bir kayıştı ama düşmeden yine lavaboya tutunabilmişim. Akkadın bana suikast düzenliyor olabilir miydi? Bu yerler neydi böyle? “Timur, buraya gelmen lazım,” demek zorunda kaldım.

Kapı anında açıldı. Lavabo musluğuna iki elle yapışmış beni gördüğünde ifadesi değişmemişti ama iki kaşı usulca havalandı. Arkasına kısa bir bakış attı. Akkadın’ın bu görsel sonrası tüfekte ikimizi kovalayacağına o da emindi ama pek de korkar gibi değildi. Banyodan içeri girdi ve kapıyı kapadı. En masum bakışımla göz kırptırdım. Olacağı biliyor olmalıydı. İlerlemedi. Etrafına bakındı. Bir şey arıyordu ama görememiş olmalı ki geri dönüp banyo kapısını araladı. Sadece başını ileri uzatıp sol köşeye baktı. Uzun paspası yerden alıp kapıyı yeniden kapadı ve bana doğru yere serdi. Kapının üzerindeki kilide uzandı. Yüzüme bakarken tam üç kere çevirdi.

Rahatlamıştım. Kendimi paspasın üzerine attım. O da bana doğru bir adımı aynı anda atmıştı. Paspasın üzerinde karşı karşıya geldik. Karşısında çıplak kaldığım olmuştu ama bilincim yerinde değildi. Önümde heybetlice dikiliyorken bu şekilde gözlerine bakmak biraz zordu ama bakışlarımı kaçırmadım.

“Su soğuk,” dedim. “Isınmıyor.”

Göz ucuyla şofbene baktı. Bakışları üzerimdeki havluyla vücudumda gezinmiyordu. İnatla gözlerime bakmaya devam ediyordu. Ama aniden kollarımın altından kavradığında refleksle göğüslerimi saran havluya sarılmak zorunda kaldım. Arkada kalan çamaşır makinesinin üzerine oturtup arkasını döndü. Şofbene doğru ilerledi. Kendince bir şeyler yaptı. Suyu kapatıp ayarını değiştirdi.

En sonunda, “Isınması için biraz bekleme gerek,” diye bir sonuca vardı. “Kazandaki su bitmiş.”

Yine sessizdim. Başımınla onayladım.

Arkasını döndü. Çekingen bir hali yoktu ki hiçbir zaman öyle biri olmamıştı. Bakışları artık bende idi. Paspasın üzerinde bana doğru attığı her adımda göğsüme vuran kalp sesimi duymamasını temenni ediyordum. Önümden geçip gidecek sandım ama yapmadı. Tam karşıma dikildi. Kendisiyle normal bir seviyede göz göze gelmem için hep bir şeylerin üzerinde olmam gerekiyordu. Masa, komodin ve çamaşır makinesi gibi.

Yine öyle bir andı.

Bakışları yüzümde gezindi. Derin bir nefes verirken, kollarını iki yanımdan uzatıp avuçlarını makineye bastırdı. Bana doğru eğildi.

“Neden bu kadar sessizsin?”

Hıçkırarak ağladığım andan sonra uzun uzun konuşmamıştım. Hep olduğu gibi sorulara boğmamış, sessizliğiyle konuşmaya çalışmamıştım. Onun kadar susmuştum. Konuşasım yoktu. Söyleyecek pek bir şeyim de yoktu.

Gülümsemeye çalışıp, “Sessiz değilim, normalim,” dedim.

“Değilsin,” dedi anında. “Konuş, Ahu. Her zamanki gibi anlat her şeyi. Havayı, suyu, saçma sapan ağaçları, hikâyelerini, muhabirlik anılarını anlat. Susma.”

Sustum. Sadece gözlerine bakabildim.

“Konuşmamdan şikâyetçisin sanıyordum.”

Başını iki yana salladı. Sessiz cevabı vardı. *Asla...* Bir eli omzumdaki ıslak saçları hafifçe geri itelerken nefesimi almakta zorluk çektiğimden de bihaber olmalıydı. Yakınlığı her defasında başımı döndürüyordu.

“Sıyrıl dikenlerinden,” dedi. Dudakları çillerimin daha fazla olduğu yanağıma değdiğinde gözlerim kapandı. “Gonca gül ol, gülşen ol.” Dudakları çillerimin üzerinde geziniyor gibiydi. Başım bir kedi gibi büküldü. “Bülbül gibi ah etme.” Nefesi yanağımdan dudaklarıma doğru ilerledi. “Kumrular gibi şen ol.”

Dudağımda beliren tebessüm tutabileceğim türden değildi.

“Şiir mi okudun sen bana?”

Nefesi dudağımın kenarındaydı. Tam tebessümün köşesinde.

“Yanlış anlaşılma olmasın. Ben değil, şairin biri diyor bunları.”

Tebessümüm büyüdü. “Sen demez misin?” dedim.

Hafifçe geri çekilip, “O kadar çok kelimem yok,” dedi.

Gözlerinden kopmak zordu. Bir elim yüzüne ilerledi. Parmak uçlarım yanağında gezindi. “Daha fazlasına sahip olduğuna eminim.” Avuçiçimi yanağına yaslardım. Bir girdap gibi çekiyordu kendine. Bir kere gözlerine uzun uzun bakmayan, ne demek istediğimi asla anlayamazdı. Karnımda beliren sıcaklık içimdeki arsız cesareti harladı. Yüzüne daha da yaklaştım. Hedefim dudaklarıydı. Soluklanmak istiyordum. Ama bu defa acı yüzünden değil, nefes almak içindi. Beni ilk öptüğü an gibi sadece sevgiyle değil, aynı zamanda tutkuyla.

Ama hedefime milim kala, “Ahu,” dediğinde duraksadım. Gözlerinden kaçmadan Ahu olduğumu onaylayan bir mırıltı çıkardım. Netti. “Yine ateşle oynuyorsun, farkında mısın?”

Haklıydı. Akkadın basabilirdi. Ama şu an umurumda değildi. Yaşadığımı hissetmeliydim. Günlerdir en dibe saklanan cesaretimle özgüvenime sarıldım. Saklandıkları köşeden çıkardım. “*Yanması gerekiyorsa yak, demedin mi?*” Dudağının kenarına arsız bir öpücük bıraktığımda gözleri ağır ağır kapandı. “*Benim için yaşa, demedin mi?*” Dudaklarım çenesine doğru ilerledi. Henüz çıkmaya başlayan sakalları batıyordu. “Şimdi de *dikenlerinden sıyrıl, dedin.*” Çenesindeki düşüp durduğum çukura değdi dudaklarım. O noktaya da derin bir öpücük bıraktım. Hafifçe gerileyerek yüzüne odaklandım. “Söylediklerini yapıyorum.”

“Dilimi si-” diyecekken gerisini yuttu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Dişlerini sıkıttığı gerilen çene kaslarından belliydi. Başı usulca sola büküldü.

“Nenem ağzıma sıçacak,” dedi dişlerinin arasından. Ama iradesi buraya kadardı. Her şey yine saniyeler içinde oldu. Yüzümü avuçlarının arasına hapsetti ve dudakları amansız bir soluk almak ister gibi dudaklarımın üzerine kapandı. Geri durmadım. Ellerim önce yüzüne, daha sonra boynuna ve omuzlarına uzandı. Sıkıca kendime çektim.

Yaşıyorsun, Ahu. Nefes alıyorsun, Ahu.

Dudakları ilk öpüşü kadar hoyrattı. Kalbimi de tenimle birlikte tarumar etti. Dili nefesimde kızgın bir ateşin fitilini yaktı. Elleri yüzümden ayrılıp ıslak, omuzlarımdan sırtıma dökülen saçlarıma daldı. Parmakları saç diplerimde beynimi uyuşturacak dokunuşlarla gezindi. Dudaklarımız soluklanmak için ayrıldığında ben yine kor bir alev, o durgun bir suydum. Ben nefes nefese kalmışken onun hem bakışları hem de dudağımdan gerdanıma inen dudakları büyük bir sakinliğe bulanmış tutku içindeydi.

Bu bazı şeyleri daha da harladı. Kesik kesik soludum. Boynumdaki yarada duraksadı. Ağır ağır öptü. *Ağır ağır...* Nefesimi zorla toparladım. O sessizdi ama ben onun kadar sessiz kalamamıştım.

“Timur,” diye soludum art arda.

Timur olduğunu onaylayan bir mırıltı çıkardı. “Bu bir,” diye mırıldandı dudaklarıma. “Gerisini sen say.”

Üç ve katlarından gidersek buradan sağ çıkamazdım. Kalbimin kaldıraçından fazlaydı. Dudakları sakince gerdanımdan çeneme, en sonunda yeniden dudaklarıma ulaştı. Benim içimde yanan ateşin aksine o ağır ağır yanıyor ve yakıyordu. Parmaklarını sırtımda hissettim. Tahrik edici dokunuşlarla dövmenin üzerinde gezindi. Göğüs arama sıkıştırdığım havlu sırtımdaki elinin etkisiyle çözüldü. Sırtımı ve göğüslerimi çıplak bırakarak kalçalarıma ve kasıklarıma kapandı.

Niyeti zaten bu olmalıydı. Elleri sırtımdaki dövmeyi kapladı. Ölümün işlendiğini hissettiğim pusulada ve dokunmadan varlığı bilinmeyen yara izlerimde fazlasıyla oyalandı. Artık nefret ediyordum ama o üzerimdeki ölümü de sevdi, okşadı. Ben aceleyle dudaklarından kendime nefes ko-parmaya çalışıyordum ama o her anı ezberlemek ister gibi ağırdı. Bu daha da tahrik ediyordu.

Dudaklarımız ayrıldığında sırtımdaki elleri kalçamın üzerine kadar inmişti. *İki...*

Gözlerime odaklandı. Tamamen ortada olan göğüslerim anın heyecanı ile nefes alıp, verdikçe sert gövdesine değiyordu. “Nenemin düğün fikri...” diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Nefesimi zorla buldum. Soluğumu tutmuş, devam etmesini bekliyordum.

Ellerimi yeniden omuzlarına doladım. En sevdiğim detaylardı. Onun dokunuşları kadar ağır değildim ama. Sert sırtında gezinen ellerim titriyordu. Siyah tişörtünü çıkarmak için uçlarına uzandım. İlk defa yaşadığım yakınlığın sersemliği içindeyken her şeyi içgüdüsel olarak ilerletmeye çalışıyordum ama heyecanımı bastırmak imkânsızdı. Hele de bunu onunla yaşamak her şeyi yüze katlıyordu. Kasıklarım sızladı. Refleks olarak bacaklarımı birbirine bastırdım ama aralarında kalan onun bedeni. Onu daha da kendime çekmekten öteye gidememiştim. Üzerindeki tişörtü beklenmedik bir hızla çıkarıp arkasına savurdu. Üst çıplaklığıyla kaldı. Omuzlarına bakarken yutkunmak kaçınılmazdı.

Ben nutkum tutulmuş gibi onu izlerken büyük bir sakinlikle çenemi kavradı ama gözleri, hafifçe kızarmaya başlayan yanakları, alnı ve boynu bunun tam tersiydi. Başparmağı alt dudağımda ağır ağır gezindi. “Bence oldukça makul,” dediğinde ben düğünden bahsettiğini idrak etmeye çalışırken onun sırtındaki eli önce kalçalarım, daha sonra ise ağır ağır bacağımın iç kısmındaki yaraya değdi. Saklamaya çalıştığım her yara izini buluyor, inatla o kısımlarda geziniyordu. Ama yaklaştığı kısım kasıklarımı. Midemin içinde kopan bir ateş topu kadınlığımın üzerine düşmüş gibiydi. Şunca yıllık hayatımda bu his de ilkti.

Ciddi anlamda ayarı da arası da yoktu. Bir şey onun için ya vardı ya da yoktu. Ya siyahtı ya da beyazdı. Ya onundu ya da değildi. Netliği baş döndürücüydü.

Son söylediğine karşı dudaklarım arsız bir cilveyle iki yana kıvrılır gibi oldu ama başparmağı hâlâ dudaklarımın üzerindeydi. Birkaç saniye için minik gülüşüme takıldı. Gözbebeklerinde ilk defa gördüğüm bir his titredi. “Ahu’sun,” dedi. “Her şeyinle Ahu’sun.”

Geri durmadım. Ne istediğini biliyordum. “Sadece *sana*,” dedim.

Hoşuna gitmiş olmalı ki dudağının bir köşesi usulca kıvrıldı. “Bencil bir adam değilim.” İç bacağımındaki eli biraz daha ilerlerse kadınlığıma degecek, asıl yıkım o zaman yaşanacaktı. “Hiçbir zaman olmadım, olmadım.” Elleri ilerledi. Silah tutan, tek yumruğuyla birini bayılabilecek eller ona ait değilmiş gibi hafifti dokunuşları. Yaradan sıyrılıp, havlunun arasından kadınlığıma parmak uçlarıyla dokununca ilkel bir dürtüyle kassıldım. “Ama sen...” dedi dudaklarını dudaklarımın yaslarken. “Sen bacasın, Ahu.” Eli deli gibi atan noktada birkaç saniye oyalandı.

Dudaklarına doğru engel olamadığım bir sesle inledim.

Parmak uçları deli gibi atan noktadan ağır ağır ilerleyip, yarayı es geçerek göbeğimde gezindi. Bel oyuntumda, sırtımdaki yara izlerinde, göğüs kenarlarımda ve uçlarımda, en son yine boynumdaki yarada. Tüm bu an boyunca gözlerini bir saniye olsun gözlerimden ayırmadı. Sessiz kelimeleri vardı. Hepsini gördüm, okudum. Derin soluklar alıp, verirken gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadım. Bütün kıvrımlarımda onun dokunuşları hâkimdi. Dokunduğu her bir noktaya izini bırakmak, *benim*, demek istiyor gibiydi. Artık parmak uçlarındaki sıcaklığı unutmam imkânsızdı. Sırtında gezinen ellerim omzundaki yaraya denk düştü.

Benim için aldığı yara. Tulpar'ın kanadından aldığı yara.

Eski bir köy banyosunda, *gelin olmuş gidiyor* gibi üzerine örtü atılan bir çamaşır makinesinin üzerinde, *şunu yaşayacaksın*, deseler en ters bakışım la karşılık verirdim ama gözlerine bakarken, mum gibi içimdeki ipi yakarak kendi bağrıma eridim.

Kendime engel olamadım. Olmak da istemedim. Dudaklarına ilerleyen bu defa bendim. Sayının kaç olduğuy la ilgili hiçbir fikrim yoktu. Memnuniyetle karşıladı. Az önceki sakinliğinden eser kalmayan bir hırs la karşılık verdi. Sıranın bende olduğunu hissediyordum. Ellerim göğüsle rinde ve karnındaki katmanlarda hızla gezindi. Her bir parçasını ezberlemek istiyordum. Yaşayacak sam onunla yaşamak, kalan hayatımda, yaşadığım hayatın aksine hiç pişmanlık kalmasın istiyordum.

Durmanın imkânsız olduğ u bir noktaya doğru ilerlediğimizi hissediyordum. Kasıklarım cayır cayır yanıyordu. Ölüm gelmeden ne yaşanacak sa yaşanmalıydı. Oysa geç bulduğum bu hisse doymam imkânsızdı. Adı kalbimi sızlatıyor, varlığı beyin işlevlerimi sıfırlıyordu. Böyle bir hisse doymak büyük bir ahmaklık olurdu.

Elleri iki yanındaki çıplak bacaklarımda gezindi. Kalçalarımı sıkıca kavrayıp, kendine doğru çekerek arada kalan küçük mesafeyi de sıfırladı. Dudakları nefesimi kesmeye devam ederken, alt kısmımı elinden geldiğince kapamayı deneyen havluya uzanıp bedenimden sıyırmaya çalıştı ama aynı dakikalarda dışarıdan Akkadın'ın sesi yükselince duraksadı.

“Koçari! Ula, yine nereye gittin, bohun uşağı?” Merdivenlerden inme sesi geldi. “Kız banyodaydı. Yoksa...” Gerisi gelmedi. Adım ve baston sesi bize yaklaşıyordu.

Dudakları dudaklarımdan zorla koptu. İfadesi karmakarışık tı. Gözlerime ve yüzüme uzun uzun bakamadı. Kendini dizginlemeye çalışıyordu.

Ama yüzüme bakarken bunu yapamayacak gibiydi. Sıkıntı dolu derin bir nefes verirken, eğilerek alnını omzuma yasladı. “Sıçtık,” dediğini duydum. “Götüme kızgın maşa sokacak.”

Nefesimi toparlamam zordu. Birkaç saniye sersem bir bakışla etrafıma bakındım. Bir elim başına uzanıp ensesini okşadı.

“Elin kolun bir dursun, Ahu,” diye homurdandığını duydum. “Yoksa ben durabilecek gibi değilim.”

Güldüm. Aynısını Cemil babaya yakalanma korkusu içindeyken bana yaşatmıştı.

“Sessiz ol, gider.”

“Şu an kapının önünde.”

Aynı saniyelerde banyonun kapısı çaldı. “Gelin Hanım,” dedi Akkadın’ın ters sesi. “On saattir eşek derisi mi yüzüyorsun? Çık şu banyodan, de hayde!”

Timur’un başı omzumdayken dişlerimi dudağıma geçirdim. Bu nokta paniklemek için yeterliydi. Timur aniden başını omzumdan kaldırıp kapıya doğru ilerlediğinde panik bütün ihtişamıyla beynime giriş yaptı. Kapıyı açıp dışarı çıkma ihtimali bir hayli yüksekti. Son anda kolundan yakaladım. Yetmedi, omuzlarından kavrayıp geriye doğru çektim ve sırtını göğsüme yasladım. Kollarımı sıkıca bedenine dolayıp sabitlemeye çalıştım.

“Geliyorum,” diye seslendim Akkadın’a. Sesimdeki paniği gizlemek için ekstra çaba içindeydim.

“Çabuk ol,” diye homurdandı. Adımları geriledi. Tahtanın gıcırtı sesi geldi. Sonra ise dış kapının açılıp kapanma sesi. Yeniden, “Koçarı!” diye seslendi. “Sabahtır yemek de yemedi. Nereye gitti bu çocuk?” Mırıltısı belli belirsizdi. Ardından yine yükseldi. “Ula, koçarı!”

Timur yeniden ilerlemek için bir hamle yaptı. Kollarımla daha sıkı kavradım. Yüzünü göremiyor, sırtı ve yanağımı yapıştırdığım koluyla haşır neşir oluyordum. “Nereye?” diye sessizce çıktım.

Umursamazdı.

“Nenem çağırıyor.”

“Her çağırdığında gidiyorsun sanki. Bekle iki dakika.”

Yine ilerlemeye çalıştı. Durdurmak için sıkıca sırtına yapıştıgımda, dudaklarında panik hallerimle eğlenen sırıtışının olduğuna emindim. Üst bedenimin çıplaklığını sırtı kapatıyordu ama tenine değen tenim hâlâ

sıcaktı. Akkadın'ın merdivenleri çıktığını duydum. Bastonunun sesi tek tek geliyordu. Üst kata çıktığını anladığımda bedenindeki kollarım gevşedi. Derin bir nefes verdim.

Bedeni hareketlendi. Yeniden bana döndüğünde, dudaklarında tahmin ettiğim o arsız yarım gülüş vardı. Eğleniyordu. "Komik mi?" diye huy-suzlanmaya çalışırken havluyu yeniden bedenime sarmaya çalışıyordum. Biraz daha böyle bakmaya devam ederse iradem yine başını alıp gidecekti.

Dudağının bir köşesi daha da kıvrıldı. Hâlâ oldukça sakindi. Dudaklarındaki o sırtış, üzerinde hiçbir şey yokken bana doğru ilerlemeliydi. Kendisine karşı hiçbir savunma mekanizmam yoktu. "Ben seni ateş sanıyordum, Ahu," dedi yumuşacık bir sesle. Kollarını iki yanımdan uzatıp avuçlarını yeniden makineye yasladı. Yüzüme doğru eğildi ve gözlerime öyle bir baktı ki kalbim dudaklarımda attı. "Ama sen kor alevmişsin."

Sadece baktım. Sağ yanağıma, çillerin daha yoğun olduğu kısma değdi dudakları. Tam üç kere. Minik minik öptü. Gerilediğinde, dudağında yine o yarım gülüş vardı. Bunu yapmaya gerçekten bir son vermeliydi. Alışkın değildim. Kilitlenip kalıyordum. Arkasını döndü. Yere fırlattığım ıslak tişörtünü alıp kilidi açtı ve banyodan çıktı. O gidene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Derin bir soluk verirken elimi göğüs kafesime attım. Deli gibi atıyordu.

Birkaç dakika önce varlığı her yerdeydi. Tenimin her zerresinde. Dışlerimi dudağıma geçirdim. Ölüm düşüncesi ne zaman ruhumu ele geçirmeye çalışsa içime bir gül tohumu atıyordu. Kendi kendime gülümserken çamaşır makinesinin üzerinden indim. Ama adımım yere değer değmez, ayaklarım kayınca iki elle makineye sarılmak zorunda kaldım. Şaka gibi bir banyoydu!

Ayrıca Timur durunca kaymıyordu da ben adım atar atmaz neden bu yaşıyordu? Akkadın'ın bana suikast düzenlemesi dışında aklıma bir ihtimal gelmiyordu. Sessizce toparlanmaya çalışırken dışarıdan Akkadın'ın sesini duydum.

"Ula, sen neredesun? Üstün niye cıbıl?"

Şok edici bir cevap verip, "Banyodaydım," dedi.

Tükürüğüm boğazımda kaldı. Kucakladığım makineyle beraber kapağına şaşkınlıkla baktım.

"Af buyur?" dedi Akkadın. Sesindeki sinir bu noktadan dahi belli oluyordu. Birazdan yukarıda kıyamet kopabilirdi.

"Buradaki banyo doluydu. Ben de dışarıdakine gittim."

Derin bir nefes verdim. Dışarıda banyo mu vardı?

“Oranın suyu soğuk,” dedi Akkadın. Demek ki vardı. “Git, üzerini giy. Hastalanırsın. De hayde! Karına da söyle, çıksın artık şu banyodan. Yaya diye sular bedava değil!”

Timur sessizdi. Bir şey dediyse de duymadım. Paspasın üzerine atlamak gibi dertlerim vardı. Düşmemeyi başarak çamaşırlarımı ve yeşil elbiseyi üzerime geçirdim. Bunu da Timur almıştı. Diğerinden daha boldu ama tatlıydı. Saçlarımı taramadan, banyodan çıkıp koşar adım üst kata ilerledim. Akkadın akşam sofrasını kurmaya çalışırken Timur ortalarda yoktu. Odasında, üzerini değiştiriyor olmalıydı.

“Kolay gelsin,” dedim yere tencere bırakan Akkadın’a. Sözde fıtığı vardı. Bence asıl fıtık bendeydi.

Doğrulurken, “Şükür,” diye terslendi. “Bir an kırklanacaksın sandım.”

Gülümsemeye çalışıp, “Banyonuzda ayakta durmak biraz zor,” dedim. Ters ters bakmaya devam etti. Umursamadım. “Saç kurutma makinesi var mı?”

Merdivenlere yöneldi. “Var tabii. Balkon. Çık balkona, dur rüzgâra, kurur her yanın.” Aşağı inerken homurdanmaya devam ediyordu. “Gurutma makinesiymiş! Gâvur gâvur işler.”

Göz devirişimi görmemişti. Bikkın bir nefes vererek odama ilerledim. Kapıya yaklaştığım anda Timur’un odasının kapısı açıldı. Siyah kotu hâlâ yerli yerindeyken üzerine gri, bol bir tişört geçirmişti. Oysa pantolonunu da değişmeliydi. Paçaları ıslaktı. Merdivenlere hızlı bir bakış atıp koşar adım ilerledim. Göğsüne ellerimi yaslayıp geri iteledim.

“Gir içeri, pantolonunu çıkar.”

Odaya geriledi ama biraz şakındı.

“Böyle yapmaya devam edersen ben bazı şeylere engel olamam, haberin olsun.”

Ya sabır çekerek odasından içeri iteledim. Akkadın merdivenlerin başına gelmiş olmalıydı. Gıcırtilar başlamıştı. “Saçma sapan konuşma!” dedim sessizce. “Pantolonunun paçaları ıslak. Değiştir.” Odanın kapısını suratına kapatacakken dudağında yine o yarım gülüş belirdi. İşaretparmagını yüzüne doğru kaldırdım. “Ayrıca bana şöyle gülme, kafam karışıyor.”

Tam olarak öyle gülmeye devam etti. Mecburen kapıyı suratına kapadım. Can havliyle kendi odama koştum ve içeri girdim. Sırtım kapıya dönükken panikle elimi göğsüme atmam lazımdı ama yapmadım. Aksine

güldüm. Oysa saatler önce hıçkırarak ağlıyor, günler önce ölüyordum. Islak saçlarımın ucuyla kendi kendime oynarken aynaya ilerledim. Yanaklarım kırmızıydı. Umursamadım. Saçlarımı taradım ve odadan çıktım.

Akşam yemeğini sessizce yedik. Akkadın karnıyarık ve pilav yapmıştı. Eli oldukça lezzetliydi. Yemeğimiz bittiğinde sofrayı toparlamasına yardım ettim. Bulaşıklara yardım etmek istediğimde, bu defa beni mutfaktan kovmamıştı. “Benim damda işim var. Çay suyunu da koyarsın,” diyerek evden çıkmıştı.

Ona göre küçük bir hareketti ama benim için az da olsa beni kabullendiğinin göstergesiydi. Eşyalarına, düzenine dokunmama izin veriyordu. Bulaşıkları yıkayıp çayı demledim. Üst kata, üzerinde bardaklar olan bir tepsiyle çıktığımda Timur’u odanın en ucunda gördüm. Camı açmış, dışarıya bakarken sigara içiyordu.

Sessizce ilerleyip bardakları sedirin üzerine bıraktım. Bakışları bana döndü. Sigarasını camın önüne bastırıp söndürdü ve camı kapadı. “Sen otur, çayı ben getiririm,” dedi.

Gülümsedim. “Hallederim.” Adımlarım geriledi. “Bekle, geliyorum.”

Anlamsızca hoşuma giden bir andı. *Gerçekten evliymiş gibi. Gerçekten kocamış gibi.*

Oysa yaşadığımız gerçekler daha ağırdı. Çayı alıp geri döndüğümde sedirin üzerine oturmuş, beni bekliyordu. Gülümsemem büyüdü. “Geldim,” diye mırıldanarak ilerledim. Ama demlik fazlasıyla ağırdı. İki elimle tutuyordum ama ellerim müptezeller gibi titremeye başladığında Timur oturduğu yerden kalktı. Kollarım eskisi kadar güçlü değildi. Yanımda belirdi. Demliğin uç kısmından ve kulpundan tutup aldı. Ellerimi elinin altından çekerek demliği bıraktım ama, “Elin yanar, dikkat et,” dedim.

Uç kısmı sıcaktı ve resmen avuçlamıştı. O kısımdaki elini hızla geri çekti. Canı acımış olmalıydı ama yüzünde beliren bir acı ifadesi yoktu. Demliği sedirin tahta kısmına bırakırken arkasıdaydım.

“Yandın mı?”

İmalı bir mırıltıyla, “Yandım valla,” dedi.

Kınayıcı bir bakış gönderdim ama kısa bir andı. “Bakayım eline.” Elini kavrayıp avcuna baktım. İçi kızarmıştı. Yüzüm benim canım acımış gibi buruştu. Üfleterek, hafifletmeye çalışırken bakışlarımı yüzüne kaldırdım. “Acıyor mu?”

Gözlerinde yine o yumuşacık ifade vardı. Başını sessizce iki yana salladı.

“Suya turalım mı?”

Yine başını iki yana salladı.

“Buz turalım o zaman.”

“Alçıya alalım istersen,” diyen Akkadın’ın sesi geldi arkamdan. “Bu yanuk onu öldürür.”

Değneği elinde merdivenleri çıkıyordu. Son noktaya geldiğinde durup bize baktı. El ele olduğumuzu gördüğünde tadı fazlasıyla kaçmıştı. Değneği ellerimize doğru kaldırdı. Vuracaktı. Gelen darbeyi bildiğimden hızla elini bıraktım. Ama Timur dayaktan kurtulamamıştı. Değneğin ucu koluna geldi.

“Gâvurun uşağı! O elin kolun dursun, sıçarum tırnaklarına!”

En hanım bakışımı kuşandım. Ben *gâvurun gelini* değildim sonuçta. Timur alışkındı. Umursamadan, gerileyip sedire oturdu. “Çay içelim, çay,” dedi boş vermiş bir halde.

Bence de. “Çayları dökeyim ben,” diyerek ilerledim ama Akkadın’ın sesi yüzünden duraksamak zorunda kaldım.

“İstemez,” dedi. İlerleyip köşedeki sandalyeyi aldı. Timur’un karşısına getirip bıraktı ve oturdu.

Artık bu halleri çok da koymuyordu. Herkesten ve her şeyden nefret edişi genel hali olduğu için üzerime alınmıyordum. Timur nenesi için *tüm insanlardan nefret eder*, dediğinde abarttığını düşünmüştüm. Büyük bir yanılgıydı. Az bile demişti. Ama yine de tatlıydı. Kırılamıyordum. “Peki, madem,” diyerek Timur’un diğer yanına kuruldum.

Çayı dökme görevi Timur’a kalmıştı. Sessizce döktü ama sadece iki bardağa. Açık olanı bana uzattı. Diğerini sıcak demeden kendi içmeye başladı. Elimde çay bardağı ve altlığıyla kalmıştım. Karşımızdaki Akkadın’la bakiştık. O da tam olarak elimdeki çaya bakıyordu.

“Ula, bağa da döksene!” diye yükseldi.

“*İstemiyorum*, demedin mi?” dedi Timur.

Gülmek istedim ama canımı sokakta bulmamıştım. Dudaklarımı dişleyebildim.

“Ula, fıski yiyen,” diye daha da yükseldi Akkadın. “Sana mı dedim oni?”

“Ahu’ya dediysen bana da demişsindir, nene,” derken netti.

Dönüp kendisine aşk dolu gözlerle bakmak istedim ama değneği kafasına yediği için bunu yapamadım. “Timur!” diye şaşkınlıkla yükseldim. Elimdeki çay bardağını yanıma bırakıp Akkadın’ın yeniden Timur’a inmeye hazırlanan değneğini havada yakaladım. “Yapmayın, Akkadın Hanım. Vurmayın şu adama artık.”

“Niye? Ona vurunca da sağa vurmuş gibi mi olaysın?”

“Evet,” dedim anında. “Evet, aynen öyle oluyor. Lütfen yapmayın.”

Değneği geri çekti. Yüzünde küçümser bir ifade vardı. “Ne büyük sevdaluğunuz var, maşallah!” Değnek bu defa Timur’un omzuna indi. “Çay dök, ula.”

Ters bakışıma engel olamadım. Sinirleniyordum. Derin bir nefes alarak midemde kaynamaya başlayan ateşi sakinleştirmeye çalıştım. Saygısızlık yapmak istemiyordum. Sessiz nefeslerimi burnumdan alıp verdim. *Sakin, Ahu. Sakin.*

Beş dakika kimse konuşmadı. Sessizce çaylarımızı içtik. “Bugün Âdem geldi,” dedi Akkadın aniden. “Karınla tanışmak istiyormuş.”

Bakışlarım Timur’a döndü. İfadesini okumak zordu. Her zamanki gibi sadece dinliyordu. Âdem ismini hatırlıyordum. Timur, Akkadın’a *evlendi mi*, diye sormuştu.

“Yarın yine gelecekmiş. Haberin olsun.”

Sessizliğini sürdürüyordu.

“Âdem kim?” dedim.

Akkadın’ın bakışları bana döndü. Timur ve benim aramda gidip geldi. “Ne o, koçari,” dedi. “*Karım*, diyerek kapıma getirdiğin kadına hiçbir şey anlatmadın mı?”

Yine sessizdi. Çenesini yukarı dikerek nenesine bakmayı sürdürdü. “Bilmesi gereken kişileri biliyor,” dedi.

Hayır, bilmiyordum. Ben hiçbir şey bilmiyordum. Ama konunun benimle alakası yoktu. İkisi de yine dik bakışma savaşıdaydı. Dertleri birbirleriyle idi. “Saklanacak olmasan burayı bile anlatmazdın, değil mi? *Toprağım, soyum, atam*, deyip elimi öptürmeye getirmezdin.” Sessizliği sürüyordu. Dik bakışı da. Akkadın başını iki yana salladı. “Kendi toprağından o kadar mı nefret ettin?”

“O kadar nefret ettim,” dedi en net şekilde. “O, burada olduğu sürece de nefret etmeye devam edeceğim.” Sesinde baskın bir öfke vardı. Sakin ve durgun değildi.

O kimdi?

“Ananla ablan da burada,” dedi Akkadın. “Nefretin, sevgini o kadar mı kör etti? Yoksa onlardan da mı nefret ettin?”

Timur’un çenesi kasıldı. İkisinin de dik bakışı sürerken aitlik hissi taş atılan bir cam gibi çatladı. Neden bahsettiklerini anlamıyordum. Duvarlarından içeri sızdığımı sanıyordum. Yanılmıştım. Açtığı sadece küçük bir pencereydi. Güneş hâlâ görünmüyordu. Engel olamadığım bir kırgınlık hissettim. Ev gibi hissettiğim küçük bir andı. O da silindi. Ahuzar gibi Ahu’nun da yeri yoktu. Elimdeki çay bardağını usulca yanıma bıraktım.

Bu konuda ona kızamazdım. Kendinden bahsetmeyi sevmiyordu. Onu böyle kabullenmem gerektiğini kendime tekrar edip duruyordum ama kalbime bu denli yakınken aslında bu kadar uzak olduğunu bilmek incitmişti. Yavaşça ayağa kalktım. Timur bileğimden kavradı.

“Nereye?”

Gülümsemeye çalıştım. “Bugün fazla zorladım sanırım. Yaram sızıyor,” dedim ifadesiz çıkarmaya çalıştığım bir sesle. “Uyuyacağım.” Akkadın’a baktım. “İyi geceler.” Bileğimi tutan elinden sıyrılarak odama ilerledim. Kapıyı kapadığım an tebessümüm silindi.

Abartıyorsun, dedi bir yanımda. Kendinden bahsetmek zorunda değil.

Neredeyse sevişiyorduk, diye çıkıştı diğer yanımda. Sence de özel olmamız gerekmiyor mu?

Küçük adımlarla dolaba ilerledim. Elbiseyi çıkarıp onun sevdiği siyah şort ve ip askılı geceliği giydim. Çıkarmak istedim ama olmadı. Ben de bunu giymek istiyordum. Işığı kapatıp yatağa girdim. Yorganı başıma kadar çekip uyumayı denedim ama zordu. Hele de onun yanında uyumaya alışmaya başlamışken. Nefesi boynuma vurduğunda daha güvenli hissediyordum.

Yorganı sıkıp boynumdaki yaraya bastırdım. O noktada hissedeceğim bir baskıyı o gibi düşünerek uyuma peşindeydim ama olmadı. Sadece yorgandı işte, nasıl o olacaktı? Yorganı üzerimden çekip sinirle ayakucuma savurdum. Onu da istemiyordum. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre yatakta dönüp durdum. Uyuyamıyordum. Timur ve Akkadın odalarına çekilmiş, salonun ışıkları sönmüştü.

Belimin ağrımaya başladığını hissettiğimde dikleştım. Bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıtırken gözlerimi cama çevirdim. Dolunay vardı. Gök yüzü siyah değil, lacivertti. Yıldızlar ise birer boncuk gibi gökyüzünün her yerine serilmişti. O kadar fazlaydılar ki ilk defa bu denli yıldızı bir arada

görüyordum. Ayağa kalkıp cama ilerledim. Hayranlıkla bakıyordum. Oda bile onların ışığıyla aydınlanıyordu. Camın arkasından bakmak kesmeyince açmaya çalıştım. Olmadı. Kolu çevirip açmayı denedim ama bu da başarısız bir girişimdi. Kendime doğru çektiğimde ise çıkıp elimde kalmıştı.

Pencere koluyla bakıştım.

“İnanılmaz bir ev. Tıpkı sahibi gibi.”

Geri takmayı çalışırken, ayağımın altına bir şey batınca, inleyerek geriledim. Kolu bırakıp bakışlarımı parlak, kahve tahtalara çevirdim. Çivi ya da kıymık batmış olmalıydı. Yere çöküp ayağımın altını yoklamak istedim ama ışık azdı. Ayağa kalkıp ışığı açmak için hareketlendiğim sırada yatağın önüne çekilmiş beyaz örtünün altından gördüğüm bir şeyle durdum. İlerleyip örtüyü kaldırdım. Büyük bir sepet vardı.

Dışarı çektim. İçi bebek kıyafetleriyle doluydu. Eskiydiler. Çoğu el örgüsüydü. Kazaklar, patikler ve renk renk tulumlar vardı. Özenle katlanmışlardı. Bozmaya kıyamadım ama öyle tatlıydılar ki bakarken gülümsedim. El örgüsü pembe bir yeleğe uzandı elim. Küçücüktü. Gülüşüm büyümüştü. Ama yeleğin içinden aniden sepetin içine düşen bir kâğıt parçasıyla kaşlarım havalanmıştı.

Dikdörtgen kâğıt parçasına küçük ama biçimli el yazısıyla yazılan bir şeyler vardı. Karanlıkta okumak zordu. Ayağa kalkıp cama ilerledim. Ay ışığıyla kelimeleri seçebildim.

Annem Akkadın'a;

Anne olunca anlarsın, derdin sık sık. Anlamazdım, anlayacağımı da düşünmezdim. Artık seni anlıyorum, anne. Beni affet, demem faydasız, biliyorum. Ama yine de son bir kere daha diyeceğim. Beni affet, anne. Beni affetmiyorsan en azından çocuklarımı affet. Onlar günahsız. Benim hatamın bedelini onlara yükleme. Sırtını dönme, tanıdığında onları seveceğini biliyorum.

Çocuklarım, dedim çünkü artık Güldeste yalnız değil. İkinci defa aneanne olacaksın. Benden öğren istedim. Doktor cinsiyetini söylemedi ama bence erkek. Hissediyorum. Güçlü darbeleri var. Daha beş aylık ama bazen mideme öyle tekmeler savuruyor ki nefesim kesiliyor. Benim de doğana kadar mideni tekmelediğimden bahsederdin. Bana benziyor olmalı.

Penceremin önündeki menekşeler bu sene pembe açtı. En sevdiklerin olduğu için sana birini gönderiyorum. Beni merak etme. İyiyim.

Seni tüm kalbiyle seven kızın, Şehrazat.

Annesindendi. Heyecanla arkasını çevirdim. Bu bir kâğıt parçası değil, fotoğraftı. Fotoğrafın ortasında güzel bir kadın vardı. Pencere önünde pembe menekşeler olan bir evin önündeydi. Giydiği siyah beyaz benekli elbise dizlerinde bitiyor, gür kumral saçları dalgalanarak omuzlarına dökülüyordu. Ela gözleri, küçük bir burnu ve çenesinde derin bir gamzesi vardı. Güzel bir kadındı. Hatta çok güzel bir kadındı. Öyle ki yüzünde birkaç dakika oyalanmıştım. Bir kolunu tahmini on beş yaşlarındaki bir kıza dolamış, sıkıca sarılmıştı.

Ona benziyordu kız. Simaları fazlasıyla benzerdi. Daha genç ve küçüklüğünün verdiği bir masumiyeti vardı. Kollarını yanındaki kadına dolamış, kocaman bir gülüşle kameraya bakıyordu. Ablası olabilirdi. Kadının diğer eli ise şiş göbeğinin üzerindeydi. Hamileydi. Sahiplenici bir şekilde eli ve kolu göbeğinin üzerindeydi.

Şehrazat, Güldeste ve Timur. Baba yine yoktu. Adı dahi geçmiyordu. Bakışlarımı fotoğraftan koparamadım. Her bir fotoğrafın bir ruhu vardı. Anılar sıkışıp kaldıkları bu kâğıt parçalarına kendilerinden bir parça bıraktı. Bu fotoğrafta kalan parça neşe değildi, hüzündü. Kelimelere döke-mezdim ama hissediyordum. Kadının gülüşü buruktu. Baktığında mutlu bir aile değil, hüznün hissediliyordu.

Fotoğrafa dalıp, giderken dışarıdan gelen bir köpek havlamasıyla irkildim. Bakışlarımı cama çevirdim. Ve gördüm. Evin önünde dikilen bedeni fark ettiğim anda camın önündeki adımlarım geriledi. Karanlıktı. Etrafta ışık yoktu ama orada biri olduğuna, buraya baktığına adım gibi emindim. Korku ve panik aynı anda belirdi. Aklıma düşen ise sadece onun lanetli adıydı: Kenan Kralşan.

Başımı iki yana sallayarak geriledim. Burada da mı bulmuştu beni? Kaçış yok muydu? Belki de dün gece gördüğüm silüet de oydu. Gizlice izliyor, ondan kaçabileceğimi düşünmemden zevk alıyordu. Adımlarım gerilerken saklanacak bir yerimin olmadığına farkındaydım. Öfke kızgın bir yanardağ gibi patladı. Hayatımı mahvettikten sonra bana daha fazla azap çektiremezdi.

Gerileyen adımlarım hızlıydı. Öfkem günler sonra en coşkunun haliyle sindiği köşeden çıkmıştı. Ondan kaçmayacaktım. Elinin değdiği her şeyi yok ederken Timur ve Akkadın'a da yaklaşmasına izin vermeyecektim. Kurban bensem onu yok edecek kişi de bendim. Salona çıkıp, koşarak Akkadın'ın duvardaki tüfeğine ilerledim. Kavrayıp tek hamlede aldım. Yanında asılan mermi şeridini de kavrayıp, koşarak merdivenlere ilerledim.

Benim yaşamam için senin ölmen lazım, Ahuzar.

Hayır, asıl benim yaşamam için o ölecekti. Sevdiklerimin yaşaması için o yok olmalıydı. Girişe geldiğimde köşeden ışığı açtım. Tüfeğe mermi sürüp arkasındaki kolu çektim. Mermi şeridini boynuma geçirdim. Öfke korkuyu ezip geçti. Kapıyı açıp kendimi karanlığa attım. Beden hâlâ oradaydı. Uzun kütüğün önüne dikilmiş, eve bakıyordu. Tetiği çekerken zerre düşünmedim. Bütün köy ve gök mermi sesiyle inledi.

Iskalamıştım. Beden irkilerek geriledi. Seçebildiğim tek şey uzun boyuydu. O olamayacak kadar iriydi. Belki de onun adamlarından biriydi. Sendeleyerek geriledi. Durmadım. “Seni geberteceğim!” Kelimelerim nefretle dökülmüştü dudaklarımdan. Tüfeğin arkasındaki kolu bir kere daha çektim ve bir el daha sıktım. Yine ıskalamıştım. Koşmaya devam ediyordu. Patikadan aşağıya atladı ama ayağı bir şeye takılmış olmalı ki hızla yere düştü.

Kolu bir kere daha çekip yalınayak ilerledim. Ayağıma batan taş, çim ve dikenler umurumda değildi.

Arkamdan, “Ahu!” diyen Timur’un sesini duydum.

“Ula, noliy?” dedi Akkadın.

Köydeki bütün ışıklar tek tek yanmaya başlıyordu. Umursamadım. Yalınayak koştum. Karanlığın içinde gördüğüm beden beş adım önümde ayağa kalkmaya çalışıyordu. Fırsat vermedim. Nefes nefese kalmış bir şekilde tüfeğin ucunu başına bastırdım. Başı önüne eğikti. Kıpırdamadı, öylece kaldı.

Göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Artık tahammül denen hiçbir şeye bünyemde yer yoktu. “O mu gönderdi seni?” diye kükredim. Tüfeği başına daha da bastırdım. “Söyle!”

Aniden bir el arkadan kollarıma dolanıp beni kendine çekti. “Ahu, dur,” dedi Timur’un telaşlı sesi. “Dur, yapma.” Ama gözüm döndüğünde neler yapacağımı biliyordu. Tetiğe bir kere daha basmıştım. Hedefine varmasına izin vermedi. Gücü hacmimden daha fazlaydı. Kavracağı kollarımı tüfekte birlikte havaya kaldırdı. Kurşun gökyüzündeki yıldızların arasına karıştı. “Dur,” dedi yeniden. “Dur, onlardan değil.”

Tüfeği hızla elimden aldı. Bedenimi kendine çekip önümdeki adamdan iki adım uzaklaştırdı. Arkasına iteledi. Saklamaya çalışıyor gibiydi.

Akkadın’ın, “İşte şimdi sevdum seni gelin,” dediğini duydum ama öfke kaynıyor, kulaklarım uğulduyordu. Dönüp ona bakmadım.

“Kim o zaman?” dedim hâlâ nefes nefeseyken. “Gizlice evi izliyordu! Dün de buradaydı. Gördüm onu.”

Adamın yerdeki bakışları ağır ağır kalktı. Timur koluyla inatla arkasına itelemeye çalışırken, başımı ileri uzatarak yüzünü görmeye çalıştım. Karanlıktı ama kemerli burnu, keskin yüz hatları net bir şekilde görünüyordu. Genç değil, aksine yaşlı sayılabilecek bir adamdı. Gür saçlarındaki aklar ve siyahlar birbirine karışmıştı. Perişan bir halde görünüyordu ve leş gibi içki kokuyordu. Uzun ve yapılı bir adam olduğunu şu durumda bile anlayabiliyordum. Bana değil, Timur’a baktı. Sessizlik bıçak kadar keskindi.

Adamın dudağının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. Kasıldığımı hissettim. Huzursuzluk göğüs kafesimi sıkıp bıraktı. Söylediği cümle ise tepeden tırnağa ürpermeme yetti.

“Duydum ki evlenmişsin. Karını, babanla tanıştırmayacak mısın?”

Parmaklarının arasındaki madeni Roma parası hızla dönerken Kenan’ın bakışları önündeki telefondaydı. Yine bir arabanın içinde, İstanbul’un en ücra köşesindeydi.

22.55!

Sıkıntı dolu bir nefes verdi. Defne ölmemiş, son anda kurtulmuştu. Son zamanlarda hayatına sık sık dahil olan bu saçmalıklar silsilesi gittikçe sinir bozucu bir hal almaya başlamışken bir hedefini daha elinden çıkarmış olmak öfkesini artırıyordu.

Küçük balığa değil, büyüğe odaklan, dedi içindeki şeytan. Ne de olsa istediğimiz olduğunda hepsi ölecek.

Gözlerini kapatıp sakinliğini korumaya çalıştı. Saatlerdir kaçmak için uğraşıyordu. Polis olduğu bölgeyi köşe bucak ararken, köprü altındaki evsizlerin arasına karışarak saklanmıştı. Defne’yi kurtaran kişi bir polis olmalıydı. Belki de Teoman Doğu bu defa ondan hızlı hamle yapmıştı. Onunla da daha sonra ilgilenecekti.

Kurul hâlâ anlaşma için aramamıştı. Söylediğini yapamayacağını düşünüyorlardı. Oysa Kenan’ın içindeki hırs bütün insani duygularının üzerindeydi. Saat tam 23.00 olduğunda o köye söylediğini yapacaktı.

Parayı daha da hızlı çevirdi. Gözlerini telefondan bir saniye dahi ayırmadı. Süre doldu ama kimse aramadı. Gerilen boynunu iki yana eğerek gevşetti. Kurul onu ciddiye almıyordu. O zaman onları gerçek Kenan Kralşan'la tanıştıracaktı. Bir numara tuşladı. "Başlayın," dedi sadece. "Unutma, sadece iki damla." Erki alanını şimdilik küçük bir köyde deneyecekti. Ciddiye alınmamaya devam ettiğinde ise yok edebildiği kadar hayatı kendisiyle beraber sürükleyecekti.

Büyük savaşlar kurbanlar verilerek kazanılırdı. O köyde bu gece ölen herkesi kutsal sayacaktı. Büyük bir savaşın parçası olup kıymetli yaşamını kurtarmasına hizmet ettikleri için şanslıydılar. Herkes yaşamak için bir neden bulabilirdi. Ama çok az kişi kıymetli bir ölümle bu dünyadan uğurlanırdı. Kenan Kralşan onlara kıymetli bir ölüm şansı veriyordu.

Beyrut'un en ıssız, fakirlikle mücadele etmeye çalışan köyünün su kuyusuna o gece sadece iki damla kimyasal damlatıldı. Kimi elini yıkadı, kimi yüzünü. Kimi banyo yaptı kimi içti. Birkaçı çocuğunu yıkadı hatta. Tam elli altı can, o gecenin sabahını karanlıktan ayırıp aydınlatamadı. Saatler içinde yayılan bir virüs tüm köyü ele geçirdi. Hızı ve yok etme etkisi devasaydı. Öyle ki ne yerde böcek kaldı ne de havada kuş. Sadece iki damla, onu koklayan ve temas eden her bir canı içinden kemirerek bitirdi.

06.00!

Kenan Kralşan hâlâ arabasının arka koltuğundaydı. Başını geri atmış, gözlerini kapamıştı ama uyumuyordu. Bekliyordu. Sadece bekliyordu. Onun olanın, onu bulmasını bekliyordu. Telefonu çalmaya başladığında gözlerini büyük bir sakinlikle açtı. Ekrandaki numaraya bakarken dudakları iki yana kıvrılmıştı. Arayan Kurul'du. Zafer dolu bir tebessümle aramayı cevapladı.

"Buyurun, efendim."

"Büyük cesaret, Kralşan."

"Size layık olmaya çalışıyorum."

Siyahinin sinirle soluduğunu duydu.

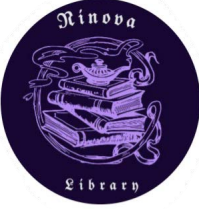
"Bizi küçük bir köyle mi korkutacaksın. Temizlememiz iki dakikamızı almaz."

Güldü. "Bir köy dolusu cesedi tabii ki temizleyebilirsiniz, efendim ama ya bir ülke dolusu ceseti? Onu nasıl temizleyeceksiniz? Silahınız beni çok etkiledi. Koruduğumuz şeyin bu denli etkili bir silah olduğunu

bilsem daha özenli davranırdım. İki damlası bile bu kadar geniş bir alanı yok etmişken ben bunların hepsini kullansam ne olur sizce?”

“Toplantı talebin kabul edildi,” dedi siyahi anında. “Şimdi çıkardığın pisliği biz değil, sen temizleyeceksin. Yoksa bir daha sana merhamet edilmeyecek. Zamanı ve mekânı iletacağız.”

Telefon kapandı. Kenan’ın dudaklarındaki gülüş büyüdü. İşte sadece bu kadardı. *Ahuzar ölürse yaşarım*, dediği zincir kırılmıştı. Ama o yaşadığı sürece Ahuzar yaşayamayacaktı. Kurul’daki dengeleri baştan yazacak, liderliğini bırakmayacaktı. Bir arama daha yaptı. Bölgedeki kuyuya hayvan leşleri attırdı. Ölü bedenlere kurşun sıkıştırıp yarısının çetelerle çıkan çatışmada, yarısının ise koleradan öldüğü haberini yaydırdı. Alan karantinaya alındı. Bir asır o bölgede ne bir kuş uçacaktı ne de toprağında canlı büyüyecekti. İki damla zehir ve büyük bir ihtiras, bütün yaşamı alıp gitmişti.

GELECEK KİTAPTAN KESİT

Gözlerindeki güven hâlâ yerli yerindeydi. Bir eli göğsüne yaslı silahı sıkıca tutarken diğeri saçları-
ma uzandı. Bu durumda bile kırmaya korkar gibi
dokundu. “Vur,” diye mırıldanırken, başını ola-
bildiğince bana eğmeye çalışmıştı. “Sen vurursan
ölmem Ahu ama o vurursa ölürüm. Sen sık o
kurşunu bana...”

